CALLIMACHUS

SPANHEMII

I

27 237

2 k 5 β

et / It 12 fr.

B ze_ze

8

2237

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ
ULTRAJECTI
Apud
Franciscum Halmam
et
Guilielmum vande Water.
Bibliopol.
M.D.C.XCVII

27 237

CALLIMACHI HYMNI, EPIGRAMMATA, ET FRAGMENTA

EX RECENSIONE

THEODORI J. G. F. GRAEVII

Cum ejusdem animadversionibus.

Accedunt

N. FRISCHLINI, H. STEPHANI, B. VULCANII, P. VOETII, A. T. F. DACERIAE, R. BENTLEII,

COMMENTARIUS, ET ANNOTATIONES

VIRI ILLVSTRISSIMI,

EZECHIELIS SPANHEMII.

NEC NON

Praeter Fragmenta, quae ante VULCANIUS & DACERIA publicarant, nova, quae SPANHEMIUS & BENTLEIUS collegerunt, & digesserunt. Hujus cura & studio quaedam quoque inedita Epigrammata CALLIMACHI nunc primum in lucem prodeunt.

VLTRAJECTI

Apud { FRANCISCUM HALMAM, GUILIELMUM VANDE WATER, } Bibliop.

MDCXCVII.

NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO

VIRO

PAVLLO VOET A WINSSEN,

CONSVLARI VRBIS TRAJECTINAE, ET CELSISSIMORVM AC POTENTISSIMORVM FOEDERATI BELGII ORDINVM CONSILIO ILLIUS NOMINE OLIM ADSCRIPTO, HOC TEMPORE ILLVSTRIBVS ET PRAEPOTENTIBVS TRAJECTINAE DIOECESEOS ORDINIBVS A SECRETIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIVS GRAEVIVS.

Magna est non modo regnorum & rerum publicarum, sed & rerum ceterarum omnium, in hoc, quem

colimus, Orbe viciſſitudo, & varia mirificaque mutatio. Quae aliquando ſic florent, ut ad ſummam dignationem ac perfectionem producta videantur, non diu poſt neglecta jacent, & vix unius aſſis aeſtimantur: poſt certa vero & a ſuperis quaſi conſtituta temporum intervalla, revireſcunt & quaſi recentantur, ut nihil ſit verius dicto priſcorum ſapientiae magiſtrorum, mundum nihil eſſe, niſi, ut ipſi loquuntur, ἀλλαίωσιν. Non aliud fatum eſt artium & doctrinae, quae rerum divinarum & humanarum prudentia cenſetur. Eſt tempeſtas, in qua viget fervetque illius cultura, eſt cum obſoleto quaſi ſplendore friget & conſeneſcit. Apud omnes cultiores gen-

gentes antiquiſſimi ſapientiae magiſtri fuerunt poetae, qui oratione pedibus vincta aut praecepta tradebant de cultu Divino, aut quibus homines ad humanitatem informabantur, aut virorum illuſtrium ac bene de genere humano meritorum laudes praedicabant. Linus, Muſaeus, Orpheus, ſi unquam extiterunt, de quo multi ambigunt, non ita longe ante Homerum, Homerus vero & Heſiodus eadem fere tempeſtate floruerunt. His extinctis quatuor quinqueve quaſi ſecula nullum celebrem tulerunt poetam. Sed tum revixit poeſeos ſtudium, in quo Archilochus, Alcman, Alcaeus, Sappho, Steſichorus, Anacreon, Hipponax aliique plures excellue-

runt, quos non diu post exceperunt Aeschylus, Pindarus, Sophocles, Euripides, Aristophanes, Menander aliique magno numero. Dehinc sub Ptolemaeo Philadelpho non exiguus fuit poetarum proventus, in primisque Pleias illa celebratur, in qua Theocritus, Apollonius, Aratus, Callimachus eminebant. Hujus hymni & epigrammata cum desiderarentur a studiosis harum deliciarum; nam editio Frischlini, Vulcanii, & Annae Daceriae in paucorum manibus erant, filius meus, Tuam praecipue, Vir Amplissime, secutus auctoritatem, consilium cepit novam editionem adornandi, cum omnium, qui in hoc vate illustrando elaborarant, observationibus,

prae-

praeſertim non pauca promta eſſent parataque, cum quibus illa poterat perpoliri. Eam, ſi ſupereſſet, nam acerba fata nobis illum eripuerunt, antequam voti compos poterat fieri, Tibi erat monumentum gratae memoriſque voluntatis conſecraturus. Hoc illaetabili officio nunc mihi fungendum eſt. Id enim non poteſt non graviſſimum reſcindere vulnus, quo poene fui exanimatus, cum amiſi

- - *omnis curae caſuſque levamen.*

Sed avocandus animus a luctuoſiſſimi temporis memoria, ne funeſti caſus dolore fractus aliud agat, quam hic agendum eſt. Nam hic nullus eſt conqueſtionibus & lamentis locus, ne tanquam obſcae-

no quodam omine haec epiſtola contaminetur, aut quaſi male ominatis vocibus expectata felicitas hujus editionis interpelletur. Non ſpero autem, Vir Graviſſime, Te hoc munuſculum filii, quod nunc infelix pater Tibi ejus offero nomine, contemturum. Tibi hoc debebatur, non ſolum propter ſingularem, qua illum, cum in vivis eſſet, complectebaris benevolentiam, qui Tua gratia illum collocaſti in gratiam ampliſſimorum hujus Urbis magiſtratuum, ut ei cathedram Academicam decernerent, nec tantum propter innumera beneficia, quibus me meamque familiam pluribus ab annis obſtrictam tenes, ut nexu mancupioque toti tui ſimus: Sed propter

pter Te ipſum, licet nihil horum in conſilium poſſemus adhibere. Nam tanta eſt Tuorum amabiliſſimorum morum elegantia & ſuavitas, tantum bonos omnes Tibi quibusvis officiis devinciendi ſtudium, ut qui Te non amat & ſuſpicit, Tuamque benevolentiam ſibi omni ſtudio & obſequio demerendam cenſet, is ſane indignus eſt, qui ab ullo ametur. Sed tanta Tua eſt liberalitas & comitas in alliciendis omnium Voluntatibus, de quibus eſt opinio virtutis & probitatis, ut non expectes, ut officiis ambitioſis Tuum erga ſe ſtudium excitent, ſed illorum deſideriis occurris ipſe, ſponteque Tua complecteris, ornas, auges, quos amicitiam Tuam expetere ſentis,

sentis, qui illa non sunt indigni. Nec tantum in omnium animis Tibi jungendis, sed & in aliorum hominum amicitiis, quas aut refrigerarat siniſtra suspicio, aut dissociarat calumnia & maledicentia, reconciliandis & conglutinandis nemo Te est promtior, paratior, & efficacior, ut non tantum suada in Tuis labris sessitare, quod de Pericle dicebant Graeci, sed, ut poetarum utar sermone, Gratiae in Tuo pectore sedem fixisse videantur. Quid dicam de consilii praesentia tam in amicorum, quam in ceterorum quorumque, qui egent opis Tuae, impeditissimis negotiis explicandis? Quid de cupiditate commodis omnium serviendi, si illorum

ratio-

rationes a cauſſa reipublicae non ſunt alienae? Quae vero Tua prudentia, quae vigilantia, quae fides in reipublicae negotiis procurandis, ſive cum Conſulatum gereres in hac Urbe, ſive cum Hagenſi Potentiſſimorum Ordinum foederatae Belgicae Conſeſſui eſſes adſcriptus, ſive in iis, quae cum maxime Tuae curae ſunt commiſſa. Quid ſalute, dignitate, utilitatibuſque patriae Tibi eſt antiquius? Non fugit Maximi & Sapientiſſimi Magnae Britanniae Regis perſpicacitatem haec animi, conſilii & conſtantiae Tuae praeſtantia, qui quantum Tibi tribuat Tuo merito nemo ignorat, niſi qui hoſpes eſt in noſtra republica. Tantis vero negotiis

gotiis publicis, quibus distineris semper, quicquid vacui & subsecivi temporis potes subducere, Te praestantissimarum doctrinarum studiis impendere, nemo in Te miratur, qui hanc avitam, Vestraeque genti, tam paternae quam maternae propriam laudem hereditate crevisti, & harum artium amorem quasi cum ipso spiritu vitali hausisti. Vix enim ulla familia tot hac laurea nobilitatas imagines potest ostentare, quam Vestra in omni eruditionis genere. Eas Tu nova quadam ratione auges, & illarum splendorem illustras. Nam cum ceteri totos se disciplinae optimarum artium mancipassent, Tu, qui ad rempublicam accessisti, non minore tamen

tamen cum voluptate in liberalis omnis eruditionis ſtudiis verſaris, ac ſi in iis omnem aetatem conſumeres. Quam gaudes ſi quid luce dignum lucem vidit! quam avide id arripis! Quibus facibus inflammas, qui aliquid ex ſe promere poſſunt profuturum poſteris, & litterarum dignitatem amplificaturum, inſtaſque, ut quae moliuntur praeclare, urgeant ſtrenue, nec e manibus deponant, quibus & litterariam rem, & noſtrum ſeculum, & ſe ipſum ſint illuſtraturi! Quin nec ſumtibus parcis, ut ſubſidiis inſtruantur ad ea perficienda. Denique cum ipſe ſis elegantiſſimus, & omni doctrina perpolitus, in nulla re, ſi a reipublicae cura diſceſſeris, ſic conquieſcis,

quieſcis, nullaque ſic delectaris quam elegantium ingeniorum doctis lucubrationibus, ut omnis vita Tua teſtetur, Te in ipſis civilium negotiorum fluctibus in ſapientiae & cultioris eruditionis Argo vehi. Hanc igitur Muſae, quibus in Te tantum eſt praeſidii, Tibi referunt gratiam, ut omnes earum cultores Te obſervent, & in coelum ferant, ut Proceres reipublicae propter tam pulchram & aſſiduam, quam ei navas operam, Te ferunt in oculis. Vale Vir Nobiliſſime diu cum honoratiſſima Tua domo. Trajecti Batavorum A. D. XII. KAL. Jun. MDCXCVII.

LECTO-

LECTORI

BENEVOLO

S. P. D.

JOANNES GEORGIVS GRAEVIVS.

Filius meus Callimachi poëmata, quorum lectione valde capiebatur cum esset in vivis, edenda susceperat cum omnium eruditorum, quae habebantur, annotationibus, quibus non nulla de suo, non nulla ex ἀνεκδότοις Joannis Meursii disputationibus Academicis excerpta, in quibus

bus Lugduni Batavorum pro concione hunc poetam expoſuerat, non nulla ex virorum doctorum, qui paſſim in ſuis ſcriptis quaſi in tranſcurſu hujus poetae aut difficiliora loca dilucidarant, aut mendoſa correxerant, adſpergeret. Accedebant Ampliſſimi Viri, Paulli Voetii van Winſen frequentia monita de hoc inſtituto perſequendo, & perbenigna promiſſa de Nobiliſſimi Patris ſui ſelectis obſervationibus, quas cum eo ſe communicaturum recipiebat, quas etiam hic vides. Alia ſubſidia huic editioni perpoliendae filius meus debet partim Nobiliſſimo Viro Joanni de Witt, qui ex ſua locupletiſſima bibliotheca uſum editionis primae, majuſculis litteris editae ſtudio Laſcaris, ei præſtitit, partim Viro Clariſſimo Petro Francio, qui Vaſcoſani Pariſienſem anni CIↃ IↃ XLIX, nec non Vulcanii Leidenſem editionem ejus fidei credidit: Illius marginibus multa vir doctus ſed nobis ignotus, hujus autem Vir eruditiſſimus Martinus Sladus adleverat non pauca. Celeberrimus vero Jacobus Gronovius ſuggeſſit aliquot locorum explicationes, quas aliorum ad-

adtextas obſervationibus deprehendes. Etſi immaturus filii obitus ſpes & vota noſtra interceperit, ante tamen fatalem diem, quaecunque in hunc poetam congeſſerat fuerunt perfecta. Poſt ejus obitum diutius aequo ceſſarunt proela in ceteris, quae reſtabant, mandandis typis, cum neſcio quas alias ob cauſſas, tum propter turbidiſſima haec tempora, quibus belli furore litterarum ſtudia jacuerunt oppreſſa. Habes igitur praeter ea, quae commemoravi, Nicodemi Friſchlini, Henrici Stephani, Bonaventurae Vulcanii, Franciſci Robortelli, & Annae Daceriae notas & obſervationes in cultiſſimum hunc vatem. Verſionem Latinam non infrequenter emendavit & meliorem reddidit ὁ μακαρίτης. De hoc ejus conſilio cum aliquid audiviſſet, Vir Perilluſtris Ezechiel Spanhemius, tam ſumma dignitate &, qua maximos apud Reges & Principes floret, gratia, quam ſumma doctrina eminens inter noſtri ſeculi ornamenta, fidem dedit, ſe nobis miſſurum, quae huic poetae, quem a teneris annis ſemper in deliciis habuerit, olim adſcripſiſſet. Quo

gratior & acceptior nuncius nullus nobis potuit adferri. Nihil enim nisi exquisitum, & recondita doctrina refertum a tanto viro expectandum esse promittebant nobis tot alia illius aeterna & cedro digna scripta. Fidem datam liberavit, sed sic liberavit, ut spem & expectationem nostram, quamvis ea summa esset, longe vicerit. Nam cum breves & paucas notas nos accepturos esse putaremus, accepimus thesaurum ingentis eruditionis, & abstrusarum earumque pulcherrimarum rerum, quibus ex omni scriptorum genere tam elegantia Grajorum illustratur, quam antiqui ritus sacri pariter & τὰ ἔξω explicantur, & ex quibus fontibus horum castus & ceremoniae manarint ostenditur, in primis autem tenebræ fabularis historiae & Theologiae Graecanicae discutiuntur. Vel hoc nomine laetor Theodorum meum ad Callimachi novam editionem adornandam animum applicuisse, quod Virum Magnum permoverit ad hoc illustre ingenii sui monumentum in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine condendum, quo litterariae

rei

rei dignitas amplificatur tam magnifice. Deum precor ut diu ſit ſuperſtes & incolumis, ut Æſchylum, quem in manibus olim habuit, & tot alias eximias commentationes magno praeſtantiſſimarum artium fructu in lucem edat. Videbis hic, Lector, ſtudioſe Muſicarum cupediarum & aliud, quod tuo palato, ſimul ac guſtaris, ſat ſcio, arridebit mirifice. Richardus Bentleius, Potentiſſimo Regi Guilielmo a bibliotheca, novum, ſed ſplendidiſſimum Britanniae lumen, certior a me factus de hac Callimachi editione perferri ad nos juſſit eruditiſſimas animadverſiones in quaedam hymnorum loca, & in epigrammata, quibus adjecit nova non pauca, quae lucem antea nunquam adſpexerant ex antiquo codice, qui fuerat Nicolai Heinſii, & non nulla ex iis, quae ante prodierant, aliquot verſibus auxit, alia, quae quidem ante legebantur, ſed a nemine fuerant intellecta, clara luce perfudit, ſimulque longe aliter & quidem elegantiſſime fragmenta Callimachi, quae & ipſe plurima conquiſivit, & alii olim collegerant, compoſuit, digeſſit & explica-

vit, ac pleraque operibus assignavit unde fuerant depromta, cum plurimorum novorum accessione, quae in nullis prioribus editionibus reperiebantur. Cujus generis etiam non pauca in hac editione debes Illustrissimo Spanhemio. Quamvis vero non nulla fragmenta bis terve leguntur, studiose tamen id factum esse credas, ne quis suae industriae fructu defraudetur. Vulcanius in vita hujus poetae, miratur nullam fieri mentionem apud Suidam hymnorum Callimachi. Sed fefellit virum doctum memoria. Nam in voce ἀγροονομίας, ait: Λεπρεὸν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ ἀπὸ λεπρείας πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, ἧς μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Λεπρεὸν *alii existimant dictum* ἀπὸ τοῦ λέπειν, *quod est percutere, alii ab oppidulo Peloponnesi Leprio, cujus etiam meminit Callimachus in Hymnis.* In epigrammate XLIX, Bentlejanae συναγωγῆς versum secundum sic legendum esse postea nobis scripsit celeberrimus Bentlejus,

v. contra haec Bentl. praef. Digg. Phalarid. p. 115 ed. Lipsi.

Τῶῤῥα μένων αἰγᾶς οὐ κατιμᾶσ' ὁ Κύκλωψ,

& sic vertendum:

Illic manens capras non dimisit Cyclops.

Hoc

Hoc est gregem non dimisit ex pascuis suo tempore, Τῶῤῥα. Hesych. Τῶ ῥά, διὸ δή. Idem: Τὸ ῥά, ὅπερ δή. Ad epigrammata Callimachi accedat quod legitur in Anthologiae libro VI, in capite de venatoribus. Id quidem in omnibus editionibus praefert nomen Ἀδήλου, hoc est ignoti: sed in codice Palatino, quem cum editione Aldina composuit doctus ille Sylburgius, quae in mea servatur bibliotheca, Callimacho tribuitur. Et sane dignum Callimacho est epigramma, planeque illius genium respirat, ut pro genuino Callimachi foetu habendum censeam.

Κωφίδες θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τὸ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἤ Θεὸς εἰρήσατο.

Cynthiae (ferae) estote bono animo, nam
Cretensis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Minervam,
Quibus solebat desolare magnum montem.
Nunc vero quievit,
Caprae, post quam Dea fecit inducias.

Pro ἐχέμμα est in Palatino ἐχέμμᾳ. Videtur hanc scripturam asserere Etymologici magni auctor: βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα ἀφ' οὗ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τήλεμος, πλεοναστικῶς τὸν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non potest, si casus primus est ἐχέμνης, aut ἐχέμμνης, cujus secundus est ἐχέμμα, & ἐχέμμᾳ, ut Παυσανίας, Παυσανίᾳ, & Παυσανία. Ἀρχύτας, Ἀρχύτᾳ, & Ἀρχύτα, quae trita sunt. Laudat Hugo Grotius ad cap. XI. c. 17. epistolae ad Romanos epigramma Callimachi de piraestro insita arbori frugiferae, sed id legitur in primae Anthologiae capite de arboribus, ubi non Callimacho, sed Callinio adscribitur. Et sic emendandum apud Grotium. Ad fragmenta hoc quoque adjiciatur ex Suida in voce ἴππια, qua & stercus animalium notari a Callimacho docet:

Σὺν δ' ἄμυδις Φορυτόν τε, καὶ ἴππια λύματ' ἄειεν.

Et simul colluviem & animalium stercus abstulit.

In fragmento CCLXXXIII Bentlejano legitur Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν. hoc Pelasgicum munimentum, quod erat in arce Athenienſi, Herodotus lib. V. Πελασγικὸν τεῖχος appellat, quem

quem ibi vide, ut & Thucydidem lib. 11, nec non Meurſii Cecropiam cap. 5. Notaverat in ſchedula filius, quam inſpexi, cum hoc prooemium ſcriberem: Magnus Huetius in demonſtratione Evangelica cap. cv, ubi agit de loco Iſaiae xxii, 22, *Et dabo clavem domus David ſuper humerum ejus*, multis erudite diſputat de veterum clavibus, oſtenditque fuiſſe genus quoddam clavium, quae curvae fuerint ad inſtar curvarum falcium; eas januis clauſis per foramen fuiſſe inſertas ad excutiendos peſſulos & repagula, & eburneos vel ligneos capulos, illis fuiſſe praefixos, unde intelligatur, claves eas fuiſſe praelongas, quod probat ex Homero, & ejus interprete Euſtathio. Vix aliter geſtari potuiſſe has falcatas claves addit propter pondus & curvaturam, quam humero impoſitas. Inde & καταμαδίας vocari a Callimacho, hoc eſt, *humero geſtari ſolitas*, hymno in Cererem, ubi ſcribit coronas & papaver manu quidem tuliſſe Cererem Nicippae ſacerdoti ſuae aſſimilatam, at geſtaſſe καταμαδίαν κλεῖδα, cum iſta humero ferri ſolita clavis, videri poſſit inſigne fuiſſe ſa-

cerdotii hujus. Cererem quippe condendis & cuſtodiendis frugibus praefuiſſe. Sed aliarum tamen Dearum ſacerdotibus tributum id quoque fuiſſe. Sic Junonis Argivae clavigeram dici Callirhoen ab auctore Phoronidis apud Clementem Alexandrinum Strom. 1. Hanc elegantem viri ſummi obſervationem merito non praetereundam cenſuit filius, quamvis illam nondum ſuis annotatis inſeruiſſet. Vale Lector optime, & tot virorum doctorum curis eximiis fruere.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΒΙΟΣ

καὶ περὶ τῶν αὐτοῦ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Καλλίμαχος υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, Γραμματικὸς, μαθητὴς Ερμοκράτους τοῦ Ιασέως Γραμματικοῦ, γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν, ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. οὕτω δὲ γεγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ὡ. Επὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῆ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ελευσῖνι κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ολυμπιὰς δὲ ἦν ρκζ', ἧς κτ' τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Ἐυεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα.

Ιοῦς ἄφιξις, Ελπίδες, Σεμέλη, Σατυρικὰ δράματα, Αργους οἰκισμοὶ, Τραγῳδίαι, Αρκαδία, Κωμῳδίαι

δίαι, Γλαῦκος, Μέλη, Ιβις, ἐστὶ δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ιβιν γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Απολλώνιος ὁ γράψας τὰ Αργοναυτικά. Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ', Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ιταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή.

Ex

Fuit *Callimachus* ex urbe Libyæ notissima Cyrene, quam ex Thera, quæ prius Callisté dicebatur, Insula profecti coloni condidere, ut pluribus ostendit Pindarus & ejus interpretes: qua de re & sic ipse Callimachus cecinit,

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ἔνομα Θήρη,
Μήτηρ ἐυίππων πατρίδος ἡμετέρης.

Legitur & ejusdem Poetæ Græcum carmen, quod ille ante funus sibi composuit, in quo hæc eadem. Sunt qui Batti filium Callimachum existiment, a quo & Battiades ipse a Poetis vocatur. Tametsi plerique a Rege potius Cyrenes conditore vocitatum velint. Habitus est Callimachus Grammaticus & Poeta egregius, Hermocratis discipulus Jasii: uxorem vero duxit Euphratis Syracusani filiam. Sororem ipse habuit Megatimam, quæ Stasenoro nupsit, ex quibus natus est Callimachus junior, qui non incelebris Scriptor fuit, & de Insulis accuratissime opus edidit. Claruit inprimis Callimachus Philadelphi Ptolemæi temporibus, usque ad Evergetis tempora, Olympiade circiter 125. Literas publice docuit in Eleusine Alexandriæ vico, dein est in Aulam Regis receptus, in qua aliquandiu versatus est. Scribit Strabo Callimachum amicitia & familiaritate usum fuisse Heracleti Halicarnassei: composuisse vero volumina plusquam 80. numero traditur, inter quæ reponuntur hæc. *Hecale*, de nomine anus hospitæ Thesei: quod Poema cum Græcis plerumque tum Latinis citatur Autoribus, Plinio, Petronio Arbitro. Scripsit & Jovis adventum in Ægyptum, Semelen, Argolicos colonos, Glaucum, Spes, hoc est Ἐλπίδας, Satyricas Fabulas, Tragœdias, Comœdias, Epodos, Mela, Tabulas diversas, inter quas Legum Tabulæ censentur, & in iis illa fuit quæ a Gnathena Macronis Poetæ amica condita fuerat, quam ipse Callimachus in tertio Tabularum complexus fuerat, & Lex Sodalitia, hoc est νόμος συνστικὸς inscribebatur. Scripsit item de Insularum situ: tametsi quidam referunt in sororis filium, cujus modo meminimus. Scripsit ad hæc de Fluminibus, de Ventis, de Piscibus, de Avibus, quorum mentio habetur in Comment. Apollonii. Scripsit item Causas, hoc est, τὰ Αἴτια; quod Opus cum Latinis cognitum fuit, tum Græcis maxime: quare mirum est, quosdam, alioqui doctos, impudenter hoc ignorasse apud Martialem. Hoc Opus imitatus est M. Varro, ut Servius Grammaticus annotavit. Hymnos præterea scripsit Callimachus, quorum nonnulli adhuc leguntur. Illum celebrat Terentianus, qui in Jovem & Apollinem carmine Phalecio fuit conditus, in quo fatidicum puerum Branchum ab Apolline dilectum descripserat. Hephæstion tamen integrum illud Poema fuisse existimat, Branchumque de pueri nomine vocitari. Scripsit & in Ibin, aliaque non parum multa, quæ a Græcis Grammaticis referuntur.

Fallitur Lil. Gyrald. quum scribit Callimachum plus quam volumina LXXX. edidisse. Debuit dicere DCCC. id enim diserte firmat quisquis ejus vitam Græce scripsit, his verbis: καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ὠ. Sed forsan erratum fuit operarum, qui *octoginta* scripsere, quum *octingenta* eis datum fuerit.

QUÆ-

QUÆDAM
DE CALLIMACHO
TESTIMONIA VETERUM.

Cicer. Tuſcul. Quæſt. lib. I.

Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt, quem ait, cum nihil illi accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis Libro.

Idem ibid.

Quamquam non male, ait Callimachus, multo ſæpius lacrymaſſe Priamum, quam Troilum.

Ex Antholog.

Κριναγόρου. Lib. I.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ὠνὲρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Αείδει δ' ΕΚΑΛΗΣ τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
Καὶ θησεῖ Μαραθὼν τοὺς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ, σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος ἔιη ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Αδηλον.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχου.

Lib. III. ἄδηλον.

Ω μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε μούσαις,
Χαῖρε καὶ ἐν ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ω μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ
Ηρ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Αμφι τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ελικῶνα,
Ηγαγες ἐν μούσαις πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δὲ οἱ ἐιρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια, καὶ μακάρων, εἶρον ἀμειβόμεναι.

ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ.

Ιχνια μαστεύων ῥυθμίσσατο σῶμα πέλωρον,
Πάνσοφος Ηρακλέους πρὶν ποτε πυθαγόρης.
Δοῦρας Αλεξάνδρου δ' ἱπποῦς ἐνὶ πίονι νηῷ
Δηρὸν ἔην μεγάλης μνημόσυνον παλάμης.

Καὶ

TESTIMONIA.

Καὶ σέο δ' οἷα λέοντος ὄνυξ, τόδε Καλλίμαχ' ἥρως
Λείψανον ἐυύμνων λαμπρὸν ἔδειξε νόον,
Ὡς γόνιμον σοφίην πιςούμενον, ἔισιδε τέχνην,
Αέναον φωνὴν, ἔνθεον ἁρμονίην.
Οκτάκις εἰδ' ἑκατὸν ςίχα βίβλων ὤλεσεν αἰὼν
Λευγαλέος, βαιὸν Ζεὺς τόδ' ἔνευσε μέλος
Αρχέτυπον τελέθειν, θεῖον γένος ἤν τις ἀείδῃ,
Μορφῆς ὡς πλάσαις κυάνεον βλέφαρον
Μήποτε δ' ἐξάρχοντος ἔοι σπάνις ὑμνοπόλοισι
Μολπῆς, χαλκογράφων ξυνὸν ἔθηκε τέχνη.

Callimachi Epigramma Imagini inscriptum Jovis.

Quænam hæc forma? Dei. Cur versa est? Fulgura lucis
Divinæ non fert debilis hæc acies.
Quid vero existit tanquam uno corpore corpus?
Hic amor est. Si amor est, cur videt? At Jovis est.
Cur ita complicitis alis? nunquam evolat. At cur
In se convertit tela? Sui ille amor est.
Cur ferro sine tela gerit? quia vulneris expers
Ille est, at vester vulnerat & cruciat.

Horat. Epist. 2. lib. 2.

Discedo Alcæus puncto illius, ille meo quis:
Quis nisi Callimachus?

Ovid. de Remed. am.

Callimachi numeris non est dicendus Achilles,
Cydippe non est oris, Homere, tui.

Hygin. lib. 11. Astron.

Callimachus autem ait quod Menalippe Chironis Centauri filia desierit venari, & colere Dianam, in quam speciem supra diximus eam Dianam convertisse.

Petron.

Digna sacris, Hecale, quam Musa loquentibus annis
Battiadæ veteris vivendo tradidit ævo.

Martial. Epigr. XXIII. lib. IV. ad Thaliam de Brutiano.

Dum tu lenta nimis, diuque quæris
Quis primus tibi, quisve sit secundus,
Graium quisve Epigramma comparabit,
Palmam Callimachus, Thalia, de se
Facundo dedit ipse Brutiano.

Idem Epigr. IV. lib. X. ad Mamurram.

Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire, legas Αἴτια Callimachi.

IN-

INDEX HYMNORUM.

Hymnus in Jovem. pag. 2
- - - *Apollinem.* 28
- - - - *Dianam.* 48
- - - - - *Delum.* 94
- - - - *Lavacrum Palladis.* 136
- - - - - *Cererem.* 156
Catulli poem. de com. Ber. 175
Epigrammata. 180
Fragmenta. 234
- - - - - *Vulcanii.* 243
- - - - *Annæ Daceriæ.* 253
notae in Catull. poem. 266
- - - - - *Spanhemii.* 276
- - - - *Bentleji.* 305
Bentl. in com. Ber. 434
Frischlini anotat. 370
Bentl. in Call. hymn. 458
Voet' notae 475

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI

CYRENAEI

HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο πρὸς σπονδῆσιν ἀείδειν
Λῴϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδησι;
Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
εἰς Τὺς Καλλιμάχου Ὕμνους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερον, Ζῳὸς σπονδῆσιν; ἢ, Ζῳὸς τί λῴϊον ἀείδειν; Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, πρὸς τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

V.1. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari satis non possum quid cogitaverit Scholiastes, quum dubium esse dixit utrum genitivum Ζηνὸς cum dativo σπονδῆσιν jungere oporteret, an dicendum esset, Ζηνὸς τί λῴϊον ἀείδειν; Quomodo enim non animadvertit, hæc quæ proxime sequuntur verba, ἢ θεὸν αὐτὸν, huic posteriori expositioni repugnare? Quum enim perinde sit ac si ipsum dei nomen repetendo, dixisset, non ἢ θεὸν αὐτὸν, sed Ζῆν' αὐτὸν, duo essent quæ idem significantia ad eandem vocem λῴϊον referrentur: hoc modo, τί λῴϊον Ζηνὸς, ἢ Ζῆνα αὐτόν. neque enim cuiquam dubium esse potest, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λῴϊον ἀείδειν Ζηνὸς, & τί λῴϊον ἀείδειν ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione quæ est adstricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod hæc repetitio à verbis poëtæ non discederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe esset. Ita igitur sum interpretatus,

Quid Jovi in sacris potius quam Inppiter ipse Canetur?

Poteram vero & ita interpretari,

Quid nobis potius quam Inppiter ipse canatur
Hæc ad sacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere potuissem,

Quid Jovi in sacris nobis sit rectius ipsum
Quam cantare Jovem?

Sed & retinendo illam ipsam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipsius dei nomen posui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovi in sacris potius mihi quam deus ipse Canetur?

Ad Scholiastem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat quæ non omnino ratione caruisset, si dixisset dubium esse, an intelligendum sit, πρὸς σπονδῆσι Ζηνὸς τί λῴϊον ἔοι ἀείδειν ἢ θεὸν αὐτόν: an, πρὸς σπονδῆσι Ζηνὸς τί ἔοι ἀείδειν λῴϊον ἢ θεὸν αὐτόν. id est, τί λῴϊον θεῷ αὐτῷ. Si, inquam, annotasset, dubium esse, an dicendum esset τί ἔοι λῴϊον ἀείδειν, accipiendo, λῴϊον pro melius, sive satius,

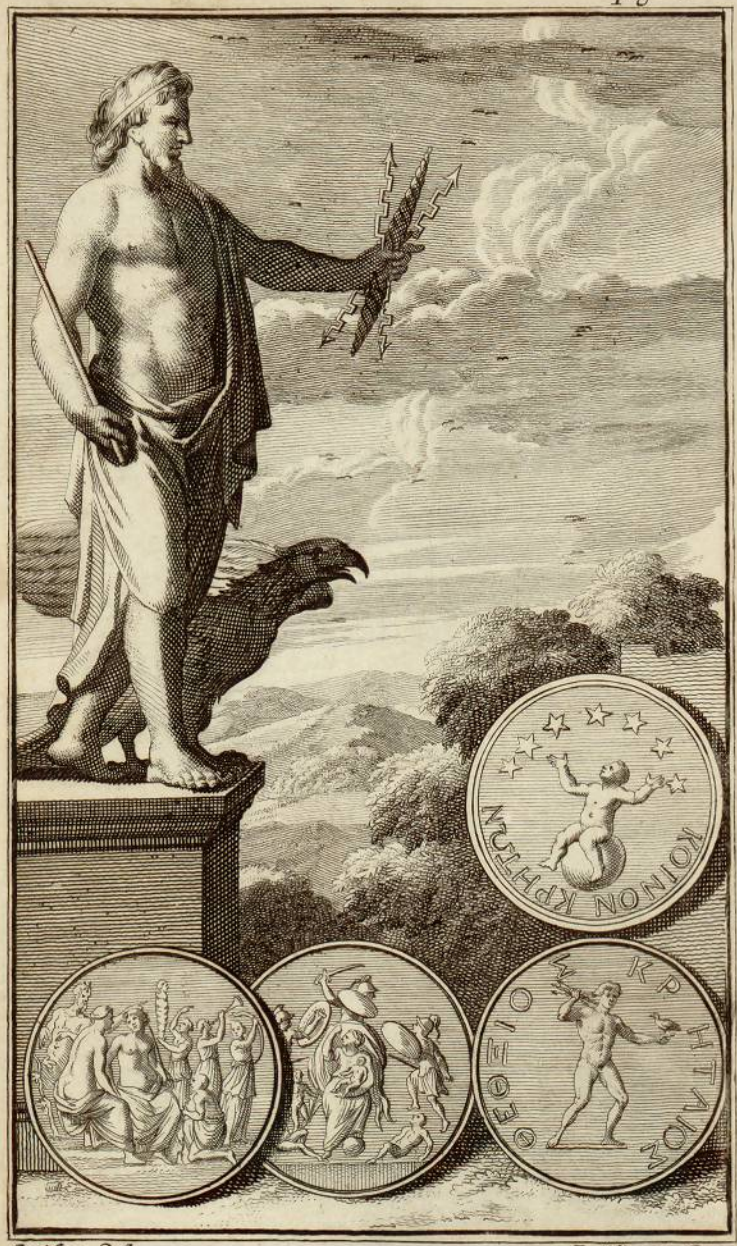

G. Hoet del. Iv. Vianen fec.

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI.

IN JOVEM.

JOVIS apud ſacrificia quid aliud ſit celebrare
Melius, quàm Deum ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm expulſorem, jura dantem coelicolis?

Et

tius, eodem ſenſu (ut dicitur, melius eſt hoc dicere, vel facere: ſive ſatius eſt. quamvis ego mutata orationis forma uſus ſim voce potius) an ἔοι quidem jungeretur cum infinitivo, λώϊον autem cum ἢ θεὸν αὐτόν: hoc ſenſu, Quid apud ſacra Jovis cantare quis poſſit ipſomet deo præſtantius? Hunc autem ſenſum ſi amplexus fuiſſem, ita interpretari potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris Jove quid præſtantius ipſo Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter ſacra Jovis Jove quid præſtantius ipſo
Quis cantare queat?

Verum hic ſenſus minus mihi placet quam alter: præſertim quum pro Præſtantius alia potius voce quam λώϊον uſurus fuiſſe videatur. Cæterum ubique meæ interpretationi pronomen *ipſo* adhibeo, quoniam & a poeta Græco ponitur itidem αὐτὸν, quod non vacat, ſed valde eſt emphaticum hoc in loco. Ac poſſet ἢ θεὸν αὐτὸν reddi etiam quam ipſummet deum, vel quam illum ipſum deum. *Stephanus.*+

Ibid. ZHNOΣ] Refer ad σπονδῆσι. *Anna Fabri.*

Ibid. Κεν] Particula notans poſſibilitatem. *Anna Fabri.*

Ibid. Σπονδῆσι] Alii σπονδῆσι, alii σπȣδῆσι legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad Sacrificia, quia hymni inter ſacrificandum cantari conſueverant. Si poſterior magis probetur, deſideria & cogitata mentis ipſius Callimachi intelligas neceſſe eſt. *Robortel.* Inepta eſt poſterior lectio, vera prior.

V. 3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymno εἰς λȣ̃τρα τῆς Παλλάδος verſ. 8. Γηγενέας vocat,

Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Heſychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γυναῖκες. & paulo poſt, Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων· κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοȣ̃νται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ γῆς ἔχȣσι. quæ Heſychii interpretatio, Suidæ de eo ſuſpicionem confirmare poſſit, fuiſſe videlicet eum μὴ χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantum de cauſa homines dicuntur γηγενεῖς, ſed quod e terra creati formatique ſint. qua ratione rectius πηλόγονοι vocentur. Πηλὸς enim non ſimpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc eſt, limum ſignificat. *Vulcanius.*

Ibid. Δικασπόλον] De regibus locus elegans apud Dionyſium Halicarnaſſ. lib v. Καὶ ἀρχὰς μὲν γὰρ ἅπασα πόλις Ἑλλὰς ἐβασιλεύετο, πλὴν ȣ̓χ ὥσπερ τὰ βάρβαρα ἔθνη δεσποτικῶς, ἀλλὰ κατὰ νόμους τε καὶ ἐθισμοὺς πατρίους. Καὶ κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος, καὶ μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος,

+ V. Obſ. Miſc. V, p. 260

Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο

Κρῆτες

Il. 4. 230 ἐν δοιῇ δὲ, σαώσεμεν ἠ ἀπολέσσω. v. Eustath. & Valck. ad Amon. p. 68.

Γένος, locus natalis. Sic Bach. 121 διογενέτορες ἐναυλοι, antrum ubi Jupiter natus. Ern.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δικταῖον] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Λυκαῖον.] Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος. Ἀμφήριστον] ἀμφίλογον. Ἰδαίοισιν] Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί. Πότεροι] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι. Κρῆτες ἀεί.] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο. Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τοῦ Μίνωος, ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

ρος, δικασπόλους τε καλῶν τοὺς βασιλεῖς, καὶ θεμιστοπόλους. h. e. *A principio omnibus Graeciae civitatibus sui erant reges; nisi quod illi non barbarica licentia dominabantur, sed juxta leges ac mores patrios regnum exercebant: optimusque rex habebatur qui esset justissimus & legum servantissimus, nusquam discedens ab institutis patriis: id quod ex Homero etiam liquet, dum reges vocat* δικασπόλους *&* θεμιστοπόλους, *hoc est, juris tractatores.* Meursius.

V. 4. Πῶς καί νιν] Post νιν interpunxi, ut implicita esse verba ostenderem, pro πῶς καί νιν ἀείσομεν; Δικταῖον, ἠὲ Λυκαῖον; Sed hoc etiam sciat lector, posse omitti interrogationis notam post Λυκαῖον, ut suspendatur oratio, & unum sit membrum, ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, πῶς καί νιν ἀείσομεν. Verum plus gratiæ alteri lectioni inest. *Stephanus.*

Ibid. Πῶς καί νιν] Bis intellige ἀείσομεν. *Anna Fabri.* Eadem figura Hom. Hymn. in Apoll. 207 πῶς τὰ ἄρ' ὑμνήσω πάντως ἐνύμνον ἐόντας.

V. 5. Δικταῖον] Cretensem fuisse crediderim, qui Dictam Cretæ montem quasi τίκταν appellatam scribit: διὰ τὸ τεκέσθαι ἐκεῖ τὸν Δία. Neque enim ibi natus, sed educatus est Jupiter. ideoque statua imberbis Jovi apud Dictam posita. *Vulcan.*

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. Olymp. in Antistroph. 5. Strophes,

----τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργει τε, ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς, ἄναξ, ----

Anna Fabri.

Ibid. Ἀμφήριστον] Nota ἀμφὶ ἔριστον ἀμφήριστον. *Anna Fabri.*

V. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ] Nota redditionem particularum, quæ omnino ad venustatem linguæ Græcæ conferunt. *A. F.*

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι] Quidam οὔρεα hic vertices montium sive cacumina vocari putarunt, itidemque apud Theocritum, ubi dicit ὤρεα μακρὰ Λυκαίου: sed cur illis assentiendum sit, non video. *Stephanus.*

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι] Οὔρεα dicit pro summitatibus, & fastigio montium, ut & Theocritus ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. Verum Ἰδαῖα οὔρεα, est mons Ida, ut ὤρεα Λυκαίου, mons Lycaei, pro Lycaeus, ut

flumen

Et quomodo ipsum, Dictaeum canemus, an Lycaeum?
In dubio admodum *haeret* animus: quoniam genus (patria) Jo- 5
vis controversum *est*.
Jupiter, te quidem *alii* Idaeis in montibus aiunt genitum,
Jupiter, te vero *alii* in Arcadia: utri, pater, mentiti sunt?
Cretenses semper mendaces. etenim sepulchrum, ô
Rex, tuum

Cretenses

flumen Rheni pro Rhenus, *mons Soractis* pro Soracte apud Latinos.

V. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Perinde est ac si diceret, Sed quid opus est ex te scisciatari utri sint mentiti, Cretenses, an Arcades? quum Cretensium mendacia in proverbium etiam abierint? & quidem, sicut mendacii de tuo sepulcro manifesti sunt, ita quin de tuis quoque natalibus mentiri ausi fuerint, minime dubitandum sit. Ideo ego in mea interpretatione hujus hymni, non illa cujus principium paulo ante attuli, sed altera, quae libera est ac paraphrastica, ita locum hunc exposui,

Verum ex te quid scire adeo manifesta labore?
Esse equidem Cretam recte dixere priores
Mendacem semper. mendaci audacia linguae
Tanta est, ut tumulo te dixerit esse repostum
Quem fabricata tibi est: quum non sis lumine captus:
Imonihil mortale geras, sed perpetis aevi
Jus teneas, spernasque trium mala fila sororum.
Quum vero mentita tuum sit Creta sepulcrum,
Nec de ortu res mira tuo vana esse loquutam.

Caeterum Naso respiciens ad haec verba, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται (sive ex hoc Callimachi loco, sive ex Epimenidis versu petita, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, quem & D. Paulus citat) mendacem & ipse Cretam appellavit, hoc in loco,

Nota cano. non hoc quaecentum sustinet urbes,
Quamvis sit mendax, Creta negare potest.

Apud eundem poetam Minos Cretam appellat Jovis incunabula, Metamorph. 8.

Certe ego non patiar Jovis incunabula, Creten,
Quimens est orbis, tantum contingere monstrum.

Item in epistola Ariadnes vocatur *puero cognita terra Jovi*: & Phaedra apud eundem scribit Hippolyto, *Est mihi dotalis tellus Jovis insula Crete.* Sed tamen Metamorph. libro 2. idem poeta dicit Jovi impensiorem curam esse suae Arcadiae: *terras hominumque labores Perspicit, Arcadiae tamen est impensior illi Cura suae.* ubi quum dicitur Jupiter majorem curam gerere Arcadiae suae, videtur significari, Arcadiae patriae suae, sive terrae sibi natalis. *Stephanus.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Male audierunt olim vanitatis nomine Cretenses, vel ipso Paulo teste. neque vanitatis tantum, verum etiam improbitatis & nequitiae, ut & Cappadoces & Cilices, unde proverbium τρία κάππα κάκιστα. cujus etiam meminit Κωσταντῖνος ὁ πορφυρογέννητος, ἀεὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. *Vulcanius.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Proverbii vice olim jactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, desumpsit, ut probant Hieronymus Epist. ad Tit. Augustinus contra Adversarium Legis, Chrysostomus Serm. 3. Epist. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celsum. Et ab Epimenide potuit etiam sumere Callimachus, sed nemo ausit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falsus est Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemistichion, sed distichion integrum ab Epimenide desumpsisse; nam nil tale apud illum un-

6. Διὰ τοῦτο ἐπιγραπτέον ἐστὶν ἐκ τέτου τῆς Βίβλ. Κρῆτες πάντα τὰ ἐπι κρεῶν βιοτεύειν, κυνηγετικοὶ γάρ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐτυμολογίαις, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν ἐπὶ τὴν νότον ἀεροῦ ἐν τούτοις ἡγεῖται Κρητανομισθῆναι, τῷ θέσει καὶ Μηλείαν λέγεται παρὰ καλλιθ. Θεσσαλίᾳ, καὶ ἀρετὴν γενέσθαι. Σέρβιος καὶ γεωργεῖσθαι θέσει τὴν νῆσον. Μηλεῖαι δὲ ἀκρωτήριον εἰσιν· Κρῆτες δὲ Ψεῦσται, καὶ ἀπαράδεκτοι. Διὸ καὶ ὁ μηδὲν ἀληθεύων εἰπεῖν, ὡσανεὶ ἐπὶ τῆς κρεώσης ἐποιησεν· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ἔφη τὰς Κρῆτας τρεῖς θεμένους τὸ δὲ, καὶ τεμόντας ὡς ἕνα τῶν ἀνθρώπων, εἶπε· Κρῆτες ψεῦσται (μὴ βρῶσαι δόμητ δώτε, δὲ δ' ἐν ὄνες, ἰὸν γας αὖ.)

1) Κλεινὴ αὖτε νῦν in Etym. M., μὴ god vitiose κλεινὰ.
2) Zeest nomen Grammatici.
3) Ἀεὶ ψεῦσται.
4) Ἐπιμενίδ. πρὸς καλλιθ.
5) Versus insunt vestigiis, sed memoriter prolatorii. Posteriora sunt plane Callimachi. Fortasse Gram. nomen Epimenidis pro Call. posuit.

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Εν δέ σε Παῤῥασίῃ Ρείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Εσκεν ὄρος θάμνοισι θεσπεσιεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ιερός. ἀδὲ λίμν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ερπετόν, ἀδὲ γυνὴ ὀπίσσεται. ἀλλὰ ἑ Ρείης
Ωγύγιον καλέουσι λεχωΐδες Απιδανῆες.

Ενθα

Μαιναλίου mss. Vat. Amb. Voss. Παρρασίου Orig. C. Cels. III. p. 137. Recte Arnald. Animadv. ad Callim. p. 49. nomen montis est. Conjecit Heinsius, quod nomen habet schol. et favet Orig.

ἀλλ. κλίνει, fortasse pro κλείσει, quod v. 81.

Non nemo convenit Ecclesiae emendationi Bentl.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παῤῥασίῃ] Ορος Αρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος. Ερπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρίζουσα τὸ τεκεῖν ὀπιμίσγεται. Η οὕτως· οὐ χρήζει εἰλειθυίας, τουτέστι γονήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσὶν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει. Απιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Αρκάδες.

quam lectum fuit. *Anna Fabri.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι.] Suidas: Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἄριστον ἑαυτῷ ἐξείλετο. καὶ ἕτερα παροιμία, κρητίζειν πρὸς κρῆτας. ὅτι ἀπατεῶνες εἰσι. *Robortel.*

τον απο των λαφυγων χαλκον διανειμαν.

Ibid. Mendacii etiam arguit Cretenses Lucanus extremo VIII.

Tam mendax Magni tumulo, quam Creta tonantis.

Et Nonnus, Dionysiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ,
Τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπεροπῆες.

Nec enim semper manebat apud Jovis mendacem tumulum,
Oblectata Cretensibus, cum essent mendaces.

Vide & Meursii Cretam lib. II. cap. 4.

V. 9. Ετεκτήναντο] Removendum est, subscriptum, cum hocce tempus a futuro proficiscatur, ubi nullum est. Sit semel monuisse satis. *Anna Fabri.*

V. 11. Ἐνδεν ὁ χῶρος] Ait Callimachus eum Arcadiae locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuisse, quod certissimum nempe divinitatis indicium esset. Quo pertinet locus Pausaniae, quem Frischlinus allegat. *Meursius.*

Ibid. Simile quid narrat Theocritus primo Idyllio v. 125.

ἀπὸ τε σᾶμα
Τοῦτο Λυκαονίδαο, τὸ ἢ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

h. e. *& sublime sepulchrum illud Lycaonidae, quod & diis beatis est venerabile.* Intelligit autem sepulchrum Maenali Lycaonis filii; ubi habetur *in Scholiis*: ἀγνὸν, θαυμάσιον δηλαδὴ, ὅτι εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα ποιεῖ. *Robortel.*

V. 12. Κεχρημένον Εἰλειθυίης] Non exposui κεχρημένον Εἰλειθυίης, expertum Lucinam, id est, partus labores: quasi verba illa sonarent Lucina usum, id est, Lucinæ auxilio: sed quum κεχρημένον junctum genitivo viderem, non dativo, censui vertendum, indigens Lucina, seu indigum Lucinæ. Id est, indigum auxilii Lucinæ. Exempla autem hujus significationis participii κεχρημένου cum genitivo, apud poetas, suppeditabit Thesaurus meus Græcæ linguæ. Ut vero altera expositio quæ a Scholiaste affertur, locum habere posset, Callimachum aliter loquutum esse, & negativam particulam non cum ὀπίσσεται, sed cum κεχρημένον aut alio ejusdem significationis junxisse oporteret. Apud eundem Scholiastem eo in loco non dubito, quin vox σκιὰν pro alia irrepserit.† Cæterum pro γυνὴ κεχρημένη Εἰλειθυίης alia elegantiore periphrasi utens dicit alibi ἀτὶς Ἐλειθυίᾳ τέτνει χέρα. *Stephanus.*

Ibid. Κεχρημένον Εἰλειθυίης] Diana cur sit Ilithya dicta, etiam ab Horatio, id

† minime. Opinio just divinâ prænâ esse, umbrâ nõ amplius jacere. Rams. VIII, p. 679.

Cretenses fabricarunt. tu autem non periisti: es enim semper.
In Parrhasia autem te Rhea peperit, ubi maxime
Erat mons nemoribus obtectus: inde locus ille *est*
Sacer: neque eum aliquod indigum Lucinae
Animal, neque mulier adit *ulla*: sed ipsum Rheae
Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.

Hic

id exponit Gyrald in suo syntagmate.

Ita infra, ἅτις ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Utraque est periphrasis parturientis. ἐλειθυία enim, sive εἰλειθυία (utrumque enim dicitur) est ὠδίνων ἐπαρωγὸς, ut Orpheus loquitur, & λεχέων ἐπίκουρος, atque adeo λυσίζωνος. quam Latini Lucinam vocarunt, quod fœtum producat in lucem. Horatius,

Rite maturos aperire fœtus
Lenis Ilithya, tuere matres.
Sive tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

Per hanc poëtæ veteres adumbrarunt Dianam, hoc est, Lunam; ut Callimachus ipse testatur hymno in Dianam vers. 21.

--- πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ᾗσι με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν.

ubi Scholiastes ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ εἰλειθυίᾳ. Causam vero hanc crediderim, quod Lunæ sidus, ut ait Plinius lib. 2. cap. 101. fœmineum ac mollem solvit humorem & trahit, & cuncta humifico suo spiritu laxat. ideoque partum sæpenumero celeriorem facilioremque reddit. κεχρημένον vero genitivo conjunctum, indigum significare, adeo notum est, ut qui multis id exemplis doceat, is νοῦ κεχρημένος videatur. *Vulcanius.*

V. 12. 13. Οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται.] Vertunt: *neque eum aliquod indigens Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides sic sentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque prægnans animal, neque mulier adit ulla.* Ἑρπετὰ enim, quamvis proprie dicantur ἄποδα, reptilia, significant tamen quaevis etiam animalia. Etym. mag. Ἑρπετὸν ζῶον χερσαῖον. παρὰ τὸ ἐρείπειν, τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατοῦν. Ἑρπετὸν *animal terrestre, a* τὸ ἐρείπειν, quod est *cadere, quod non incedant erecta*, sed in terram scilicet prona. Paullo post: Κυρίως τὰ ἄποδα εἴρηται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν ἐρᾷ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. *Proprie pedes non habentia dicuntur* ἑρπετὰ, *a* τὸ πίπτειν ἐν τῇ ἐρᾷ, *quia in terra serpunt. Per catachresin autem etiam quadrupedes sic dicuntur.* Sic Lacaena canis apud Pindarum Pythionic. vocatur τρέχειν πυκνώτατον ἑρπετὸν, *velocissimum animal.* Homerus quoque Οδυσσ. δ.

ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ Θεσπιαδὲς πῦρ.
quaecunque in terra
Animalia sunt, & aqua, & divinus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilia*, quamvis a Didymo meliora docti essent, qui notat: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. *proprie quidem* ἑρπετὰ *sunt serpentes. sed per catachresin omnia hic dicuntur animalia.* & sic apud Callimachum; cujus sententia est, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem peperisse. ἕρπειν apud Dores, ut saepissime apud Theocritum, est ire, incedere, ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non modo quae serpunt, sed incedunt. Haec patris mei est observatio.

V. 14. Ὠγύγιον] Magis placet lectio ex Scholiaste adscripta margini ὠγύγιοι. merito enim Apidanenses, Arcadiæ populi, vocantur ὠγύγιοι, id est, prisci

Trustra objicitur Obs. Misc. V, p. 260 ταυτολογία: „Rhea te peperit in monte Parrhasio, ubi mons est." Junge: Rheate peperit in Parrhasio (monte), qa parte ille mons densissimus virgultis.

Επινισσεσθαι nusquam apud Callim. (sed semper επιμισγομαι.), vdtr ortum ex v. 25. habet quidem Theocr. 9. 43. ενθα επινισσεται, sed neutraliter et sine regimine. (v. Obs. Misc. V, p. 260) „ubi advenerit." aptior locus Nicand. Ther. 470 ουρεα επινισσεται, nec tamen Ruhnk. Ep. crit. 1, p. 64. Hes. Theo. 80 debebat ponere επινισσεται pro επιμισγ. [quod ubi Jonibus in primis usitatum, frequens in Hdto. Thuc. I, 13; Xen. Cyr. VII, p. 512 Hutch., ευεπιμικτος, aditu facilis, ap. Polluc. I, 100 de portu. Strab. XI, 754 B χωρα.]

S. OC. 720 de Cephiso: πεδίων επινίσσεται, lege: πεδίων ἔπι v. = per campos, in agris labtr.

Bos Anim. p. 126: „facilius επιμισγ. substitui potuisse alteri, ut notius." Sed επιμ. sensu adeundi minus notum.

Sed tunc pro καλεουσι ponendum esset εκαλεσαν, aliter enim καλ. dtr 45. H. in Dian. 199.

ωγυγιον magis poeticum, de terra dictum, quam de poplo. H. in Del. 160 ωγυγιην νησον, inf. 40 παλαιοτατον ὑδως. Pind. Nem. 6, 73 φλιγντος ὑπ' ωγυγιοις ορεσι. v. Spanh. Eustath. Dion. 417 ωγυγιος λαδων· ωγυγιον δε λεγει δια την περι αυτου αρχαιολογιαν. Nicandr. Ther. 342 ωγυγιος μυθος, fabula vetus. — Stanl. A. Th. 327 „vetustum" ineptum montis epitheton vocat. Sed sic Vgl. Italiam „terram antiquam" vocat, i. e. antiquissimis temporibus habitatam, notam. Sic antiquum Rheae lectum puerperae = antiqua fama notam.

Ἐνθά σ' ἐπὶ μήτης μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τὸν δ' ὑπὸ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδωνι ἄλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἐπὶ δ' ἄφθονος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη.

Dion. P. 417 μηκουσιος ὕδατι Ladonquod est μεγας εχειεν, &c ad ubi poting, qd substant. referas. Thuc. II. 5 ἐξίων μεδιος. copiosus fluxit. Sed hic poting videtur simming epith.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Λύματα] Καθάρματα. τὸ ὃ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. Ἐρύμανθος ὄ, ποταμὸς Ἀρκαδίας.

(quum etiam ipsi Arcades dicti sint περισέληνοι: & fluvius eorum Ladon, cujus mentio fit statim post, vocetur ὠγύγιος a Dionysio, ἀν τῇ περιηγήσει) at λειχαῖον Peiræ dictum simpliciter fuisse, id est sine tali adjectione qualis est adjectivi ὠγύγιον, credibile sit. Illud autem Arcadum epithetum προσέληνοι ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphrasin: dicente de Arcadia alicubi *Gens luna prior*, alicubi *Terra luna prior*. Stephanus.

Ibid. Apud Dionysium de situ orbis Ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

& Hesychius Ὠγύγια τείχη exponit τὰ ἀρχαῖα. *Meursius.*

Ibid. Ἀπιδανῆες] Dionysius de situ orbis, de Peloponneso loquens:

Κάδδε μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.

ubi Eustathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades Ἀπιδανῆες innuit. Alii, citante eodem Eustathio, Ἀπίαν & Ἀπιδανεῖς dici volunt, & quidem convenientius sententiæ Callimachi, κατὰ σύρησιν τοῦ πιεῖν, ἢ τῆς πιδάκων. unde & πολυδίψιος vocari possit. Eadem vero ratione etiam Arcadia Αἶγνις dicta, διὰ τὴν αἶγα, τυτθίσι ξηρασίαν, & gens ipsa Αἰγᾶνες. *Vulcanius.*

V. 15. Μεγάλων ἀπεθήκαλο κόλπων] Sic Callimachus κόλπων appellatione est usus hymno in Dianam, pag. 13. Ὅτ' ἐμὲ μὴ τίκτουσα καὶ οὐκ ἀλγηκυῖα φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. At vero pag. 15. in magis usitata significatione ponitur, ubi de puella expavefacta dicitur, ἡ δ' ὑπὸ κυσὶν δύνει ἔσω κόλπους. Illum autem verbi ἀποθήκατο usum imitatus est Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater prope Deliam deposuit oliviferam.* Nam deponere proprie idem sonat quod ἀποτίθεσθαι, ac contentaneum certe est, ut deponere fœtum dicatur quæ parit, quum onus appellari soleat quamdiu est in utero. cujus significationis apud Ovidium passim & apud alios exempla extant. *Stephanus.*

Ibid. Ἀπεθήκατο κόλπων] περιφρασικῶς, pro ἔτικτε. Pindarus, ἃ δ' φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα, καλπίδα τ' ἀργυρέαν λόχμας ὕπο κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον. *Vulcanius.*

V. 17. Λύματα] τὰ ἀποκαθάρματα, quasi λύματα. ita postea Hymno in Apoll. sub finem, de Euphrate loquens, πολλὰ λύματα γῆς, cui statim, se ipse explicans, subjungit, ᾗ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.

Porro ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achæis dicta fuisse testatur Pausanias in Arcadicis, inquiens: ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα. Μαρτυρεῖ δὲ ᾗ Ὁμηρος, ἀπολυμαίνεσθαι ὅτι τῇ λύσει τῆς λοιμᾶς τὰς Ἕλληνας, ἢ ἐμέλλειν τὰ λύματα εἰπὼν εἰς τὴν θάλασσαν. Versus Homeri Il. α. ita habet,

Οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Dant etiam lucem huic loco, quæ ibidem Pausanias de Lymace in Nedam fluente scribit: γενέσθαι δὲ τοῦνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίων τῆδε Ῥέας

ἀπεθήκατο, peperit, simpliciter. Eupborion ap. Steph. Byz. v. Βρινδισία. a quo ritu hoc ubi ad partum significandi translatum sit. v. Dorv. ad Mel. p. 357 (58). Nisi malis ab onere ductum putare, de qo ἀποθήκασθαι dp. Rh. 1. 129 Eadem forma v. Kr. Diar. 25. Imitati sunt Latini. v. Burm. Phædr. 1, 1, 85.

μεγάλ., solenne epitheton in diis, divinis, augustis. 30 μεγαν ναιων.

Hic te postquam mater magno deposuit ex utero,
Statim quaerebat rivum aquae, quo partus *sui*
Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.
Ladon vero magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
Limpidissimus amnium: sed adhuc sicca erat omnis
Arcadia:

εἵνεκα. ὡς γὰρ δὴ τεκοῦσαν τὸν Δία ἐκάθηραν ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ Νύμφαι, τὰ καθάρματα εἰς τοῦτον ἐμβάλλουσι τὸν ποταμόν. Λύμακα itaque fluvium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων quæ in illum abjecta sunt, Λούσιον vero, cujus *supra meminerat Pausanias*, ἐπὶ λούτροις τοῦ Διὸς τεχθέντος. *Vulcanius.*

Ibid. ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο] Sic hymno in Delum dicit Peneus fluvius Latonæ, Scio & alias puerperas undis meis se lavisse. -οἶδα καὶ ἄλλας Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. *Stephanus.*

Ibid. Χυτλώσαιτο] Hesychius interpretatur χυτλῶσαι μετὰ ἐλαίου λούσασθαι, & τὸ ἀλείψαι μετὰ τὸ λούσασθαι. Putarim itaque ὕστερον πρότερον versui Callimachi inesse, cum inquit,

--ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum. Vulcanius.

Ibid. Τόκοιο λύματα] Plaut. in Amphitr. duobus locis, Terent. in Andria Act. 3. Scen. 2.

Nunc primum fac isthæc ut lavet.

Male Vulcanius, qui vertit *sordes nati*; neque enim de corpore nati, sed de suomet intelligendum. *Anna Fabri.*

Ibid. ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο.] Solebant quondam partum e matris utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud hunc nostrum auctorem vestigium, hymno in Delum:

---- Οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἐπ' ἐμεῖο λεχωΐδας.

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque τραγοποδάγρᾳ.

Ὅτε γὰρ λαγόνων σε τεκοῦσα
Μοῖρα, Κλωθώ τοτ' ἔλουσεν..

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit: *Nam ubi introducta est, puerumque ut lavent, locant in clypeo.* Vas in quo abluebantur, Latinis *labrum*, *labellum*, & *alveum* appellatum. Isidor. Orig. lib. 20. cap. 6. *Labrum vocatum, eo quod in eo lavationem solitum est fieri infantum, cujus diminutum labellum. Idem & alveum, quod in eo ablutionem fieri solitum sit.* Meursius in Lycophr.

Ibidem. -τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι] Hoc de Phœbo itidem dictum esse a Callimacho, docebo in versum 32. *Stephanus.*

V. 18. Λάδων ἀλλ'] Not. ἀλλὰ significare ὄ, quod nemo adhuc monuit. *Anna Fabri.*

Ibidem. Οὐδ' Ἐρύμανθος] Erymanthus & mons Arcadiae erat, & fluvius, in Alpheum defluens, ut ait Plinius lib. IV. cap. VI. Callimachus de fluvio hic agit. *Meursius.*

V. 19. Λευκότατος ποταμῶν] Proprie. Nam λευκὸς idem est quod διαφανὴς καὶ λαμπρός. ἀπὸ τοῦ λεύσσω, τὸ βλέπω. Ita Oppianus ἀργυρέους ποταμοὺς vocat, splendidos, puros, vitreos, pellucidos. & Callimachus hymno εἰς Δήμητρα vers. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ, τουτέστι διαυγὲς, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. & versu 123. λευκὸν θέρος, λαμπρὸν interpretatur Scholiastes. *Vulcanius.*

Ibid. Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη] Hanc aquæ in Arcadia priscis illis temporibus penuriam nomina duo illi data, testari posse videntur, Azania & Apia: illud, ἀπὸ τῆς ἄζης, hoc, ἀπὸ τοῦ μὴ πιεῖν. ut a στερητικὸν sit loco particulæ negantis. Sed de hoc quidem Azaniæ etymo, sive Azenidis (nam Ἀζηνὶς dicta fuit, sicut & Ἀζανία) convenit inter omnes propemodum. at vero nominis Ἀπία aliud etiam affertur. Dicti autem sunt ab Apia Arcades, Ἀπιδανεῖς, & Ionica declinatione, qua utuntur poetæ, Ἀπιδανῆες (a recentioribus Ἀπιδόνες etiam) ab Azania, Azanes. unde legimus apud Statium, *Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan, Parrhasiique duces.* ubi Azanem Idæis ululatibus

Arnald. legit ἐπὶ τῆμος = εἰς τῆμος. sed ἐπεὶ = nam, ut 79. et refertur ad v. 19 ἀβρόχοις ἦεν

Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' θὔὔδρος καλέεσθαι
Αὖλις. ἐπεὶ τημόσδε Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρῳ,
Ἡ πολλὰς ἐφύτωθε Ζαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας.

Mss. et edd. fere ὠχήσεν.

Καρνιώνος Arnaldo ex Plin. VII. 56. Strab. X. Ern.

Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διερῇ τῶρ ἐόντος,
Ἰλυούς ἐβάλοντο κινώπεται, νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οἳ ἐλύσατο] Ὑστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ρέαν. Σαρωνίδας] σῶρος. ὥσπερ τὸ σεσηρὸς καὶ σωεσραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ ἤειρεν, ἢ ὤχησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάσασε. Καρίωνος] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δ' ὑπὲρ τὸ Καρίωνος ἑρπετὰ ζῶα φωλεοὺς ἐποίησαν. Κινώπεται] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεσθαι, ὥσπερ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι. τὸ δὲ νίσσετο, ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

æmulum appellasse existimatur, quod apud Arcades, sacerdotes Cybeles, memoriam partus Jovis celebrantes, ululatibus uterentur, eademque omnia quæ Cretenses facerent, qui partum illum apud se extitisse gloriabantur. Cæterum Apiam, sicut & Azaniam, alicubi totam Arcadiam, alicubi certam ejus partem duntaxat dictam fuisse constat: itidemque Azanas & Ἀπιδανεῖς, modo omnes Arcades, modo quosdam solum ex Arcadibus appellari. Quoniam autem in Ἀπιδανεῖς est litera δ, quidam ἀπὸ τοῦ πιδάκων deduxerunt, præfixo α privativo: quasi non habentes πίδακας: sed quum Ἀπία, quod est nomen ipsius ἔθνους, prius fuisse quam Ἀπιδανεῖς, quod est ἐθνικόν, rationi consentaneum sit, in Ἀπία autem nulla sint literæ δ vestigia, potius euphoniæ causa interjectam literam hanc dixerim, & Ἀπιδανεῖς pro Ἀπιανεῖς esse appellatos. *Stephan.*

Ibid. ἔτι δ' ἀβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη· Unde & Ἀπία, & Αἰγνὶς dicta, ut supra ostendi vers. 14. *Vulcanius.*

V. 20. Μέλλεν δὲ μάλ' εὔὔδρος καλέεσθαι Αὖτις] Hæc & omnia quæ sequuntur usque ad versum illum, Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης &c. oblitus sum parentheseos notis includere. Cur enim ὑπ' ἀμηχανίης dicitur χομένη Rhea? quia ἔτι ἀβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη. *Stephanus.*

Ibid. Μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι Αὖτις] Interpretes: *ut maxime aquosa vocaretur.* Male. Verte, *ut maxime aquosa esset.* Καλέεσθαι apud Graecos, sicut etiam in sacris litteris, saepe est *esse.* Matth. v. 9. υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. i.e. *ipsi Dei filii erunt.* Luc. i. 35: Τὸ γενόμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ. i.e. *id quod natum erit sanctum, filius Dei erit.* Homer. Iliad. δ'. - Καί ποτέ τις εἴπῃσι κακῶν ὀπιπευτήρων, κλῦθι. i.e. *tum quod tua conjux sum.* ubi Scholiastes: κέκλημαι notat εἰμί. Hesiod. Theog. v. 410. Ἠγάγετ' ἐς μεγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν. i.e. *duxit in amplam domum, sua ut sit uxor.* Pessime vertitur hic versus: *talis futura tamen, ut maxime aquosa esset iterum.* An antea unquam fuerat aquosa? Verte: *quae tamen erit aquosa in posterum.* Nam αὖλις saepe est posthac apud poetas.

V. 21. - Οτ' ἐλύσατο μίτρην] Scholiastes Apollonii Rhodii, pag. 15. meæ editionis ostendit μίτρην esse ζώνην. nam in hunc illius poetæ locum, - ὦ ὅτι μούνω Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕδατον, scribit, λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρῶτας τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. atque hinc Dianæ cognomento λυσιζώνης templum Athenis fuisse addit. Apud nostrum autem Callimachum pag. 14, legimus etiam, -πάσας ἔτι παιδας ἀμίτρους. *Stephanus.*

Ibid. Οἳ ἐλύσατο μίτρην] Observandum autem

μέλλεν - αὖτις in parenth. dicta; quod nō animadvertens Arnaldus, turbavit in ἐπεὶ laudat locū Lugt. Dion. 117.

Arcadia: quae tamen erit maxime aquosa
In posterum. quoniam tum temporis quo Rhea zonam
solvit, *i. peperit*,
Sane multas desuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas *fluvius* tum gestavit currus:
Multae praeterea supra Carionem, quamlibet nunc sit
humidus,
Lustra construxerunt ferae. ibat etiam vir
Pedester

ὄχθος ἰαων παμφορων (al. max διεφος) Nempe huic flumini epith. Dion. lib. 6. Callimachum saepe imitatur.

ανηρ προ τοις, Hebraismus apud Sic et ανδρωπος. v. Damm. crit. p. 283.

autem est in his verbis moris antiqui vestigium. nam apud veteres zona cinctae erant virgines, quam novus maritus solvebat: inde istud apud Musaeum,

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐλίκα λύσαλο μίτρην.

Homer. Odyss. λ.

Λῦσε ϑ' παρϑενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Theocr. Idyll. XIX.

Λῦσε δὲ οἱ μίτρην---

Arnob. lib. III. *Virginalia vincula jam ferventes dissolverent, atque imminentes mariti*: occurrunt exempla passim in hanc rem. Deinde aliam quoque zonam mulieres gestabant, quam solvebant, cum primum parituraе essent. Habemus hoc loco vestigium, & apud Martialem Apophoret. CXLIX.

Longa satis nunc sum, dulci sed pondere venter
Si tumeat, fiam tunc tibi zona brevis.

Itaque bis solvebatur zona; semel virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus. De utraque solutione elegans est locus Apollonii Argonaut. lib. I.

---ὦ δὴ πολλὴν
Ἀγλαΐην ἠὲ κύδος ἔχον πάρος, ὥ ἐπὶ μένῳ
Μίτρην πρῶτον ἕλυσα κὴ ὕστατον.

& Athenis templum Dianae erat τῆς Αὐσιζώνης. Cui & a maritis, & a patribus futuris sacra fiebant, ut testatur Scholiastes Apollonii. *Meursius.*

V. 23. ὤχησεν] ἐδάσατο, ἔφερε, ὑπερέμενε. *Vulcanius.*

V. 24. Καρίωνος ἄνω] Magna esset incogitantia scholiastae, scribentis, deesse vocem ὑπὲρ quae jungatur cum Καρίωνος: quum illius praepositionis loco *sequatur* ἄνω. Ejus igitur honori consulens dico, illum scripsisse deesse vocem ὑπὲρ quae cum ἄνω jungatur: ut sit Καρίωνος ἄνω pro ὑπερἀνω Καρίωνος. *Stephanus.*

V. 25. Ἰλυὰς] Hesychius ἰλύας vocat φωλεὰς ἔνϑα τὰ ϑηρία αὐλίζεται. *Vulcanius.*

Ibid. Κινώπελα] Ἑρπετὰ ϑηρία, κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, τυτέστι, τῇ γῇ. *Vulcan.*

Ibid. Eustathius ad hunc versum Dionysii in Periegesi (ubi Leucen insulam inde nomen habere dicit. Ὄυνεκα οἱ τὰ πάντα κινώπελα λευκὰ πέτυκται, h. e. *quia quae in ea sunt animalia, alba sunt*,) Κινώπελα vult solum esse ὄρνεα, ὧν κίνησις ἐν τῷ πέτεσθαι, *aves sic dictas, quod volando moveantur.* Sed fallitur: nam & quadrupedes feras hac voce significari certum est. ut hoc loco, & apud Nicandr. in Theriacis versu 27,

---Ὅϑι πλείσα κινώπελα βόσκεται ὕλην,

h. e. *ubi multa animalia sylvam depascuntur.* & vers. 195.

Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπήτης, οἷός ἀμυδρῆς
Ἰλλίδος.

h. e. *forma autem Ichneumonis animalis, qualis exilis viverrae.* Proinde Hesychio κινώπελα sunt κνώδαλα, & ϑηρία, id est, *ferae* & *animalia* in genere. Callimachi etiam & Nicandri Scholiastae, Suidas, Etymologus, Horus Milesius in Phavorino κινώπελα dici volunt, quasi κινώπεδα, ὥσϑ' τὸ ἐν τῷ πέδῳ, vel ἐν τῷ ἑδάφει κινεῖσθαι, *quod in solo moveantur.* Bochartus de animalibus Sacrae Scripturae. lib. 3. cap. 19. Vid. ibi plura.

Ibidem. νίσσετο) ἀπὸ τῆς νίω. & hoc a νέω, τὸ πορεύομαι. *Vulcanius.*

V. 26. Κρᾶθιν] Hoc loco Κρᾶθις est fluvius Arcadiae. Nam & alius est ejusdem nominis apud Sybarim, sive Θούριον Siciliae

Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος. τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ρείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
male Arnald. τε. δε repetitur εμφασεως causa.
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο,)

Πρεσ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κρᾶθιν] Κρᾶθις, ποταμὸς Αρκαδίας. Πολύστειον δὲ, τὸν πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον. Μετώπην] Ποταμὸν Αρκαδίας. Τόθι χρόα.] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, σπείρωσε φαιδρύνασα. Νέδῃ] Ονομα νύμφης Ωκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

Siciliæ urbem, cui Crathis quidam αἰγεράστης nomen dedit, ut auctor est Ælianus de Animalibus lib. 6. cap. 42. tametsi Strabo utrumque ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι vocatum scribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapsu augeri. *Vulcanius.*

Ibidem. Πολύστειόν τε Μετώπην] Idem hic Scholiastæ quod aliis plerisque locis usuvenit, ut bonæ expositioni malam subjungat. Postquam enim πολύστειον recte exposuit πολύψηφον, male addit καὶ πολυπάτητον. Recte autem πολύστειον exponi dico πολύψηφον, quum legamus confirmatum auctoritate enarratoris Nicandri, in Alexipharm. locum illum, 464 τὸν κῦμα πολυστείου τέκεν ἅλμης. nec non testimonio Galeni in libro quo γλώσσας Hippocratis exponit. dicit enim & ipse ita vocari τὰς παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδας. Sed quod illi nos non docent, ex Scholiaste Apollonii discimus, esse videlicet Sicyoniorum vocem. Legitur tamen apud hunc, sicut & apud Galenum, στῖαι, non στεῖαι. eademque & in versu ipsius Apollonii est scriptura, -ἥτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ Στιάων, pag. 119, meæ editionis. Affert autem ibi istud Callimachi hemistichium: sed apud eum Μετώπην in μέτωπον est depravatum.

Ther. extr. ἐν ποτα. μοισι πολυστειοισι.

Verum quid esse putandum est quod nostrum Scholiastem in errorem impulerit? Suspicor illum πολύστειον cum πολύστειβον confudisse+, quum adderet καὶ πολυπάτητον. Nam ut πολύστειβον exponere poterat πολυπάτητον, non item πολύψηφον: ita vicissim πολύστειον poterat quidem πολύψηφον, sed non πολυπάτητον exponere. Adde quod vocem illam πολύστειβον Scholiastem illum somniasse potius quam usquam legisse arbitror. quum diversa sit forma nominum compositorum quæ ex verbo στείβω sunt deducta, Ἀστιβὴς, Εὐστιβὴς, & aliorum quæ meus Thesaurus Græcæ linguæ post verbum Στείβω exhibebit. Quod si tamen πολύστειβον aliqua exemplaria hic haberent, fides illis adhibenda non esset, quod tale epithetum fluvio minime convenire possit. *Stephanus.*

Ibid. Πολύστειόν τε] Verti *scabrum*, metaphorice pro lapidoso; quod malim quam *arenosum*. Recte enim, meo quidem judicio, interpretatus est Scholiastes vetus, quisquis ille fuit, πολύστειον, πολύψηφον, & per consequens πολυπάτητον. Nam quod πολύστειος per se significet πολυπάτητον, ne per somnium quidem Scholiasti in mentem venisse arbitror. Hesychius στὴν interpretatur ψῆφον.

+ Ms. Reg. πολυστειβον. in marg. πολυστειον. Illud habuit in libro glossae (περιπ.) auctor. Scholion e duabus glossis natum.

Pedester tum super Crathin, tum super scrupulosum Metopen
Sitibundus: sed multa aquae copia sub pedibus latebat.
Itaque in hac difficultate constituta dicebat veneranda Rhea,
Terra chara, parito & tu *undam:* tui enim dolores leves *sunt.*
Dixit: & cum denuo extendisset Dea magnum in sublime cubitum,
Percussit montem sceptro. at ille duobus locis multum discessit,
Effuditque magnum fluxum. Tum corpus *à se* perpurgatum,
O Rex, tuum fasciis involvit: & Nedae te dedit portandum
In recessum Cretensem (ut clam *ibi* educareris)

Natu

sicuus a ut nō restinguere sitim posset. K. in Cer. & aquatos, qi non bibit.

in duas partes. Sic recte jam quidam. Xyl. IV, 180 τὰς παρθένοι δίχα διαστάσας μαχόντας ηφος ἀλλήλας.

οἱ ὄ, addens, σπὰς dicunt. *Vulcanius.*

V. 30. Ἀνταυύσασα] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet ἀνταυύσασα. quam lectionem nequaquam rejiciendam censeo. Nam ut maxime ἀνταυύσασα, pro ἀναταυύσασα explicare liceat: non video tamen cur minus dici possit ἀνταυύειν, quam ἀναυύειν. Neque enim in ἀναυύειν, adverbium αὖ (malo enim adverbium quam particulam appellare) iterationem significat, sed aliud quid, ut docebo hymno in Dianam vers. 92. Significari autem dixerim per ἀνλαυύσασα πῆχυν, non simplicem brachii extensionem, sed inversis sursum unguibus. quod Hispani *Uñas arriba* dicunt. atque ita verso brachio montem ferisse; ut Hispani loquuntur, *De un reues.* Vulcanius.

Ibid. Καὶ ἀνταυύσασα] Pro ἀνταυύσασα quidam reponunt αὖ ταυύσασα, ut significet, Quum rursus extendisset. sed quum nunc primum extensionis hujus fiat mentio, id est, extensi seu *extenti* brachii, quorsum particula iterationem declarante uteretur? Rectam igitur scripturam esse fatendum est ἀνταυύσασα, pro ἀναταυύσασα. *Stephanus.*

Ibidem. Μέγαν πῆχυν] Vide vers. 5. Lavacr. Pallad. μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις. *Anna Fab.*

V. 32. Τόθι χρόα φαιδρύνασα, Ὥνα, τέων σπείρωσε] Antea dixit Rheam matrem quæsiviisse profluentem aquam, qua partus sordes & sui etiam infantis corpus ablueret: nunc postquam invenit, ablutionis hujus, (nam φαιδρύνασα idem valet quod λούσαται) non item illius mentionem facit. Atque ut hic τῶ λοῦσαι adjungit σπειρῶσαι, sic etiam principio hymni in Delum de ipsa dicitur, Λοῦσέ τε ἡ σπείρωσε, Phœbum videlicet. *Stephanus.*

Ibid. Φαιδρύνασα] Hesiod.

Μηδ' ὑγυαικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι

Aνέφ. *Anna Fabri.*

V. 34. Κευθμὼν ἔσω Κρηταῖον] In edit. Frobenii quæ prodiit anno 1532, legitur Κευθμὰν ἔσω· at vero in ea quam Aldus dedit anno 1513, Κευθμὸν ἔσω· utrobique mendose, sed diverso mendi genere. quum illi qui editioni Frobenii præfuerunt, recte animadverterent κευθμόν dici non posse, adjecta apostrophi nota, sed κευθμῶν' esse scribendum: at interim non viderent huic loco non convenire, retinendo ἔσω, sed aut κευθμῶν' ἐς aut κευθμὸν ἔσω scribere oportere. Malo autem κευθμὸν ἔσω,

sic Ms. Voss.

sic plurimæ edd. ante Benedictum.

sic legendū esse credit Ern.

Offendit dernalii, quod nesa bis natu maxima dicer. Ejs repetitionis vsus in διδασκαλία multa exempla ap. Hom. et Call. v. ad H. in Del. Pall. 62; et Obs. misc. V. p. 261. – Sed facilius πρεσβ. = maxime venerandae, carissimae. Hesych. πρέσβυτας. Nempe τιμιωτατον το πρεσβυτατον. Ernest. Problem.

14 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Πρεσβυτάτῃ νυμφέων αἳ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἀλίην ἀπέπισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε, τὸ μὺ ποθι πουλὺ καὶ' αὐτὸ
Καυκώνων πολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάπται,
Συμφέρεται νηῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Γίωνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θεναὶς ἀπέλειπεν, ὅπι Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζηῦ πάτερ, ἣ νύμφη σέ. (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκείνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζηῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι πρωτοεπιχώριοι

Δικ-

Suid. in Ἀγοραναμους citat Λεπρίον i. e. Klusterii ed. prima habet Λέπριον.

Mss. Ambr. γιωνος, Voss. γιωνος, e Digam. dod. de exempla multa in libris præsci.

Θεναὶς (sic legendum est Dor.) citat Schol. Nicandr. ad Alexiph. init.

Bentl. fr. Sub e Suida περιπεγνωνται, ubi fortasse corrigendum περιπεγνωντο, ex hac loco Nonnum. Archiv. Gisen. obs. Kiji. originy nō Dcritr.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

Μαιώσαντο] ἔθρεψαν. Φιλύρην τε] Μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου. Καυκώνων] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Λέπριον ὄν, ἀπὸ Λεπρέας τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς προσκαλεσάμβρος εἰς ἀδηφαγίαν Ηρακλέα, ὑπ' ἐκείνου ἠτιμηθεὶς ἐφονεύθη. Λυκαονίης ἄρκτοιο.] Τῆς πρώλιν λεγομβύης Καλλιστοῦς, Λυκάονος ὂν θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, ἄρκτον γβυνᾶται ὁ Ἀρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες. Θεναὶς] Θεναὶ, πόλις καὶ ἄλσος. Τουτάκι] τὸ τηνικαῦτα. Κύδωνες] Ἔθνος Κρήτης. Προσεπιχώριοι] Εἰς τοὺς πρώτους ἔλαβον.

my. Reg. πεπέρος.

Lg. cum my. Reg. πεπ

ἄρκτον, me Reg.

ἔσω, tum quod lenius fluat versus, tum etiam quod magis usitatum sit κευθμός. Exponitur autem a Scholiaste Apollonii Rhodii κρύπτῳ τόπῳ. Hic autem vocem antrum interpretari possumus, cujus non tam generalis est significatio: atque id Virgilii exemplo facere, in hoc versu, Georg. 4. *Dictæo cæli regem pavere sub antro*, ubi de apibus loquitur. *Stephanus.*

Ibid. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Pindarus Olymp. Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον vocat. ubi Scholiastes: τὸ Κρητικὸν ἔρος ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ Κυρήτων φερόμενος. *Vulcan.*

ἔδραιον, ubi Callimacho aptius, et Callimachi mutabat.

V. 35. Αἳ μιν τότε μαιώσαντο] Fallitur enarrator in expositione verbi μαιώσαντο, dicens esse ἔθρεψαν, id est aluerunt, sive educarunt: quum constet esse a μαῖα, quod obstetricem declarat, & significet. Quæ illi obstetricatæ sunt, sive Quæ obstetriciam operam illi præstiterunt. *Stephanus.*

Ibid. Μαιώσαντο] Non male Scholiastes vetus interpretatur ἔθρεψαν. Nam ut maxime μαῖα significet ἀναγέτειαν sive obstetricem, cur non etiam τροφὸν, hoc est, nutricem? Cum ejus significationis testem habeamus Hesychium. atque adeo pro secundaria significatione μαῖας ponat τροφὸν, pro tertia, ὀμφαλοτόμον. *Vulcanius.*

Ibid. Αἳ μιν τότε μαιώσαντο] Omnino cum *Vulcanio* & *Cl. Jacobo Gronovio* vertendum est *nutriebant*, non vero ut interpres *obstetricabantur*. Cum Μαῖα tam nutricem, quam obstetricem significet. Hom. Odyss. Υ. 482. Μαῖα, εἰ μ' ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτή. h. e. *Nutrix, cur*

Recte Steph., sū μιν ad Rheam, nō ad Jovem me vis referantur. Ern.

Natu maximae nympharum, quae ipsum tunc nutriebant,
Natu, *inquam*, maximae, post Stygem & Philyren.
Neque vanam reposuit Dea *illi* gratiam, quippe fluvium
Illum Nedam appellavit. Atque is olim copiosus juxta ipsum
Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum est,
In mare defertur: & vetustissimam sane hanc aquam
Posteri bibunt Lycaoniae ursae. *i.* *Arcades.*
Postquam vero Thenas reliquit, ad Cnossum deferens,
Jupiter pater, te nympha: (Thenae autem prope Cnossum)
Ibi tum decidit tibi, Deus, omphalos: *i.* *umbilicus:* hinc istum
Omphalium deinceps locum nominant Cydones.
Jupiter, te vero Corybantum sociae ulnis amplexae sunt Dictaeae

me vis perdere? tu autem me nutristi ipsa.

V. 36. Μεῖά τε Στύγα] Hoelzlinus in Apollonium ita hunc versum emendat: Πρωΐσῃ γενεῇφι μεῖα Στύγα τε Φιλύρην τε. Sic enim Homerus, γενεῇφι γεγαῶτα Il. ξ.

V. 37. Αλλὰ τὸ χεῦμα κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε] Nedae fluvio ab Nympha nomen datum fuisse a Rhea testatur etiam Pausanias in Arcadicis.

V. 38. Τὸ μὲν ποθι] Vocem ποθι non pro ποτὲ accipio, id est, olim, sed pro που, quam ὠδαπληρωματικὴν esse notum est. *Stephanus.*

V. 40. Παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ] Non jungo μιν cum ὕδωρ παλαιότατον, ut intelligatur, aquam hanc antiquissimam, vel eam aquam (neque enim talem hujus poetici pronominis usum reperiri existimo) sed appositionem esse dico, ut μιν ad fluvium referatur, hoc modo: Illum autem fluvium potant, aquam antiquissimam. id est, cujus aqua est omnium antiquissima. Est vero periphrasi poetica dictum (si tamen & hoc periphrasis vocari debet) Illum fluvium potant cujus aqua est vetustissima, pro Ille fluvius est illis vetustissimus. *Stephanus.*

V. 43. Ἐγγύθι] Male interpres *proximae Cnosso*: vertendum *prope Cnossum*, uti *Cl. Gronovius* nuper, cum nos invisebat, me docuit.

V. 44. Πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός] Nolui scribere ἄπ' cum accentu, quum non sit anastrophe, sed dicatur πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός pro ἀπέπεσε, δαῖμον, ὀμφαλός. Ideo autem voce omphalus usus sum in mea interpretatione, ut cum omphalus conveniret quod sequitur Omphalium campum (ita enim verti Ὀμφάλιον πέδον) atque ita etiam in interpretatione quae est ad verbum ponendam Graecam vocem censui, sed addita Latina, quae ei respondet. Alioqui ut etymum sive appellationis ratio intelligeretur, dicendum fuisset, neutro in loco retinendo vocem Graecam, illic quidem, umbilicus: hic vero nove, umbilicarem campum. *Stephanus.*

Ibid. Τετάνι τοιπέτε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός] Umblicus vertere malui, quam trochaeum in quinto pede ponere. *Vulcanius.*

V. 46. Κυρβάντων ἑταῖροι] τῶν Κορυβάντων. dicti vero Κύρβαντες δαίμονες περὶ τὴν Ρέαν. οἱ τὸν Δία φυλάξαντες. βαίνειν γὰρ, τὸ φυλάσσειν. Hom. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Vulcanius.*

Ibid. Κυρβάντων ἑταῖροι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in sylvestribus degunt locis, non secus ac ipsi Corybantes. Melias etiam nominat Hesiodus, ex iisque ait ortos esse, qui sub aetate aerea vixerunt. Loquitur enim

Ποθι πῶ ab ubi, sed ad Καυκωνων ref. referendi, ad depr. quod Cauconi oblatum oppidum. Ern.

Οἱ scripturae Schr. v. Wass. ad Thom. p. 326 Ruhnk. Ruhnk. scribit Λεπρεον. Sic pro πολυΰδρα ου ρ 26 πολυστέον citat Schol. Apoll. ut patent Promiscua Scriptura fuisse. v. Dorvill. Charit. p. 32. Sed tamen in hoc, ubi a prodiit vix credo, et in poetis a quantitate judicari poterit, ultra scripturae praeferenda. Ern.

+ Vossius ει inserit aliisq. post Στυγα, quod firmat suspicionem corruptelae ex εο, quod in φιλυρη i corripitur. K. in Del. 118, aliisq. poetis Graec. et Lat. mec duplicat Hoelzlini emend. Ern.

Μεῖα scribendum esse ad Callimachi Del. 118, aliisq. poetis Graec. et Lat. mec duplicat Hoelzlini emend. Ern.

Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Αδρήστεια,
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.

Λίκνῳ Ambr. Mss., et edd. ante Steph. Sed H. in Cer. 127 omnes libri consentiunt in λίκν.

citat Etym. M. v. Αμαλθεια.

conjung. Επεβρως. [De forma Aor. 2 v. Matth. gr. p. 440.]

Οὖλα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Αδρήστεια] Αδελφὴ Κουρήτων. Λίκνῳ ἐνί] Εν γὰρ λίκνοις τοπαλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον· ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. Αμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἴξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. Εβρως] ἔφαγες. Εξαπιναῖα] τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ιδη πλέα μέλιτος.

enim de Amyco Bebricum Rege, quem ait ortum esse ex Neptuno & Melie: ubi animadvertendum est, ibi eandem esse ejus nominis significationem, quae est hoc in loco. Quaedam enim nymphae Meliae vocantur ἀπὸ μελίας τῆς ὠκεανοῦ. διὰ τὸ περὶ μηλέας δένδρα διατρίβειν. tanquam hamadryades. *Robortell.*

V. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Νύμφαι παρωνύμως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι. ita Eustathius. *Vulcanius.*

Ibidem. σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια] Aliam lectionem hic non inveni quam istam κοίμισεν, id est, sopivit, somnum tibi conciliavit. Potest tamen & latius patere existimari hoc verbum, quum reges habuerint suos κοιμιστὰς, vel κατακοιμιστὰς, ut a Plutarcho vocantur. At verò ut κοίμισεν pro κόμισεν ponatur (quod esset Gestavit) fieri nullo modo posse existimo. Adrasteam porro fuisse Curetum sororem testatur etiam Apollonii Scholiastes, III, 133 pag. 130, meæ editionis. ubi ipse poeta nutricem Jovis appellat, in isto qui ad hanc fabulam pertinet loco, ubi Venus suum Cupidinem ita compellat, Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα, Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια. *Stephanus.*

V. 48. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ] Λίκνον, κουνίον, Schol. Nota vocem Latinam *cunas.* Cæterum, hoc faciebant ominis causa: ita & Theocr. ita & Homer. de Mercurio:

---- Μήτρος ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ.

Ita & in Clypeo, ut author est Theocrit. Idyll. 25.

Αμφοτέρους λούσασα, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος
Χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν πτερελάου.
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. *Anna Fabri.*

Ibid. Εθήσαο] Homer.
Γυναῖκά τε θήσατο μάζον. *Anna Fabri.*

Ibid. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ] Innuens antiquum morem, quippe veteres pueros in ventilabris cunarum vice reponebant ominis boni caussa, ut & divites essent, & ut liberos quoque ipsi aliquando procrearent. Qua de re est elegans locus apud auctorem Etymologici, in verbo λεῖκνον. Viri militares in clypeo deponebantur cum voto nim. ut strenui & fortes evaderent. Sic de Hercule apud Theocrit. Idyl. 24.

χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα.

Sic apud Ennium Andromeda in fragmentis apud Nonium: *Nam ubi introductum est, puerumque ut laverent, locant in clypeo.* Meursius.

Male post Αδρηστεια interpungebatur.

Εθησαο. v. Eust. Od. p. 1485. Barnes. Il. ω, 58.

De λικνῳ v. Schol. Arat. 268.

Ibi-

Dictææ Meliæ : te circumtulit Adrastea
Cunis in aureis : tu autem suxisti plena lactis ubera
Capræ Amaltheæ : & insuper dulcem favum comedisti.
Extiterunt enim subito opera Panacridis apiculæ
Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

Com-

Ibid. *σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν*] θῆσαι teste Hesychio est θρέψαι, θηλάσαι, alere, nutrire, unde voce media θήσασθαι & θηλάσειν, sugere lac : sic apud Homer. Iliados ultimo de Hectore :

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Meursius.

V. 49. Ἀιγὸς Ἀμαλθείης] De capra Amaltheæ nymphæ notum fabulari poëtas hanc ubera Jovi præbuisse. inde Aratus:

αἴξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διὰ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Germanicus in Arateis:

-- Illa putatur
Nutrix esse Jovis, si vere Jupiter infans
Ubera Cretææ mulsit fidissima capræ:
Sidere quæ claro gratum testatur alumnum.

Hanc capellam postea mortuam inter sidera relatam ferunt, ac Jovem ejus corio pro scuto usum in pugna adversus Titanes, unde & αἰγίοχος passim dicitur. *Meursius.*

Ibid. Κηρίον ἔβρως] Magnus Bochartus mirum in modum hunc versum illustrat in libr. 11. cap. 51. de animalibus Sacræ Scripturæ, ideoque operæ pretium duxi ejus verba hic adscribere, licet prolixiora videantur. Lac caprinum, ait, non solum esse in medicina magni usus, sed & apud quosdam populos in quotidianis cibis. Hinc Salomon Proverb. XXVII. 27. *Et sufficiet lac caprarum in cibum tuum, & in cibum domus tuæ, & in victum ancillarum tuarum.* Paulus Ægineta: *Lac muliebre temperatissimum est, mox caprillum; hinc asininum, ovillumque, postremo vaccinum.* Proinde summus Deorum Jupiter, aut Cretæ Regulus verius circa Abrahami tempora, capræ lacte nutritus fertur, & capram illam Astronomi in cœlum transtulerunt Qui norunt N & L esse litteras maxime permutabiles, facile credent Amaltheam fuisse dictam ex Phœnicio אמנתא *amantha*, deflexo ex Hebræo אמנת, quod pro nutrice occurrit Ruth. IV. 16. & 11. Samuel. IV. 4. Sed observandum ex Galeno, *non tuto lac caprarum absque melle offerri : cum multis, qui solum sumpserant, in ventre sit coagulatum, quod hominem mire gravat, atque suffocat.* Quod vetustissimos illos mortales non latuit, qui Jovi duas nutrices assignarunt: unam Amaltheam, quæ lac caprinum : alteram Melissam, quæ mel illi administraret. Lactant. lib. 1. cap. 22. de falsa religione. Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς ait, *Melissea, Cretensium Regem primum, Diis sacrificasse, ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Hujus duas fuisse filias, Amaltheam ac Melissam, quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle nutriverunt. Unde poëtica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes, atque os pueri melle complesse.* Nec desunt e Veteribus, qui quoslibet infantes primo melle, deinde lacte nutritos fuisse testentur. Epistola Barnabæ : *τί οὖν τὸ γάλα, καὶ μέλι; ὅτι πρῶτον τὸ παιδίον μέλιτι, εἶτα γάλακτι ζωοποιεῖται. Quid ergo lac, & mel? Quia primum infans melle, deinde lacte vivificatur*, id est, *alitur.* Plura qui desiderat, adeat fontem, ex quo hæc hausimus ; vide & Meursii Cretam lib. 11. cap. 7.

V. 51. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τάτε κλείουσι Πάνακρα] Malim, -ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλ. ut legitur apud Stephanum (apud quem alioqui depravatus est hic versus in editione Aldina, quum οὔρεσιν & κλείουσα ibi legatur) potius enim ἅτε quam τάτε dicitur pro ἅ, sive ἅτινα. Cæterum his verbis, ἅτε κλείουσι Πάνακρα, ostendit, unde apem vocaverit Panacridem in proxime præcedente versu. Existimo autem Πάνακρα ὄρη dicta, a summa altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. *Steph.* Sic ms. Voss.

Sic Vaticanus, sed frigide. Et omnes Mss., edd. Flor. Ald. Κ. ἐσ ἐσ

Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, πρύλιν corrupte Mss. Reg. quod ortume nuper scripsi.
Τθύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ασπίδος εἰσαΐοι, ἢ μή σεο κερίζοιλος.
Καλὰ μὲν ἤεξθυ, καλὰ δ' ἔτραφες, ἀφνιε Ζεῦ. 55
Οξὺ δ' ἀνήθησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴλοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, περτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηραν ἔχειν ὀπιδαίσιον οἶκον.

Δίωνος

De diversa ratione hujus primi loci, vide Clarke. Il. 13. 63.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Vide miscuit scholiasten hoc. Il. xvi. prop. 2. Construitur δείκνυται, ut explicare nō possit, Sp.

Οὖλα] Κατὰ κλῆρον. Υγιῶς. Περὶ πρύλιν] ἐνόπλιον. Επιδαίσιον] μεμεεισμένον. ms. Reg. add. ὀρχήσαν. recte. nisi ἢ ex ὀρχήσατο intelligi malit.

In Ms. & apud Stephanum περὶ πόλεων legitur ἐν ὄρεσσιν, ἅτε. Sed quamcunque scripturam recipias, digitum non vertetis, nam poëtis τὰ pro ἅ poni quis nisi hospes in Græcis litteris ignorat.

V. 52. Οὖλα δὴ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο] Repono Κάρπες σὲ πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο. nam alioqui cum περὶ subaudire hoc pronomen necesse esse, & particula γε non satis apte hoc quidem loco esse περισσολογματικήν. Ad ὅλα autem quod attinet, neutra scholiastæ expositio habere locum potest: videndum igitur an pro ὅλα debeat accipi, jungendo cum τεύχεα, donec aptior expositio afferatur. *Stephanus.*

Ibid. Κούρητες] κορύβαντες, & κύρβαντες, sacerdotes Rheæ, quos Oppianus lib. Κυνηγετικῶν γ. e leonibus transformatos scribit in hunc modum:

Πρωτίσιν ὃ λέοντι κλυτὸν ἀναβώμεθα μολπήν.
Ζηνὸς ἔσαν θρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
Νηπιάχῳ Κάρητες, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἐόντα
Ἀσπαίρην γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
Κλεπτόκοος Ρείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδας δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα
Πρῶτος ἀμφάλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυὸς,
Καὶ ἧρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κύρητας. *Vulcanius.*

Ibid. πρύλιν ὠρχήσαντο] πυρρίχην ἢ ἐνόπλιον. Scholiastes Sophoclis in illud Aiace flagellifero:

-- φάνηθ' ὦ
Θεῶν χοροποὶ ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσσια, Κνώσσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
Ξυνὼν ἰάψῃς.

Τῶν ὀρχήσεων, inquit, αἱ μὲν εἰσιν Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβάντιαι. Νύσιαι οὖν αἱ Διονυσιακαὶ, ἀπὸ τῆς Νύσης. Κνώσιαι δὲ αἱ Κορυβάντιαι· Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. *Bellicrepam saltationem*, inquit Festus, *dicebant, quando cum armis saltabant; quod a Romulo institutum est, ne simile quid pateretur, ac fecerat ipse, cum a Iudis virgines Sabinorum rapuit.* Vulcanius. Πρύλις Cypriorum lingua saltatio armata dicebatur, quæ alias πυρρίχη. id ex Aristotele tradit Scholiastes Pindari: Od. 11. Ἀριστοτέλης (inquit) πρῶτον Ἀχιλλέα ὀπὶ τὴ τὰ Παλαμήδια πυρρὰ τῇ πυρρίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν δὴ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι. Sane πρύλιν Hesychius quoque πυρρίχην interpretatur. Pyrricha vero saltatio apud veteres nobilissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi. De ea universa prolixe a me dictum in libro proprio de saltationibus veterum. *Meursius.*

V. 55. Ἔλαν ὠρχήσαντο. S. Heinsius Sil. It. 347 interpretatur „in numerum" ex illo Sil. loco, ubi in pyrrhiche dicitur saltare ad numerum. Verum et illa quæ pyrrhicha dicebantur ad numerum facta sit, nec enim et sine numero saltatio: tamen hoc nostrum exprimit ἅλαν est κυρίως ἐχον, Schol. Theocr. 7, 68. unde et ἁλικίαι· πολυχρονίαν. Ἅλαι γὰρ σχεδὸν φέρει τὰ πολλὰ ἔτη = πρὸ λίγου ποσὶ (Theocr. 13, 8) intelligatur ἀφ' ὁμοκοιτίας ἡλίκων πολλὰν συνεξιτηρίᾳ saltantis cuncti ibi in Hym. in Mercur. 5; ut Callim. Epigr. 1, 6 ἅλος ἐστὶν ἑταίρων ποσί. Possis tamen etiam intelligere „varios orbes implicatos" (Aen. xii, 718), quod convenit saltationi eventui, et signif. ἕλικα. Apul. Met. x. prope extr. „Colu. y graecanica saltantes pyrrhicha. Hippolity ordinationis decoros ambitus interabant, nunc in orbe rotarum flexuosi, nunc in obliqua seriem conexi. Plut. Thes. p. 9 de alia saltatione circa aram Apollinis cornutæ: ἐν τοῖς χοροῖς παραλλαγὰς καὶ ἀνελίξεις ἔχουσι ξενοφεν. Th. Bentl. e Il. ξ, 259, ubi κολεοὶ dicunt ἅλον κεκληκότες, quod Schol. explicant ὅτι, ἐν κύκλῳ, interpretabatur „strenue saltabant", et sic vertit Nic. Quinonius. Edit.

Commodum item Curetes te circum armatum tripudium luserunt,
Arma concutientes: ut Saturnus auribus sonitum
Clypei audiret, non autem te vagientem.
Pulchre quidem crevisti, pulchreque educatus es, o cœ- 55
lestis Jupiter:
Cito etiam adolevisti, & velox tibi oborta est lanugo.
Sed & quum adhuc adolescentulus esses, cogitasti omnia tanquam adultus:
Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores essent,
Cœlum non inviderunt ut tu haberes in divisione assignatam domum.

Prisci

ἀνήβησας Ruhnk. ep. II. p. 11 et Oud. ad Thom. Mag. p. 415. Sed ἀνηβᾶν = repuerascere, (ἀνα in compositis cenſetur redundare, ut ἀναγιγνώσκειν, ἀναπίμπλημι, quod credit Sturz. Lexicon. p. 176. — Sic pro simplici ἴβαν positum Theogn. 1001, Cratin. fr. ap. Phrynichum p. 42 (fr. XXII. p. 77 Runkel) ἐγηβᾷς, apud Philonem, quod dictionis ingrid. pat. p. 127. et apud Synes. ep. 123.

V. 55. Καλὰ μὲν] αὐξομαι & ἀυξάνομαι est *crescо*, pro quo male quidam & contra usum Attice loquentium activo utuntur ἀυξάνω, quod Græcis est *augeo*, ut pluribus ostendit pater meus in notis ad Luciani Solœcistam n. 12.

Ibid. καλὰ δ' ἔτραφες] Non est de hac scriptura dubitandum, quin germana sit. Exemplo enim Homeri ἔτραφες pro ἐτράφης dicere sibi permisit Callimachus. Extat autem apud illum hic illius aoristi usus in Catalogo navium[66], Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τεχέων ἐνὶ μεγάρῳ ἐὐπήκτῳ. Ubi tamen apud breviùm scholiorum auctorem legitur τεχέων: sed ita legendo scribendum esset ἐν, non ἐνὶ. hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τεχέων ἐν μεγάρῳ ἐὐπήκτῳ. Sed in textu (ut vocant) qui Eustathii commentariis est insertus, altera illa lectio habetur, τεχέ' ἐνὶ μεγ. &c. *Stephanus.*+

V. 56. Οξὺ δ' ἀνήβησας] Non ita accipio ut cito adolevisse Jovem dicat, sed puberem factum ante consuetum pubertatis tempus, & in ipsa etiam pueritia: (su. ungit enim, ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν:) ne quis eum mente quoque seu judicio puerum fuisse existimet. *Stephanus.*

V. 57. Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια] Nequaquam τέλεια pro perfecta seu plena, aut adverbialiter pro perfecte seu plene accipiendum esse puto: sed in hac voce respici aio ad eam nominis τέλειος significationem qua de illo qui ad ætatem virilem pervenit dicitur, seu qui est adultus, vel adultæ ætatis. (quæ etiam ætas jam constans ex Cicerone appellari potest, in Catone majore, duobus in locis. quam significationem sequitur & verbum τελειοῦσθαι apud Platonem De Rep. lib. 2. pag. 377. meæ editionis: ἆρ' οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ὀπτυχόντας ὑπὸ τῶν ὀπτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, ἢ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὧς ὀπτοποιοῦ ἅπαντας ὁτιοῦν ἐπιτυχεῖς, ἃς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰκείους μύθους δεῖν αὐτούς;) ideoque τέλεια significare ἄξια ἤδη τελείου. Itaque in mea interpretatione adstricta, reddidi ita versum illum, *verum ætate, puer, digna es meditatus adulta.* Et in altera quæ magis libera est, & quam appello paraphrasticam, ita sensum exposui: *Verum ætate puer, puerili haud more solebas Ludere: sed jam tum tibi seria cuncta placebant, Digna ætate animus jam tum volvebat adulta.* Conveniunt autem quæ sequuntur cum hac expositione, fratres non invidisse illi cœlum, quod in ipsa etiam pueritia ejus cogitationes gravitate jam constantis ætatis dignæ essent. *Stephanus.*

Ibid. Παιδνὸς] est puer, ut apud Homer. Odyss. φ.

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλυθ' Ὀδυσσεύς

Παιδνὸς ἐών.

Ubi ab Eustathio παιδνὸς dicitur esse a παίζω, & ponitur pro παῖς. Hesychius ait παιδνὸν dici, qui excessit e pu-

+ Il. β. 661 Barnes. ἐνὶ τεχέῃ ἐν δωτῇ judicans vulgatam; prob. Clark. et Bowes. mais cett. p. 96. Sed sic Il. ε. 555 τέχεα. Ἕσσεν, nutriti sunt de duobus leonibus. Od. γ. 28 τετραφέμεν, nutritum esse, pro τραφῆναι. v. Nonn. ad Dionys. ad non. in Johann. p. 86. Orph. Argon. 378 'οι τεχέων ἐν βουλῇσι nutriti sunt in Scholae,' nisi ibi legas τεχέεσσι — τετραφέμεν Οὐσίης p. 100 pro ἐτράφησαν legit τεχέεσσι, spurium hymn. judicant Ruhnk. Schæf. nec desunt quæ si abesset. Sed non est abjudicandus ne sententia aliena saepe portas alius in talibus narrationibus solent commemorare τεχέῃσι, ut ἓκ τ' ἀγαθοῦ γε πατρὸς ἐὼν ἀγαθὸς τετραφέμεν Ἐρεχθεύς γε τεχέῃσι καὶ γενέτῃσιν. Lycurg. vit. p. 658 Hutch. καὶ τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας φυτεύσας, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ὁμοίᾳ ἀνατρέφων τέκνα, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν μητέρων τραφέντας. Plut. de discr. am. et ad. p. 68 jungit φυσὶν, τεκοῦσιν, παιδεύσιν. Haq vix ea ratione ut Callim., narrata Jovis generatione, praetermittere potuerit τεκοῦσῃ, quae hoc versu exprimuntur. Nec vero genetrix hic usum planè ita ut ea sequ., et saepe res eadem a poeta diversis modis exprimitur.

v. de hoc vbo Arnald. anim. p. 59.

Δηναιοὶ δ' ἐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.
Φάντο πάλαι Κρονίδῃσι μάχῃ τείχεα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἔτ' ἐλύμηνε τε καὶ αἶσι κλῆρον ἐρύσσαι, ἐρυάκει Ms. Voss.
v. Alberti Hesiod. crit. p. 92. Ος μάλα μὴ νήνιπλος; ἐπεὶ ἰσάμη γὰρ ἔοικε ἴδμεν. 3. ἐπ' ἰσάμη καὶ ὁμοίως τοῦ βαθμοῦ γίνεται. Hesych. v. 79. ἐπὶ τοῖς ὅροις καὶ ὁμοίως δίκης διδόντας, κατὰ τὰ πατρία.
Πήλαθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον μάχῃ πλεῖον ἔχησι.
Ψεύδοιμην αἴνοιτος ἄ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἐσσήνα πάλαι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,

Σὴ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δηναιοὶ] οἱ παλαιοί. Τίς δέ κ' ἐπ' ἐλύμπῳ τε] Τίς δ' ἂν φρόνιμος ὅτι ἐλύμπῳ καὶ ἀΐδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; Νενίπλος ἡ, ὁ μαθαιόφρων καὶ ἐξερημένος τῆς αἰόλλιν καὶ κινεῖν τὴν νοῦν. Εσ' ἰσαίμη γὰρ] Ο κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ ὁ ὐρανὸς ἡ καὶ ὁ ἄδης πλεῖον ἄλφερουσι. ms. Reg. τοῦτο διαφέρειν. τοῦτο καὶ διαίρεσιν.

eris, & ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Interdum etiam est puerilis, & item stultus, vecors, insipiens, puerorum instar. Dicit Jovem adhuc puerum omnia perfecta & adulto digna agitasse. Talis quoque erat Julianus Cæsar, de quo Ammianus, *virtute senior, quam ætate.* Talis Piso, de quo Silius Italicus:

Orepuer, puerique habitu, sed corde sagaci
Æquabat senium.

Atque huc pertinet illud Plauti:

Ingenio, non ætate apiscitur sapientia. Meurſius.

V. 58. γνωτοί] ἀδελφοὶ γνῶσοι, ἤτοι γνήσιοι. quos Hom. κασιγνήτους vocat, Sophocles ὁμαίμονας. *Vulcanius.*

V. 59. ὅπδαίσιον οἶκον] Scholiastem noſtrum, quem alibi reprehendo, hic laudo, quod melius quam Suidas ὅπδαίσιον οἶκον expoſuerit. Scribit enim hic ὅπδαίσιον οἶκον appellari τὸν ὅπλοιτον καὶ οὐ μεριζόν†, & τὸν ἐξ ἴσου καταλειφθέντα δύο τισίν. (ita enim apud eum legitur δύο, non δυσί) at noſter Scholiaſtes contra dicit eſſe τὸν μεμερισμένον. recte certe: quum hoc nomen a δαίω, quod divido ſeu partior declarat, originem habere neceſſe ſit. ita ut qui ὅπδαίσιον οἶκον, Suidam ſequentes, interpretati ſunt, nullo modo ſuam interpretationem tueri poſſint. Debuit tamen Scholiaſtes noſter aliquid addere, quod ſuam expoſitionem adjuvaret. Nam (ut dixi in Theſauro meo Græcæ linguæ) hæc verba, Οὐρανὸν ἂν ἐμέμφραν ἔχειν ὅπδαίσιον οἶκον, hoc, aut tale quid, ſonant, *Non invidissent tibi, habere cœlum cum domum quæ tibi in regni partitione obtingere deberet.* Ubi fortaſſe *regnorum partitione* aliquis dicendum potius fuiſſe exiſtimet. *Stephanus.* ** v. Schol. ad v. 82 κατὰ κλῆρον.

Ibid. Επιδαίσιον] Scholiaſtes explicat μεμερισμένον, Suidas vero ὅπλοιτον, οὐ μεριζόν; priorem explicationem præfert eruditiſſimus Stephanus, quod ſit a δαίω *divido*: at Pater meus amantiſſimus poſteriorem Suidæ magis amplectebatur. quin & alteram reſpuebat quaſi planiſſime huic loco contrariam: oſtendunt enim ſequentes verſus cœlum nunquam μεμερίδθαι:

Τίς ὅ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ὄϊδι, κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νήνιπλος;

nam & τὸ δαίω non ſolum *divido*, ita ut quiſque partem ſibi uni propriam teneat, ſed etiam accipi poteſt pro *in commune divido*, ita ut omnes æque utantur. *Anna Fabri.* Verti ſecutus virorum doctiſſimorum ſententiam *in diviſione aſſignatam domum.*

V. 61. Διάτριχα δώματα νεῖμαι] Vere hunc locum emendavit vir dignitate & doctrina illuſtris *Ezech. Spanhemius*, cujus

† ἡ domū nō diviſā, ſed cōmunē liberis." Sic etiam Etym. ſed male. ἐ contextu videtur hāc ſenſū collegiſſe, et c. Il. 0. 138. de qo v. Spanh. Verte: in hereditatis parte attributa domus. " Edit.

Prisci autem nullo modo veraces fuerunt Poëtæ: 60
Dicebant filios Saturni trifariam domos divisisse. v. 51. 0, 61
Quis etenim de cœlo & inferno sortem mitteret,
Nisi esset plane stupidus? De re enim æquali convenit
Sortem mittere: hæc autem tantum, quantum plurimum distant.
Mentirer ne ego ea, quæ placerent auribus. 65
Non te deorum regem sortes constituerunt: sed opera manuum,

Tuaque

cujus vide notas. διὰ pertinet ad νεῖμαι.

V. 62. Εὐσσαι] Gallice TIRER AU SORT. Et Virg. *aut sorte trahebat.* Anna Fabri.

V. 64. Τόσσον ὅσον διὰ πλεῖσον] *tantum quantum plurimum.* Anna Fabri.

V. 65. Ψευδοίμην αἴοντος ἄ κεν περί θοσιν ἀκουὴν] Video hunc versum multis multum negotii facessere, dum in scirpo (quod vulgo dicitur) nodum quærunt. Ac ne ipse quidem interpres sensum ejus assequutus videtur: quippe qui putet subintelligendum λέγων. quod vocabulum quidam simulque alia nonnulla subaudiunt. Atqui sine ulla subaudition sensum habet hic versus cum iis quæ proxime præcedunt optime convenientem. Postquam enim dixit plane falsum esse quod veteres poëtæ cecinerunt de habitationibus filiorum Jovis, eas sortito illis obtigisse: quum rationi consentaneum sit ut ea demum quæ paria sunt, sorti committantur, ideoque nullus sanæ mentis futurus sit qui sorti permittere velit ut vel cœlum vel inferos (inter quæ tantum sit discrimen, quantum esse maximum potest) obtineat: subjungit, Ψευδοίμην αἴοντος ἄ κεν περίθοσιν ἀκουὴν, id est, *Mentirer quæ persuaderi possent auribus ejus qui ea audiret.* Q. d. Miror quomodo hæc, quæ a ratione & a communi etiam sensu abhorrent, mentiti fuerint. ipse profecto si mentiri vellem, magis caute id facerem. mentirer enim quæ talia saltem essent ut auditori persuaderi possent, utpote si non vera, at certe verisimilia. Sic igitur hunc locum in mea paraphrastica interpretatione exposui:

Haud mentiri illos vates tam absurda decebat,
Usque adeo nullo veri fucata colore,
Ponderet ut recto si forte examine quisquam,
Deridenda queant magis quam credenda videri.
Solvere si libeat nostram ad mendacia linguam,
Saltem verba loquar penitus non absona veris,
Non indigna fide mea dicta aut judicet auris.

Non facile autem est Latinum verbum reperire quod illi πεπίθοιεν in hoc loquendi genere respondeat. Nam hæc quidem, πείθω σε τῦτο, reddi possunt *Persuadeo tibi hoc*: at πείθει με τῦτο, si interpreter *Persuadet hoc mihi*: vel πείθει ἀκουὴν τῦτο, *Hoc persuadet auribus*: non expressero quod sonant Græca. Quod si dixero, *Hoc me persuadet*, & *Hoc persuadet aures*, Græci verbi constructionem mutuatus, non autem Latine loquutus fuero. Ideoque in hoc loco aliisque hujusmodi consugiendum ad periphrasin censeo. *Stephanus.*

Sic etiam Jo. Benth. sed sugitur exhac vationem quæ ante dixit, placeret esse probari auribus quo se convenit. "Si mentiri vellem, tamen mentirer, quæ probabilia essent." Sic Ern.

Ibid. Ψευδοίμην] h. e. *Mentirerne ego ea, quæ placent auribus.* Ita hunc versum cum Cl. Jacobo Gronovio interpretor.

66. Θεῶν ἐσσῆνα] Εσσὴν ex iis vocabulis est quæ Eustathius Ιλιαδ. γ. μονήρεις λέξεις vocat. quæ semel tantum ab aliquo auctore usurpatæ sunt. Ita Æschylus βαλῆνα τὸν βασιλέα. Unde & apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, Ὄρος βαλιναῖον, τετὲς βασιλικόν. Ita Indica lingua *deûnon* regem significat. Unde & Δεύνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε. *Vulcanius.*

[v. Thiersch 267,4,n.]

ἃ leg. Arnald. de diis nagidgeis p. 116.

Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φάινοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Αλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αυτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ων ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αυτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ηφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Αρῆος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης

Αρτέμι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ψευδοίμην αἰόντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.] Λείπει, λέγων. τὸ ᾖ, πεπίθοιεν, ἀντὶ τοῦ, πείσειαν. Εσσῆνα] Εσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μηλισσῶν· νῦν ᾖ ὁ τῶν ἀνδρῶν. Πέλας εἵσαο δίφρου.] Τὸ Κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου. Θήκαο δ' οἰωνὸν] τὸν ἀετόν. Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων. Εμπεράμους] τοὺς ἐμπόρους. Γεωμόρος] ὁ γεωργός. Υδείομεν] λέγομεν. Επακτῆρας] κυνηγέτας.

V. 67. Σή τε βίη, τό, τε κάρτος] Potuissent hæc majusculis literis in principio scribi, Βίη & Κάρτος, tanquam propria nomina: quoniam ab Æschylo personæ hæ satellites Jovis introducuntur: quas Vulcanus ita compellat in Prometheo vincto, Κράτος Βία τε σφῶϊν μὲν ἐντολὴ Διὸς Ἔχει τέλος δὴ, κ' οὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Vide & Hesiodum. *Stephanus.*

An respexit C. ad APr. in., ubi Βία et Κάρτος, Jovis nuntii, jubent Vulcanum affigere Cauc. Prom. ? Saltem inde patet, Callimachum accurate scripsisse, ineptumque esse Schol. Theocr. IV. 8 Ἐγάντι νιν Ἡρακλῆι βίαν καὶ κάρτος ἐριόδεν, qui commemorans libros quosdam habere βίαν καὶ καλλος, addit, ὁ καὶ καλλίον, ἵνα μὴ διασολογήσῃ βίαν καὶ κράτος λέγων. V. Steph. Aesch. l. l. Ern.

Ibid. Βίη τό τε Κάρτος] B & K majusculis litteris describi curavi, quod ab Æschylo quasi Personæ inducti sint, ut recte monuit Stephanus. *Anna Fabri.*

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου] Verti, *Parili tecum quod sede locasti*, sive, *juxta solium tuum.* Δίφρον enim καθιστήριον, ut Apollodorus usurpat apud Athenæum lib. 1.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
Εστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ο θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
Εσανε, καὶ προσῆλθεν. ὑπάντησέ τις,
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

ubi N. a Com. perperam, ut pleraque omnia, *Currum* vertit. *Vulcanius.*

Valck. E. Phön. p. 53 a 'o intelligit de' ὁ, quamobrem. Sed lectionem vulg. esse antiquam, etiam e Schol. patet. Non vero licebit dicere, Call. pronomen ad proximum retulisse, intellecto etiam praecedente? Ern.

68. οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον] Non minus mihi placeret genitivus pluralis οἰωνῶν. *Stephanus.*

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνόν] Theocrit. Idyll. 17.

-- ὁ δ' ὕψοθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ες τρὶς ὑπαὶ νεφέων, Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. *Anna Fabri.*

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνόν] Proprie οἰωνὸς dici putatur de avibus majoribus & carnivoris. Sic apud Homer. Iliad. α.

-- αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

& Odyss. γ.

Τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Callimachus hic pro majoribus avibus ponit,

Tuaque Potentia & Robur, quod etiam collocasti prope sedem tuam.
Sed constituisti & avem omnium præstantissimam, nuntiam Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fausta ostendas.
Elegisti præterea ex juvenibus omnium optimos: non qui navibus *exercent*
Mercaturam, non virum scutatum, non poëtam:
Sed hæc quidem Diis minoribus illic reliquisti,
Alia curanda aliis: tu vero elegisti urbium principes
Ipsos: quorum sub potestate *est* agricola, quorum peritus militiæ,
Quorum remex, quorum *sunt* omnia: & quid non dominantis sub potestate?
Primo quidem fabros canimus *esse* Vulcani:
Milites deinde Martis: venatores item Chitones

Dia-

ponit, nam aquilam intellígit. Sic & apud Virgil.

Heu terra ignota canibus data præda Latinis
Alitibusque jaces.

Iliad. ρ.

Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Meursius.

Ibid. ὑπείροχον] Quippe cui regnum in reliquas aves tributum fingatur. Horat. lib. IV. Od. 4.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aves vagas
Permisit.

Inde & οἰωνῶν βασιλῆα dicit Pindar. Olymp. od. XIII. οἰωνῶν ἀρχὸν Pythion. od. I. *Meursius.*

Ibid. ἀγελειώτην] pro ἀγελαῖον. Sic apud Musæum in initio poematis:

Ἡρὼ νυκτιγάμοιο γαμοσύλου ἀγελειώτην.

Novum est nec veteri ulli usitatum, quod Arethas in Apocalypsin dicit: ἀγελειῶτις τάξις, pro ἀγελικὴ. ἀγελείωτην dicit, quia, ut fabulantur veteres, hæc Jovis de gigantibus victoriam cæteris diis nuntiaverit. *Meursius.*

V. 69. εὐθέζια φαίνοις] hoc est, αἴσια. Ita Theocritus, Διὸς αἴσιος ἀετὸς ὄρνις. *Vulcanius.*

V. 70. Εἴλεο δ' αἰζηῶν] Sic Virg. alicubi, & Catull. Hesiodus hominem quadragenarium αἰζηὸν vocat lib. 2. v. 59. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακοντατὴς αἰζηὸς ἔποιτο. *Anna Fabri.*

V. 71. Ἐμπερόμους] Non puto Scholiastem vocem ἐμπερόμους, non habentem aliam sibi adjunctam, expositurum fuisse ἐμπόρους: quum non ignoraret ἐμπερόμους dici pro ἐμπείρους (nam hymno in Palladis lavacra, ἐμπερόμως recte exponit ἐμπείρως) ideoque addendum puto genitivum νηῶν: ut νηῶν ἐμπερόμους dicat esse τοὺς ἐμπόρους, per periphrasin videlicet: & νηῶν intelligamus ναυτιλίης. *Stephan.*

Ibid. ἐμπερόμους] per consequens intelligo mercatores, non simpliciter nautas, ut recte interpretatur Scholiastes ἐμπόρους. qua significatione etiam accipi crediderim apud Horatium, *nautam* sive *navitam. Vulcanius.*

V. 72. Ὀλίζοσι] ὀλίζων, ut Eustathius, docet Ionicum est & Doricum pro ὀλίγων. Stephan. de urbib. Thessalorum esse vocabulum tradit & inde Olizonem apud illos urbem dici, quia parva admodum esset. *Meursius.*

Ibid. Αὖτι παρῆκας] Quemadmo-

Αρτέμιδος· Φοίβε δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμας.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆος· ἐπεὶ Διὸς ἄδεν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφι τελεῖ ἐκρίναο λάξιν·
Δῶκας δὲ πολιήτρα φυλασσέμεν· ἴζεο δ' αὐτὸς
Ἀκρης ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκησι
Λαὸν ἠμὲ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Ἐν δὲ ῥυηφενίῃσι ἐβάλεσ σφισιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβε·
Πᾶσι μὲν, ἐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήραθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· πολὺ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἐσθλὸς κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠμὶ νοήσῃ.

82. Ἄδεν libri vulg., sed pessime. Ἄιδεν etiam alibi multa necessitas postulat. Barnes. Vann. Crit. p. 337.

Ἐκρίναο scil. vellet exprimere, ut forsit., jura unius tenere? Ed. Monk. Museum Cr. T. I. p. 255. Sic Latini: quod magistro alicui decrevere.

Ἄξιν mss. Vat. ambr. Reg. Voss. Ern. Ἄξειν Benedict.

Ἐσθλὸς κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠμὶ νοήσῃ. vertere mss. Vat. ambr. Voss. ald hic et 88.

Ἐσθλὸς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Χιτώνης] Νηλεὺς ὁ Κόδρου, ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παλαιάρπων ξύλων καὶ δή ποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρυῒ πάμπολυ καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. ᾧ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὗ ἔσχε τὸ ὄνομα ἡ Ἀρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. Τάξιν] Λαχμόν. κλήρωσιν. Ἀκρης ἐν πολίεσσιν] Ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζῃ, ὁρῶν τὰ δίκαια. Ρυηφενίῃσι] Πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ, ῥύομαι, καὶ ἄφενος. τουτέστι, πολὺ τοῦ πλούτου ῥύσιν. Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

dum *sic*, aut, *temere* Latine; Gallice vero, TU LAISSAS L'A *Anna Fabri.*

V. 75. Γεωμόρῳ] ἀπὸ τοῦ γῆν κοπιᾶν. Suidas: μόρῳ, *labor.* Anna Fabri.

V. 76. Τευχήτας] Not. Rara sunt nomina in της desinentia, quæ habeant ν in penultima. *Anna Fabri.*

Ubi proprie in cave. Barnes. Od. T. 445 Il. Φ. 135.

V. 77. ἐπακτῆρας ἢ Χιτώνης] Hoc est Dianæ, quæ Callimacho θηρήτειρα, Orpheo κυνηγέτις vocatur, ut & Juvenali *venatrix.* Sunt vero ἐπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τὰς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. vel, ut Scholiastes Sophoclis, ἐπακτῆρες οἱ ἐπαγόμενοι ὑπὸ τῶν κυνῶν. Homerus:

-- περὶ δ' ἀμφὶ ἀπαὶν
Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν. *Vulcanius.*

Ibid. Χιτώνης] Quam rationem reddit Scholiastes hujus nominis Dianæ, mihi non videtur prætereunda: dicit enim, ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια Ἀρτέμιδι: nonne hoc idem hodieque fit, cum mater pueros, statim atque φίλων ἀπεδήκατο κόλπων, Sancto cuidam, ut Francisco vel alii vovet, & illius vestibus induit. Certe notandum. *Anna Fabri.*

V. 79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆος] Virg. *Ab Jove sunt reges.* Theocr. Διὶ Κρονίωνι μέλονται Διόθεν βασιλῆες. *Vulcanius.*

Ibid. Ἐπεὶ Διὸς ἄδεν ἀνάκτων θειότερον] Ridicule omnino interpres. Verte modo, *quando nihil divinius est regibus Jovis.* Anna Fabri.

Sensus: Desiderat, nil Jovi similius est regibus, nil proprius accedit ad Jovem? Θειότερον est excellentius, see similius. Διὸς Coll. V. 80. vitiate corrupto accedisse conjectura fortasse acumen adprobabit. Lubenter corrige ἀνακτες, ut Juvem. Od. XXIX. 29. ut referatur ad Διὸς sed ne quaeratur de Jove, sed de regni magnitudine. Feigat etiam in hac lectione Poëta ubi ἀνάκτες. Θειότερον ἀνακτων Scil. Jupiter rex vocatur? Διὸς αν sunt reges a Jove derivati. Jovis tutelam recepti. Similiter Hes. Scut. 53 ἀδάνατοι Διὸς ἔκγονοι. Si vitiata est in his vbi, est in Jove, non in immortuis.

Dianæ: Phœbi denique, qui lyræ bene ſciunt modos.
At ex Jove ſunt reges: quoniam Jovis nihil regibus
Divinius *eſt*. ideoque tuum illis decreviſti ordinem:
Conſtituiſti autem, qui urbes cuſtodiant. tuque ipſe præſides
In arcibus, inſpector tam *eorum* qui judiciis
Populum iniquis, quam eorum qui aliter gubernant.
Adjeciſti quoque opulentiam ipſis, & quod ſatis *eſt* fortunarum:
Et hoc omnibus quidem, ſed non ex æquo tamen. par eſt *hoc* colligere
Ex noſtro rege. nam is late circa *potentia* progreſſus eſt.
Veſperi ille perficit, de quibus mane cogitaverit:

Et

V. 80. ἐκρίναο λῆξιν] Pro τάξιν, quod apud Scholiaſtem legitur, vereor ne reponi debeat λᾶξιν. Eum enim ita legiſſe videntur expoſitiones ejus oſtendere: quum dicat eſſe λαχμὸν, ſive κλήρωσιν. *Stephanus.*

Ibid. ἐκρίναο τάξιν] alias λῆξιν, vel λᾶξιν, quod malim quam τάξιν. *Vulcanius.* In editionibus nonnullis ut Pariſ. Vaſcoſani 1549. & Frobeniana 1533, legitur τάξιν. Sed Aldina λάξιν & editio prima capitalibus litteris deſcripta, quod verum eſt. Non puto autem male verti *ordinem*, quamvis proprie ſit ſors: ſic mei *ordinis homo* eſt meæ ſortis homo Latinis, ut apud Ter. Hæc eſt poëtæ ſententia: conſtituiſti ut reges inter homines ſint illius ordinis & ſortis, cujus tu es inter deos, qui es rex deorum. Heſych. λάξιων, λήξεων, κληρώσεων· λάξασθαι, κληρώσασθαι. procul dubio pro τάξιν legendum quoque in ſcholiis ad hunc locum λάξιν.

V. 81. Δῶκας δὲ πτολίεθρα] Hi tres ſequentes verſus ita vertendi ſunt: *conſtituiſti qui urbes cuſtodiant: tuque ipſe præſides in arcibus, inſpector tam eorum qui legibus populum ſub iniquis quam eorum qui aliter gubernant*, ut docet pater in lectionibus Heſiodeis. Jovi enim arces ſacræ ſunt, teſte Ariſtide in hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem eſſe præſidem juſtitiæ. Vide & Euripid. Troad.

V. 82. Ἀκρῃς ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος] Ἐπόψιος invenitur & in Heſychii gloſſis, & apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. VI. *Meurſius.* Pindari locus non integer adfertur, & peſſime vertitur a *Friſchlino*: nam primo addendum eſt Ναῦ. Ναῦ βασιλεὺς Λοξίας, & ſic verte: *templi Rex Loxias, ſocium apud æquiſſimum, cum opinionem ei perſuaſiſſet, omnia ſcientem mentem. Mendaciis autem non decipitur, nec eum deus aut homo fallit factis aut conſiliis.*

V. 84. Ἅλις ὄλβου] In vetuſto Codice reperitur ὄλβον, & ſic legebat pater meus: quod multo fortius. etenim ita differunt ἅλις ὄλβου & ἅλις ὄλβον, ut pars a toto. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἅλις ὄλβου] Sic ſane editio prima, quamvis non contemnam quod Tanaquil Faber invenit in veteri codice ὄλβον.

V. 85. 86. τεκμήρασθαι Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Eandem conſtructionem eidem verbo tribuit hymno proxime ſequente, Πυθῶνί κε τεκμήραιο. *Stephanus.*

V. 85. Περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Eadem loquendi formula utitur Dionyſius in initio orbis deſcriptionis:

Εὐρυτέρη βεβαῦια πρὸς ἠελίοιο κελεύθους.

V. 87. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠοῖ νοήσῃ] Hunc verſum a Callimacho ita ſcriptum eſſe, nemo mihi unquam perſuaſerit, quum eum licentia in quavis alia re potius quam in pedum ſtructura

Εσπέριος τὰ μέγιζα, τὰ μείονα δ' ὔτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὴν πλειῶνι, τὰ δ' ἐχ ἑνί. ταῖν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνλιν ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μηνοιήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα πῖς κεν ἀείδοι; (κεν Amb. 2 ἀείδει Amb. v. Not. Ap. 31)
Οὐ γένεθ', ὅκ ἔτλη· τίς κεν Διὸς ἔργμαθ' ἀείσει; (εδ' ms. Voss. — ms. Reg.)
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσσεται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδε δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες. Πλειῶνι] ἐνιαυτῷ. Ἄνλιν] Ἀνισιν, ἢ τελείωσιν. Λὐτὸς] Ω ζεῦ. Οὔθ' ἀρετῆς] Καὶ Ησιοδος, πλέτῳ δ' ἀρετὴν ξὺν κῦδος ὀπηδεῖ.

usum esse videam: licentia tamen maxima futura sit in verbo νοήσῃ, si in eo elidatur ο per συνεκφώνησιν, ita ut ex νοήσῃ fiat νήσῃ. ut omittam, versum spondaicum futurum, & quidem ejusmodi qui durius alio quovis spondaico cadere videri possit. durius quidem certe illis qui passim apud eum occurrunt. cujusmodi sunt, quintus hujus hymni, qui cadit in ἀμφήριστον: septimus, qui desinit in ἐψεύσαντο: tricesimus secundus, qui finitur voce φαιδρύναται: alii denique qui clauduntur vocibus, παιδεύσιο, μαιώσαντο, ἄρτοιο, περσεπηχύναντο, Ἀδρήστεια, ὠρχήσαντο, κυρίζοντος. Quod si quis eo confugiat ut dicat corripi diphtongum in νοῖ, multo etiam minus audiendum esse illum dixerim: præsertim si non aliud hujus correptionis exemplum attulerit quam Ergon Hesiodi quendam versum, qui nonnullis in editionibus ita scriptus est, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σὲ ζηλώσει ἀεργός. Nam ita quidem legendo, fateor diphthongum ει corripi: verum in mea editione nequaquam lectionem illam reperiet, sed istam, ex vet. exempl. auctoritate, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σὲ ζηλώσει ἀεργὸς, absque illa particula. Quæ quum ita sint, Callimachum eo modo versum illum scripsisse nemo mihi (ut antea dixi) persuadere possit: contra vero facile mihi persuaserim ita scriptum ab eo fuisse, Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ νοῖ τὰ νοήσῃ. Cogitavi quidem posse & ita scribi, non minus eleganter, imo elegantius etiam, Ἐσπέριός γε τελεῖ τάπερ νοῖός κε νοήσῃ. sed tamen conjecturam illam, quod minorem mutationem afferat, magis probo. *Stephan.*

Ibid. Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κεν νοῖ νοήσῃ] Theocritus,

--οἳ μὲν ἓν τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ἕκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βυλάν, ἂν ὃς ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.

Versus verò Callimachi στιχηρὸν πάνυ habet, sive πλεονασμὸν ἐκ τῆς μακροσκελὲς ἤτοι δολιχόρ, ut vocat Eustathius, cum scilicet in fine versus ejusce modi pleonasmus accidit. qui cum in initio versus fit, ἐκ τῆς μακροκεφάλης ἤτοι προκεφάλης: cum in medio, ἐκ τῆς προκοιλίης, ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων dicitur. Eleganter itaque Callimachus, celeritatem conficiendi res animo Ptolemæi conceptas exprimere volens, ipsi cogitandi verbo νοῆσαι, per συνίζησιν sive συνεκφώνησιν celeritatem quandam pronuntiationis addit. Neque enim probare possum eos qui ex νοήσῃ, νήσῃ faciunt. quod συνιζήσωσ ratio non fert. Est vero maximus hujus pleonasmi usus in versibus Politicis, quos alii Δημωτικὲς στίχες vocant. qui quindecim, aut interdum septemde-

Et vesperi quidem ardua: minora autem quamprimum cogitaverit.
Alii vero hæc quidem uno anno, ista autem non uno. 90
Ab aliis vero prorsus
Tu ipse conficiendi facultatem amovisti, & consilia eorum discussisti.
Salve plurimum, o Saturnie exsuperantissime, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua vero opera quis celebret?
Non fuit, nec erit. quis Jovis opera celebret?
Salve iterum atque iterum. Da *nobis* & virtutem & opes. 95
Neque sine virtute opulentia potest homines beare,
Neque sine opulentia virtus. da ergo & virtutem & opes.

temdecim syllabis constant. quo genere versuum Annales suos scripsit Constantinus Manasses. Dixi hac in parte sententiam meam. Libenter vero, quoad possum, & vereres poëtas Græcos, & qui eos Scholiis suis illustrarunt, propugno: fuitque mihi semper & erit porro curæ, ne me vel φιλαυτία cæcum, vel carpendi studium strabum reddat. *Vulcanius.*

Ibid. Τά κεν ἠοῖ νόσῃ] Non placet Stephano per *συνεκφώνησιν* pronuntiari νόσῃ, elisso ο. Legebat pater meus νώσῃ, ut apud Theocrit. Idyll. 26.

Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι δυσφροσύνοντα βαρείαις
Νωσάμενος.

Cæterum si receptam lectionem νόσῃ retineas, synecphonesis, ut opinor, non petit ut ο elidatur, sed ut conjunctim pronuntietur cum ῃ; itaque non video cur νόσῃ dicendum sit. *Anna Fabri.*

V. 88. μείονα] vertendum est *minora*, non *parva*, ut inepte interpres.

Ibid. Εὖτε νόσῃ] Ita & Homer. alibi & Aristophanes. *Anna Fabri.*

V. 89. Οἱ δ' τὰ μὲν πλειόνι] Ita vocatur ἐνιαυτός, teste Hesychio, ὅτι τὰ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι, quod ipsum Bion æstati tribuit, inquiens: Ἡ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογοῦμες. *Vulcanius.*

V. 90. Ἄνιν] Schol. ἄνισιν. pater meus correxit ἄνυσιν. *Anna Fabri.*

V. 91. Χαῖρε μέγα Κρονίδη] Non minus placeat interpungere post μέγα, ut sit adverbium, quod jungatur cum verbo χαῖρε. sicut initio hymni in Cererem legimus, Δάματερ μέγα χαῖρε. *Stephanus.*

Ibid. παντυπέρλατε] *Exsuperantissime.* Sic recte vertendum censuit Illustrissimus *Spanhemius.*

V. 93. ἔργματ' ἀείσει] Credibile est Callimachum scripsisse ἀείδοι, sicut in proxime præcedente versu. Indicativo certe modo non satis apte jungitur particula κεν: ideoque aut illud ἀείδοι, aut certe ἀείσῃ malim. At ἀείσοι (quod tamen aliquis fortasse scribendum putet) parum mihi placuerit. *Stephanus.*

Ibid. Ἐργματα] hic ῥέγματα, transposita littera ρ. Sic apud Theognidem:

Πάππυσο, μηδ' αἰσχρῶσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τίμας, μηδ' ἀρετὰς ἔλκεο, μηδὲ κάκει.

Anna Fabri.

V. 94. δίδε δ' ἀρετήν τ' ἀφενόστε] Uno versu interjecto eandem precationem repetens, dicit, δίδε δ' ἀρετήν τε ἠδ' ὄλβον. Est autem Homeri ἀκροτελεύτιον duobus in locis, nimirum in hymnis Vulcani & Herculis. Ita enim Vulcani hymnum claudit, Ἀλλ' ἴληθ' Ἥφαιστε, δίδε δ' ἀρετήν τε ἠδ' ὄλβον. Hymnum Herculis ita, Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱὲ δίδε ἀρετὴν τε ἠδ' ὄλβον. *Stephanus.*

V. 95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ὄπασαι ἀνδράσιν ἐξέειν] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma, Ὅτι ἀυτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν. quod argumentum uberrime tractat Cicero Tusculanarum quæstionum lib. v. *Vulcan.*

Ibid. Οὔτ' ἀρετῆς] Scholiastes laudat locum Hesiodi,

Πλούτῳ δ' ἀρετὴ κῦδος ὀπηδεῖ,

ubi

Improbat Ruhnk. hic primo, negans comodo sensu vel in Steph. lectione exsistere, vel tria ἅπαξ λεγόμενα esse, quibus tantum judicet, primo Ου γενεσθαι ἰδίαν τις ὀκνεῖ τεχνατικῶς. Sed nec lectionem nil aliud exprimentem, quam interrogationem, quid in vulgata est per interrogationem.

ὁ om. Ald.

ΟΙΟΝ ὁ τῶ' πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.

Οὐκ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῶ' πόλλωνος] ἀντὶ τοῦ. οἵως, ὅπως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δ' ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.

ubi ἀρετὴ est *potentia*, ut & apud Theognidem versu citato nota proxime superiori. *Anna Fabri.*

V. Ibid. ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Est οὐκ ἐπίσταται dictum pro οὐ δύναται, non potest: sicut & οὐκ οἶδε. atque ita Nescit infinitivo junctum pro non potest, a Latinis poëtis interdum dicitur. ut ab Horatio hoc in loco, *nescit vox missa reverti.* Quæ ita interpretarer, hunc verbi ἐπίσταται usum imitando, Οὐκ ἄρ' ἅπαξ ἀφεθεῖσ' ἀνακάμψαι ἐπίσταται αὐδή. vel sic, Οὐκ ἀφεθεῖσά γ' ἅπαξ νοστῆσαι ἐπίσταται αὐδή. At de verbo ἀέξειν in proxime sequente annotatione a me dicetur. *Stephanus.*

V. 96. Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο] Ad hanc posteriorem sententiæ partem respexit fortasse Juvenalis, quum cecinit,

Haud facile emergunt quorum virtutibus obstat
Res angusta domi.

Aptius certe vis verbi ἀέξειν reddi non potuit quam verbo *emergere*, mutata tamen orationis forma: quum hoc, sit neutrum; illud, activum. Nonnulli quidem ex Latinis scriptoribus (Plautus, opinor, & post eum Tacitus) verbo *augere*, quod respondet illi ἀέξειν (pro quo in soluta oratione dicitur αὔξειν) usi sunt absque adjectione pro opulentum reddere. Sed & ipsum Ciceronem alicubi ita verbo augere usum esse comperio. Scribit enim in una ex suis ad Trebatium epistolis, quæ est libro 7. *Semper te non modo tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi.* Ubi *augendum* dicitur sine adjectione pro *augendum commodis*, ut loquitur in fine Philippicæ undecimæ, verbum idem quod hic ei præponens: *Non tueri solum, sed etiam commodis augere debeo.* Sed hic ἀέξειν aliud significat: ad quod exprimendum nulla potui aptiora verba invenire (ut vox respondere voci posset) quam *evehere* seu *provehere*, & *promovere*. Sed & verbum *extollere* alienum ab hoc loco esse non putavi: ac ne *ornare* quidem: præsertim quum hymno in Dianam legamus, pag. 14, Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται. hic enim pro *ornare* videtur aperte poni: quum honore potius quam commodis suos deos augeri posse existimarent. Varie itaque hanc sententiam sum interpretatus, illorum verborum singula singulis locis adhibendo,

Evehere haud possunt vel opes virtute carentes,
Vel virtus defecta opibus.

Nec non hoc modo,

Haud equidem virtute carens opulentia quenquam,
Quæ caret & virtus opibus non provehit ullum.

Ubi scribi etiam potest,

-- non promovet ullum.

Utens autem verbo *extollere*, ita verti,

Nec vacuæ virtutis opes extollere possint,
Indiga possit opum nec quenquam extollere virtus.

Et quum liceat ἀέξειν vertere etiam *decorare*, sive *ornare*, eosdem versus ita etiam sum interpretatus,

Non sat opes decorant homines virtutis egenæ,
Nec virtus opibus decorat satis una remotis.

Nec non ita, paulo liberius,

Non

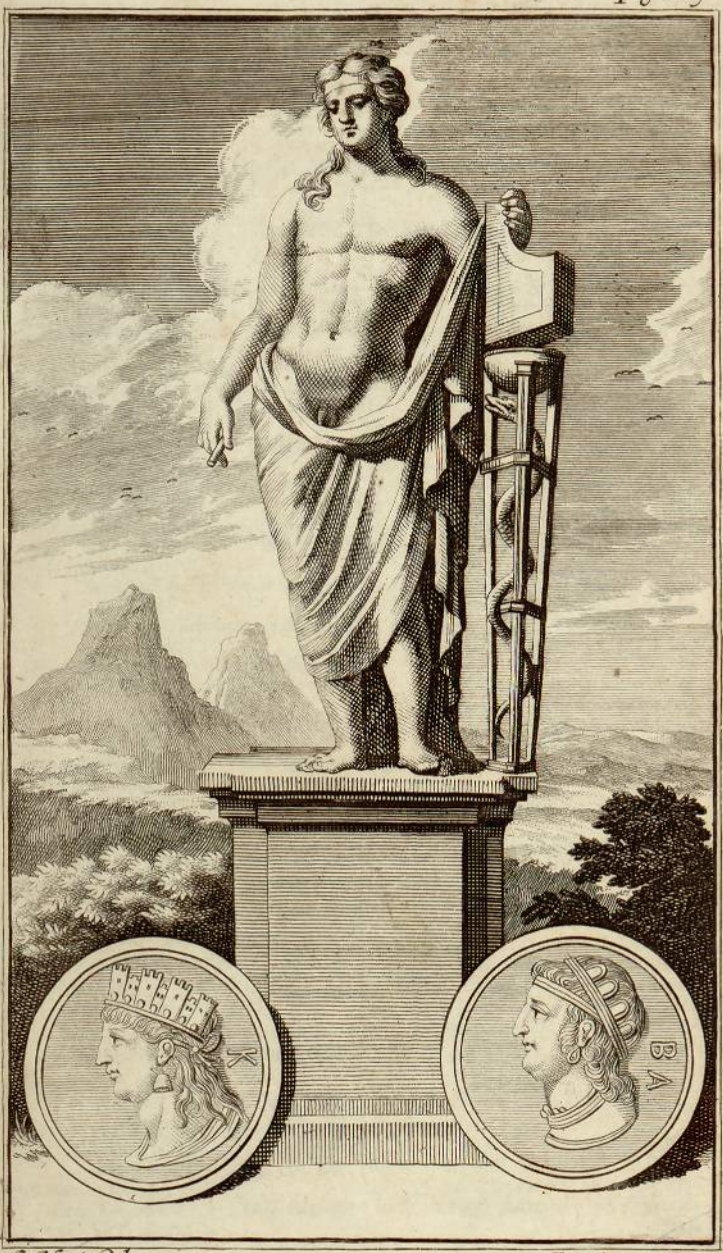

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

QUantopere iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus!

Quantopere hoc totum antrum! procul *ſit*, quiſquis facinoroſus.

Et certe oſtia præclaro pede Phœbus tundit.

Non

Non ſat opes homines, virtus niſi juncta ſit, ornant:
Haudque poteſt ſatis abſque opibus ſplendeſcere virtus.

Quod ſi libeat & verbo *emergere* uti, (quo Juvenalem in exprimenda poſteriore parte hujus ſententiæ uſum eſſe docui) ita velim interpretari,

Nec per opes quiſquam emergat virtute carentes,
Nec per opum vacuam virtutem emergere poſſit.

Si vero liceat ordinem verſuum permutare, ita etiam verterim, utendo illo ipſo verbo *emergere*,

Incomitata opibus virtus emergere non dat;
Dant nec opes cuiquam, quibus haud comes addita virtus.

Horatius quoque virtutem niſi cum re, vileſcere teſtatur: ſed virtuti genus etiam addens,

Et genus & virtus niſi cum re vilior alga eſt. Stephanus.

Hujus rei elegantiſſimam reddit rationem Mænander apud Stobæum:

Μακάριός ἐστις ἀσίαν ἢ νῆν ἔχει·
Χρῆται γὰρ ὅτῳ, εἰς ἃ δεῖ, ταύτῃ καλῶς.
Felix qui ſimul opes & mentem habet:
Hic enim opibus, ubi convenit, recte utitur.

Ibid. Δίδε δ' ἀρετήν τε ἠ ὄλβον] Ita Theocritus poſtquam divitias & potentiam Ptolemæi celebravit, ita Idyllium claudit:

-- ἀρετὰν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

IN SECUNDUM HYMNUM
qui eſt in
APOLLINEM.

V. 1. ΟΙΟΝ] Pro οἷος, Scholiaſtes noſter, & Scholiaſtes Ariſtophanis in Equitibus, pag. 330. Edit Genev. in fol. *A. Fabri.*

Ibid. Τῶ πόλλωνος ἐσείσαλο δάφνινος ὄρπης] Virg. Æneid. 3.

-- tremere omnia viſa repente
Liminaque laurusque Dei, &c.

Laurus enim, ut Plin. lib. 12. c. 1. teſtatur, Apollini ſacra, ut Jovi eſculus, Minervæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Arboribus, quæ diis ſacræ ſunt, quas commemoravit Friſchlinus, addere potes, Baccho hederam, Pani pinum, Diti cupreſſum. Ideo vero laurus Phœbo ſacra, vel quod divini neſcio quid in ſe continere credita ſit veteribus: & in prunas conjecta, ſi magnum ex ſe ſtrepitum ederet, fauſta; ſi nullum aut exiguum, infauſta portendere. Vel quod in lauro ſemina ignis lateant, eaque ratione Solem adumbret. Laurus enim hederæ adfricata perinde atque ſilici chalybs, ignem emittit. *Vulcanius.*

V. 2. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρὸς] Virg. lib. 6. Æn.

-- Procul hinc, procul eſte profani,
Conclamat vates, totoque abſiſtite luco.

Ad quem locum Servius, hoc e Græcorum fontibus manaſſe notat, & Callimachi hemiſtichium ita citat,

ἑκὰς ἑκὰς ἔστ' βέβηλοι.

Orpheus profanis fores præcludit, inquiens,

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ὀπιθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς.

ut & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porro ἀλιτρὸς, ſive ἀλιτήριος unde κατὰ συγκοπὴν factum eſt, non ſolum profanum, ἀμύητον quive ſacris initiatus non ſit, ſignificat, verum etiam ἁμαρτωλὸν & ἀδικον, & ſceleribus contaminatum, devotum etiam, niſi reſacratus ſit, ut cum C. Nepote loquar. Callimachus poſtea verſ. 11. λιτὸν vocat, quem hic ἀλιτρὸν, eique oppoſuerat verſ. 9. τὸν ἐσθλόν. *Vulcanius.*

V. 3. Καὶ δὴ πε τὰ θύρετρα] Hæc ut & illud hym. in Pallad. v. 14. Συρίγγων αἵω φθόγγον ὑπαξονίων, μιμηλικῶς ad vulgi judicium dicta eſſe annotavit

Οὐχ ὁρᾷας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἤδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ἐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε ϗ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὦ πόλλων ἐ ϖαντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅ, ϗς ἐαθλός·
Ος μιν ἴδῃ, μέγας ἔπος· ὃς δ' ἂν ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Οψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσόμεθ' ἔϖοτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλιὼ κίθαριν, μήτ' ἀφορμίγχους

Τῆ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος] Δεικτικῶς. λέγεται δ' ὅτι ϖρὸς τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ δὲ κύκνος | ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Αὐτοὶ νῦν] Ἀντὶ τῆ, αὐτόματοι. Αὐταὶ δὲ] αὐτόματοι. Ἀνακλίνεσθε] Ὁμηρος, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ὑπιθεῖναι.

ms. reg. δι ὑπερ· ὡς τῶν νέων καθιερωμένων τῷ Ἀπόλλωνι.

tavit V. C. Joseph. Scaliger, in illud Catulli; *Viden' faces aureas quatiunt comas.* Vulgus enim cum aliquid optat, tametsi id non evenit, tamen quasi id evenerit, sibi ipsum persuadere conatur. *Vulcanius.*

Ibid. Καὶ δή ϖως] in alio Codice, καὶ δὴ καὶ, EN EFFET, *& jam.* Anna Fabri.

Τὰ θύρετρα.] utitur eo vocabulo etiam Xenophon de expedit. Cyri lib. 5. alii volunt θύρετρον proprie limen dici. Hinc vox ἀνὶπόθυρελος apud Nonium. *Meursius.*

V. 4. Ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἤδύ τι φοῖνιξ] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixam esse scribit Callimachus hymno εἰς Δῆλον vers. 209.

Λύσατο ϑ' ζώνην, λύτο δ' ὀκλίδην ἴμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ϖοτὶ ϖρέμνον, ἀμηχανίης ὑϖὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νόστιος ϑ' διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.

Euripides Hecuba, eleganter & palmam & laurum Deliacam hisce versibus celebravit:

ἔνθα ϖρωτόγονός τε φοῖνιξ,
ϑάργα δ' ἱερὰς ἀήσχε
ϖλόκους Λατοῦ φίλα
ὠδῖνος ἄγαλμα δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim *levamen*, vel *solatium*, sive *adminiculum* interpretari quam εἰς τιμὴν, ut Scholiastes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione Aulocrene platanum ostendi scribit, ex qua pependit Marsya victus ab Apolline, quæ jam tum magnitudine electa est. *Nec non palma Deli*, inquit, *ab ejusdem Dei ætate conspicitur.* Palmam quoque æneam Apollini Delphico dicatam ab Atheniensibus legimus. *Vulcanius.*

V. 5. ὁ δ' κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Ita Callimachus hym. in Delum vers. 249. cygnos Latonæ puerperæ accinentes facit,

-- κύκνοι δ' ἀεὶ ϑεῖ μέλϖονλες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιϖόντες
Ἑβδομάκις ϖερὶ Δῆλον. ἐϖήεισαν δ' λοχείην
Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδόταται ϖετεηνῶν. *Vulcanius.*

Ibid. Ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Quia Apollini hæc avis sacra. Causam refert Cic. Tusculana I. *Cygni non sine caussa Apollini dicati sunt; sed quod ab eo divinationem habere videantur, quæ prosi-*

Οὐχ ὁράας, referte nō mode ad ἐπένευσε, sed etiā ad κύκνος ἀείδει, Non. 1. ita, σκοπεύιδες nō solū ad σκοπεύω latū, sed et ad γέμωντ, quā nō debebat Ἀπόλλ. offendere, Zeugmatis, ἥς multa exempla videndi vbi ad omnia genera refertur. Catull. Epithal. quæ nunc quod vigere par est. De formula viden' nonne videtis? Plaut. Aul. Fl. V. 2. 25.

ϕοῖνιξ ald. Vascos. probat Clark. Il. β, 267 qia ι ultimæ syllabæ longust.

Eodem modo Dion. D. 2, 30.

Non vides? annuit Deliaca ſuave quid palma
Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim jam non longe *abeſt*.
At vos, pueri, cantum etiam ad ſymphoniam parate.
Apollo non cuivis apparet, ſed *ei* quiſquis vir bonus.
Qui ipſum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus ille *eſt*.
Videbimus *te*, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.
Neque *ego* tacitam citharam, neque tacitum greſſum Phœ-

providentes quid in morte bonum ſit, cum cantu & voluptate moriantur. De cygnorum vero morte imminente cantu, quem ibi refert Cicero, eſt Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

Meurſius.

Ibid. Sed fabuloſa eſſe, quæ de cygni morituri cantu circumferuntur, oſtendunt Ælianus lib. I. hiſt. var. c. 14. Ἐγὼ ὃ ἀδονίῳ κύκνῳ ἐκ παιδὸς ἴσως ὃ ἥδε ἄλλῳ. id eſt, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortaſſe neque alius.* Lucianus in dialogo de electro ſeu cygnis: Ἀδόντων ὃ ἡδύ, καὶ οἷον σὺ φὴς, ἥδὲ ὄναρ ἠκηκόαμεν. id eſt, *cæterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in ſomnis quidem audivimus.*

V. 6. Αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλ.] Hic αὐτοὶ eſſe dictum pro αὐτόματοι, itidemque αὐταὶ pro αὐτόμαται (quæ ſignificatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio oſtendit, Æneid. 6

Oſtia jamque domus patuere ingentia centum,
Sponte ſua.

Sic autem uſi ſunt interdum & Latini pronomine quod Græco illi reſpondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *ſponte ſua*, præfixit illud pronomen *ipſæ*, Georg. 4,

Namque aliæ nullis hominum cogentibus ipſæ
Sponte ſua veniunt. Stephanus.

Ibid. Αὐτοὶ] αὐτόματοι. Schol. *ſponte ſua*, ſed monuit *Steph.* Sic Latini τῷ *ipſe* utuntur. Virg. 2. Georg.

--quibus ipſa procul diſcordibus armis
Fundit humi facilem victum juſtiſſima tellus. Anna Fabri.

Ibid. Recte viri docti αὐτοὶ exponunt αὐτόματοι. Sic apud Latinos *ipſe*. Virgil. Ecl. IV. v. 21.

Ipſæ lacte domum referent diſtentæ capellæ
Ubera.

Servius ibi: *ipſæ referent, id eſt, ſua ſponte.*

V. 10. λιτὸς] *exiguus, ſimplex, nihil.* hic *pravus.* Anna Fabri.

V. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄφορον ἴχνος, &c.] Ita Hym. in Delum verſ. 302.

Οὔτε σιωπηλὴν, ἐτ' ἄφορον ἴχνος ἐθείρεις
Ἐσσεῖσ' ἀλλ' αἰεί σε καταβλήσει ἀμφιδόντον.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut per eum dies ſignificetur quem nobis Solis præſentia efficit, ſicuti abſentia noctem corvo ſimilem parit. *Vulcanius.*

Ibid. κίθαριν] Ammonius in libello de differentiis vocum tradit differre κιθαριν & κιθάζειν: quod κίθαρις ſit lyra, unde κιθαρίζειν lyricines: κιθάρα vero cithara, unde κιθαρῳδοί, qui cithara canerent. *Meurſius.*

V. 13. ἔχειν] Eſt ἔχειν pro ἐχέτωσαν: ita ut nihil ſubaudiendum ſit, ſed exponendum, *Ne habeant pueri tacitam citharam.* Hujus autem uſus infinitivorum exempla apud Homerum, Heſiodum, & alios, extant. *Stephanus.*

Ibid. ἔχειν] ſcil. χρὴ. Iſtis verbis Φοῖβε ὑπεδημήσαντος, exprimit nomen hu-

C. Cat. 85, vel ejecimus, vel emiſimus, vel ipſa egredientem (i. e. ſua ſponte) etc. Or. 3. 218 videamus ipſe aliquid promittere ſed ſpontanea fluat ipſe et ſua ſponte fluat. Ecl. 8. 105 ut ſpume coercuit tremulis altaria flammis ſponte ſua emicuisse ipſa. V. Burg. Georg. 3. 30. et de imitatione Homeri Eustathium 3. ib.

apud Callim. Apollini Ἄρης κίθαριν tribuitur, pro qo et Διὸς λύρης χάλκος, πλῆκτρα Ἑρμῆς. Pelit. 28. Ἀρης ἐν τῇ Θρᾴκῃ Διόνυσον κιθαρίζειν. Lycurgum (Ki. Sch. 3) invenit Apoll., citharam mercur. Scal. manil. 1. 379. (420. V. 320). Citharæ a mercur. inventæ beneficio Xen. Mem. I. 4. 3. a qa lyra Apollini Diversa. Having chordæ tentæ super testudinis cavo, ut marcuria, (et inter cornua in pontibus, quorum jugum gir, per quæ extillo, sine subjecta testudine. (ad Differimen etiã in momento antiquo exprimit.

κύκνος. Est enim Apollinis. Κ. in Del. 249. Ernest. dixit sibi et nomini agiam confirmasse cantatis se in Ligia audisse cygnos, et de Islandia retulisse Paulum Vidalium, qi. id etiã pala in oratione pro regyrica in regem Daniæ narravit. p. 28.

C jus

Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος, Spondeus apte in incessu dei et adventu. Il. α, 203 τίπτ' αὖτ' αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας;
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολίην τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ηγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' αἰόντες ἐπ' Απόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Η κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Αχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Οππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ. ἴη ms. Voss. ἐὴ ald.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιάσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Απόλλων. Εστήξειν] Απὸ τοῦ, ἵστημι, παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω. οὗ ὁ μέλλων, ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν. Χέλυς] ἡ κιθάρα. Εὐφημεῖ] Ησυχάζει. γαληνιᾷ. Κλείουσιν] ὑμνοῦσι. Κινύρεται] θρηνεῖ κλαίει.* Αἴλινα] ἤτοι θρηνητικά.

* ex Hesych.

jus, de quo agit, Apollinis festi, quod Ἀπόλλωνος ἐπιδημία dicebatur. Occurrit apud Procopium in epistola quadam: οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτὸν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἔλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἘΠΙΔΗΜΙΑΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. *Meursius.*

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & deabus superstitio veterum credulis persuasit. Sic Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliæ, dein trajicere in Italiam. Ælian. Var. hist. lib. 1. c. 15. Ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ερυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην, ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι. hoc est, *Erycini festivitatem ibi* (in Eryce) *celebrant, Anagogia dictam, eo tempore, quando Venerem e Sicilia solvere in Libyam affirmant.*

Ibid. Επιδημήσαντος] Opinio erat Apollinem mutare sedes, & sex menses hiemales apud Lyciam degere, & sex æstivos apud Delum, ubi natus est. Virg. in Æneid. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Ubi cave τὸ *hibernam* explices *frigidam*, δυσχείμερον; sed contra, εὐχείμερον, ut recte Taubmannus. *Anna Fabri.*

V. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam vers. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc est, piis:

Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ερχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖπερ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο.

Nam impios quæ mala maneant antea elegantissime descripsit. *Vulcanius.*

Ibid. Πολίην τε] πολιὰ Græcis simpliciter dicitur pro πολιὰ θρίξ. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro cani capilli, *Meursius.*

V. 15. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Scripsit fortasse ἑστήξει, repetendo quidem εἰ (perinde ac si dictum esset, καὶ εἰ ἑστήξει αὐτοῖς τὸ τεῖχος) sed non μέλλουσι. *Et si* (inquit) *stabit murus super antiqua fundamen-*

τελέειν proprie de re nuptiali. Ruhnk. Tim. p. 159.

Phœbo præsente pueri habeant:
Siquidem celebraturi sint olim nuptias, & canitiem rasuri,
Et muros condituri super antiqua fundamenta.
Admiratus sum pueros, quandoquidem chelys non amplius otiosa fuit.
Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.
Favet & pelagus, quando celebrant poëtæ
Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.
Neque Thetis Achillem deplorat misera mater,
Quoties Io pæan, io pæan, audiverit.

Sed

fundamenta. Id est, Si futurum est ut stent mœnia patriæ super antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam suam vel urbem suam salvam & incolumem manere cupiunt. Posset etiam eodem sensu intelligi τεῖχος de muro domus, quam unusquisque sit in patria sua ædificaturus. Quanvis enim de muro domus dicatur potius τοῖχος quam τεῖχος, potest hoc ad istam quoque significationem extendi. Quod si retineatur ἑστήξειν, ex neutro verbo fiet activum. *Stephanus.*

Ibid. Εστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Pater meus felicissimæ memoriæ legere solebat Εστήξειν δέ τε τεῖχος. & sane non video cur τὸ, cum fuse loquatur. *Anna Fabri.*

Ibid. Θεμέθλοις] Pausa hic debet fieri, & sequentes versus intervallo quodam ab isto sejungi: nam postquam hortatus est pueros, eorum ludos aliquandiu conspicatus miratur, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. *Anna Fabri.*

V. 17. Ἐυφημεῖτ' ἀΐοντες] In sacris est *favere linguis*, ut hic: quod plerumque a circumstante corona exigebatur per præconem. Aristophanes in Nubibus:

Ἐυφημεῖν χρὴ, καὶ πρεσβύτην τῆς
ἐυχῆς ὑπακούειν.

Homer. Iliad. IX.

Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, ἐυφημῆσαί
τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'.

Fiebat autem id cum summo silentio. unde Suidas ἐυφημεῖν pro σιωπᾶν quoque accipi interdum tradit. *Meursius.*

V. 18. Ευφημεῖ καὶ πόντος] Adulto vere festum Apollinis celebrabatur. ideo mare pacatum, & ut dicit Propert. Eleg. 8. lib. 5.

Ponit & in sicco molliter unda minas.

quod noster dicit, ἐυφημεῖ καὶ πόντος. *Anna Fabri.*

V. 19. Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου] Lycoreus dicitur a Lycorea vico juxta Delphos: cujus meminit præter Strabonem lib. 9. etiam Stephan. περὶ πόλεων. Quia vicus est vicinus Delphis, hinc accipiendum pro Δελφικοῦ.

Ibid. Λυκωρέος] ab Urbe quæ vocatur Λυκωρέα, ad pedem Parnassi: unde apud Lucianum Parnassus Λυκωρεὺς, hodieque a Græcis incolis *Liacura* dicitur. Bene Schol. explicat Δελφικοῦ. *Anna Fabri.*

V. 20. Κινύρεται] metaphora sumta a bobus, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. *Vulcanius.*

Ibid. ἄιλινα] pro αἴλινον. Scholiastes Sophoclis, αἴλινον interpretatur εἶδος θρήνου. quod & confirmat Etymol. αἴλινον, inquiens, ἐπὶ θρήνου τίθεται. sed locum Sophoclis apponam ex Aiace flagell.[635] αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει. Optime itaque Sophocles ipse explicat αἴλινον non esse moderatam aliquam lamentationem, sed cum magno ejulatu conjunctam. *Vulcanius.*

Hunc locum imitatur Callim. hunc portage Oam. III, 9. 23 Aelinon in silvis idem pater, Aelinon, altis detr invita concinnisse lyra. V. Hag. Burm.

Ibid. ἄιλινα] est adverbium. Sic Moschus Idyll. 3. v. 1. αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, quanquam aliter Vulcanius. *Anna Fabri.*

V. 21. Ὁππότ' ἰὴ παιῆον] Si verum est quod de hujus acclamationis origine traditur, altera scriptura sequenda fuerit, ἴη, mutato & spiritu & accentu: ut sit ἴη pro ἀφίη. quamvis alioqui potius

 dica-

Καὶ μὴν ὁ δακρύοεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ος τις ὀνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐγήεικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρὸν ἢ χανούσης.
Ἰὴ, ἰὴ φθέγξεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐείζειν.
Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ος πις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὦ πόλλων, ὅπι δι κατὰ θυμὸν ἀείδει, ου my. Voss.
Τιμήσει. δυάζαι γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσαι.
Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
Εσι γὰρ εὔυμνος· πὶς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι; in my. Amb. Voss. & in Reg.
Χρύσεα τῷ πόλλωνι, τό, τ' ἐνδυτὸν, ἦτ' ὀπιπορπὶς,
Η τε λύρη, τό, τ' ἄεμμα τὸ Λύκιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσος γὰρ Απόλλων,

Hoc nescio unde [sc. τον] MSS. Amb. Reg. Voss. Ed. vett. Ern.

X. in Dian. 110. τό τε toties repetitū servit augendo.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀναβάλλεται] ὑφῑτίθεται. Βασιλῆϊ] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. Διὰ ὃ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν τιμᾷ. Τό, τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ὀπιπορπὶς] Ενδυτὸν, τὸ ἱμάτιον· Επιπορπὶς δέ, ἡ περόνη. Τό, τ' ἄεμμα] ἡ νευρά· ὥρᾳ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι. Λύκτος δ' ὅδε πόλις Κρήτης.

+ my. Reg. add. ἡ λεγομένη φιβλα.

dicatur ἀφίει & ἴει. sicut versu 103 legitur ἴεις βέλος. Et tamen apud Athenæum narrantem ex Clearcho hanc historiam, scriptum est in vulg. edit. ἴε, non ἴει. quin etiam ἴε tenui spiritu. sed ad spiritum quidem quod attinet, mendum ibi esse ostendit compositum verbum ἄφιε, quo simplex illud ab eodem exponitur. Atque ita tres imperativi formæ fuerint, ἴη, ἴει, & ἴε, quarum ultimam minus quis tueri quam præcedentes possit. Illa tamen lectio ἰὴ reperitur itidem non solum paulo post, ver. 25, sed etiam in ver. 103. & quidem sequente ἴει. *Stephanus.*

Ibid. ἰὴ ἰὴ παῖον] Hujus Pæanis originem disce ex Callimacho hoc ipso hymno vers. 100. & sequentibus. *Vulcanius.*

V. 22. Καὶ μὴν ὁ δακρύοεις] Hunc versum Propertius imitatus est Eleg. 8. lib. 3.

Et Niobes lacrimas supprimat ipse lapis. Anna Fabri.

V. 23. Ενὶ Φρυγίῃ] Sic Anacreon,

Η Ταντάλε ποτ' ἦσθα
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Sed quomodo ὀνὶ Φρυγίῃ, si in Sipylo monte? Nempe antiqui fines Phrygiæ dilatiores habebant, & in illa Sipylum dinumerabant. *Anna Fabri.*

V. 24. Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς] Sic explica cum versu superiori, διερὸς λίθος Φρυγίῃ ἐγήεικται, μάρμαρον ἀντὶ γυναικός. Legit διερὸς λίθος, deinde μαρμαρυγὴ χαράξῃς, a recto μαρμαρυγὴ. Sed διερὸν λίθος non tollit τὸ προσωπεῖον, sed alia negat præcedente Φρυγίῃ. nec est justa causa præsentem aliqui contra libros mollendi. Nec est quod quis offendatur, cui ἐγήεικται non placet, et in his copia orationis quadam ostenditur. In μαρμαρυγὴ χαράξῃς placet conjectura τὸ μάρμαρον, in qua mollior nigredo convenit marmori. Ponitur μαρμαρυγὴν κατ' ἐπαναβολὴν ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λίθου, inquit marmor, in quo mollior nigredo bibitur ejusmodi conversatio servato etiam in consequentibus ipso ordine rationis. Ultrix, et lacrimans Niobe marmori similis, expressit Lucian. imagg. 1. — Spondanus ἐξηγεῖται ad Hom. imitationē, ὑπόψιγμα. Χαρὴν expressit Prop. II. 23. 6

Hic eadem Phœbo visus mihi pulcrior ipso
Marmoreo tacita carmen hiare lyra, ubi Broukh.

Sed & lacrymosum differt dolores saxum,
Qui in Phrygia humidus lapis induruit,
Lapis *ille*, pro muliere *Niobe* miserabiliter hiante.
Io io resonate: malum est cum diis contendere.
Qui contendit cum diis beatis, cum meo rege contenderit:
Qui cum meo rege, etiam cum Apolline contenderit.
Cœtum hunc Apollo, quum ex sententia ejus cecinerit,
Honore afficiet. potest enim, quum a Jovis dextra sit collocatus.
Atqui haud cœtus iste Apollinem uno tantum die celebrabit:
Est enim laudum ubique plenus. quis non facile Phœbum laudarit?
Aurea *sunt* Apollini & amictus, & fibula,
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra:
Aurei *sunt* etiam calcei. nam multo auro Phœbus

Et

honor etiã apud Lat. præmitt. & fam. XVI, 3 honos habendus medio. Liv. XXXVIII, 54 inhonoratũ dimittis & sine præmiis.

Λυκτιον ἄκλον Stat. Silentiar. Epigr. Λυκτιον ἄοκνον Nonn. Dionys. Antol. VI, 12, p. 563 Lyctia tela Stat. Theb. VI, 927

Ὀφ. ἐσ᾽ἡκται μάρμαρον, *petit lapis marmor*, ἀντὶ γυναικὸς χανέσης ὀΐζυρόν τι. *Anna Fabri.*

Ibid. ὀΐζυρόν τι χανέσης] Duobus modis exponi hoc participium potest: ut dicatur ὀΐζυρόν τι χανέσα Niobe in suis lamentationibus & ejulationibus, quum se orbatam omnibus filiis videret: vel verba nimium superba loquuta, quæ illi ὀΐζύν, id est, infortunium attulerint, & quidem ex fortunatissima infortunatissimam redideriut. Utrocunque autem modo intelligamus, certe elegantissimus hic versus, & cum quovis alio in suo genere comparandus, Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀΐζυρόν τι χανέσης. *Stephanus.*

V. 29. Δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσαι] Explicat mirifice quod in sacris litteris, *sedet ad dextram Dei Patris*: id potest, quia sedet ad dextram Dei. Nescio an in omnibus libris humanioribus ejusmodi exemplum reperias; miror neminem adhuc animadvertisse. *Anna. Fabri.*

V. 31. Ἔστι γὰρ εὔυμνος] Totus hic pentameter Ovidianus, *In laudes ejus area magna patet*, ad interpretationem nominis hujus εὔυμνος posset adhiberi. (Ovidianum autem voco, quem facio ex isto Ovidii,

Et patet in laudes area magna tuas)

Neque tamen εὔυμνος tam videtur sonare *laudibus abundans*, quam *laudatu facilis*, qui facile laudari potest. Atque adeo ipse Callimachus velut exponens hoc epithetum εὔυμνος, subjungit, τίς ἂν ἐ ῥέα ἀείδοι (quum antea passim legeretur ἀν᾽ ὄρεα, id est, per montes, pro ἂν ἐ ῥέα, ut docui in illa mea editione heroicorum poetarum) Verum ab hac expositione non dissentit altera, quum facile sit eum laudare qui laudibus abundat, ita ut copiosa earum materia suppetat, sive multa ad eum laudandum argumenta suppetant. Est autem sumptum ex Homero hoc epithetum: apud quem in hymno ejus legitur. *Stephanus.* Hunc locum primum sic emendasse potissimum Auratum didici ex nota viri docti, quam adscripserat editioni, quam mecum communicavit Cl. Francius. e Muret. V. L. VII, 7.

V. 33. τό, τ᾽ ἄμμα] Perperam a

Συναναγκ. Hemsterh. Lucian. Somn. 2. esse hanc formã velut legitimã in tali re. Heins. Val. Fl. 2, 83, Aristaenet. 2, 16.

35 Καί τε πολυκτέανος. Πυθῶνί κε τεκμήραιο. Ex Dracontio Strategiarum. De mele. poe. Sed melius, Xi.
Καί κεν ἀεὶ καλὸς ϗ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβε
Θηλείαις ἐδ' ὅσον ὁππὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι ῥυέντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποζώουσιν ἔθειραι,
40 Ἀλλ' ἀυτῷ πανάκειαν. ὃν ἄρει δ' ὧ κεν ἐπείναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.

Debebat esse navis Xenonis, ut 32 Nec sum. quæ sit disputatio Hensii lect. Lucian. 1. 4.

Τέχνη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ὅμηρος, Οὐδ' ὅσα λαΐνος ἀνὴρ ἀφήτορος ἐνλὸς ἐέργει Φοίβε Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρήεσσῃ. Θηλείαις] ἀπαλαῖς. Χνόος] Ψόφος. Ξυσμός. Λείβουσιν ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' ἐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Πανάκειαν] τὴν ἴασιν. Πρῶκες.] Δρόσοι. Σταγόνες. Ακήρια δὲ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἀφθαρτα ϗ ἄνοσα πάντα γίνεται. +

Duplex schol. quæ ex Hesych. hausit adscripsit. ut alias.

Nempe proprie ἀκήρατα est νήνεμα, sed Κλ. ἀκήρατος ἀγνὸς ἀκήλητος pro toto navig. V. ad X. in Dian. 10.

Scholiaste ἄμμα exponitur ἡ νηνεμία, quum significet τὸ τόξον, id est, arcum. *Steph.*

V. 35. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Alludit ad statuam ejus auream, & donaria in templum Delphicum ex toto terrarum orbe collata, de quibus videndus Pausanias Phocicis. *Meursius.*

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ex templo Delphico, ubi multæ congestæ erant divitiæ. Homer. Il. δ. 400.

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβε Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρήσσῃ.

Vide & Historicos Græcos, Pausaniam imprimis: vide & Ælianum. *Anna F.*

V. 37. Θηλείαις] Putavit Scholiastes Θηλείαις dici de genis Phœbi, ideoque non intellexit *femineis*, sed *mollibus*. exponit enim ἀπαλαῖς. Sic autem exponendo necesse fuerit ἐδ' ὅσον significare *tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac si quis dicat, ὁ Φοῖβος ἐδ' ὀλίγον χνοᾶ τὰς ἀπαλὰς παρειάς. ut Lucianus dixit, ἀγένειον ἀκριβῶς, ἐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοάοντα τὰς παρειάς. *Stephanus.*

Ἐδ' ὅσον scribit ne quis, manifesto vi. 715 Θήλειαι. Ἐυσσώρου ἡβῶντες, ἐπὶ μαζοῖσιν ἀγῶνες.

Ibid. ὁππὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Quum χνόος sit lanugo, (unde χνόειν apud Apollonium) depravatum esse dicamus necesse est illum Scholiastæ locum in quo nomini χνόος appositæ sunt hæc duo, ψόφος & ξυσμός, tanquam ad illud exponendum. *Stephanus.*

Ibid. Θηλείαις ἐδ' ὅσον ὁππὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteque Scholiastes Θηλείαις, cum παρειαῖς conjungens, interpretatur ἀπαλαῖς, hoc est, teneris, mollibus, hoc est, lævibus: tametsi Lucianus auctor est quosdam Assyriorum Apollinem barbatum effecisse, ceteroſque qui eum imberbem repræsentarent, vituperasse, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum sit, quæ procul a diis amovenda. Porro χνόος significare primam malarum lanuginem, quam aliter Græci ἴουλον vocant, nemo nescit. pleonasmo enim literæ ν, dicitur χνῦς a χῦς & hoc a χέω. quod fit a χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειάς. quod vero Scholiastes habet: Χνόος] Ψόφος. id ego ex Hesychio ita legendum arbitror: Χνόος· ὁ χνῦς τὰ γενειάν ἀρχόμενα. χνόος, ξυσμός, ψόφος. nam & paulo ante interpretatus erat Hesychius χνόην, τὸν ποδῶν ψόφον. Castigabo etiam obiter Suidæ locum apud quem ita legitur, χνῦς, χοὰ, χὴς μέτρον ἀττικόν. quod ita reponendum censuerim. χνῦς, χῆς. deinde χοὰ μέτρον ἀττικόν, &c. *Vulc.*

Ibid. Θηλείαις ἐδ' ὅσον ὁππὶ χνόος ἦλθε παρ.] Interpretis supinitatem non possum non demirari; vertere enim de-

+Prima interpretat. est plane aliena; nec correctio Dacieriæ locum habet, nil enim conveniret sequenti ἢ μᾶλλον. Est autem Duplex scholiū. Prima est glossa, petitaeus ad locum aliqd græcus scriptor, ubi de morbo non letali ἀκήρατος dicit erat. Nicand. Ther. 770. ubi schol. interpretatur ἀβλαβῆς. et paulo post ἡ βαρυηχέοις opponit 797 πολυκηδέος ἀσθ, gravis morbus

Et omnium rerum copia affluit. *id quod* ex Delphis col- 35
ligas.
Quin etiam semper formosus, & semper juvenis *est*. nun-
quam Phœbi
male parent ante semineis. Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis.
Capilli vero odoriferis in terram stillant oleis.
Non adipe crines Apollinis stillant,
Sed ipsa panacea. In urbe autem quacunque illæ 40
Guttæ in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.
Arte

buerat: *nunquam Phœbi juvenilibus, ne tantillulum quidem, lanugo increscit malis.* Anna Fabri.

Ibid. Θηλείαις ἐδ' ὅσσον ὀπὶ χνόῳ] Vides hunc interpretum errorem jam Stephanum & Vulcanium castigasse. Hoelzlinus in notis suis ad Apollonium dicit in Scholiaste, (χνῶς est ψόφῳ) pro ψόῳ legendum esse πόκῳ, vellus aut lanugo genarum.

V. 40. Παναχειαν] Πανάκεια est herba quædam, ita dicta quod omnibus morbis mederetur: unde potens dicitur a Lucano. lib. IX.

Et panacea potens, & Thessala centaurea.

Tribuit autem Apollini panaceam, quia medicinæ inventor putabatur. Sic Callimachus noster paullo post:

--- ὲν δέ νυ Φοίβῳ
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάκλησιν θανάτοιο. *Meursius.*

Ibid. πανάκειαν] Apud Scriptores est herba: sed hic non est. dicit enim vel minimam guttulam, quæ a capite Apollinis defluxerit, quocumque cadat, salutem afferre. *Anna Fabri.* †

V. 41. πρῶτες ἔραζε πέσωσιν] Recte Scholiastes interpretatur δρόσοι. Sunt enim πρῶτες proprie guttæ roris ἀπὸ τὸ πρωὶ πίπτειν. *Vulcanius.*

Ibid. ἀκήρεα] Quum, postquam dixit comas vel ex comis Apollinis stillare ipsam panaceam, addat, omnia fieri ἀκήρεα in ea urbe in cujus solum illas decidere contigerit, rationi consentaneum est ut ἀκήρεα non pro immortalia, sed pro salva & incolumia, sive morborum expertia, accipiamus. Apud Scholiastem autem prior vocis hujus expositio depravata est. *Stephanus.*

Ibid. Ακήρ@- compositum ex α & κῆρ quod contractum est pro κέαρ i. e. corde carens, exanimis, ut in istis Homeri Iliad. α.

ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι

& Iliad. λ.

-- καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν.

& Iliad. ν.

ἔστε τινὰ δῆος ἔχει ἀκήριον.

vel componitur ex α, & κὴρ i. e. fatum, immortalis, fato non obnoxius, ut h. l. Callimachus, & Phocylides:

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ὲν φθιμένοισι.

Nicander posuit etiam activa significatione, pro non exitialis, non letifer. *Meursius.*

Ibid. 'ακήρεα πάντ' ἐγένοντο] Stephanus ἀκήρεα non *immortalia* explicat, sed *salva* & *incolumia*, seu *morborum expertia*; & addit apud Scholiasten priorem hujus vocis expositionem depravatam esse, ubi sic legitur, ἀκήρεα, ἀφθινῆ τὰ νοσήματα. Ego vero (si hoc etiam feminæ fit concessum) legendum crederem, ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα; & ut hanc restitutionem Stephani expositio, sic illius expositionem restitutio hæc firmat. Judicent eruditi. Sed antequam hinc abeam, hoc quoque addam, hanc vocem esse in earum numero quæ contraria significant; nam *incorrupta* & *imbecillia* significat. *Anna Fabri.*

V. 42. Αμφιλαφὴς] Horat. de Maximo:

Centum puer artium. Anna Fabri.

Ibid. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς] Hesychius ἀμφιλαφὴς exponit πολὺ, δαψιλὲς. &

† This est sicut, ut Gen. XL, ubi, ubi cum ambrosia aliorsus medicatibus clare distinguitur.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ὅ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὸν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ὑπότρέσεται καὶ ἀοιδή.
Κείνε δὲ Θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νυ Φοίβε
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀναβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κεῖνε
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέῳ τῷ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Ῥεῖά κε βυβόσιον τελέθοι πλέον, ἠδέ κεν αἶγες
Δθίοντο βρεφέων ὑπομηλάδες, ἦσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. ἠδ' ἀγάλακτι

ἐς Vat. Ambr. Voss. ec. m. p. 55.

ἀγάλακτις valde arridet. Inscitiæ ergo librarii ex ec. jam huc ea ille. Et ἐς interpretantis peregrinatio ita, ut librarii existimare potuerit hoc esse h. l. aliena. Sunt autem haud dubie συνωνυμα. v. Interpr. ad Hesych. h. v.

Οἷες,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ms. Reg. gloss. interl. πλησμός.

Ἀμφιλαφὴς] Ἐσχηδοτοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν.

Eadem etymologia in Etym. M. v. Suid. et ad Hesych.

Κείνε ὦ Θριαὶ] Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ Θριαί. λέγεται ὃ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τελῶν νυμφῶν. δθεν τοῦτο καὶ θεσπιῳδοὺς ὠνόμασθησαν, οἱονεὶ τειαί. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὴν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. Ζευγήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας. Ἠϊθέῳ] Ἀγαμέμνονος παιδὸς. Βυβόσιον] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δὲ Ἐπιμηλάδες, ἀντὶ τῶν αἰγῶν μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. καὶ γὰρ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται, Μῆλ' οἵτε καὶ αἶγες ἰαύουσιν. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, αὐτὶ τοῦ Θήλειαι βόες.

Od. ι. 184.

+ Schol. vetera, e Schol. Pl. δ, unde hæc hausta Etymologicon, in Etym. M., unde et apparet, ap. Hesych. h. v. addenda esse γεγονόσιν ἀντὶ τοῦ. v. Ruhnk. Tim. p. 96.

Imitatur Dionys. Hal. ὑμᾶς δ' ἀγαθὸν ἀνέρα ἔσεσθαι, τόσσον ἐκείνων.

apud Herodian. ἀμφιλαφῆ κλήματα sunt ampla, ingentia prædia. Ruhnk. Tim. p. 96

V. 43. Κεῖνος ὀϊστευτὸν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν] V. C. Joseph. Scaliger in illud Propertii,

Bella satis cecini, citharam jam poscit Apollo,

ita legit, Φοῖβος ὀϊστευτὸν ἔλαχεν ῥέα, Φοῖβος ἀοιδήν. *Vulcanius.*

V. 45. Κείνε ὦ Θριαὶ] Θριαὶ, ut annotat Scholiastes, sunt tres calculi vaticinatorii, qui a tribus Nymphis filiabus Jovis inventi fuerunt. quæ illos Palladi dederunt. hæc vero, cum incusaretur quod alienum munus invaderet (vaticinatio enim est Apollinis) calculos in campum Thriasium abjecit. Hinc & vaticinari θριᾶσθαι dicitur. & Hesychius interpretatur θριάζειν, ἐνθουσιᾶν. *Vulcanius.*

Ibid. Κείνε ὦ Θριαὶ] Θριαὶ sunt lapilli. Cæterum, quod dicit Schol. esse pro τριαὶ, quod a tribus Nymphis inventi sint, commentum credo, quo facilius cereæ puerorum mentes hisce fabellis imbuerentur. *Anna Fabri.*

Ibid. Φοῖβε] Φοῖβος est purus, interdum μαντικὸς, ut apud Homer. Φοῖβος Ἀπόλλων. Id imitati Latini poëtæ dixerunt *Phœbus Apollo.* Alii id cognomen esse volunt ab avia Phœbe. hinc Φοιβόλαμπος, Phœbi numine afflatus, pro quo Φοιβόλαμπος Ionice dicitur apud Herodotum. *Mercerus.*

+ Sic corrigebat Scal. ut conformaret sequentibus, ubi res, non personæ, commemorantur. Sed tum ἐκ sine dubio. V. 46.

ejiciendis esset, et ἔῤῥα plane frigeat. ὀϊστευτὴς ἀνὴρ non sapit librarium. Nec necessaria erat, de artibus Apollinis sine varietate dici, nec ἂν poterat isto modo res dici. X. in Apoll. 79.

ἐκ. non desideraretur si abesset, imo oratio venustior foret. V. Ruhnk. Ep. crit. II, p. 13. Jamen, si Scal. emend. ἐξ spernas, ferri potest. Sensus ipse bonus. ἔφοβος etc. in Schol. Il. (v. Spanh.) est profecto Apollini ἐπιτρέπεται τόξον καὶ ἀοιδὴ ἐπιτρέπεσθαι sic ponitur, ut et „permittere." Callim. subinde ejusmodi rationes rei et causas. Sic ☞ „Apollinem condendi urbibus præesse" dicit primo referens ad personas et conditores urbium, deinde additione personæ vacante.

Arte præterea nemo tam varia *est præditus* quam Apollo.
Ille sagittatorem sortitus est virum, ille poëtam.
Phœbo enim & sagitta curæ est & carmen.
Illius etiam *sunt* sortes, & vates. Ex Phœbo item
Medici didicerunt prolationem mortis.
Phœbum etiam Nomium cognominamus,
ex illo *tempore*
Ex quo juxta Amphrysum jugales pavit equas,
Impuberis amore inflammatus Admeti.
Facile equidem pascuum sit plenum, neque capræ
Egeant hœdis admixtæ ovibus, in quas Apollo
Pascentes oculum conjecerit: neque sine lacte

Cum Apolline Kelæ servisse admeto scribit Eugeb. (v. Scal. anim. p. 138) et Clem. Al.

Oves

V. 46. ἀνάζλησιν θανάτοιο] Id est, artem remorandi mortem, sive posse mortem remorari, vel morari. Quum enim eos tandem invadat a quibus illam aliquando depulerint, seu averterint, merito dicuntur duntaxat moram ei afferre, sive ejus adventum retardare. *Stephanus.*

V. 47. ἐξ ἔτι καίνε Ἐξότ'] Nota tot simul particulas tanta arte junctas. nescio, an apud Homerum reperias. non credo. viderint quibus hæc Deus otia fecit. Hoc imitantur Latini cum dicunt, *jam usque ab eo tempore cum*, &c. *Anna Fabri.*+

V. 50. ἠδέ κεν αἶγες Δίκτυννο] In eundem sensum Theocritus idyll. 25. canit:

Ἡλιῶ δ' ὦ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις ἀεὶ πάλλων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ δὴ οἱ αὐλὸς ὄφελλε διαμπερέως ζοτὰ πάντα
Ἐς τέλῶ. ἅ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νῶσῶ ἐκείνοις
Βυκολίοις, ἀὶ τ' ἔργα καταφθείρσοι νομήων.
Ἀεὶ ὃ πλέονες κεραοὶ ζόες, ἀεὶ ἀμείνυς
Ἐξ ἔτεῶ γείνονλο μάλ' ἐς ἔτῶ. ἢ γὰρ ὄπασαι
Ζωστόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυλόκοι τε.

Sol vero filio suo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipse continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo. nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui morbi corrumpunt pastorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, semper meliores
In annos singulos nascebantur. certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.

V. 51. Ἐπιμηλάδες] Est in diversa lectione μενεμηλάδες, & Schol. explicat θηλείας. nescio an bene. Patrem meum aliquoties dubitantem vidi an legendum esset νεμεμηλάδες, quasi quæ permisstæ ovibus plerumque pascantur, & hanc lectionem ad oram codicis sui scripserat. Locum huic conjecturæ dederat Scholiastæ expositio, ἀντὶ τῦ, ἀὶ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι *Anna Fabri.*

ἐπιμηλάδες gloss. ms. Reg. interpret. ἀὶ γονικαὶ. Hesych. ἐπιμηλάδες ἀγελαῖαι, ἢ γένη τῶν προβάτων γενόμενα (vel γένομαι, ut Schol.) μενεμηλάδες si est bene græce, id est si analogia sinit ἐπιμηλὰς fieri a ἐπιμηλὴς terminatione adject. ut ἐπιμηλάδες ἔτεα, ea propria videtur esse μενεμηλάδες capræ μενεμηλάδες oves quæ sunt, quæ se a vervece ejus inire pascuntur. ut μενάνδρος qui virum vel pati potest, vel patitur. Tamen verisimile Ruhnk. ap. Ernest. is seu βρέφη μηκάδες, et sæpe utrius sexus boves, e conjunctione præpositionis cum seq. vbo ortae. vid. ad Hesych. ἐπιμηλία.

V. 52. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem significatione qua Latini dicunt *adjicere oculum alicui.* quod ipsum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam vers. 124. explicat:

Οὔς δέ κεν ἐυμειδὴς τε χρύσεα ἀυγάσναι. *Vulcanius.*

Ibid. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] *placido lumine viderit.* Horatius. *Anna Fabri.*

V. 52. ἠδ' ἀγάλακτοι Οἶες, &c.] quæ hic fuse, hymno in Dianam vers. 130.

+ Simile Il. Δ, 105 ἔξετι τότε λοιγὸς etc. male igit. Arnald. anim. p. 62 scribit ἐξ ὅτ' = ἐξότε, nec opposet comode dicit. (v. X. ἀ. Θ. 137) ἔξοτ' et alibi πρόσθοτε, simile ἔξετι, quod et ipsi conjuncte exprimit Il. l. l., AR. 2, 976; X. in Del. 275. et hic sic exprimendū. Etm.

Οἵες, ἐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Ἡ δέ κε μουνοστόκος, δίδυματόκος αὖφα γένοιτο.
ὀπ. Voss.
Φοῖβῳ δ' ἐσπόμφοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἀνθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιλήδει
Cf. Flor. Vossius, qod magis dentem. sed te facere aio dat. pronomi. ut mutare nō audeam. etsi vetera pleraq; Ern.
Κλῃδομάας, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ θεσπιῳδὸς ἐγχθὶ λίμνης.
Cunexes Mss. Voss. 670. apt. Pith. apt. 2. 52. nec mutabit. Non prouidendo Propertius pere fabu Liber. unde prima producit, ut fit in alijs ubiq; ex simili conjectura. vide Scal. ad Fest. p. 25 cunexes. Ἀμφὶ μέτ.
Ἀρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα σὺν νεχὲς αἰὼν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
ἐπεβ. Mss. Voss. et conj. Arnald. Anim. p. 63. prob. Hemsterh. qod ἐπιβαλλέσθαι dit legibi nō ubi de pariebus, nec ego. Bolan. tom. Xoan. Π. p. 343 B.
Ἐκ κεράων, κεραὸς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχος.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
Καὶ Λιβύλλῃ ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ

Δεξιὸς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἄκυθοι] Ἀγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα. Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ θεσπιῳδὸς] Κυκλοτερὴς. ἔτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία ἡ νῦν Δῆλος, ἀπὸ τῶ πλῶ Λητῶ, εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ἥραν. Κυνθιάδων] Κυνθος, ὄρος τῆς Δήλου. Ἔφρασε Βάττῳ] Λέγεται, ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ὅπως τῷ θεῷ ἐρωτήσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν ἀπῷ ἐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύλλην. λέγεται δὲ εἶ πολλὰς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ὑπεδήμησας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέῤῥηξε τὴν φλέβα ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἔσεῖχε· καὶ ἔτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρηνίδα ἔκτισεν, ὅθεν ὄζων ὁ Καλλίμαχος Κόραξ ἡγήσατο] Ὡς ἀνακείμενος τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.

Callim. succinctè dicit,
οὗ ὄ γενέθλη
Τετραπόδων, οὗ δ' ὅλος ἀξέλφι.
Vulcanius.

V. 53. ὕπαρνοι] Proprie Latini dicerent, *ita ut agnos subrumos habeant*. Anna Fabri.

V. 54. διδυματόκος αὖφα γένοιτο] Ut

Oves, neque infœcundæ *fuerint*, sed omnes sub se agnum habuerint:
Et quæ unipara *erit*, gemellipara repente fuerit.
Phœbum insuper qui sequuntur, illi civitates dimetiri solent
Homines. Phœbus enim semper civitates gaudet
Condi, & ipse fundamenta *earum* Phœbus ponit.
Quadrimus *adhuc* prima fundamenta Phœbus jecit
In pulcra Ortygia rotundam prope paludem.
Diana venata capita assidue caprearum
Cynthiadum afferebat, ipse vero compingebat aram Apollo
Construxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram
Ex cornibus: cornua vero undique oppositi parietibus.
Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.
Phœbus etiam fœcundam meam civitatem ostendit Batto:
Et Libyam ingredienti corvus præivit populo

Auspi-

Ut stet versus, scribendum est διδυματόκῳ. *Stephanus.* Sic in mscr. correxerant Primus, Ritterus.

Ibid. διδυματόκῳ.] Optime Stephanus, qui legit διδυματόκῳ, ut stet versus. *Anna Fabri.* Διδυματοκον Latonæ vocat.

V. 55. Φοῖβῳ δ' ἐσπόμενοι] *Sequnti oracula Phœbi. Virg.* Anna Fabri.

Ibid. πόλιας διεμετρήσαντο] Justinus de Athenienſibus in Apollinem ingratis lib. 8. *Immemores prorſus, quod illo duce tot bella victores inierant, tot urbes auſpicato condiderant.* Vide qui de modo condendarum urbium ſcripſere. *A. Fabri.*

Ibid. διεμετρήσαντο.] verte aut *dimetiſſentur*, aut *dimetiri ſolent.* Hanc enim vim habere ἀόριστον notum eſt. +

V. 56. πολίεσσι φιλῆσι κτιζομέναις] Verte: *urbes gaudet condi.* Græci enim participiis ſolent uti pro infinitivis, ut pater ad Heſiodum oſtendit. Improbat Ern.

V. 58. τὰ πρῶτα Θεμείλια] Vel τὰ πρῶτα una voce, adverbialiter, ut dicat Phœbum fuiſſe duntaxat quadrimum, quo primum tempore fundamenta jecit. Idem autem dicendum fuerit & in verſu 64. *Stephanus.*

V. 59. περιηγέϊ] Vide notata ad Hymnum 4. v. 26. τροχόεσσα λίμνη. *A. Fabri.*

V. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα] In eadem ſententia eſt Apollonius lib. 2. cum ait Apollini ædificatam fuiſſe aram ἐκ τῶν χερμάδων, h.e. λίθων μικρῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη. καίτοι ἀφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάδιον, οἱ δ' ἄνα νῆσον ἐδίνεον ἐξερέοντες,

& quæ ſequuntur. *Robertel.* De hac ara vide Politiani Miſcellanea cap. 52.

V. 61. ἔπλασε βωμὸν Ἀπόλλωνι] Huc refer Martialis locum,

Cornibus ara frequens. Anna Fabri.

V. 63. περιξ] Nunquam eſt præpoſitio, ſemper adverbium. *Anna Fabri.*

V. 64. ἀγείρειν] Eadem forma dixere Latini, *excitare muros, excitare urbem*, &c. *Anna Fabri.*

V. 65. Φοῖβος ἠδὲ βαθύγειον] Ariſtophanes in Pluto ἠδὲ τὸ Βάττε σίλφιον, ubi habetur in Scholiis, Βάττος Κυρήνης ἔκτισεν ἀπὸ θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου. βαθύγειον vocat, quia fœcunda eſt.

V. 66. κόραξ ἡγησάμενος] Strabo neſcio quid ſimile narrat de corvis, qui duces fuerunt Alexandro redeunti ex oraculo Hammonis. Idem & Q. Curtius his verbis: *Jamhaud procul oraculi ſede aberant, cum complures corvi agmini oc-*

+Phœbi auſpicia ſecuti urbes condunt, inſtituunt homines, condere ſolent; in urbibus condendis Phœbus consulere, ejus oracula, auſpicia ſequi ſolent. Hunc ſenſum vix aſſequitur. videt Heyn. Tibull. p. 82.

ἔκτισμαι

Est ubi Homericum Il. χ. 315.

ἐν, ſi abeſſet, nemo deſideraret. Spurius judicat Ruhnk. l.l. p. 22. an φάτο vel dixerit Θεμέλια ἔρεξεν, vel ἐ bene dicatur, dubito. De ædificatione quidem dicitur ἔρεξεν, ut ἐρέξαι Joseph. VIII, 5, 3, et ἀνέρεξεν ib. 6, 1, ſed de fundamentis durum videtur, ut nec Latini dicunt, *jacere fundamenta*, cū alias id ſit ubi ædificandi.

ἔσται ἀπὸ τοῦ ἐρέω, ἐρῶ, ἐρήσω, ἐρήσομαι, ἐρήσεται, ἐρήσεσθαι, ἐρήσεσθε, ἐρήσεσθαι, ἐρήσεσθαι, ἐρήσεσθαι

Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ημετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' θὔορκος Ἀπόλλων.
Ω ἄπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέεσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον· (πάντη δέ τοι ὄνομα πουλὺ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον ἔπτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρωτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μετὰ ἄστυ Κυρήνη.
Ἐκ μέν σε Σωάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ηγαγε Θηρείῃ ἐς ἀποικιστῆρα· σὺ δέ σε Θήρης
Οὖλος Ἀριστοτέλης Ασβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορείῃ ἐπετήσιον, ἣν ἔνι πολλοὶ
Υσάτιον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ημετέροις βασιλεῦσι] Τῶ Πτολεμαίῳ. Βοηδρόμιον καλέεσι] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Αθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βοῆς ἀπιθέσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. οἱ δὲ, τοῦτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Απόλλων. Καρνεῖον] Από Κάρνου τοῦ μάντεως, τὸν ἀναιρεθέντα ὑπὸ Αλήτου, ὃς ἦν ἀπὸ Ηρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Απόλλων λοιμὸν ἐπέβαλεν. Εκτον γένος Οἰδιπόδαο] Οἰδίπους, ἔσχε Πολυνείκης, ἔσχε Θέρσανδρος, ἔσχε Αὐτεσίων, ἔσχε Τισαμενὸς, ἔσχε Θηρεύς· ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν. Οὖλος Αριστοτέλης] Ο αὐλὸς καὶ βάτιος λέγεται. Οὖλος ἦν, ὁ ὑγιὴς, ὡς καὶ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, βάτ' ὅτι φωνὴν ἦλθες. εὐαγὲς δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ες Λιβύην ἐλθεῖν μηλοβρόφον οἰκιστῆρα. Ασβυστίδα ἦν, τὴν λευκὴν λέγει, ἀπὸ τῆς ἄσβεστον. Διαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος. Τελεσφορείῃ] Εορτὴν. Θυσίαν.

Ἰσχὼ καλέσασαν τὰς πορείας. Robortel.

V. 71. Καρνεῖον] Apollo dictus est Καρνεὺς, vel a cornibus, vel a Carno vate interfecto. Unde etiam festa in ejus honorem instituta, Καρνεῖα dicta. Habebant autem festa hæc militiæ imitationem; quippe loca erant numero novem, σκιαδες appellata, τόποι σκιαῖς ἔχοντες ἐνθρονίσεις τὸ, in quorum singulis viri novem ad mandatum publicum per præconem denunciatum, cœnabant

dies

Tod. frigut. Eras. legit Τοῦ, quod non magis placet quam vulg. τῶνος τε γὰρ ἐκ τοῦ Ζ. Rubnk. ad Ruhnk. ad Callim. Cleopatr. p. 23.

v. 75 leg. ἐς ἀποικ. ex Eras.

Ἰσάτιον ordo ap. Schol. Ven. IV. 1760. et ap Schol. Gud. adp. nempe ad Hymnum Antiphonæ præponendi, ut sæpe fit in Hymnis Romanis. Sic hoc plebi formandæ dictatur.

ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν] Herodot. IV. 147. Θήρη δὲ ἦν ἀνὴρ Αὐτεσίωνος τοῦ Τισαμενοῦ τοῦ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκεος τοῦ Οἰδιπόδεος, Καδμήιος μὲν τὸ γένος, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων ἐπτὰ ἐπὶ Πολυνείκεα. Ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Θήρεω ἡ νῆσος ἡ Καλλίστη ἐκλήθη Θήρη. Ἐνταῦθα δὲ ἐκ τῶν ἀπογόνων τούτου τοῦ Θήρεω ἐπὶ τρεῖς ἄνδρας ἐγένετο βασιληίη, ἐπὶ Γρίννον τὸν Αριστοτέλεος, καὶ Βάττον τὸν Πολυμνήστου, καὶ Βάττον τὸν Αρκεσίλεω, ὃς ἐπὶ Πυθίης ἀνέβη τῆς ἐν Δελφοῖσι. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου καὶ τοῦ ἑτέρου Βάττου τοῦ Αρκεσίλεω ἐπὶ τρεῖς ἄνδρας ἐγένετο βασιληίη, ἐπὶ Αρκεσίλεον τὸν Βάττου, καὶ Λάρισσαν τὸν Αρκεσίλεω, καὶ Βάττον τὸν τρίτον, τὸν ἐπικληθέντα εὐδαίμονα. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου τοῦ εὐδαίμονος ἐγένετο ἡ μετοίκησις ἐς Κυρήνην τὴν νῦν οὕτω καλεομένην, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Βάττου τοῦ εὐδαίμονος, ἔτεσι ἑβδομήκοντα μετὰ τὴν Θήρεω ἔκβασιν ἐκ Λακεδαίμονος. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου καὶ τὰ ἄλλα ἐπηυξήθη τὰ Κυρηναίων, καὶ ἐς Δελφοὺς καὶ ἐς Λακεδαίμονα καὶ ἐς Ἄμμωνα πέμψαντες ἐθεσπίζοντο ἐπὶ τίνι τρόπῳ ἄριστα οἰκήσουσι τὴν Λιβύην. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου καὶ τὰ Λιβυστικὰ ἐπηυξήθη τὰ Κυρηναίων, καὶ ἐς Αἴγυπτον ἐστρατεύσαντο διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ Βάττου τοῦ εὐδαίμονος ἐπιμελὲς ἔχειν τὸν Αἰγύπτιον τῶν Κυρηναίων. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου καὶ τὰ ἄλλα ἐπηυξήθη τὰ Κυρηναίων, καὶ ἐς Δελφοὺς καὶ ἐς Λακεδαίμονα καὶ ἐς Ἄμμωνα πέμψαντες ἐθεσπίζοντο ἐπὶ τίνι τρόπῳ ἄριστα οἰκήσουσι τὴν Λιβύην. Ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ Βάττου καὶ τὰ Λιβυστικὰ ἐπηυξήθη τὰ Κυρηναίων, καὶ ἐς Αἴγυπτον ἐστρατεύσαντο διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ Βάττου τοῦ εὐδαίμονος ἐπιμελὲς ἔχειν τὸν Αἰγύπτιον τῶν Κυρηναίων.

Ἰσχὼ] Ἰσχὼ malit Hemst. ut vocativ. Schol. Theocr. 3.85. et ab Oenomao Euseb. Præp. evang. IV. 20 διακονεῖται Κάσιον Ἰσχὼς ὁ φιλόνεικος ut bene ibi corrigit Vales. Emend. 2.3. V. Apollodor. II. 8. p. 143 ed. Heyn.; Pausan. III. 13. p. 238. Confudit γραμματεῖς patrem et filiam. Nam Alates est Hippotae filius, a quo exercitus ὠθεῖς et interfectus.

Auſpicatus coloniæ ductor : & juravit ſe mœnia daturum
Noſtris regibus: & ſemper ſtat jurejurando Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium appellitant,
Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)
Sed ego Carneum. mea in patria ſic vocatur.
Sparta tibi, Carnee, prima *fuit* ſedes:
Altera dein There: tertia vero, urbs Cyrenæ.
Te quidem e Sparta ſeptimus in familia OEdipi
Adduxit in Theræam coloniam: e Thera autem
Sanus Ariſtoteles Asbyſtidi invexit terræ:
Conſtruxitque tibi admodum elegans templum, inque civitate
Inſtituit feſtivitatem anniverſariam, in qua multi Supine

Inscriptiones in Thera insula repertæ quæ ad religionem Apollinis Clarii pertinent, v. Spon. miscell. erudit. antiq. X, 7. 318.

dies continuos novem, quibus feſtum *terminabatur*. *Sed vide* Meurſii *Græciam* feriatam in voce Καρνεία. Ibi plura. *Anna Fabri.*

Ibid. ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω] Subaudi καλεῖν σε, *ſic mihi patrium eſt te vocare.* id eſt, *ſic mihi patrio more vocandus es.* Stephanus.

Ibid. πατρώϊον] τὸ Καρνεῖον vox eſt Dorica, cum feſtum illud Spartæ inſtitutum ſit; ſed ex Sparta, Thera; ex Thera, Cyrene. Magna autem apud Cyrenæos Carneorum celebritas erat: unde & pueri, qui hiſce diebus feſtis naſcebantur, plerumque Carneadæ dicebantur: quod prodit Plutarchus VIII. Sympoſ. Dicebantur autem & καρνεῖα & καρνία. Theocrit. *Anna Fabri.*

V. 72. Σπάρτη ἴαι, Καρνεῖε] Macrobius allegorice exponit, & καρνεῖον dictum refert, ὅτι καιόμενον ὀρχεῖται νέον. quod, quum omnia ardentia conſumantur, hic ſuo calore candens, ſemper novus exiſtat. Illuſtriſſimus Huetius in demonſtratione Euangelica non aſſentitur hic Macrobio, neque Scholiaſti Callimachi, ſed putat Apollinem καρνεῖον dici a voce Ebraica קרן quæ cornu ſignificat.

V. 73. τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης] Corripuit primam ut *Catullus*:

Laſerpiciferis jacet Cyrenis, alii producunt, *Vulcanius.* v. Scal. p. 15.

V. 74. ἕκτον γένος] Theram οἰκιστῆ & intelligit. Apud Scholiaſtem generis ſeries ſic ſe habet: *Oedipus qui ſuſtulit Polynicem, qui Therſandrum, qui Anteſiona, qui Tiſamenon, qui Theram.* Anna Fabri.

γένος, ut lat. stirps. Liv. XXXIII, 19 tertia stirps. Aen. IV, 12 creto genus esse Iouis.

V. 75. ἀπόκτισιν] Scio quidem fieri poſſe τὸ ἀποκλίσιν, ſi ab ἀποκλίζω deflectas: quod tamen nullibi ſe vidiſſe ajebat pater meus amantiſſimus, & legere ſolebat ἄποίκισιν, de quo judicent eruditi. *Anna Fabri.*

ἀπόκτισις reperitur, sed ἀποίκισις. ἀποκτίσις autem DOC saepe habet. Lyr. 36 Καπύας Διὸς ἀπόκτισις τε καὶ Τρώων κασιγνήτων. p. 161 πόλεως ἀποικίσεις. Nostri laudat Schol. Dion. 219 Ἀποίκισις.

V. 76. Ἀσβυστίδι] λευκῇ, ut cenſet Schol. & id φησὶ τῶν ἀσβέστου, *calcem vivam*: verum qui Ethnica ſcripſit, hæc habet: Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, adducitque locum Callimachi ex primo αἰτιῶν. Herodotus, Dionyſius, & Euſtathius, populos eſſe dicunt ſupra Cyrenen: Callimachus ad Tritonem fluvium eos ſtatuit. Ad confirmandam autem Scholiaſtæ ſententiam faciet forſan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat ἀργινόεντα μαστὸν, *album uber terræ*: ſed hoc non tanti eſt. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἀσβυστίς] eſt regio in qua habitabant Ἀσβύσται, quid & Aſbytæ dicebantur. vicini erant Cyrenenſibus. imo Callimachus hic in Aſbyſtide ponit Cyrenenſes. Vide Salmaſ. Exercitat. Plinian.

Ὑςάλιον πίπλεσιν ἐπ' ἰχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ἰὴ ἰή, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ πολυλλίτε Ambr. πολυλλίτε Voss. dd.
Ἀνθεα μὴν φορέεσιν ὀν εἴαρι, τόσσα τ' ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρῳ πνείοντος ἐέρσῃ,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ, νν ambr. Voss.
Οὐδέ ποτε χθιζὸν ῥειβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦρ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἑλλάς
Ἀνέρες ὠρχήσαντο μὺν ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμια θ' ὑτὲ σφιν Καρνήϊάδες ἦλυθον ὧραι.
Οἱ δ' ἔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὼ δὲ νάπαις Ἀζιλιν ἔναιον. ον ν my. Voss.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἐὴ δ' ἐπεδείξαλο νύμφη
Στὰς ὀπὶ Μυρτέσσης κερατώδεος· ἦχι λέοντα ἐπ Voss.

Ὑψηΐς

Ita Strabo. v. add. My. Voss. i. dd. Vossius Benenat.

ὑπὸ στὰς, ibi Hemst., recte: ὑπὲρ στὰς Scalig.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

† Ε contextu Call. intelligendum arguit. Nimirum Cyrenæi Dorienses Sinum Syrticum navigarunt, ut Cyrenaicis suis colonias deducerent, non Zacynthii.

Κρόνον] Κρόνος, τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν. Ζωστῆρες περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί. Ὠρχήσαντο μὺν ξανθῇσι] Ὡς ὑπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι. Τέθμιαι] Νόμιμοι. Κυρῆς] Κρωνίῳ ἐν Κυρωνίᾳ. Δωριέας δ', τοὺς Ἡρακλείδας λέγει, τοὺς ὑπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρωνίαν. Ἀζιλιν] Ὄρος καὶ πόλις Λιβύης. Τοὺς μὲν ἄναξ] Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων. Στὰς ὀπὶ Μυρτέσσης κερατώδεος] Μύρτισσα, ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δ', τῆς κέρατα ἐχούσης, ἤγουν ἀκρωρείας. φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα, βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου, ἣν δὲ αὐτὴ Κωπηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.

Plinian. ad cap. 28. Solini.

V. 77. ἀνάκτορον] Proprie, ut ajunt, Dioscurorum templum est; sed censeo communiter de cujuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii simpliciter ἄνακτες dicebantur, & supra Hymno primo v. 8. ὦ ἄνα, *o Rex*, id est, *o Deus*: infrà v. 90. ἄναξ est *Apollo*. Anna Fabri.

V. 78. Ὅπκε τελεσφορίην ἐπέλήσιον] Festum quoque anniversarium Apollini Carneo institutum dicit poeta, Καρνεια innuens. nam hoc festo isti nomen erat. Istud Spartæ primum institutum Olymp. xxvi. ut docet Athenæus lib. xiv. Celebrari autem incipiebat die septimo mensis inde Carnei dicti, ut videre est apud Plutarch. Sympos. lib. viii. Problem. 1. erat autem ineunte hyeme, ut observare licet apud Thucydidem lib. vi. *Meursius*.

V. 79. Ὑςάτιον] Non debet jungi ὑςάτιον cum ἰχίον. ponitur enim adverbialiter, pro postremum. Nihil autem aliud totus hic versus significat, Ὑςάτιον πίπλεσιν ἐπ' ἰχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι, quam *Immolantur tauri*, ὀπισθ: sed

Vulgo pia bovum precumbunt, etiam in pabuli & potus tuti: sing bene *ultimâ* pia procumbere dicuntur, cum caeduntur.

ex

Supine procumbunt in coxendicem, ô Rex, tauri.
Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuæ quidem aræ
Flores gerunt in vere, quotquot tempus
Pictos *tum* producit, zephyro inſpirante rorem,
Hyeme vero crocum ſuavem. & ſemper tibi perpetuus ignis *eſt*:
Neque unquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem lætatus eſt vehementer Apollo, quando cincti baltheis Bellonæ (*i. armati*)
Viri tripudiarunt cum flavis Libyſſis,
Solenne ubi ipſis Carneæ feſtivitatis adveniſſet tempus.
Sed tum nondum ad fontem Cyren poterant accedere
Dorienſes: verum denſam nemoribus Azilin incolebant.
Hos quidem rex *Apollo* ipſe vidit, ſuæque oſtendit conjugi,
Stans ſuper Myrtuſa promontorio· ubi leonem

Aen. IV, 200

Hypſeis

ex eo quod præcedit, vult intelligi quod ſequitur. *Stephanus.*

V. 82. ἀγινεῦσι] Poëticè pro ἄγουσι, ἄγω, ἀίνω, ἀγινῶ per pleonaſmum literæ ι. Aratus:

ὣδει δ' ἀρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ. + *Vulcanius.*

V. 83. κρύσον ὑδύν] Moſchus: ξανθοῖο κρύσι δυόεσσαν ἐθείρην. *Vulcan.*

Ibid. Χείματι ᾧ κρύσον] qui ſcilicet ἐν κρυεῖ θάλλει, ut ἐτυμολογίζει Schol. *Anna Fabri.*

V. 83. ἄϊναον πῦρ] ſemper fluens ignis, quod de aquis proprie dicitur. Hinc Ariſtophanes ait, ἀίναοι νεφέλαι. Ariſtoteles in libro de vita & morte, fluere ait ignem ſicut aquam: τὸ ᾧ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον, ὥσπερ πόλαμός. *Robortel.*

V. 84. ἀειδόσκελαι ἄνθρακα] Voluit per hoc ſignificare nunquam contegi, neque ideo extingui ignem. ac re vera phyſice locutus eſt; nam paulatim ignem abſumit cinis. Vide Ariſtotel. in libro περὶ γήρως, θανάτου, καὶ ζωῆς. *Robortel.*

V. 85. ζωστῆρες Ἐνυοῦς] Recte Scholiaſtes interpretatur περιφραστικῶς ſignificare τὰς πολεμικὰς. τὸ γὰρ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ὁπλίσεν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. ut teſtatur Pauſanias in Bœoticis. *Vulcanius.*

V. 87. Τέθμιαι] νόμιμοι, ὡρισμέναι, Schol. Heſych. τέθμια, νόμιμα. *Anna Fabri.*

V. 88. Κυρνῆς] Fontem intelligit Cyrnen. Alii ſcribunt Κυρῆς, & rectius fortaſſe. Erat Cyre fons in iis locis, ubi ædificata poſtea fuit Cyrene. Steph. Κυρήνη πόλις Λυβίας ἀπὸ τῆς Κυρήνης τῆς Τψέως ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. *Robort.*

Ibid. Κυρνῆς] al. Κυρῆς. Ἀζιρὶν, al. Ἀζιλὶν. utroque enim modo apud Stephanum legitur. *Vulcanius*

Ibid. Κυρνῆς] Meminit hujus fontis Stephanus, meminit & Pindarus, ſed omiſit nomen: locus eſt Od. 4. Pyth. aitque Apollini ſacrum:

Ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων. *Anna Fabri.*

Ibid. Κυρνῆς] Doctus Holſtenius in caſtigationibus in Stephanum monet omnino retinendum eſſe Κυρῆς, non vero cum Friſchlino legendum Κυρῆνης contracte pro Κυρήνης, tum propter Scholiaſten, tum

Etymologus corrupte in v. Κυρῆς convenit ante Holſten. Leopardus Emend. III, 11.

† Arat. 38, et alibi, maximeque pertinet ad hunc locum ἀεὶ χιόνες ἀπορρέουσιν ἠγινέκαν, afferebant, ferebant. Sic ſcribendum censet Salmas. in epigr. Paull. Silentiar. (ad v. 33). Est vox Ionica qua et Hdt. utitur, et ἐξαγινεῖν pro ἐξάγειν, dem xxxvi. 1, ut III, 89. in quo libro ἀγινεῖν saepe de tributis a Dario impositis.

Ὑψηΐς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Οὐ κεῖνος χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἐνειμὲν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρλώῃ,
Μνῳόμβυος πρoτέρης ἀρπακτύος. ἐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαπτιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον οὖρετο λαὸς,
Ἡμος ἐκηβολίῃ χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθὼ τοι κατιόντι σιωλιόεσσα δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατηΐσαρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκυὺν οἰστόν· ἐπωτύνησε δὲ λαὸς,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἴει βέλος. θύθι σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ εἴλι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἀγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς ἅδ', ὅσα πάντος, ἀείδει.
Τὸν φθόνον ὡ' πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ᾧδέ τ' ἔειπεν·

Ασσυ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὑψηΐς] ἡ Κυρήνη. Αρπακτύος] Τῇ Κυράνῃ κωμηγελήσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ σωνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς] Ἐγκαλεῖ δῆλα Τίτυον τὸν σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δυνάσθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὸν Ἑκάλην.

Αξιγιν Vulc. v. Bouhier recherch. et Suppl. pur Hérodote. p. 199. ubi loca Hatter. bene corrigit.

V. 89. Ἄζιλιν] Fluvius & mons Libyæ. Herodotus legit *Aziris* per r. Sed vide Ortel. in voce *Axylis* & *Aziris*. Anna Fabri.

V. 91. Μυρτέσης] Mons qui Stephano dicitur Μυρτέσσα, in Libya, ſed ſcribendum per ſimplex σ. Schol. Apollonii promontorium facit in Libya Cyrenaica. *Anna Fabri*.

V. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο] Citatur ab enarratoribus Pindari & Apollonii hic locus. Apte autem *σίνις* interpretabimur *vaſtatorem*, ſicut legimus apud Naſonem, Metamor. 9. *Arcadiæ vaſtator aper*. Stephanus. Ibid. Βοῶν σίνιν] Σίνις fuit latro quidam, qui & πιτυοκάμπτης cognomento dictus fuit, quod viatores a ſe devictos ad pinus in terram a ſe flexas alligaret & diſtraheret, ipſarum arborum verticibus ſurſum redeuntibus. de quo videndus Euripides in Hippolyto & Pauſanias in Corinthiacis & Apollodorus lib. III. Hunc Theſeus occidit, ut refert Plutarchus in ejus vita. Meminit ejus Ovidius Metam. VII.

Occidit

Hypſeis occidit, boum Eurypyli perniciem.
Haud iſta ſaltationem vidit diviniorem aliam Apollo:
Nec civitati *ulli* tot largitus eſt commoda quot Cyrenæ,
Recordatus priſtini *Cyrenes* raptus: neque ſane ipſi
Battiadæ magis quam Phœbum Deum ullum coluerunt.
Io io Pæan, audimus: quoniam iſtum
Delphicus tibi primum hymnum invenit populus:
Quo tempore jaculationem aurearum demonſtraſti ſagittarum.
Nam Pythonem tibi deſcendenti occurrit ſæva beſtia,
Horribilis ſerpens. eum tu quidem occidiſti, aliam ſuper aliam
Mittens velocem ſagittam. acclamavit autem populus,
Io io Pæan, mitte ſagittam: quoniam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo canit *populus*.
Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,
Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus, cantat.
Invidiam Apollo pede repulit, & ſic dixit: Aſſy-

Occidit ille Sinis, magnis male viribus uſus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Ab hoc Sinide quilibet noxius & damna alicui inferens, appellative Σίνις poſtea nuncupatus. Sic apud Ariſtot. Rhetor. III. Sciron inſignis latro, dicitur Σίνις ἀνὴρ, *vir noxius*. Meurſius.

Ibid. Ευρυπύλοιο] Erat hic Neptuni filius, Cyrenes Rex. adeundus Pind. Od. 4. Pyth. & ad eam Schol. *A.Fabri.*

V.94. Ὀφέλσιμα] vox Æolica. occurrit etiam apud Orpheum & Oppianum. *Meurſius.* V. Obs. Miſc. IV. p. 202.

V.94. τόσσα Κυρήνῃ] Nihil neceſſe eſt τόσσα hoc poſteriore loco mutare in ὅσσα, quum itidem verſu 81 ſit τόσσα pro ὅσσα, quamvis & ibi non minus verſus admitteret ὅσσα quam τόσσα. *Stephanus.*

Ibid. Τόσσα Κυρήνῃ] id eſt, ὅσα. Pind. Od. 4. Nem. v. S.

Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Τε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία
Φόρμιγγι συνάορος.

qui locus eo magis eſt obſervandus, quod bis τόσον uſurparit, ſed diverſo ſenſu; nam poſtremum τόσσον eſt pro ὅσσον. *Anna Fabri.*

V.98. Εφύμνιον] Credo eſſe proprie Gallice LA REPRISE. *Anna Fabri.*

V. 100. Δαιμόνιος θὴρ] Legendus Homeri Hymnus in Apollinem. *A.Fab.*

V. 103. εὐθύ σε μήτηρ] εὐθὺ, eadem ratione qua vulgo τῷ αὐτίκα utuntur Græci, id eſt, *ſtatim*. Anna Fabri.

V. 104. Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Hoc eſt, βοηθοῦντα αὐτομάτως ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος, quique ut Horatius loquitur, *non vocatus audit*. Vulcanius.

Ibid. ἀοσσητῆρα] qui adeſt non vocatus: Horat.

Vocatus & non vocatus audit.

ὅσσα enim *vox* eſt. *Anna Fabri.*

V. 106. ὅσα πόντος ἀείδει] Ponto nempe comparabat Apollonius Rhodius poema, quale volebat credi ſuum, quod ſcripſerat Argonauticon. Alludens ſimul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum conſtituit. Sic quo-

Ἀσυρίκ ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς ἠ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τεχῇ ἀχράντῳ & ἀνέρπει
Πίδακι & ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος & , ἔνθα νέοιτο.

Edd. vett. ἀσυρίκ. Primus correxit Aurat.

Edd. vett. φθόρος. Correxit Camer.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀσυρίκ ποταμοῖο μέγας] Τὸν Τίγριν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

Ἀσυρίκ ποταμοῖο μέγας] Τὸν Τίγριν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

Ἀλλὰ τὰ πολλὰ Λύματα γῆς ἠ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.] Ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ τὰ πολλὰ λύματα γῆς ἕλκει ἐφ' ὕδατι πολλὸν συρφετόν. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου τὸ ῥεῦμα λέγει, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου γὰρ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει.

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,] Ἀντὶ τοῦ, Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδατος φορέουσι Μέλισσαι ὕδωρ. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου τὸ ῥεῦμα λέγει, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου γὰρ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει.

Ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τεχῇ ἀχράντῳ ἀνέρπει Πίδακι ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.] Ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ ἥτις καθαρὴ τεχῇ ἀχράντῳ πίδακι ἀνέρπει ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου τὸ ῥεῦμα λέγει, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου γὰρ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει.

Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος & , ἔνθα νέοιτο.] Ἀντὶ τοῦ, χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος & , ἔνθα νέοιτο. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου τὸ ῥεῦμα λέγει, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει. Ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου γὰρ ἐπιφέρεται τὰ λύματα τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Τίγριδος οὐκέτι τοῦτο συμβαίνει

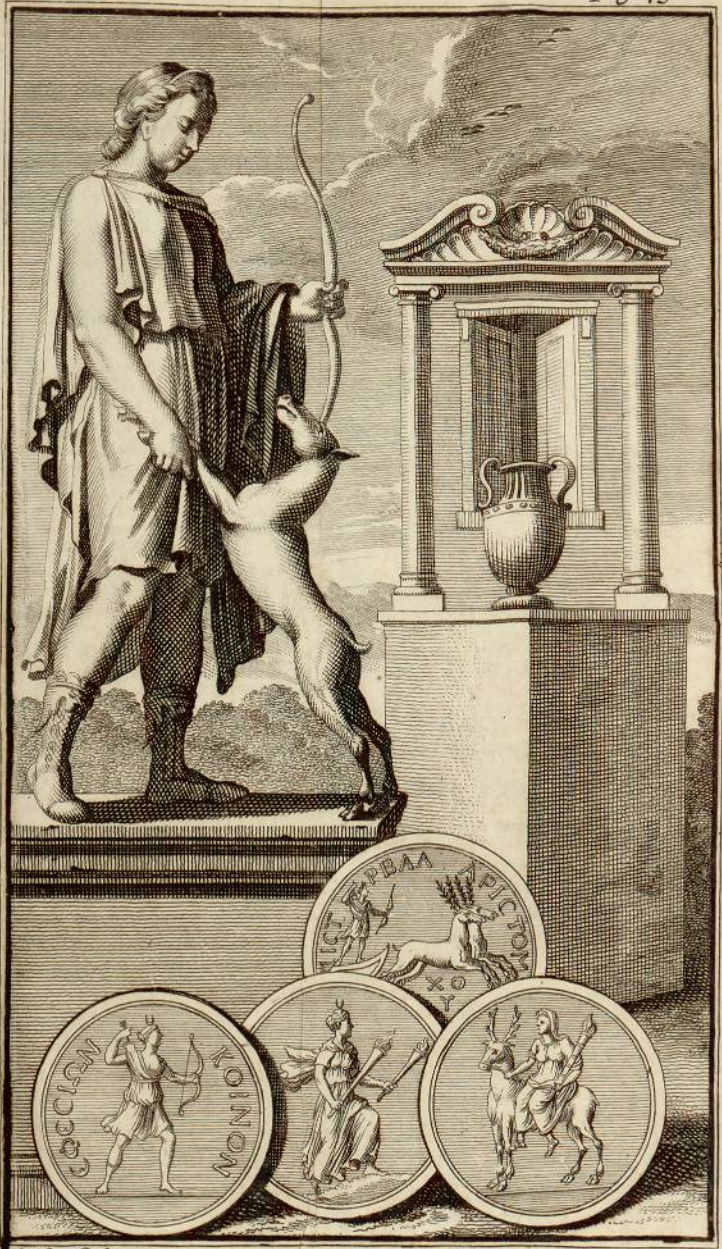

G Hoet del.

I. v. Vianen fec.

Assyrii fluvii copiosus *est* fluxus, sed multas
Sordes terræ & multam in aqua illuviem trahit.
Cereri autem non ex omni *fluvio* aquam libant Me- 110
lissæ:
Sed qui purus & nulla sorde infectus serpit
Fonte è sacro parvus latex, eximius *aquarum* flos.
Salve rex: sed invidus ubi male pereat, illuc abeat.

Hyla. θεῖος ἄωτος Ἡρώων. Pindarus 1. ode. ἀγλαΐζεται δ' καὶ ἐν μουσικαῖς τῶν θεῶν. *Robortel.*

V. 113. ὁ δ' Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο] Hoc est, εἰς κόρακας.+ neque enim φθόνος, pro φθόρος, nisi insulse admodum legi potest. *Vulcanius.*

Ibid. ὁ δ' Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο] Robortellum ait Sigonius in animadversionibus in eum reperisse in alio scribi φθόνος, cum tamen melior sententia eliciatur ex voce φθόρος quam φθόνος: precatur enim poëta, ut Momus ibi habitet ubi Mors, i.e. *ut intereat Momus.* quo nihil melius. at ille huic Momo amicus ei cavet, & reponit pro morte invidiam, quo sensu nihil frigidius potest esse.

+ V. Bergl. ad Alciphr. p. 57.

HYMNUS IN DIANAM.

DIANAM (neque enim leve est canentibus, si ejus obliviscantur)
Celebramus, cui tela & retia curæ sunt,
Et tripudium sub arboribus, & in montibus ludi.
Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris insideret genibus,

Puella

IN HYMNUM TERTIUM,

qui est in

DIANAM.

V. 1. ΕΛΑΦΡΟΝ] Latini contrario sensu utuntur τῷ *gravis*: alias ἐλαφρὸς facilis est, ut apud Thocrit.

Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζεμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.

Anna Fabri.

V. 2. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Per λαγωβολίην & ἐλαφηβολίην, qua voce alias utitur, quamlibet ferarum venationem κατ' ἐξοχὴν intelligi censuerim, ut infra vers. 217. per κυνηλασίην, quod scilicet venatio canum ministerio peragatur. *Vulcanius.*

Ibid. τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται] Miror λαγωβολίαν verti *retia* cum sit proprie venatio leporum, & ut recte notat Vulcanius, quarumlibet ferarum venatio. v. Schol. Theocr. 1. 9.

V. 3. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Significatur, meo quidem judicio, non chorea in longum spatium extensa, sed κύκλιος, quæ fit consertis in orbem manibus. quæ interpretatio & voci ἀμφιλαφής, & phrasi Callimachi est convenientior. ita enim hymno in Delum vers. 300. ait,

Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι,

ἀμφ. quod 242 εὐρὺς, magnus. Cetera aequitas sunt. Verū vidit Stephanus.

Παῖς ἔτι κερίζουσα, τάδε προσέφη γονῆα,
Δός μοι παρθενίην, αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰὰς καὶ τόξα. ἔα πάτερ· οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.)

Αλλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Patrē ferre vim habet Hesych.

Εα πάτερ] Τὸ Εα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον, τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ. φιλέμβρυον δὲ καὶ παροξυνόμενον, τὸ συγχώρει, ἢ δίδα. καὶ τὸ ὑπῆρχον δέ, Εἰ πότε κῦρος ἔα. Αεμμα] ἡ νευρά. Vl. 3,32.

Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χόρον ἀμφεβάλοντο.

& verſ. 312.

Πότνια σὺν τῇσι βωμὸν ἐγειρομένη κιθαρισμῷ
Κύκλιον ὠρχήσαντο.

Porro ἀμφιλαφὲς cum ſignificet τὸ πανταχόθεν πλῆρες (qua etiam ſignificatione uſus eſt Callimachus hym. in Apoll. v. 42.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ἔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων)

quid magis πανταχόθεν πλῆρες dici poteſt, quam τὸ κυκλικόν; *Vulcanius.*

Ibid. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Interpres vertit *tripudium multiplex*, minus recte. Eſt quidem ἀμφιλαφὴς *copioſus, amplus, abundans, multiplex.* Sed proprie ſignificat, *qui utrimque prehendi poteſt.* Hoc loco eleganter valde & appoſite χορὸς dicitur ἀμφιλαφὴς, *tripudium, quod prehenſis acconſertis utrinque manibus inſtituitur.*

V. 3. καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάασθαι] Ut hic Scholiaſtes ἐψιάασθαι exponit διατρίζειν, non ſolum παίζειν, ſic etiam Apollonii Enarrator ἐψιόωντο (in hoc loco, qui eſt pag. 130, meæ editionis,

ἀμφ' ἀστραγάλοισι ὃ τῷ γε
Χρυσείοις, ἅτε κῆροι ὁμήθεες, ἐψιόωντο)

exponit quidem ἔπαιζον, ſed a Philone ait exponi ὡμίλουν. Magis tamen admitti poſſe videtur illa ſignificatio τὸ διατρίζειν, in iſto Callimachi loco, quam hæc τὸ ὁμιλεῖν, in illo. At in principio hujus verſus χορὸς ἀμφιλαφὴς vocantur, ut opinor, choreæ latæ & ſpatioſæ. id eſt, quæ ſe in longum ſpatium extendunt. *Stephanus.*

Ibid. καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάασθαι] C. Sigonius in animadv. in annotat. Robortelli ait eum præferre ὑψιάασθαι, quod ſic in codice invenerit, uti & edidit Aldus. Sed dicit antiquam lectionem multo meliorem eſſe, cum Callimachus de Diana loquatur, cui curæ eſt χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάασθαι i. e. *junctarum inter ſe manuum chorus, & ludere in montibus.* eſt enim ἐψιάασθαι, ludere: ut eſt in ρ Odyſſ. in extrema fere,

Οὗτοι δ' ἠὲ καθήμενοι ἐψιάασθον.

V. 5. Παῖς ἔτι κερίζουσα] Videtur κερίζουσα dici *puerili more loquens*, vel *puerilia loquens & agens.* at in hymno Jovis κερίζοντα eſt *vagientis.* Pro hoc barbari dicunt βαυβάζειν. *Stephanus.*

V. 6. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν] Verſum hunc Naſo ita interpretatus eſt,

Da mihi perpetua, genitor chariſſime, (*dixit*)
Virginitate frui,

ſed Daphnen hoc a patre petentem inducens: & addentem,

dedit hoc pater ante Dianæ.

Stephanus.

V. 6. Ἄππα] Ita pronuntiant pueri. ubi

ἄπτα mſs. Ambr. 2, ἄττα Veſſ. Ald. nō absurde. vbi vſum nō male ſit in appellando seniore propter reverentiam, Od. π. 31. Ἀλλ' ἴθι, ὦ πάτερ, ἔρχεο. ſic Telemachus vocat Ulyſſem, cui ille allegat ἄττα. Omnino vſum ejus ἄττα, ἄττα, πάτερ, ἐμὸν ἄττα. ſed etiam eodem modo interpretatur Hesych. ἄττα, πάτερ. Sic plenæ libri ſtant pro ἄππα. Barnes. Od. π. 31 ἄττα repudiat, in cæteris quamplurimis exemplis Callimachi probat, niſi forte verè lectio ſit ἄππα. non vidit ergo niſi aliquā

Puella adhuc adoleſcens, hæc verba ad patrem protulerit: 5

Da mihi, tata, virginitatem in æternum conſervare,
Et nominum multitudinem: ne *hac* mecum Phœbus certare poſſit.
Da etiam ſagittas & arcus. ſine, pater: non a te pharetram,
Nec poſtulo magnum arcum, (mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum) 10

Sed

ubi primum os ſolvere incipiunt. Varie autem apud veteres; nam modo *appa*, modo *aba*, *abba*, *apphus*, quæ paſſim occurrunt. *Anna Fabri.*

Ibid. ἄππα & *papa* eadem ſunt vocabula, quibus ὑποκοριστικῶς, blande pueri ſuos parentes vocant: uti Diana hic ſovem appellat ἄππα. Hinc παππάζειν apud Homer. Iliad. 3. eſt patrem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

h. e. *neque ipſum filii ad genua patrem appellant.*

Pappare dixit Perſius ſat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum
Poſcit.

V. 7. Καὶ πολυωνυμίην] In meo Theſauro Græcæ linguæ admonui, ſcribi ab Heſychio, πολυώνυμον eſſe Apollinis epitheton. Quod ſi ita ſit, petet Diana ut ipſa quoque πολυωνύμε cognomine honoretur. Sed accipiendo ſimplicius, ſibi multa nomina dari poſtulabit, ſicut & Phœbus habet multa. Sic autem & alii nonnulli ex diis multa nomina habuerunt. ut Bacchum multis appellari videmus a Naſone, Metamorph. lib. 4. circa principium, atque his addi,

Et quæ præterea per Grajas plurima gentes
Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus quibus præſtabant, imponerentur, petendo nomina ipſæ etiam res peti videri poſſunt. Alecto autem a Marone *nomina mille habere*, ſicut *mille nocendi artes*, dicitur. *Stephanus.*

Ibid. πολυωνυμίην] Adumbratum ex Homero Hymn. in Apollinem,

ἐπεὶ πολυώνυμός ὄζῃ.

Ariſtophanes autem huc alludens, ubi de variis Mercurii appellationibus aut cognomentis,

Ὡς ἀγαθὸν ἐς' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.

Οὗτος γὰρ εὗρηκεν αὑτῷ βιότιον.

Catullus autem Hymno in Dianam huc reſpexit, cum dixit,

Sis quocumque tibi placet
Sancta nomine.

Anna Fabri.

Ibid. Καὶ πολυωνυμίην] Hæc eſt illa πολυλογία quam reprehendit in precibus gentilium Chriſtus Matth. VI. 7. Nam in primis illam affectabant gentiles, non Græci tantum, ſed & Orientales populi. Hinc & hymnos ad verum deum ſolis nominibus divinitati competentibus refertos fuiſſe in Arabicis canticis, ubi centum amplius nomina ita congerantur, ſic ut nihil ſingulis præter invocandi vocula interponatur, notavit Seldenus de diis Syris: ubi vide plura de hac πολυωνυμία, ex qua quoque orta eſt deorum multitudo, ut ibidem pulchre docet vir doctiſſimus, ſui ſeculi lumen.

V. 10. ἐμοὶ δ' ἑυκαμπὲς ἄεμμα] Mirum eſt ſcholiaſtem vel ab epitheto ἑυκαμπὲς non eſſe admonitum ſignificationis nominis ἄεμμα, ſed ut ſupra, hic quoque expoſuiſſe νευρὰν: quum exponere deberet τόξον. *Stephanus.*

Ibid. ἑυκαμπὲς ἄεμμα] Ita ſupra ἄεμμα τὸ Λύκιον. utroque loco Scholiaſtes interpretatur ἄεμμα, τὴν νευράν. Neque verò cogitandum eſt eum ignoraſſe ἄεμμα ſignificare τόξον: ſed auctoritate aliqua fultum, νευρὰν pro arcu ſumſiſſe.

Αλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Αμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ηντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Αρτεμις ἄστυ κάτεισιν.

μαδ. Mss. Reg. Voss.

θοὰς Ms. Voss. et Graeci ut poetae lat. feminini genus libenter usurpant in canibus. Sed Callim. σομοιοτέλευτα fugisse potest.

cod. vbi A. Ag. 565

Οὔρεσιν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Αλλὰ φαεσφορίην τε] Η ὅτι λαμπαδοῦχος· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Εκάτῃ, ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς. Λεγνωτὸν] Τὸ ἔχον ὦαν· τουτέστι τὸ ἀπολῆγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ, αἱ ὦαι, τὰ λώματα, οἱ κρωσσοί. ἅπερ Ομηρος θυσάνους καλεῖ· Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι. (τὸ δὲ ἑξῆς, αἵτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν. Αμίτρους] Αζώστους. Μὴ διαπαρθενευομένας· μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. Η ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον. Αμνισίδας] Αμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικάς. Ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. Ην τινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἦν. Λῇς] Αντὶ τοῦ θέλεις, κατ'

Il. β, 448

v. 161

v. Holsten. ad Steph. p. 316

sisse. Certe Hesychius (cujus lexicon pro thesauro linguae Graecae duco) Νευρὰν, τοῦ τεταμένου νεύρου καὶ τοῦ τόξου explicat. Ex Homero etiam, ejusque interprete Eustathio satis constat, νευρὰν aliud esse quam νεῦρον. Ajo itaque, cum Scholiastes ἄεμμα interpretatur τὴν νευρὰν, per νευρὰν intelligere arcum simul & nervum tensum. *Vulcanius.*

εὐκαμπὲς ἄεμμα] Scholiastes vertit νευρὰν, & miror cur hic tantopere perturbetur Vulcanius. ἄεμμα enim non significat *arcum* prima notione, sed a parte totum. est enim proprie nervus arcus; fitque ab ἅμμα, *funis*, *vinculum*, unde addito ε, fit ἄεμμα, mutaturque spiritus, cujus utriusque exemplum est in ἥλιος, a quo nascitur ἄελιος, vel ἠέλιος. *Anna Fabri.*

V. 11. φαεσφορίην] Diana φωσφόρος invehitur biga, quam duae cervae trahunt. Vide Antiquitates Brassicani, vel, ut vocatur Gallice, de DU CHOUL. *Anna Fabri.*

V. 11. καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν] Proprius venantium habitus, ut apud Virg.

Nuda genu, nodoque sinus collecta fluentes.

Porro hunc Callimachi versum eleganter imitatur, & versus aliquot Virgilii exprimit, Epigramma Graecum in Dianam: Anthol. v. 60

φαρέτρην
Ιοδόκον κατέχουσα κατώμαδον, ἣν δ' ἐπὶ γούνων
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,

Καὶ

14. εἰνέτεας. Ruhnk. Ep. crit. II, p. 23 corrig. οἰέτεας = ἥλικας, aequales. Vulgatum defenditur ex v. 43 (qui v. 14 repetit), et 179 boves εἰναέτιζομεναι, quod ab eodem fonte ducitur, et ex Hom. H. merc. 241 εἰνέτεον χέλυν (si sanus est locus) „recentem lyram. Unde πάσας εἰνετέας, ut Aurat. scribere volebat, vel εἰνέτεας vertas, omnes juvenculas." Anth. III, 12, p. 339 κουρηκίμυλος εἰναέτις, lepida novennis puellula. Nempe ista aetate sunt lepidissimae puellulae. Nec impedit quod sequitur πάσας ἔτι π. ἀμ., quo juventus satis exprimitur. Tales enim exergasiae vel synonymiae frequentes. Mosch. 2, 29 ἥλικας, οἰέτεας, quae sunt plane synonyma.

Sed ut lucem feram, & ad genua usque tunicam
Succingam fimbriatam, quando agrestes feras perimo. virgatâ forte Hesych. Λεγνωδὲς, κοντὸς, λίγνωδες, κοντάλας.
Da mihi item sexaginta tripudii socias Oceaninas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
Da quoque mihi pedissequas Amnisides viginti nymphas: 15
Quæ mihi & calceamenta venatoria, &, ubi interdum neque lynces
Neque cervos arcu feriero, celeres canes bene curent.
Da præterea mihi omnes montes: urbem vero mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis. rarum enim *hoc erit*, quum Diana in urbem ibit: Hæc et seqq. vss. ab multis habemisse videtur Callim. in Dian. v. 118

In montibus

Καὶ τειχὸς ἀκρήδεμνον ἀνιεμένη πλόκον αὐρῃς.

Quod vero Callimachus dicit ζάννυσθαι χιτῶνα λεγνωτὸν, Apollonius lib. 4. Argon.

Παρθενικαὶ δίχα κόλπον ἐπ' ἰχύας εἰλίξασαι.

Æschylus συλλαβὰς πέπλων vocat. *Vulc.*

V. 12. λεγνωτὸν] Puto esse flosculos pellis, cum lana vel cum pilis, quos ad oram vestis assuebant, eodem fere modo quo & hodie fieri videmus, ex eo quod vulgo vocamus HERMINES. *A. Fabri.*

V. 13. χορήτιδας] Legitur & Hymno εἰς Δῆλον v. 306.

Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.

Respexit autem choros Dianæ, quod non obmisit Virgilius:

aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Itaque explico, *saltationis socias.* Anna Fabri.

V. 15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, πόταμος Κρήτης, Schol. At Stephanus Byzantius, Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης. αἱ τότε νύμφαι, ἀμνισιάδες, ἢ ἀμνισίδες. Sed quid αἱ τότε; certe quivis videt locum corruptum esse, & legendum, ποταμὸς Κρήτης. αἱ τότε νύμφαι, supple ποταμὸ. *Anna Fabri.* Recte Th. Pinedo hunc Stephani locum emendavit, Πόλις ἢ πόλαμος Κρήτης.

V. 16. ὑποδήματα, non simpliciter, sed venatoria, utpote ἐς τὸν δρόμον ὑπαδέσια, & ut Pollux venatoria ὑποδήματα describit, κοῖλα τὴς μέσην κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριζεῖ περιεζαλμένα. Virgilius *cothurnos* vocat:

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,
Purpureoque alte suras vincire cothurno. Vulcanius.

Ibid. Αἴτε μοι ὐδρομίδας] Recte quidem Anna. Sed locus quoque Scholiastæ est corruptus. Quid enim ἀφ' ἁρπίκας; nimirum excidit νύμφας Ἀμνισίδας λέγεσι, quod & Holstenius vidit ad Stephanum. De hoc amne multa eleganter notavit Meursius in Creta lib. 1. cap. 6. Male Latina versio *vestes villosas* exposuit ὐδρομίδας. Sunt enim ὐδρομίδες proprie calceamenta cursorum, teste Polluce lib. 3. Sed & proprie dicebantur calcei Dianæ, ut testatur idem Pollux lib. 6.

V. 18. ὄρεα πάντα] Horat.

Montium custos, nemorumque virgo,

& Catull.

Montium domina ut fores
Silvarumque virentium. Anna F.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς] Quum diu miratus essem hunc usum nominis ἥντινα pro τινὰ, & ita miratus ut ne scholiastæ quidem assentiri possem, ita usum esse Callimachum credenti, tandem conjectura mihi assequu-

Ellipsis praep. ἐν vel διὰ vox. Ionic. Ἔστε θεοὶ ἐνοσίκθο. Ἔτη.

Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ὀπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες

2 Ενν. e Mss. Ambr. 2, Voss. & Ambr. 3 quod ex ἐ corruptum, ut saepe. & Vat.

Τειρόμεναι καλέσσι βοηδόον· ἦσί με μοῖραι
Γειναμένῳ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·

Formula Homerica. Il. ξ. 345 ἦμαρ τοι πρῶτον τῆκε μήτηρ μέγα θ'; Theocr. 17. 78 ὃ δ' ἔσχος ἐὼν κε γένηται γενόμενον τὰ πρῶτα τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Οὔ μ' ἐκύησε τόκος μήτηρ, ἀλλ' ἀμοιγὲ φίλων ἀπὸ θῆκαθ κόλπων
Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἥψατο πατρὸς
Ἀφαθα, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχεις ἵνα φύσειε. πατὴρ δ' ἐπένθυσε γελάσας·
Φῆ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης

γνῶναι omnes Mss. Ἀθηνᾶ Naturaliter Διὸς ut supra ἀρχὴ ἐστὶ θεοῖς, τὸ καλὸν. Schol. II. 3. ἀρχὴν τῆς τιμῆς δι' μεῖζον ἔθος ἐφαν. κολοφωνίοις Χ in Iov. 15.

Λεχεὶς conj. Valck. ex Il. 7. 1. 1235. v. Abresch. addend. ad Lect. Aristaenet. p. 134.

ὅτι Mss. Ambr. Voss. Alb. Mosc. sed non legit Op. Stat.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀποβολῶ τῆς δὲ συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχῇ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος, Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε, τῆδε καθίζας. Σπαρνὸν] ἀπάνιον. Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες] Ἡ αὐτὴ γὰρ ὅτι τῇ Εἰλειθυίᾳ. Μέχεις] Περιττὸν ὅτι. Τυτθόν κεν] Ἀντὶ τοῦ, μικρὸν τυτθόν.

tus videor lectionem quam germanam esse puto, & de qua neminem mihi refragaturum arbitror: quum & aptissimum huic loco sensum habeat, & minima in ea immutatio fiat. Lego enim, πόλιν ὃ μὴν τινὰ νεῖμον. Ad hanc autem emendationem deduxerunt me vestigia (ut ita dicam) illius qua ἑ ῥέα pro ἥρεα repositum fuisse antea dixi: quanvis aliquid sit inter hanc & illam depravationem discriminis. Cæterum argumento esse potest hic ita depravatus locus, valde inveterata quibusdam in libris esse menda: quum ipsum etiam scholiastem in suis exemplaribus istud habuisse videamus. Quod tamen minus miror, quam illi non suboleviſſe. Cæterum, si nostra lectio retinenda esset, minus durum illum vocis ἥντινα usum redderet interrogatio cum ellipsi verbi, hoc modo, πόλιν δέ μοι ἥντινα ; νεῖμον ἥντινα λῇς. *Stephanus.*

μὴν ἔνιοι ὠδὶν Ενν. cfr. Iovet v. 33.

V. 18. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον Ἡντινα λῇς] H. Steph. legit, πόλιν ὃ μὴν τινὰ νεῖμον. Ego veterem lectionem retinere malo, quæ me nihilo magis, quam veterem Scholiastem offendit. *Vulcanius.*

Ibid. Ἡντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἦν: hic autem bis ἥντινα posuit, licet diverso sensu, ut supra v. 94. Hymn. 11. τόσσον usurpavit:

Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ.

Theocrit. autem Idyll. 1v.

Ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπίσθας.

id est, *quantum capellæ mihi caræ, tantum cara nobis interiisti.* Nescio cur hac lectione offendatur Henricus Stephanus, qui velit legi μίνν τινὰ νεῖμον. *A. Fab.*

V. 19. Λῆς] Dorica vox: monet Anacreon Od. 10.

Οὐ σ' εἶπε Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὅπόσω λῆς.

Passim Theocrit. Sic & Aristophanes, cum Doras, Bœotos, aut Megarenses inducit. *Anna Fabri.*

V. 22.

†Diligatius sic posset ἥντινα Anton. Liber. Metam. c. 5. p. 41. v. Muncker. ad c. 5. p. 40. In hoc malim acquiescere, quã sequi coniecturã Abresch. Dilucc. Thuc. p. 819 ἦν τινα, ut sit structura: νεῖμον δέ μοι πόλιν ἥντιναν ἦν, ἣν τινα μοι δέλεις νεμεῖν πόλιν.

In montibus habitabo: urbibus vero admiscebor homi- 20
num,
Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
Oppressæ vocarint *me* opitulatricem: quibus me Parcæ,
Ut primum nata sum, sortem assignarunt opem ferendi:
Quoniam & quum me pareret & in utero ferret non doluit
Mater, sed sine labore e suo deposuit utero. 25
Sic puella loquuta, barbam voluit patris
Apprehendere: sed sæpius frustra extendit manus,
Usquedum attingeret. Pater autem annuit cum risu,
Dixitque, *eam* demulcens, Quando mihi tales *liberos* deæ
Pepererint, parvi ego æmulæ Junonis 30
Iracun-

V. 22. καλέσει βοήθουν] Repono καλέσουσι. *Stephanus.*

Ibid. Τεκόμεναι καλέσει] Malo retinere καλέσει, quam reponere καλέσουσι, ut H. Steph. Nam per καλέσει, significat se jam tum, imo vero ab ipso ortu, ut statim subjungit, eo munere fungi. *Vulcanius.*

Ibid. καλέσει] Non est, opinor, quod καλέσουσι reponas; nam & καλέσουσι futurum est, pro καλέσουσι. *Anna Fabri.*

V. 24. Ὅτι με ἰὼ τίκτουσα] Heroinæ enim sine dolore pariunt, ut intelligitur ex Amphitryone Plauti, & ex ortu Bacchi. Idem Barbari Asiatici sibi licere in Mahomete suo volunt. *Anna Fabri.*

V. 25. φίλων.] φίλος sumitur apud Græcos pro *suus, mens, tuus.* Anna F.

V. 26. γενειάδος ἥθελε παίζοις] Hoc est, ejus tangere mentum, supplicans scilicet, ut Thetis apud Homerum Iliad. α. v. 500.

Καὶ λάβε γούνων
Σκαιῆ, δεξιτερῇ δ' ἀρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
Λισσαμένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.

Et apprehendit genua sinistra: dextra vero subtus mentum quum attigisset, supplicans alloquita est Jovem Saturnium regem. Tactum autem ejus fugiebat Jupiter, quia nolebat virginitatem petenti annuere facile. Mira ratio.

V. 27. πολλὰς ὃ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Si πολιὰς legatur, erit pro λευκάς. Hymno autem in Cererem legitur πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε, non πολιάς. Sed & pro ἐτανύσσατο invenitur scriptum ἀπενεύσατο, quod admitti posse non videtur. *Stephanus.*

Ibid. πολλὰς ὃ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας] Alii legunt πολιάς, quod *canas* significat, & interpretantur *albas*. quam lectionem ego nullo modo probaverim, sed potius πολλὰς acceperim pro πολλάκις. ut Latine, *Multus in hoc fum.* id est, frequens sive frequenter. *Vulcanius.*

V. 28. Μέχρις ἵνα φαύσεις] Abundare ait Scholiastes vocem μέχρις: qui tamen pleonasmus valde durus: fortassis autem novus etiam esset. *Stephanus.*

Ibid. Μέχρις ἵνα] Παρέλκον est τὸ μέχρις, ut vult Scholiastes. Sed hic fallitur; nam μέχρις ἵνα est μέχρις ἂν, adverbium *usque eo dum*, vel *usque cum.* ἵνα enim est πολυσημαντικόν. *Anna Fabri.*

V. 29. καταῤῥέζων] Καταῤῥέζειν Homerus sæpe contraxit καῤῥέζειν, unde exit nostrum verbum CARESSER, quamvis alii aliunde deducunt. *Anna Fabri.*

V. 30. τυτθὸν κεν ἐγὼ, &c.] Recte

Scholia-

* πολλὰς scr. Voss. quod placeat ἠθέλε δὲ dixerint πολλὰς esse ad χειρας conformatæ abiit, qi syllabam ἐπὶ ἐβαλλε breve putarent inscitia censurare, cui lõga expeditior erat. Nam sic graeci et latini veteres. Savil. c. Bos. 5, 20. Sed potest contra videri esse a correctore, qi πολλὰς χειρας pro πολλακις χ. illustrare testavit Stanl. Aesch. Eq. cent. 2, p. 24 mavult τανάσσε, quod puellae potius convenit. Sed id ne convenit quidem, μέχρ. ἵνα φαυσ. quae diversam significationem frustra conatus, nam eleganter exprimit Ov. Her. VII, 93. Non ego captivi tremibus tua colla lacessi. Q. Cal. 1, 286 lenuere palmas nequidquam ad sidera tendit custodes: ne rapta gangmedij. πολλὰς χειρας pro πολλακις χ. illustrare testavit Stanl. Aesch. 732. Abresch. ad Anacreont. p. 166. Ego autem Dianae propriae non nisi pueris manibus captanti barba Jovis, quod Huschk. objicit: Tamen et qui mulier, venit." πολυς εγκειται etc. „nunc tantū est. Sic v. 138 εν δε θυ πολλὴ. Simil. Heliodor. ap. Abresch. „τῇ μεν. τὸν πολιὸν τοις οφθαλμοις πε- giscentes. Si qui barbitium esset, suspicaretur πολλὴ. Sed vulg. recte se habet. [U. Huschke, Jb. 2, 7. 53, p. 207.

Χωομένης ἀλέγοιμι. Φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι·
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ εἰν ἁπάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Εσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ·

Ενθεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται. Διαμετρήσασθαι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ. κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι πολλάς. Επεκρήηνε καρήατι] Ομηρος, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον] Ορος Κρήτης. ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

Scholiastes exponit τυτθὸν, pro οὐδὲ τυτθόν. qua significatione etiam βαιὸν apud Sophoclem accipitur, Ajac. Flagell. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπη τῆς συμμάχου; βαιὸν, hoc est, οὐδ' ὅλως. Sic Latine dicimus, *parum laboro*, pro *nihil*. Vulcanius.

V. 33. Τρὶς δέκα] Vide Interpretem, & ride; nam vertit *tredecim*, cum *triginta* debuerit. *Anna Fabri.*

Ibid. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] Nulla urbs fuit *Tauri*, sed *Tauri* fuerunt populi, a quibus Taurica Chersonesus dicta, qui Dianæ mactabant hospites. de qua trita sunt omnia. hacc contra Teichlin.

V. 34. μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται] Verti *adorabunt*. tametsi ejus significationis neminem auctorem habeam. quo factum, ut deinceps ἀέξειν, pro ἔχειν accipi cogitarim. Nam & Hesychius interpretatur ἀέξων, ἄυξων ἢ ἔχων. Etymologic. quoque futurum facit ab ἔχω, ἕξω & ἀέξω. quod tamen σοχαστικῶς, non καταφατικῶς dictum volo. *Vulcanius.*

Ibid. ἀέξειν] Ita Homer. ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Iliad. α. Ibidem Schol. σημαίνει τὸ αὐξάνω. Ita & Latini,

& honoribus augent.

Theocrit. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδῶνιν.

nam ἀτιτάλλω est αὐξάνω.

Plautus in Mercatore,

aliquid cedo
Qui hanc vicini nostri aram augeam.

Debet eodem referri τὸ *mactare*, id est *magis auctare*; ut, *mactare Deos extis*, &, *mactare aliquem infortunio*, & sexcenta alia apud meliores Scriptores. Hinc patet quam male Vulcanius, qui ἀέξειν pro ἔχειν accipi cogitat. *Adolere* etiam est *augere*. Virgil.

Verbenasque adole pingues.

Ad quem locum Servius notat esse ἐυφημισμὸν, & *adolere nihil aliud esse quam augere*. Anna Fabri.

V. 35. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Mutata est forma orationis, quum præcedat acti-

Iracundiam æstimavero. habe, filia, quæcumque ultro
Postulas: sed & alia pater multo majora dabit.
Triginta tibi urbes, & turrim non unam dabo:
Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
Scient quam solam te, & Dianam *solam* invocare.
Multas etiam communiter *cum aliis* urbes dimetiendas,
Tam mediterraneas quam insulas *dabo*: & in omnibus erunt
Dianæ aræ ac luci. sed & viis
Præeris, & portubus inspectrix. Sic ille loquutus,
Orationem suam confirmavit capite. ibat autem puella
In Leucum Cretensem montem vestitum sylva:

Inde

activum verbum ἀέξειν, quod cum eodem verbo εἴσεται jungitur: nec possit ulla iniri ratio qua Ἀρτέμιδος καλέεσθαι accipiamus pro *invocare Dianam*. Ideo sicut μόνην junxit cum ἀέξειν, ita μόνης subaudiendum puto cum Ἀρτέμιδος καλέεσθαι: & intelligendum, *quæ non patientur se vocari urbes alius cujusquam quam Dianæ*. Stephanus.

Ibid. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Recte monet Scholiastes referendum hoc esse ad εἴσεται: ita ut hæ xxx. urbes hoc de se prædicare possint, Dianæ sumus in fide. quod ipsum elogium Henrico Stephano, & veteres interpretes, & qui hodie scripta sua ei commendant, tribuere possunt: Henrici sumus in fide. quippe qui nullam de eis bene merendi atque adeo honori ipsorum consulendi, ut ejus verbis utar, occasionem prætermittit. Perge porro Henrice tibi esse similis, & fortiter στεφανίζειν. Neque enim defuturum tibi putes aliquem, qui & privato, & publico, imo & veterum interpretum nomine tibi gratias agat, & fidem candoremque tuum, ac religiosam diligentiam posteris notam faciat, & tibi tuisque scriptis mutuam operam, atque ἀμοιβαῖαν χάριν præstet: ἕρπει γὰρ παραλλὰξ ταῦτα, ut Sophoclis verbis utar. *Vulcanius.*

V. 36. διαμετρήσασθαι] In Scholiastæ expositione cui præfixum est hoc verbum, pro ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ., repono ὀπάσω σοὶ μὲν τὰς λ. *Stephanus.*

Ibid. διαμετρήσασθαι,] *dimetiendas.* h. e. quæ tibi statuentur, condentur, id est, dedicabuntur. Nam qui urbem condit, illius dimetitur spatium. Deo autem aut Deæ urbem dimetiri seu condere, est Deo aut deæ dedicare & consecrare, ut in ejus sit tutela.

V. 37. εἰν ἀπάσῃσιν] V. Cl. Matthæus Sladus legit ἐν πάσῃσι, ut alius Anonymus, qui nonnullas emendationes adscripserat margini Parisiensis editionis, quæ apud Vascosanum prodiit anno 1549. Nam prima in πάσαις producitur.

V. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Hinc dicebatur Diana Trivia, quod præesset viis & coleretur in triviis. Græcis etiam τριοδῖτις. Varr. lib. VI. de L. L. *Ab eo Trivia, quod in trivio ponitur fere in oppidis Græcis.*

V. 39. καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος] Nota, portus in Dianæ tutela: sic v. 184. hujus Hymni τίς δὲ λιμήν. & v. 188. λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο. vix alibi reperies. *Anna Fabri.*

V. 40. Μύθον ἐπεκρήηνε καρήατι] Sic apud Homerum, quod capite annuit Jupiter τετελεσμένον ἐστί. *Anna Fabri.*

V. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Verti, *Cretensem in lucum.* aut si mavis, *Leucum*, ut vult Scholiastes. *Vulcanius.*

Ibid. Λευκὸν] Forsan nomen montis. *Anna Fabri.*

Ibid.

Ενθεν ἐπ' Ωκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρας.
Χαῖρε δὲ Καύαλος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμολγούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τὸς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὐλομαὶ οἱ Μελιγουνὶς) ἐπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο
Εξαότας ῥεῖ μύδρον· ἐτείγετο γὰρ μέγα ἔργον.
Ιππείῳ τετύκοντο Ποσιδάωνι ποτίγλῳ.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,

Πρη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Xeinc Vpl. Cir. Triumina Cassabaea? ubi male Scal. Cretaea v. Meinc. Obs. VIII. 163.

Χαῖρε ὦ Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, ἕτω λεγομένη. Αμορβεὺς] Ακολούθους· ῥῆμα τὸ ἅμα πορεύεσθαι· Τοὺς μὲν ἔτετμε] Τὸ ἔξης, Τοὺς μὲν ἔτετμεν ὑπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λιπάρα Σικελίας, ἔνθα ἰδεῖν τὰ χαλκεῖα Ηφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δ' ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἔωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδύσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. κἀ δηλῶ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, δηλῶ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα, ἓν ἡνέσθαι. Μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, ῥῆμα δὲ μύρεσθαι κἀ δηλῆσαι.

Boshart. Canaan. I. 28 p. 518 agens de nomine Ajo ingulae, Kiçni ab. Anglis dicto, negat Cyprum Graecis unquam aliter quam ex Dionys. magni in usu coaluisse. Stag Hemst. pro minus. Lexic. Latinus.

Dino παρα τὸ μυλῶσαι (Cui inv. Reg.) quod et proprie hic significat, ingemere. Nemesii contrig. Ed. m.

Ibid. Λευκὸν ὄλη Κριταῖον ὄρος &c.] Utique mons erat in parte occidentali insulæ Cretæ, & habebat longitudinem stadiorum trecentorum: ac crepidinem quasi quandam, mari objectam, statuebat, in angustum desinentem. *Albus* dictus, quia summa ejus juga semper nivibus alberent, ut testis est Theophrastus. lib. IV. hist. Plant. cap. I. ἐν Κρήτῃ γέν φασιν ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι, καὶ ἐν τοῖς Λευκοῖς καλουμένοις, ὅθι καὶ ἄκρων ἅπερ οὐδέποτε λείπει χιών, κυπάρισσον ἔτι. *Itaque in Creta aiunt, in Idæis montibus, atque Albis appellatis, in culminibus, ubi nix nunquam deficit, cupressum esse,* Vide plura de his montibus apud Meurs. in Creta. Imitatus est hunc locum Catullus:

Comata silva, nam Cythoris in jugo Loquente sæpe sibilum edidit coma.

Ibid. ὄρος κεκομημένον ὕλη] Sylvosum, & ut Ovidius ait, *Opertum arboribus.* Vulc.

Ibid. κεκομημένον ὕλης] Hinc Latini nemoribus comam fecere:

aut nemorum coma
Quæcumque aut gelido prominet Algido,
Nigris aut Erymanthi
Sylvis.-- Horat. *Anna Fabri.*

V. 44. Τηθὺς] Cave *Tethyn* & *Thetin* confundas; illa enim Oceani uxor, hæc Nerei filia, Pelei uxor, non Neptuni. Hunc errorem erravit summus vir Salmasius ad Plautum in Trinummo Act. 4. Scen. I. v. I.

Salsipotenti & multipotenti Jovis
fratri & Nerei Neptuni
Lætus, lubens laudes ago.

ubi

Inde ad Oceanum. Multas vero *ibi* delegit nymphas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas discinctas.
Lætabatur Cæratus fluvius vehementer: lætabatur & Tethys,
Propterea quod Latoniæ filias misisset socias.
Hinc deinde ad Cyclopas transiit, eosque reperit
Insula in Lipara (Lipara nunc, sed tum erat
Nomen ei Meligunis) super incudibus Vulcani
Circumstantes massam. Urgebat enim *ipsos* grave opus.
Equestre fabricabant Neptuno aquarium. *id est*, *in quo illius equi aquarentur.*
Nymphæ vero pertimuerunt, cum aspexissent horrida monstra

Jugis

ubi legendum putat, *Nereine Neptuni*, & addit, *Nereine Neptuni uxor, quæ vocatur Thetis Poëta*: & ibi fallitur. nam, ut jam dixi, Thetis Neptuni uxor non fuit, sed Oceani conjux Tethys; Thetis vero Pelei uxor. Hunc autem versum Plauti ego sic explico: *Lætus lubens laudes ago salsipotenti & multipotenti fratri Jovis, & Nerei* (in Dativo) *Neptuni*, subaudi filio, ut dicitur, Alexander Philippi. At inquies, Nereus Ponti, non Neptuni, filius est. perinde est; nam Pontus & Neptunus confunduntur. *Anna Fabri.*

V. 45. ἀμορβεῖς] Suidas: ἀμορβὸς, ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, ἀμορμὸς, ἢ ἀμορβός. nam Græce facile μ in β mutatur, ut ὀπισομεῖν, ὀπισοβεῖν, & sexcenta alia. *Anna Fabri.*

V. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Officinæ Vulcani pulcherrimam descriptionem vide apud Virgilium lib. 8. Æneid. & apud Homerum Ιλιαδ. σ. qui eam in cælo constituit. *Vulcanius.*

Ibid. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρη νέον] Hunc versum primus e Ms. restituit Guliel. Canterus, cum in vulgaribus editionibus antea legeretur: Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ νέον. &c. [illegible] Deducit Scholiastes Æschyli ὕδωρ τὸ μὴ, ἢ τὸ ὕδωρ, uti Nobilissimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit.

V. 48. ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο] Corrige Scholiastem: ubi legitur ὑπ' ἄκμοσιν, lege ἐπ'. error est Typographi. *Anna Fabri.*

V. 49. Ἑστάστας περὶ μύδρον] Massam ferri candentis, unde μυδροκτύπος χαλκεύς. Virg. lib. 4. Georg.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina massis
Cum properant.

quod explicat illud Callimachi, ἐπείγοντες μέγα ἔργον. Anaxagoras, auctore Diogene Laërtio, impietatis insimulatus est, quod solem dixerit μύδρον διάπυρον. Lycophron hanc appellationem etiam auro tribuit:

Αὔβις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον
Πακτωλίου σαθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

quos versus ita reddidit V. C. Joseph. Scaliger:

Et rursus æquipondium redhostiens
Rodi micantis in statera auraria.

Familiarius, meus ille utinam non olim Guilielmus Canterus,

Rursumque pro redemtione æquilibrem
Pactoliam effundens claram laminam. Vulcanius.

Ibid. Ἑστάλας περὶ μύδρον] Μύδρος, interprete Hesychio, est σίδηρος πεπυρωμένος. Deducit Scholiastes Æschyli ὕδωρ τὸ μὴ, ἢ τὸ ὕδωρ, uti Nobilissimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit.

V. 50. ποτίστρην] Infra vers. 167. ὑπολιμνίδας vocat ποτίστρας in quibus adaquabant

ug. Incomodior est structura ex eo quod post reperit stantes virea magna [illegible] sequi abrumpit equestre fabricabatur aquarium. Jugis arridet Acmyst. sententia, sic loco constituenti: μεληγενὶς, ἐπ' ἀκμοσι Ἡφαίστοιο ἑστάστες π. μύδρον (sc. ἐ. μ. ἑ.) ἵππειον τετυκοντο etc. Sane [illegible] punctio est alia. Fortasse leg. ἐπ' ἀκμοσι δ' Ἡφ.

Sic etiam Nicandr. Alexipharm.

Πρηόσιν Οσσείοισιν ἑοικότα· (πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺ
πάντες mss. Vog. Ambro. τὰς Flor. Ald.
Φάεα μουνόγλωσσα σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
ὃς νῦν Antipat. anthol. IV. 24. 12.
Δφνὸν ὑπογλαύσοντα, ἢ ὁππότε δῆπον ἄκουσαν
to conj. Arnald. animadv. p. 65. 1908 arr. Det ob hiat. Sedet vulgata tamen, retenta, intellecto τοῦτον, τὸν, sub latis ( ).
Ακμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρυὺ στόνον. αὖε γὰρ Αἴτνη,
Κεχνος mss. Amb. Frob.
Αὖε δὲ Τεναχρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ιταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ὅτι Κύκλωπας αὔτει.
Επι jungi cum αὔτει. Stephan. Κεχνος mss. Vossii.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων
ὃν ΗΕΙΝ Ald. Vossius.
Η χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Αμβολαδὶς τετύποντες. (ἐπεὶ μέγα μοχθήσαν.)

Τῷ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πρηόσιν Οσσείησιν] Οσσα, ὄρος Μακεδονίας. Φάεα μουνόγλωσσα] Καὶ Ησίοδος, Κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἦεις. Υπογλαύσοντα Υπολάμποντα. ὅθεν καὶ γλαυκὸς. Αὐτῶν τε βαρυὺ στόνον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδειαν. Αἴτνη] Ορος Σικελίας. Κυρνος] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος δέ. Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας] Τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας, ῥαιστῆρας, παρὰ τὸ ῥαίειν ἢ

quabant cervæ Dianæ. *Vulcanius.*

V. 51. ὅπως ἴδον] Quemadmodum Latini, *ut* pro *postquam*; *ut vidi, ut perii*; Græci, ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. sic ὅπως dicitur pro ὡς. *Anna Fabri.*

Ibid. *Φάεα πέλωρα Πρηόσιν Οσσείησιν ἑοικότα*] Periphrasis hyperbolica Cyclopum. *Vulcanius.*

V. 53. *Φάεα μουνόγλωνα*] Φάεα oculi, eadem ratione qua *lumina* Latinis. ita infra, ἴσον φαέεσσι φίλησαι. γλήνη vero pupillam oculi significat. *Vulcanius.*

V. 54. *ὑπογλαύσοντα*] ὑπολάμποντα, Scholiastes. bene: legitur apud Hesychium, γλαύσει, λάμπει, φαίνει. *A. F.*

V. 56. *αὐτῷ τε βαρὺν στόνον*] Repetendum esse verbum ἔδδεισαν ait scholiastes. Qua in re fallitur, quum hos accusativos ἄημα & στόνον, cum adjectivis quæ illis sunt adjuncta, referri eodem necesse sit quo & accusativum δῆπον: nimirum ad verbum ἄκουσαν. Ita enim procedit hæc oratio: αἱ νύμφαι ἔδδεισαν ὅπως ἴδον πέλωρα αἰνὰ, ἢ ὁππότε ἄκουσαν δῆπον ἢ ἐπεὶ ἄκουσαν στόνον. Cæterum scio jungi etiam φυσάων cum αὐτῷ: sed multo rectius (meo quidem judicio) sicut ἄημα follibus, ita στόνον ipsis Cyclopibus, non follibus eorum, tribuemus. *Stephanus.*

Ibid. *αὐτῷ τε βαρὺν στόνον*] Primus hunc locum tentavit, & restituit Pater meus; legit enim ἀκτῇ τε βαρὺν στόνον. & re vera quo referas τὸ γὲ quod addit Callimach.

-- αὖε γὲ Αἴτνη,
Αὖε δ' ὁ Τεναχρίη, Σικανῶν ἕδος,
αὖε δ' γείτων
Ιταλίη, μεγάλην δ' βοὴν ὅτι Κύκλωπας αὔτει.

nisi sit ratio τῆ ἀκτῇ. Et inquies: Pater tuus etiam Ætnam εἰς ἄκρας ἀναγράφεται. nonne etiam id Veteres fecere? Æschylus in Prometh. Desmot. pag. 27. Edit. Steph.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον ἢ παρῆορον δέμας
Κεῖται ξενωπὲς πλησίον θαλασσίᾳ
Ιπνάμενος ῥίζαισιν Αιτνίαις, &c.

Idem & Lucianus in Dialogo Doridis & αὐτῶν referendum ad Cyclopas, nec cum Fabro Galatea legendum existimat. Nondum hic est finis de tertio motu, qui existit malleorum ictibus.

Sic Il. μ. 208 Πρῶτος δ' ἔγχος ἔπειτα, τόπως ἴδον ἀκοντα βάφαι, et sæpe.

55. Nulla hic parentheseos, ut ante stare nullo modo possit. Nam Nymphæ dicunta territæ esse primum vigore, v. 51, 52. Deinde audita v. 54, ἐκ τοῦ ὑπ. ἀκ., audisse autem sonū incudis, flatum follium, ipsorū Cyclopum gemitum. Hæc tria quasi gradatim recipiendi, ad effectu describit v. 56. cf. v. 60. Si enim parentheseos intelligenda esset, qua ratio præpostere membri redderet. Sic quomodo hæc cohærent: territæ sunt, cū audirent tragorē incudis, nam (enim) vnde magnus flatus follis erat etc. - Igitur cū Bentl. reposui ἐπι, quē pariter addito præcedente ultimæ e caesuræ, Il. 1, 415 ἐπι δηρον δὲ μοι ἔσσεται αἰνῶν.

Jugis Oſſæ *montis* ſimilia (omnibus autem ſub cilio
Lumina erant unocula , clypeo æqualia quadruplici ,
Torvum tuentia) & cum ſtrepitum audiviſſent
Incudis reſonantis , itemque magnum ac vaſtum ſpiritum
Follium , ipſorumque gravem gemitum. inſonabat enim Ætna ,
Inſonabat & Trinacria , Sicanorum ſedes: inſonabat & proxima
Italia : magnus item ſtrepitus in Corſica reſonabat.
At poſtquam illi *Cyclopes* malleis ſublatis ſuper humeros,
Aut æs candens è camino *eductum* , aut ferrum
Alterne feriebant (quandoquidem valde laborabant)
Ideo

Faber hinc iuncta putabat Gen. III, 638 Argolici clipei aut Thoebeae lanae pars instar.

quatuor intento Pauny Gen. X, 784, i.e. quadruplici corio bubulo. De structura clipeorum Heins. Vat. H. VII, 1664, Spanh. Sic. V, 318, inpp. Obs. misc. I, p. 32.

Notae referenda sunt ad sequentia hoc sensu: cui Cyclopes subderent ferrum, dextra cui tota Sicilia consentiebat. latum. Stag non maxima distinctio est habet post "adsit, sed (,).

Galateæ: Pindarus autem in Pyth. Od. 1. v. 43. ait , *flammam e monte in mare proximum deferri* ,

-- ἀλλ' ἐν ὄρραισι πέτρας
φόινισσα κυλινδομένα φλοξ ἐς ἁθεῖαν φέρει πόντῳ πλάκα σὺν πατάγῳ. *Anna Fabri*

Ibid. Nolim a librorum omnium lectione recedere, nec cum Stephano ſonos tribuere gigantibus , cum ſic vocet ſonitum , quem edunt folles & incudes, uti apparet ex imitatione Virgilii in Ætnæ deſcriptione·

Antra Ætnæa ſonant , validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum.

V. 56. αὖε γὸ Αιτνη] Elegans ἀναδίπλωσις & onomatopœia in verbo αὖε. Virgilius aliis atque aliis verbis in Ætnæ ſtrepitu explicando uſus eſt:

Antra Ætnæa ſonant , validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum , ſtridunt que cavernis
Stricturæ chalybum , & fornacibus ignis anhelat. Vulcanius.

V. 58. Επι Κύκλος αὐτει] Junge ὅτι cum αὐτει. huic σόνῳ ἀντῇ aſſonabat, reſponſabat, quod in oppoſitis littoribus fit. Schol. Κύκλος νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας: melius aliquanto dixiſſet, ἀντικρὺ τῆς Ιταλίας. eſt enim Corſica, præſertim in hac deſcriptione. *Annæ Fabri.*

V. 59. Εὖτ' οἵγε ῥαιῳῆρας ἀειρ.] Ait ſcholiaſtes hunc eſſe ordinem , ἐπει μέγα πολύ τ' ἄημα , εὖτ' οἵγε ῥαιῳῆρας, &c. quum non ab illo loco aliquantum remoto pendeant hæc verba , ſed tantum a præcedente verſu : ita ut poſt αὖτει ponenda ſit duntaxat hypoſtigme. *Stephanus.*

V. 61. ἐπει μέγα μοχθήσειαν] Orationis curſum impedit particula ἐπεί: & tantum negotii exhibet ut quidam cum τετυπόντες ſubaudiant ἦσαν , & poſt μοχθήσειαν ſuſpenſam ſententiam relinquant, atque ad alia non ſatis legitima auxilia confugiant: ego vero malim , ut impedimentum tollatur , atque adeo locus ex difficili facilis reddatur , ſcribere ὅτι μέγα : quod dicatur eodem modo quo ὅτι μακρόν , vel ὅτι μακρὸν , & ὅτι πολύ. ut ὅτι μέγα μοχθήσειαν, idem valeat quod μεγάλως μοχθήσειαν. Neque vero timendum fuerit ne non ſtet verſus , ſcribendo ὅτι μεγα μοχθήσειαν : quum hic poeta, ſicut alii (Homeri ipſius exemplo) ſequente litera μ , ſyllabam producat quam alioqui corriperet : ut in iſto verſu , qui eſt 150, hujus hymni , videre eſt ,

Ταῦρον ὅτ' ἐν Δίρροιο μάλα μέγαν, ἤ ὅτι χλωτήν.

Sic

Sg. Mſſ. Amb. ἀγεχρεσ-τηρας.

61. Nulla parenth. in εἶτ μεγα μοχθήσειαν. Nullus enim esset obus, qui desiderent et retinentes fulcirent.
Stanl. ἐπ' ἄμμιγα valde placet quidem. "ἄμμιγα, quod saepe in remediis formulis Nicander, nihil aliud est nisi miscendo, ut ανα μιγνυμενα ibang est ἐπ' ἄμμιγα (ut ἐπ. ὄηρον nil aliud quam ὄηρον), non autem, in numerum." Possit in hac sent. esse ἐπ' ἄμμιγα: sed id nil aliud esse potest qu alterum. Dantem jam exprimat ἀμφοτερωις si recte Schol. interpretatur ἐπ διαδοχῆς, ut frigidissima existaret tautologia.
Ste revoke ἀμφότερωις Floridus Sabinus: quae vox expressit: prag vicem cotisi id pulsavere Cyclopes? cui nil de correctione? ἐπ' ἄμμιγα
Scaliger. Sed intendunt, nulla idonea auctoritate locari posse, ἀμφοτερωις esse alterum; videtur potius esse, summa vi relatis alte brachiis.
Sic Hdt. IV, 182 ἀμφοτεροῖσι κατ' ὑπερβολήν, ut recte interpretatur Suid.; ἀμφοτερη, terra alte cingens. agger, Eton. Au. V, p. 362, et ἀμφοτερος Cyr. VII, p. 523.

Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ' ὅτε κουράων τὶς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι, Ex Voss.
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἀργήν, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐν μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ. χρεμ. Ald. quod potest esse tam pro χρημ., quam pro χρεμ.

Ἑρκείης D. Heins. ad Hesych. v. Ἑρκεῖαι. Sed h. v. nihilist. v. Alberti. Melius Ruhnk. Ep. cr. II. p. 25 Ἑρξείης, castigator. sed nec hoc probandum. — Cum hic usus cum sequente cohaereat, deberet esse ἐλθὼν .. μορμυσσεται· quae τε post σποδιῃ excidisse odor. „Venit Merci, atraq fuligine tincta, terret aspectu puellam."

Αὐτίκα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα. Αμβολαδὶς] Εκ διαδοχῆς. Ακηδέες] ἄφοβοι· Αἰθῇ] τῇ κεκαυμένῃ. τῇ μελαίνῃ.

Sic autem in præcedentibus, producitur posterior syllaba præpositionis ἐνὶ ante λ, versu 4,

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν.

quum tamen ad vitandam illam licentiam (si vocari debet licentia) potuisset dicere ἐν. Sed ipsum etiam Homerum paulo ante ostendi scripsisse, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ: ubi posterior ejusdem præpositionis syllaba ob sequentem literam μ producitur. quum posset, scribendo τράφη & ἐν, hanc producendæ istius syllabæ necessitatem vitare, hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ. Cæterum quum elegantissima sit tota hæc Cyclopum opus in officina sua facientium descriptio, sed quædam in ea negotium nonnullis (uti dixi) exhibeant, nunc, postquam omnia impedimenta removisse mihi videor, ad ejus interpretationem veniam: *Diana ad Cyclopes quum venisset, eos invenit in Lipara insula (Lipara recens dicta, quum ei tum temporis nomen esset Meligunis) apud incudes Vulcani, circumstantes candentem ferri massam. Properabatur enim magnum opus, quum Neptuno aquatorium equinum fabricarentur. Sed nymphæ expavescere cœperunt simulatque aspexerunt horrenda illa monstra (nam juga Ossæ montis magnitudine æquabant, & omnibus sub supercilio erant oculi unicam pupillam habentes, æquales clypeo ex quatuor tergoribus boum confecto, colore cæsio non sine quodam horrore micantes) atque ubi strepitum incudis resonantis, ubi etiam magnum multumque flatum follium, nec non ipsorum [Cyclopum] gravem gemitum audiverunt. Resonabat enim AEtna, resonabat Trinacria, Sicanorum sedes: resonabat & vicina Italia, nec non Cyrnus magnum clamorem edebat, quum illi sublatis super humeros malleis, aut æs aut ferrum candens e camino [extractum] alternis tundentes, ingentem laborem exhaurirent. Quare non sine pavore potuerunt eos intueri Oceaninæ, nec strepitum auribus percipere.* Nemo, ut opinor, qui hanc meam interpretationem consideraverit, orationis istius membra cohærere ita debere negabit: ideoque nec meam illam emendationem (ut opinor) repudiabit: donec alia quæpiam lectio proferatur, qua nihilo magis quam ista, orationis cursus (ut ita dicam) impediatur. *Stephanus.*

Ibid. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Nobilissimus Stanlejus in Prom. Vinctum Æschyli mavult legi ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν. quod Virgilius *in numerum*, hoc est quod idem Callimachus ἀιράων ἔργα vocat apud Etymologum, in voce αἶρα,

-- λάθρη δὲ παρ' Ηφαίστοιο καμίνοις.

Στρέφον

Ideo ipſos non potuerunt ſecuræ Oceaninæ
Ne contra quidem aſpicere, neque ſonitum auribus percipere.
Neque hoc ægre ferendum *in ipſis*. illos enim quæ etiam non amplius ſunt ita parvæ
Nunquam ſine tremore aſpiciunt divorum filiæ.
Sed cum puellarum aliqua immorigera adverſus matrem peccarit,
Mater quidem Cyclopes ſuam contra filiam advocat
Argen, aut Steropen: e domo vero interiori
Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.

nec mirum? Il. γ, 156; Hom. ſch. Lucian. D. M. 18.

65

Mater vocat Terrendae filiae cauſa Cyclopa et Romanae feminae Hadrianae. Ad illi mittere non poſſint. Neq; eorū loco venit alius genus ſpecialem ſyllepſin. Unde patet, nō nomen appellativū, nō proprium deſignari ejus, qui ea ſpecie venit terrendi cauſa et coercendi. Et parcant auctoritati ſyntaxeos mei miniſtri illa Dantis Mendi. Inuoci Radunk, quō ita in caelo ve, transferatur. in caelo autē nullus ſyllabarum aut puellae, habeat, nullius eſſe zeonis caelaſtis: ni ejs multis libros habeant, tamen many ſuppe e mortality genitiq; que interq; degerit. Reſte. Seō bene ſpeak, nō caelaſtē illā mare. intelligi, verū aliū terreſtē. Ita dicerta mantio Servii. Aen. IV. 577. eni hoc mannay apud heroinas tribui poteſt.

Statim

Στρέφον ἀϊεσθαι ἔργα διδασκόμενοι. ubi *αἴραν σφαῖραν* interpretatur Etymologus, & ita quidem Suidas; ſed utrobique legendum *σφυρὰ*, quod & aliis innotuit. quæ ſequuntur apud Etymologum demonſtrant: *τὸ ὃ αὐλὸ ἡ ῥαιστῆρ λέγεται*. Heſych. *Αἶρα, σφυρὰ, ἀξίνη*.

V. 62. *Τῶ σφέας οὐ ἐτάλασσαν*] Male vertunt: *Hic ipſos non potuerunt*. *τῶ* hic eſt *διότι*, ut ſæpius apud Homerum.

V. 63. *οὐτ' ἄντην ἰδέειν*] Sic *ἀντιβλέπειν* apud Julian. in Cæſarib. *Οὐδένα γὰρ τῶν οἱ ἀπαντώντων ἀντιβλέπειν ἠξίει*, i.e. *noluit, ut aliquis eorum, qui ei obviam veniebant, adverſis oculis eum intueri poſſet*. & epiſt. 41. *ὡς καὶ σοὶ θεὸν τι μόνον ἀντιβλέπειν δυσχερές*. h. e. *quem vel adſpicientem reſpicere difficile eſt*. Apollon. Argonaut. lib. 2. v. 683.

--κἀδ τις ἔτλη
Ἄντιον αὐγάσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.

h.e. *nec erat qui auderet contra obtueri honeſtam Dei faciem*. Heſiod.

κἀδ τις ἀνὴρ
Ἔτλη ἐς ἀνία ἰδὼν χρεὼν ἐλθεῖν.

Neque quiſquam ipſum ſuſtinet ex adverſo aſpiciens prope ire. uti annotavit vir Illuſtris Spanhemius ad Juliani Cæſares.

V. 66. *τεύχοι*] Siquis *τεύχει* malit ſcribere, illi aſſentiar. quanquam adverbium hoc infra, ver. 150, cum optativo jungitur, præcedente indicativo ut hic ſequente. *Stephanus*.

V. 67. *Κύκλωπας*] Innuit Callimachus Deorum cœleſtium puellas, ubi patri vel matri moleſtæ ſunt, ſolere deterreri ciendo Cyclopas a quibus vorentur; & quia Cyclopibus in cœlo ſedes non eſt, venit Mercurius ex quodam receſſu, qui facie fuligine illita illis terriculamentum objicit. At vero homines *Manducum* habebant quo infantes terrerent, & *lupum*, ut notat Donatus in illud Terentii, *lupus in fabula*: ejuſmodi terriculamenta Græci *μορμολύκεια* vocabant; quæ vox a lupi mentione originem traxit, & a voce *μορμὼ*: quoties enim opprimere vagitum clamoremve puerorum vellent, dicere ſolebant *μορμὼ* aut *λύκ*. cujus poſterioris exemplum eſt apud Æſopum alicubi: prioris vero apud Theocrit. Idyll. 15. v. 40. cum enim mulier ſpectatum Adonidis feſtum iret, & nollet ſecum puerum portare, ait:

ἀκ ἀξῶ τὸ τέκνον. μορμὼ, δάκνει ἵππο.

hodie autem Lupum retinuimus; pro *μορμὼ* vero vetulas ſolemus advocare. *Anna Fabri*.

Ibid. *Καλισταὶ*] *κάλω, καλέω, καλίσεω, καλισέω*. *Anna Fabri*.

V. 69. *σποδιῇ κεχρημέν*[illegible] *αἰθῇ*] Non dubito quin reponendum ſit *κεχρισμένος*, ſicut antea in mea editione poetarum heroicorum admonui. *Stephanus*.

Ibid. *σποδιῇ κεχρημέν*[illegible] *αἰθῇ*] Non male legatur *κεχεσμένῳ*. *Vulcanius*.

Ibid. *κεχρημέν*[illegible]] Credo ex *χράω* effictum *χραίνω*, & ex primigenio illo natum hoc noſtrum *κεχρημένῳ*; fortaſſe etiam ex *κεχραμμένῳ*, Ionicum formavit *κεχρημμένῳ*, a quo, rejecto

ἐφ. κεχρημ- nō mutāsse patet ex mutuāsi. non ego, ad Diversos ſignif. confero. ſic tamen, ut E τῷ
mutua cumbens cognatio ſatis oppareat. Sete aliqui χρήσθαι ἐν rebus ſaluberrimis, ſive corporis, ſive animi, ſive ſortis humanæ, ſalutaribus, ſi ſanè hoc ſenſu ἐνδεῖσθαι dicatur. quæ denig ex accidunt ad eventum gratis rationibus. Sic χρῆσθαι φύσει ἀγαθῇ, λογικῇ, ἐκλεκτῇ. Phalar. Ep. 77. Ἐκ τοῦ δεῖσθαι τὸ χρῆσθαι μᾶλλον δὲ λύπῃ χρωμένοι. Χαρικλῆς ap. Athen. XIII. p. 590 E. ἐνιοι ἀθλητὰς ὀνόματι κεκεχρημένους ἀδικεῖν. Phil. J. p. 862 B. ἀεμαὶς ἐπιτερπὲ σώματα τόδε. ἀνδρὸς ἐν ἀθλήσεσι κεκεχρημένου. ἐπειδὴ τὰς ἀνθρωπίνας ἀσθενείας ἐπιτηδεύσεσι τοῦ ἀσκοῦντος ἀγωνίαις ἐπιτείνουσι. Ἐπιτηδεύσεις δὲ ἀνθρώπων ἀσθενείας

Αὐτίκα τὴν κέρσιν μορμύσσεται. ἡ δὲ πεκάσης
Δινεῖ ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κέρα, σὺ δὲ ὠρτέρω ὤφ, ἔπι τριέτηρον ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπλήεια δοίη,
Conciliius videtur tevel potius δέ. Βρόντεών σε βαροῖσιν ἐφεσταμένη γονάτεσσι,
Στήθεϊ ἐκ μεγάλης λασίης ἐδράξατο χαίτης,
ἔλ. Voss. Ὦλοφας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτειχον εἰσέπι κῆν νῦν
Μεσσάτιον τέρνοισι μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσην
ἐκχέθ. ms. Amb. Φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε πάλε προσελέξατο τῆμος, ατο Voss. Iun. alt.
Κ² ἐλίων. ms. Voss. Κύκλωπες, ἥ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
Ἡδ' ἰὸς, κοίλην τε καζακλῆδα βελέμνων
Τθίξατε. κῆ γ' ἐγὼ Λητωϊὰς, ὥσπερ Ἀπόλλων.

Αἰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μορμύσσεται] ἐκφοβεῖ. Ὁπλήρια δοίη] Τὰ ὑπὲρ τὴν ἰδεῖν δῶρα. Ὦλοφας] Ἀπέτιλας. Ελέπισας. Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν ἐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος παρέτει ἐκείνῳ
v. Holst. Steph. p. 31. Toup. in mant. leg. Κυδωνέος, ἔθνος Κρ γίγνεται. Κυδώνιον] Ἔθνος Κρήτης. ἀφ' ἧς Κρητικόν. Κατακλῆδα] τὴν φαρέτραν.

τῶν μ, κεχρημένῳ. Stephanus vult legi κεχρισμένῳ. *Anna Fabri.*

Ibid. Κεχρημένῳ] Legendum censeo κεχρεμένῳ pro κεχρισμένῳ. ut χείμα pro χεῖσμα infra: alioquin plane nove locutus est. Sic apud Hesiodum κεκονιμένῳ pro κεκονισμένῳ. Hoc & viro docto in mentem venit, qui ad editionem Vascosani sic legendum censuerat.
X. in Σ. 9

V. 70. μορμύσσεται] ἐμβλέμμαται. quod & μορμολύττεσθαι, & μορμολύσσεσθαι dicitur. Fictitia vox terriculamento significando accommodata. Unde & larvæ quibus Tragœdi uti solent μορμολύκεια dicuntur, voce Aristophani usitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φοβερά, auctor est Suidas. Sed & μόρμονας, πλάνητας δαίμονας interpretatur Hesychius. *Vulcanius.*

V. 74. ὅπως ὀπλήρια δοίη] Pretium sive præmium quod datur spectandi causa ὀπτήριον dicitur. Dicuntur & ὀπτήρια, τὰ ὑπὲρ τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις δεδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt vero Anakalyptéria, quando sponsa primum educitur, tertio videlicet die. *Vulc.*

Ibid. ὅπως ὀπλήεια δοίη] Sic apud Nonnum Dionysiac. lib. 5. v. 147.

Ἡφαίστῳ σοῷ ἔργον, ὅπερ κάμε
Κυπρογενείη.
Τοξευτῆρος ἐρωῆς ὅπως ὀπλήεια εἴη,

h. e.

adores inanimes accommodatur, non illos solū quæ metonymice homines significant. Ἀχαιὸς τεσσαρῶν ἐνιαυτῶν κεκτῆται Strab. XVI. μικρὸν δόμος ἀστυγεί. Ἀθηναῖοι κεκτημένοι τοιχίας Xenarch. in Athen. 3. p. 83 F. ὧν ὑμεῖς κεκτήσασθε τὸν ἀφανισμόν. καὶ σκεῦος νεὼς κεχρημένης ναυπηγεῖ. Dinarch. p. 100. ut de Davide Hor. Πρὶν χρόνος ἐμὸς πεπωμαι ἐξεπόνουν ἀγώνια κεχρημένον. Phil. 2. de Vit. p. 686. χεχρημένος καὶ δαλαθῆν Hesych. ad alia itidem, quæ tamen caveat. Hor. IV. 30 ὄφελε μαζῶν ἐπὶ τῇ γῇ... παῦσαι βίου· νῦν δ' ἐπακτὸν κεκτῆται Κεκτῆσθαι· πηγίδα· τὴν δ πολλοὶ ὕδατι κεκραμένην χρῶ. Chromat. Κυκλ. Θεογ. p. 88 τῆς γῆς ἐφαπτόμενος τῶν ἐσχατιῶν κεκτημένης. Phil. 2. p. 86 πελάγων τεσσάρ' ἐκατονταετηρίδων, ἢ πολλῷ πλείους κεκτημένων. Ephorus Strabonem Μαγῆται ἀρχαῖοι γένος ὄντες κεκτημένοι ἐσχατιὰν Διονύσου. 13. ἀτεκνοι. Vit. p. 213 C τῶν δὲ γεγαμηκότων πλοῦτος τῇ τοῦ χρόνου κεκτημένων κράτει, οἷς ἐκ τοῦ ἀνδρὸς, ubi recte Casaub. κεκτημ. defendit contra κεκτωμ. Callim. Epigr. XXXIII. ego minime ὦ στιβὴ καὶ νύφευ κεκτημένος πατανδῦ. [ἔστ εἰσὶν ἐγοὶ δὲ ἀδ' ἐστὶ Hor. IV. 50] nec ieca habuit κεκτημένος. Contra Hesych. ἐχτεκνοῦσι, σπάνιος ἐγγονεῖς, ὑμῖν ἀπὸ ἐγκεκτημένου. Hemsterh. = ἀ ἐγκεκτ. interpretante κεκτημ., ἀδ videri κ' ἰδὲ formam ὑσσὸ ἐτ' ἐν hic tamen. ab Ionibus nō mutari in η. = Male Arnald. ex Athenæi loco (qui laudat Stranb.) putat κεκτῆσθαι ejse inaugi. Etenim κεκτῆσθαι ἐλαίῳ generaliter est de quæcunque ungi olei dicit. Est autē oleo vero, non ut Venus unguento. Greg. Nas. or. 21 in Julian. p. 387 κεκτῆσθαι ἐσορᾶσθαι τῷ ὕδατι. ubi κεκτῆσθαι. ἐδόκει μοι ἐγὼ ἐπισκέψεσθαι αὐτὰ" sed v. ut ego ad contextum ea finium."

Statim *is* puellam territat : at ipſa genitricis
Subit in gremium, ponens ſuper oculos utramque manum.
Tu vero puella *Diana* etiam longe ante, trima adhuc exiſtens,
Ubi venit Latona *in Liparam*, te in ulnis geſtans,
Vulcano eam arceſſente, ut munera tui videndi gratia daret :
Bronte te in robuſta collocante genua,
Pectore e magno *Brontæ* hirſutas excerpſiſti ſetas,
Evulſiſtique violenter. Itaque depilis etiamnum adhuc
Intermedia pectoris manet pars, ut quando temporibus
Hominis inſidens capillos depaſta eſt alopecia :
Proinde valde animoſa ipſos ſic tum affata es :
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Et ſagittas, cavumque clauſtrum ſagittarum, *i. pharetram*,
Fabricate. etenim ego *ſum* Latonæ, ſicut Apollo.

Quod

h. e. *Vulcani (ingenioſum artificium) quod fecerat Veneri*,
Sagittarii amoris ut ſpectaculorum munus eſſet.

V. 77. Ὠλοφας ὄ βίνοι] ὀλοπλεῖν, vel ut alii ὀλκφεῖν idem eſt quod τίλλειν, vellere. *Vulcanius.* †

Ibid. Ὠλωφας] ὀλόπλειν eſt τίλλειν. *Anna Fabri.*

Ibid. Τὸ δ' ἄτειχον εἰς ἔτι κῆ νῦν] Obſervent hanc Cyclopum picturam, quibus pictura curæ eſt & antiquitas. *A. Fab.*

V. 78. ὡς ὅτε κόρσην] Anonymus ad Vaſcoſan. legendum cenſet, ὡς ὅτι κόρ. non male.

V. 80. σφε τάδε προσιλέξατο] σφε pro σφέας, hoc eſt, αὐτὰς προσελέξατο : Pater meus legebat προσειλέξαο; infra enim v. 86. dicit ἔνεπες, ὠτλίσαο, & ἐζεύξαο v. 110. *Anna Fabri.* Omnino legendum προσιλέξαο, quod & vir doctus ad Vaſcoſani editionem obſervavit. Sic jam marg. alt. e libro Ger.

V. 81. Κύκλωπες, ἤ μοί τι Κυδώνιον] Ne hunc quidem locum ſic a Callimacho ſcriptum eſſe, facile mihi quiſquam perſuaſerit: ſed viciſſim aliis forſitaſſe conjecturam meam non facile probaverim, ut νῦν μοί τι, aut καί μοί τε legatur. Nec mihi ipſi certe in hac emendatione ſatisfacio. Apud ſcholiaſtem porro ante ἔδν & Κρῆτις videtur deeſſe Κύδωνες, quod legitur infra, ver. 197. *Stephanus.*

Ibid. Κύκλωπες, ἤ μοί τι Κυδώνιον] Cum laboret verſus, non male Anonymus ad Vaſcoſani editionem legendum cenſet, quod & Stephano in mentem venerat: Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε τόξον.

V. 81. Εἰ δ' ἄγε] φέρε & ἄγε, ut & apud Latinos quandoque cum plurativis

junctа

Sic omnes edd., sed Emm. Crat. omnes alii libri μονίην τόδε

Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκω ἤ τι πέλωρον
Θηείον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Ἐννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν. ἄφαρ δ' ἀπλίσαο δαῖμον.
Αἶψα δ' ὅτε σκύλακας πάλιν ἤιες ἵκεο δ' αὖλιν
Αρκαδικὴν ὅτε Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὸν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγοὺς,
Τρεῖς δὲ παρκατίξ, ἕνα δ' αὐλὸν· οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δρήξαντο δερήων, leg. Voss. Sed δερήωνται, ἀτὶ propter νῶτ. sequ.
Εἶλκον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μόνιον δάκος] Κατὰ μόνας νεμόμβυον. Ο ὃ κρέα λυγκὸς] Εἶδος θηείου, ἕ τὸ ἔρον πήγνυται· ὃ καλοῦσι λυγκούριον. Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Αρκαδίας. Πηγοὺς] Λευκούς. καὶ Ομηρος, πηγεσιμάλλῳ. Ibi tamen Schol. explicat πηγον μελαν. ad v. 124.

junctа reperiuntur: apud Homerum & Aristoph. εἰ δ' ἄγε est ἄγε ὃ εἰ, sub. θέλεις, *age sodes*, hoc est, *si audes*, hoc est, *si vis*. Anna Fabri.

Δάκος interpretatur ἀρχαιοπρεπῶς. Recte, qua sensa aptа cibo intelligendа; atqui μονίης ἐπὶ δὲ αἰγὸς ἠοῦ θέλει ῥηθῆναι. Etym. M. de quo quid dicendum sit, v. Nicand. Ther. 167. Sed notiora magis proprie dicit ait

Quod si ego sagittis agrestem porcum, aut aliquam prægrandem
Feram venatu cepero, eam sane Cyclopes comedent.
Dicebas. at illi perfecerunt, statimque armata es Dea.
Continuo autem ad catulos reversa, perveniisti ad mansionem
Arcadicam Panos. Is *tum* carnes Lyncis secabat
Mænaliæ: ut ejus fœtæ canes escam comederent.
Tibi autem barbatus *Pan* duos quidem canes, media parte albos,
Tres vero auritos, & unum diversicolorem, qui vel leones
Ipsos retrorsum trahentes, ubi apprehendissent *eos* cute, Rapie-

κυανεαί τε·
ἅτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὤκα δύνανται,
ἅτε νεοζλήτοιο μίνος πολυχειμέρου ὥρης.

Præcipue vero commendat canes qui tritici colorem præ se ferunt, qui ab eo σιτόχροοι, & alibi μελίχροοι vocantur:

Ἡ ὁπόσοι Δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι· μάλα γάρ τε θοοὶ κρατερόί τε πέλονται. *Vulcanius.*

Ib. πηγὸς] Πηγὸς dicitur *bene compactus.* Eustathius dicit etiam pro *nigro* usurpari. Hesychius pro *nigro* & pro *albo.* Sic apud Lycophr. πλόκαμος πηγὸς est λευκὴ, πολιά. Callimachus hic ἥμισυ πηγὲς vocat *canes semialbos, seminigros.*

V. 91. τρεῖς δὲ παρωτίδες] Verti *auripetas.* quod petant aures ferarum. tametsi & *auritos,* sive propendulis auribus præditos vertere liceat. *Vulcanius.*

Ibid. Παρωτίδες] *qui maculis albis præter aures,* παρ' ὅλα, *aspersi sunt:* male Vulcanius, qui vertit *auripetas.* A. F.

Ibid. ἕνα δ' αἰόλον] *maculosum*; Gratius de Venat.

Et pictam macula vertraham delige falsa. Vulcanius.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτὰς ἂυ ἐρύον-τες] Verti:

Correptum cervice supinum in tecta referre.

Αὖ ἐρύειν enim non video quo pacto significantius explicari possit, quam *resupinare,* sive ἀνατρέπειν, ut apud Homerum Ιλιαδ. α.

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, κὴ ἔσφαξαν κὴ ἔδειραν.

ubi Franciscus Portus Cretensis vertit, *Cervicem retroegerunt*; satis præter mentem Eustathii. quem, quantum ex ejus versione quamplurimis in locis colligo, non legit. Eustathius enim, ut proprietatem verbi αὖ ἐρύειν explicaret, primum sibi declarandum putavit morem Græcanicum, videlicet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾶν τὸν τῦ ἱερείκ τράχηλον, ὥστε ἀφορᾶν ὡς ἐρχνόν. hoc est, Si superis sacrificabant, invertere victimæ cervicem solere, ita ut cælum respiciat: ut contra si heroibus aut mortuis sacrificarent, pronas victimas mactabant. Hunc invertendi victimas morem optime interpretatur Sophocles Ajace Flagellifero inquiens, κὴ τὰς μὲν κυχένιζε, τὰς δ' ἄνω τρίπων ἔσφαξε, καῤῥάχιζε. ubi Scholiastes vetus, ἔσφαξε καῤῥάχιζε. ὅπερ, inquit, Ομηρος αὐερύειν φησί. Sed rectius, meo quidem judicio, ita dixisset, ὥνω τρέπων ἔσφαξε: ὅπερ, Ομηρος αὐερύειν φησίν. ut fit idem ἄνω τρέπειν, quod αὐερύειν. ut Eustathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquido constat αὖ in illo Homeri loco non significare *retro.* neque semper significare iterationem, ut H. Steph. hym. in Jovem ver. 30. ad vocem ἀνταγύσασα

Ms. Ambr. Voss. edd. vett. Ἐλον. Recte mutant Steph.

Εἶλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον· ἐπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσονας αὐρήων κυνοσουλίδας, ἅι ῥα διῶξαι
Ὠκιᾶται νεβρούς τε καὶ ἀμύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὔστριχα ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἠγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μὴ καὶ κύνες ἐσθύοντο,)
Εὗρες ὀπὴ τρομόλης ὄρεος τὸ Παῤῥασίοιο
Σκαμβύσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐδηκολέοντο μελαμψηφίδος Ἀναύρου,
Μάσονες ἠὲ ταῦροι· κεραὸν δ' ἀπελάμπετο χρυσός.

Praeverret ἔνθ. δὲ, ut saepe in hac forma Hom. Il. ζ. 511 τῷ δὲ κυνοσουλίδην ἄμυδις ἐφορε λυσσητῆρε ἐχῆρε. ubi male Barnes. ἐν. Τραφ. 87 ἐνεκ. πολλοὶ δὲ μετεσθύουσι γέροντες. Plane ut Callim. H. in Del. 87 ἐπεὶ δ' ἐκ πεδίου, μετὰ δ' ἐρίων ἔπετο Μόψος. Καὶ ες δὲ facile praeterea corrupte. Diu scripturae permutatae.

See prima Vossii. recte pro β Mq. ἠγ. Δ 12.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κυνοσουλίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τιτρωμένας κύνας. Ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουλεῖς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς. Καὶ ἀμύοντα λαγωὸν] Ὁ γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ἀμύει. Καὶ ὕστριχος] Ὑστριξ, θηρίον τι ἀκυλεῖον. Προμολῆς] Ταῖς διεξόδοις τῶν Παῤῥασίων ὄρους Ἀρκαδίας. Ἀναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἀναυρος. Κεραὸν δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους, κερατοφόρους εἶπε.

Planing Sch. A.R. 1, 260 τὰς πρώτας ἡρῳδιοὺς τῶν ὀρνίθων ἡρωϊκὰς λέγουσι.

νύσασα annotavit: sed potius ἀνατροπὴν, hoc est, inversionem vel resupinationem. Ita enim etiam Hesychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις, ὑπτιασμούς. & Scholiastes Pindari Olymp. Ειδ. ιγ'.

ὅταν ἐυρυσθενεῖ παρταίποδ' ἀνερὺν γενέσχω.

interpretans ἀνερύν, ἤγουν ἀνατρέπειν, ἀντὶ τοῦ σφάξειν, θύειν. Neque alia significatione usurpat etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

Τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθόνος αἶψα
Αὖ ἐρύει,

Commode ubique verti posse dixerim αὖ ἐρύω resupino, quo verbo eleganter usus est Cesennius Getulius, citante Servio,

Sicca Lycaonius resupinat plostra Bootes.

tametsi apud Theocritum Ειδ. κέ. ubi ait,

Τὸ τρίτον αὖ μέλλησον, ἀσώμενον ἐν φρεσὶν αἰνῶς
Αὐερύειν.

Malim *adducere nervum*, vertere, quam *tendere arcum*, ut est in editione H. Stephan. in cujus praeclaro Thesauro plura fortasse verbi αὐερύειν, significata exemplaque qui volet, reperiet. Hoc tantum addam, & conjunctim καθ' ὑσὲν dici αὐερύειν, & disjunctim duabus dictionibus αὖ ἐρύειν. utroque enim modo apud varios auctores usurpatum invenio. Porro si liberet Βεκανίζειν, sive potius Βεκσελπίζειν, dicerem, αὐερύειν commune aliquid habere cum eo quod Flandrica nostra lingua dicimus *averechts*. Vulc.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτὰς αὖ ἐρύοντες] Gratius de Venatione, varia genera canum recenset, inter quos maxime commendat Hagnon:

Ergo semper eris dum carmina, dumque manebunt
Sylvarum dotes, atque arma Dianea terris.

Hic

Rapiebant adhuc vivos in ſtabulum, ſeptem præterea dedit
Velociores ventis Cynoſurides, quæ & in inveſtigandis
Promptiſſimæ *erant* hinnuliſque, & non connivente le- 95
pore,
Et cubile cervi, & hyſtricis ubi *eſſent* nidi
Oſtendendo, & damæ ad veſtigium perducendo.
Inde proficiſcens (una vero & canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhaſii
Salientes cervos, rem magnam. illæ quidem in ripis 100
Semper paſcebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Majores quam tauri. in cornibus vero refulgebat aurum. Hic

Hic & ſemiferam Thoum de ſanguine prolem
Finxit. non alio major ſua (immo, *ſub*) *pectore virtus,*
Seu movit voces, ſeu nudi ad pignora Martis.
Thoes commiſſos (*clariſſima fama*) *Leones*
Et ſubiere aſtu, & parvis domuere lacertis.
Nam genus exiguum, & pudeat quam informe fateri. Idem.

Hagnon non fuit canis nomen, ſed viri, patris Tiphyos, qui canem eximium habuit, cujus nomen fuit *Metagon*. Præterea ſcribendum erat *Hagnonem*, non *Hagnon*, apud Vulcanium.

V. 94. Κυνοσυρίδας] *Laconicas*. Schol. quod probat Heſychius. Ex Hygino vero, & Germanico Arati Interpr. colliges, κυνοσυρίδας τὰς Κρητικάς. Eos Scriptores adi. Eſt & apud Strabonem *Cynouria*. Anna Fabri.

Ibid. Κυνοσυρὶς erat genus canum Laconicorum, qui ex vulpe & cane Laconico erant nati. Triplex enim genus canum habuiſſe conſtat Lacedæmonios, unum, & quidem omnium præſtantiſſimum, quod ex Laconico & Laconica cane natum erat, alterum quod ex Laconica & Moloſſo, tertium quod ex Laconico & vulpe, quod, licet hic prædicetur a Callimacho, omnium erat viliſſimum. dicebatur autem ἀλωπηκὶς & κυνοσυρὶς, de quo multa Meurſius in Miſcell. Lacon. lib. III. c. I.

Ibid. Θάσσονας] Θάκυς, Θακίων, θάσσων: ſic infra μάσσονες a μακρός. *A. F.*

V. 95. ἀμύοντα λαγωὸν] Verti, *indocilem nictus*, inconniventem, quem aliter ἀσκαρδάμυκτον Græci vocant. Nicander δέρκευνον. Patentibus enim genis dormit lepus, ut Plin. teſtatur. *Vulc.*

96. Υστριχῶν] Θηρίον τι ταχύτατον, Schol. Miror illum neſciſſe dici ἀκανθόχοιρον: Schol. autem Ariſtophanis ad εἰρήνην. ἔστι ὗ, inquit, ἡ ὕστριξ (ita enim etiam dicitur) θηρίον τρίχας ἔχον ὑὸς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων: qui locus integer apud Suidam legitur, qui addit dici & ἀκανθόχοιρον: dicimus vulgo PORCESPIC. *Anna Fabri.*

V. 102. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς θηλείας ἀλάφους κερατοφόρες εἶπε, *obſerva quod cervas cornutas fecerit.* Fortaſſe dixerit aliquis non eſſe in Africa cervos, itaque nec cervas: Virgilius tamen contra, lib. I. Æneid.

treis littore cervos
Proſpicit errantes: hos tota armenta ſequuntur
A tergo, & longum per valles paſcitur agmen.

Itaque ignoraſſe Callimachum cervas non eſſe cornutas: fortaſſe dixit fœminas pro maſculis, ut plerumque faciunt Latini in τῷ canes, & infra boves aratorios fœminini generis facit: ſed hæc nihili ſunt; nam revera fecit cornutas: ita inter Herculis certamina erat cerva cornibus au-

Εξαπίνης δ' ἔταφές τε ἰὼ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι πίσυρες δ' ἔλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τιὼ δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης αἰνεσίησιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὑσσατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἀρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι

Εντεα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κελάδοντος] Ποταμὸς Ἀρκαδίας. Κερύνιος] Λόφος Ἀρκαδίας. Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητὼ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

reis insignis, de qua mox Callimachus. Apollodorus lib. 2. Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν ἀυτῷ τὴν κερύτην ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἐμπνεῦσαι ζωγρηθεῖν. ἣν ὁ ἔλαφος ἐν Οἴνοῃ χρυσόκερως Ἀρτέμιδος ἱερά. Praeterea est apud Pindar. in Olymp. Od. 3. χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν; ad quem locum annotat Scholiastes Græcus id de industria facere Poetas, adduxitque locum Anacreontis, οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὃς ἐν ὕλῃ κερέσσης ἀπλειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπλάνθη. Vides κερέσσαν μητέρα. addit Schol. οἱ μέν τοι ποιηταὶ πάντες κεραταέχουσας ποιοῦσι. *Anna Fabri.*

Ibid. Κεράων δ' ἀπειλήμπτειρε χρυσὸς] Aristoteles aliique negant cervas inveniri cornigeras, quibus subscribit Eust. Swartius Analect. lib. 1. cap. 2. & magnus Bochartus in Hierozoico lib. 3. c. 17. qui contendunt τιὼ ἔλαφον accipi tam de cervo, quam cerva. Neque vero infitiamur τιὼ ἔλαφον sæpe notare cervum & hic quoque intelligendos esse cervos per ἐλάφους σκαιρόσας. Sed tamen nostrorum quoque temporum experimenta docent cervas inveniri, quamvis rarius, etiam cornutas. Ante non multos annos capta fuit in Cimbrica Chersonesō Serenissimo ejus principe cerva prægnans magnis cornibus instructa, de qua extat elegia cultissima Viri Clarissimi Georgii Morhofii.

V. 103. Εξαπίνης δ' ἔταφές τε] Alia etiam est lectio, ἔπαφες, sed aperte mendosa. Est autem ἔταφες, *admirata es*, vel *obstupefacta es.* unde etiam τάφος pro admiratione, apud poetas, sed rarum. *Stephanus.*†

Ibid. ἐξαπίνης δ' ἔταφες] ἐθαύμασες. Unde & τάφος, ἡ ἔκπληξις. Hom. τάφος δέ μιν εἶλεν ἰδόντα. quod alibi se ipse explicans aliis verbis ait,

θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. *Vulcanius.*

V. 107. Κελάδοντος] Meminit Homer. Iliad. π. quos versus affert Strabo lib. 8. Defertur autem in Alpheum, ut Erymanthus. *Anna Fabri.*

V. 108. Ἥρης αἰνεσίησιν] Non moveo controversiam huic scripturæ, quæ codicum fide nititur. Sic etiam scribitur apud Apollon. Rhodium III. 29.

τὸν δ' ἂν οἵω
Κείνης αἰνεσίησιν ἐς ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.

Hunc puto illius consiliis pellem relaturum in Græciam. Veruntamen suspicor utrumque scripsisse ἐννεσίῃσι, sicuti non solum Hesychius videtur legisse, qui interpretatur ἐννεσίῃσι, βουλήσεσιν, εὐνοήσεσιν, *consiliis*, *prudentia*, sed & hæc vox apud Apollonium lib. 1. v. 7.

ὄφρ' ἐπὶ δοῖλο
Δημόθεν ἐννεσίῃσιν, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμεῖσαι

† ἔφη. ἔταφες vertit *vidisti*: nā ἔπαινος admirandi significationē nō satis stat. Sic etiā experiri ταφὼν Il. τ, 193 (λ, 644 in similibus ὧδων, ν. λ, 776.) admiratione genus nō excludit, ut ψόγοι ταφῶν est videre, sed eā sensa simili. Etiā Θαυμάζω ipsū est Il. γ, 11.

Ὑπ. Ald. Vogel. Benen. male.

Κελ. ut partic. nō ut nomen propr. caput Palm. De Graecis Sed Celadon fluv. notus ap vett.

Omet. X, 102 de cervo Nymphaeō in insula Ceae Carmina fulgebat auro: Ἄγαλμα ibi Nymphae videre possit in marmore cervae: Vivente tamen partu, ut animata divina mente, ita edunt, etiā hoc Deliae cervis, qi Κῆς Δηλιάδες εἶεν.

Hic repente *tu* immisisti canes, & tuum apud animum
dixisti,
Hæc sane prima præda Diana digna esset.
Quinque erant omnes, quorum quatuor cepisti velo-
citer incitata,
Absque canum cursu: ut tibi celerem currum prove-
hant:
Unum vero, (quæ Celadontem ad fluvium effu-
gerat
Junonis consilio, certamen Herculi
Ultimum ut esset) collis Cerynæus recepit.
Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma,

"Omnino ejiciendum hoc & sequens distichon: nihil in numero, ut visum Casaubono, vitiosum. Hom. et Pindarus ad Hom. D. Clarke. Dr. Hill, p. 360. Hinc judicandum et alia omittenda, ibidem Stanleio notata. D. Ruhnk. Ep. X. 10. Orph. Arg. 335. Barnes. Jl. 5, 230. Quæ Cyneg. 16. accepere tuo comitesque nomine Dianæ. Cant. 2. omnes nemora etc. v. Burm.

δαμῆναι.

Quem videret publice uno calceo munitum consilio confici. Quamvis & ibi Florentinus Codex ἀνυσσήσει. Sed apud Hesiodum, & Homerum legitur constanter ἐνυσσήσει. Hic Iliad. E. v. 894.

Τῶ σ' οἷῳ κείνης τάδε πάσχειν ἐνυσσήσιν.

Idcirco te puto illius hæc pati consiliis. Ubi Eustathius: πάσχειν ἐνυσσήσιν ἤγεν συμβουλαῖς. αἱ γίνονται, ὧν ὑπὸ τὸ ἐνίπω. ἀλλ' ἡ ὑπὸ τὸ ἔννοια κατὰ τὰς παλαίας περὶ ὁμοιότητά εἰσι τῷ πηγόμαλλον πηγεσίμαλλον. Ἢ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω. καλὰ τὸ ἐν ὄρεσι βάλλειν σῆτιν. ἵνα ἐκ τοῦ ἐνίημι, ἐνεῖμαι ἐνεῖσαι, γίνεται ἐνεσίαι, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν, ἐννεσία, ἢ εἰς νεῦ ἐνιεμένη συμβουλή.+

Ibid. Ἀέθλιον Ἡρακλῆι] Non ultimum fuisse certamen Herculis, sed tertium Apollodorus lib. 2. in loco paullo ante ab A. Fabri allato tradit. Alii quartum ei locum tribuunt inter athla Herculis. Ultimum sane non fuit. Itaque cum Scholiaste Apollonii legendum ὕστερον. h. e. *postea*, *postero tempore*. Sic sane hunc locum laudat Scholiastes Apollonii, quod & Stephanus notavit. Callim. aliud πότερον commutandum in ὕστερον. ap. Dei. 112.

V. 109. πάγῳ Κερύνειῳ ἔδεκτο] Scripturam quæ est apud Scholiastem, videlicet Κεραύνιῳ, habet & Apollonii Enarrator, quum tamen versus stare non videatur ita legendo. Affert autem hic versum hunc Callimachi una cum præcedente, scribens ὕστερον, non ὕστατον. nisi est librarii error: quod potius credo. *Stephanus.*

Ibid. Κερύνειῳ] Non video cur hæc lectio improbetur: Cerynea mons est in Arcadia, & Oenoë urbs in Arcadia: & ibi erat ista cerva, ut ex Apollodori loco supra patet. Vides itaque non recipiendam esse lectionem Κορύνειῳ, quæ ad oram codicis Stephani scripta est. *Anna Fabri.*

Ibid. Κερύνειῳ] Robortellus & Frobenius legunt κεράυνιῳ. at Robortellus dicit in alio codice reperiri Κερύνειῳ. Hanc ob causam virgam censoriam in eum strinxit Sigonius, probans Κερύνειον legendum esse: significat enim montem Arcadiæ Κερύνειαν, de quo Pausan. in Achaicis. Unde Servius exponens verba illa Virgilii,

Nec vero Alcides tantum telluris obivit.
Fixerit æripedem cervam licet.

exponit, Cerynitim cervam intelligi, ita a loco dictam. Lectionem Κερύνειῳ stabilit quoque Salmasius in exercitationibus Plinianis. Sed & in Apollodori loco, quem Anna laudat pro κεραΐτην ἔλαφον, cum Palatinus codex habeat κερνήτην, non male eruditus Munckerus ad Hyginum emendavit κερυνίτιν, quem vid. ad fabul. 30.

E 5 V. 112.

ἐννεσίησι Etym. ex ms. Vat. amb. 2, Voss., Schol. AR. 2, 995. ἐνν. pariter mutatis in libris aliis ἐλαν. (sed et ubi nobilis) DL. E. Bodl. v. Barnes. AR. 2, 7 dd. vett. ἐνισσήσιν; Steph. Ἐνν., ut mss. quos ll. cc. et alio a Schmid. excerpta hic et M. 2, 918 (sic ad volatica Hermia Phy. p. 10) IV, 646. 1448, qlq. omnes loci add. Alv. Vide ergo reponenda cett. loci, Il. 112 ἐπαινεσσήσιν in ἐνν. et 1170. D. Heins. Veris. p. 209. Etiam Diom. Prisc. (e nostro) Ἥρης ἐννεσίῃσιν, et Orph. Arg. 105; 261; 295; 893; 1361.

Εντεα ϰὴ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζβύξαο δίφρον,
Εν δ' ἐβάλθυ χρύσεια, θεά, ϰεμάδεσσι χαλινά.
Πᾶ δέ σε ϑωϋσῶϑν ϰερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἶμῳ ἔπι Θρήϊϰι, τόθεν βορέαο ϰαταΐξ
Ερχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα ϰρυμὸν ἄγυσα.
Πᾶ δ' ἔταμες πεύϰιμν; Ὑπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ; Φάεϑ' δ' ἑνέηϰας ἀϋτμὴν
Ασβέστου, τό ῥα παῖδος ὑποφάζεσϰι ϰεραυνοί.
Ποσσάϰι δ' ἀργυρέοιο ϑεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ὅπι ωλελέμι, τὸ δὲ δεύτερον ἧϰας ὅπι δρυῦ,
Τὸ τρίτον αὖτ' ὅπι ϑῆρα. τὸ τέτραϑν οὐϰέτ' ὅπι δρυῦ,
Αλλά μιν εἰς ἀδίϰων ἔβαλες πόλιν, οἵτε ωρὶ σφέας
Οἵτε ωρὶ ξείνυς ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσϰον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτιλιάδ' ἀφὶν λοιμὸς ϰαταβόσϰεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' ὑιάσιν. αἱ δὲ γυναῖϰες,

Η βλητα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Αἶμῳ ἔπι] Ορος Θρᾴϰης. Καταΐξ ὃ, ἢ λεγομένη ϰαταιγίς. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Εστι γὰρ ϰὴ Μαϰεδονίας. Εμμάξεαι] ἐμβάλῃς. Κτιλιάδ' ἀφὶν] Φιν χωρὶς τῦ σ, διὰ τὸ μέτρον.

V. 112. Θεὰ] Forsan melius sit scribere Θεὴ, ob frequentiam τῦ α, χρύσεια, χαλινά. *Anna Fabri.*

V. 113. ἔχ' ἤρξατ' ἀείρειν] hoc est φέρειν, ut μὴ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. ἀντὶ, φέρε. *Vulcanius.*

V. 114. Τόθεν] pro ὅθεν. Ibid. ϰαταΐξ ab αἴσσω, *turbo, procella.* A. F.

V. 116. Ὑπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης;] Id est, *& de qua flamma illam accendisti?* Atque ut priori illi interrogationi, ποῦ δ' ἔταμες πεύϰην; respondent illa, Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ: sic isti posteriori, Ὑπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης; respondent quæ sequuntur, Φάεϑ' δ' ἑνέηϰας ἀϋτμὴν Ἀσβέστυ, &c. *Stephanus.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης; Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Pessime sic interpungitur. Hinc & in versu. 115 in interpretatione Latina stulte interposuerunt *secuisti pinum.* Sic distinguendum:

Ὑπὸ δὲ φλογὸς ἧψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ;

Male accipiunt de φαεσφορίη, cum sit intelligendum de fulmine. Φάεϑ' δ' ἑνέηϰας ἀϋτμὴν est *de cœlo tetigisti.* +

V. 118. Αποσάζεσι] Lucretius de igne:

Quam noster flnat e tedis terrestribus ortus.

alibi autem,

Funditque ardorem longe.

& iterum,

114. De borea frigoris Dæmonem Κ. ἀπὸ Βορέαν 2. βορέαο ϰαταΐξ sit etiã in aqua incanti poetæ Suid. v. ϰαταΐξ, ubi aut Callim. alibi, aut ab Call. imitatione facto. ϰρυμὸς ὀμιχλῆς hinc Suid. v. ϰρυμός. ubi Thraciæ frigora hæc describuntur.

+ male graece interpunctionem mutavit. Est una interrogatio, una de face, altera de igne. Ubi facem incendisti? In Olympo Mysiæ. Ubi incendisti? ab igne Iovis.

Arma, & cingulum, & aureum junxisti currum :
Injecistique aureos dea cervis frenos.
Sed quonam te primum cornutus currus cœpit attollere ?
Æmum ad Threicium, unde Boreæ procella
Exoritur, nudis *hominibus* gravi frigore infestans.
Ubi autem secuisti pinum ? & flammam immisisti qualem
Myso in Olympo? lucis vero injecisti vaporem
Inextinctæ, quæ ex patris *Jovis* destillat fulmine.
Sed quoties, ô dea, argenteum explorasti arcum ?
Primum quidem in ulmum, ~~alterum~~ deinde vero misisti in quercum,
Tertium rursus in feram : quartum non amplius in quercum,
Sed illud in sceleratorum jecisti civitatem, quique in suos,
Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.
Ah miseri, in quos tu gravem impinges iram !
Pecudes ipsorum pestis devorat, opera vero grando.
Tonsi autem senes lugent filios: & mulieres

Aut

quum Solis lumina cumque
Insertim fundunt radios per opaca domorum.

Anna Fabri.

V. 119. πειρήσαο τόξου] πεῖραν ἔλαβες, *Explorasti, periculum fecisti tui arcus.* Nam, ut annotavit Eustathius Ιλιαδ. δ. πειρὰν ἐνεργητικῶς Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσιν. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν *Vulcanius.*

V. 120. Πρῶτον ἐπὶ πτελίην] Virg. 2. Georg.

Velocis jaculi certamina ponit in ulmo. Anna Fabri.

V. 125. ἔργα δὲ πάχνη] Verti *labores.* ut Virg.

Sternit agros, sternit sata læta boumque labores.

Frequenter enim ἔργα significant τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. forte ἀπὸ τῆς ἔρας, quod tellurem significat. Unde & ἐρίσαι dictum, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι. unde etiam ἔραζε. i. ἐπὶ τὴν γῆν. quam vocem adhuc retinent Hispani qui *las Eras* τὸ λήϊον appellant, & tempora per Eras sive messes distinguere solebant. Isidorus Eram inde dictam vult, quod omnis orbis æs reddere professus sit Reipublicæ. Callimachus infra vers. 156. voce ἔργον hac ipsa significatione utitur:

σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.

Significat alioqui præter vulgarem significationem ἔργον, etiam τὴν παρασκευὴν πολέμου. ut in illo,

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο.

Vulcanius.

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Non memini me legere κείρεσθαι pro interfici, seu trucidari, atque adeo significationis hujus exemplum haud extare puto: ideoque nolim ita exponere, *Trucidantur senes super filiis*: sed, *Se-*

124. εμμαξεαι. Elegans vbū, nec admodū frequens, significat cū vi et impetu immittere, injicere. Schol. Reg. ἐμβαλλεις. Nicand. de phalangio 766 αὐτὰς ὁ κεντρῳ αὐχένι.. ἐνεμαξατο φωτὸς, ubi Gorraeus ed. ἀνεμ. 781 προσεμαξατο simili sensu. Opp. Halieut. II. 502 κακὴν ἐνεμαξατο κῆρα, ut mss. et Sylb., qi explicant ἐνεβαλε, ἐνεθηκε. Alii minus bene ἀνεμαξατο. Theocr. 17. 36 κολπον ες ευωδη ῥαδινας ἐνεμαξατο χειρας. Schol. videtr habuisse ἀπεμαξατο, qo vbo utitr. προσματτεσθαι id. 12, 32

Ἤ βλητὰ γνήσιαι λεχωΐδες, ἢὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῷ δ' ἐδὲν ὅπι σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέσῃ.
Οὓς δέ κεν θυμειδὴς τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις θὺ μὴν ἄρρεα φέρει ταχύν, θὺ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, θὺ δ' ὅλβος ἀέξεται, ἐδ' ὅπι σῆμα
Ἔρχονται, πλεῖω θύτε πολυχρονίον τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίῃ τρώγει γένος, ἤ τε κὴ θὺ πέρ
Οἴκους ἐσῳῶσας ἐσήνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῷ εἴη μὴν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,
Εἶλυ

Fragm. Hyp. Vat. Reg. Amber. Voss. Ald. Ern. Τεκνοῖσι Demetr. Magn.

ως malit Ern. Nam "et latine Duelogenii sit, qui mihi verus amicus sit? melius, qui mihi vere amicus."

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἡ βλητὰ] Βεβλημμένη ὑπὸ Ἀρτέμιδος. Τρώγει] Τρύχει. Φθείρει. Ταὶ δὲ θυωρὸν] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, ὥστε μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες κὴ αἱ γαλόω. Εἴη μὴν ἐμοὶ φίλος] Εἰη μοι φίλος ὅστις ὑπὸ σὲ προνοεῖται· εἶλυ δὲ κὴ αὐλός.

nes tondent se propter filios, id est, *ob luctum de filiis interfectis*. Stephanus.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Parentes immaturam liberorum suorum mortem lugent. Naturæ porro convenientius est, filios lugere parentum mortem, quam parentes filiorum. De hoc vero lugendi more, tonsa videlicet coma, Sophocles Ajace Flagellif. ubi Teucrum inducit ita Euryſacen Ajacis filium compellantem,

ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, κὴ σαθεὶς πέλας
ἱκέτης ἅφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προσπόταισι, ἐν χερσὶν ἔχων
κόμας ἁμὰς, κὴ τῆς δε, κὴ σαυτὸ τρίτα
ἱκτήριον θησαυρόν. *Vulcanius.*

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Hoc ideo dicit Callimachus, quia mos veteribus in funere comam tondere, & mortuo injicere, Hinc illud Ovidii in epiſtol.

Non mihi te licuit lacrymis perfundere juſtis.
In tua nec tonſas ferre ſepulcra comas.

Apud Statium Thebaid. VI.

At genitor ſceptrique decus, cultuſque Tonantis
Injicit ipſe rogis, tergoque & pectore fuſam
Cæſariem ferro minuit.

Meurſius.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Ridicule Interpres, *trucidantur ſuper filiis*: explica *tondentur*: non modo in Græcia, parentes, filii, cognati, ſed etiam amici amicos & ſodales hoc funebri officio proſequebantur. Sic Sappho,

Ας κὴ Χαρθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἀλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ita & apud Bionem,

ἔρωτες

128. Ταὶ δ' ἔδεν τείρεται vulgo ad hexameter, sed vet. ed. ὅτις τινὴν omnino mihi tertia recte stat talo." Sic etiam Arnald. — Rud. Stephan. "Vulg. Διοφῶν ἀποκείνων, γνήσιος ἐσθλὸς ἐπὶ ἔργῳ Διοσκόρουσιν, bene constituisti, firmâ et felicem effecisti." Locutus sic quoque vet. Interpres apud Ald. Ult. Wakefield.

Aut cæsæ moriuntur puerperæ, aut profugæ
Pariunt: earum vero nihil talo recto insistit.
Quos contra hilari vultu & benigna tu respexeris,
Illis bene & tellus fert spicam, & bene proventus
Quadrupedum, beneque opulentia augetur: neque in sepulcrum
Veniunt, priusquam admodum annosum quoddam *i. senium*, attingant.
Neque discordia devorat *horum* familiam, quæ etiam bene
Constitutas domos perturbavit: sed mensam
Fratriæ & glores circum unam sellas collocant.
Diva, sit mihi illorum (*ex numero*) quidem amicus, quicunque *est* verus, Sim

Κειρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. Id hodieque fit in Servia, ut meminit Busbequius in Legationibus Turcicis. Neque modo capillos sibi demebant, sed & supercilia. Artemidor. lib. 1. cap. 27. Εὐθὺς γὰρ παλαιὸν ὂν πένθει τὰς ὀφρῦς ψιλᾶσθαι. *Anna Fabri.*

V. 128. τῶν δ' ἐδὲν ὅτι σφυρὸν ὀρθὸν ἀνίστη] Refero τῷδ' ad id quod dixit τίκτουσιν: ut ex hoc verbo subaudiamus τικτομένων, vel τέκνων: ut supra in hoc loco, ὅτε μοι τοιαῦτα θέλουσι τίκτειν, ex τίκτοισιν subaudiendum est τέκνα cum τοιαῦτα. Dicit igitur illas profugas talia parere quæ nunquam se in pedes erigant: significans eas fœtus edere, qui ad breve tempus sint vitales. *Stephanus.* Probat Hemst. Ex Phot. p. 1178.

Ibid. τῶν δ' ἐδὲν ὅτι σφυρὸν ὀρθὸν ἀνίστη] Orthon ea significatione accipio, qua Latini rectum pro erecto. Horatius, *Fana deos habuere recto.* Sententia vero Callimachi hæc est, eas edere fœtus ἀκυμόρους, ævi brevis, minimeque vitales. *Vulcanius.*

Ibid. ὅτι σφυρὸν ὀρθὸν ἀνίστη] Ut Latini *recto talo stare*, Horat. Etsi σφυρὸν *talus* non sit; nam astragalus potius est. videtur tamen ita sumpsisse Theocrit. cum metaphorice dixit, Οἰκεῦντες Λιβύης ἄκρον σφυρον. *Anna Fabri.*

V. 129. εὐμειδὴς τε ἰὴ ἱλαὸν] Horat.

Quem tu Melpomene semel
Nascentem placido lumine videris.

Anna Fabri.

Ibid. ἀνιάσηαι] Rectius ἀνιάσηαι legetur, geminata litera σ. ut initio hymni in Cererem, μηδ' ὑφόθεν ἀνιάσησθε. *Stephanus.* Et sic dic.

130. Κείνοις μὲν εὐ ἀρόσαι] Horatius piis erga Deos agricolis hæc bona promittit,

Nec pestilentem sentiet Africum
Fœcunda vitis, nec sterilem seges
Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero grave tempus anno.

Vulcanius.

V. 134. θυωρὸν] καταχρηστικῶς, pro quavis mensa, cum ratione etymi significet mensam sacris usibus destinatam. *Vulc.*

Ibid. Θυωρὸν] Hesychius, Θυωρόν, τραπεζαν πρὸ τὰ θύρα φυλάσσουσαν. *Anna Fabri.*

V. 135. Ἐνιάτηρες] Homer. 3. Iliad.

Ἦ πῦ ἐς γάλοων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων.

Ibi Interpres, ἐνιάτηρες καλοῦνται αἱ τῷδ' ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην. At vero γάλως est soror mariti; ita Cassandra glos Andromaches; unde apparet male vertisse Vulcanium, *socrusque nurusque.* A. Fab.

V. 136. τῷδ' εἰη μὲν ἐμοὶ φίλος ὃστις ἀληθὴς,] Hic τῷδ' refertur ad eos quibus tam multa bona dixit contingere, postquam eos Diana hilari & propitio vultu intuita fuerit: *Illorum* (inquit) *in numero sit, quicunque mihi est amicus verax, minimeque fictus: ipse quoque sim unus ex illis.* Sic autem votum pro suis amicis interjicit hymno in Jovem:

Σῶν τεφάων, ἀτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.

Ac

133. Ὀρθὸν φ. 203 σινος ὀρθωσει μελιπόνδ. γρ. ὁ ἐσθ' ὅτου βλαπτει, ut fol. ἐσωσατο, quæ signif. fol. bene conformatum, τερπνον. Callim. vide Hom. locum in animo habuisse. Eustath. Il. Ψ. p. 1304. 45 ait esse Doricæ ubi ὃ ἐστὶ τὸ ἐστὶ. ubique, v. et ad Od. l. l. ubi recte interpretatur ubi Episcopius ἐπεντεῦθεν Athen. XIII, 12 ἔρως ὁ Φιλ. allegat. καὶ p. 81 ἐπεντευθεῖς) ἐξαίσιον ἐρωτητέον, mori inculcatus, quod male Casaub. a τρωγω ducit. — Si emss. sit τρωγων, natus ex ipsata scriptura τρωκτὸς, v. Dorvill. Charit. p. 260, quæ saepe γαυτ χ reperit. Sic ex αὐγη loco illo noto Heraclit. pacti in edd. Clementi Alex. et Plutarch. αυγα. Ex αὐκαλέος Theocr. VII, 11 αὐγαλέος. Aut natus e Digamate Aeolico, ut Ἦ in Jov. 81 γωνιοι pro ὑνι.

Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ, v. v. 27.
Εν δὲ καὶ Απόλλων. ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι.
Εν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
Θηητὴν Φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ενθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Οπλα μὲν Ερμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Απόλλων Didym. Il. γ, ὀκυτονος ἀνέρων. ἀκαθίτινες, ὡς Καλλίμαχος, ἐν δὲ βαρύτονος.
Θηρίον ὅ, τι Φέρῃσθα. πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Αλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον Sic Mss. Reg. Voss. Ald. Vasc. Trob. Bemen.
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων. vox antiqua, v. Stanl. A. Ps. 5.
Εστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι Φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτὴ,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην Ἐγὼ Flor. Ald. Vasc. Ern.
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεὴ, μάλα τῷδε πινύσκει,
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν, θνητοί σε Ern.

Ως

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τόξα, καὶ ἄντυγες] Απὸ τῆς ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει. Ακακήσιος] ἀπὸ ὄρους Αρκαδίας. Η, ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν. Τιρύνθιος ἄκμων] Ο μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ηρακλῆς. Πενθερὴ] ἡ Ηρα. Πινύσκει] Σωφρονίζει. Κολακεύει ὁ Ηρακλῆς.

At vero hymno in Cererem deprecatur amicitiam ejus qui ipsi sit invisus, quicunque is sit. *Stephanus.*

Ibid. Οστις ἀληθὴς] Pater meus amantissimus hunc locum restituit, legendo ὅν κε φιλήσῃς, vel quod illi magis arridebat, ὅς κε φίλος τοι. Sic Hymn. in Cererem, v. 117. ὅς τοι ἀπεχθὴς, quod manifeste huic contrarium est. Deinde, unde hic τὸ ἀληθὴς; certe nullo modo potest stare, & nulla dubito, quin hæc restitutio doctis accepta futura sit. *Anna Fabri.* Bonam sensum habet, sed nimis recedit a vulg.

V. 143. Ακακήσιος] ἀπὸ τοῦ ὄρους Αρκαδίας, inquit Scholiastes: Stephanus autem Ἀκακήσιον πόλις Αρκαδίας: apud Homerum autem Hermes dicitur ἀκακήτης, ubi Interpres, ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑφ' ἑτέρου, μηδὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ὅθεν καὶ δοτὴρ ἐάων. *Anna Fabri.*

V. 145. τοῦτο ἄεθλον] Repone τοῦτον, ut in aliis editionibus. *Stephanus.*

Ibid. τοῦτο ἄεθλον] Recte Stephanus τοῦτον. ἄθλος enim est certamen, labor; sed τὸ ἆθλον præmium certaminis, seu laboris. Vide Patrem ad Luciani Solœcistam. Id discrimen non observatum. 108 ἄεθλον de labore; H. in Cer. 75 Αθηναίας ἄεθλα, de certamine. V. 149.

Sim vero & ipse, regina: curæ etiam sit mihi semper
carmen,
In quo & Latonæ nuptiæ erunt: in quo & tu crebra *eris:*
In quo etiam Apollo: in quo tui omnes labores:
In quo canes & sagittæ, & canthi rotarum, qui te facile
Spectabilem portant, quando in Jovis domum currum
agitas.
Ibi tum occurrentes tibi in vestibulo, capiunt,
Arma quidem Mercurius Acacesius, sed Apollo
Feram quamcunque portas, idque antequam advenis-
set *in cœlum*
Fortis Alcides. Nunc autem non amplius istum la-
borem
Phœbus sustinet. Talis enim semper Tirynthius in-
defessus
Stat ante fores *cæli*, expectans an quippiam afferens
Redeas pingue edulium. dii autem omnes super eo *Her-
cule*
Indesinenter rident: inprimis vero socrus ipsa *Juno*,
Taurum siquando e curru prægrandem, aut quando
aprum
Sylvestrem ferat *Hercules* posteriori pede palpitan-
tem,
Astuto admodum sermone te, dea, sic alloquitur;
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Sicuti

V. 149. Πενθερὴ] *πενθερὸς* est uxoris pater; *πενθερὴ* uxoris mater: at *ἑκυρὸς* viri pater, *ἑκυρὰ* viri mater. *Anna Fabri.*

V. 151. *ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα*] Recta scriptura fortasse est *φέροις*, ut non Hercules, sed ipsa Diana taurum sive aprum dicatur *φέρειν*. sicut modo dixerat *Σηρίον ὗ, τίν φέρησθα*. item, *εἰτι φέρουσα Νέαι πῖον ἔδεσμα*. Cæterum cum *φέροις* sive cum *φέροι* genitivus *ποδὸς* jungi videtur, ut dicatur *φέρειν ποδὸς*, sicut *ἕλκειν ποδός*. Sed cum *ἐκ δίφροιο* subaudiendum aliquid fuerit: ut intelligamus *ex curru sumptum*, sive *depromptum*. Nam vinctum de curru (ut subaudiatur *δεδεμένον*) ne dicere possimus, obstat *φέροι* sive *φέροις*. ac potius vinctum ad currum, sive religatum, Latine dicendum esset. *Stephanus.*

V. 152. *Κερδαλέῳ μύθῳ*] Deest particula *γάρ*, quum rationem reddat illius deorum risus, cujus meminit. nisi velimus initium orationis esse, *Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο*, &c. *Stephanus.*

153. *ἵνα Σητοῖσι βουθὸν, ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν.*] Legendum omnino *ἵνα Σητοί σε βοηθὸν*, &c. ut me optime monuit vir illustris Huetius. *A. Fabri.*

Verissi-

Respondent clave ὡς ἐμὲ εἶπε.

Ἐχρῆν Διὸς μὲν ἐκφορὰς δ' ἢ ἄλοχον ποιήσασθαι, ἢ σφὲ δηλήσειν. Nicander. Ther. 411 δ' ἐνέρθεν οἰκία τεύξας. Ἢ σφὲ πᾶ φησοίνεται. Sic μέσον δ' ὡς ἀκόντι πάγον. Μυκηναίος τε ἀκοντοδόκος, ἢ σφὲ βακτρο-τ' ἐς γ' ἀκρε conj. Bonvill. Charit. p. 86. De μετα ἐς μεγα.

V. Clark; Bentl. N. 149 γρᾶυς τις ἐκφορὰς

δ. Steph. vidit, orat. nō cohaerere. Et revivitur indis. sive ad Dianā referri, sive ad Heli. Lege φησιν, τῷ omnia cohaerebunt.

Ως ἐμέ, κικλήσκωσιν. ἓα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν θρέψαις ἠδὲ λαγωοί
Ρέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ὅπι ᾗ τάς.
Ως ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν θρέξει ἦπερα πονεῖσθαι.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίη περ ὑπὸ δρυΐ γύια θεωθείς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐνείνη
Τῇ ποτ' ἀροτρεύοντι συλώσατο Θεοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὰν ὑπὸ ζυγλῆφι λυθείσαι
Ψήχουσιν κεμάδας, θρίξὶ δὲ σφισι πυκνὰ νέμεσθαι
Ηρης ἐκ λειμώνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ωκύθοον τριπέτηλον· ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
Εν ᾗ χρυσείας ὑπολιλίσδας ἐπλήσαντο
Υδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδριον
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Απόλλωνι παίζεις.
Ηνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται

Αγχόθι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτῷ ἀχρεῖον. Φρυγίη] Φρυγία, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ηρακλῆς. Θεοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θεοδάμας Ωκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τείφυλλον. Υπολιλίσδας] Πυέλας. Ποτίσρας. Ηνίκα δ' αἱ νύμφαι σε] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι, μὴ νεῖον τημῶτος.

Verissime Huetius ὁ πάνυ. Vidit hoc quoque anonymus Cl. Francii in margine editionis Vascosani.

V. 157. κὴ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα] Per boves intellige tauros, de quibus Virgilius,

Et frons tauri metuenda minacis.

Neque enim boves hominibus infesti sunt. Sed nec venationi apti. *Vulcanius.*

Ibid. *βόες*] Intelligit *boves silvestres*: male Vulcanius, qui *tauros* tantum explicat. *Anna Fabri.*

V. 158. Ως ἔνεπεν] Non convenit hoc tempus imperfectum cum præcedentibus, nec video quis locus ei esse possit: idemque & de πονεῖτο dico. Miror igitur cur non potius ἐνέπει & πονεῖται scriptum sit. *Stephanus.*†

V. 163. Ψήχουσι] Male Interpres, *demulcent*, *fovent*; significat *stringunt*; ESTRILLENT, FROTENT; inde ψήκτρα, *strigil.* Anna Fabri.

V. 165. Ωκύθοον τριπέτηλον] verti, *Propere nascens.* tametsi Hesychius, herbam ipsam ita nominat, Ωκύθοον, inquiens, πόα τις, ἡ τρίφυλλον καλουμένη. *Vulcanius.* Καὶ respicit Schol. Nicand. Ther. 532. τρισφυλλοειδὲς γὰρ τὸ Διονύσου μέν ἐστι βοτάνιον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ τρίφυλλον κισσύβιον. δὲ ἐπιθετικὸν.

V. 166. ὑπολιλίσδας] Male vertunt *labentes*, nec video quis locus ei esse possit: idemque & de πονεῖτο dico. Miror igitur cur non potius ἐνέπει & πονεῖται scriptum sit. *Stephanus.*†

156. λυμαίνονται] ἀντὶ τοῦ βλάπτουσι. Hesych. Sept. Deut. xxviii, 13 ἐπὶ ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν (scil. ἐπὶ τὰ ἀλλότρια) βῆς. Paul. Silentiar. ἀρτὶ ἀρρεῖλαι βοτρυοῦντα φύτευ λευβήτορα. v. Küster. Suid. v. Θαμίτευτον. φυτὰ ἐπὶ ἐλαίαν δὲ ἀπόνευθε, Il. ι, 535. tamen in primis de vitibus et vineis. ut Gyraldi de vinea, Il. ι. 574: ζ, 194 (sub. quod sinonymon, illic φυτάλια). Julian. Ep. 46 φυτάλιά βραχέα, ὀλίγα δὲ οἶνον ἐνδιδοῦν καὶ ὑπὸν.

†Δε πονεῖτο concessivum. Scribendum ἐνέπειν est sup. 2. 191. Nec loci habet. Et ap. Hom. ποτ ἐ Ζεφυρος, ubi prius esse debere videatur, Il. ζ. 149 πυλαι. ἠρανῷ, ὅτις ἔχον ὄφρα. Κ. 5 ὡς ἄν ἀστεμφὴς ποδὸς Ἥρης, τεύχων ἐ πολυν ὀρβρον ..., ἐ νίφετον, ὅτι πὶς τεχνίων ἐποδύνειν ἀγυιας. Υ. 298 μετειδὶ, ἐφέζετο ἐδνήετο.

Sicuti me, invocent. ſine capreas & lepores
In montibus errare. quid enim capreæ & lepores
Perpetrant? ſues opus *ruſticorum*, ſues culta vaſtant:
Et boves hominibus ingens malum *ſunt*, feri & hos.
Sic ait, & celer magnam circa feram laborabat.
Neque enim ipſe *Hercules* quamlibet Phrygia ſub quercu membra in deum mutatus
Sedavit voracitatem. adhuc ei ineſt fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theiodamanti.
Tibi vero Amniſides *nymphæ* a jugo ſolutas
Fricant cervas, & ad eas multum pabuli
Junonis e prato demetentes comportant
Velox natu trifolium: quod & Jovis equi comedunt.
Præterea & aureos loculos implent
Aqua, ut cervis potus gratior reddatur.
Ipſamet vero in patris domum venis, ibique te in ſedem *ſuam*
Omnes ſimul invitant: tu autem Apollini aſſides.
At quando nymphæ te in choro circumdabunt

Prope

cus, quamvis hoc proprie ſignificet. Υπολήνις Callimacho eſt, quod aliis ſcriptoribus ὑπολήνιον. vas torculari ſubjacens, in quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. Latinis *lacus*. Sed hic improprie ſignificat loculos, ſeu vaſa, ex quibus potant equi in ſtabulis. *aquaria* poſſes dicere; ſcil. vaſa. ἐπλήσαντο, *impleverunt*, h.e. *implere ſolent*. Sic enim Græci utuntur aoriſtis.

V. 170. Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι] Locus ſatis difficilis non exercitato lectori; nam ſenſus ſeptimum aduſque verſum producitur μὴ νειὸν τημοῦτος. hoc eſt, ἡνίκα αἱ νύμφαι σ' ἔνι χορῷ κυκλώσονται, τημοῦτος ἐμαὶ βόες μὴ τέμνοιεν νειὸν τετράγυον ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι. *Anna Fabri.*

V. 171. Αἰγυπτίου Ινωποῖο] Inopus Deli inſulæ fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque. atque hac de cauſa *Ægyptium* appellat, propter eam quam cum Nilo Ægyptio habet proprietatem. Sed & alia cauſa eſt, ut tradit Ortelius: nam Deli incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic cauſa in aperto eſſet, cur cum illo pariter & decreſceret & augeretur. Et hæc eſt ſententia Callimachi, ut patet ex verſibus 206. 207. 208. Hymn. in Delum:

Ἰζέτο δ' Ινωποῖο παρὰ ῥόον ὄντα βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Anna Fabri.

V. 173. Ἢ ἵνα δαίμον] Trajectio. Sic verba conſtrue: ἢ ἵνα, Δαῖμον, ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης οἰκήσουσα Αλας Ἀραφηνίδας, ἀπὸ δ' εἴπαο. id. ἀπείπαο δὲ τέθμια. i. νόμιμα. i. *ſacra*, *ſacrificia*, *ritum*. Nec iſta trajectio durior eſt quam qua uſus eſt Horat.

Phœbus volentem prælia me loqui,
Victas & urbes, increpuit Lyra.

Anna Fabri.

Αἶχθι πηγάων Αἰγυπίης Ἰνωποῖο,
Ἡ Πιτάνης, (ἢ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Ἡ Ἴνα, δαῖμον, Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες οἰκήσασα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' Εἵπαο τέθμια Ταύρων,
Μὴ νεὸν τιμᾶτε ἐμὴ βόες εἵνεκα μισθῷ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτείῳ ἀρότῃει.
Ἡ γὰρ κεν γυιά τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι τριφύλιον, καὶ εἰ τυμφαίδες εἶεν,
Εἰναετίζόμεναι, κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄεῖται
Τέμνειν ὤλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς ἄμμι τόδ' ἐκεῖνον
Ἦλθε

Vt Vasc. mendose. AR. III. 1111 Κατα νέὸν ἄρρος τετράγυον.

Sic recte Mss. Reg. cett. mss. Ste.

Sic alii Vasc. Frob. sed Mss. Vat. Amber. Reg. Voss. eadem. (sine contractione). Ern. eadem, sed sed cf. mss. alii.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἰνωποῖο] Ἰνωπὸς, πόλεως Δήλε. Αἰγύπλιος ὁ, ἀφ' ὃν Νεῖλον, ὅτι ἢ αὐτὸς ὀνεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγει τὰ ὕδατα τὰ Νείλε μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ, πόλις Μακεδονίας. Ἡ ἐνὶ Λίμναις] Λίμναι, δῆμος Ἀτθικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. Ἀλαὶ Ἀραφανίδας] Δύο Ἀλαὶ δῆμοι τῆς Ἀτθικῆς, Ἀλαὶ Ἀραφανίδες, καὶ Ἀλαὶ Ζωνίδες. Τέθμια] Τὰ νόμιμα τῆς Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους. Τιμᾶτε] πωικαῶς. Ὑπ' ἀλλοτείῳ] Ὃ ἑξῆς, ἰωνικὰ αἱ νύμφαι πρὸ Ἀρτεμιν τῷ χορῷ κυκλώσουσι, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βᾶς ἐπ' ἀλλοτείῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. ἢ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτῆς δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῆς νυμφῶν· ὡς τε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα. Κόπρον] πρὸ ἔπαυλιν. Τυμφαλίδες] Ἠπειρωτικαί. Τύμφαι γὰρ, χωρίον τῆς Ἠπείρε. λέγει ὃ καλὰς βᾶς ἔχειν πρὸ Ἠπειρον. Κεραελκέες] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

Ancyranus Palm. de Macedonia p. nil tradidit. Laconica Dianæ inprimis colunt. Paus. p. 98.

male. sermone enim de diversis regionibus quæ sunt in confinio Laconicæ et Messeniæ, ubi Dianæ una fuit.

Alcionides Palm.

V. 173. Ἦ Ἴνα, δαῖμον, Ἀλαὶ &c.] Scholiastes dicit duos fuisse pagos in Attica, qui Ἀλαὶ dicebantur. Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & Ἀλαὶ Ζωνίδες. Sed pro Ζωνίδες legendum Αἰζωνίδες, ut olim Meursius vidit in libello de pagis Atticis. Ἀλαὶ Αἰζωνίδες ad tribum Cecropidem, alter Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & ad Ægidem pertinebant. Ἀλαὶ nomen acceperunt a duobus viris Athenienſibus. Erant autem Alae Araphanides, inter Phegeum juxta Marathonem, & Brauronem; Æzonides, prope urbem. Plura ibidem vide.

V. 176. Τετράγυον] La journée d'une charüe. quare non erit quatuor jugerum; nam, ut ait Varro, *Juger eſt quod junctî boves uno die abſolvunt.* γύϊν *menſura*, τετράγυ⊙ *diurnus labor aratori propoſitus.* Dicitur & γύη Æſchyl. in Prometh. Deſmoth.

Τὰς καλλικάρπε Σικελίας ἀβρὰς γύας. *Anna Fabri.*

175. Imitatur Maxim. περὶ ἀρχῶν 473. (Gabric. Bibl. gr. V. 25. p. 440) Μη μιν ἐτ τερόεσσι θέλειν ἐμβάλλον ἀρχεαν ἀρνυσθαι μισθὸν ἐπιλησιμον· ἢ γας ἀρίζηλον βλάψειεν ἄνειμα ὑπ' ἀλλοτριῳ μοχθοντι. V. 177.

Prope fontem Ægyptii Inopi *in Delo*,
Aut *prope* Pitanam (nam & Pitana tua) aut in Limnis,
Aut ubi tu, dea, Alas Araphenidas inhabitatura
Veneris e Scythia, & reſpueris ſacra Taurica:
Ne tum novale meæ boves, gratia mercedis, 175
Quod poteſt uno die arari proſcindant ſub alieno aratore.
Etenim & membra & cervicem defatigatæ
In bubile venerint: etiamſi Tymphaicæ eſſent,
Novem annos natæ, cornibus trahentes: quæ longe optimæ
Ad ducendum ſulcum profundiſſimum. quoniam deus 180
nunquam illum Tranſi-

V. 177. Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ ἀυχένα κεκμηκυῖαι] Neque hanc lectionem, neque illam quæ margini adſcripta eſt, poſſe defendi exiſtimo: ideoque nec γυιαί, nec γυῖας retineo, ſed γυῖα ſcribo. ut autem verſus hanc poſſit admittere, particulam καὶ illi præpono, pro vocula τε quæ illi hic poſtponitur: ita ſcribens totum verſum,

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ ἀυχένα κεκμηκυῖαι.

Simul enim pro Ἦ eſt ſcribendum Ἦ, initio verſus. *Stephanus.*

V. 177. Ἦν δέ κεν γυῖα] Optime hunc locum correxit Stephanus, legendo:

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ ἀυχένα κεκμηκυῖαι. *Anna Fabri.*

V. 177. Ἦ γάρ κεν γυαὶ &c.] Non recedendum ab omnium librorum ſcriptura, vertendum vero: *Sane & claudæ & cervice laborantes.* Heſych. γυὸς, χωλὸς, νοσώδης, πηρώδης. & Suid. Γυῶ, βλάπτω, χωλῶ. Γυαὶ βόες ſunt, quæ nimio labore ſic ſunt defatigatæ, ut vix poſſint incedere, ac ſi claudæ eſſent.

V. 178. Στυμφαλίδες.] Altera lectio eſt Στυμφαλίδες. (pro quo mendoſe adſcriptum eſt margini Στυμφαλίδας) quum autem Στυμφαλίδες legat Scholiaſtes, perperam altera lectio expoſitioni ejus præfixa eſt. *Stephanus.*

V. 178. Στυμφαλίδες] Si legatur Στυμφαλίδες, erit ἀπὸ Στυμφάλου, qui eſt urbs, mons, & fluvius Arcadiæ. verum non video quo modo Στυμφαλίδες erit Ἠπειρωτικαί, cum analogiæ ratio non patiatur, ἀπὸ τῆς Στύμφαι deflecti. Sed ibi eſt error Typographi; nam legendum eſt, Στυμφαλίδες, Ἠπειρωτικαὶ, Στύμφαι δὲ χωρίον τῆς Ἠπείρου. *A. Fabri.*

Ibid. Στυμφαλίδες] Stephanus de urbibus tradit Tymphæ dici montem Theſproticum, & urbem Tymphææm; incolas dici Thymphæos, fœminas Thymphæas; κλητικὸν eſſe *Thymphaicus*; fœmininum, Τυμφαΐς, ut Ἀχαΐς. Ubi in noſtro auctore, quem laudat Stephanus, Cl. Holſtenius pro Συμφαλίδες recte legit Τυμφαίδες & in ſcholiis Τύμφαι. Firmat Lycophron in Alexandra:

Ἐν ᾗ ποτ' ἄυθις Ἡφαιστὴ φθίσει δρέπων
Τυμφαῖον ἐν δοίνῃσιν Αἰθίκων πέμμα.

In qua (Trampya urbe Epiri) *Herculem quondam*
Tymphaceus perdet inter epulas dracone Æthicum dux.

Ubi recte Schol. *Tymphæus* exponit Epiroticus. Potuit tamen Æolice pro Τυμφαΐς dicit Στυμφαΐς, ut dicebant pro μογεῶς Æoles σμογεῶς, pro μῦς σμῦς. Jam vero Epiroticos boves robore & præſtantia præcellere aliis notum eſt. Hinc & Romani pecuarias habebant magnas in Epiro, ut Varro ait præf. lib. II. de R. R. Vide quæ de iis notat Magnus Bochartus Hieroz. II. 6.

Verſ. 179. Ἄρισται τέμνειν] Sic Latini. Horatius:

Callidum, quicquid placuit, joco ſub
Condere furto Anna Fabri.

Sic habuit in ſuo libro Schol. Steph. Byz. et ſic leg. Salm. ad Steph. v. Βανίσιμα et Τύμφη.

† Vulgata in libro qui habuit Schol. Cod. Reg. qi interpretatur χωλαὶ, poſt multa ſed Notâ Scriptor. paſſa, deſecit πρὸς γυῖα. Ἀμήτορα μᾶ., nimirum, genus boves, γυιάς, claudas, vocavit. Id ubi vera claudicationem e negligentia notat. Deinde comede ἀμήτορα πόδες et cervices, in quo fatigatio boum maxime ſentitur. Mſſ. et edd. vett. habent γυῖαι. unde conjicere licuit correctionem laudatam, quæ unus ſubgrandi credendus. Ceterum χωλὸς congruit poetæ, qui ultima in γυῖα ſt in caſurâ. Tota de omnibus aptè membrorum maxime de manibus et pedibus, nempe in iis maxime ὀμογεροῦσι. Schol. γυῖα δ' ἐδόκει ἐλλείφειν. πολλὰ καὶ κῶλα ὑπολείπειν. Sed omnia ſuperſunt de pedibus, in pa. genitivus, in ας et λαγιτudo fere ſcribitur. De pedibus Il. V. 385, AR. 2. 1008 Il. 10. 10; Schol. Nicand. p. 81. Similiter ἀμήτορα τῶν κώλων. Eustath. 1192 χεῖρες δὲ καὶ κῶλα.

179. κεφαλαίτερος vox poſtulat: nō enim hic refert, cornibus trahere, ſed de robore quæritur, quod maximè habent in cornibus. Jam debet aliquid eſſe proprii, ἐφ' ᾧ ἐστὶ magnitudo intelligitur, ſed trahere cornibus, non de bubus ſane dicitur. Κεφαλίκιος τὸ τοῦ κεφαλῶν ἔλκειν τὸ ἄροτρον, aut communes nec magnitudinem robuſti indicat, quod tamen hic deſiderabatur. κεφαλαίτερος ſi ap. Ath. IV, 180. Primus Bentleius. ed. D. κεφαλικ. gen Steph. secutus.

Ηλθε παρ' Ηέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ Φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας?
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα Φίλαο νύμφην,
Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἰαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτὺν,
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
v. Obs. misc. III, p. 95.
Πρηόνος

ἔξοχον Ambr. ut saepe in mss. vel contra metrum. Sic AR. III 514 ἐμπέδα. Quelf. ἐμπεδον.

δὴ om. Mss. Voss. καὶ δὴ σχεδὸν etiam AR. II, 1032, δὴ σχεδὸν Hes. Scut. 113. καὶ δὴ freq. ap. Attic.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας. Τηΰγετον] Ορος Λακεδαίμονος. Εὐρίποιο] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δ' οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ Μάκρις. Γορτυνίδα] Κρητικήν· ἀπὸ τόπου. Ελλοφόνον] νεβροκτόνον. Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. Παίπαλά τε] Τόπους τραχεῖς.

V. 182. Φάεα μηκύνονται] Sic Catull. in Coma Berenices dixit *festis luminibus*, hoc est, *festis diebus*. Nescio an monuerint Interpretes. nil Scaliger. Muretus explicat, sed non dicit unde sumpserit Catullus. *Anna Fabri.*

V. 186. Εἰπὲ θεά· σὺ μὲν] Potest εἰπὲ jungi etiam cum pronomine ἄμμιν, ut interpungatur post θεά. *Stepha.*

V. 186. Σὺ μὲν ἄμμιν] Virg. & Theocrit. Idyll. 23.

Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι. *A. Fabri.*

V. 190. Ἐλλοφόνον] hoc est, κυνηγετικὴν, καὶ φονεύουσαν ἐλλούς, τουτέστιν ἐλάφους. Nam ἐλλὸς est diminutivum ab ἔλαφος. *Vulcanius.*

Ibid. Βριτόμαρτιν] De hac ita Solinus: *Cretes Dianam religiosissime venerantur βριτόμαρτιν gentiliter nominantes; quod sermone nostro sonat virginem dulcem.* V. Cl. Josephus Scaliger notat se in Glossariis Græcorum invenisse, Βριτὺ, τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες. *Vulcanius.*

V. 190. Βριτόμαρτιν] Britomartis erat, uti tradunt, filia Jovis, & Carmæ: ac Dianæ, ob venandi studium, grata. Meminit

Transivit Sol pulchrum chorum: sed aspectat,
Currum inhibens, & dies ipsi *tum* protrahuntur.
Quæ vero tibi insularum, quis mons placuit potissimum?
Quis portus? quæ civitas? quam præcipue nympharum
Dilexisti? & quales heroinas habuisti socias? 185
Dic, dea, tu quidem nobis: ego vero aliis canam.
Insularum quidem Doliche, urbium vero tibi placuit
Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.
Præcipue autem inter *omnes* alias Gortynida amasti
nympham,
Cervarum venatricem, Britomartin, certam jacula- 190
tricem: cujus olim Minos
Perculsus amore, pervagatus est montes Cretæ.
Illa vero alias quidem hirtis sub quercubus latitabat
nympha,
Alias autem in locis uliginosis. At ipse novem men-
ses percurrebat
Loca prærupta, & pendentes scopulos. nec intermi-
sit insectationem,
Donec apprehensa ferme *nympha* insiliit mare 195

Ab

minit ejus Claudianus in Stilic. Panegr. III.

Ignea Cretæa properat Britomartis ab Ida.

Virgilius in Ciri:

- - ut quid ego amens
Te erepta, o Britomarti, mea spes una salutis,
Te, Britomarti, diem potui producere vita.

Plura de Britomarti vide apud Meursium in Creta lib. IV. c. 3. Doctissimus Casaubonus ad Strabonem notat, Cornutum dicere Brisein quasi Britein dictam, quasi dicas suavem & charam Achilli: & ut Græcis virginem παρθένον dici ἀπὸ τῆ παθθένειν τῇ μίξει, sic Cretenses virginem ὄμαρτιν appellasse ἀπὸ τὸ ὁμαρτεῖν τῇ μίξει. Matrem enim perpetuo olim secutas esse virgines. Horat.

Tandem desine matrem
Tempestiva sequi viro.

Sed rectius Salmasius ad Solinum docet Βριτόμαρτιν dici Cretensibus dulcem virginem. Βριτὸς enim lingua Cretica esse *dulcis*, & μάρτις eorundem dialecto significare *virginem*. Græcis enim μορτὸς esse ἄνθρωπος, unde μορτοβότην ναῦν τὴν ἀνθρωποβάτιν exponi Hesychio. μορτὶς itaque dici mulierem. Cretenses autem o in α mutare solitos, & contra, μαρτὶς. hinc Βριτόμαρτις iis vocari dulcem puellam.

V. 190. εὐστοχον] ἔυστοχον, certam in collimando & figendo: ita infra vers. 262.

Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' ἔυστοχίην ἰριδαίνειν.

Vulcanius.

V. 191. Πλοιησθεὶς] ὑπ' ἔρωτι] *percussus amore.* Sæpe Lucianus hoc verbo usus est. *Anna Fabri.*

V. 193. Ελαμιῆσιν] Interpres Homeri explicat καθύδρῃ ἢ βοταιώδει τόπῳ. *Anna Fabri.*

Elegans vis de amore vehementi. A. Pr. §55 ἐστορηθῆναι, ὡς ἔφευγε, καὶ ἐδίωκεν, ἀπὸ τοῦ ἀσσειάτερ. Schol. Simile Ἰὼ ἐκ Ἡσιόδου ἀπειλεῖ Steph., ubi de vehementi cursu Dionys. Dicitur. Plato libr. 1. de vehementi cupiditate. Graec. T. I. p. 68 ἔστασθαι περὶ τοὺς ἐρῶντας Salustius. Segr. VI. p. 783 Διαπτοίησις ἀφροδίσιος. Nimis sæpe hoc usus est, ut exquisitus elegantiæ. Dorvill. Charit. p. 754.

Πρηόνος ἐξ Ὀπάτοιο· ἡ ἔνθορεν εἰς ἁλίηων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν, ὅς δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέεσιν. ἀνεφήσαντο δὲ βωμὸς,
Ἱερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ πέφνος ἅματι κείνῳ,
Ἢ πίτυς, ἢ ἀχίνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἀνέρχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφυγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὔπι ἄναυ' θύωπα, Φαεσφόρε, ἡ δέ σε κείνης
Κριθείης καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μιν Κυρίνην ἐπεφήσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κυῶε, τοῖς ἐνὶ κούρη
Ὑψηΐς φρὰ τύμβον Ἰωλκίου ἔμμορ' ἀέθλῳ.
Καὶ Κεφάλῃ ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθρονον ἐθήκαο· ἡ δέ σε φασὶ
Καλλὶν Ἀντίκλειαν ἴσον Φαέεσσι φίλησαι.
Αἱ ῥῶται θοὰ τόξα ἡ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωσι δέ σιν ὦμοι

Δεξι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὔπι ἄναυ' εὐῶπι] Οὔπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ἢ φασὶ δ ὀπιζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ φασὶ πὼ θρέψαι αὐτὴν Οὔπιν. ἢ δηλ τὰς Ὑπερβορέας κόρας, Οὔπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων ἡ Ἀρτεμις. ἡ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὔπις ἡ Ἀρτεμις Λοξίας ἡ ἡ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Ἀπόλλων. Ὑψηΐς] ἡ Κυρίνη. Ἰωλκιον] Τὸν τύμβον τὸ Πελίκ. Ἰωλκιος γὰρ ὁ Πελίας. Καὶ Κεφάλῃ ξανθὴν] Ἦγουν, πὼ Πρόκριν ἡ καλὼ Αντίκλειαν. ἢ. πὼ μητέρα Οδυσσέως, ἢ ἄλλω τινά.

Πρηόνος Palmer. Barnes. Euseb. p. 234. Erm.

V. 196. ἡ ἔνθορεν εἰς ἁλίηων Δίκτυα] Strabo Geogr. lib. x. hanc Callimachi sententiam refutat. Dissentit etiam a Callimacho Diod. Siculus lib. 6. Pausanias in Corinthiacis cum Callimacho facit. *Vulcan.* Vide & Meurs. in Creta lib. II. cap. 5, ubi fuse de nomine Dictynnæ differit.

V. 196. ἡ ἔνθορεν Δίκτυα] Salmasius in Exercitationibus Plinianis Callimachum defendit, & a Strabone male reprehendi contendit. id enim ait Strabonem culpare, quod dixerit a Cydoniatis Dictynnam vocatam esse, quia Cydonia non fuerit vicina Dictæo monti. Sed male: Κύδωνας enim ait dixisse Calli-

γαιεσσι & natura longa; at 182. corripitur ob seq. vocalem, ut in Galesophyn. Hinc apud malle γαιεσσι, ut supra γαιεσ v. 71.

Ab alto vertice: insiliit autem in piscatorum
Retia, quæ ipsam conservarunt. hinc deinceps Cydones
Nympham ipsam, Dictynnam: montem vero unde
desiliit nympha,
Dictæum appellitant: excitatisque *ibi* aris
Sacra etiam faciunt. At sertum die illo (gunt.
Aut pinus aut lentiscus *erit*: myrtum vero manus non tan-
Tunc etenim peplis inhæsit myrteus ramus
Puellæ, quum fugit: hinc admodum irata fuit myrto.
Upi regina aspectu pulchra, Lucina: equidem te dilecta
Cretenses vocant cognomento a nympha.
Sed & Cyrenen *tibi* associasti: cui olim dedisti
Ipsa venaticos duos canes, quibus virgo
Hypseis apud tumulum Iolcium potita est victoria.
Et Cephali flavam uxorem Deionidæ *Procrin*,
Diva, tuarum venationum sociam constituisti: præ-
terea te dicunt
Pulchram Anticleam tanquam oculos *tuos* amasse.
Atque hæ primæ celeres sagittas & circa humeros
pharetras
Sagittiferas gestarunt. inviolabilesque illis humeri
Dextri,

Callimachum poetarum more omnes Cretenses, quia Cydonia urbium mater in Creta insula. Sic & *Cydonia tela* pro sagittis Creticis poetas appellare.

V. 197. Κύδωνες Νύμφαν μὲν Δίκλυναν] Pausanias in Corinthiacis auctor est, Britomartim non solum a Cretensibus, sed ab Æginetis, quibus in insula apparuit, cultam fuisse. Δίκλυστις δέ οἱ, inquit, ὄνομα τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, ἧς Δίκλυννα ἐν Κρήτῃ. Dictynnæ appellatio unde fluxerit, jam dictum. Ἀφαία vero, ὄνομα τὸ ἀφιδέσθαι, quod scilicet effugerit Minois vim. Virg. in Ciri:

Numquam tam obnixe fugiens Minois amores
Præceps aereis specula de montibus isset:
Unde alii fugisse ferunt, & numina Phocæ
Virginis assignant.

quo in loco præclare, ut omnia, annotavit Cl. V. Josephus Scaliger, pro *Numina Phocæ* legendum *Numen Aphææ*. Vulcanius.

V. 201. Μύρτεον δ' χείρες ἀθίκτου] Hoc, opinor, fiebat, quod Myrtus Veneri sacra, quam hæc aversabatur. *A. Fabri.*

V. 207. Τοῖς ἅνι] Nota, *per quas*, *quorum opera*. Anna Fabri. Κέκλετ' ἀκόρεμ, poetarum frequentissime apud Homerum. Ἐν τοῖσιν ἐν χερσὶν ἔβη.

V. 209. Ἄλοχον] Procrin intelligit, & error est apud Schol. ubi pro Κεφάλῳ ἄλοχον, ἤγουν τὴν Πρόκριν, scribe Πρόκριν. *Anna Fabri.*

V. 211. Ἶσον φαίσαι] Sic Catull. *Ni te plus oculis meis amarem.* Plaut. autem sæpe, *oculitus amare*. Anna Fabri.

V. 212. Καὶ ἀμφ' ὠμοισι φαρέτρας] Hinc refelles quod vulgo dicitur, nobiles tantum Deos pharetram humeris gestare. *Anna Fabri.*

V. 213. Ἀσύλωτοι] Male Interpretes, ut opinor, qui vertunt *inviolabiles*,

Δεξιτεροὶ, ϗ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ἡνίσας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώλιν Ἀταλάντην
Κάρῃ Ἰασίῃ συνοχῇσιν Ἀρκασίδαο, [ξ Voss. ad amussim; deberet Dicit. ἐπὶ τὰ τοῦ κακοζήλου ἔπεσι? Ἀρκασίδης termin. Arcasis. Steph. a Ἀρκασ.
Καὶ ἐ κυνηλασίῃ τε ϗ θυσχίῃ ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίδες ἀγρηυτῆρες
Μέμφονται κάθαρσιν. τὰ γὰρ σημεῖα νίκης
Ἀρκαδίῃ εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι ἥρως ὀδόντας.
Οὐδὲ μὴν Ὑλαῖόν τε ϗ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα,
Οὐδὲ θρ ἐχθαίροντας, ὃν ἄϊδι μωμήσεαι?
Τοξότιν· ἢ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιφθύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πολυμέλαθρε, πολύπολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποίησαν Νηλεὺς
Ἡγεμόνι, ὅτε νησὶν ἀνήγαγε Κεκροπίηθεν,
Χησιάς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάθετο νηΐ,
Μείλιον ἁπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἄητας.

Τεύκρων

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ποδορρώλιν] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρέγειν ϗ ὁρμᾶσθαι. Οὐδὲ μὴν Ὑλαῖόν τε] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, ὃς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιαζομένους αὐτήν. Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ] Τῶν λαγόνων τῶν κενταύρων. Νᾶεν] Ἔσαξεν ἔβρεξεν, ὅθεν ϗ νᾶμα, ϗ νασμός. Χησιὰς] Χήσιον, ἀκρωτήριόν τι Σάμου. ϗ Ἰμβρασίη, ποταμὸς τῆς Σάμου.

les, illæsi : significat hic *nudi*. & vult Callimachus illis dextros humeros nudos fuisse, quemadmodum Amazonibus: non alibi, quod sciam, reperies. Explicationem meam probant sequentia, ϗ γυμνὸς παρεφαίνετο μαζός, quod fieri nequibat, ni item nudi fuissent humeri. *Anna Fabri.*

V. 216. Ἀρκασίδαο] Meminit hujus vocis Stephanus in *Arcadia*. Cæterum de duobus Atalantis, ne actum agam, adi Muretum ad Propert. Hæc Milanioni nupsit, non Hippomeni. *Anna Fabri.*

V. 218. Ἐπίκλητοι] Interpretes legunt ἔπικλειτοι, cum vertant *celebres, illustres*. Anna Fabri.

V. 222. Μωμήσεαι] In Aldina editione corrupte legitur νωμήσεαι, & in Froben. μωμήσεαι. *Vulcanius.*+

V. 226. Μιλήτῳ ἐπίδημε] QUI ES ALLEE DEMEURER A MILET. Nil aliud

218. ἡνίσας. Eadē forma Κ. in Del. 20. Suid. ἠνίσαμεν, ἠνίσαμεν. ἔτι ἠνίσαμεν· ἠσπάσαμεθα, ἠγαπήσαμεν. Idem fuerat Callao. ποδορρώλιν. Ms. Voss. ποδορρωγῆν. V. ad Κ. in Del. 178. Recte cum emendat Etym. M. et Suid. hv. Ruhnk.

+Sic et Ms. Voss. et probat Eun. Theocr. 9, 24 τὸν νέ' ἀν ἴδοις μωμεύσατο τέκτων. sed reliq. mss. ἕδοις, quod præfert Eun. cum Bentenat., qui negat convenire ἴδοις cum ἀόριστον. Ad. I. 330 ἴδε δ' ἐπὶ ὧν Γαῖαν ὀργόσεσθαι. Ubi speranda, putandi optime cū Jun. constructio, ἔδοι dor. pro ἴδοι. Stanl. ad Prom. 626. Omnino ζαφλεγὲς ἴδοι pro dor. V. Κ. in Del. 7. ὀνοτὸν ψυχοδόσει. Ionica non habent, sed est Lucian. Dial. meretr. 13.

Dextri, & nuda ſemper conſpiciebatur mamma.
Approbaſti etiam valde velocem pedibus Atalantam,
Filiam Iaſii Arcaſidæ, porci *Calydonii* interfectricem:
Eamque canibus venandi & jaculandi dexteritatem docuiſti.
Haud ipſam lecti Calydonii venatores
Reprehendunt apri: nam ſigna victoriæ
In Arcadiam pervenerunt: habetque etiamnum feræ dentes.
Neque ſane Hylæum & ſtultum Rhœcum crediderim,
Quantumvis infenſos *ei*, in inferno vituperaturos eſſe
Jaculatricem *Atalantam*. neque enim cum ipſis viſcera commentirentur,
Quorum Mænalius inundatus fuit ſanguine vertex.
Veneranda, quæ multas domos & multas urbes poſſides, ſalve Chitone:
Quæ Miletum habitas. Nam te Neleus fecit
Ducem, quando navibus advectus eſt e Cecropia,
Cheſias, Imbraſia, primæ ſedis dea. Tibi etiam Agamemnon
Clavum navis ſuæ dedicavit in templo *Aulidis*,
Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipſi detinebas ventos, Eadem forma Od. K, 20; imitatſt Hol. 3. Teu-

aliud ſuccurrit. Anna Fabri.

Ibid. Νηλεὺς] Theocrit in elegantiſſimo Poëmatio, cui titulus eſt. Ηλακάτα. v. 3.

Θαρσεῦ σ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν.

Anna Fabri.

V. 228. πρωτόθρονε] Dianæ dignitatem excellentiamque inter reliquos divos, ſupra ita deſcripſit verſ. 67.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι. οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμοῦ καλέουσι. σὺ δ' Απόλλωνι παρίζεις.

Eadem enim prærogativa utitur qua Apollo Homericus:

Οντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα
Καὶ ῥά γ' ἀναΐσσουσιν ὀπιχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων ὅτι φαίδιμα τόξα τιταίνει. *Vulcanius.*

228. πρωτόθρονε] Πρωτόθρονος eſt primæ ſedis dea ſeu deus, hoc eſt, primi ordinis. Sic dicta eſt Diana, quod eſſet ex diis Conſentibus. qui nimirum in conſilium Jovis adhibebantur, & ejus erant adſeſſores, quos Cic. 1. Tuſc. vocat Deos majorum gentium. De his Auguſtin. IV. de Civit. Dei cap. 23. *Quis ferat, quod neque inter Deos Conſentes, quos dicunt in conſilium Jovis adhiberi, nec inter deos, quos ſelectos vocant, Felicitas conſtituta eſt?* Hos fuiſſe ſex mares, & ſex fœminas conſtat. Omnes enumerat Ennius apud Apulejum de Deo Socratis:

Juno, Veſta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars, Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς· θυσ. Vasc. Trob. δυο εγκαθησ. Voss.
Ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
ζην Ern. Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσσοις
Ἡμέρῃ, ὄυνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν κοτε παῤῥαλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο, ἐν ms. Voss.
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο, ηναν ms. Reg. Cimbr. 1. Voss. αινον conj. V. B. ad marg. Vasc.

Εργον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ῥαμνουσίδι] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ᾠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε+ τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην. Ἀξείνια] Ὄρος Ἀρκαδίας. Τὸν δ' ἐνὶ Λούσσοις] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσσα, ὡς Ἡρωδιανός. Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο· ἓν μὲν, Κορίης· ἓν δὲ, Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν· Ἱππὼ] Μία τῶν Ἀμαζόνων.

+ pepererat. V. Munk. ad Lactant. fab. X, 10.

+ Ejus librum περὶ καθολου laudat Sch. Ar. II, 401, e quo solebant grammatici geographica petere. Ejus compilator stetit Steph. qui de urbibus scripsit. Holsten. Steph. p. 29 q extr.

V. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Schol. ait esse e Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter cum Nemesi concubuit, quæ postea ovum peperit: quod, cum Leda reperisset illud, fovit, & Helenam cum Dioscuris in lucem protulit. Hanc fabulam narrat Hyginus. *Anna Fabri.*

V. 233. Προῖτος] Rex Argivorum. Hanc seu fabulam seu historiam tangit Virgil.

Prætides implerun falsis mugitibus auras Anna Fabri

V. 235. Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια] Palmer. suspicabatur, epitheton esse montium, non nomen propr.

Reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhospitis.* Sed Græcus Sholiastes ἀξείνια interpretatur ὄρος Ἀρκαδίας. Unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια, vel potius Ἀζάνια. Nam Clitorium erat vicinum Azaniæ. Holstenius ad Stephanum. v. Lutat. et Barth. Stat. Theb. IV, 293.

V. 235. Ἐνὶ Λούσσοις] Lussi Arcadiæ vicus, Pausaniæ, Steph. & Polybio IV, 15: ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. *A. Fabr.*

V. 238. βρέτας ἱδρύσαντο] Hoc Pausanias in Corinthiacis, deauratum fuisse scribit

Teucrorum cum naves Achivæ oppida vexatum
Navigarent, propter Helenam Rhamnuſiam animis concitatæ.
Enimvero tibi & Prœtus duo condidit templa:
Alterum quidem Coreſiæ *Dianæ*, quod ei collegiſſes filias,
In montibus errantes inhoſpitalibus: alterum vero in Luſſis, 235
Hemereſiæ, quod animum inſanum depuliſſes a filiabus.
Tibi etiam Amazones, belli affectatrices,
Olim in littore Epheſi ſtatuam poſuerunt,
Fagino ſub trunco. peregitque tibi ſacrum Hippo:
Ipſæ vero *Amazones*, Upi regina, circum ſolenni ſal- 240
tatu tripudiarunt, [celerat; ſc. Amazones. Nam aures, ceu ſignificat in Etymologicum; pariter
Primo quidem in ſcutis armatum *tripudium*, deinde [cf. Ruſt. ad Il. p. 761, et ad 2. 636, ubi ἠσσειον ὁμαρτῆ ex Il. 6, 513.
vero in orbem
Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem ſuaves
Subtile quid fiſtulæ, ut ſaltarent junctim.
Nondum enim hinnulorum oſſa perterebraverant
Opus

ſcribit, excepta facie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquiens, (nam & Bacchi ejuſdem formæ fuiſſe ſcribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκόσμηται. *Vulcanius.*†

V. 239. Φηγῷ ὑπὸ πρίμνῳ] Alii tamen non in fagi, ſed ulmi trunco. Dionyſius, πρέμνῳ ἐνὶ πλελέης. Legebat Pater meus φηγῷ ὑπὸ. φηγῷ Dor. pro φηγῇ. Nil certius. *Anna Fabri.* Sic quoque legendum olim cenſuit anonymus P. Francii & Matthæus Sladus.*

Ibid. Ἵππῳ] Illam Græci & Latini *Otreram* dicunt. Hygin. *Anna Fabri.*

V. 240. Πρύλιν] Πρύλις, teſte Euſtathio, ſignificat ſaltationem, quæ in armis fiebat. quæ alio nomine πυρρίχη, apud veteres Latinos *bellicrepa ſaltatio* dicebatur, ut teſtatur Feſtus Pompejus, & ita hoc loco uſurpatur a Callimacho.

V. 243. Ἵνα πλήσασιν ὁμαρτῇ] Gallice verterem, AFIN QU'ELLES ALLASSENT EN CADENCE TOUTES ENSEMBLE; nam ea vis eſt verbi πλήσω, a quo πληγή, quod aliquando ſignifi- cat MESURE, CADENCE. Reperi apud Heſychium, πλησμονὴ, δίκαιον. Locus ſatis difficilis, & tamen nil Scholiaſtæ. *Anna Fabri.*

V. 243. Πλήσσουσιν ὁμαρτῇ] Scil. γῆν. Verbum e verbo eſt, *ut percutiant junctim* terram. hoc eſt, ad numerum ſaltent, ut apud Horat.

Nunc pede libero Pulſanda tellus.

Πλήσειν eſt pulſare tellurem.* Pro πλήσειν dixit Homerus πλῆσιον. Odyſſ. ζ. v. 318.

Αἱ δ' εὖ μὲν πρώτιχν, ἓν ᾗ πλῆσσοντο πόδεσσιν.
Atque illi quidem bene currebant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.

Hoc vero Euſtathius notat Æolice dici pro πλήσειν: & ab eo exponitur βηματίζειν, quod eſt *metiri paſſus*, & translate *ſaltare ſcienter.*

V. 244. Νεβρείας] Tibia enim a tibiis animalium. Antipater. Νεβρείων ὅσσον σάλπιγξ ὑπεσείσαχεν αὐλῶν. *Anna Fabri.*

+ Vulcanius. Confentit ſtatua Dianæ cognomine Epheſiæ quæ fuit in templo cognomine ejus Epheſiaræ. De illa v. Clem. Al. Protrept. p. 30. ſtatuas deorum fuiſſe olim Ξόανα, i.e. ſine figura humana, at ἔπειτ ἀνθρώπους ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ηρξατο, ἄχρις τὴν ἐκ βρότεων επωνυμίαν κατηνεγκάσθαι. Idem Heſych. ξόανα· πρώτων τὰ φηγίνων πέρνα. Subſtantive poſito pro adj. cf. Il. 5, 302 φηγινέοιο πέρνα. Sed *Lauri.* Theod. Gaza ad marmor Rosett. vel ad Strabonem, v. Hemſterh. Albert Heſych. Il. 2, p. 143. Il. 7, 383 et alib. vid. nota πέρνημι

Εργον Αθωαΐης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκυνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ Φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα ωξὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη. τῶν δ' ἔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα κ' ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ὅτε δὲ φρατὸν ἱππημολγῶν
Ἦγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναύσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
Ἃ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. ἐκ δ' ἔμελλεν
Οὔτ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εργον Αθωαΐης] Αθωὰ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης. Σάρδιας] Πόλις Λυδίας. Βερεκυνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας. Ρέα κεν Πυθῶνα] Ὁμηρος, Οὐδ' ὅσα λαΐνος ἐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργῃ Καὶ ἠλαίνων] Μωραίνων. Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης] ἡ Ἰώ, ἡ εἰς βοῦν μεταμορφωθεῖσα. Βόσποροι δ' εἰσὶ δύο, ὅ, τε τῦ Βυζαντίυ, καὶ ὁ Κιμμέριος.

V. 246. ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον] *In stratum Berecynthium*, hoc est, in Βερεκυντίαν. Stephanus: Βερέκυντος ὅτι πόλις Φρυγίας ἡ ἡ χώρα Βερεκυντία. *Berecynthus urbs Phrygiæ*, *regio Berecynthia*. Incolæ, ut ibidem docet, sunt Βερεκύνται. *Berecynthæ* Straboni dicuntur Βερέκυντες; quos dicit populum esse Phrygum & Trojanorum, circa montem Idam. Scribitur Βερέκυνθος & Βερέκυντος.

V. 247. Οὖλα κατεκροτάλιζον] *Plaudebant pedibus.* tametsi frequentius κροταλίζειν, significat κρούειν ταῖς χερσίν, ut annotat Hesychius. Unde & κρόματα dicta. Martialis:

Edere lascivos ad Bætica crumata gestus.

quorum maximus passim hodie in Hispania usus est in choreis. Neque enim saltant quin simul aut nuda medii digiti ad pollicem collisione strepitum excitent, vel testulas quasdam ligneas, quas *Castañetas* vocant, (quo nomine & crepitum ipsum, quem edunt, appellant) digitis aptent, & convexa sui parte inter se collidant: Vel, ut in festis & supplicationibus publicis, *Scabillos*, ut vocat Arnobius, Hispani *Caxcabeles*, hoc est, parva quædam tintinnabula sive crepitacula pedibus alligent: Vel quadratum tympanum, quod Hispani *Pandero* vocant, Isidorus lib. 3. Originum, *Pandorium* (tametsi eam vocem pro fistula pastorali accipere videatur ea fortasse ratione qua Catullus Tympanum tubam Cybelejam vocat) utrinque manu pulsantes, raucum quendam sonitum edant. Nam convexorum tympanorum, quos *Atabales* vocant, & ab equitibus pulsantur, in bellis tantum vel pompa regia est usus, ut vulgaris tympani quod *Atambor* vocant, & peditum proprium est, in rebus militaribus

247. ῥέα fl. intelligo strenue, fortiter, ut H. in Jov. 52 accipiebat Th. Bentl. Schol. ὀξύ, πυκνόν. Hanc interpretationem dejerant et κατεκροτάλιζον et seq. Il. ζ. 756; 759 de Stentore βλὲν κελαδήσαι

Opus Minervæ, cervo noxium. Ibat autem ſonus
Sardes uſque, & ad tractum Berecynthium: ipſæ vero pedibus
Valde ſtrepebant, ſonitumque edebant pharetræ. Il. α, 46. Vgl: „tela sonant humeris."
Hanc porro deinceps circa ſtatuam amplum templum
Ædificatum eſt, quo nullum divinius aſpiciet Oriens, ἠώς de sole etiã Musæ. 110 κατήϊεν εἰς δοσιν ἠώς. Sic et „aurora". Davis. C. n. D. 2, 28.
Neque ullum opulentius: facile Pythonem ſuperet.
Quare inſaniens vaſtaturum *ſe hoc* comminatus eſt
Lygdamis, homo injurius, & inſuper exercitum equimulſorum
Adduxit Cimmeriorum, arenarum inſtar, qui apud ipſum
Adjacentes habitant vaccæ Inachiæ tranſitum. κεκλιμένας notat situ et vicinitate. Il. ε, 709 ὅς ῥ' ἐν Ὑλῇ ναιέσκε — λιμνῇ κεκλιμένος Κηφισσίδῃ. Polyb. 2, 14 πλευρὰ Ἰταλίας πρὸς τὴν ἀνατολὴν κεκλιμένη.
Ah miſerum regem, quantum erravit! neque enim futurum erat

Ut

taribus. De Crotalo vero qui plura deſiderat, legat quæ V. Cl. Joſephus Scaliger in Copam Virgilii ex Apulejo & Commentariis Græcorum adfert. *Vulc.*

V. 247. Οὖλα] *alacriter*, ut Hymn. in Jovem v. 53. *Anna Fabri.*

V. 247. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Id eſt, *magnum edebant ſtrepitum.* Illa vero inſtrumenta, quæ motu pedum agitabantur, Latinis dicuntur *Scabilla.* Vide Ruben. de lato clavo. 11. 17.

V. 248. περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον] In editione Henrico-Stephaniana, ut & Aldina & Frob. mendoſe legitur εὐρυθέμεθλον, una dictione, cum legendum ſit disjunctim εὐρὺ θέμεθλον. ut ſit ſenſus: περὶ κεῖνο βρέτας (cujus videlicet ſupra meminit verſ. 238.) μετέπειτα ἐδωμήθη εὐρὺ θέμεθλον. ut Hippo primum ei exiguum fanum erexerit, poſtea Epheſii auguſtiſſimum templum exſtruxerint. de quo in Actis Apoſtolorum. Per θέμεθλον vero εὐρὺ, ex amplitudine fundamentorum molem templi ſuperexſtructi ſignificat. *Vulcanius.*

V. 248. Βρέτας] ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Heſychius, & Scholiaſtes Ariſtophanis. Sunt qui credant nomen eſſe indeclinabile. miror, cum apud Æſchylum reperiatur βρέτη, & βρετέων in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ.

Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-
πέσω βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες ἔνεδροι,
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

& in Περσ.

Οἱ γῆν μολόντες Ἕλλαδ', οὐ θεῶν βρέτη
Ἡδοῦντο συλᾶν.

Reperitur etiam apud Heſychium βρέται, id eſt ἀπεικονίσματι. *Anna Fabri.*

V. 249. Τοῦ δ' οὔτι θεώτερον] Vide Philonem Conſtantinopolitanum de ſeptem miraculis, & quæ ibi notat Allatius. Idē de templo Ephesio Dion. P. 829 περιωβιον ανδρασι θαυμα.

V. 251. Τῷ ῥα κὴ ἠλαίνων] ἠλαίνειν non ſolum eſt τὸ μωραίνειν, verum etiam μαίνεσθαι. *Vulcanius.* ἠλαινω et -εσθαι propr. errare, vagari (a ἄλω, unde αλαινω, vox Eurip., Valk. Phoen. p. 518, item ἠλαβκω et ἠλαβκαζω) qo sensu Theocr. 7, 23, v. ibi Schol. Itaq ἠλαινων est amens, furiosus, qi errore mentis oppressus est, exiit de statu mentis.

V. 251. -ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε] Scribendum potius ἀλαπαξέμεν. *Stephanus.*

V. 254. Βοὸς πόρον] Boſporum Cimmerium, de quo ſic Æſchylus in Prometh.

Εσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. *Anna Fabri.*

V. 255. ἃ δειλὸς βασιλέων] hoc eſt, ἐν τοῖς βασιλεῦσι. *Vulcanius.*

V. 255. Δειλὸς βασιλέων] Dicitur ut Δῖα θεάων, id eſt, *inter Deas divina*: δειλὸς βασιλ. *miſer inter Reges.* Ita & Lucret.

— *omnium quæ clara clueret.*

i. *clara inter omnes.* Anna Fabri.

V. 259.

Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίην δὲ παλιμπετὲς, οὔτε τις ἄλλος
Ὀσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἅμαξαι,
Νοστήσειν· Εφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχιη, λιμενοσκόπε χαῖρε, Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πτόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν.
Οὐδὲ γὰρ Ατρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ωτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γαμὸν ἐμνήστευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μουνυχίη] Μουνύχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Αθηνῶν. Alii portu faciunt distinctum à Piræo, quod rectius, sed erat cum Piræo conjunctus. V. Strab. IX, p. 395.

V. 259. Μουνυχίη] Diana Munychia, a Munychia portu Atticæ, non longe Piræo. Ortelius. At Scholiastes noster facit partem Piræi: Μουνύχιον γὰρ, inquit, ἐστὶ μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν. *Anna Fabri.* Photius P. CP. in lexico MS. etiam Minervam vocat *Munychiam*, his verbis: Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Αθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ παντευκλέους.

V. 260. Οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ] Meminit OEnei etiam Lucianus in Sympos. Ἐκ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους Θεοὺς ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως.

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὴ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης.

Καλυδὼν μ' ἤδη γᾶια Πελοπίης χθονὸς,
Ἐν ἀντιπόρθμοις πέδ' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θέα.

h. e. *Quod si tibi videor cœnæ gratia succensere, quid OEneo acciderit cogita. Videbis enim Dianam succensentem, quod ille solam non adhibuisset sacrificio, cum reliquos omnes deos acciperet convivio. Nam hac de re sic meminit alibi Homerus:*

Non meminit, vel non succurrit, at acriter arsit.

& Euripides,

Hæc terra Chalydon Pelopii est soli, fretum
Qua est parte, campos divites habens.

& Sophocles.

Immisit agris OEnei aprum maximum,
Torquens sagittas eminus Latonia.

Mentionem ejus quoque facit in dial. de sacrificiis in initio.

V. 263. Ἀτρείδης] Vide & Lucian. de sacrificiis.

V. 263. ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ] mer-

Ut vel ipſe in Scythiam redux, vel quiſquam alius,
Quorumcunque in prato Cayſtrio conſtitere currus,
Reverterentur. Epheſo enim ſemper tuæ ſagittæ,
quaſi propugnaculum, objectæ ſunt.
Diva Munychia, portuum inſpectrix, ſalve Pheræa.
Nemo dedecore afficiat Dianam. neque enim OEneo
Aram *ejus* contumelia afficienti pulchra domi ſubeunda fuerunt certamina.
Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritia *divam* provocet:
Non enim Agamemnon parva ſe jactavit mercede.
Nemo item ambiat hanc virginem: neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.
Sed neque ſaltatum aliquis fugiat ſollemnem: neque enim Hippo
Abſque fletu circa aram renuit tripudiare.
Salve magna regina, & propitia ſis huic cantui.

mercede vel pretio. Hic in malam partem accipitur: hoc eſt, non exiguo cum ſuo malo inſultavit Dianæ: ita Hymno εἰς λοῦτρα τῆς Παλλ. verſ. 101.

Ος κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

hoc eſt, οὐ νηποινὶ, ἢ τοι ἀτιμωρητί. *Vulcanius.*

V. 263. Ολίγω μισθῷ] Sic Latini utuntur τῷ *pretium.* Horat. *aut pretium eſt mori.* Hunc locum ſic verte, IL NE LUY EN COUSTA PAS PEU. Sic Terentius in Andria, *Ego pretium ob ſtultitiam fero.* Sic Plautus in Rudente, *Iniqua hæc patior cum pretio tuo*, id eſt, *cum magno malo tuo.* Sic Sophocles in Antigone de morte, καὶ μὲν ὁ μισθὸς γ' οὗτος. *Anna Fabri.*

V. 263. Ολίγω μισθῷ] Imo ipſum vocabulum *merces* ſic apud Ciceronem accipitur. Lib. 1. ad fam. 9. *Magna mercede cognoſcere*, eſt magno ſuo malo. & in Orat. pro domo: *Data merces eſt erroris mei magni, Pontifices.* h. e. magnam pœnam lui mei erroris. Phædr. lib. 1.

Hæc, inquam, merces fraudis a ſuperis datur.

V. 265. Ὠαρίων] Horat.

— & integræ
Tentator Orion Dianæ
Virginea domitus ſagitta.

Catullus quoque dixit *Oarion.* Anna Fabri.

V. 268. Κρείουσα] Quemadmodum Dii non ſolum nobiles illi duodecim, ſed & etiam obolares illi, ut Pan, & ſi quid vilius, Reges dicebantur, ſic Deæ Reginæ, ut hic Diana. In Hymno ultimo Ceres, ita & plurimis locis. *Anna Fabri.*

IN

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ ΥΜΝΟΣ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔϋμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἤνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει, v. ad H. in Di. 222. ms. Voss. 91.
Ἐχθοῦσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νυῦ οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κυύθιος αὐνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφὶ ἑ πουλὺς ἑλίσσων,

Ἰκαρίου

Theocr. 17. 50 ἀποδάσσαο τιμῆς.

ambr. 1 aug. Voss. 419

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ ΔΗΛΟΥ ΥΜΝΟΝ.

ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ορος Θρᾴκης, ἱερὸν Μουσῶν. Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] Οτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος, καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Αλλως. Ατροπος· ἄσειστος, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι. τραχεῖα γάρ.

IN HYMNUM QUARTUM, qui est in DELUM.

V. 1. Ὦθ μὲ] Sic Pindarus sæpe hoc exordio utitur, Φίλον ἦτορ, & Aristophanes, ὦ θυμὲ. *A. Fabri.*

V. 2. Ἀπόλλωνος κουροτρόφον] Composito κουροτρόφος pro simplici τροφὸς utitur & infra, pag. 37. Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος. *Stephanus.*

V. 2. Κουροτρόφον] Ita & Diana dicebatur. Diodor. alicubi. ita & Græciam vocat Euripides, ita Pacem Hesiodus. *Anna Fabri.*

V. 2. Κουροτρόφον] Vox est proprie Attica, ut tradit Pollux; estque juvenum nutritor. Sæpe occurrit apud Homerum & Hesiodum. Callimachus hic vocat Delum, non simpliciter κουροτρόφον, sed Apollinis, id est, quæ Apollinem puerum

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

HYMNUS IN DELUM.

SACRAM, o anime, quo tempore aut quando celebrabis
Delum, Apollinis nutriculam? equidem omnes
Cyclades, quæ insularum sacratissimæ in mari jacent,
Laudibus dignæ *sunt*: Delus vero vult primas ferre
A Musis, quod Phœbum carminum principem
Et abluit, & fasciis involvit, & pro deo celebravit prima.
Ut Musæ poetam, qui Pimpleam non canit,
Odere; sic Phœbus *eum*, quicunque Deli obliviscitur.
Delo nunc *igitur* carmen impertiar, ut Apollo
Cynthius laudet me, caræ studiosum nutriculæ.
Illa vero ventosa, & immota, ut quæ & mari percussa,
Mergisque magis pervia quam equis,
In mari stabilita est, quod circa ipsam copiose revolutum Icariæ

puerum nutrivit, in qua Apollo sit educatus. *Meursius.*

V. 5. -ἀοιδάων μεδέοντα] Quamvis verum sit Phœbum poetarum curam gerere, tamen nec ἀοιδάων pro *poetarum*, nec μεδέοντα pro *curam gerentem*, accipi posse existimo: ideoque malim *carminum præsidem*, seu *principem*. quasi quis dicat, imperium in carmina tenentem. *Stephanus.*

V. 5. Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα] Ita hymno in Apoll. vers. 44. Φοῖβῳ γὸ κιθάριν τόξον ὀπιτρέπει αἰ κὲ ἀοιδή. In epig. Gr. Περὶ δῶν μεδέων. Coluth. μεσάων κιγύρωνα ἀγῶν χορόν. *Vulcanius.*

V. 11. ἠνεμόεσσα κὴ ἄτερπ☉] ἄτερπον verti *asperam*, hoc est, incultam, non inversam aratro, ἀμετάτριπτον. quod ipsum sequenti versu satis declaratur, cum ait eam mergis potius pervium, quam equis, quibus nimirum tellus colitur. *Vulcanius.*

V. 11. ἄτερπ☉] est *immota*, ut bene Scholiastes. Hoc dicit poeta: Delus, quamvis ventorum flatibus, & maris fluctibus sit exposita, immota tamen stat tanquam rupes, quæ undique a maris impetitur procellis. Ἀλιπλὴξ est *a mari verberata*, scilicet rupes. ἁλιπλὴξ vero vocabulum est non temere alibi obvium. formatum a Callimacho, quasi ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς πλησσόμεν☉. Celebrant Delum veteres omnino immoram, neque ullo terræ motu concuti posse. Unde Thucidides lib. 2. Ἔτι ὃ Δῆλ☉ ἐπινάθη ὀλίγῳ πρὸ τούτων, πρότερον ὅπως σεισθείσα. h. e. *Nec non Delus paulo ante hæc tremuit, prius semper immota.* In sequente versu ait poeta noster, facilius in illam posse pervenire aves maritimas, quam equos, quia hi non nisi navibus in eam possunt trajici.

V. 12. Αἰσθῇς] quam ἐναλίαν κορώνην esse volunt; *mergum* Latini vocant. Lucret.

—— mergique marinis
Fluctibus in falso victum vitamque petentes.

Vulcanius.

V. 13. Ἑλίσσων] Passive pro ἑλισσόμεν☉

G

Ἠνεμόεσσα. ἄκαρπος. Suid. ἠνεμόεσσα, ἄκαρπος, ἀνωφελής. Ἡνεμόεσσα καὶ ἡ ἀκαρπος καὶ ἀνωφελὴς καὶ ἀνεμώδης. Ἡνεμόεσσα καὶ ἡ ἀκαρπος καὶ ἀνωφελὴς καὶ ἀνεμώδης. Ἡνεμόεσσα καὶ ἡ ἀκαρπος καὶ ἀνωφελὴς καὶ ἀνεμώδης.

Ἄτερπος, δυσάρεστος, inculta, vel propterea nō bene culta. Hes. Δυσήχετος.

Καλεῖ Leonidas Alexandr. Anthol. IV. 27. 16. Vide de ejus hoc epitheto Hermiæ Phædr. Platon. p. 24.

πολλὴν Ruhnk. Ep. crit. II. p. 26

Ἰκαρίῃ πολλὴ᾽ ἀπομάσσεται ὕδατος ἀχνήν.

ms. Voss. Ἰάσης. Ern. conj. Ἐννάσης. AR. Ναΐας ἐκ τοῦ Βακχιάδου. Cruce Rierson. Diss. p. 217 AR. πρὸ ἐμοῦ ναός. Leg. Ἐννάσης ἢ Ἐννάσος. Ἐννάσης ἢ ναΐσσων. Ἐννάσης ἢ ναΐσσων. Leg. ἐννάσσει ἢ ναΐσσει

Icariæ multam detergit undæ aſperginem.
Ideoque eam piſcatores marivagi incoluerunt.
Sed nulla invidia eſt inter primas (*illam*) numerari,
Quamdiu in Oceano & Titania Tethy
Inſulæ erunt: ſed ſemper *Delus* primaria habebitur:
Pone Phœnicia veſtigia *Deli* Corſica ſequetur,
Haud vituperanda: & Macris Abantias Ellopiorum,
Sardiniaque amœna, & cui adnatavit Venus
Ex aqua primum: ſervatque illam pro exſcenſu præbito.
Iſtæ quidem *inſulæ* turribus firmis munitæ *ſunt*,
Delus autem Apolline. quod vero firmius ſeptum
Apolline?
Muri equidem & lapides ab impulſu concidunt
Strymonii boreæ: at deus *permanet* ſemper immotus.
Dele chara, talis te propugnator defendit.

Quo-

τησι λέγεσθαι ὀπιπόσ'] Certe nullus hinc bonus ſenſus elici poteſt, *non eſt iraſcendum, ſi inter primas, vel prima recenſeatur, cum ad illam tendit*: quid abſurdius? Certe legendum eſt, ut Pater meus reſtituit, ὀπιπόσ', id eſt, ὀπιπόσαι, & vertendum, *non iraſcendum ſi prima inter eas omnes dicatur, quæcumque ad matrem Tethyn congregantur.* Anna Fabri. *Elegantior, ſed non neceſſario.*

V. 16. Οὐ νεμεσητὸν] Vertendum: *Sed nulla invidia eſt inter primas (illam) numerari.* ut apud Virg.

Quæ tandem Anſonia Teucros conſidere terra
Invidia eſt.

Οὐ νεμεσητὸν eſt a nemine poterit culpari & reprehendi.

V. 19. Φοίνισσα μετ' ἴχνια κύρνου] Bochartus lib. 1. cap. 32. de colonis Phœnicum oſtendit valde probabile eſſe Corſicam quoque tenuiſſe Carthaginienſes, & quia Corſicæ metropolis, æque ut Sardiniæ, a Pœnis dicta fuerit Caralis, quod Punicum eſſe nomen in præcedente docuit capite, & quod Tyriarum navium tranſtra dicantur Ezech. XXVII. 6. ex buxo Corſica eſſe facta, & quod hic Phœnicia dicatur, & quod Scipio Pœnis Corſicam ademerit teſte Floro lib. II. 2. Vide ibi plura.

V. 21. Σαρδὼ δ' ἰμερόεσσα] Miror cur *ἰμερόεσσα*, cum in eam inſulam exules, ut in Gyaros, mitterentur. Martial. lib. VIII. Epigramm. XXXII.

Hæc a Sardois tibi forſitan exulis oris
Fratre reverſuro nuncia venit avis.

Anna Fabri.

V. 22. Σαῖ δέ μιν ἀντ' ὀπιζόβρων] Ridicule Interpres, *illam ſervat pro ſcala nautica*: Vulcanius etiam, qui vertit, *gratique aſcenſus nomine ſervat.* & miror tantos Viros hic lapſos: vertendum fuit, *ſervatque illam pro propugnaculo, propugnaculi loco, illi pro propugnaculo eſt.* Anna Fabri.

V. 22. Σαοὶ δέ μιν ἀντ' ὀπιζόβρων] Nihil aliud ſignificat quam Venerem ſervatam fuiſſe in inſula Cypro, cum ex mari emerſiſſet, & ibi exſcenſum feciſſet. ὀπιζόβρα eſt locus, ubi ex mari ſive navi in terram eximus. Hinc dicit Polybius in Aſiam navigantes ὀπιζόβρον ἔχειν Ἄβυδον, exſcenſum in eam facere Abydi.

V. 23. Ἐρυμναὶ] ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαί. ἔρυμα porro ſignificat τὴν ἀσφάλειαν. *Vulcanius.*

V. 26. Ἀσυφέλικτος] ἀσεισ. συφελίξαι enim eſt διασεῖσαι. & per conſequens κακὸν. *Vulcanius.*

V. 27. Ἀμφιβρύχιος] Sic Homer. de Apolline. α, 37.

Eximia, egregia Del. Wilc. v, 287. Et hæc ἐνοσσυρίδια in laude Del. 821, 830. Plin. V. 839. Illas ad Corſicæ appoſit. inter principes, inſulas relato ſat (v. Euſtath. Dion. P. 508). Nil pro certo alii poteſt, Callim. reprehenſe hoc epith. ad vulgatæ de Corſ. fama, ut videbatur V. C. Berger in Iconogr. Corſico Dyſſ. Mſ. p. 8.

Ἰλ. ζ, 808. 828 τοῖη τοι ἐμὸν ἐπιτάρροθος ἦα. Ἰλ. ο, 250 τοῖον τοι ἀπόθεσπιν ἐγὼ. *Quod et E. Imitator* Ἀπ. Ρ. 2, 671. *V. inf.* 216.

Recte Viſc. ad Sp. emend. ἐν προρίῃ, nauſea: Heſych. Diod. 2, p. 108 b. Deinde quid datur pro facultate loci adeundi et ibi conſiſtendi, habitandi? Plut. T. II, p. 727 Ἴδε ἐκεῖνος Ἐπίβαθρον τῆς λύπης, infeſta animalia necando neve deſit præſtat proloqui ἀπὸ ἐκεῖ φοιτᾷ, ἐκεῖ ἐκεῖ ἐκεῖ

Εἰ δέ λίλιω πολέες σε θεὸν τροχόωσιν ἀοιδαί,
τοῦτο Ambr. 1. Voss. Flor. Ποίῃ σπλέξω σε; Ἢ τί φυμὶς ἀκύσω;
Ἢ ὡς ταφρώτιδα μέγας θεὸς ἕρεα δεῖνων
Ἀορι τριγλώχινι, τὸ οἱ Τελχῖνες ἔτυξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
Ex. Ambros. 2. recte. Num hi prodiderit aliis Duplicationem quae natae ex eo quod in Deum prodiit illa syllaba putarent. Tzetzes Alleg.
Εκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Byz. Steph. Vat. Voss. Flor. Alb. Bas. Frob. Graec Stratonic. ex rege Μέτρων confictum. Byz. τὸ δὲ ἐκτείνεται ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Καὶ τὰς μὲν πάσας βυθοῦ ἔδυσε etc. Suidas l. primo corrupit, Ἡσίη ἔδυσε. 30. in edit. mss. habemus βενδὶς τερσήνασε βυθὸν πόρῳ ἀμφις. Στη.
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται, ὦ
Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰ ᾗ λίλιω πολέες σε] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει ᾗ εἰπεῖν πολλαί. Ἢ ὡς ταφρώτιδα] Λέγεται δ' ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ διέσπασε τὰς νήσους ἐποίει.

Κλῦθί μοι ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας] propric. semper tuetur, v. Clarke. Sect. temporum.

Κίλλαν τε ζαθέην.

Anna Fabri. V. Albrecht. animad. ad Aesch. I. pro lect. Hiatus, p. 258.

V. 28. Εἰ ᾗ λίλιω πολέες σε θεὸν τροχόωσιν ἀοιδαί] Scholiastes quum dicit, αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου, videtur legere πολέων: quum tamen postea dicens, ἔδει ᾗ εἰπεῖν πολλαί, ostendat se lectionem quam habemus agnoscere. Non immerito autem quis miretur, cur scribat fuisse dicendum πολλαί, quum πολέες idem valere, & esse magis poeticum constet. *Stephanus.*

V. 30. μέγας θεὸς ἕρεα τείνων] Neptunum intelligit, qui σεισίχθων & ἐνοσίγαιος appellatur. Seneca Natural. Quæstionum lib. 6. *Quisquis*, ait, *primas Græcas literas didicit, scit Neptunum apud Homerum εἰνοσίγαιον vocari.* Vulcanius.

V. 31. Ἀορι τριγλώχινι] Periphrasis est tridentis, sive fuscinæ Neptuni. τριγλώχινα vero τὴν τρίαιναν vocat, τρεῖς γωνίας ἤτοι ἀκίδας ἔχουσαν. hoc est τετράγωνον. γλωχὶν enim significat τὴν γωνίαν, ut Hesychius & Etymol. annotarunt. unde & οἱ τὸ τετράγωνον τριγλώχινες dicuntur. Dionysius ἐν τῇ περιηγ. πελυγλώχινα σίδηρον periphrastice tridentem Neptuni vocat,

Ἀενάῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

ubi Eustathius antiquo more dictum ait πολυγλάχινι, pro τριγλώχινι, ut & alibi ab eodem Dionysio usurpatur πολὺς ὠκεανὸς, pro τρισσοὶ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι. Ubi enim tria sunt, ibi multa esse censentur. Quo fit ut vice versa interdum etiam τρία accipiantur pro πολλά. Unde & Dionysius paucis post a loco jam citato versibus:

Ὁππότε τριπλοΐσιν μετεκίαθεν ἴθυν Ἰβήρων.

ubi τρίπλοις, idem est quod Homero πολύπλοις, hoc est, πολυπλοκάδην. tridens vero qui Neptuno tribuitur significat triplicem aquarum qualitatem: salsam, cujusmodi est maris; dulcem, qualis est fluviorum; mediam, qualis est lacuum & stagnorum. Hinc & Neptunus τριαινήχης dictus est, ut constat e Scholiis Procli in Cratylum Platonis, & ἐυτριαίνης. Alii eum ὀρσοτρίαιναν vocarunt. *Pindarus* ἀγλαοτρίαιναν. Epig. Græcum quod Corinthi in Isthmo positum fuit, τριαινοκράτορα. Et Orpheus, χαλκοτόρυνος

Quoniam vero valde multæ de te circumferuntur can-
tiones,
Cuinam *potissimum* intexam te? quid tibi jucundum
auditu?
An quo pacto primum magnus Deus montes concu-
cutiens
Ense trisulco, quem ei Telchines fabricarunt,
Insulas marinas effecerit: deorsumque omnes
Ab ultimis *oris* semoverit, & in mare devol-
verit?
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviscerentur,
Firmiter defixit: te vero haud *ulla* constrinxit neces-
sitas:

Sed

τόρδιτον ἔχων χείρεσι τελαινάν. *Vulcanius.*

V. 31. Ἀορὶ τριγλώχινι] Vulcanius putat Neptunum hic significari, & ejus tridentem: sed toto errat cœlo: vocat ensem tricuspidem, fulmen trisulcum, quod ideo fictum, quia tria essent fulminum genera, ἀργῆτες, φολόεντες, & καταβάται. Vide Aristot. lib. de mundo. Alii ideo factum volunt, quod tres essent qualitates & effectus fulminis. videndus Sextus Pompejus in voc. *mannubia* & *trisulcum fulgur*. Meurs.

V. 31. τὸ οἱ Τελχῖνες ἔτυξαν] Hesychius & Suidas interpretantur: Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Etymol. Τελχὶν, ὁ μόνον ὀίχυν ὑπὲρ ἀνθρωπον ἔχων, μιαρὸς, καὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ τὲς τῶν Κρητας. καὶ τὸν Κρητῶν Τελχινίαν λέγουσι. cujus sententiæ est & Stephanus de urbibus, qui etiam Cretam Telchiniam dictam ait, & Cretenses Τελχινεῖς. quos Eustathius in Dionysium de situ orbis, hac calumnia liberat, καὶ μάτην ὡς ἀνδρας γόητας καὶ βασκάνους δυσφημηθῆναι affirmat. βασκανθῆναι γὰ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτὲς, ἀείσας ὑπαρξάντας ἐργάτας χαλκῆ καὶ σιδήρῳ, οἱ καὶ τὸν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν. Mirum itaque non est si Telchines, fabri Cretenses, Saturno falcem fabricarunt, Neptuno etiam tridentem fabricasse, ut vult Callimachus. *Vulcanius.*

V. 31. Τελχῖνες] Sunt qui Curetes, Telchinas, Corybantes, & Idæos Dactylos, eosdem fuisse credant. Hic crederem communi nomine sic fabros ferrarios vocatos fuisse. *Anna Fabri.*

V. 34. Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος] Latinus interpres, *juxta fundum.* inepte. est *in alto mari*, longe a continente, cujus dicuntur obliviscī, cum ab illa tam longe remotæ sunt insulæ, ut cum ea coalescere nunquam possint.

V. 35. Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε] est, firmiter defixit ut avelli non posset. Est translatio a puppibus navium, quæ cum appulsæ sunt, littoribus aut crepidini portuum alligantur, ne possint abduci, aut a ventis aut æstu maris auferri, antequam denuo ora solvatur. Ceterum sicut hic ῥιζόθεν dicitur insula, sic eadem translatione ῥίζα ei tribuitur ab Oppiano lib. 1. Halieut. Sequentium verborum hæc est sententia: tu vero non fuisti fixa, ut aliæ insulæ, sed libere natabas, & ferebaris instar navis. Fuisse autem & etiam nunc esse natantes insulas, quis tam hospes est in rebus naturalibus, qui ignoret?

Αλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Αστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Αστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ερχόμενοι Εφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Εδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,
Η Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν

Παρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Απὸ Ξάνθοιο πολίχνης] Από τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος. male. Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας. Σούνιον] ἀκρωτήριον τῆς Αττικῆς. Η νήσοιο διάβροχον] τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

V. 36. ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες] Seneca Natural. quæst. lib. 6. scribit Theophrastum auctorem esse, insulas, quæ ex pumicosis & levibus saxis constant, natare. *Ipse*, inquit, *Seneca ad Cutilias natantem insulam vidi*. quo loco Seneca etiam docet, cur Neptuno aquas movendi potentia sit assignata. *Vulcanius*.

V. 36. Οὔνομα δ' ἦν σοι Αστερίη] Cicero lib. 3. de N. D. Asteriam docet Latonæ sororem esse, cum recenset quot Hercules fuerint: *Quartus Jovis est, Asteriæ, Latonæ sororis, quem Tyrii maxime colunt, cujus Carthaginem filiam ferunt*. Pater ejus fuit Cœus. vide Apollodorum. Ab Asteria autem Delus olim sic est nominata, quia coturnicis habitu se in mare dederit illa nympha fugiens insanum Jovis amorem. Nonn. Dionys. XXXIII.

Οἷά περ Αστερίην φιλοπάρθενον, ἣν ἐνὶ πόντῳ
Πλαζομένην ἐδίωκε παλίνδρομον, εἰσόκεν αὐτὴν
Ἄστατον ἱππεύουσαν ἀμοιβάδι σύνδρομον ἄυρη
Κύμασιν ἀστυφέλικτον ἐνερρίζωσεν Απόλλων.

Ut Asteriam virginitate gaudentem, quam in ponto
Errantem persecutus est recurrentem, donec ipsam
Instabilem equitantem alterno comitem vento
Fluctibus firmam stabilivit Apollo.

V. 38. Αστέρι ἴση] Sed Pindaro sic dicitur, quod quasi stella emicet inter Cyclades. Sic enim intelligendus est, cum illam dicit τηλέφατον κυανέας χθονὸς ἄστρον. *eminus conspicuum nigra telluris astrum*. Homero Odyss. dicitur Αστερίς.

V. 39. οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ.]

Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
Asterie antiquitus: quoniam profundam insilueras fossam,
Cœlitus fugiens Jovis concubitum, astro similis.
Quantisper quidem tibi nondum aurea *se* immiscebat Latona,
Tantisper Asterie & nondum vocabaris Delus.
Sæpe ex Trœzene a Xanthi oppidulo
Venientes Ephyram, in Saronico sinu
Nautæ conspexerunt: & Ephyra redeuntes,
Ipsi quidem *te* non amplius reviderunt: tu vero angusti ad rapidum
Cucurristi fretum Euripi cum strepitu fluentis,
Chalcidicique confestim respuens maris undam,
Usque ad Athenienſium adnatasti promontorium Sunium:
Aut Chium *usque*, aut insulæ perfusum aqua uber
Par-

Ἀπτώ.] Corruptus hic locus: neque enim Delus unquam concubuit cum Latona, sed Jupiter, cujus amorem dicit effugisse Asteriam Callimachus: & vult hoc quoque hoc loco dicere, nondum eum tum temporis rem habuisse cum Latona. Itaque legendum: οὔπω οἱ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ. Græci autem μίσγεσθαι honeste solent usurpare de re venerea. Cicero dixit *corpus miscere*. Virgil. *Mista deo mulier*. Hujus rei rationem ex Galeno reddidit Nemesius lib. de nat. hominis, cap. xxv.

V. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] Legendum, πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος. *Sæpe te ex Troezene* venientes conspexerunt.

V. 45. Εδραμες Ευρίποιο] Pessime interpres *Euripi meatum*, cum vertendum sit *Euripi fretum*. *Freta* enim πόρους dicta esse veteribus quis ignorat? Unde quoque Βόσποροι sunt appellata.

V. 45. καναχηδὰ ῥέοντος] Καναχὴ significat τὴν βοὴν, ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν. *Vulcanius*.

V. 48. νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν] Scholiastes interpretatur, τῆς Σάμου τὸ γόνιμον. Eleganti metaphora ab animatis ad inanimata, μαστὸν, vel οὖθαρ ἀρούρης vocant poetæ τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν. Simili metaphora & κοιλίαι γῆς dicuntur, concavitates sub terra, & στέρνα & νῶτα γῆς, ut & Sophocles terram στερνοῦχον vocavit, & ὀμφαλὸς γῆς; ut & Latini *terræ umbilicum*, hoc est, meditullium, & ἔντερα γῆς, viscera terræ. Hesychius vero annotat μαστοὺς vocari etiam τὰ ὑψηλὰ τῆς Αττικῆς μέρη. *Vulcanius*.

V. 48. Μαστὸν Παρθενίης] Sic Theocrit. *medullam Trinacriæ* dixit Idyll. 28. v. XVIII.

Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.

Anna Fabri.

V. 48. νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν] Virgilius *uber telluris* dixit lib. III. Æneid.

Quæ vos a stirpe parentum
Prima tulit tellus, eadem vos ubere læto
Accipiet reduces.

V. 49. οὔπω γὰρ ἔην Σάμος] Recte hæc notis parentheseos includentur. *Stephanus*.

Παρθενίης, (ὅπῳ γὰρ ἔἰω Σάμῳ.) ἦκέ σε νύμφαι
Γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξεινίσαν.
Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον ἤδας ἐπέρχες
Τῆτό τοι ἀντιμοιζὸν ἁλίπλοοι ἤνυσ' ἕηντο,
Οὔϝεκεν ἠκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἀιεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ἠέλιον κοτέσσαι ὑπώπτερσας· ἦ μὴν ἀπάσας
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ Διακελσὸν, ἕνεκα μοιρίδιος
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος ὕμνα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὴν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος ἔσω,
Σπερχομένην μέγα δή τι καὶ ἐς Φαέθοντα. εἴργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ ἔατο φρεσὶ
Γαῖαν ὑποπτήσσοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἤλυθε ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θάρσος Ἄρηος ἐφύλασσε σιὼ ἔντεσι. τὸ δὲ οἱ ἵππων
Ἐπτάμυχον βορέαο ῥοῇσ' ἀέος κυλίζοντο.
Ἡ δ' ὅπι νησαίων ἑτέρην σκοπὸς ἐβρειάων

Ἦρο,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Γείτονες Ἀγκαίου] Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου. Διακελσὸν] Κατ' ἐξοχήν. Μεγάλως. Σπερχομένην] Ὀργιζομένην. Εἵατο] ἐκαθέζοντο. Αἵμου] Ὄρος Θρᾴκης. Ἑπτάμυχον] πολύμυχον. Νησαίων] Παραλόγως ἔχει τὸ διαίρεσιν· ἡ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰς ἀ ἔξις.

V. 50. ἐξείνισαν] Lege ἐξείνισαν. Anonymus.

V. 52. Τῆτό τοι ἀντιμοιζὸν] Si dici posset ἀντιαμοιζὸν, hic ponendum censerem. *Stephanus.*

Ibid. Τῆτό τοι ἀντιμοιζὸν] Stephanus vellet legi ἀντιαμοιζὸν. Pater meus legebat ἀνταμοιζόν. *Anna Fabri.* Anonym. ἀντημοιζὸν *vicissim.* Sic Ms. Vat. Lamb. 7. Bentl. Ern.

V. 53. -ἠκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες] Legitur etiam ὑπέπλεες. sed antea quoque, videlicet versu 36, habuimus ἐπέπλεες. ita enim ibi scripsi *in mea* etiam illa editione quæ Callimachum cæteris poetis adjunctum habet, quum antea legeretur ἀπέπλεες. *Stephanus.*

V. 56. Ἐπεβρωμᾶτο] Suspicabatur Pater legendum esse ἐπεβρεμᾶτο. βρεμάω enim & βριμάω significat *minitor, irascor, excandesco*: βρωμάομαι non item. *Anna Fabri.*

V. 60. Σπερχομένην] Hesychius, σπέρχει, σκευάζει, καλεπαίνει, θυμοῦται, ἐζέ-

51. Ἐξέφερον pro ἐτέκεσε dicitur, ἐπ. οἶνον (φῶς id st. „parturire" potius), tamen haud paulo melius ἐπ. δῶ. submittere, supponere solū in eo edatur, cū respectu ad μίτρα, ut ὑπέχω ὄζῃν vel μαζον potius φῶ ἐπ.

Partheniæ, (nondum enim Samos erat) ubi te nymphæ
Vicini Ancæi Mycalesides hospitio exceperunt.
At cum Apollini natale solum exhibuisses,
Tum hæc tibi remunerationis loco nautæ nomina indiderunt,
Propterea quod non amplius obscura innatares, sed in maris
Fluctibus Ægæi pedum *tuorum* affixisses radices.
Neque Junonem infestam pertimuisti, quæ alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quæ Jovi filios
Pepererunt: Latonæ vero seorsim, quoniam sola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipsa quidem tanquam in specula posita in cœlo,
Ira vehementi concitata, & non effabili. Detinebat enim Latonam
Afflictam pariendi doloribus. Duo item constituti erant custodes,
Terram suspicientes. unus quidem solum terræ continentis,
Stans in excelso vertice Thracii Æmi,
Crudelis Mars observavit cum armis. Ejus interim equi
Septemplicem boreæ juxta specum morabantur.
Altera vero insularum inspectrix latarum

Con-

&c. & in hac significatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθόμενος δ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μιλτιάδης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Anna Fabri.*

V. 61. δύο δέ οἱ] Scribendum δύω, ut stet versus. *Stephanus.* Et sic recte veteres editiones. (una Vatic. cett. o)

V. 65. Ἐπλάμυχον] ἐπλά multitudinem significat, ut & τεῖχα. ut supra annotavimus vers. 31. Sic dicimus ἐπλατίκτιον, τὸν βαθείας τοίχας ἔχοντα. *Vulcanius.*

V. 65. Ἐπλάμυχον βορέαο θοῆς ἀνέμοιο] Ideo hic antrum Boreæ statuerunt, quod Boreas Græciæ a Thracia, quod vel pueri sciunt. Hesiod.

——ἠὲ πηγάδας, αἵτ' ὄβριμος αἰγίβοτον

Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέος τελέθουσιν

Ὅς τε διὰ Θρῄκης ἰοειδέος εὐρέϊ πόντῳ

Ἐμπνεύσας ὦρινε, μέμυκε δ' γαῖα καὶ ὕλη.

Anna Fabri.

V. 66. Νησάων] Male Caninius, qui reprehendit Callimachum, quod dixerit νησάων, cum a νῆσος sit. Illum fugiebat dixisse veteres νῆση: unde Virgil.

Nesæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

ubi *Nesæe*, manifeste ostendit antiquitus νῆση dictum fuisse. *Anna Fabri.*

Ibid. Νησάων] Veteres dixisse νῆση facile persuadeor ut credam, motus

G 5

auctoritate

ἐλεῖν, ut efferre, quod tamen ipsa de hominibus usa reperitur.

Ἰήσειν. 17. 90 in ms. quodam τὸ vulgatum ἰήσασθαι. v. Bentl. obs. mss. & Valck.

ἔσσεται Vat. Voss. (uba ex ιησι et uno saepe permutata, v. 51). quod potest esse, inspicere, speculari, ut ἐπιστήσεται, unde Jupiter ἐπόψιος. Hesych. ἐπόψιος, ὁ ἐπιστήσων. Herodot. omnium p. 70 ἐπιστήσεται, prob. Jh. Heath., m. Roever. in Addit. ad not. in Musgrav. 218 (ubi ἐπόψεται vulg. my. Reg. ἐπόπτης) Sed etiam vulg. tuetur ea potest Theocr. 23, ubi ἡ δὲ γυνὴ ἐπόψεται κύνα. ubi ἐπόψεται ne ἐπ. quod significant alias similia uba, ἐπορᾶν (H. in Cer. 58), ἐπιδέειν, ἐπιδερκέσθαι, ἐπιβλέπειν, ἐπιστήμονες, ἐπόπται, ἐπόψιος, ἐπίσκοπος, ἐπιδρομάδες, ἐπιδρομάδην, ἐπόψιος, ἐπόψιος, ἐπόψιος

Ἡςο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαύξασα Μίμαντα.
Ἐνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσους ἐπεβάλλετο Λητώ,
Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπητρώπων δὲ δέχεσθε.
Φθῦγε μὲν Ἀρκαδίην, φθῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φθῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός.
Φθῦγε δ' ὅλην Πελοπηΐδ' ὅσην περικέκλιται Ἰσθμός,
Ἐμπλείη Αἰγιαλῶν τε καὶ Ἀργεος. ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ἀτρεΐδης ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἰναχον Ἡρη.
Φθῦγε καὶ Ἀονίην τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπιθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ἡδ' ὑποδινηθεῖσα χορῶν ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν.

Ηλιος

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἡςο κόρη] ἡ Ιεις. Μίμαντι] Ορος Χίας. Παρθένιον] Ορος Αρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα πὼ Αὔγῃ πὼ Αλεῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Αθηνᾶς, ἔφθειρεν Ηρακλῆς. Φεναιός] Πόλις Αρκαδίας ἀρχαία. Εμπλείη Αιγιαλῶν τε καὶ Αργεος] Ομηρος, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Καὶ Αονίη] Αονίας τὰς Θήβας λέγει. Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρηναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίας. Ισμηνοῦ] Ισμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ασωπός. Επεὶ πεπάλακτο] Επεὶ πὼ θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἡδ' ὑποδινηθεῖσα] Ὑπότρομος γεγονυῖα. Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἐξῆς, ἡ ἐκ γῆς πεφυκυῖα μελία, ἀλλ' ἁπλῶς εἰρηται ὡς ἐπὶ πάσης μελίας.

Et corrig. Arnald. ad p. 71 quod sit prof. pro ξ. Accuratiores hanc scriptionem vocat Ern.

Ἡςο, κόρη Θαύμαντος] ἡ Ιεις. Μίμαντι] Ορος Χίας. Παρθένιον] Ορος Αρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα πὼ Αὔγῃ πὼ Αλεῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Αθηνᾶς, ἔφθειρεν Ηρακλῆς. Φεναιός] Πόλις Αρκαδίας ἀρχαία. Εμπλείη Αιγιαλῶν τε καὶ Αργεος] Ομηρος, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Καὶ Αονίη] Αονίας τὰς Θήβας λέγει. Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρηναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίας. Ισμηνοῦ] Ισμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ασωπός. Επεὶ πεπάλακτο] Επεὶ πὼ θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγῆναι ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἡδ' ὑποδινηθεῖσα] Ὑπότρομος γεγονυῖα. Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἐξῆς, ἡ ἐκ γῆς πεφυκυῖα μελία, ἀλλ' ἁπλῶς εἰρηται ὡς ἐπὶ πάσης μελίας.

Ἡςο κόρη

Conſtituta erat filia Thaumantis, quæ invaſerat Mimantem.
Illi ergo civitatibus, quaſcunque adibat Latona,
Aderant comminantes, & prohibebant *eam* recipere.
Fugiebat quidem Arcadia, fugiebat mons ſacer Augæ
Parthenius, fugiebat ſenex retro Phenæus.
Fugiebat tota Peloponneſus, quantacunque adjacet Iſthmo,
Præter Ægialum & Argos. neque enim per illas
Semitas inceſſit *Latona*, quia tenebat Inachum Juno.
Fugiebat item Aonia ~~uno~~ parti curſu, eamque ſubſequebantur
Dirceque Strophieque, lapillis nigris abundantis quæ habent
Iſmeni manum patris. ſequebatur & multo poſt
Aſopus tardigradus: quoniam fœdatus erat fulmine.
At ſubducens ſe a tripudio abſtinuit nympha
Indigena Melie, & ſubpallidum habuit vultum:

Coæta-

empla reperies. *Anna Fabri.*

V. 71. Φενεὸς] Homero & aliis hæc urbs Arcadiæ dicitur Φενεός, ſicut & Catullo elegia ad Manlium,

Quale ferunt Graii Phenеum prope Cylleneum.

Cur Iſ. Voſſius ὁ πάνυ notet legendum eſſe Φενεαί, ut nempe fiat ſynizeſis, cauſſæ nihil video. Sita fuit hæc urbs in monte Cyllene juxta lacum ejuſdem nominis, ut teſtatur Stephanus de urbibus, quem vide. Callimachus cum γέροντα dicit, videtur lacum de quo Ovidius, innuere voluiſſe, quia veteres cum mare, flumina, amneſve, aut lacus repræſentare vellent, ſenis effigiem pingebant. Pro male habet Ernesti.

V. 74. Ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis fluvius, quæ Junoni ſacra. Horat.

Plurimus in Junonis honorem Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Cæterum Inachus Luciani tempore non extabat, ſed cubile tantum vel foſſa: & alicubi apud eum error eſt, cum de illo loquitur: legitur enim τάφον, & legendum eſt τάφρον, ut Pater reſtituit. Locus eſt in Charonte, ut puto. *Anna Fabri.*

V. 75. Φεύγει ἡ Ἀονίη] Per Aoniam Thebas Bœotias intelligit: Ἀονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον οἰκήσαν πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ, ut annotat Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis, ex Strabone; unde & apud eundem Dionyſium, Ἀονίη τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ interpretatur Ἀονίη, Βοιωτία. *Vulcanius.*

V. 78. Βαρύγναθος] Dicitur & βαρυγένατος, Theocrit. Idyll. XVIII. v. x.

ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγένατος; ἢ ῥα φίλυπνος;

Anna Fabri.

Ibid. Παπάλακτος] Apud Scholiaſtem eſt error typographi, ὁ ἢ ἀρξάμενος τὸ διώκειν αὐτόν, corrige αὐτήν. *Anna Fabri.*

V. 80. Αὐτόχθωνες μελίη] Αὐτόχθονες, alias γηγενεῖς. Ὑπόχλοον vero ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρὸς, ὅτι τὰ χολὴν ἢ ὑπερβύσει χλόη. *Vulcanius.*

Nimphæ sumpſit totum hemiſtichium Dion. 385

v. 72 Κεῖται ἀφοβ. 13.

Interſingitur fabula de querela in Helicone exulis.

Pronè ſcorſit conjicere πεπαυμένος, ab ἀφαυρόω, ſed idem ſignificat, ſed ἐξ ἡμίσεος τέτακται, quia ſimiliter ſocordiæ, tumbatæ, ſuæ motus. Q. Calab. Paral. XII, 208 νίφετὸν πεπαλαγμένον ὄμβρῳ. Il. λ. 398 caput haſta trajicitur; ἐγκέφαλος δὲ ἔνδιν ἅπας πεπαλακτο. ceterum intus totus cerebro. Ποτὲ μὲν Dion. XXVII. p. 716, 2 noſtræ locis ſepſit. Ibi Pamanes pro Λέσβος βαρυγένης legit e meſto βαρυγένος.

V. 90.

Ἡλικ῵ ἀθμήνσα πρὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτῃ
Σειομένῃ Ἐλικῶν῵. ἐμὴ γενεὰ εἴπατε Μοῦσαι,
Ἣ ῥ' ἔτεκεν ἐγένοντο τότε δρύες ἠνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρυὰς ὄμβρος ἀέξῃ,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν ἐκ ἔτι φύλλα.
Τῆς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων Πυθοκτόνος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ' ἐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ὀπὶ Θήβῃ·
Θήβη, ὔπῃ τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγξεις;
Μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὕπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδίῃ῵ ἕδρη,
Οὐδέ κ πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρεῖον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφῃ σὺν ἑὰ κύκλοις.
Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τί τοι ὤτερον ἢ ἀπὸ δάφνης,
Φεῦγε πρόσω· ταχύς σε κιχήσομαι, ἄμματι λύσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ἑλλα-

οἱ γραίουσι ἔτι. Τὴν Διόσκουρ. 116 εἰπε βία, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτήτυμος ὑποφήτης θέσφατα σομαι.

στρ. Mss. Voss.

γρ. in marg. διὸ μᾶλλον πρέπει τὸν Πύθωνα τοῦ ὄφεως λαμβάνειν· ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸν ἐκτείνει ὁ τῶν αὐτίκα ὀστῶν.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἑλικῶνος] Ὄρος Βοιωτίας. Τῆς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων] Τῆς μὲν δεξαμβύαις δηλαδὴ τῷ Λητῷ. Θήβη, τίπῃ τάλαινα αὐτίκα] Τὸ ἐξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγξεις ἐσόμβυόν σοι πότμον.

Τριποδίῃος] ὁ Δελφίνης. Ἀπὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς, ποταμὸς Φωκίδος, ἀφ' οὗ τὸν Παρνασὸν ῥέων, ὃ ὄχθη ὄρος Φωκίδος. Τομώτερον] σαφέστερον. Κακογλώσσοιο] τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.

Σ legit Palm. recte.

V. 90. -τριποδίῃ῵ ἕδρη] Pro ὁ Δελφίνης, quod apud scholiastem scriptum est ad exponendam vocem τριποδίῃ῵, videndum an scribi possit δελφικῆ. *Stephanus.*

Ibid. τριποδίῃ῵ ἕδρη] Schol. ὁ Δελφίνης. Illustris Huetius suspicatur legendum ἢ δελφικῆ. Qua conjectura quantumvis verisimili, aliam tamen ea verisimiliorem idem propsuit; suspicatur enim e veteribus Callimachi scholiis excidisse aliquid hoc loco, nimirum Scholion vocis hujus τριποδίῃος, cui subjunctum fuisse opinatur illud v. 91. ὄφις ὁ δελφύνης, & pro eo legendum ὁ δελφύνης: sic enim dictum fuisse Pythium serpentem ab Apolline interfectum testari Apollonium Rhodium & Dionysium Periegeten. *Anna Fabri.*

Ibid. τριποδίῃ῵ ἕδρη] Negat vero Apollo nondum sibi curæ esse oraculum Delphicum, quippe quod illo tempore Themis tenebat. Nam vete-

88. Recte Th. Bentl. ineptã Schol. interpretationem repudiat. Ipse conjicit legendã ἐφελκεις, ut Eurip. Sed in hac lect. frigeret συνίκα. Unde (interrogative) ἀλλ' ἐπιμενεῖς τοῖς ἐμοῖς ἐπεσσιν; πολλῆς ἐφελκεων συμφορᾶς ἀπειλουσ' εἰσω σαφῆ ἀπὸ τέκμηρ; "convenisti cap. 3. ἀλλ' ἐπιδὴ με ἐφῃ καθιέναι." ἐλεγχω ἐκφηστε τὸ σοφιστικὸν, ἐξ (per ἐκδὰ ἐξαιν. ἐκδαινω) elicere verum, cogere οὗ τὸ ψευδὲ dicat." Lycurg. c. Leocr. p. 160. δοκεῖ δοκεῖ δικαιότατον καὶ ῥητορικώτατον (pro ῥητορικὸν) εἶναι, ὅταν συνέχοι ἡ δεξαπάτη συνελαύνειν ἐκ μὴ ἐξ (scio vocem Taylor.) τοῦτες ἐλεγχειν καὶ βασανίζειν, πολὺ νεανικώτερον ἐλέγχομεν καὶ τορώτερον. Redarguere pertinet ad rem, nõ ad testes, qi interrogantr. Imo: ex his verũ exqiriere scientes et per vim tormentor." Ἠρώτ' ἐλέγχων γενόμενος ἀνὴρ ἐκφύτε, εἰπὲ τὸ ψευδὲς ἐλέγχον ποιεῖσθαι. ὁ δὲ φασκων ἀληθεύειν, ἐκφύτενε. ὁ τὸ ἐξελεγχω εσθ' sensu: μη ἐξ αὐτῆς οἰκειας "οἱ τ' ἐξελέγχοντες τὸν ἐχθρὸν ὑπ' ἐξελεγχομένου γίνεται, με ex tali domestic qi quærit verũ (sc. e servis) ejus consius, nõ ex ipso reo), et a qo exqiritur. Unde ἐλεγχεσθαι, ἐξελ. ἀφεῖναι, ἀφεῖναι ἐλεγχον, proferre sensã mentis, verum dicere. Polybius 27. 1. voluisset Scipiõ γενομένης ἐλαφρᾶς εἰσπράξεως ἐπὶ τοῖς ἰδίοις, πάντας ἀνωνύμους καὶ τὰς Ἕλληνας καὶ τὰς βασιλέας ἐξελέγξειν, omnia animi nudati essent, omnes veri sensũ animi protuliissent." Thuc. III. 82. ἐπιδὴ ἐλεγχ, quæ ante bene scripsi, nõ perdiscimus ad vos: quæ autẽ vobis plurimum, verũ autem animi ejus ἐλεγχ, το ἀληθες ἐξελεγχον, verissime prouata et manifesta." Thuc. 1. 77. τὸν χρόνον ἐλέγχειν αὐτοὺς, non redarguit aut convicit, sed elicit verũ sensũ. Xen. Cyn. 3. p. 476. Steph. "ἐπειδὴ δὲ καὶ τρὸς ἀνεπιτον, ἠλεγχες αὐ σὺ, εἰ ἐκ τοῦ τρόπου τὸν ἐρωτῶντα interrogabas. V. Abresch. ad Aesch. p. 403.

Coætaneam ingemiſcens propter quercum, ubi vidit comam
Moveri Heliconis. Meæ deæ dicite Muſæ,
An vere natæ ſint tum quercus cum *extiterunt* nymphæ.
Nymphæ quidem gaudent ubi quercus imber irrigat;
Nymphæ rurſum flent, ubi quercubus non amplius
folia.
His igitur *quercubus* Apollo adhuc in utero latens graviter iratus fuit,
Dixitque haud irritum *verbum* interminatus Thebæ:
Thebe, quid miſera brevi tibi affuturum exitium ſciſcitaris?
Ne quæſo, ne me invitum cogas vaticinari.
Nondum mihi Pythone curæ eſt tripodis ſedes,
Nondum etiam mortuus eſt ſerpens prægrandis: ſed adhuc illa
Fera terribilis a Pliſto *amne* prorepens
Parnaſum nivalem circumdat novem ſpiris.
Sed nihilominus dico tibi verius quam a lauro,
Fuge procul: velox te comprehendam, ſanguine tincturus
Sagittam meam. tu autem liberos maledicæ mulieris
Nacta

res ante Apollinem oraculo præfectam Themidem commemorant. Hinc eſt illud ap. Ovid. Metam. lib. I.

—— *numina montis adorat,*
Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Et apud Æſchyl. in initio Eumenidum:

—— ἐκ δ' τῆς Θέμιν,
Ἣ δὴ τὸ μητρὸς δεύτερον τόδ' ἕζετο
Μαντεῖον, ὡς λόγος τις.

i.e. *Poſt hanc vero, Themin; Hæc ninirum a matre ſecunda huic inſedit Oraculo, ut fertur.*

V. 94. ἑρίω τὶ τομώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης] Huc pertinet ille locus Lycophronis (ut alios aliorum omittam) de ſua Caſſandra:

Δαφνηφάγων φοιβάζει ἐκ λαιμῶν ὅπα.

Stephanus.

V. 94. τομώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης] Eadem ſignificatione, qua *ex tripode*, ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in apiſtola quadam ad Brutum: *Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi putes.* Scholiaſtes interpretatur τομώτερον, σαφέστερον. cum alioqui τομώτερος ſignificet ὀξύτερον, ἤτοι δυνάμενον τέμνειν. *Vulcanius.*

V. 94. Ἐρίω τὶ τομώτερον] Explica τομώτερον PLUS NET, PLUS COURT, EN MOINS DE MOTS. Terent.

—— *non Apollinis magis verum*
Atque hoc reſponſum eſt.

Anna Fabri.

V. 98.

Ελλαχες. ἀ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, ἀδὲ Κιθαιρὼν
Εσσεται· εὐαγέων δὲ κ' εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ως ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μεθίτροπος αὖθις ἐχώρη.

Sic K. in A.P. 13. Interp. n. Odyss. III. 71.

Αλλ' ὅτ' Αχαιϊάδες μιν ἀπιρρήσαιτο πόληες
Ερχομένην, Ελίκη τε Ποσειδάωνος ἐταίρη,
Βῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοώσασις Οἰνιάδαο,
Ἀψ δ' ὀπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεψε. Φεῦγε δ' Αναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, κ' αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ κ' Πηνειὸς ἑλισσόμενος ἀμφὶ Γεμπέων.
Ηρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάδης τε κ' ὤκτισας, ἠΐκα πῆχεις
Αμφοτέρᾱς ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοιάδ'
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἰπατε πατρὶ
Κοιμήσαι μέγα χεῦμα· θοὴ πλέξασθε γενείῳ,
Λισσόμενα τὰ Ζηνὸς ὑπ' ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ω πάτερ, ἀ μιὴ ἵππων ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Η ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μοῦνοι ἐλαφρίζεσι; πεποίησαι δὲ πότερα
Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.

Πήλιον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Palm. corr. Αχαϊάς.

Κιθαιρών] Ορος Θηβῶν. Ελίκη] Πόλις Βοιωτίας. Βῦρά τε, Δεξαμενοῖο] Βῦρα, πόλις Αχαΐας· ὠκησε δ' αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος. ἐκεῖ δ' αὐτὸ τὸ βοοσάσπα ἐφυλάττετο. διὸ κ' Βῦρα ὠνομάσθη. Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι | Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, ἀφ' οὗ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι. Πήνειος] Ποταμὸς Θεσσαλίας. Τεμπέων] Τέμπη, αἱ γενώτατα δηκδολαὶ τῆς Θεσσαλίας ὀρῶν. Θεσσαλίδες] αἱ θεαὶ τὸν Πηνειόν. Πεποίησαι] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

V. 98. ἐναγέων δ' κ' ἐναγέεσσι μελοίμην] Non dubito quin cum ἐναγέων | subaudiendum sit ὑποῖς, ut dicat, Sed curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt

102. Mss. Vat. Οἰνιαδέα, Amb. v. Voss. Flor. Alb. Οἰνιαδαο (Vasc. Oiv.). Sic et Etym. v. Βρα Cioerrig. Sylb.). Hesych. alterum. Sogi (in Mss., Petav. corr. Oiv.) Ησυχ. Οἰσεάδης. Στεφανίδης καὶ Ἵππιος πατης. Sevin. Cos. Acad. Inscr. T. III. p. 329 post Σιμ. addit Δεξαμενὸν, et Οἰν. omnibus his locis dejecit. Θεσσαλοὶ enim quinque fratrum Hippotol. Etn. addit. Οἰκεὺς Δέξαμ. Sed ne sic quidem satisfacit. Dubitationi contra lect. receptā movet Th. Bentl. ex eo, quod syllaba vi (longa sit, unde vult corrigi Οὐνιάδαο vel Οἰνειάδαο, ut Homi, Οἰνεΐδαι. Sed longæ vocales aut aliæ diphthongi corripiuntur ante vocalem.

Nacta es: neque tu mihi cara nutricula, neque Cithæron
Erit: sed sancti mihi, & ego sanctis curæ sum.
Sic dixit: Latona vero solum vertens illinc abibat.
Cæterum quum Achivæ ipsam respuissent civitates
Advenientem, Heliceque Neptuni socia,
Buraque Dexameni boarium stabulum OEnidæ,
Retro pedes in Thessaliam convertit. Fugiebat autem Anaurus,
Et magna Larissa, & Chironides rupes:
Fugiebat etiam Peneus qui fluit per Tempe.
Juno, tibi vero etiamnum immite pectus inerat:
Neque fracta es, neque miserta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret *Latona*,
Nymphæ Thessalides, fluvii genus, dicite patri
Ut sistat magnum fluxum: apprehendite *ipsum* mento,
Precantes ut Jovis in aqua liberos parere *liceat*.
Penee Phthiota, quid nunc cum ventis *celeritate* certas?
O pater, haud equidem equestre certamen obiisti.
An obsecro tibi sic semper veloces *sunt* pedes? an propter me
Tantummodo leviores sunt? fecistique volare *eos*
Hodie subito? hic nihil audit. o meum onus,
Quo te fero? nam ægri defessi sunt nervi.

Pelion

runt, & qui sancti sunt & ipsi. Possumus vero & *religiosi* interpretari. *Stephanus*. Præstat vertere *pii*. Ovid. *Cura pii diis sunt, & qui coluere coluntur.*

V. 104. -καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Non accipio nomen ἄκραι tanquam adjectivum (ut significentur Chironides excelsæ) sed ut substantivum, quo intelligantur juga seu cacumina montium. Sic infra Δελφίδες ἄκραι. *Stephanus*.

V. 109. Ποταμοῦ γένος] *genus amnibus unde est*. Virgil. *Anna Fabri*.

V. 113. ἵππον ἀέθλιον] Unde Hymno in Cererem, vers. 110.

Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον. *Vulcanius*.

V. 114. -ἢ ἐπ' ἐμεῖο Μοῦνος ἐλαφρίζουσι;] Vereor ne scribendum sit ἀπ' ἐμεῖο. *Stephanus*.

V. 115. Μοῦνος] Optime Stephanus qui legit μοῦνον. Et ratio in aperto est. *Anna Fabri*.

V. 118.

Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ κ᾽ θῆρες ὀρέσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκας ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ᾽ ἄρα κ᾽ Πηλείδης ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. ἣ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀνώνυμα· οἶδα κ᾽ ἄλλας
Λᾶας ἀμένας ἀπ᾽ ἐμεῖο λεχοΐδας. ἀλλά μοι Ἥρη
Δαμλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύρασαι οἷο ἐφέδρου
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ ἁπολέσθαι
Ἠδύ πί τοι Πηλεΐδη; ἴτω πεφρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, κ᾽ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέων ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνί᾽ ἐγὼ πὶ φρεσσί· κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, κ᾽ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παῖγμα θεσπεσίοις καρήατα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Ὑψόθε δ᾽ ἐσμαράγησε, κ᾽ ἀπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δήρατος· ἡ δ᾽ ἐλέλιξεν οἰόπλοον. ἔτρεμε δ᾽ Οὐτις
Οὔρεα, Δηλιάς.

οἷος Flor. ald. Frob. Vasc. & Genev.

Scribunt Genev. segn. & Vogg. 551. pro quo est conformatis secundum primo: βαλεῖν. v. X. in Od. 14. ad quas (pro ἐξ) Reg. Ambr.

Hoc de arvis agitatum. Malim bene Vossius ἐλαυνόμενον.

136. 7. Simile Xen. Anab. 2, p. 265. ἡ ἐφθέγξαντο πάντες, οἷόν περ τῶν ἐννάλιον ἐλελιζόντων, καὶ τοῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐβρυχῶντο ὥσπερ τοῖον ποιοῦντες τοὺς πολεμίους. V. Spanh. Julian. Or. 2, p. 233.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Φιλύρης νυμφήϊον] Ἐν τῷ Πηλίῳ γάρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γυναῖκα τὸν Χείρωνα. Ἀναγκαίη] Τὸ τὲ ποιητὲ, ἀναγκαίη γάρ ἐπείγει. 21. ξ. 85. Ἀπαύρασαι] Θέασαι. Οἷος ἔφεδρος] Τὸν Ἄρη λέγει. Τί φρεσσί] Λείπει τὸ φθέγγομαι. Παῖγμα] Πάϊγμον, ὄρος Θεσσαλίης. Οὐτις] Ὄρος Θεσσαλίης.

Of. VII, 352. Pelion umbr. & Philyreia tecta.

V. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Est νυμφεῖον, thalamus sponsi & sponsæ. Thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφεῖα veteres Græci vocabant etiam, quod postea γάμον, id est, nuptias.

V. 120. Ὠμοτόκας ὠδῖνας] Ὠμοτόκος significat, crudum adhuc partum edens, partum immaturum enitens, crudipara, abortiens. Unde ὠμοτοκεῖν, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὠμὸς non tantum significat, crudum, immaturum, sed etiam, quod maturum est, sed non coctum, ita ὠμοτόκος non tantum dicitur de ea, quæ immaturum partum edit, sed etiam de ea, quæ maturum, sed non coctum. Hesych. Ὠμοτόκος· ἡ ἀτέλεστον τίκτουσα. Ὠμοτόκοι ὠδῖνες· ἀτελεῖς. Nam ἄωρος est etiam de fœtu maturo, ut hæc sit propria et medius Græcis usitata significatio etiam in derivato ὠμοτοκεῖν. Sed hic est vel ἀτέλεστος, ut ἐπῶμοτον δόλον Euripides vel proles ἀφύλακτος, nec et illi pulli fiunt sanè, propter naturam a parentibus accepta. αἰνότοκος, infelix, sic. natus, ob natales, ἀλάστορος, proles nata ab utero.

Manetti. VI, 245. Ἐς ἴζ τι νοι. Πυρρὸς πᾶσιν ἀπεῖπον ἀγρὸς, ὦ ὠμοτόκοι ὠδῖνες, γουνὸς ἐφιεμένης ἀστοῦ. ubi ὠμοτόκοι ὠδῖνες, partes immaturi. Nam ἄωρος est etiam de fœtu immaturo, et hæc ipsi propria et mediis Græcis usitata significatio etiam in derivato ὠμοτοκεῖν. Sed hic est vel ἀτέλεστος, ut ἐπῶμοτον δόλον Euripides vel proles ἀφύλακτος, nec et illi pulli fiunt sanè, propter naturam a parentibus accepta. αἰνότοκος, infelix, sic. natus, ob natales, ἀλάστορος, proles nata ab utero.

Pelion o Philyræ thalamus, atqui tu mane,
Mane: quando & feræ in montibus sæpe tuis
Feriparos dolores effuderunt leænæ. "Repulerae." ut supra ante v. 120. Sed v. XIX, 147 multis caput Agyrtæ cruentum et mala verba "Deiectae." et infra ad v. 132. fundarem." 120
Huic igitur & Peneus respondit lacrymas profundens,
O Latona, necessitas ingens *est* dea. neque enim ego
Diva tuos dolores rejicio. Novi *quippe* & alias
Ablutas esse a me puerperas. sed mihi Juno
Graviter comminata est. vide quantus *hic* observator 125
Monte ex alto speculam habeat, qui me facile
Funditus subvertat. quid conabor? an interire
Dulce quid *sit* tibi Peneum? eat fatalis dies. Hemst. "Sortem fato mihi destinatã subibo tua gratia et persequar."
Patiar tui causa, etsi inter fluvios
Aridum fluxum habens æternum sim periturus, "Siccã aliosq." i. e. ex aqua resorpta, ut eam rotet libros Pecus. 130
Et solus inter amnes abjectissimus sim.
Atque eccum me: quid plura? voca tantum Lucinam. Hanc vocem qui ait Diophanes, synecdochice dictam. Dicunt igitur esse a Junone et Diana patet. Sic etiã Hes. Theog. 468. Il. X, 270 Nicippae sunt Junonis filiae.
Dixit, & repressit magnum fluxum. at ejus Mars Imitatus Hom. h. in Apoll. 382.
Pangæi avulsa cacumina attollens erat
Injecturus vorticibus, & obruturus fluenta. 135
Desuper vero increpuit, & scutum percussit cuspide "sanguineus Mavors clipeo increpat."
Lanceæ: idque strepitum edidit armisonum. tremuerunt autem Mon-

cat crudus, sed etiam per metaphoram de homine usurpatur, qui instar fructus immaturi durus est, ac rigidus, nec ullis precibus emolliri cor permittit, sævus, inhumanus, crudelis; ita hoc loco, quia de leænis loquitur. Malim ὠμοτόκους interpretari feriparos, sæviparos. Nota enim est leonum feritas, ac immanitas. Sunt autem ὠμοτόκοι ὠδῖνες, ipsi catuli, quos cum doloribus in illo monte sunt enixæ leænæ.

V. 122. Ἀναγκαίη, μεγάλη θεός.] vers. 128. Ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. *Vulcanius.*

V. 124. Ἀπ' ἐμεῖο] Meursius mavult legi ἐπ' ἐμεῖο. Vide annotata ad hymnum in Jovem. v. 17. non necessaria.

V. 128. Ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Ista & Aristoph. ὁ πολεμὸς ἑρπέτω, quasi dicat *bellum paxve sit, mihi perinde est.* Anna Fabri.

V. 130. Ἄμπωτιν.] Ἄμπωτις proprie est refluxus, recessus maris, aut fluvii. ἔρρειν Æolicum est pro εἶρειν, ut φθέρρειν pro φθείρειν. Apud Græcos ἔρρειν est, quod Latinis *ire in malam rem.* Et simpliciter ἔρρειν dicuntur res, quæ pereunt, quæ pessum eunt. Sententia poetæ est, Etsi meum sit fecatura alveum Juno.

V. 131. ἃ ποταμίοισιν ἀτιμότατος] ἄτιμος ea significatione accipiendum, qua apud Virgil. inglorius & illaudatus. de quibus Agellius multa. *Vulcan.* Hic denuo καλεέσθαι male vertitur *nominer*, cum *sim* significet, ut supra notavimus.

V. 132. Τί φέρουσα;] Male Interpres, *quid reliquum? quid reliqui est?* Verte *quid plura? quid multis moror?* Terent. *Anna Fabri.*

H ἐασήσῃς. Sine alter. Sic Νοῦμεν. xxx. V. 143.

128. ἐᾷς] ἐᾶν ἐν δεινοῖς οὐ φέρε ἐστὶ λέγειν ἀλλὰ ἐν ἀγαθοῖς. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν μέσῳ ἀμφοτέρως

Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανάϊον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐχαπιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσαρ πᾶσα
Θεσσαλίη. Τῖ γὰρ ἀπ' ἀπίδος ἔβραχεν ἦχος; Ept. ms. Reg.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίῃ ὄρεϊ πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μύχα πάντα, κατευδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρου Βειαροῦς ἐπομίδα κινυμένοιο,
Θερμαῦσραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργά θ' ὁμῶς, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες E ms. Voss.
Καὶ τείποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχοῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄρα σάκος Τρωὶ θυμοφθόρον ἦμαρ.
Πίνειος δ' Ὀλύ ἀῦσις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως E Amb. Voss. al 99.
Καρτερὸς ὡς ταπρῶτα. θοὰς δ' ἐφίσαρ δίνας, active. Xen. in Hier. erat adiu-
vante Deo.
Εἰσόκε οἱ Κοιωνὶς ἐκέκλετο, Σῶζεο χαίρων,
Σῶζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμε, ἔσχε νήσους
Εἰναλίας. αἱ δ' ἅ μιν ἐσερχομένῳ ἐδέχοντο, ἰῆς Amb. Voss.
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥπις Κέρκυρα Φιλοξεινοτάτη ἄλλων.
Ἰεῖς ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος Ἐφ' Ern. e ms. Voss. 136
marg. ὑψοδὲς e monte
Σωρχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν. αἱ δ' ὑφ' ὁμο- Suppressed by Ernesti, Epistolica 2nd ed. p. 229
κλῆς Reg. Sueu. 241 τοὺς δ' ὑπ' ὁμοκλῆς ἐμοῦ χέρσον δρον ἆσμα.
Sic ὑπ' ὄμ. Amb. Voss. prob. Ern.

Παυσυ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πίνδοιο] Ὄρος Περραιβίων. Εἰς ἑτέρου Βειαροῦς] Οἱ μὲν Βειαρέως οἱ δέ, Τυφωέως· οἱ δέ, Ἐγκελάδου. Θερμαῦσραί] Αἱ κάμινοι. Κοιωνὶς] Καίτοι γε ἡ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς. Κέρκυρα] Ἡ Φαιακία.

V. 143. Εἰς ἑτέρου Βειαροῦς] Ex hoc loco facile apparet legendum esse apud Virgil. *mutat*, non *motat*.

Et fessum quoties mutat latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, &c.

Anna Fabri.

V. 144. Θερμαῦσραί τε βρέμουσιν] Virg. lib. 8. Æn.

——*striduntque cavernis*
Stricturæ chalybum, & fornacibus
ignis anhelat. Vulcanius.

V. 150.

Montes, & campus Cranonius, & graviter ſpirantes
Extremæ oræ Pindi: metuque commota eſt univerſa
Theſſalia. talis namque e ſcuto obortus eſt ſonitus,
Ut quum Ætnæi montis incendio flagrante
Commoventur omnes receſſus, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum *ſe* latus vertente,
Et fornaces ſtridunt ſub Vulcani forcipe,
Et opera ſimul: tum graviter & rotundati lebetes
Et tripodes cadentes ſuper ſe invicem reſonant.
Tantus tunc extitit fragor ſcuti rotundi.
Peneus autem non illinc diſcedebat. ſed permanebat perinde
Conſtans ut initio. celereſque inhibuit vortices,
Donec ei Cœceis *Latona* acclamavit, ~~Salvus ſis & incolumis~~: Vale et servare!
Salvus ſis: nec patiaris adverſi quid mei cauſa, iſthac
Pro miſericordia. gratia vero tibi retribuetur.
Dixit, & quum multa prius pertuliſſet, adiit *quoque* inſulas
Maritimas. ſed illæ ipſam advenientem non receperunt:
Non Echinades, inſignem navibus recipiendis portum habentes:
Non Corcyra, quæ *alioqui* hoſpitalior cæteris omnibus.
Iris enim omnibus *inſulis* ab excelſo Mimante
Irata valde procul abegit: ipſæque ob comminationem Iridis

Valde

„recessus." Theocr. 13, 25 male vertitur ἐσχατιαι αρνα νεον βοσκοντι, extremae agrorũ partes: qasi ibi tãtũ agni bene alantur. V. Casaub. Hemst. Lucian. T. I, p. 143 vinesse remotioris loci significatione praeter notionẽ agri suis finibus determinati, de qa Casaub. Proprie st extremitas et detrimentum vel cũ genit. αρξε, χωρις, ut, vel qi intelligatur e contextu, significatq remotiorẽ agrũ, sed saepe servit merae periphrasi in qa illa sola res intelligẽda, qã genit. indicat. Hinc grammatici vett. interpretatur αρρον, ut Etym. M., Hesych., respicientes loca, ubi merã periphrasin efficit, ut μεθρον θαλασσης etc. Sic εσχατιαι πινδου pro monte ipso, ut ante οσσης ορεα. Similis Lat. periphras. in „recess. Pindi."

V. 150. Κοικηὶς] Certe omnino legendum eſt Κοιηὶς *Coei filia*, ita Υψηὶς *Hypſei filia*, *Nereis Nerei filia*, & millia alia; & non eſt quod fidem adhibeas Friſchlino, qui ait in Κοικηὶς, κ additum eſſe ut vitetur hiatus. *Anna Fabri.* Vidit hoc etiam anonymus Francii, qui in margine notat, dele κ. Sic Ern. e Ms. Regio. Κοιαντις appellatur ab Onomacrit. H. in Laton. 2, p. 132

V. 156. Φιλοξεινωτάτη]. Legitur & κακοξεινωτάτη+: vulgatam lectionem retinerem, φιλοξεινωτάτη: hanc illi gloriam dedit Ulyſſis hoſpitium apud Alcinoum. *Anna Fabri.* Et Jasonis.

+ Is. in marg. Steph.; sed contextus nõ admittit hãc conj. — Ascripsit margini eã, qi noverat Corcyraeorũ etiã inhumanitatem in Hom. commemorari.

V. 159.

Παν. Amber. Voss. Παασυδίη Φοβέοντο κτ' ῥόον ἤντινα τέτμοι. ταταχέεσον τέτμοις my. Voss.
Ωγυγίῃ δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηίδα νῆσον
Ικετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἠρώϊνης.
Αλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἐπ' τόδε, Μὴ σύ γε μᾶτερ
Τῇ με τέκοις, ἀτ' ὄιω 'δαμέμφομαι, ὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ βύσοτος, εἰ νύ τις ἄλλη·
Αλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Ἐστὶ, ζαωτήρων ὕπατον γένος· ὧ ἐπὶ μίτρῃ
Ἰξεται οὐκ ἀέκητα Μακηδόνι κοιρανέοντι,
Αμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἰ πελάγεσσι κάθηται·

Μέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μεροπηίδα] Η ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ὠκησαν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Αλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ. Υπὸ μίτρῃ] Υπὸ τὴν βασιλείαν. Υπὸ τὴν ἀρχήν. Μακηδόνι] τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.

V. 159. "Ην τινα τέτμοι] Vulcanius & Friſchlinus legerunt μὴ τινα, *ne quam deprehenderet*. Anna Fabri.

V. 159. Παασυδίη] Παασυδίη, παασυδίη & παασυδεὶ ſive παασυδεί, interdum eſt παντελῶς, univerſo agmine, omnibus copiis. Proprie ſignificat cum omni impetu, cum ſummo impetu. Exponitur etiam παντελῶς, omnino. Cæterum nihil muta cum Friſchlino, ſed verte: *extimeſcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderent*. hoc eſt, Metuebant omnes puerperas, ne forte Latona eſſet. Puerperæ enim ſolebant recens editos partus in fluminibus abluere, ut ſupra notavimus.+

V. 160. Μεροπηίδα νῆσον] Meropas eam olim inhabitaſſe Quintilianus docet a Merope quodam ſic dictos, qui, ut tradit Hyginus, Coam Inſulam tenuit regno, & a nomine filiæ, Coon & homines ipſos a ſe Meropas appellavit. *Anna Fabri.*

V. 162. Αλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἐπὶ τόδε] Non eſt ἔρυκε pro *defendit*, ſeu *defendebat*: ſed potius pro *prohibuit facere quod volebat*, ſive *prohibebat*. Stephanus.

V. 165. Θεὸς ἄλλος] Quippe Ptolemæus in inſula Co natus & educatus eſt. Theocrit. in Idyll. 17. ad Ptolemæum:

Καί σε Κόως ἀΐτηλλε βρίθοντα νεογιλὸν ἰόντα
Δεξαμένα Βριθὼ μάτηρ, ὅτε πρώταν ἴδες ἀώ.

Infra etiam, ubi inſulam loquentem inducit.

Ολβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ μι τόσσον ὅσον πὶρ
Δῶλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Απολλών.

Anna Fabri.

V. 166. σαωτήρων ὕπατον γένος] Ptolemæus Lagi filius, vel ut Pauſanias vult,

+ Sed τῇ τέτμοι jure γίνεται necessitatis esset, quo mihi nō potest.

Valde extimeſcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderet.
In veterem deinde Coorum Meropeida inſulam
Venit, Chalciopes ſacrum penetrale heroidis.
Sed eam pueri hoc verbum cohibuit, Ne tu mater
Hic me parias. non quod *de hoc loco* conquerar, aut invideam
Inſulæ *hanc gloriam*: eſt enim fœcunda & paſcua, ſi quæ ulla.
Verum *quod* ei fato quiſpiam deſtinatus deus alius
Eſt, ſervatorum ſummum genus, cujus ſub diadema
Venient, haud detrectantes ut a Macedone regantur,
Utraque continens, & quæ in mari jacent,

Ad

vult, Philippi, Alexandri Magni patris, unus ex Alexandri ducibus Perſico bello, Ægyptum occupavit. a quo Soterum appellatio inter Ægyptios fluxit, a rebus magnifice geſtis: ut & a virtute, Evergetæ & Philadelphi & Philometoris. Periphraſtice vero σαωτήρων ὕπατον γένος vocat Ptolemæum Philadelphum. Blanditur vero Callimachus Ptolemæo, cum ait deberi huic inſulæ alium deum. Ita etiam Hymno in Apollinem verſ. 26.

Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο:
Ος τις ἐμῷ βασιλῆϊ, κὴ Απόλλωνι μάχοιτο. *Vulcanius.*

V. 166. -ᾧ ὑπὸ μίτρην Ἴξεται ἐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι] Poteſt Μακηδόνι jungi cum ἴξεται, vel cum κοιρανέεσθαι. & quidem dici etiam ἐκ ἀέκουσα κοιρανέεσθαι Μακηδόνι, *non recuſans ſub Macedonis imperio eſſe.* At μίτρην non *balteum* ſed *mitram* dixerim, ipſam vocem Græcam Latinorum exemplo retinens. Ex iis autem quæ ſunt inſignia imperii ſatis ipſum imperium intelligitur, adeo ut κοιρανέεσθαι addi neceſſe non fuerit. *Stephanus.*

V. 166. ᾧ ὑπὸ μίτρην ἴξεται] *Sub cujus imperium venient.* Nam per μίτρην, *diadema regium*, vel κίδαριν inſigne imperii intelligit. Euſtathius certe μίτραν etiam de faſcia qua caput obligatur dici ex Euripide & Herodoto docet. *Vulcanius.*

V. 168. Αμφοτέρη μεσόγεια] Duas tantum continentes agnoſcit. Vide Theocritum, qui ait 33339. urbes ſub imperio Philadelphi fuiſſe. Idyll. 17.

Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς,
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.

Et infra:

— θάλασσα δὲ πᾶσα, κὴ αἶα,
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Quod ad primum verſum attinet, ſine dubio intelligit non urbes tantum, ſed κώμας. *Anna Fabri.*

V. 168. Αμφοτέρη μεσόγεια] Hoc Callimachus dicit ex ſententia veterum, qui mundum in duas tantum partes dividebant, Aſiam nim. & Europam. Id teſtatur Varro de L. L. lib. IV. & Iſocrates in panegyrico. Hinc intelligendus Tibullus lib. IV. eleg. I.

Solus utroque idem diceris magnus in orbe.

Utroque in orbe, dicit Aſiam & Europam, in quas duas partes diviſus erat orbis. Auctor autem iſtius diviſionis

Μέχεις ὅπᾳ ῥᾴτη τε, ϗ ὁπωόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἥλιον φορέωσιν. ὁ δ' εἴσῃ ἴθεα πατρός.
Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἀεθλος
Ὑγρατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὺν ἐφ' Ἑλλήεσσι μάχωνται
Βαρβαρικὼ ϗ Κελτὸν ἀναῤῥήξαντες ἄρηα
Οἰκήσωσι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρης ἐρχατόωντος
Ῥώσων, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἴσαμεν μοι
Τείρεσιν, ἠνίκα πλείστα κατ' ἠέρα βόσκολέων
Φρίσσει ϗ κώμῃ Λοκρὼν, ϗ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πέδια Κεμμαῖα, ϗ ἠπείροιο πόληες
Ἀμφιθέτειναν. ἴδωσι δὲ πόντα καρπῶν

Γείτο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρης] τῆς δύσεως. Τιτῆνες ἦ, ἀφὰ τὸ ὑπερφυὲς ῥῆμα. Ῥώσων, νιφάδεσσιν ἐοικότες] Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς, σωαγαγὼν τὲς Κελτὲς, ἦλθεν ὅπι Πυθῶνα βαλόμενος τὰ θεᾶ τὰ χρήματα ἁρπάσαι. πλησίον ἢ γνωμένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος, ἀπώλεσε τὲς πλείες αὐτῶν. ὀλίγων οὖν ἀπολειφθέντων, Αντίγονός τις φίλος τᾶ Φιλαδέλφᾳ Πτολεμαίᾳ, προξενεῖ αὐτὲς αὐτῷ ὥστε ὅπι μισθῷ ϛρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρηζεν ὁ Πτολεμαῖος τότε ϛρατεύματος. οἱ ἢ ὁμοίως ἠξιώθησαν ϗ τᾶ Πτολεμαίᾳ ἁρπάσαι τὰ χρήματα. γνὲς οὖν συλλαμβάνῃ αὐτὲς, καὶ ἀπάγῃ φρὸς τὸ ϛόμιον τᾶ Νείλε τὸ λεγόμενον Σεβενυτικὸν, ϗ κατέκλυσεν αὐτὲς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.

Eratosthenes traditur, & deridet Strabo lib. I.

Πεφάτη] Schol. Apollonii σημαίνει, inquit, κατά τινας ϗ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, λέγεται ἢ κυρίως ἡ ἀνατολή. Et re vera sic est: nam Sol ab eodem loco quo desinit, cursum suum instaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam est *Occidens*, *extremitas Oceani*. Anna Fabri.

V. 170. Ὁδ' εἴσεται ἴθεα πατρὸς] Sic Virgilius,

Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.

Theocrit. Hymn. XVII.

Μεῦ δὲ πορτίρων τοκίων ἔτι θέρμα κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐμμάσσετο ἴχνη.

Anna Fabri.

V. 171. Ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἀεθλος] Vide Justinum, qui hæc fusè describit lib. 24. *Anna Fabri.*

V. 173. Κελτὲν ἀναῤῥήξαντες ἄρηα] hoc

ἐσσεῖται conj. Hemst. indueat mores patrios.

ξυνόεσσον Amb. Voss. edd. vett. sed in hoc tautologia esse videtur frigidior. Malim ξυνόεσσον, quod ultimâ; postea addit nationes expertas fuisse Celtarum vim.

β Amb. 2, Ald. Vat. Frob. Benen.; at alibi C. in hac forma cum τ more et ἠνίκα futuro additur; ἠνίκα etiam ὡς recte non venerint. Similly variet. lect. 179 ἀμφιτίθοτ.

ἠπείροιο πόληες omnes MSS. et Od. ante Benenat.

γ Amb. 1. Reg. Voss. Ald. Vat. Frob. Benenat.

δ Amb. 2.

Ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς

Ad occasum usque, & unde veloces equi
Solem provehunt. is norit mores patris *Lagidæ.* 170
Equidem commune olim quoddam veniet nobis bellum
Postmodum: ubi *prius* contra Græcos gladium
Barbaricum & Celticum excitantes Martem,
Gigantum posteri, ab Occidente remotissimo
Affluent, nivibus æquiparandi, aut numero pares 175
Stellis, quum plurimæ in aere errant.
Munitiones & vici Locrorum, & Delphicæ rupes,
Et arva Crissæa, & continentis civitates,
Lamentis circumcirca gemunt. Videant autem pinguem frugem

Vicini

Si etiam nobilitas moresque, prave mores, nemor morte natura, ut vulgo recte scholiast.

Sc. campum, ut Felix dicit. Strab. IX, 418 παρακειται δε τοις Κιρραις το Κρισσαιον πεδιον ευδαιμον. Idem commemorat Eustath. Hom. p. 272, 41 & recentiores scriptores docet. S. Dess.

Suspic. non ad Celtas, sed eadem ac supra. referenda.

hoc est πόλεμον. In qua significatione Homerus verbis ὀρίνειν, ὀτρύνειν, & ὀροθύνειν utitur. Κελτοὶ porro sive Κέλται a fontibus Eridani ad Rhenum usque pertingunt. A quibus universi Europæi Γαλάται. Κελτοὶ a Græcis vocati sunt. de Celtis ita Pausanias, εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μαχῃ πάντας ὑπερφέροντες μήκει τὲ ἀνθρώπους. *Vulcanius.*

V. 174. Ὀψιγόνοι τιτῆνες] Persistens in amplificatione potentiæ sui regis Philadelphi, hostes ejus vocat Titanas, quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. *Vulcanius.*

V. 174. -ἀπ' ἐσπέρου ἑκατόοντος] Repono ἑκατέοντος. In Ald. & Frob. ἑκατόοντος. Sed & ὀψίγονοι properoxytone scribendum. *Stephanus.* Aut Ambr. 2, Voss.

V. 174. Ἀφ' ἑσπέρου ἑκατόοντος] Cave credas viro doctissimo. ἑκατόω, verbum poeticum, *ultimus sum.* Unde h. l. ἑσπέρου ἑκαλόων. *occidens ultimus.* Sic Homer. Iliad. B. Ἀνδηδόνα τ' ἐκατόωσαν. *Anthedonaque extremam.* Iacta.

V. 175. πεμπάδεσσι ἔοικότες] Brenno videlicet duce, qui qua occasione quove consilio Gallos in Græciam duxerit, describit Pausanias in Phocicis. *Vulcan.*

Ibid. ἢ ἱσάριθμοι Τείρεσιν] Τείρεα dicuntur astra, ut & σείρεα, unde & Sirius dictus. Τείρεα vero quasi Τίρεατα ἀπὸ σημείων τῶν πλωϊζομένων, ut annotavit Scholiastes Apollonii lib. 2. quam etymologiam magis probaverim, quam Eustathii, qui Ἀπὸ τὲ τείρειν deducit. ὅτι πολλοί, inquit, ἐν τῇ ἀστέρων καταπονῶνται, γινόμενοι ἀσφάλτοι. Apte vero addit Callimachus verbum βακχεύονται, metaphora sumta a pecudibus gregatim errantibus, sive pascentibus. *Vulcanius.*

Sine nautarum ἀσφαλτοι Arat. 608, πολυπλοιος Onomacrit. Κ. in Natur. 6. quod ubi jam notavit Scalig.

V. 176. Κατ' ἦερα βακχεύονται] Virgil. lib. 1. Æneid.

— *pelus dum sidera pascet.*

pro errant: quod adhibetur de gregibus Dicit. Vgl. Eclog. 6. et ea quæ adscripsimus Callim. ad Hymn. II. 5 περιτειων ποιμαινεται ὁ Διος ουκ ιδιως Χιν. Cyr. I, p. 43 χαριεν δε ἑνεκα τοῦ καθ' ἡδονὴν ἐκ τῶν καθ' ἡδονὴν ἐπιτηδευμάτων τὸ θυμοειδὲς καὶ φιλόνικον ἐκ τῶν καθ' ἡδονὴν ἐπιτηδευμάτων ἀφανίζεσθαι. et errare simil. Lucian. naufrag. 4 (imitat. Dion. 9. 198.

Et ex hoc loco patet lectionem *palus*, quam intrudere *quidam voluere*, *nullo modo recipi posse*, *cum noster dicat* βακχεύονται κατ' ἦερα, & certo certius sit Virgilium hunc locum ob oculos habuisse. *Anna Fabri.*

V. 177. -ἠ Δηλιάδες ἄκραι] Hic ἄκραι non esse adjectivum, sed substantivum, sicut V. 104, Χειρωνίδες ἄκραι, antea monui. Aliquando autem per juga montium sive cacumina montes toti significantur. *Stephanus.*

V. 179. Ἀμφιπεσειείνανται] Lamentorum seu gemituum significationem huic verbo inesse non puto, sed ἀμφιπεσειείνασθαι, a σεινὸς posito pro σενὸς, sonare *circumactari.* Ex eo autem intelligitur valde oppletum esse. *Stephan.*

V. 179. Ἀμφιπεσειείνανται] Verti, *circumquaque gemunt.* quæ interpretatio non aliena est a significatione verbi σείνομαι, τὸ σθένειν ἢ τοι σίνω, ut docet Hesychius, præcipue cum gemitus sive doloris rationem statim subji-

175. φωνῶνται. Ubi ποιητικωτερον. Il. λ. 50, ubi v. Schol. οδ. ω, 69 Η ἡ ἐρεωάοντο εν τεύχεσι, κτυπὸς δὲ ἱκάνε θεοὺς ἀνὰ νῶτα Νειλοῦ. Theor. 350. v. Hesych. v. ἐρεωάοντο. Ιδίως tamen ut alibi vox poetica. Thuc. II, 8 ἐρεωντες τὸν πολεμον, de bello cupide rebat circa regiones. Ita Ἐρεωάοντο ἐν τεύχεσι, armati decurrebant. Cic.

177. a mss. Amst. totum abest, relicto spatio sequi vacuo. Vatt. duo πᾶσαι Φρύγιαι nabant. Rec. Voss. Flor. III. Vatt. Frob. Φρυγίη καὶ. Lacuna explevit Stenerat. In Aldini Scholiast. Trissius Vicentinus, 1577 et 1600 sine modo explevit, ut nos dixi, sed pro ἡμιτελεῖ πολιτεῖ legit ἡμιτελεῖ φρουρᾷ. Durat. putabat, integram esse sententiam, si pro 177. 8 tantum legatur Φρυγίαι καὶ πεδία Κιλίκεια καὶ πτόλεις. Tum autem legendum vel Καισάρεια, vel Καισάρεια, ut Hom. Il. in Apoll. 446 corrigit Hoiten. Καισάρειαν pro Καισάρειαν (ad Steph. Byz. v. Καισάρ.) Athen. XII, p. 560 Καισάρειος πολεμος.

ον legit U. D. quod vulgo reiicitur, quia necessarium. Tam si ager vicinus ardet, etiā fraglis ardent.

Γείτονες αἰδομένοιο χ' ὁδοῖ ἔτι μοῦνον ἀκοῦσαι,
Ἀλλ' ἤδη θεοὶ νῦν ἀπαυγάζοιντο Φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ θοῇ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐθομένας τε
Ἀσπίδας, οἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ

Γείτονες αἰδομένοιο χ' ὁδοῖ ἔτι μοῦνον ἀκοῦσαι] Dubitabat pater an legendum esset αἰδομένοιο, κάρηνον αἰδομένου. *Anna Fabri.*

Γείτονες αἰδομένοιο χ' ὁδοῖ ἔτι μοῦνον ἀκοῦσαι] Cum hoc nomine subaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine subaudiatur non *videant*, seu *viderint*, ex præcedente verbo ἴδωσι (quum hoc a sensu aurium sit alienum) sed *sciverint*, vel *acceperint*, seu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοιντο. est enim hic ἀπαυγάζεσθαι *conspici*, *spectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζοιντο, propter versum, quum antea conjunctivo esset usus. *Stephanus.*

Γείτονες αἰδομένοιο] Vicini pudorati. *Vulc.*

Γείτονες αἰδομένοιο] Dubitabat pater an legendum esset αἰδομένου, κάρηνον αἰδομένου. *Anna Fabri.*

Γείτονες αἰδομένοιο] Cum hoc nomine subaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine subaudiatur non *videant*, seu *viderint*, ex præcedente verbo ἴδωσι (quum hoc a sensu aurium sit alienum) sed *sciverint*, vel *acceperint*, seu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοιντο. est enim hic ἀπαυγάζεσθαι *conspici*, *spectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζοιντο, propter versum, quum antea conjunctivo esset usus. *Stephanus.*

V. 180. Γείτονες αἰδομένοιο] Vicini pudorati. *Vulc.*

V. 180. Γείτονες αἰδομένοιο] Dubitabat pater an legendum esset αἰδομένου, κάρηνον αἰδομένου. *Anna Fabri.*

V. 180. Γείτονες αἰδομένοιο χ' ὁδοῖ ἔτι μοῦνον ἀκοῦσαι] Cum hoc nomine subaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine subaudiatur non *videant*, seu *viderint*, ex præcedente verbo ἴδωσι (quum hoc a sensu aurium sit alienum) sed *sciverint*, vel *acceperint*, seu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοιντο. est enim hic ἀπαυγάζεσθαι *conspici*, *spectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζοιντο, propter versum, quum antea conjunctivo esset usus. *Stephanus.*

V. 189. Τὸν εἰσέτι γαίρει μάντιν] Non placebat patri meo τὸ εἰσίτι, cum ὕστερον quod sequitur: itaque legebat τὸν εἰν ἔτι. *Anna Fabri.*

V. 191. Διειδομένη] Gallice explica,

ἀπαυγάζοιντο ejus videantque ἀπαυγάσαι. 125 vide. ἀφ' οὗ πάλιτ' ἴδωμι et vid. ἀπαυγάζεις. Mss. aut ἀείδας et ἀσπιδ. et Voss. a m. sec. ἐχδομένας. Unde etiā legendū ζωστῆρες. Sic correxit fuisse in Ger. testatur U. D. in marg. alt.

οἳ legit Aurat. τῶν γ' ἀναιδέας ἔμαπτ.

Ἀσπίδας, οἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ] Ante audierant, Celtæ quum venissent ferro ignique vastare omnia. Nunc etiam suis oculis invicinia videbit. Remanet tamen quod durat, quod tollit Vulc. F. Ubin. p. 503 legendo, ἴδῃσι .. χηπονες αἰδομένου.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τέων] Ωντινων ἀσπίδων αἱ μὴν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δ' τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται. Διειδομένη] Φαινομένη. Ἀρωμὴ] λεπτή. Ἀνθέμικος ὡς] Ἀνθέμικος ἐστὶν ὁ τῆς ἀσφοδέλης καρπός.

Hæc nugæ ab aliqua historia tradita. Callim. tamen satis confirmat.

Τέων] Ωντινων ἀσπίδων αἱ μὴν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δ' τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται. Διειδομένη] Φαινομένη. Ἀρωμὴ] λεπτή. Ἀνθέμικος ὡς] Ἀνθέμικος ἐστὶν ὁ τῆς ἀσφοδέλης καρπός.

Τέων] Ωντινων ἀσπίδων αἱ μὴν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δ' τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται. Διειδομένη] Φαινομένη. Ἀρωμὴ] λεπτή. Ἀνθέμικος ὡς] Ἀνθέμικος ἐστὶν ὁ τῆς ἀσφοδέλης καρπός.

ciat, inquiens:

— ἴδωσι δ' πίονα καρπὸν
Γείτονες αἰδομένοιο.

Si vero a σεινὸν, τὸ σενόχωρον deducamus, & interpretemur, *In arctum redigentur*, ad immensam multitudinem Gallorum referendum erit. *Vulc.*

V. 180. Αἰδομένοιο] Dubitabat pater an legendum esset αἰδομένου, κάρηνον αἰδομένου. *Anna Fabri.*

V. 180. -χ' ὁδοῖ ἔτι μοῦνον ἀκοῦσαι] Cum hoc nomine subaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine subaudiatur non *videant*, seu *viderint*, ex præcedente verbo ἴδωσι (quum hoc a sensu aurium sit alienum) sed *sciverint*, vel *acceperint*, seu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοιντο. est enim hic ἀπαυγάζεσθαι *conspici*, *spectari*, non *refulgere*. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζοιντο, propter versum, quum antea conjunctivo esset usus. *Stephanus.*

V. 189. Τὸν εἰσέτι γαίρει μάντιν] Non placebat patri meo τὸ εἰσίτι, cum ὕστερον quod sequitur: itaque legebat τὸν εἰν ἔτι. *Anna Fabri.*

V. 191. Διειδομένη] Gallice explica,

Vicini *agri* ardentis: & jam non ſolum fama *accipiunt*,
Sed nunc circa templum refulgeant phalanges
Hoſtium: nunc videant apud tripodes meos
Enſes & baltheos impudentes, infeſtoſque
Clypeos, qui Gallis infelicem viam dementi populo
Efficiant. horum aliqui mihi præmium, aliqui apud Nilum
In igne qui eos geſſerant animam efflare videntes,
Jacebunt, Regis præmia, ut qui multum laborarit
Futuri. Hæc, Ptolemæe, tibi vaticinia edo.
Laudabis ſane vehementer eum qui adhuc in utero latet vatem
Deinceps omnibus temporibus: tu vero adjuva *mater*.
Eſt nota quædam in aquis inſula levis,
Errans in mari, pedeſque ei non in uno loco *ſunt*:
Sed undis agitata natat, veluti albucum.
Hinc Notus, illinc Boreas *eam pellit*, prout fert mare.
Eo me portes. nam in hanc venies benevolam.
Tantum loquuto *Apolline* omnes in mari diſceſſerunt inſulæ.
Aſterie carminum amans, tu autem ex Eubœa deſcenderas
Cycladas inſpectura rotundas, neque olim,

Sed

Sic referrebrad ἐν νηοῖς. Martinius ea combusta honoris causa mutavit. ubi etiam nulla datur ratio, cur ad templum referri ad omnia conveniens videatur. Sed tamen, quia pentrabilia ἐσόμενα regi, versus sequentes, ut de Apollinis, repositus jacebat.

Ubi vero sic intelligi, mater. Formula demonstrativa, ubi cui aliquid, per quem aliquis commendatur. Ita Pindarus etiam: ubi vero locutus. De hac vi intelligendi ei certis signis, Wesseling. ad Diod. Sic. l. 1. p. 86. Obs. ad N. T. p. 186.

QU'ON VOIT TANTÔT ICI ET TANTÔT LA'. *Anna Fabri.*†

V. 191. νῆσον ἀραιὴν] λεπτὴν interpretatur Scholiaſtes, hoc eſt στενὴν, *anguſtam* & *exilem*. Vulcanius.

V. 191. Νῆσον ἀραιὴν] Vulcanius explicat στενὴν, *anguſtam*, *exilem*, ſed male: intellige *eam levi & pumicoſo ſolo vel ſaxo eſſe*. Anna Fabri.

V. 193. Ἀνδρείκου] Virgultum dicunt eſſe *caulem aſphodeli*: Latini *albucum* dicunt. *Anna Fabri.*

V. 194. Ἔνθα νότου, ἔνθ' αὖρου] En tibi vetus Epigramma de Delo:

Delos jam ſtabili revincta terra,
Olim purpureo mari natabat,
Et moto levis hinc & inde vento
Ibat fluctibus inquieta ſummis:
Mox illam geminis Deus catenis
Hac alta Gyaro ligavit, illac
Conſtanti Myconœ dedit tenendam.

Anna Fabri.

V. 198. πλειηγέας] Περιηγὰς apud poetas ponitur pro *rotundus*, quaſi dicas, *circumactus*, *circumactilis*: qua ratione etiam πλειτρὸς pro eodem dicitur a πλείρω. Interdum etiam *curvum* ſignificat. Sic πλειηγὴς ἀκλὴ apud Apoll. Rhod. quod apud Latinos *curvum littus*.

Nonde ſingulis inſulis intelligendum, ſed de univerſis, quæ κύκλον τῆδε efficiunt (unde et nomen Cycladum), ni ἐξ περιηγῆς ſis ſi: nō subſubtiliter voluptatem capias, et περιηγὰς ὡς δίκας ingulas, quia undiq; cinctæ ſunt.

V. 198. ἔτι παλαιὸν] Non jungo παλαιὸν cum nomine φύκῳ, ſed ac-

Ἡ δ μακρὰ δ' ἀεὶ ὑλυκαινομένη κέλευθος ἀρίφρων ἀγανὸς ὡς ἁβρὸν ἐπὶ ἠϊόνος ἀϊόλῳ. Schol. ὡς διὰ τῆς ἐπὶ τὸ ἁβρὸν ἀγούσης ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ἁβρὸν ἀγούσης ὁδοῦ. Ἀϊόλῳ, ἀντὶ τοῦ ἀϊόλου. Pl. Phaed. p. 62 D λόγος δ' ἀϊόλος.

† Respicit ad nomen Deli. v. 53. Ἀδ. 2, διὸ δὲ ναυηγαντίδιος ut conjecerat per gramineos campos, per prata, per semita."

Il. v, 277 ἔνθα μαλιστ' ἀρέων διακέκριτο σήματα φωτῶν, conſpicua ſit virtus. activa δ, 535 κυσίον ἦν ἀρετὴν διακέκριται demonſtrabit virtutē, conſpicua reddit (ſemper ſine exceſſione ἀρ). Euſtath. p. 931, 53 interpretatur ὡς ἐν ἤθεσι διαφανὲς δηλ. ἀκινῶ εἰπεῖ Pl. Phaed. p. 62 D λόγος ἀϊόλος ἀσαφὴς, oratio obſcura.

192. Ern. conj. ἐν ἰνὶ χώρᾳ. nisi certo loco maneret. nō ſtabilē permaneret." Κατὰ χώραν εἶναι, Thuc. III, 22, 24; Xen. IV, 97, 201. χώρα ſcortus, deſtinata locus." Xen. Cyr. IV. p. 298 ἀσυντάκτως, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. — ποδὸς ἐχέτω χώραν, ſc. τόδε, οὐκ ἐσόμενα δέξα praebet. Imo ποδὸς ἐν ἐδέτῳ χώραν erant.

Αλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἴπετο Φῦκος·
Ἐσῃς δ' ἐν μέσῃσι, κατοικίσσασα δὲ Λητώ,
Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ θεμιτὸν πυρί,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα·
Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον. ἣ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Ἐννεπες. ἣ δ' ἄῤῥητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἶζετο δ' Ἰνωπῆος ποδὸς ῥόον, ὄντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ὑπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ὑπὸ δ' ὀκλίδη ἔμπαλιν ὦμοις
Φοίνικος ποτὶ φρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νόσφι δὲ μιν χροὸς ἔῤῥεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμήνασα, Τί μητέρα κῆρε βαρύνεις;
Αὔτη τοι, φίλε, νῆσος ὑπεπλώσατο θαλάσσῃ.
Γείνεο,

[-] abest ab Ambr. Vat. Reg. Voss. primus habet Benenat.

Πεισον. 17. 61 sine ὑπὸ: Αντιγονος δυσχερῶς βεβαρημένην ἀδυνεσθ.

5 alii. subita abstinatione. v. Steph. Sian. 38

1 ms. Voss. et Bruce Stratonicensis de metris.

2 ms. Voss. γ Hesych. Suid. Illustr.; Ενν. supplicatur ἀλυσθαίνουσα, ut notant Hesych. ἀλυσθήνει· ἀφ' ἑαυτῆς. Et

Sed adhuc *recens* a tergo Geræstia sequebatur alga.
Constitisti vero in medio, & commiserta Latonæ,
Marinam algam omnem exussisti: quoniam circum- 200
quaque flagrabas igne,
Miseram pariendi doloribus molestissimis afflictam videns.
Juno, hoc in me statuas quodcunque tibi libet. neque enim comminationes
Vestras curo. transi, transi in me, o Latona.
Dixisti: at illa *Latona* infando & misero errori finem fecit. 205
Sedebat autem Inopi ad fluvium: quem profundissimum
Tellus tunc emittit, cum pleno fluvio Κεκρυφ. Ἐξανοιγεν' ἀναπεμψει. ἀπ. IV. 203 Ὑμετερος γαιης Ἀχελωιος ἐξανοιγειν.
Nilus a præcipitio Æthiopico descendit.
Ibi exolvit *Latona* cingulum, retroque inclinata est humeris
Ad palmæ truncum, difficultate miserabili
Afflicta: humidus vero per corpus defluebat sudor. 210
Dixit autem anhelans: Quid matrem, fili mi, torques?
Ipsa tibi, care *fili*, insula supernatans mari.

Nasce-

que incrementi invenirentur. Plinius causam incrementi ad æstivos Æthiopiæ imbres refert, ut & Strabo. *Vulcanius.*

V. 207. Ὅτε πλήθουτι ῥέεθρα] Hoc præclare firmat sententiam Ortelii, quam vide in Notis ad v. 171. Hymni Dianæ. *Anna Fabri.*

V. 207. Ὅτε πλήθουτι ῥέεθρα Νεῖλος] Vera hæc est incrementorum Nili causa. Anniversarii enim imbres tum cadentes magnam vim aquarum effundunt in altissima Æthiopiæ juga, qua delapsa Nili alveus intumescit. Vid. Strab. lib. XVII. & in primis Isaacum Vossium in eruditissima dissertatione de Nilo. Per κρημνὸν tamen Αἰθιοπικὸν, commode intelliges quoque catarractas Nili. Ex male vero intellecta sententia hujus versus Ortelius collegit, non nullos statuisse hunc fluvium oriri ex iisdem fontibus, ex quibus Inopus oritur, nim. ex insula Delo. sed perperam. Hoc enim dicit Callimachus Inopum tum pleniissimum fluere, cum Nilus quoque plenior ex Æthiopia descendit in Ægyptum.

V. 213. Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος] In versione vulgata nulla est sententia huic loco accommodata:

Hæc tibi, care fili, insula supernatans mari.

Cum vertendum sit, *ipsa tibi, care fili, in salo supernatans mari*, se tibi dedit, aut tua erit. Αὕτη autem est *sponte sua*, *spontanea*, ut *ipse* ap. Latinos. Virg. *Ipsæ veniunt ad mulctra capellæ.* Plura congererem exempla, nisi doctioribus non essent ignota: dudum a viris elegantis ingenii & eruditionis Τροπικὸν. alias δὲ αὐτὴ, alias αὐτή.

Γείνεο, γείνεο κῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ πρῦχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὴν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Ἄλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Ἡ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Ἀρτέμιδος, ἥτίς τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.

Κείνη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Νύμφα Διὸς] Πρὸς τὴν Ἥραν ὁ λόγος. Σάρον] τὸ κάλλυντρον.

tionis ad Theocritum annotata.

V. 214. -ἔξιθι κόλπου] Supra duobus in locis usus est plurali hac ipsa de re, quum dixit ἀπεθήκατο κόλπων. Aliter autem versu 265.

Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν.

Stephanus.

V. 219. Κάθησαι] *Sedes.* Per *sedere* autem intellige *firmum esse.* Virg.

Sedet hæc sententia menti.

Idem est quod Terentio, *stat sententia.* Eun. Act. 2. Sc. 1. *Anna Fabri.* Κρείουσα κάθησαι. *Regina sedes*, hoc est, *Regina es.* Regum & Reginarum est sedere in solio Regio, ut supra notatum.

V. 222. Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται] At versu 209, Λύσατο δὲ ζώνην. Sed hymno in Jovem μίτρην itidem dixit, non ζώνην, & quidem simplex hoc non compositum illud verbum ei adjungens, -ὅτ' ἐλύσατο μίτρην. *Stephanus.*

V. 225. Σάρον] Male Vulcanius, qui vertit *colluvies*; significat enim *verriculum maris Ægei* ingeniosissime, & ita

Naſcere, naſcere puer, & benignus egredere ex utero.
Juno, uxor Jovis iracunda, tu vero non poteras ignara
Diu eſſe: talis tibi accurrit nuntia *Iris*: ἐκ τοῦ ἔθνη (vadio velox?) e ratione vetere Schol. et gloss. possis interpretari sed v. 27.
Dixitque adhuc anhelans (metu autem permiſcebatur oratio)
O honorata Juno, multo præſtantiſſima inter deas,
Tua & ego, & tua *ſunt* omnia. tuque regina ſedes
Germana olympi: neque manum veremur aliam
Fœmineam. tu vero, o regina, cauſam ſcies iræ.
Latona tibi zonam ſolvit in inſula.
Cæteræ quidem omnes eam averſatæ ſunt, nec receperunt:
Aſterie autem nominatim *eam* advenientem vocavit. Th. Scalig. προσκεκλῆσθαι. at Xen. in ap. Ly. ἐπὶ ἀγλαΐᾳ ἐβαπτίσατο. Λητώ.
Aſterie, malum ponti verriculum: tuque noſti hoc ipſa.
Sed, o cara diva (cum poſſis) opitulare ſervis
Tuis, qui terras tuo perambulant imperio.
Dixit, & infra auream ſellam ſubſedit, velut canis Non indecore et Iridi ob vigilantiæ cani comparatæ cujus canes laudantur, et omnino deorum ministri canes vocari solent. Heins. Hesiod. Schol. p. 89 b.
Dianæ, quæ quum a celeri requieverit venatu,
Sedet venatrix ad pedes *Dianæ*: aures vero ei
Admodum arrectæ, ſemper paratæ ad deæ percipienda juſſa.
Huic ſimilis Thaumantis filia, infra ſellam ſedebat.
Ipſaque

ita Schol. accepit, qui καλλιντρον vertit. *Anna Fabri.*

V. 226. Φίλη] Crediderim legendum eſſe φίλες (nam refertur ad ἀμύνειν) φίλες ἀμύνειν erit ἄμυνον vel ἄμυνε, *ſubveni tuis*: neque enim adeo familiariter amicam appellaret heram *ancilla*, *miniſtra*: neque hoc peritiſſimum Poetam feciſſe credibile eſt. *Anna Fabri.* Nollem a libris diſcedere. φίλη eſt *mea* domina. ut φίλος apud poetas ſæpe accipitur, hinc & hoſtes ſuos apud Homerum φίλους vocant, quod pluribus abſtruerem, niſi occupaſſent viri docti ad Theocritum. εἰ infinitivus, locum imperat obtinet.

V. 227. Τμετέρους] id eſt τοῖς σοῖς, ut ante v. 204. ὑμετέρας, τὰς σὰς. *Anna Fabri.* Τμ. 69. Ταῦ. Sed refertur etiam ad alios deos, quibus ministrat Iris. et Jovi. Il. 9. 238; v. 185.

V. 227. Οἳ σεῖο πέδον] Quid ſani colliges ex Latina verſione:

Qui in tuo ſolo ambulant legitime.

Quaſi σεῖο pertineret ad πέδον, & ἐρέλμῳ ſit *legitime*. Vertendum erat, *qui tuo terras perambulant juſſu*. hoc eſt, eunt quo eos mittis. Vidit & Vulcanius, qui ſic interpretatur:

Qui peragrant late terras te Diva jubente.

Κείνη δ' ἀδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ λήθαιον ἐπὶ πλεκτὸν ὕπνῳ ἐρείσῃ·
Αλλ' αὐτῇ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριον ὕδει.
Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ παχείας
Ενδρομίδας· μή οἱ τὶ κὴ αὐφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις. ἣ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαπάζασα θεσπιδίην,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, κὴ γαμέοιτε
Λάθεα, κὴ νύκτοιτε κεκρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυσκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
Εἰνάλιαι νύκτωσιν ἐὶ παλάθεσσιν ἐρήμοις.
Αφρὸν δ' οὐδέν τι βαρυύομαι εἵνεκα τῆσδε
Αμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τοσσάδε οἱ. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ.
Αλλά

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὐδ' ὅτε οἱ λήθαιον] Τὸ λήθω τῷ κακῶν ἐμποιοῦν. Ποτὶ γλωχῖνα] Πρὸς τῷ γωνίαν τῆ θρόνῳ. Λέχριος] πλάγιος. Ενδρομίδας] Κυρίως τῷ κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα. Αλετρίδες] Αἱ θεραπαιναι αἱ ἀλήθουσαι. Μάλα γάρ τε κακῶς] Καὶ λίαν κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.

V. 233. ἐπιλήθεται ἕδρης] Ne vertas cum vulgo, *sua obliviscitur sedis*, (quid enim hoc Latinis est) *sed sua stationis*. Accipitur enim hic ἕδρα ut apud Latinos *statio*, pro functione, munere. Ruæus. Hesych. ἕδρα· ἐπιστάσεις, ἢ ὑπουλεῖα· στάσεις, ἢ τὸν ἀπαλγεμένα λέχρια.

V. 234. Λήθαιον ἐπὶ πλεκτὸν ὑπνῳ ἐρείσει] Hoc imitatus est Virgil. lib. 5. Æneid. ubi de Palinuro:

Ecce Deus ramum Lethæo rore madentem
Vique soporatum Stygia super utraque quassat
Tempora, cunctantique natantia lumina solvit.

Anna Fabri.

V. 237. Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται] Longe aliter hic dicitur ζώνην ἀναλύεσθαι, quam versu 209, ζώνην λύεσθαι, & vers. 222, μίτρην (quod itidem ζώνην significat) ἀναλύεσθαι. In his enim duobus locis, sicut alibi, de pariente dicitur: at hic ζώνην ἀναλύεσθαι est cingulum soluere, ut solent qui vel quæ exuere vestes volunt. Dicens igitur illam non discingere se, seu recingere, intelligit illam vestes non exuere, ut semper sit parata & expedita, si domina eam aliquo repente amandare velit. *Stephanus.*

V. 238. Ενδρομίδας] Ενδρομίδα Græci semper de calceamenti genere accipiunt. Hesych. ἐνδρομίδες, ὑποδήματα. Pollux lib. 7. cap. ult. athletis tribuit ἐνδρομίδας. Ἀθληταὶ δ' ἂν περόνικοιεν ἢ ἐνδρομίδες· ἔτω δ' ἐκαλοῦντο

ἐλεγεινὸν πάθος, proprie dictū et accurate. Prop. 2, 3, 45 dē me juvenāq; sopor impulit alis.

ἀλαπάζασα Lennep. conj. ὁ λιλαὶ Ep. crit. II, p. 382, qui vitiantur vitia epithe. sine copula. v. 208.

τόσσα δέοι Flor. Ald. Vat. Frob. Ven. quō et negligentiorem, quanto digna erat. τόσσα δ' alii apd quōs habet ap. referatur. Primus vitiose edidit Benin. τοσσάδε.

Ipſaque adeo nunquam ſuæ obliviſcitur ſtationis,
Nec quidem quum ei oblivioſam alam ſomnus infixerit:
Sed ibi magni ad angulum ſolii,
Parum acclinato capite, oblique obdormit.
Neque unquam cingulum exolvit, neque pernices
Calceos: ne ſibi quod improviſum verbum dicat
Hera *Juno.* At hæc gravi dolore percita *ipſam* alloquebatur:
Itane nunc, o Jovis probra, & nubatis γαμεῖσθαι, γαμοῦ δε ἐλεγίτιμο conubiis. Dem. cor. Mid. μεδημερινοῦ γάμου. Scott.
Clanculum, & pariatis occulte? atque haud ubi miſeræ
Et ægre parientes laborant piſttrices: ſed ubiphocæ De phocæ respexit Ho. H. in Ap. 77.
Marinæ enituntur in ſpecubus deſertis.
Aſteriæ autem nihil prorſus indignor, cauſa hujus
Delicti: neque eſt ut moleſtias inferam
Tot tantaſque ei. valde enim male gratificata eſt Latonæ. male fecit, aut gratificata est Latonæ: alias κακῶς χαρίζεσθαι etiã aliud significare potest. Sed accipiendum est in parenthesi posita... Anon.

Sed

λοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα h. eſt. *Athletis etiam endromides conveniunt. Sic autem curſorum calceamenta vocantur.* & lib. 7. c. 22. Αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα. h. e. *endromides Dianæ proprie calcei.* Ideo venatorum & curſorum calcei ita appellantur, uti notat Scholiaſtes noſter. Latini vero veſtem craſſam & ſolocem *endromidem* vocant. Tertull. de Pallio cap. 4. *Ita & endromidis ſolocem aliqua multicia ſyntheſi extruſit.* ad quem locum vide doctiſſimam obſervationem Cl. Salmaſii, ex qua hæc delibavimus.

V. 240. Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα] Non lego hæc cum interrogatione, ſed imprecantis eſſe puto, hoc ſenſu: *Ita vobis contingat, o Jovis opprobria* (id eſt, o quæ Jovi opprobrio eſtis, ſeu probro: Ζηνὸς ὀνείδεα, pro Ζηνὶ ὀνειδίζοι ἔστω) *& clandeſtinas nuptias celebrare & in occulto parere: ac ne iis quidem in locis ubi miſeræ piſtrices magno cum dolore fœtum enituntur.* Alloquitur autem omnes pellices, in unius perſona: quamvis γαλήοδες, ſi in propria ſignificatione accipiatur, non ſatis illis conveniat. Poteſt vero eſſe etiam optativus modus pro imperativo. Reſpondet autem ſignificatio quam dat verbo μογεῖν hoc in loco, epitheto quod Homerus dat Lucinæ, eam appellans μογοσόκον. *Stephanus.*

V. 242. ἀλιτεῖδες] Scholiaſtes Ariſtophanis annotat ἀλιτεῖδα vocari Callimacho τὴν μυλοδρόν, & ἀλιτείβατον Aſiaticam vocem eſſe, quæ Atticis τὴν δοίδυκα ſignificet. *Vulcanius.*

V. 246. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ] Juno minus ſe iniquam Aſteriæ eſſe, neque graviter ei ſuccenſere teſtatur, quod Latonam hoſpitio exceperit. Dicit enim non eſſe cenſendum loco beneficii, Latonæ præſtiti, quod ei illic parere licuerit, ubi non viliſſimum mulierum genus, piſtrices ſcilicet, ſed phocæ marinæ enituntur. neque bene ſed male potius hoc officio meritam eſſe de Latona Aſteriam. Neque enim video quo pacto ſenſus ille ex Callimachi verbis elici poſſit,

--*Immeritæ quæ fecit grata ſorori*,

ut vertit Nicod. Friſchlinus. *Vulcanius.*

OD. Ἐγὼν δὲ τοῦ δὲ τοκέων φίλην — νῦν ἰδέλεις ἔτεκε v. Clark. Sed vide Steph. sine interrog.

V. 248.

Αλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον. ελλ Ambr. Voss.
Η μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Εβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ενθεν ὁ παῖς τοσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Υστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὀγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ελειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ηρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε.
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,

Χρύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μηόνιον Πακτωλὸν] Ποταμὸς Λυδίας, χρυσοῦ ψήγματα φέρων. Εβδομάκις] Επταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Απόλλων. Ολολυγήν] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν. Λίμνη] Η θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον. Η λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ περιφερής.

V. 248. Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον] Vel hic locus corruptus est, vel Δία capit pro cœlo, non pro Jove. Sat est, & plura non licet. *Anna Fabri.*

V. 251. Λοχείῃ] λοχεία, *partus dolor, curatio partus, puerperium*: at τὰ λοχεῖα, *purgamenta partum sequentia*, quæ & λόχια dicuntur. *Anna Fabri.*

V. 255. Ὀγδοον οὐκ ἔτ' ἤεισαν] Scribendum est ἄεισαν, quod est in proxime præcedente versu, ut stet versus: quamvis altera illa lectio sit & in superioris temporis editionibus. *Antequam*, inquit, *octavum cantum edidissent, ille ex utero prodiit.* Legi etiam posset Ὄγδοον οὐκέτι ᾖσαν. *Stephanus.* Vidit etiam anonymus P. Francii.

V. 257. Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος] Sic infra, hymno in Cererem Ἐλειθυία dicit pro Εἰλειθυία, versu 132, Χ' ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. *Stephanus.*

V. 257. Ελειθυίης] Primam contraxit, sublato ι. Nota interim Mæniam ad partum cantari solitam, quod satis infrequens. *Anna Fabri.*

V. 258. Χάλκεος] Theognis,

Εν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων.

Homerus autem χαλκοβατὲς δῶ. *Anna Fabri.*

V. 158.

Sed nihilominus ipsam mirifice veneror, propterea quod meum
Lectum non conscendit, & Jovi antepositi mare.
Sic hæc loquuta est. olores vero Phœbi captores, modulantes,
Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt
Septies Delum, & accinuerunt puerperio,
Musarum volucres, vocaliſſimi inter aves.
Atque hinc puer *Apollo* totidem lyræ intendit fides
Postmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.
Octavum nondum cecinerant, & ille exiliit. alta vero voce
Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,
Dixerunt Lucinæ sacrum carmen: statimque æther
Æneus resonuit magna canentium exultatione.
Neque Juno id graviter tulit: quia iram *ei* exemerat Jupiter.
Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta sunt, Dele:
Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus:
Auream

V. 258. *διαπρυσίην ὁλολυγὴν*] Recte Nymphis ὁλολυγὴν tribuit. Est enim ὁλολυγὴ vox mulierum ad lamentationem composita, quam in templis precantes edunt. ut Hym. in Lavac. Pall. v. 139. Σύντ' ἐναγερσία, σύν τ' ἔυσμασι, σύντ' ὁλολυγαῖς. *Διαπρυσίην* vero *μέγαν καὶ διαβόητον* vocat. *Vulcanius.*

V. 258. *διαπρυσίην ὁλολυγὴν*] Pessime vertitur *ululatus.* Ὀλολύζειν, & ὁλολυσμὸς, dicitur etiam de rebus lætis, cum gratias deo agunt pro rebus secundis, quæ nos gaudio perfundunt: & sæpius est præ gaudio exclamare, exultare, canere. Æschylus in Επτα ἐπὶ Θήβαις. v. 831.

Πότερον χάιρω κἀπολολύζω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι;

Quod recte vertit doctissimus Stanleius:

Utrum gaudeam, & hymnum canam
Urbem incolumem servanti (Deo?)

Proprie hoc verbum pertinet ad sacra facientes, cum mactata victima deo gratias agunt rebus ex sententia provenientibus, aut illius pacem expetunt & opem. Vide quæ maximi viri Isaacus & Mericus Casauboni notarunt, ille ad Marc. v. 38. hic in diatribe de Hackiana Homeri editione, quam parenti meo inscripsit. Διαπρύσιος est proprie penetrans. Unde *διαπρύσιον γεγωνὼς* apud Homerum, est *alta voce clamans*, ut etiam in remotissimas aures ea penetret.

V. 261. Τροχόεσσα] Theognis,

Ἀθανάτων καλλιστον ὅτι τροχοειδὲϊ λίμνῃ.

Ortelius, *Trochoides*, Τροχοειδὴς lacus in Delo. Sed ego puto epitheton esse: Herodotus tamen plane affirmat hunc lacum sic dictum fuisse. Locus est in Euterpe, Λίμνη τε ἔστι ἐχομένη, λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἀργασμένη

262. Ἐκόμησε conj. Hemst. Κομᾶν ut κόμη in compos. de arborū frondibus, comas comare. contra κομίζω de arbore dicitur, ea se efferente ac gignēte aliquid; nec dici potest de arbore κομίζειν κάρηβ.

Χρύσεον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἐλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ Χρυσέοιο ἀπ' ἄδε(ος) εἵλεο παῖδα,
Εν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπ(ος) δ' ἐφθέγξαο τῖον,
Ω μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπολι, πολλὰ φέρεσα,
Πίονες ἠπειροί τε, καὶ αἰ περιναίετε νῆσοι,
Αὐτὴ ἐγὼ τήνδε δυσήροτ(ον)· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλι(ος) Ἀπόλλων κεκλήσε(ται). ὧδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσόνδε θεῷ πεφιλήσε(ται) ἄλλῳ·
Οὐ Κεχρὶς χρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγ(ος) Ἑρμείῃ Κυλληνί(ος), ἠ Διὶ Κρήτῃ,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσομαι οὐκ ἔπι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὴν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺ ἔπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἀγιωτάτη ἐξέλε κείνῳ
Κλῆζε, Ἀπόλλων(ος) κρητρόφ(ος)· ὧδέ σ' Ἐνυὼ,
Οὐδ' Αἰδης, οὐδ' ἵπποι ὑποτρέσσουσιν Ἄρη(ος)·
Ἀλλά τοι ἀμφιέτεες δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπον(ται). πᾶσαι δὲ χορὸς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε περὶς νοτίου, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσον
Κλῆρος ἐπήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε Βορείης

Οἰκία

η̃ Hy. Reg. Voss. Etn.

Ἠ conj. Hemst., Neptuno, Cerberi Domino prob. Ern., quod Lechæus nō dicitur Neptunus.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ω πολύβωμε] Πρὸς τὸν γῆν λέγει πᾶσαν. Λεχαίῳ] Λέχαιον, ἠ Κερχνὶς ἀκρωτήρια (sine lemmate), ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶ). Αἵ τ' ἀνὰ μέσσον] Εν μεσημβρίᾳ.

μίνη ἐν κύκλῳ, καὶ μέγεθ(ος) (ὡς ἐμοὶ ἐδόκει) ὅσπερ ἡ ἐν Δήλῳ, ἣ Τροχοειδὴς καλεμένη. *Anna Fabri.*

V. 263. Ἰνωπὸς] De Inopo ut fluvio in Delo, quæ narrantur a Strabone & aliis veteribus, fabulosa sunt, teste Sponio in itinerario suo: qui dicit nullum se in Delo reperisse flumen, sed torrentem potius vel fontem exiguum. A Plinio quoque lib. 2. c. 103. vocatur fons: *Et in Delo insula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decrescit angeturque.*

V. 266. Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε] Malim scribere, Ὦ μεγάλη, πολύβωμε. quoniam dura est illa vocalis ἡ elisio. Videtur autem in hoc epitheto intelligendum & quod sequitur ex eo quod præcedit: ut ita vocetur cui a multis preces funduntur, & vota fiunt. Sic infra postquam dixit πολύβωμε, addit πολύλιτε. *Stephanus.*

prob. V. D. ad marg. Basil., ern. conj. ἠ μεγάλη. Nam de terra universa accipiendū hæc vides (male Spanh.) de Dele Hymn. v. 288 sermo est, cui attributis plane contrariis. Sed in principio ἣν intelligo, durius. Sequitur deinde particio in contextu et insulas.

V. 271. Ἠ conj. Hemst., Neptuno, Cerberi Domino prob. Ern., quod Lechæus nō dicitur Neptunus.

Auream quoque produxit ſtirpem ramus oleæ:
Auro item exuberavit quod profundus Inopus vehebat.
Tu ipſa denique aureo e ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremium repoſuiſti, & tale loquuta es verbum,
O magna, o multis aris ornata, multiſque urbibus, multa proferens:
O pingues continentis terræ, & circumhabitatæ inſulæ,
Ipſamet ego *ſum* illa tam inculta *terra*: ſed a me
Delius Apollo *jam* nominabitur: neque ulla alia
Terrarum tantum Deo curæ erit alteri:
Non Cenchris Neptuno, regi Lechæo,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Quantum ego Apollini: & ero haud amplius errabunda.
Sic tu quidem dixiſti: is vero *Apollo* dulcem traxit mammam.
Ac proinde inſularum ſanctiſſima etiamnum ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
Sed tibi quotannis decimiferæ ſemper primitiæ
Mittuntur: omneſque tripudia agunt civitates,
Quæque ad auroram, quæque ad veſperam, quæque ad meridiem
Sedes poſuerunt, & qui ſupra Boream

Domi-

V. 271. Κερχνὶς] Κερχνὶς Ionice dixit, pro Κεγχρεὶς. Nam Κεγχρεὶς vocatur communiter hic locus a Geographis. Iones autem ut κερχνὲς pro κεγχνὲς dicebant, ita etiam κερχνὶς pro κεγχρεὶς. Iſthmus Corinthiacus duos habuit portus, ut notum, Cenchridem ſive Cenchreas, & Lechæum. Callimachus utrumque eleganter uno verſu deſignat. Vocat Neptunum Λεχαῖον; qui in Lechæo habebat templum & ſimulacrum Neptuni, ut teſtatur Pauſanias in Corinthiacis.

V. 272. Πάγῳ] *rupem*, *ſaxum* intellige: male Interpres qui *vicum*. A. Fabri.

V. 281. Καὶ οἱ καθύπερθε] *Hyperborei*: adeundus eſt Pindarus, qui hæc profuſe deſcribit, Od. 3. Olymp. & illos Apollinis Θεραπόντας vocat.

olea ad grammatist. ap. Etym. Magn. Apollon. τροπικῶς γενεὰ θάλλει ἐλαίας, ἐτησίους καρποὺς φέρουσα. γέρος γὰρ, ἐπὶ χρόνου τάσσεται. "Significanter fecit" Callim. Vi, 141, 208. aurea frondens.

Simil. Theocr. 17. 65.

Smit. O. Tr. 1, 6, in.

Duæ formulæ aut primitiæ decimæ significat = e. decumæ primi. (Nec primitiæ decimæ Petronio, et aliis in alia vide aliqui capiant: unde omnes primitiæ docti putant, ut de libatione ἀπαρχὴ dici, quo pro primitiis aut primitiæ et decumæ.

Ἀγλαὸς ὁ Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἀργείοις καὶ ἐν Ἀμφικτύοσι καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἀργείοις καὶ ἐν Ἀμφικτύοσι καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ

Hyperborei existimat Fraſers, eos qui inde a Τυφῶ bello in Thracia et Scythi Eurini exacta ſeptentrionem quæſiverunt, ſed male credit, hunc vitæ ſecutum mutationem ab Hyperboreis (Ptolemæorum tempore adhuc vigentibus apparet e Callimacho jam ante Herodotum exolevisse. — v. 289.

Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐν βαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ ὄρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τὰ δ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
Ἠϊθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·

Εὔμοι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Καὶ οἳ καθύπερθε] οἱ Ὑπερβόρειοι. Οἰκία θινὸς] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει. Καὶ μέντοι καλάμην τε] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι. Γηλεχέες] Καὶ Ὅμηρος, χαμαιεῦναι. Μηλίδος] Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος. Ληλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον ἀπὸ Λήλαντος βασιλέως. Ἀριμασπῶν] Ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων. Οὖπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. Εὐαίων] ἡ μακαρία.

Δᾶμον ὑπερβορέων πείσας, Ἀπόλλωνος θεράποντα.

Vide & Melam lib. 3. c. 5. *Anna Fabri.*

V. 282. Πολυχρονιώτατον] Imo ipsi Hyperborei populi sunt fabulosi, & poetarum commenta.

V. 284. Δράγματα ἀσταχύων] Sunt mergites. Mergites vero, ut omnes sciunt, sunt spicarum manipuli. In illis mergitibus sacrorum primitiæ erant occultatæ, non ipsi mergites pro frugum primitiis perlati: quod Plinium fefellit, & ex eo Solinum, qui capite XVI scribit de Hyperboreis: *Ajunt etiam solitos per virgines probatissimas primitiva frugum Apollini Delio missitare.* Magnum sane discrimen est inter primitias frugum, quæ in spicis offeruntur, & primitias sacrorum, quæ in spicarum manipulis occultatæ adferuntur. Primitiæ sacrorum nihil aliud sunt quam θυμάτων ἀπαρχαι, prosiciæ scilicet ex immolata hostia, extorumque partes. Has innexas stipula frumenti Delum mittebant. Cl. Salmasius ad Solinum. Quis possit in animum inducere ut credat Hyperboreas virgines prosicias ex immolata hostia mergitibus spicarum involutas per tan-

ta

Domicilia littus habent, valde longævum genus.
Hi quidem tibi aristas & sacros manipulos primi
Spicarum afferunt, quos e Dodone Pelasgi
Procul exeuntes, omnium primo accipiunt,
Terricubæ ministri perstreperi lebetis:
Deinde in urbem & montes Melidis terræ
Perveniunt *manipuli*: illinc vero trajiciunt Abantum
In uberem agrum Lelantium: neque tam longus
Cursus ex Euboea, quoniam tui portus vicini *sunt*.
Primæ tibi hos *manipulos* attulerunt a flavis Arimaspis
Upisque, Loxoque, & beata Hecaerge,
Filiæ Boreæ: & mares qui tunc optimi *erant*
Juvenum. neque isti rursus domum reverterunt,
Beati-

Hoc alia praeterhaec loca interpunxit. Dispergat aliam Hang. qui ab Hyperbor. ad Arimaspos venire tradit, quo call. eos se fecit.

hanc obrem̃ institutū esse ait Hot., ut postea per manus variorum populorū transferentes Delii.

ta terrarum spatia deportasse Delum? Quomodo tam diu potuerint in illis mergitibus servari, ne putrescerent? Dein quis præficias unquam dixit primitias sacrorum aut hostiæ? Sed nec vivæ hostiæ mergitibus occultari poterant. Itaque nullus dubito recte Plin. IV. c. 12. *ἱερὰ δράγματα ἀσταχύων* vertisse primitias frugum, sive fuerint ipsi mergites, sive aliæ fruges, quæ illa beata Hyperboreorum terra tulit, his mergitibus tectæ. Apud Melam III. 5. *Sacris operati, maxime Apollinis: quorum primitias Delon misisse, &c. sacrorum primitiæ.* Dicuntur primitiæ ad sacra facienda, quas primitias frugum fuisse Callimacho & Plinio credendum. Sed quid *πρῶτοι* sibi vult apud Callimachum? Num quod primi ante omnes homines primitias Delum miserint Hyperborei, quod postea sint alii populi imitati? In Salmas. Plin. Exercit. scribitur *πρῶτον*. Quod si ex libris, scripsisse Callimachum censeo

—— *ἱερὰ δράγματα πρώτων*
Ἀσταχύων.

Poetice *πρώτων ἀσταχύων δράγματα* sunt *ἀπαρχαὶ* frugum, quas Hyperborei Apollini, ut Hebræi vero Deo offerebant. Alii vero populi offerebant decimas Apollini, ut ex præcedentibus constat. Scripsit ἀσταχύων πρώτων, Hyperborei primi omnium populorū hoc instituere: imitati sunt cæteri: aiji ex malè accipere de eo, quod ab iis initio fit mittendi primitias, quæ post per aliorū populorū manus in Delū perferuntur."

Ibid. *ἀ Δωδώνηθε*] Anonymus P. Francii legit, *ἀ Δωδώνηθι, Dodoni, in Dodone.* Verum Πέλασγοι Δωδώνηθεν, *Dodone Pelasgi*, sunt Dodonei Pelasgi, ut apud Latinos *Hospes Jacynthe* est Jacynthius.

V. 286. Γηληχέες] Homerus,

--- ἀμφὶ δ' σελλοὶ
Σοὶ ναὸν ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Sophocles χαμαικοιτοῦντας vocat. *Vulcanius.*

V. 286. Γηληχέες] Virg. de Sacerdote,

---- *& cæsarum ovium sub nocte silenti*
Pellibus incubuit stratis.

Anna Fabri. Vide de hac re eruditam dissertationem V. Cl. Jacobi Gronovii ad Stephani fragmentum de urbibus integrum de Dodone.

V. 287. Μηλίδ-] Schol. Μηλὶς, πόλις Θεσσαλίας: male: est in Thessalia. *Anna Fabri.* Λίου, Πέρρ. Θρηκικιου. Μηλὶς autem illi dicti Thracinii.

V. 292. Εὐβοίων] ἡ μακαρία, Schol. Sed non video cur hoc significet in hoc loco: nam adjective sumi debet, & *beata* significat, ut & in Lavacr. Pallad. v. 117.

Ὀλίζαν ἐρίετ' εἰ ἐξ ἰυβοίωνα γενέσθαι.

Anna Fabri.

Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες ὕποτ' ἐκεῖνοι.
Ἦδη Δηλιάδες μνῶ, ὅτ' ἀΰπνοις ὑμνήσαιμι
Ἡθεα κεραίων μορμύσσετ', ἤλικα χαίτην
Παρθενικαὶ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰάλῳ
Ἀρσενες ἠίθεοισιν ἀπαρχόμενοι φορέεσσιν.
Ἀγρείη θυόεσσα, σὲ μνῶ θεὸν τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
Οὔτε σιωπαλιὴ, ὅτ' ἄψοφον· ἦλθ' ἐθείραις
Ἔπος· ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μνῶ ἐπαοίδσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,

Ον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εὔμοιροι] εὐφημοι. Παρθενικαὶ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέεσσιν. Ἀρσενες] οἱ καθαροί. Οὖλος ἐθείραις] Ολόκληρος ταῖς θείξι. τυτέσι, λαμπρὸς ταῖς ἀκλίσιν.

V. 295. Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο καὶ ἀκλέες ὕποτ' ἐκεῖνοι] Ambo adjectiva quæ sunt in hoc versu, non junguntur cum ὕποτε ἐγένοντο (aliqui cum εὔμοιροι non ἀκλέες sed εὐκλέες conveniret: hoc modo, ὕποτε ἐγένοντο εὔμοιροι καὶ εὐκλέες: quod Delo, cujus hic est encomium, non laudi sed dedecori esset) sed cum εὔμοιροι dicendum est tantum ἐγένοντο: cum ἀκλέες autem, ὕποτε ἐγένοντο. Distinguendum igitur post ἐγένοντο. *Stephanus.*

V. 295. Εὔμοιροι] Εὔφημοι, Schol. ergo εὔμολποι legit ille; nam εὔμοιροι nunquam significabit εὐφημοι. *Anna Fabri.*

V. 297. Ἦδη κεραίων] Puto intelligere *thalamos puellarum*, in quibus servabantur puellæ; vel ἦδη κεραίων, pro κόρας, ut *mitis sapientia Læli*, pro *Lælius*; *sententia dia Catonis*, pro *Cato*. Anna Fabri.

V. 298. Παρθενικαὶ] Si pro παρθενικαι reponatur παρθενικαῖς, sententia multo & clarior erit & aptior: neque nomen ἤλικα mutare oportebit. Intelligemus autem παρθενικαῖς de illis virginibus filiabus Boreæ, quarum facta fuit in versibus proxime præcedentibus mentio. *Stephanus.*

Ibid. -ἰάλῳ] Servari non potest ἰάλῳ, sed in ἰάλε aut ἰάλεν mutare necesse est. pluralem tamen numerum malo: quia verisimile est, quum ἰάλω scriptum esset omissa litera ν, postea temere subscriptum fuisse ι illi ω, ut fieret dativus. Elegantissima certe periphrasi dicit τὸ πρῶτον θέρος ἰάλων, id est, *primam messem lanuginis.* Persequendo autem illum de virginibus illis filiabus Boreæ, & de juvenibus qui eas deduxerunt, sermonem, ut ostendat eas nunquam esse ἀκλέας, mentionem facit cujusdam honoris qui inter alios ipsis habeatur: scribens, hoc esse apud Deliacas virgines solenne, ut quum nuptiarum tempus adventat, ipsæ quidem æquævam comam illis tribus παρθενικαῖς virginibus, at pueri primam lanuginis messem juvenibus seu adolescentibus, qui tres illas virgines deduxerunt, consecrent, offerendo tanquam primitias. Possumus autem fortasse ἤλικα & primævam interpretari, quanvis æquævam proprie significet: quod quum æquæva sit, simul etiam est primæva. *Stephanus.*

V. 298. Ἰάλῳ] Legendum ἰάλε, ut recte

ἀις ms. Reg. prob. Ruhnk. Ep. crit. 2. p. 85. qua post Ilgenium, quod juvenilis manibus accepere, putarat legivi ἀις.

ων ms. Reg. Vrn. ω Dorica forma est alieno loco.

η Vrn. e mss. (a qua est forma Dorica, aliena a Jonica Dial.) et H. in Hymn. 12. Schultz Dorumne etiam sint mss. correxit Valk. Schol. Hom. 569. et King 360.

ᾱ producitur ut Theocr. Charit. 3, 4.

τὰ Repone ἕδεσι Schol. Sic interpretationis causa, Scholiastes Sophocleæ simul exemplar. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 84. glossa pertinere putat ad ἐέργνις.

Beatique effecti sunt, & nunquam inglorii ipsi 295
erunt.
Etenim Deliades, quum suaviter cantatus Hymenæus
Thalamos puellarum terret, coætaneos capillos
Virgines *puellis*, at juvenes messem primam lanuginis
Masculi juvenibus primitiarum loco offerunt.
Asterie odora, te quidem circum insulæ 300
Cinxerunt, & tanquam choro stiparunt,
Nec tacitam, nec strepitu saltantium orbatam: sed
splendidis capillis
Vesper te semper despectat circumquaque decantatam.
Hi quidem *juvenes* succinunt canticum Lycii senis,

Quem

recte Stephanus: aliter enim Ἰάλω erit cognomentum Apollinis. *Anna Fabri.*

V. 299. Ἀρσινόᾳ] Scholiastes interpretatur καθαρῷ. ita Hym. εἰς λύτρ. Παλλ. vers. 29. ἄρσιν τε κομίσσατε μέγιστον ἔλαιον. interpretatur καθαρὸν, ἀμίαντον. *Vulcanius.*

V. 300. Θυόεσσα] Male Vulcanius, *divina*: nam est *odora suffitu, thure plena.* Homer. Hymn. Apoll. v. 58.

--- κνίσῃ δέ τοι ἄσπετος αἰεί.

Anna Fabri.

V. 302. -κτ' ἄφορον] Post ἄφορον delenda est stigme, ut dicatur, ἕσπερος καταλάμπει σε ὅτε σιωπαλὴν κτ' ἄφορον, ἀλλ' αἰεὶ ἀμφιβάλοντο. sed post ἀμφιβάλοντο aliud interpunctionis genus ponendum fuerit: quum velut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicantur hæc, Οὔτε σιωπαλὴν, &c. Conjunguntur autem accusativi σιωπαλὴν & ἄφορον, referendo σιωπαλὴν ad cantica, ἄφορον autem ad choreas. q. d. nec strepitu chorearum carentem.* Non video autem cur σιωπαλὴν (tanquam Dorico more posito α pro η) potius quam σιωπηλὴν, dicere Callimachus debuerit: & quidem hoc loco potius quam in alio, ubi hæc ipsa copulat: nimirum hymno in Apollinem, non procul a principio,

Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄφορον ἔχην
Τὴν Φοίβου τὰς παῖδας ἔχειν ὁπαδήσαντες.

qui locus probat etiam quod de significatione illorum adjectivorum dixi. *Stephanus.*

V. 302. ἕλκε ἐθείρας Ἑσπέρου] Recte Scholiastes interpretatur, ὁλόκληρος ταῖς θριξί. Unde etiam jubar Latinis hæc stella dicitur, quod splendor ejus diffundatur in modum jubæ leonis, ut ait Festus. Græcis etiam φωσφόρος, Latine lucifer dicitur; Plauto, vesperugo. Hom.

Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Cat.

Hesperе qui cælo luces jucundior ignis.

Vulcanius.

V. 304. Νόμον] νόμον, id est ὕμνον, *canticum.* Sic Theognis,

--- γίγνονται δ' ἑκτραπίλοισι νόμος.

ubi manifeste νόμος est ὕμνος, *canticum.* Hunc Theognidis versum nemo adhuc assequutus est: legendum enim, ut Pater mens restituit, ἑυτραπέλοισι νόμος, C'EST UNE CHANSON AUX RAILLEURS, *urbanis, dicacibus*, γε-

Inepte primi mores. In marg. libri ger. fuit ὀπηδοὶ, quod expressit N. Gulon.: "pectora". Frustra. Vatic. correctio enò intellecto ἤθεα.

Ἀστερίη παρθένε καὶ ἐπιχθονίοισι καὶ ἀθανάτοισι κεκλημένη ἄστρον ἐν οὐρανῷ ἔμμεν ἀγάλλεται ἐν τε θεοῖσιν ἐν τε βροτοῖσιν ἐπώνυμος ἔσσεται ἀστὴρ, εἰς ὅτε πάντα τέλος ἐπιβήσεται ἠελίοιο. Ἀστερίη παρθένε καὶ ἐπιχθονίοισι καὶ ἀθανάτοισι κεκλημένη ἄστρον ἐν οὐρανῷ ἔμμεν ἀγάλλεται ἐν τε θεοῖσιν ἐν τε βροτοῖσιν ἐπώνυμος ἔσσεται ἀστὴρ, εἰς ὅτε πάντα τέλος ἐπιβήσεται ἠελίοιο. Asterie virgo et cœlestibus et nomine prope necessario. Quidam virginū nec. putant, quibus primitiæ comam sacrantur, ἡθείοισιν eadem ratione utrisq; dicunt, virginibus et mariis, sicut ἀνεχόμενοι Goetzius. Non ἠθείος commune sit, ut etiam de virginibus dicitur. Strunz. ad Rutgers. glossar. p. 8.

Ponebant primitiæ istue in sepulcro utrorumq; virginū indigne fuso, marit Hesych. Herod. tamen de virginibus talia tradit.

"odorata", plena odoribus, e multitudine sacrificiorum.

Gulon.: "sacris plena", ad sensum bene.

διωσπηλὴν sonit carentiam ἀφόρου ad strepitū saltatūm referendū.

imo "circumsonātē", ut bene Gulon, sc. symphonia et cantibus.

Hesperi ineipebantur choreæ, ut alia sacra. N. in Cen. 7.

"succinunt saltantibus." V. Piers. Verisim. p. 227.

Ον τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρυύεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἦν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ενθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.
Αστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Εμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὁττιτάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ωκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι

Ρησσό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὠλὴν] Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον. Αριήκοον] Αφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ· ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε, διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Αριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως, καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον. Σὸν περὶ βωμὸν] Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδωνι. Θεωρίδος ἱερὰ] Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὠρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων. ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς. Τοπήϊα] Οπλα νεὼς, παρὰ Λάκωσι· σχοινία, κάλοι. Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν] Εν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Απόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν τοῦ Απόλλωνος μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν, ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.

λωτοποιοῖς, Suid. *Anna Fabri.*

V. 306. Πλήσσουσι] *alterno terram quatiunt pede.* Horat. *Anna Fabri.*

V. 308. ἀριήκοον] Reprehenditur a Meursio Scholiastes, quod dicit Theseum ædificasse Veneri fanum, quod tam

Quem a Xantho fatiloquus adduxit Olen.
Illæ vero *virgines* pede quatiunt tripudiantes immotam terram.
Equidem tunc & ſertis oneratur ſacrum ſignum
Veneris antiquæ benigne audiens. quam olim Theſeus
Erexit cum pueris, poſteaquam e Creta ſolviſſet.
Qui ubi horrendum mugitum & ferocem filium effugiſſent
Paſiphaæ, & inflexam ſedem tortuoſi labyrinthi,
Diva, tuam circa aram citharæ ad cantum
In orbem tripudiarunt: chorumque duxit Theſeus.
Hinc ſempiterna theoridis ſacra Phœbo
Cecropidæ mittunt, armamenta navis iſtius.
Aſterie, multis aris multiſque precibus ornata, ecquis te nauta
Inſtitor in Ægeo præteriit navi properante?
Nunquam tam vehementes ipſam propellunt venti,
Etiam cum neceſſitas celerrimum urget curſum: ſed vela
Celeres *nautæ* contrahunt: neque prius inde reverterunt,
Quam circa magnam tuam aram gyros egerint plagis Divul-

tam facile Ariadnen in amorem ipſe ſui pertraxiſſet, viciſſetque Minotaurum. cum tantum ſigillum ejus in Delum pertulerit. Vide Meurſii librum de Theſeo cap. 15.

V. 314. Θεωρίδος] Schol. Θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης, κυρίως δὲ θεωρὸς, ὁ τὰ θεοῦ ὠρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων, id eſt *curans*: nam ὤρη apud Veteres vel ὤρα, cum leni, eſt *cura*. Itaque θέωροι ii erant qui εἰς θεὸν χρησμοῦ ἕνεκα ἦλθον. *A. Fabri.*

V. 318. Οὐχ οὕτω μεγάλοι] Similis locus eſt apud Virgil. lib. 3. Æneid.

Hic tibi ne qua moræ fuerint diſpendia tanti,
Quamvis increpitent ſocii, & vi curſus in altum
Vela vocet, poſſiſque ſinus implere ſecundos,
Quin adeas vatem, precibuſque oracula poſcas. A. Fabri.

V. 319. 320. -ἀλλὰ τὰ λαίφη Ὠκέες ἐστείλαντο] Vela ſeu carbaſa contraxerunt, ſeu collegerunt. ut Maro dicit, *Colligere arma jubet.* Stephanus.

V. 321. Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πλην.] Vide Heſychium, ubi exponit quid ſit Δήλου κακὸς βωμός. *Stephanus.*

V. 321. βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι Ρησσόμενον] Benigniores hi erga ſeipſos erant, qui aram Apollinis flagellabant, quam qui in ſuum ipſorum tergum ſæviebant. quales fortaſſe erant apud Lacedæmonios μαστιγώσεις ἑορταστικαί de quibus Euſtathius Ιλ. Β. quem morem

Ρησσόμβυον, ϗ τρέμνον ὀδακπάσαι ἀγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς θῦρετο νύμφη
Παίγνια κηρίζοντι ϗ Ἀπόλλωνι γελαςύν.
Ἰσὶη ὦ νήσων, θύεσιε, χαῖρε μολ' αὖτὶ,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, ϗ ἰὼ ἐλογεύσατο Λητώ.

Hoc vb. bene ex fr. restituit Heigchio Xeringa Observ. p. 211.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ρησσόμβυον] πλησσόμβυον. Ὀδακπάσαι] δραξασθαι. Δακεῖν. Ἰσὶη ὦ νήσων] Ἐσὶ μολὼ κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑσώς· ἐπειδὴ ἐν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῷ Κυκλάδων ἔσηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑσία τις ϗ βωμὸς εἶναι. Εὐέσιε] εὐοικε.

rem hodie Hiſpani retinent, & eos qui annua flagellatione delicta ſua expiant; *diſciplinantes* vocant. *Vulcanius.*

V. 323. Χεῖρας ἀποστρέψαντας] Repono ἀποστρέψαντες. *Stephanus.*

V. 323. χεῖρας ἀποστρέψαντας] Malo retinere ἀποστρέψαντας, quam reponere ἀποστρέψαντες, ut Henricus Stephanus. ut ſit ſenſus, ἃ ἀπέδησαν, περὶ αὐτὲς ἀποστρέψαντας χεῖρας, ὀδα-

322. ante ἀγέσομεν Hayn. lib. p. 216 diſtinguendū putat: ἃ ἀβυσσὰ εἶχεν ἀγεσε. reiecta ad βωμον, ἐᾶ ἃ ἀγέσομεν ἀνεπέτασαν ἀνετέντες, relegatas post ἔσχατα manus habebant. Recte: ſed nec ad σχεμνον referre potuit aut ἀγέσομενοι αὐτὰς leg. (propter antecedentia ἀποστρέψαντας, nisi ἀπὸ ἐξ legas.)

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΥΜΝΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. Παῖν ἵππων ἄρτι Φρυασομβύαν

ἔξιτε Voss.

γρ. Amb. Ὀβυσσίαν. forte ποτὲ Κιλικίαν. in vulgari aut Ionici mutant.

Γαῖ

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι] Ἐν τινι ἡμέρᾳ ὠειζμβύῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, ϗ τὸ Διομήδες, ϗ ἄγειν ὅτι τὸν Ἰναχον, κἀκεῖ ἀπολύειν. Φρυασομβύαν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελεσῶν.

IN HYMNUM QUINTUM,

qui eſt in

LAVACRUM

PALLADIS.

HOc Poematium Dorice ſcriptum eſt, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens *ejus* dialecto utitur: neque enim perpetuo Ægyptum aut Cyrenen incoluit; nam & in Sicilia vixit.

Quemadmodum autem Romani Cybelen Almone, ita Argivi Palladem ad Inachum abluebant, & hocce Feſtum ante diem celebrabatur, ut & pleraque Dearum ſacra. Theocrit. Idyll. 15.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες γυν ἄμα δρόσῳ ἐσδεμεν ἔζω

Οἰσεῦ-

G. Hoet del. I.v. Vianen fec.

Divulſam, & truncum ſacrum oleæ momorderint,
Manibus retro reflexis. quos Deliaca invenit nympha
Ludos, & juveneſcenti Apollini riſum.
O Veſta *quædam* inſularum, tranquilla domus, ſalva
ſis & ipſa: Salvus ſit & Apollo, & quam peperit Latona.

χλάσαι, &c. *Vulcanius.*

V. 324. -καὶ Ἀπόλλωνι γελασὺν] Non minus παίγνια quam γελασὺν referre oportet ad dativum Ἀπόλλωνι. eſt enim trajecta conjunctio, pro παίγνια καὶ γελασὺν Ἀπόλλωνι κεκίζοντι. Sic trajicitur a Tibullo conjunctio *que* hoc in verſu, *Meſſalam terra dum ſequiturque mari.* Stephanus.

V. 326. -καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητὼ] Si χαίροι ad Λητὼ referendum putemus, ſcribendum erit, καὶ ἣ ἐλοχεύσατο Λητὼ. ut ſalvere jubeatur & Apollo, & mater ejus Latona. Retinendo autem hanc lectionem, ſalvere jubebitur & Apollo, & cum eo Diana, quam peperit Latona. *Stephanus.*

V. 326. Καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητὼ] Peſſime Vulcanius qui vertit, *Latona puerpera ſalve.* vertendum ad verbum, *Salve, Phœbe, tuque, o Artemi, quam Latona peperit.* Anna Fabri.

IN LAVACRUM PALLADIS HYMNUS.

QUOTQUOT lotrices Palladis *adeſtis*, exite omnes,
Exite: equas modo hinnientes Sacras

Οἱσυῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πλύοντα
Στήθεσι φαινομένοις λιγυερὰς ἁρξάμενοι ἀοιδάς.

Anna Fabri.

V. 2. Ἱππων] Deabus ſuus currus erat. Virg.

—— *hic illius arma,*
Hic currus fuit, ——

& Horat.

Jam galeam Pallas & ægida,
Curruſque & rabiem parat.

Anna Fabri.

V. 2. φρυασομέναν] γαυριώντων, ac fortaſſe χρεμετιζόντων, hinnientium, quod equorum proprium eſt. *Vulcanius.* Equi bellici fere frementes a poetis deſcribuntur, quia ſtrepitu armorum & fremitu equorum audientes percelluntur, ut teſtatur Suidas: κλύσι γὰρ ὅπλων καὶ φρυαγμῷ (lege φρεμαγμῷ) τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο. Tales equi Palladis fuere, de quibus hic Callimachus; & in Statio lib. 3. Theb. equi Martis, qui Venerem ita compellat,

—— *Soli cui tanta poteſtas*
Divorumque hominumque, meis occurrere telis,
Impune &, media quamvis in cæde frementes,
Hos aſſiſtere equos.

& equus a Neptuno editus, de quo Poeta lib. 1. Georg.

—— *Tuque o, cui prima frementem*
Fudit equum tellus, magno percuſſa tridente.

Ita in apparatu belli lib. 7. Æneid.

Hic galeam tectis trepidus rapit, ille frementes
Ad juga cogit equos.

Plura qui deſiderat exempla, adeat Cl. Bochartum tom. 1. de animalibus S. Scripturæ pag. 127, cui hæc debentur.

V. 3.

Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, ᾧ ἁ θεὸς βύτυκῳ ἔρπει·
Ξὰδέ νυ, ὦ ξανθαί, σᾶδε Πελαζιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πελὶν κόνιν ἱππωείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τθύχεα τᾶς ἀδίκων ὠὸδ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ φράδιον ὑφ' ἅρματι αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρὼ καθάμιγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὤϊτ' Ἀχαιάδες· ᾧ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συείγων αἰὼ φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰ Ἀθαναία χείματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε.

Ξὰδέ νυ] Ormate. Ἀπενίψατο πάχεις] Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Γηγενέων] τῶν γιγάντων. Ἐφοίβασεν] ἐκάθηρεν. Μηδ' ἀλαβάστρως] Ἀπὸ κοινῆ τὸ οἴσετε. Συείγων] τῶν χοιρικίδων. Ἀλαβάστρως] τὰς μυροθήκας.

Ed. Politian.

§ Mss. Voss. Polit. Nῦν et necesse duplicari, sed labrar. fecerat pro. pter ingeniti prosodiae.

ου Polit. quod esset manus prima, sed alterâ praeiret Syn.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΑΙΑ.

V. 3. -ᾧ ἁ θεὸς ἐυτυκῳ ἔρπει] Ponitur ἐυτυκῳ pro ἐυτυκί: aut certe est a τύκω, unde & τυκίζω. Videtur autem significari *bene ornata*. Stephan.

V. 3. Εὐτυκῳ] Fortasse legendum sit εὐτοκῳ, *bene genita*, scilicet e cerebro patris: aut explica εὐτυκῳ, *bene parata*, *bene composita*, *bene ornata*: ita & apud Theocrit. Idyll. 25.

Ἀλλά γυναῖ πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδοῖ εὐτυκῳ ἔσω.

Anna Fabri.

V. 4. σᾶδε] σόεδε, ὁρμᾶτε. verbum celeritati accommodatum. *Vulcan.*

V. 5. Σᾶδέ νυν] ὁρμᾶτε, a σάω, σῶ, σῶσαι, σῶσο, ἴθι, ὅρμα, ἔρχε, πορεύε. σῶτε, ἔρχεται, πορεύεται. σώομεν, ὁρμῶμεν. Νυν inclinativa particula, quare hæc legenda sunt καδ' ὁμαλισμὸν, ut scilicet nec attollatur syllaba, nec deprimatur: significat autem δή. Sic apud Theocrit.

Οὐδαμά νυν συνίκά τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. *Anna Fabri.*

V. 6. λαγόνων] λαγὼν proprie dicitur lateris cavitas laxior, & exossis. Ilia Latini dicunt. Ὅθεν δὲ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστᾶ πλθεχ, ut vult Eustathius. *Meursius.*

V. 7. λύθρῳ πεπαλαγμένα] Proprie. Est enim λύθρος cruor pulvere perfusus. Aspersa enim Palladis arma recenti Gigantum cæde describit, in qua bonam Jovi operam navavit. Horatius,

Quid Rhœcus, evulsisque truncis
Enceladus jaculator audax,
Contra sonantem Palladis ægida
Possent ruentes? Vulc.

Etymologicum ineditum: Λύθρος ἡ ἀκαθαρσία. κυρίως ὃ τὸ μετὰ κόνεος αἷμα. Ὅθεν τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεῖσθαι.

Eadem formatio ubi apud Soph. Electrâ. V. 1. pro Ἔπ, pinguiori) ἀμείβω, ὄρσω, βατῶ. Schol. nostra. Κινεῖσθω.

Sacras *illas* audivi, & dea ~~in promptu~~ bene ornata incedit.
Properate, o flavæ; properate, Pelasgides.
Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,
Priusquam pulverem equorum absterserit ab iliis:
Ne quidem quum cruore defœdata omnia ferens
Arma, injustis venit a terrigenis.
Sed longe ante, a curru cervicibus equorum
Solutis, undis abluit Oceani
Sudorem & guttas: purgavitque concretam
Omnem spumam frenatorum ab ore equorum.
O ite Achaïades: & ne unguenta, neu alabastros,
(Modiolorum audio sonitum axibus circumdatorum)
Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabastros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)

Attu-

V. 9. Αὐχένας ἵππων] *Equum fumantia solvere colla.* Virgilius. *A. Fabri.*

V. 10. Λυσαμένα] Nihil est necesse geminare literam σ, in hac voce. & recte in alio hujus hymni loco non geminatur hac in editione, sicut in aliis. *Stephanus.*

V. 11. ῥαθάμιγγας] ἀπὸ τοῦ ἐξ ἵππων κονιορτόν. *Vulcanius.*

V. 11. Ἐφοίβασσε] A φοιβάω, quod *lustro*, *purgo*, non autem a φοιβάζω, quod plane diversa significat. Sic Theocrit. 17, 234 (φοιβάω etiam Ar. Byz. ap. v. Schol.) (forte φοιβάζ.)

Χείρας φοιζήσασα μύρῳς ἔτι παρθένος Ἰρὼ
φοιβάζω idem significare videtur quod φοιβάω. Sed quantilla differentia? *Anna Fabri.* In Syllabario Patav. sive est ἀ φοιβάω. Nam a φοιβάζω ἡ μετάθεσις ἐπὶ τὸ ὑγιὲς ἔβλεψε.

V. 12. χαλινοδαγῶν ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων] Epitheti vim explicat Virgilius, *Stat sonipes, & frena ferox spumantia mandit.*

Apollon. lib. 4.

— ἀργινόεντα δ' ὑπὲκ στομάτεσσι χαλινὰ
Ἀμφὶς ὀδαξάζοντι φοβηλήδην κροτέοντα.

Nicand. Alexiph. φοβερίζει ὁ χαλινοῖς. & Calab. 4. χαλινὰ γενειάσιν ἀφεῖζοντες δάπλον. Plutarchus lib. περὶ τύχης: ἵνα μέν τοι φασὶν ἵππον ζωγραφοῦντα τοῖς μὲν ἄλλοις κατορθῶν εἰδέναι ᾗ χρώμασι, τῷ δ' ἀφρῷ τῶν φοβητῷ χαλινῷ κεκομμένῳ χανιστὰ καὶ συνεκπίπλασαν τῷ ἀθυμάτι μὴ ἀρεστὴν αὐτῷ γεγραφότα πολλάκις γενέσθαι, τέλος δ' ὑπ' ὀργῆς περιβαλεῖν τῷ πίνακι τὸν σφόγγον ὥσπερ εἰχε τῷ φαρμάκων ἀνάπλεων. τὸν δ' προσπεσόντα θαυμασίως ἀπομάξαι τὴν ποιῆσαι τὸ θεῖον. τοῦτο ἔντεχνον τύχης μόνον ἰσοφείτω. Ex quo constat, pictores spumam circa frenum, tanquam generosi equi specimen, arte & fortuna imitari ac repræsentare solitos. quod ipsum Callimachus per spumantes Palladis equos ob oculos ponit. *Vulcanius.*

V. 13. Ἀλαβάστρους] Ἀλάβαστρον & Ἀλάβαστρος vasculum lapideum vel vitreum, in quo unguenta conduntur, μυροθήκιν. *Vulcanius.*

V. 13. Ἀλαβάστρους] *unguenta in sacris.* Theocrit. in Adonidis festo.

Παρ' δ' ἁπαλεῖ κάποι περυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρίοις, Συρίῳ δ' μύρῳ χρύσε' ἀλάβαστρα.

nam & dicitur ἀλάβαστρος & ἀλάβαστρον. *Anna Fabri.*

V. 14. Συρίγων ἅρμα ὑφ' ὧν φθέγγον ὑπὸ ταξονίων] Vide quæ supra annotata sunt hymn. in Apollinem vers. 3. *Vulcanius.*

Hoc per ἀκκυλογισμὸν dicitur, ut A. Tac. 211; Musæus 5; Claud. 2. 97.

V. 14. Συρίγων] χοινικίδων, *modiolorum.* Theocrit.

— ἢ ὄφελ' ἡσυχάσαι

Aspe-

ον mg. Voss. Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτριν. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν, σσ Polit.
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Εβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ηρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
ᾶς mg. Voss Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Α δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Αςέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
θraco stratonicetis habuisse videtur χρ. σματα. Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα Φυταλιᾶς. τὰν ἰδίαν habuit liber Gen. in mg. Fortasse τᾶν ἰδίᾶν... φυταλιᾶν.
Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν

Η

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παρ' Εὐρώτα] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας. Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] οἱ Διόσκουροι. Εμπεράμως] ἐμπείρως. Λιτὰ λαβοῖσα] Ασκεύαστα· ἄμικτα.

Ασφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι.

Anna Fabri.

V. 19. ἐς ὀρείχαλκον] Orichalcum est æris genus, quod flavum & auro concolor ars reddebat, admixta cadmia. Non enim fuit naturale, sed artificiale. Hinc optime illam doctorum concertationem, non esse, aut esse, aut fuisse, nec amplius esse contendentium, explicavit magnus ille Salmasius in exercitationibus de homonymis hyles iatricæ. cap. cxxii. Antiquissimis Græcorum & Romanorum temporibus, uti hic constat ex Callimacho, cum nondum luxu deperditi essent, laudatissima speculorum materia erat orichalcum; postea vero argentea facta sunt specula crescente luxu populorum. Plin. lib. xxxii. c. 9. *Ut omnia de speculis agantur hoc loco, optima apud majores fuerant Brundusina, stanno & ære mistis. Prælata sunt argentea. Primus fecit Praxiteles Magni Pompeji ætate.*

V. 19. 20. οὐδὲ Σιμοῦντος ἔβλεψεν] Reddit enim etiam aqua & repræsentat intuentis formam, instar speculi. Theocritus,

Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἢν δὲ γαλάνα.

Virgil.

Nuper me in littore vidi
Cum placidum ventis staret mare.

Vulcanius.

V. 19. 20. οὐδὲ Σιμοῦντος Εβλεψεν δίναν] Apud veteres, pastores & dii agrestes sæpissime introducuntur in fluminibus se, speculorum vice, contemplari. Ovid. Metamorph. 13.

Certe ego me novi, liquidæque in imagine vidi
Nuper aquæ, placuitque mihi mea forma videnti.

Nemesianus Eclog. II.

Quin etiam fontis speculo me mane notavi.

Duo autem apud veteres speculorum erant genera, quæ *Uda* & *Suda* vocat Apulejus in Apologia: quæ utraque hic complectitur Callimachus. *Meursius.*

V. 21. Χαλκὸν] Ex ære specula fiebant, ut & hodie, item ex argento. Plaut. in *Mosella.*

Ut

Attuleritis : ſed neque ſpeculum. ſemper venuſtus *eſt*
oculus illius.
Neque quum apud Idam montem Phryx *Paris* dijudicavit litem,
In orichalcum magna *hæc* dea, neque Simoentis
Inſpexit in vorticem pellucidum ;
Neque Juno. ſed Venus, claro ære accepto,
Sæpe eandem bis diſpoſuit comam.
Sed hæc *Pallas* bis ſexaginta cum percurriſſet duplicia ſtadia,
Qualiter apud Eurotam Lacedemoniæ
Stellæ, *Caſtor & Pollux*, ſcite ſe perfricuit ſimplicibus
acceptis
Unguentis, in proprio natis horto.
O puellæ *tunc ei* rubor recurrit matutinus, cujuſmodi

Aut

Ut ſpeculum tenuiſti, metuo ne oleant argentum Manus. Anna Fabri.

V. 23. Δίαυλος] *διαυλος duplex ſtadium*, eundo ſcilicet & redeundo. Sunt autem certaminum genera octo : στάδιον, *centum & viginti quinque paſſuum* ; δίαυλος *duplex ſtadium, ducentorum quinquaginta paſſuum.* Δόλιχος, *ſtadia duodecim*, vel, ut vult Suidas, *viginti quatuor.* Οπλίτης, ὁπλιτόδρομος, *eorum qui armati curſu certabant.* Πυγμὴ παγκράτιον, quod ſuperiora complectitur, ut alicubi docet Plato. Πάλη, ἢ ἅλμα. Vulgo tamen ad quinque referuntur, quæ in unum verſum conjecit Simonides,

Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

id autem continebat quinquertium ſeu Pentathlon. *Anna Fabri.*

V. 25. Ἀστέρες] *Sic fratres Helenæ, lucida ſidera.* Horat. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἐμπεράμως] ἐμπείρως, Schol. Heſychius, ἐμπέραμον, ἔμπειρον. explicarem *ſuo more*, vel *celeriter*, *alacriter*. Anna Fabri.

Ibid. Διτὰ] *ſimplicia* tantum. Sic Horat.

Simplici myrto nihil allabores.

& bene Scholiaſtes exponit ἁμιλλᾶ. *Anna Fabri.*

V. 26. Τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς] Φυταλιὰ, ut ait Euſtathius, eſt terra plantas ſeu ſtirpes ferens. Homerus conjungit cum ἄρουρα. Dicitur autem φυταλιὰ quoque pars poſtrema hiemis, quod eo tempore inſitiones potiſſimum fiant. Veteres enim hiemem in tres partes dividebant, ac primam σπορητὸν, ſecundam χειμῶνα, tertiam φυταλιὰν appellabant. Hoc autem loco eſt circumſcriptio oleæ, quæ Minervæ eſt ſacra, ut teſtis eſt Plinius lib. 12.

V. 27. -ἀνέδραμε πρώϊον] Politianus πρώϊον jungit cum ſequentibus. id eſt, ad ſequentia refert. Ita enim hunc locum vertit,

O pueræ, emicuit rubor illico, matutina
Quem roſa, quem grano Punicæ mala ferunt.

Ac malim certe eum hac in re ſequi, quam πρώϊον cum ἔρδουσι jungere : ut interpunctio quæ eſt poſt πρώϊον, ponatur poſt ἀνέδραμε. *Stephanus.*

V. 27. Πρώϊον] Miror peritiſſimum & omni laude majorem Politianum τὸ πρώϊον

17. Semper illa pulcra, ſed qua ſponte, quippe dea. - pary pulcritudiny ponibi pro universa. Erat haec periphraſis hic aptiſs. nota Minervae epithetis ἐυωπις, γλαυκωπις etc. V. de hac periphraſi Valck. ℓ. Phoen. p. 152; Stanl. ad Æſ. 428; qi tamen nō videtur debebat verterely, ody ejs pulcra. Qidni etiam Latiny liceat pulcritudinē ipſi oculi? κατ' ἐξοχην. Aen. 2 591 : (Venus) lachy oculis, (aenea) afflarat honores.

Da toto lib. de Minervae ujitato more lavandi, ungendi et pectendi comas habuit ante oculos Il. Ε, 170-7, qō etiā Junonis mentio arguit.

Tibull. 1, 9, 10 saepeq multaty dispexijse comas. V. obs. Misc. V, p. 262.

Sic citā interpung. hy-Reg. (Polit. tamen ed. Aldina) interpung. it post πρωϊον) Ern. quōd πρωϊον, matutina roſa, recenty et vigenty colory, nōdū a sole fracti.

Η ῥόδον ἢ σίδης κόκκ@ ἔχει χροΐαν.
Τῷ ϗ νῦν ἄρσέν τε κομίσατε μᾶνον ἔλαιον,
Ω Κάστωρ, ὦ ϗ χείρ Ηρακλέης·
Οἵσετε ϗ κλένα οἱ παζχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίτας
Πέξη, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Εξιθ' Αθαναία· ὥρα τοι καταθύμι@ ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ακεσσειδᾶν.
Ω Ἀθάνα, φέρε δὲ ϗ ἀ Διομήδε@ ἀοιδὶς,
Ὡς ἦ@ Αργείων τᾶτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, πὶν κεχαρισμέν@ ἱρεύς·
Ος ποτε βαλθυτὸν γνὰς ὅτι οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ωιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρ@ ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσιν ἔθηκεν
Εν πέτραις, αἷς νῦν ἄνομα Παλλατίδες.
Εξιθ' Αθαναία ὠρσέπολι, χρυσεοπήληξ,
Ιπποων ϗ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Αργ@
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τᾶς ποταμοῦ.

Σάμε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀρσέν τε] Ητοι καθαρὸν, ἀμίλινον. Ιλα] Η τᾶς νυμφῶν φρατεία καὶ ἄθροισις. Ακεσσειδᾶν] Ακεσσείδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Αργει. Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τᾶς Ηρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τᾶν Ορεσταδῶν, Εὐμήδης ἱερεὺς τᾶς Αθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τᾶ Αργείων ὡς βαλόμβρος προδῶναι τὸ παλλάδιον τοῖς Ηρακλείδαις. Φοβηθεὶς ἓν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ παλλάδιον, ϗ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμβριον Ιφειον. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ορος Αργ@. Απορρώγεσιν] Εν πέτραις ἐρρηγμέναις. Ὄνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλεῖνται ἀπὸ τᾶς Παλλάδος.

ατ εκωδος πρωϊον ξεῖ πρώϊον ad ῥόδον retulisse, cum ad ἑρσευσαδᾶς πᾶ habet. Si vele- ἐρσήν referendum sit. Describit enim ται δ' αωρά, ἀφεμεν δε- culum matutinum hæc sacra fiebant, ται το. nec εξευθος πρω- ortum diei, quia scilicet circa crepu- ut & Adonia, quod supra præfata nον, matutinum rubor, sum. Dicit igitur, O Puellæ, matu- Simplicitas pro antonadiei ροτατ, id εξευθος εφανε. tinus

Aut rosa, aut Punici mali granum habet colorem.
Ideoque nunc & masculum afferte tantum oleum,
Quo Castor & quo ungitur Hercules.
Afferetis & pectinem totum aureum, ut *ea* capillos
Pectat, nitidum tergens capillum.
Egredere, Minerva: adest tibi grata cohors,
Virgines, magnorum filiæ Acestoridarum.
O Minerva, effertur vero *una* Diomedis scutum,
Sicut Argivos morem hunc veterem
Eumedes docuit, tibi gratus Sacerdos:
Qui quum olim deliberatam in se comperisset necem
Populum machinari, fugit tuum sacrum signum
Habens, & Creum in montem collocavit,
Creum montem: teque, o dea, præruptis statuit
In scopulis, quibus nunc nomen Palladiæ.
Egredere, Minerva, urbium vastatrix, aurea insignis galea:
Equorum & scutorum quæ oblectaris strepitu.
Hodie *vos* undiferæ ne lavate, hodie Argivi
Bibite ex fontibus, non autem ex amnibus.

Hodie

tinus rubor cœlum occupat τοῦ ἠ νῦν. Quapropter illi nunc, antequam scilicet tempus matutinum abeat, ferte oleum quo mares unguntur. *Anna Fabri.* Simplic. Arnald. anim. p. 76.

V. 29. ἄρσεν τε μομίσατε μῦον ἔλαιον] Non video cur interpres ἄρσεν exposuerit καθαρὸν & ἀμικτον. quum manifestum sit ἄρσεν (id est masculum) vocari quod virile est, & *mares animos* (ut loquutus est Horatius) decet: quum contra unguenta eos omnino dedeceant. Verum καθαρὸν & ἀμικτον quum dixit scholiastes, ad significationem vocis ἄρσεν non respexit, sed fortasse intellexit, id quod ἄρσεν vocatur, debere esse καθαρὸν & ἀμικτον, id est, cui nihil unguenti esset admixtum. *Stephanus.*

V. 32. Σμασαμένα] σμάω, id est σμήχω, ῥύπλω, καθαίρω, purgo, expurgo. Anna Fabri.

V. 33. Ιλα] *turma*, *cœtus puellarum*, Schol. unde ἰλαδὸν, *turmatim*. Anna Fabri.

V. 33. Ιλα] Ἴλη est proprie vocabulum militare, & significat turmam equitum sexaginta quatuor. Interdum vero accipitur pro qualibet turba.

V. 37. Κεχαρισμένῳ] Non video quid in mentem venerit Politiano, qui vertit *meditans tibi grata*, cum vertendum sit *tibi gratissimus*; ἐμοὶ κεχαρισμένε θυμῷ centies apud Homerum. *Anna Fabri.*

V. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρ] Κρεῖ Argiæ mons: & error est apud Scholiastem, ut opinor, ubi legitur, παρεγένετο εἰς ὄρ τὸ καλούμενον ἱρεῖον. Repone Κρεῖον. *Anna Fabri.*

V. 41. Κρεῖον ὄρ] Postea Παλατίδες πέτραι dici cœperunt, nimirum ἀπὸ τῆς Παλλάδ. Meminit etiam Euripides in Hippolyto.

Σήμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 's Φυσάδειαν,
Η ἐς Αμυμώνιν οἴσετε τὰν Δαναΐ.
Καὶ γὰ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἦξει Φορβαίων Ιναχᾶ ἐξ ὀρέων,
Τᾷ Παλλάνα τὸ λοετρὸν ἅγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
Φράζεο μὴ σὺ θέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ος κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τῶργον ἐσοψεῖται τοῦτο πανυσάτιον.
Πότνι' Αθαναία, σὺ μὰν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Αθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πολύ γὰ κάλλει δὴ φίλατο τὰν ἑτέραν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ ἔποκα χωλὶς ἔγεντο·
Αλλὰ καὶ ἀρχαίων οὕτ' ὀπὶ Θεσπιέων,
Η 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππος, Βοιωτᾶν ἔργα διερχομένα,
Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνά οἱ τεθυωμένον ἅλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ὀπὶ Κραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἐᾷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν ὐδὲ χοροστασίαι
Ἀδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Αλλ' ἔτι καὶ τὰν δάκρυα πόλλ' ἔμβρε,
Καίοιο Αθαναίᾳ καταθύμιον θύσαν ἑταίραν.

Δή

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Η 's Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Αμυμώνη, θυγατέρες Δαναΐδ. ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔχον αἱ κρῆναι. Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλώ, μητέρα τῦ Τειρεσίου. Εὖτ' ὀπὶ Θεσπιέων] Θέσπεια, Κορώνεια, Αλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας.

V. 49. Χρυσᾷ] Quia forte ſtipem ea die in fluvium projiciebant Argivi. *A. Fab.* Vix veroſimile hoc eſt, ſed potius credendum arenam habuiſſe Amymonen, cui non nihil auri fuerit admixtum, qualis balux in pleriſque omnibus invenitur fluviis, in aliis majore copia, ut olim in Pactolo, Tago, hodie in Africæ regionibus, præcipue in illa, quæ Guinea dicitur, & ora aurifera, in

Hodie ſervæ urnas, vel ad Phyſadeam,
Vel ad Amymonen ferte, Danai *filiam*.
Etenim auro & floribus aquas habens permixtas
Veniet paſcuis Inachus ex montibus,
Minervæ lavacrum advehens pulchrum. ſed tu, Pelaſge,
Cave ne invitus *etiam* reginam *Minervam* aſpicias.
Qui aſpexerit nudam Minervam, tutelarem deam, v. H. in Jov. 82.
Argos aſpiciet hoc poſtremum.
Diva Minerva, tu quidem egredere: interim vero ego quiddam
Puellis dicam. ſermo autem non meus, ſed aliorum.
Puellæ, Minerva nympham aliquam olim Thebis
Plurimum & ſumme amavit ſociam,
Matrem Tireſiæ: neque unquam ſeorſim vixerunt.
Sed & quum priſcos ad Theſpienſes,
Aut Coroneam, aut Haliartum ageret
Equos, Bœotorum opera perluſtrans:
Aut Coroneam, *inquam*, ubi ei odoribus fragrans nemus,
Et aræ fluvio adjacent Curalio:
Sæpe dea iſta ipſam *nympham* ſuo impoſuit currui.
Neque confabulationes nympharum, neque ſaltationes
Gratæ erant, quando non dux eſſet Chariclo:
Sed tamen & illam lacrymæ multæ manebant,
Quamlibet Minervæ gratam exiſtentem ſociam.

Equi-

Διχθὰ δὲ τὰ 63 transpoſita putat Ern. Repetitio ἢ ἐπὶ κορωνείας in eadem vocula ſit ſuperflua: ſed ſi poſterius διχθὰ ſuperponitur, poſt parenth. ſuum. Klotz. dipta ſit.

Theocr. 17, 129 Σωκήσαιτο. Sic ubi v. Barnes. H. H. in Apoll. 182.

in aliis minore.

V. 50. Φορβείων ὀρέων] *e montibus pabulo latis, paſcuis abundantibus.* A. Fabri.

V. 54. Εσοψῆται παυσάτιον] *poſtremum videbit.* Terent. in Andria,

Nunc poſtremum me vides.

Anna Fabri.

V. 66. Χορσασίαις] Proprie; nam ἱσάναι, στασίδαι χόρες dicitur. Theocrit. in Helenæ Epithalamio:

Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσαι
Περθὲ νεογεάπλῳ θαλάμῳ χορὸν ἱστάσαντο.

Anna Fabri.

V. 67. Τελέθεσκον] Nota, hic paſſive ſumitur. τέλω, τελέθω, τελίθεσκω. *Anna Fabri.*

V. 68. Αλλ' ἔτι] Sic explica, *ſed ſic tamen multæ illam expectabant lacrymæ.* Anna Fabri.

V. 70. -λυσαμένα περόνας] Niſi λυσαμένα eſſet in duali, ſcribendum fuiſ-

Δή ποτε γ' πέπλων λυσαμένα φρόνας, male vett. 220. 66. restitui mss. V. 10
Ιπποω 'δπὶ κρήνα Ελικωνίδι καλὰ ῥοΐσᾳ
Λωντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
ἤλοω Flor λοω Alt. λοο Scalig. Αμφότεραι λώοντο, μεσαμβρινὰι δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἀσυχία τἠῶο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἅμα κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεῤῥέφετο·
Διψάσας δ' ἀφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἦλυθε κράνας,
Se add. supp. j. amb. Reg. Voss. Θέμιτα, i. correctoris manu, nisi Vat. a Valck. tot. vox abst. Σχέτλιος· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα φρ , ὅμως περισέφασεν Αθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἐποισόμενον,
Ω Εὐῤῥείδα, χαλεπὼ ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Α μὰν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν. Lab. conjic. quidem sed improb. Ern.
Scholl. Voss. p. 482. v. Valck. ad calc. Vglii ed. Graevii collati. Εςάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, ἃ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
ad Poll. Ern. cap. 7. Α νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια;

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ιππω 'δπὶ κρήνα] Οὕτω καλεῖ Ιππιε κρήνην ἐν Ελικῶνι.
Περκάζων] Μελαινόμβυος ὑπὸ τῆς φύσεως ἢ τειχῶν. Ω
Εὐῤῥείδα] Εὐῤῥυς υἱὸς ὁ Τειρεσίας.

set λυσάμεναι. *Stephanus.* Politiani sane codex λυσαμέναι habet, quæ lectio non displicet. ✠ Scalig.

V. 71. Ἵππω 'δπὶ κρήνα] Ut hic Ιππιε κρήνην Callimachus, ita fontem caballinum dixit Persius.

Nec fonte labra prolui caballino.

Credebant autem veteres, qui ex fonte hoc bibissent, eos statim poetas fieri. *Meursius.*

V. 72. Λῶντο] Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est λυσαμένα περόνας, nisi λυσαμένα sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλώοντο, λῶντο, λῶτο. *Anna Fabri.*

V. 72. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] Ησυχία & tranquillitatem & solitudinem significat. quod nimirum solitudinem comitetur tranquillitas. Politianus eleganter utrunque complexus est. *Utque die vacuus mons tacet in medio.* Nam *vacuus* idem est quod ἔρημος. Pind. ἐρήμα δι' αἰθέρος. quod Latini, *vacuum per inane.* Vulcanius.

V. 72. Μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] *De silentio meridiei.* Theocrit. Idyll. 1.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμαν', τὸ μεσαμβρινὸν, ἐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν, τὸν πᾶνα δεδοικαμες, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τηνίκα κεκμακὼς ἀμπάυεται.

& Horat. Od. 29. lib. 3.

73. P. cunaeus ad notam p. 115 Dicearchum docere in exili genere occurrere saepe et laudari, subjicit Callimachi hoc singulare. Jam quodde antithesi apparuit 71—74. nihil (silicet) et tamen hoc ipse in alio genere characterem cujusdam reperit, et defendi a regula posset. Contra Ruhnk. Epp. crit. II. p. 96. Kempf. 73. a rejecerat cum Ern. (praesertim cum τῆνο frigeat, nec correctione medeantur.) Tentasse ex alio poeta descripta hoc distichon ad similitudinem Callimi est conjectat.

Equidem aliquando peplorum ſolutis fibulis,
In Hippocrene Heliconide pulchre fluente
Lavabant, quum meridiana obtineret montem quies.
Ambæ *una* lavabant, & meridianum erat tempus,
Multaque tranquillitas illum obtinebat montem.
Tireſias vero ſolus cum canibus, modo in mento
Nigreſcens *lanugine* in ſacro loco verſabatur:
Et quia ſitiebat infando modo, ad rivum venit fontis
Miſer: ubi invitus inſpexit quod haud fas erat *inſpicere*.
Hunc autem, quantumvis irata, tamen alloquebatur Minerva,
Quis te oculos *tuos* non amplius hinc deportaturum,
O Everide, in funeſtam *hanc* viam perduxit?
Hæc quidem *ſic* loquuta eſt: at pueri oculos tenebræ obruerunt:
Stetitque mutus. conglutinaverunt enim dolores
Genua, & vocem impediit mentis inopia.
At nympha *Chariclo* exclamavit, Quid meo puero facis, Diva?

Jam Paſtor umbras cum grege languido
Rivumque feſſus quærit, & horridi
Dumeta Sylvani: caretque
Ripa vagis taciturna ventis.

Ita Plinius alicubi meridiem omnino conticeſcere dicit. *Anna Fabri.*

V. 72. Μεσαμβρινὰ δ' εἴχ' ὅρᾳ ἀσυχία] Attribuerunt veteres meridiei quietem, quia ſomnum tum capere deos arbitrabantur. Unde paſtor ille apud Theocritum negat ſibi licere fiſtula canere, quia meridies eſſet, & Pan deus ſuus dormiret. Ea ipſa de cauſſa meridie templum intrare nefas credebant, ne ſomnum deorum tunc perturbarent. Imo propterea Pythagorici & ſapientes apud Ægyptios, ne quis januam aut portam templorum præteriens loqueretur, vetabant. Tum enim ſilentio colendum eſſe Deum, qui principii rerum omnium auctor eſt. Qua de re elegans eſt locus apud Porphyrium in libro de nympharum antro. Hinc & intelligendus Elias lib. III. Regum cap. 18. *Cum eſſet jam meridies, illudebat illis Elias dicens, Clamate voce majore: Deus enim eſt & forſitan loquitur, aut in diverſorio eſt, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur.* Forte reſpiciunt ad hanc ſuperſtitionem interpretes Græci & Latini, qui in hymno Davidis XCI. 6. ajunt hominem pium, qui ſpem ſuam in Deum collocat, ſibi non metuere ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, *a dæmone meridiano.*

V. 74. Τίνο κατεῖχεν ὅρᾳ] Amantiſſimo patri meo inclinabat animus ut legeret τετάκις εἴχεν ὅρᾳ; quid enim τίνο, cum de illo non alibi loquutus ſit? Scio fore qui dicant non eſſe cur recepta lectio tentetur, cum præcipue nulla in τίνο ſint veſtigia quibus ad τετάκις perveniatur. Ego vero certa ſum τετάκις in τίνο κατ facillime depravari potuiſſe, & leviſſima immutatione. *Anna Fabri.*

V. 76. Περικλύζων] Proprie de uva quæ maturitate nigreſcit, hic metaphorice de barba. *Anna Fabri.*

78. Quæ vidit, nō (nunc ἀδέρκτον) ſed ἀδέρκτον erat τὸ ὀφθὲν. Ita Hoeſch. & Pierſ. Verisim. p. 85. Sic posset dici τὰ μὴ θέμις ἴδ. Heſ. Scut. 22 "ὃν οἱ θέμις ἔδειν. cf. v. 249. unde patet esse quæ fata protiteant. Sed ſi vulgata, illa formula τὰ μὴ θέμις proprie intelligitur "quæ fatis, ſeq non concedit," et hinc formula dicta ſit. potest etiā dici "τὰ μὴ θέμιδος, etſi" inſolentius. Callim. voluit suo more versum claudere usu trisyllabo. Plural. eſt Ovid. Ol. X, 29 Ἰαχῶν κεῖνα θέμιδες ὠρσαν Διός, Themides juſſere, impulere. Vg. Æn. 2, 268, fas et jura ſinunt."

Πότνια; τοιαῦτ' δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τοῦ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Αθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλαί.
Ω ὄρος, ὦ Ελικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Η μέγαλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὄλεσσας,
Καὶ πρόκας οὐ πολλάς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Α μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Αγε βαρὺ κλαίουσα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καὶ μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γυναι, μὲν πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας·

τῶ Ern. sine mss.

ἀ scriberet E., si mss. favorent.

Ern. cū mss. et edd. ὀλέσσας, quod pertinet ad Helicona, qui perdidit paucas per Tiresiā feras, ut recte Th. Gentl.

Ἐπ' om. edd. ante Benenat., praeter Polit. σιφλον emend. Ruhnā Ep. cr. 1, p. 36

αἰνογόων id. τὰν γοερᾶν marg. libr. Ger. prob. Ern. γοερον Ambr. 2. μὲν locū hic non habet. οἱ scrib. Ern.

οἶμον legisse videtur Polit., vertit enim carmen aedonidū iterat.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΛΑΙΑ.

Αλαστε] Ητοι ἀνεπίλησα ὑπομείνας. Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

παρετί· παραβατί, παροδεύσιμι. Ms. Reg.

V. 87. -τέκνον ἄλαστε] Apud scholiastem in præced. edit. legitur ἄλαστα, quod ad στήθεα referendum esset. sed ipsum legisse ἄλαστε, ostendit ejus expositio: nec certe video quomodo στήθεα dici ἄλαστα possent. At τέκνον ἄλαστε ita dicitur ut φίλε τέκνον ab Homero, respiciendo ad significationem vocabuli, non ad genus. Rectius autem στήθεα scriberetur, & quidem ita scribendum esset, si ubique hic Dorica scriptura poneretur: quod in multis vocibus fieri non videmus. *Stephanus.*

V. 87. τέκνον ἄλαστε] Est enallage generis. ἄλαστε pro ἄλαστον. ἄλαστος autem idem est quod ἄληστος. inobliviscibilis, cujus memoria deleri non potest. Sic ἄλαστα κακὰ, mala non obliviscenda, & per consequens gravissima. Accipitur etiam pro σχέτλιος, τάλας, miser, aerumnosus. & ita hoc loco accipi debet.

Huc respicit Suid. v. ἀλαστος. v. Ruhnk. Ep. cr. 1, p. 54. Hesych. ἀλαστον (ex corr. Ruhnk.) ἀχθεινον.

V. 91. Ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Magna pro parvis exegisti. Id est, Magnam mercedem pro re parva tibi persolvi voluisti. Politianus non satis expressisse videtur sensum, ita hos versus reddens,

Magna nimis parvis mutas, quæ lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque habeas. (perperam autem *qui* in edit. Basil. legitur pro *quæ*)

Ego malim ita,

Magna rei parvæ merces, quum lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque rapis.

Male autem in præced. edit. scriptum est ὀλέσσας, pro ὄλεσσας. alioqui enim non masculino sed fœminino participio utendum fuerat, sed hoc versum ingredi non potuisset. *Stephanus.*

qui male regererat ad Callimach.

V. 91. ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο] Politianus vertit, *Magna nimis parvis mutas*: quod mihi magis arridet, quam quod Hen. Stephanus dicit se malle, *Magna rei parvæ merces*, quod contentione utriusque versionis inter se planum faciam. Nam cum Politianus vertit *Magna nimis*, exprimit illud ἦ Callimachi, quod magnam emphasim, magnamque diversitatis in commutatione significationem habet. Deinde, ἀντ' ὀλί-

Diva? tales *vos* deæ estis amicæ?
Oculos mihi pueri abstulisti. o fili miserande,
Vidisti Minervæ pectora & ilia:
Sed non & solem rursus videbis. o me miseram,
O mons, o Helicon nunquam post mihi adeunde.
Certe magna pro parvis exegisti: capreas quæ perdidisti,
Et damas haud multas, oculos nunc pueri habes.
Ipsa quidem *Chariclo* ambabus ulnis valde carum *sibi* filium amplexa,
Quasi mater flebilium luctum lusciniarum
Ducebat graviter lugens. dea vero miserta fuit sociæ,
Et ipsam Minerva tali affata est verbo:
Divina mulier, muta omnia rursum quæcunque per iram Pro-

ὀλίγων, quis non malit, ut numerus numero respondeat, *paucis*, quam *parvæ rei* vertere? præterea *mutas* melius respondet τῷ ἐπράξαο, utpote verbo verbum, & quidem mercium commutationem figurate significans, quam *merces*, quam absurdum fuerit deam ab homine capere. adhæc in pentametro, cur malis *rapis*, quam *habeas*? an quia tuis auriculis dissyllabo melius clauditur pentametrum, quam trisyllabo? Præterea anne honestius de dea, & convenientius verbo ἔχειν dicitur quod *habeat* oculos alterius, quam quod *rapiat*. cum ipsamet Pallas infra vers. 100. declaret alienum hoc a se ὄμματα παίδων ἁρπάζειν. & nihil certe habet commune *merces* cum *rapina*. imo vero potius, ut Callimachi verbis utar, τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσιν.

Ergo tuum frustra est, nisi vox sit Cimbrica, Malle.
Malle etenim, sapere est, hac ratione male.

Atque hæc quidem tuendi Angeli causa a me dicta, boni consule. *Vulcan.*

V. 91. Ἦ μεγάλ'] Male hic Vulcanius, qui ἦ cum μεγάλ' jungit: male etiam Politianus in versione sua, ubi *magna nimis parvis mutas*: quam tamen Vulcanius versioni Stephani præfert, qui vertit *magna rei parvæ merces*: at quanto melius! quid hoc, *magna nimis*? Etiamnum dico τὸ ἦ nullo modo ad μεγάλ' referri potest. *Anna Fabri.*

V. 92. Φάεα] Φάεα pro oculis ponunt poetæ, ut *lumina* Latini. Sic apud Poetam.

Olli supremo clauduntur lumina somno.

Meursius.

V. 94. -γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] Affertur & alia lectio, οἶκτον, quam malim. Jungo autem ἁ, quod est in proxime præcedente versu, cum μάτηρ, hoc modo, ἁ μὲν μάτηρ περιλαβοῦσα τὸν παῖδα ἀμφοτέραις χερσὶ, ἦγεν οἶκτον ἀηδονίδων γοερῶν. pro οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀηδονίδων. ut hic sic totius loci sensus, Mater ambabus manibus charum filium complexa, in tali luctu qualis est aedonidum, versabatur. Sed quum particula μὲν duobus in locis ponatur, fortassis in alterutro pro alia irrepsit. *Stephanus.*

V. 94. γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων] h. e. lugubri conquestione filium deplorans ad instar lusciniæ. Cantus enim lusciniæ apud veteres proverbio locum dedit, quo utuntur de maxime tristibus.

V. 97. Δῖα γύναι] Has leges innuens eleganter, & docte, ut solet Ovidius, in 2. Trist. sic queritur.

Εἶπας· ἐγὼ δ' ἄτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Αρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέχονται νόμοι, Πελανος Mf. Voss. Probat Ruhnk. l. l. n. 23 de ord. verb. e πελει v. 99, et male repet. ἐστιν, et Inf. ἐστὶν unde melius conveni ad Dor.
Ος κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληϑ,
Αθρήσῃ, μισθῷ τᾶϑον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γυνᾶ, τὸ μὲν ἃ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Εργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα, λίνα Voss. Amb. 2 λίναν Amb. 1.
Τ' ... 8 mss. Ἀνίκα τοσσῶτόν νιν ἐγείνατο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ω Εὐηρείδα, τέλϑε ὀφειλόμενον.
Πόσα μὲν ἃ Καδμηΐς ἐσύστερον ἔμπυρα καύσῃ,
Πόσα δ' Αεισαῖε, τὸν μόνον βύκόμενοι
Παῖδα τὸν ἁβατᾶν Ακταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι. Ες Ed. Polit., et Diod. Syr. Mss. Vess. e codd. Nis vers. e Euseb.
Καὶ τῷδε μεγάλας σωφρονε Αρτέμιδε
Εσεϑ· ἀλλ' ἁ κὐτὸν ὅ, τε δρόμε αἵ τ' ὀν ὄρεσι
Ρυσεῦται ξυναὶ τᾶμε ἑκαβολίαι. ἡ Amb. Voss. Polit.
Οπποτα γὰ ἐθέλων ϑῆρ ἴδῃ χαείεντα λόετρα
Δαίμονε· ἀλλ' αὐταὶ τὸν ϑρὶν ἄνακτα κυῖες In domino gaudet Pucta Orph. Lapid. 422.
Ταϊάκι δειπνησειῶϊε. Τὰ δ' ἰέε ὀτέα μάτηρ a mallet Fran.
Δεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐφορμώσα·

Ολβίζαν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πόσα δ' Αεισαῖος] Ακταίων, υἱὸς Αυτονόης καὶ Αεισαίης. ὅτος ὑπὸ τῆς ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, ὅτι τὸ τῆς Αρτεμιν ἰδεῖν λεγόμενον. Τὸν ἀβατὰν] Τὸν ἠσυχίαν. Ταϊάκι] Τιτανικαῖα.

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?
Cur imprudenti cognita culpa mihi?
Inscius Actæon vidit sine veste Dianam:
Præda fuit canibus non minus ille suis.
Scilicet in superis etiam fortuna inquenda est;
Nec veniam læso numine casus habet.

& alibi.

Inscia quod crimen viderunt lumina plector,
Peccatumque oculos est habuisse meum.

tanquam vidisset quæ non cernere fas homini. Scribit etiam Placidus in 2. Theba id. ad illud

Tunc

Protulisti. ego enim haudquaquam filium effeci
cæcum.
Neque enim Minervæ gratum est oculos puerorum
Abripere. sed Saturni sic jubent leges:
Quisquis aliquem immortalium, nisi deus ipse velit,
Conspexerit, mercede conspiciat magna.
Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit
Factum: quandoquidem Parcarum sic innuere
fila,
Quum primo ipsum peperisti. nunc ergo aufer,
O Everide, præmium quod tibi debetur.
Ecquot Cadmeis *Autonoe* posthac victimas adolebit,
Quot Aristæus, solummodo optantes
Filium adolescentem Actæonem ut cæcum videant.
Et ille magnæ in cursu socius Dianæ
Erit: sed non ipsum vel cursus, vel in montibus
Liberabunt communes tum jaculationes:
Ubi invitus etiam viderit gratiosa lavacra
Deæ: sed ipsæ *suum* prius dominum canes
Illic devorabunt. at filii ossa mater *Autonoe*
Recipiet, sylvis omnibus pererratis.

Feli-

Tunc si fas oculos non unquam longa tuendo,
Mortalibus concessum non esse videre cælicolas, ut est quoque apud Plutarch. in parallelis. ad quod respexisse Virgilium placet Servio, cum sub persona Sileni dixit eclog. 6.
Satis est potuisse videri.
B. Realinus.

V. 102. *μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ*] Sic de hac ipsa re Propertius lib. IV. eleg. X.
Magno Tiresias aspexit Pallada vates,
Fortia dum posita Gorgone membra lavat.
Dicit *magno* quod Callimacho *μισθῷ μεγάλῳ*.

V. 106. Τέλθος] χρέος, Hesych. Sed non hic, opinor: puto esse *fatum*. Anna Fabri.

Ibid. Οφειλόμενον] Explico *futurum*; in ista significatione legitur apud Menecratem Comicum de Senectute,
—— ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.
Anna Fabri.

V. 107. Εμπυρα] dicebantur victimæ, quæ non immolabantur tantum, sed & igne comburebantur. Unde ἐμπυρία dicebatur jusjurandum ad victimam igne crematam fieri solitum. Apud Bœotos quoque vaticinii genus erat, quod ἐμπυρία dicebatur.

V. 116. Δεξεῖται] Apud Politianum est λεξεῖται*: agnoscitque in sua interpretatione hanc lectionem,
----- *sed enim nemora omnia lustrans*
Dum genitrix nati colliget ossa sui.
Ipse quoque hanc lectionem in locum alterius

Ολβίζαν ἐρέῃ σὲ χ̓ ὐαίονα γενέαζ̓,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑπὸ δεξαμψύαν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή μι μινύρεο. τῶδε γὰ ἄλλα
Τεῦ χάεν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μῦνεῖῃ γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ φησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσομψύοισιν,
Ἢ μέγα τῶν ἄλλων δή μ̓ ὠφελιστέρον.
Γνωσεῖ δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ἤλιθα, χ̓ ποίων ἐκ ἀγαθαί πέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, χ̓ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ χ̓ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ χ̓ βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μάν, θὔτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τιμιος ἀγεσίλᾳ.

Ως

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μενεωῦτι] *Μενέσιν.* *Ηλιθα*] *Μάτην.*

alterius reponendam esse puto. Dicunt autem Latini & legere ossa ejus qui mortuus sit. *Stephanus.*

V. 124. *ὄρνιθας ὃς αἴσιος*] *εὐώνυμος.* ita hym. in Jovem, v. 69. *ἀτ' ἐμοῖσι φίλοις εὐώνυμα φαίνοις.* *αἴσιος* enim opponit diris avibus, quæ infausti aliquid portendunt, hoc est *ἀπαισίοις ἤτοι ἀριστεροῖς.* quas, circumlocutione utens, vocat *ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πέρυγες.* accipiens *πέρυγες* pro *πτήσεις*, alas, ut instrumentum volatus, pro ipso volatu. Tertium vero, & medium quoddam avium genus facit, *οἵ τε πέτονται ἤλιθα.* i. *μάτην*, *εἰκῆ.* quarum in auspiciis non habetur ratio, quippe quæ neque fausta neque infausta portendunt. Tametsi enim auspicatissimæ sunt aves albæ; unde Cicero, *Quasi album avem videntur bene sentientem civem videre.* inauspicatissimæ contra nigræ, ut Ovidius, *Omina non albæ concinnistis aves:* plus tamen in veteri illa *οἰωνοσκοπίᾳ* mysterii latuisse credibile est. *Vultanius.*

V. 124. *Ηλιθα*] Hic significat *irrito & frustra*: & bene Schol. *μάτην vane.* Ita Virgil.

Ni frustra augurium vani docuere parentes.

Anna Fabri.

V. 124. *Πέρυγες*] Dousa filius hic explica: *πέρυγες* augurium: Sic & Propertius eleg. 9. lib. 3.

Tuque o cara mihi, felicibus edita pennis,
Surge, & poscentes justa precare deos.

Ita ut *ἀγαθαὶ πέρυγες* respondeant Propertii *felicibus pennis.*

V. 125. *Πολλὰ δ' Βοιωτοῖσι θεοπρόπα*] *Θεοπρόπος* proprie est, deum decens. quasi *ὁ τῷ Θεῷ πρέπων.* sæpe etiam accipitur pro divinus, vates. vel *θεοπρόπος* dicitur quoque, qui ad consulendum oraculum mittitur: unde

Ibes

Feliciſſimam *hac* te dicet & beatam fuiſſe,
E montibus cæcum filium quæ receperis.
O ſocia, proinde ne lamentare. ipſum namque alia,
Tui cauſa, a me multa manent præmia.
Nam vatem conſtituam ipſum, & quidem celeberrimum inter poſteros:
Ac profecto longe aliis præſtantiorem.
Cognoſcet autem aves, quænam fauſta *ſit*, quæque volitent
Fruſtra, & quarum non boni ominis *ſint* alæ.
Multa vero Bœotis oracula, multa & Cadmo
Edet, & magnis poſtea Labdacidis.
Dabo & magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat:
Dabo etiam vitæ terminum longævum,
Et ſolus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos
Verſabitur, magno honoratus mortalium deducto-
ri *Plutoni*.

"felix volatus", felix augurium. Prop. III, 8, 11. "felicibus edite pennis" ait Bouma πτερυγισμος pro augurio dicit. Latat. nolite volatus. Βοσκεῖν, pro volatus. valat: sic gaige Nicetas. v. Broukh.

Sic

Θεοπροπία & Θεοπρόπιον, oraculum, vaticinium, idem quod μάντευμα. Meurſius.

V. 127. βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ] σκίπωνα intelligit, ut Callim. *infra* Epigrammate α. σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον ἀείρας. *Vulcanius.*

V. 128. Καὶ βίότε τέρμα πολυχρόνιον] Promittit quoque Tireſiæ Minerva longam vitam; & fabulantur eum vixiſſe uſque ad ſeptem ætates, ut eſt videre apud Phlegontem Trallianum libro de longævis, & Hyginum in Mythologico fabul. 75. Agatharchides vero in excerptis de mari rubro lib. 5. quinque tantum ætates memorat: & Lucianus in longævis ſex ei tribuit. Tzetzes autem in Lycophr. ait, *eſſe a quibus dictum eum novem vixiſſe ætates.* Hinc *Grandævus* a Lucilio dicitur.

Ante fores autem, & triclini limina quidam
Perditus Tireſias hiſce grandævus gemebat.

Statio *longævus*. Theb. lib. 2.

Tuus ſenior quæ juſſus agit, non falſa videri
Noctis imago queat, longævi vatis opacos
Tireſiæ vultus, vocemque & vellera nota
Inducitur.

V. 129. ᾧ μόνῳ ἐῦτε θάνε πεπνυμένῳ ἐν νεκύεσσι] Hom. Odyſſ. κ.

Martin. Var. lect. III, 28 putat imitatū esse a Sappho. τὸν ἐκφανῆ λίαν λόγον ἔχοντα γοητείας

Τῷ ᾧ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια.
Οἰῳ πεπνύσθαι. τοὶ δ᾽ σκιαὶ ἀΐσσουσι. *Vulcanius.*

V. 130. τίμιον ἀγησίλα] Ἀγησίλαος ἐπώνυμον τῷ ἄδῃ, ut habet Etymol. ὥστε τὸ ἄγειν τὲς λαούς. ubi & fragmentum Callimachi adfert φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγησιλάῳ. *Vulcanius.*

V. 130. -μεγάλῳ τίμιον ἀγησίλα] Eadem ſignificatione qua ἀγησίλαος, dicitur etiam ἀγησίλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. *Stephan.*

V. 130. Μεγάλῳ τίμιον Ἀγησίλα] Miror Vulcanium qui affert fragmentum, quod in Etymol. ſe reperiſſe ait; φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγησιλάῳ, nec vidit ille eſſe hunc ipſum locum quem præ manibus

Ἀγησίλᾳ restituit A. Dentl. epigrammati graeco apud Gruter. In quo tamen potius legendum Ἀγησίλας Περσεφόνα τε κόρα.

Ὡς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐτελὲς ὦκ' ἐπένευσε
Παλλάς. ἐπεὶ μώνα Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ πατρῴϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' ἄτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ὦκ' ἐπένευσε, ει
Ἐμπεδον· ὡσαύτως ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναίᾳ νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεόν, ὦ κῶραι τῶργον ὅσαις μέλεϊ,
Σύν τ' ὐαγρείᾳ, σύν τ' ὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἀργεῖ Ἰναχίᾳ.
Χαῖρε ἁ ἐξελάοισα, ἁ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάοισαις
Ἰπποις, ἁ Δαναὸν κλᾶρον ἄπαντα σάω.

αὐτὴ Voss. ex omnes libri. ἐκ Spitz.

ἐς Mss. Amb.

οἱ alii.

ἐ Amb. Voss. Ger. Flor. Ald. Vasc. Frob. Ern.

manibus habemus, quod palam est. *Anna Fabri.*

V. 134. *μάτηρ δ' ἄτις ἔτικτε θεάν*] Unde & *ἀμήτωρ* dicta est. Eurip. Phœniss. *Διὸς ἀμήτορ' Παλλάδ'* φραδαῖσιν. quæ & *εὐπατέρεια*. ut Κλῦθι μοῦ ἐυχάων τριτώνιας εὐπατέρεια. Latine patrima. ut Vulcanus carens patre matrimus sive *ἀπάτωρ* dicitur. ut annotavit V. Cl. Joseph. Scaliger in illud Catulli,

Quare habe tibi quidquid hoc libelli
Qualecunque, quod o Patrima Virgo
Plus uno maneat perenne seclo.

Vulcanius.

V. 136. *-ὦκεν οἱ ἁ θυγάτηρ*] Malim, ὦ κεν ἁ θυγάτηρ, ἄτο τᾶ κοινᾶ repetatur, *ὡσαύτως ἔμπεδον ὦκ' ἐπινένσῃ ἁ θυγάτηρ*, pro ἁ αὐτᾶ θυγάτηρ, quod tamen fateor non esse valde usitatum. *Stephanus.*

V. 136. *ὦκεν οἱ ἁ θυγάτηρ*] Henr. Steph. mavult legere ἁ. Ego, si conjectura uti licet, non male legi posse censuerim, ὦ νεύσι ἁ θυγάτηρ. facilis enim lapsus est a κεν in νευ. & ἁ θυγάτηρ majorem habet emphasim, quam ἁ θυγάτηρ. *Vulcanius.*

V. 136. *Οἱ ἁ θυγάτηρ*] Non est quod quidquam hic mutetur, ut Stephano & Vulcanio placet: centies apud Homerum ejusmodi dativos pro genitivis reperias, & revera est longe majoris ἐμφάσεως: ita sæpe Pindarus. *A. Fabri.*

V. 139. *Σύν τ' ἐυαγρείᾳ*] *εὐφημίᾳ. σύν τ' ἔυγμασι.* i. *ἐυχαῖς. σύντ' ὀλολυγαῖς*, hoc est lamentabili voce qua mulieres in precando utebantur. ut Hymni in Delum vers. 258. *Vulcanius.*

V. 139. *Ὀλολυγαῖς*] Cave hic fidem Vulcanio adhibeas, qui pro lamentabili voce accipit; nam nihil aliud est quam *vociferatio.* Anna Fabri. Vide quæ notavimus ad hymn. in Delum v. 258.

V. 141. *-καὶ ἐς πόλιν*] Non videtur posse de hac lectione dubitari, quin sit germana. Legitur tamen & in Flor. edit. & in Aldina, *ἐς πάλιν.* Videndum autem an dici possit *ἐς πάλιν* eo modo quo dicitur *ἐς αὖθις*, vel conjuncte *ἐσαῦθις. Stephanus.*

V. 142. *σάω.*] Gregorius Nyssenus in testimoniis de trinitate unius Dei. *ἀλλὰ σάω μὲ, σάω μὲ φίλη τριάς.* h. e. *At tu conserva me, conserva me o dilecta trinitas.* Callimachus in Cererem v. 135.

χαῖρε Θέα, ἁ τάνδε σάω πόλιν.
h. est.
Salve dea, & hanc serva civitatem.

Sic loquuta annuit. idque firmum, cui annuerit
Pallas: quoniam ſoli Jupiter hoc ex filiabus
Dedit Minervæ, ut paterna omnia habeat. "ut comunia omnia habeat cũ patre." Barnes. Il. E, 736.
Lotrices, mater vero nulla peperit deam,
Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicunque annuerit,
Firmum *erit:* ſimiliter cuicunque & filia ejus.
Venit Minerva nunc vere: proin recipite
Deam, o puellæ, Argos quibus curæ eſt,
Cumque gratulatione, cumque votis, cumque lætis acclamationibus.
Salve dea, & curam gere Argi Inachii.
Salve, & quum educis & quum rurſus in urbem reducis
Equos, & Danaorum fortunam omnem conſerva.

Ἐπινεύει | ψεύδεα.... ἁ θυγατηρ Ambr. Vat. Reg Voss. edd. vett. cum lacun. a Vat. n. 36 tots v. 136 abest. Ut Graec. habet, ſt recentioris auctoris, receptus a Benen. primũ, deinde a Steph. Eversione quadã latina aliud supplementũ natũ: ὑδε Διος κορυφας εις ἁλιον θυγατηρ. Ritterſh: Των τελος εκ εσται ὑδε Διος θυγατηρ.

141. Th. Bentl. nõ placet ἐξελαοισα και ἐξελασσαις, putatq esse debuisse ἐσελαοισα. Itaq mavult: και ις πολιν ἡνικ' ἐλασσαις, qod nimis a vulg. recedit. Poeta omnibus prosequitur festis excitẽ Minervã, sed rogat ut servet urbem et redeat.

HYMNUS

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ ΥΜΝΟΣ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πυλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασσεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε.

Mὴ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΥΜΝΟΝ.

Τῶ καλάθω κατιόντος] Ο Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Αθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Αλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Αθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

IN HYMNUM SEXTUM,

qui est in

CEREREM.

SCholiastes putat hoc Poema scriptum fuisse Alexandriæ: ego vero crediderim Argis ob dialectum, ut jam de superiori dixi.

Thesmophoriorum solemnitas diebus quinque constabat. Aristophanes,

Επεὶ τρίτη στι, θεσμοφορίων ἡ μέση.

Anna Fabri.

V. 1. Τῶ καλάθω κατιόντος] Calathos, inquit Festus, Græci, nos dicimus Quasillos. Et Glossarium vetus, κάλαθος, *Fiscella*, *Qualus*. Κάλαθον interpretatur Etymol. εἰς ὃν τὰ κάλλη, hoc est τὰ βεβαμμένα ἔρια ἀποτίθεται. Rectius Eustathius deducit Κάλαθον ἀπὸ τῶν κάλων, ὅ ἐστι ξύλων, κυκλοειδῶς θεόντων. Idem alibi vult Καλάθους proprie dici τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συγκομιδὴν ἐπιτήδεια σκεύη. Admonet item solere ὀρχήσασθαί ποτε καλάθοις κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς κολοηνῆς ἀρτέμιδος, καὶ ἐν Δημητριακῇ τινὶ ἑορτῇ. Ex quo colligi potest non in Cereris tantum, sed & Dianæ, adde etiam Minervæ festis, calathos a virginibus gestari solitos, alioque vocabulo κανᾶ, vel κανίσκους, Latine canistros vel cistas dici. Ovidius:

Pura coronatis portabant sacra canistris.

Tib.

Et levis occultis conscia cista sacris.

De calathis Minervæ Virgil. lib. 7. Æneid.

—non illa colo calathisve Minervæ
Fœmineas assueta manus;—

De virginibus Canephoris Palladi sacris, multa Pausanias in Atticis. κανηφόρους vero infra vers. 127. λικνοφόρους vocat. Idem enim sunt λίκνα quod τὰ κανᾶ. Hoc tantum addam κανᾶ, proprie esse canistros in quibus cultri ad sacrificandum accommodati conduntur. vid. Hesychium in voce ἐλοχύτας. ubi pro τὰ κενᾶ, lege κανᾶ. *Vulcanius.*

V. 1. Τῶ καλάθω] Calathum ferebant equi, ut patet ex vers. 121.

Χ' ὡς αἱ τὸν καλάθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι.

Ferebant etiam canistra Virgines, ut patet ex versu 127.

Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι.

Sed, opinor, in calatho quem ferebant equi vel currus, erant mysteria; non vero

G. Hoet del. Ly. Vianen fec.

HYMNUS IN CEREREM.

CALATHO *Eleusinem* descendente, acclamate mulieres,
Ceres multum salve, quæ multos nutriens
& multos modios (*frumenti*) largiens
Calathum descendentem humi aspicietis profani:
Non e tecto, neque desuper intueamini,
Nec

vero in canistris, quæ a virginibus ferebantur, in quibus alia erant quæ tamen ad illa mysteria pertinebant. Hor. Sat. 8. lib. 2.

——*velut Attica virgo*
Cum sacris Cereris, procedit fuscus Hydaspes.

Curru non tantum calathus, sed & feminæ ferebantur, ut ait Schol. Aristophanis in illud Pluti,

Μύστηρίοις ὃ τοῖς μεγάλοις ὀχεῖται
Ἐπὶ τῆς ἁμάξης——

ubi αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες, inquit ille, ὅτε ἁμαξῶν ὀχοῦνται εἰς τὰ μεγάλα ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. Non solum in Cereris sacris calathus adhibebatur, sed & in Bacchi, ut patet ex Aristophane in εἰρήν:

Τὸ καλὸν πάρεστι, ὁλὰς ἔχει, κ᾽ στέμμα, κ᾽ μαχαιρῶν.

In illo canistro condebantur culter, κλοχῦται, κ᾽ στέμματα, & ab ingenuis nobilibusque virginibus ferebantur. *Anna Fabri.*

V. 1. Τῷ καλάθῳ] Perperam confundunt viri docti κανηφόρους & κιστοφόρους. In calathis sive canistris portabantur flores & spicæ a nobilibus virginibus, in cistis vero a mulieribus sacra mystica. Vehebantur virgines canephoræ curru, quarto Eleusiniorum die, qui incedebat valde tarde, trahentibus bobus: habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, sed tympana, axi cohærentia & cantho ferreo juncta. Post hunc fœminæ incedebant cistas mysticas bajulantes; erantque illæ fasciis purpureis redimitæ; dum humi spectare debebant profani, non e tectis, aliisve locis editis; nec spuendum tum fuit: & circa vesperam id factum, ut pluribus docet Meursius in Eleusinis sacris cap. 25. quem vide.

V. 3. -χαμαὶ θασεῖσθε βέζαλοι] Non videtur posse admitti hæc vox θασεῖσθε, quum neque *sedete*, neque *spectate* possit significare. affinis est alioqui & ei quæ illam, & ei quæ hanc significationem habet, ac velut in medio posita. Sed etiamsi pro *sedete* posset intelligi, ne reciperetur, obstarent accusativi præcedentes, τὸν καλάθον κατιόντα. alioqui enim accusativum absolutum esse oporteret pro genitivo, κατιόντα pro κατιόντος. ut ἀμαξῶν ὀχουμένη εἰς τὰ μεγάλα ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. Hunc tamen accusativi usum aliquando Græcos scriptores sibi permittere fateor: sed præterquam quod durior hic quam aliis in locis esset, non verisimile fuerit, poetam, quum usus esset genitivo, fuisse mox usurum accusativo loco genitivi eadem in re. Ac ne illud quidem placet quod olim ad defendendam seu excusandam lectionem illam θασεῖσθε excogitaveram, de verborum ordine mutato: perinde ac si dictum esset, χαμαὶ θασεῖσθε βέζαλοι, μηδ᾽ αὐγάσησθε ὑπὸ τέγεος, μηδ᾽ ὑψόθεν τὸν καλαθον κατιόντα. Quid igitur hoc de loco dicendum est? ex θασεῖσθε faciendum esse θαεῖσθε, aut etiam θάσησθε, pro spectetis. ut apud Theocritum θάσῳ legitur pro *spectat*. Stephanus.

V. 4. -μηδ᾽ ὑψόθεν αὐγάσησθε] Post verbum αὐγάσησθε ponenda non est τελεία στίξις, quum ad ipsum referantur ea quæ sequuntur. *Stephanus.*

V. 4. Ὑψόθεν] Ex ὑπερῴας respondet τῷ χαμαί. *Anna Fabri.*

θασεῖσθε a θάομαι, spectо, ut Theocr. θάσαι, spectа. et II, 72 τὸν νομέα, τὸν θασεῦσαι. XV, 23 θασεμένα τὸν ἀδωνιν. Hesych. χαμαὶ θασεῖσθε βαίζοντες in parenthesi accipit. comodissime.

Sic etiam Aeschyl. Prometh. v. 565. VI, p. 823, 900 πῶ ἀμωσὰ, tamen πῶ hic latet.

V. 5.

Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ, μηδ' ἀ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὅκ' ἀφ' ἀυαλέων σομάτων πίυωμες ἄπαφοι.
Εαφερ ὅκ νεφέων ἐσκέφατο πανίκα νεῖ·
Εαφερ, ὅφε πιεῖν Δαμάτερα μὴ ἔπεισεν,
Αρπαλίμας ὅτ' ἄπυρα μετέπιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύνατο πόδες φέρεν ἐς τ' ὄπι δυθμὰς,
Ες τ' ὄπι τὰς μελάνας, ἀ ὅπα τὰ λεύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες ἔτ' ἄρ' ἔδες πίων χρόνον, ἀδ' ἐλοέασω.
Τεὶς μὰν δὴ διέβης Αχελώϊον ἀργυροδίνιν,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμὰν ἐπέρασας ἔκαφον,
[Τεὶς δ' ὄπι καλλίφυλλον νήσα δεράμες ὀμφαλὸν Ενναν,]
Τεὶς δ' ὄπι καλλιχόρω χαμάδις ἐκαθίσαο φρητὶ,]
Αὐφαλέα, ἄποτός τε· ἀ δ' ἄ Φάγες, ἀδ' ἐλοέασω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἀ δάκρυον ἤγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἐαδότα τέθμια δῶκε·

Κάλλιον,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰς τ ὄπι τὰς μέλανας | Τὰς Αἰθιοπας.

V. 5. -μηδ' ἀ κατεχεύατο χαίταν] Non puto κατεχεύατο χαίταν esse *quæ perfudit capillos*, sed potius *quæ effudit capillos*, seu diffudit: ut dixit Maro, *-dederatque comam diffundere ventis.* Hoc autem dicit Callimachus de puellis quæ passis capillis, seu sparsis (ut etiam loquuntur interdum Latini) calathum sequebantur. *Stephanus.*

V. 5. μηδ' ἀ κατεχεύατο κόμαν] Verti *Comam sparsa fluentem.* quæ jam se pectit. per quod intelligo, ne e thalamo sive cubiculo superiore quis spectet: quo etiam pertinet versus sequens. μηδ' ὅκ' ἀφ' ἀυαλέων σομάτων πίυωμες ἄπαφοι. Accipio vero ὅπα, pro ὅτε, ut infra vers. 30. ut sit sensus, ab impexis, & sicco ore, hoc est illotis, e cubiculo prospiciendum non esse. Ejus vero rei causam reddit paulo post, vers. 17. & 18. ne videlicet Cereris dolorem refricent. *Vulcanius.*

V. 5. Μηδ' ἀ κατεχεύατο χαίταν] Pessime Vulcanius, qui vertit, *quæ jam se pectit*: per quod intelligit, ne e thalamo sive cubiculo superiore quis spectet; nam dum pectuntur, in cubiculo sunt. Scio quidem Homeri tempore puellas in superiore parte domus habitasse; unde fit ut tam sæpe apud illum ὑπερῶαι reperiatur. Sed hic de ea re non agitur; dicit Poeta, nec puer nec mulier, μηδ' ἀ κατεχεύατο χαίταν, hoc est *quæ comam summisit, & temere zephyris agitandam reliquit*, id est *puella*; mulieres enim capillos non summittebant. *Anna Fabri.*

V. 6. Μηδ' ὅκ' ἀφ' ἀυαλέων (vel ἀπ' ἀυαλέων) σομάτων πίυωμες ἄπαφοι] Videndum annon legendum sit Μη τόκ' ἀφ' ἀυαλέων. Alioqui sequendo hanc lectionem ὅκ', esse videtur subaudiendum ἀυγασσώμεθα cum μηδὲ, ex præcedente ἀυγάσσεσθε. At si legamus ὅ κ', ut sint duæ voces, jungendum erit μηδὲ cum πίυωμες (id est

ἀναλῶν, διψαλέων, ut H. in Dion. 27. Ἠδὲ θρεπ. ναϊάων, επιγρ. 3 (murat. anecd. gr.) Ταγιατος ἐστιν ἐν ὕδασιν αὖος. Frustra hic difficultate nectit Jac. martinus, in explicat. variorū monum. antiq. p. 53 ix. 22. quā festa Thesmophoriorū die jejunia servari fuerint; hæc autem vernō jejunio celebrata. Non ita de Thesmophoriis sermo est.

Frequens hoc Ar. v. Olympiod. IV, p. 146.

Elegans repetitio, ingeniose Suidæ illustrata ab Interpretibus. Theocrit. Comm. p. 200. Voss. ad Virg.

Vossius malebat ἔδν. — τεθμια δῶκε primus sanxerit Brubenius, om. vulg. edd.

Ὅ ἐστι, ἀεὶ, ἀκολούθως. Sic, ut sequi semper Pindar.

Ὀνομάκλειτος Ἡλείου ἐν Περὶ τῶν ἐν Ἕλλησιν ἑορτῶν, ἐστὶ δὲ καὶ δῆμος Αττικῆς. Mss. Reg.

Ἀπὸ ἀυαλέων· τουτέστι, μετὰ τὸ λουτρὸν τοὺς μεταλαμβανομένους τῶν θείων. Mss. Reg. — Ἱσπέρος ἐκ νεφέων· ἡσύχιος μόνος θεασάτω τὸν καλαθον, τουτέστι, μηδεὶς τὴν γυναῖκα ἰδέτω μετὰ λουτρὸν θείων, μετὰ τὸ ἀγνεύσαι ἡμέρας τρεῖς. Mss. Reg.

Nec puer, nec mulier, nec quæ diffudit capillos,
Nec quod ab arido ore expuimus jejuni.
Veſper e nebulis proſpexit quando prodiit *calathus:*
Veſper, *inquam*, qui, ut biberet Ceres, ſolus ei perſuaſit,
Quum raptæ ignota perſequeretur veſtigia filiæ.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, & ad occaſum,
Et ad nigros *Æthiopes*, & *eo* ubi *ſunt* aurea mala?
Neque bibiſti, neque comediſti illo tempore, neque laviſti.
Ter quidem percurriſti Acheloum argenteis aquis manantem,
Toties præterea perennium fluviorum tranſiviſti unumquemque,
Ter ad pulcherrimæ inſulæ umbilicum Ennam accurriſti:
Ter apud Callichorum puteum humi deſediſti
Arida & ſicca: neque comediſti, neque laviſti.
Ne *vero* ne iſta dicamus, quæ lacrymas moverunt Cereri.
Pulchrius *dictu*, ut civitatibus gratas leges dederit:

Pul-

neu ſpuamus) & tum deerit verbum quod cum ὅ κ' aptemus. At ſcribendo Μὴ τόκ' ἀφ' ἁναλέων, &c. omnia hujuſmodi incommoda vitabimus. *Stephanus.*

V. 6. Μηδ' ὅκ' ἀφ' ἁναλέων] Mire fallitur hic Friſchlinus, qui vertit, *nec quod ab arido ore expuimus, id eſt ſaliva*: neque enim ὅκ' duo verba ſunt ὅ κε: ſed unicum tantum ὁκ', id eſt ὅκα, quod Dorice pro ὅτε dicitur. Verte igitur, *neque unquam ab arido ore expuamus jejuni.* Anna Fabri.

V. 7. Ἑσπέρος ἐκ νεφέων] Hoc ſacrum ad veſperam incipiebatur, quia ſcilicet erat pervigilium Veneri, ut Palladi, & aliis qua Diis, qua Deabus. *Anna Fabri.*

V. 9. ἄπυστα] ἀνήκεστα, ἀεὶ ὧν μηδεὶς πίπυσται. *Vulcanius.*

V. 10. ἐς τ' ὄπι δυθμάς] δυζμὰς, δύσεις. cui ſtatim periphraſtice opponit τὼ ἀνατολήν. Nam per μέλαινας (quos Dionyſius κελαινὲς vocat) intelligit Æthiopes, τὲς ἀνατολικωτέρους ſcilicet, Arabiam verſus. Duo enim genera Æthiopum facit etiam Hom. Οδυσσ. α. inquiens,

Οἱ μὲν δυσομένῳ ὑπερείονϑ', οἱ δ' ἀνίοντϑ'.

Vulcanius.

V. 10. ἐς τ' ὄπι δυθμάς] Id eſt, *uſque ad occaſum*, pro δυζμάς. *Stephanus.*

V. 16. Καλλιχόρου] Callichorus puteus in Attica, cujus meminit Pauſanias & Apollodorus. *Anna Fabri.*

V. 19. Τέθμια] Νόμους, Heſychius. *Legiferæ Cereri*, Virgilius. Maxime notandum eſt Heſiodum, cum vult de-

Sch. Reg. μηδ' ὅτις ἀχαμὰς ἔρευ. Π.

Ben. Ceterum, ὅτε de virgine qua mercedis ſit indicium? De meretrice intelligit Heinſ. Chriſt. Sacr. p. 92 edit Brem.

Sperat judicat ſcrips. Rhetor. Ep. cr. II, 1837. Nec deſideraret, ſi abeſſet, cum ſufficiat v. 17. Sed ſi ἀφ' interpretamur „tamen", et tamen nec bibiſti neq edi?ſti, parvi refert, et eadem res majoris emphaſeos et admirationis causa by Ilias videtur.

mſs. Voſſ. Σημία. Hesych. Συθμοί, δύσεις. Reitz. Verſ. ex Hesych. corrigit Συθμαίους. Sic Kuin. ad S. 139 ολλυγὲς pro αἰς. V. Dalec. Praef. ad Vigil. Graec. ejus collata p. 46.

15. Kabet primus Benedictus. Frequent qi lacuna legis δ'? Καλλι... quæ erat in vetustis libris, ἀγαθὰ explere vellent. 16 est Benedictus, 16 Froberius. Steph. utrag recepit. Callim. omnia Cereri dicit partes facit, primo exstitit facit per totam terram, deinde per omnes fluvios. Ovid. V, 489 omnibz et locis, omni quæsita profundo. Igitur a posteriori parte alienigit umbilicum Siciliæ ita. Νόθιος indicitur ita, sed ejus totus Sonicus.

16. τεῖς δ' ἐπὶ καλλι... Flor. alt., τεῖς δ' ἐπὶ καλλιχορου... mſs. Reg., τεῖς δ' ἐπὶ Καλλιχορου χαρὰς ἐκαθ... τὸ δ' ἐστὶ Voſſ. et Froben. Καλλιχορῳ Steph., debebat potius eſſe καλλιχορῳ ſine ι. Sibi ubi conjecerit ſed qo concurrent Ceres, dicere vult poeta. Qi voluerit explere, quærebat nomen fluvii aut fontis, et ſatis aptum videbatur Callichorum, qui auctore Pauſ. 1. p. 93 ubi primum chorus Eleuſiniorum a mulieribus celebratus, et sea cantu auctus esset. At nō pejus Callichoro Epiri usus esset, propter Acheloū, qi et ipſe in Epiro.

πρᾶτον Ern., quod postulat loqui navitatis N. in Sel. 283.

Κάλλιον, ὡς καλάμιλω τε καὶ ἱερὰ δεξίματα πρᾶτα
Ἀσαχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν· abest a mss. Vat.
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καὶ ἰὸς ὑπερβασίας ἀλείη)) abest ab altero Ms. Vat. n. 36.
[Θήκατο βατεῖναν Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.]
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι δῶπον ἰρὸν ἔναιον,
Τὴν δ' αὐτᾶ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί· ambæ Emmel. at Græci (Critici) sunt ne pertinet qui sunt in Scholiis.
Δένδρεσιν ἀμφιλαφὲς· ἁμᾶ κεν μόλις ἤλυθεν οἶκος.
Ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τᾶ δ' ὥτ' ἀλέκτεμνον ὕδωρ
Ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Ὅσσον Ἐλευσῖνι, τοσσάτιον δ' ὅσσον, ὀκκόσον Ἔννα.

alienâ tm. nâ in toto hymno desiderat in tertia persona loquente.

Τριόπεω Ern. e mss. Reg. et Edd. ante Froben.

α Flor. male. ὅσ.. οσ mg. Ambr. Vlyss. quæ orta sût e scriptura uncialî.

Αλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τριπτόλεμον λέγει τὸν Κελεοῦ, τὸν Δημήτρος παιδαγωγὸν, mg. Reg.

Οὔπω τὰν Κνιδίαν] Χώρα Θεσσαλίας. Ὡς τ' ἀλέκτεμνον ὕδωρ] Διαυγές. ἁμᾶ δ' ἦλεκτρον. Ἐξ ἀμαρᾶν] Ὅμηρος, ἀμάρης ἐξ ἔχμαζε βάλλων. εἰσὶ δ' αἱ ὑδροῤῥόαι. Ὅσσον Ἐλευσῖνι] Ἐλευσῖν καὶ Ἔννα, δῆμοι Ἀττικῆς.

Κοι Schol. fort. alienæ loco assumatâ, pertinetq; ut tu quod Latinum quid magis indigebat notula.

Il. φ. 259

signare duros & immanes, dicere ipsos non victitare frumento.

——οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κατὰ φρένα θυμὸν
Ἄπλητοι, μεγάλοι δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι.

Hyginus vero, *Ceres*, inquit, *Triptolemum jussit, omnium nationum agros circumeuntem, semina partiri, quo facilius ipsi posterique eorum a fero victu segregarentur.* Anna Fabri.

V. 20. καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι] Triturâm intelligit, quæ bobus & jumentis peragitur. *Vulcanius.* Vide Homerum Iliad. K. & Xenophontem in Oeconomico. Hic triturandi mos non solum apud Græcos olim in usu fuit, sed etiam apud Hebræos, Syros, Arabes, & Ægyptios. Lex Mosis Deuteron. xxv. 4. *Trituranti bovi os non obligabis*, ut nos docet Cl. Vir Bochartus in libris suis nunquam satis laudatis de animalibus Sacræ Scripturæ. l. II. c. 31. & 32.

V. 22. Ἀνίκα Τριπτόλεμος &c.] Triptolemo passim a Græcis poetis ars arandi serendique (quam hic πειρατικῶς ἀγαθὰν τέχναν vocat) tribuitur. ut Epigram. lib. 2.

Ἀλλοίσιν μελέτω τριπτολέμοις γέρα,
Ἠχὶ βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἰσοδρυεῖς, καὶ ἐγέτλη,
Καὶ δάκυς.

Tibullus Osiridi hoc tribuit,

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.

Vulcanius.

V. 24. Βατεῖναν] Operæpretium erit legere quæ dicit Scholiastes Aristophanis in voce βελτίω, id est, inquit, πάνυ λιμώττει καὶ πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τῶν βατῶν ὀπτήματος, ὅπερ ὀπτῶσιν ὀξυλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ, λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βάτεινα, μεγάλη πεῖνα. *Anna Fabri.*

24. abest a mss. Ambr. Vat. 36, Reg. Voss. primumq; habet Venet. 5 neq; ut videtur

my. Vat. 1319 tantū habet ἰσόδρυες, ut Rob. Steph. Flor. Supplementū

Ibid.

Pulchrius, ut culmum & ſacros manipulos primos
Spicarum abſciderit, & boves calcare immiſerit,
Quum Triptolemus bonam *agriculturæ* doceret artem.
Pulchrius, ut (quo & alius delictum evitet)
Confecerit inedia ut Triopæ filius miſerabilis eſſet adſpectu.
Nondum Cnidiam, *ſed* adhuc Dotium ſacrum inhabitabant:
Tibique illic *ad Dotium* pulchrum lucum poſuerunt Pelaſgi
Arboribus undique denſum, quem vix penetrarit ſagitta.
In hoc pinus, in hoc magnæ ulmi erant, in hoc & piri:
In hoc & pulchra glycymala. aqua vero quaſi electrina
E ſcatebris erumpebat. dea vero *tanto* amore loci inſaniebat,
Quanto Eleuſinis, quanto Triopii, quanto Ennæ.

Sed

Ibid. Τριόπεω] Quod Callimachus & Ovidius de Eryſicthone, veteres Græci & Hyginus de Triopa ipſi dixere: cum Callimacho tamen facit Lycophron, qui loquens de Eryſichtonis filia dicit,

--Βύπειναν ἀλθαίνεσκεν ἀκμαίαν πατρὸς. *A. Fabri.*

V. 25. Τὰν Κνιδίαν] Scholiaſtes Κνιδίαν hic explicat χώραν Θεσσαλίας. Verum Cl. Salmaſius in notis ad inſcription. Herodis Attici p. 28. docet errare Scholiaſten, & ipſum quoque Stephanum, & τὰν Κνιδίαν Callimacho pro τὰν Κνίδον poni, ut apud Ptolomæum τὴν Κώαν pro Co inſula, & apud Varrorem *Melia* inſula pro *Melos*: nec Cnidios in Theſſaliam, verum Theſſalos relicta urbe Dotio, in inſulam Cnidum profectos, duce Triopa, ibique condidiſſe urbem Triopion. Vide & Diodori Siculi locum & lib. v. Biblioth. p. 28. assentitur Holsten. ad Stephan. p. 106 D. In fragm. Stephan. ed. Jenul. (quod a montfaucon. bibl. Coislin. p. 289 accuratius editum) legitur: ὄνω τ' ἂν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱερὸν ἔναγον.

V. 25. Δώτιον] Urbs Theſſaliæ: ἱερὸν vocat, propter lucum Cereri ibi ab antiquis collocatum, ut ait Hyginus, noſter a Pelaſgis, & uterque conſentiunt; Pelaſgi enim gens antiqua, & per univerſam Græciam diffuſa. *Anna Fabri.*

V. 30. ἐξ ἀμαρᾶν] Verti *e ſcatebris.* Heſych. ἀμάρησι, πόροις. *Vulcanius.*

V. 30. Ἀμαρᾶν] Ὄχετος, *aquæductus.* Heſychius, ἀμάραν, ἄυλακα. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἀνέθυε] *exiliebat, erumpebat:* θύω *erumpo.* Anna Fabri.

Ibid. Ἐπεμαίνετο] Ariſtoph. in Veſp.

Νενεθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα
Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'.

Anna Fabri.

V. 31. Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον] Hoc verſu videtur docere poeta Triopium jam tum extitiſſe, cum in peninſulam Cariam Pelaſgi trajicerent.

 Sed

Αλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τȣτάκις ἁ χείρων Ερυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἀ̣ραι) αὖραι Voss.
Αμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ες δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ης δὲ τις ἄιγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἐψιόωντο·
Ἁ πρᾶτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ἤσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππῃ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔςασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα. κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
Φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,

Τέκνον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ποτὶ τὤνδιον] Περὶ τὸ μεσημβρινόν. Εψιόωντο] ἔπαιζον. Εείσατο] εἴσατο. ὡμοιώθη. Εχε κλαῖδα] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια. Ανειμένα] ἀνακείμενα.

Sed poeticum esse προχρονισμὸν docet idem Salmasius ad inscriptionem Herodis loco laudato, præfatus, ipsum Callimachum aperte in hoc hymno indicare, tunc cum Erysichton fame ab Cerere immissa laboraverit, nondum Thessalorum coloniam in Cariam fuisse deductam. Sed post illam βέλιμον nati sui Triopam in Cariam commigrasse, & Triopium urbem ibi condidisse, & de suo nomine appellasse, a quo & promontorium ipsum Τριόπιον, quod Τρίοπον Callimachus appellat, ut & Scholiastes Theocriti.

V. 31. Οκκόσον Εννα] Pater meus legebat χ' ὠκκόσον; neque enim verisimile est Callimachum tres diversas partes in eodem versu sine conjunctione protulisse. Ελευσιν, καὶ Εννα δημοὶ Αττικῆς, Scholiastes. Sed mire fallitur, & cum eo maximus vir Joannes Meursius *de populis Atticæ*: Enna enim est umbilicus Siciliæ. Cicero alicubi de Ennensium nemore: *Qui locus*, inquit, *quod in media est insula, umbilicus Siciliæ nominatur*. Et jure dubitat Ortelius in voce *Enna* an huic nostro Scholiasti fides sit adhibenda. *Anna Fabri*.

V. 38. Ης δέ τις ἄιγειρος] Ἧς pro ἦν, ut sæpe Theocrit. Melius aliquanto Ovidius, qui *quercum* posuit.

Stabat in his ingens annoso robore quercus.

Neque

Sed quum Triopidis dexter ſuccenſeret genius,
Ibi malum Eryſichthonem invaſit conſilium.
Proruit *is* habens viginti ſervos, omnes in vigore ætatis,
Omneſque viros gigantum ſimiles (totam civitatem qui poſſent evertere)
Utrinque & ſecuribus & aſciis armatos.
Atque hi in iſtud Cereris impudentes irruerunt nemus.
Erat quædam populus, magna arbor, cœlum contingens:
Sub qua Nymphæ circa meridiem ludebant.
Hæc prima percuſſa, malam vocem inſonuit aliis.
Animadvertit Ceres quod ejus lignum ſacrum doleret:
Dixitque indignata, Ecquis mihi pulchras arbores incidit?
Statim Nicippæ (hanc ei civitas Sacerdotem
Publicam conſtituerat) aſſimilata eſt: accepitque manu
Coronas & papaver: deque humero pendentem habebat clavem. v. Graev. praef. xxs.
Dixitque, demulcens malum & impudentem hominem *Eryſichthonem*,
Fili, quicumque diis conſecratas arbores incidis,
ανθρωπων, ſacra. Propriè ſt ἀγεστὰ de animalibus ſacratis deo. at propterea in libertatem vindicata. Graev. Suet. Cæſ. 81. Spencer de rebus ſacris emigrar. 11. Sed de rebus deinde ſacris omnibus dicitur. Fili,

Neque enim populus arbor eſt umbroſa; imo ἀεκιόσκιος, ſi fingere liceat. *Anna Fabri.*

Ibid. Αἰθέρα κύεσιν] Id eſt, προσαπτόμενον, ut explicat Scholiaſtes Apollonii, *in cœlum penetrans.* Anna Fabri.

V. 39. Τώνδιον] Τὸ ἔνδιον τώνδιον, ἔνδιος· μεσημβρινός. Heſychius: ἐνδιώντας, μεσημβριάζοντας. *Anna Fabri.*

V. 45. Στέμματα κ᾽ μάκωνα] Cicero, *Dies ille quo ego Ennam cum veniſſem, præſto mihi ſacerdotes Cereris cum infulis & verbenis.* Euſebius quoque ex Porphyrio refert eam ſpiceis ſertis redimiri ſolitam, circum quam aliquot papaverum plantæ viſebantur, quæ fertilitatis ſunt ſymbola. *Vulcanius.*

V. 45. Στέμματα] Aliquando poteſt *infulas* ſignificare & *velleras*, ut apud Ariſtoph. in Veſp.

——κὴ φορῶν
Κρόκωσεδᾶ στεμμάτων.

Anna Fabri.

V. 45. Στέμματα] Στέμματα verterat interpres *coronas floreas*, ſed non erant Cereris ejuſque ſacerdotum coronæ floreæ, verum ſpiceæ. De quibus vide parentem meum ad Heſiodum.

Τέκνον ἐλίγγυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παῖσε, καὶ θεράποντας ἐπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐγκεραΐζεις.
Τὰν δ' ἄρ' ὑπόβλεφας χαλεπώτερον ἢὲ κυναγὸν
Ὠρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώταθεν ὄμμα)
Χάζεο, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χερσὶ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θαλαμεῖ τεγανὸν δόμον, ὤ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γένατο δ' ἀθὺς
Ἰθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἄφατ' ὀλύμπῳ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἠμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνης ἐπόρθησαν, οἰὶ δρύσι χαλκὸν ἀφέντες.
Ἀ δ' ἄλλᾳ μὲν ἔασεν, (ἀναγκάᾳ γὰ ἔπυντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺ δ' ἀπαμείψατ' ἄνακλα,
Ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ὤ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.

Hinc γ Ambr. Vasios. Ern.

ὑπὸ γ' Ambr. Vasios. Ern.

Δήσει Mss. Vat. Vasios. Δάσει Ern.

ἐν παλαιῷ male mss. Palat.

Ω ὦ sine, Ern. Nam ἄφατο genit. desiderat.

Ἰμ. posisse vidit Barnes. Theocr. ἰμάθιον. Sed ratio Pind. saepe in eod. ag. Ern., ut Pind. semper.

ἐξ Edd. vett. male et contra mss. v. Clark. ad Il. Ε. 148, Valck. ad Ph. 1698.

A

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πολύθεστε] πολυπόθητε.

πολύθεστε a θεόθεν Ruhnk. Sch. AR. Benedict. a θεσπεσίως Ernesti a θεόθεν Hemst. Hesych. v. ἀπὸ θεόθεν.

V. 48. Πολύθεστε] Πολυπόθητε, Schol. Sed non video unde fluat. *Anna Fabri.*

V. 55. Ταῦτα δ' ἐμὸν θαλαμεῖ τεγανὸν δόμον] Scribo θασεῖ, quia puto esse Dorice dictum pro θήσει. ut θήσει τεγανὸν idem valeat quod ποιήσει τεγανόν. id est, τέξει. Hæ arbores (inquit) reddent domum meam tectam. id est, usui erunt ad tegendam domum meam. At si θαλαμεῖ retineatur, non video qui possit exponi *cernes.* Stephanus. ---

Pind. Isthm. 1, 2 θάσσω μαι pro ἵζω. Ita Benedict. a διαμένει, διαμένει (v. 3). quæ de vicini tecti effectu, sed ejus ut vid.

V. 55. Θαλαμεῖ] Optime Stephanus, qui legit θασεῖ, id est, θήσει, quod est ποιήσει τεγανὸν, id est, τέξει, *tectam reddet, tectam faciet;* nam Dorienses accentum semper in ultimam rejiciunt. *Anna Fabri.*

V. 57. Νέμεσις ἢ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] Verti, *Nemesis mala verba notavit*, utpote filia Justitiæ, & vindex arrogantiæ in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemesim una manu frenum, altera mensuram cubiti tenentem finxerunt. quod declarat distichon apud Græcos celebre,

Η Νέμεσις περλέγω τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,
Μὴ ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Pausanias etiam in Atticis scribit πλὼ Νέμεσιν θεὸν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαχθέστατον εἶναι. *Vulcanius.*

V. 58. 48. A. Prom. 88 omnes Edd. ἐλίγγυον, item Theocr. unde Tarnes. etym. laud. at' ἐλίγγυον, item ex ipso Callim. (Centil. fac. n. 248.) Pind. Nem. 2, 1. Isthm. 2 Bg omnes Edd. ἐλίγγυον, et sic e Mss. et Arcerian. Suidas. Locus in Epigr. ap. Suid. (Anthol. V, 1, 67 extr.) μὴ ἐλίγγυον, Kuster vv. AR. 2. 589 ἐλινγτόκον v. Edd. et Quelq. 862 ἐλίγγυον (at Et. m. citat ἐλίγγυον.) Saepe vbo usquit Hippocr. sed libri inter utrumq; scripturam fluctuant, v. Foes. in Oecon. ΘΧ. 1, p. 26 ἐλινγύειν ἐφγωνεῖσε Vatic.

55. An legēdū ἐμοὶ, δόμος nō st omnes, quæ jā tecta erat, sed tricliniū, quo subjecta descriptio docet. Theocr. 17, 17 χρυσέος δόμος ἐν δεῖπνα ἀνάκτορα, αὐλεῖα cubicula. Ael. V. H. III, 14 οἰκίαν καὶ δωμάτια συναγαγὼν, ut tota et pars. Sic δόμος de cœnaculo Pollux. 18 et ὀικημα Jos. Ant. X. 8 alt. ubi male vertitur, *ædificii*, cū sit *diæta*" vel *tricliniū*", ut ipse mox vocat. = Videbat tector lacunar strauisse in triclinio, seu cœnaculo tegendo efficere, in quo cœnaculo præcipuus ornatus. Hoc est potius ἐμὸν τεγανὸν δόμον θαλαμεῖ, quam θήσει. = vbo Dem et Diana.

Fili, desiste; fili multum dilecte parentibus,
Cessa, & famulos averte: ne succenseat
Diva Ceres, cujus sacrum tu diripis.
Hanc vero quum limis *ille* oculis aspexisset, torvius
quam venatorem
Montibus in Tmariis virum aspicit leæna
Crudipara, (cujus dicunt esse atrociſſimum oculum)
Recede, inquit: ne tibi securim in corpus infigam.
Hæ *arbores* meam reddent tectam domum, in qua epulum
Semper meis consodalibus perquam jucundum præbebo.
Dixit juvenis: Nemesis autem malam notavit vocem.
Cereſque infando modo succensuit, & dea *rursum* facta est.
Vestigia quidem ejus terram, caput vero ejus tangebat cœlum.
Illi ergo *famuli* semineces, ubi deam aspexerunt,
Subito eruperunt, in quercubus ferrum relinquentes.
At ipsa *Ceres*, aliis quidem omissis (nam necessitate omnes sequebantur
Herilem manum) odioso respondit regi *Erysichthoni*:
Certe certe, para domum canis, canis, in qua epulum
Præbebis. crebræ enim posthac epulationes tibi *erunt*.

Hæc

V. 58. Ἀθὺς] Forsan in hac voce Θεὺς reprehendi posset Callimachus; erenim ut possit dici Θεὺς, prius dici oportuit Θεὰς; Θεὸς, Θεᾶς, quod non ferri posset: ergo nec Θεὺς: miror non vidisse Caninium. Sic etiam versu 130. Θεῦν legitur. † *Anna Fabri.*

V. 59. Ἴθματα μὲν χέρσω] Homerus Ἰλιαδ. δ. de Contentione,

Ἡ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύθεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Virgilius utrunque imitatus, Famæ hoc accommodat, lib. 4. Æneid.

Parva metu primo, mox sese attollit in auras
Ingrediturque solo, & caput inter nubila condit.

De quibus locis vid. Cæs. Scaligerum in Critico. *Vulcanius.*

V. 62. Ἀναλκὶς γὰρ ἔποντο Δισποτίη

† Orat. VII. Arg. de furia: sit Callyle, qo plane ineptissime γύναι? L 4 scribitur Θεύς.

Α μὴν Ζεὺς εἰποῖσ' Ερυσίχθονι τεύχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμόν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλῃ δ' ἐγρεύγετο νόσῳ.
Σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὐτῆς.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἀεὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τὰν Δάματρι σιωπηγίαθη Διόνυσος.
Οὔτέ μιν εἰς ἐράνως ἅτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. πολυχανὰ δ' ὑρίσκετο πᾶσα.
Ηνθον Ιτωνιάδος μὲν Αθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ορμηνίδαι καλέοντες· ἀπ' οὖν ἠρνήσατο μάτηρ
Οὐκ εἰδοῖ. χθιζὸς γὰρ ὑπὲρ Κρανῶνα βέβηκε,
Τέλος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἔνθε Πολυξὼ,
Μάτηρ Ακτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Αμφότερον Τελόπαν τε καὶ ἱέα κικλήσκουσα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέουσα,
Νεῖται τοι Τελόπας· Ερυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδου ἀν' ὑάκχειαν, ὁ δ' εἰνέα φέρεα κεῖ).
Δειλαία φιλόπεκνε, τί δ' οὐκ ἐφύσαο μᾶτερ;

Δαίνυεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Προχανὰ] πρόφασις. Ηνθον Ιτωνιάδος] Ιτὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Αθηνᾶ. γῆρος ἢ ἐπίσημον οἱ Ορμενίδαι. Επὶ Κρανῶνα βέβηκε] Πόλις Θεσσαλίας. Ηνθε Πολυξὼ] Επίσημος αὐτη. Καὶ ἱέα] Τὸν Ερυσίχθονα. Νεῖται τοι Τελόπας] ἔρχεται

κὴν ὑπὸ χεῖρα] Intelligo, Necessitati parebant, quum essent sub domini sui potestate, ita ut ejus imperium detrectare nullo modo possent. *Stephanus.*

V. 66. Α μὲν τόσσ'] Sic Latini, *tantum effata.* Virgil. *Anna Fabri.*

V. 72. Συναγρίδα Διόνυσος] Etenim illi sacra communia erant cum Cerere. Sophocles in Antigone:

——μίσθιος ἢ παγκοίνα Ελευσινίας
Δηοῦς εἰ κόλποις.

Ubi Scholiastes, παγκοίνα, ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. *A. Fabri.*

V. 75. Ἦνθον Ιτωνιάδος] Ἦνθον pro ἦλθον, Dorice. Ιτωνιάδος, Mi-

βη. πασσατο dici solet a πασομαι, altera significatione (at πασσασθαι, cui possidendi significatione dicitur, semper nervæ primâ longa habet, at brevem, cui edendi vi dicitur. v. Δαπαν. Ἐνο, edendo positi, succedunt a πασσομαι, vbi impero, ingo σ in aoristo per analogiâ breve fit, ita sit in πασομαι pro longa. Hesych. πασσεται· ἐσθίει. ἀπὸ est πασω, unde ducitur πασσω, Eust. Il. χ. p. 337. Ex origine autè et etymol. πασομαι et πασσομαι ita significat, sed usus invaluit, ut illud de possessione, hoc de ejus capiendi. v. 128.

Hæc tantum effata Eryſichthoni intulit mala.
Statimque ei horribilem & atrocem immiſit famem,
Ardentem, validam: magnoque *is* contabeſcebat morbo.
Infelix quo plura guſtaviſſet, eo plurium tenebatur rurſum deſiderio.
Viginti *miniſtri* epulum apparabant, duodecim vinum hauriebant.
Eadem enim Bacchum, quæ & Cererem offendunt.
Etenim cum Cerere iratus fuit *Eryſichthoni* Bacchus.
Non ipſum ad cœnas, neque ad convivia mittebant
Verecundi parentes: prætextuſque reperiebatur omnis.
Venerunt ipſum ad Itoniadis Minervæ certamen
Invitantes Ormenidæ. verum negavit mater:
Non intus eſt, *inquiens*. heri enim Cranonem abiit,
Debitum exacturus, centum boves. venit Polyxo,
Mater Actorionis, quoniam nuptias adornabat filio,
Utrunque, & Triopam, & filium *Eryſichthonem* vocans.
Sed huic mulier perturbata reſpondebat, illacrymans,
Veniet tibi Triopas: ſed Eryſichthonem ferivit aper
Pindi in amœno clivo, & ipſe novem dies *nunc* jacet.
Miſera, filii amatrix, quid non ementita es mater?

Præ-

nervæ Itoniæ templum erat in campo, ante Coroneam Bœotiæ civitatem, ubi Παμβοιώτια celebrabantur: vocatur autem Itonia, ἀπὸ Ἰτωνίδος τῆς Ἀμφικτύονος. *Anna Fabri.*

V. 77. Οὐκ ἐνδοῖ] Dorice pro ἔνδον. ideoque intelligendum eſt reſponderi, *Non eſt intus, Non eſt domi.* Quod ſi verba illa, ἐκ ἐνδοῖ, admittere poſſent hanc interpretationem, *Non opus eſſet*, multo tamen illa eſſet aptior. *Stephanus.*

V. 77. ἐκ ἐνδοῖ] Οὐκ ἔνδον. ita Sophocles uſurpat. ἐκ ἐντός; hoc eſt, non hinc abis? *Vulcanius.*

V. 83. Νέηται] ἔρχεται, Schol. *ibit*: nam Græci præſenti pro futuro utuntur: ita apud Homerum ſæpe εἶμι pro futuro reperies. *Anna Fabri.*

V. 83. Πίνδου ἀν' εὐάγκειαν] Repono Πίνδῳ. & interpretor ἀν' εὐάγκειαν Πίνδῳ, in pulchris vallibus Pindi montis, vel in pulchro clivo, & amœno. *Stephanus.*

V. 83. Πίνδου ἀν' εὐάγκειαν] H. Steph. reponit Πίνδῳ. De quo τὸ παρὸν ἐπέχω.

Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ερυσίχθων.
Αγετό τις νύμφαν; Ερυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν·
Η ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Οθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ενδόμυχος δ' ἤπειτα πανήμερος εἰλαπιναστὰς
Ησθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Αλεμάτως ἀχάριστα κατέῤῥεεν εἴδατα πάντα.
Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νευρὰς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,
Χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ αἴοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων,
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόν δε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Απόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·

Νῦν

ἀμέλγει Ambr. 3, Voss. sed hoc est munus servile, contra numerare est dominicum et opus. Sic ap. Theocr. Augias sus venit κεκρὶν ἐκνομένος.

Ern. α

Sic Mss. Reg. Voss. Flor. Ald. Ed. Vasc. Bonen. Steph. vitio operarii.

ἐλείφθεν Ms. Vat. Ambr. Edd. ante Frob. Ern. Sic AR. 1. 1325. [Well. ec.] Et Manetho, v. Dorvill. Charit. p. 325.

est Ἰωνικὸν, ut loquitur Grammatici, refertque ad ἔστενον.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δαίνυεν εἰλαπίνας] Εἰ ἑστιῶν φίλους τῶν τὶς, ἐζητεῖτο δ' Ερυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, Εν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστίν. Κακὰ δ' ἐξάλλετο] Ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν. Αλεμάτως] ματαίως. Πλάγκων] Η κήρινος νύμφη. Χὠ μαστὸς τὸν ἔπινε] Καὶ ὁ μαστὸς ὃν ἔπινεν. ἤγουν ἡ τροφός. Αἰολίδος Κανάκης γένος] Η Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

ἐπέχω. *Vulcanius.*

V. 89. -κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ] Omnino suspectum mihi est verbum ἐξάλλετο: sed quod in ejus locum possim substituere non invenio: quum nec ἐξάλθετο, nec ἐξείλλετο, proponere audeam. *Stephanus.*

Th. Bentl. varias suas et aliorum conjecturas profert.

V. 89. Εξάλλετο] Ηὐξάνετο, Schol. Nescio unde, nisi ab ἅλλομαι, *subsilio*, ut jejunis solet evenire. *Anna Fabri.*

V. 91. ἀχάριστα κατέῤῥεεν] Ita infra Epig. θ'. ὅσσα τ' ὀδόντων Ενδοθι, νεαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ. Significat vero hoc loco, nullum Erysichtoni ex cibis nutrimentum accessisse.+ *Vulcanius.*

V. 92. ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγκων] Pupam

+Similis usus ἀχαρίστου. Bentl. fr. CVI. 11.

Præbebat aliquis cœnas? peregre *erat* Eryſichthon.
Ducebat aliquis uxorem? Eryſichthonem diſcus percuſſit:
Aut decidit equo, aut in Othyre greges numerat.
Abditus itaque deinceps per totos dies conviva *Eryſichthon*
Comedebat innumera omnia, maluſque ſubſiliebat venter
Semper plus comedenti, ſed quaſi in fundum maris
Fruſtra ingrata defluebant eſculenta omnia.
Utque in Mimante nives, ut in ſole cerea pupa,
Et plus quam iſthæc contabeſcebat: donec ſuper nervos
Miſero fibræque & oſſa ſolummodo reliqua eſſent.
Flebat quidem mater, graviterque ingemiſcebant duæ ſorores,
Et mamma quam ſuxit, & decem crebro famulæ.
Et ipſe Triopas in canos *ſuos* manus injecit,
His verbis ſurdum Neptunum invocans.
Falſe pater, aſpice hunc tuum tertium, ſiquidem ego
Tuus & Æolidis Canaces filius. ſed enim meus
Hic miſer factus eſt puer. utinam enim ipſum
Percuſſum ab Apolline meæ manus funeraſſent.

Nunc

pam ſignificat, aut ludicrum aliquod ſimulacrum e cera confectum. Rectius πλάγγων, ut in Aldina & Baſilienſi editione. Suidas, τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίθαις, στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν. *Vulcanius.*

V. 92. Πλάγκων] Ornamentum quoddam puellare ex cera, aliter δαγύς. Eſt & imago cerea; ſed legitur πλαγγών. *Anna Fabri.* Et ſic omnino legendum. Heſych. πλαγγὼν κήρινόν τι κοροκόσμιον. Cerea puppa, qua ornabantur puellæ. vid. & Etymol. magnum.

V. 94. Ινες τε καὶ ὀστέα] Theocrit. Idyll. 2.

Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι δάψω.
Ἐρρεῦν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἐτ' ἦς καὶ δέρμα.

& Idyll. 4.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τ' ὠστέα.

& Horat. lib. 5. Carm. Od. 17.

—& verecundus color
Reliquit oſſa pelle amicta lurida.

Anna Fabri.

V. 96. Χ' ὡ μαστὸς τὸν ἔπινε] Ut *nutrices* apud Catullum pro *mammis*, ita hic *mamma* pro *nutrice*. Anna Fabri.

V. 101. Ἀυτὸν] Ἀυτὸν referri oportet ad Eryſichtonem, non vero ad βρέφος.

V. 103.

Νιῶ δὲ καὶ βέβρωσις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθη).
Ἡ οἱ ἐπόησαν χαλεπὰν νόσον, ἢ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἁμὰ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ χὴ ῥῆας μεγάλαν ἐπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν Ἐσία ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον χὴ τὸν πολεμήϊον ἵππων,
Καὶ τὰν ἄϊλλαν τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μεσσῷ' ὅτε μὲν Τελόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκῆοι θάλαμοι κακὸν ἠπίφαντο.
Τemporis ratio deficit. Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τᾶ βασιλῆος ἐνὶ τελόδοισι καθῆτο,
ἀλλ Amke. ως Ern. Αἰτίζων ἀκόλας τε χὴ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τίω ἐμὶν φίλον ὅς τοι ἀπεχθὴς,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχον ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαὶ, χὴ ὀπιφθέγξαθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
De duplicato τως, ubi primum pro ὅτεως, v. Valck. Ε. Phoen. p. 315. Χ' ὡς αἱ τ' κάλαθον λευκότειχες ἵπποι ἄρουρι
Τέσσαρες· ὡς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα,
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος χὴ χεῖμα φέροισα

Ηξει

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τὰν Ἐσία ἔτρεφε] Ηντινα τῇ Ἐσίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτὴ μήτηρ. Καὶ τὰν ἄϊλλαν] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάπον. Θηρία μικκά] οἱ μύες. Ανεξήραινον] Ερημον ἐποίων. Ακόλας] ἄρτυς. Λευκὸν] λαμπρόν.

V. 103. βέβρωσις] Supra vocavit χαλκὸν, ἄγριον, αἴθωνα, κρατερὸν λιμὸν. verſ. 66. *Vulcanius.*

V. 109. Ἐσία] Nota bovem in honorem Veſtæ. *Anna Fabri.* De Veſta Græcorum vide Magni Ezech. Spanhemii diſſertationem pulcherrimam & eruditiſſimam quæ ſubnectitur Seguini numiſmatibus ſelectis.

V. 114. ἀνεξήραινον] Metaph. ſumta ab iis qui puteos exhauriunt atque exſiccant. *Vulcanius.*

V. 114. Ανεξήραινον] Id ſignificat quod vulgo nos dicimus, METTRE A SEC. Sic Theocrit. Idyll. 1.

——τὸ παιδίον ἁ πελὶ ἀνάσσειν

111. Damas. Miſc. p. 262. qui h.l. obſtat invento εἰς. ἀκόλαγος esse verū ebr., nō ἀκόλαγος hunc hymnū ignariū judicat, materia Φατὶ ſatisfacit, metro et sermone utitur. Sed nō firmū argumentum pro forma ἀκόλαγος ducitur ex etymologia, qū grammatici dicunt esse ab ἀκολλῶ et ἄγω, et ἀκόλαγος in nullo libro reperitur.

Nunc autem acerba inedia in oculis ejus desidet.
Aut ab eo averte difficilem morbum, aut eum ipsemet
Devora arreptum. meæ enim defecerunt mensæ.
Viduata quidem *pecudibus* septa: vacuæ mihi nunc caulæ
Quadrupedibus. nam nunc abnegarunt coqui *cibos.*
Sed & mulos a magnis solverunt curribus:
Et bovem comedit quem Vestæ alebat mater,
Et victorem in certaminibus & bellicum equum,
Et felem quem timebant animalcula parva
Quamdiu quidem Triopæ in domo res fuerunt,
Soli domestici thalami malum *hoc* noverant:
Sed postquam profundam domum exsiccarunt dentes *Erysichthonis*,
Tum sane regis filius in triviis sedebat,
Corrogans buccellas, & rejiculas sordes convivii.
O Ceres, ne ille meus *sit* amicus, qui tibi invisus
Fuerit: neque contubernalis *sit meus.* mihi mali vicini odio sunt.
Dicite virgines, & acclamate mulieres,
Ceres multum salve, quæ multis alimentis & multis abundas medimnis.
Et quemadmodum calathum albicomæ equæ ferunt
Quatuor, sic nobis magna dea, late potens regina,
Candidum ver, candidamque æstatem, & hyemem afferens

Veniet,

Batrach. 51 μυς αἰτ: πλεῖον δε γαλεην περιεδειλιον.

"evacuare". Theocr. l. 5. ἔηξον pro vacuitate cibi. V. Hemst. ad Plut. p. 886

ἐπ' ἐδώλια ἐνδιατ, unde dici esse λυμαντ. Sic Nicand. Ther. 918 dicit απολυμαντα δαιτος.

Φατὶ πρὸν ἢ ἀκμήτιστον ὅτι ξηροῖσι κατίζοι.
quod certe maxime notandum. *Anna Fabri.*

V. 116. *αἰτίζων ἀκόλας*] Μικρὰς ψωμὰς, τὰς μηκέτι κολάσεσθαι δυναμένας διὰ σμικρότητα. frusta panis. *Vulcanius.*

V. 123. Λευκὸν ἦαρ] Sic & Æschylus dicit λευκὸν ἦμαρ, cum loquitur de die pellucida & clara, quæ nullis nubibus obducta est. Martiali est *dies sine face.* Sic & λευκὸν apud Athenæum ponitur pro sermone claro, qui ab omnibus intelligitur. lib. 9. οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς, h. e. *non satis clare loqueris.* Verum hic λευκὸν exponendum puto *felix, secundum*, ut apud Catullum *Candidi soles* pro dies beati

Ηξει ϗ φθινόπωρον, ἐτ@ δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ως δ' ἀπεδίλωτοι ϗ ἀνάμπυκες ἆϝυ πατθῦμες,
Ως πόδας ὠς κεφαλὰς παναπηρέας ἔξομες ἀιεί.
Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῷ πλέα λίκνα φέροντι,
Ως ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα παϝαίμεθα.
Μέσφα τᾶς πόλι@ φρυτανήια τὰς ἀτελέϛως
Τᾶς δὲ τελεσφορίας πολὶ τὰν θεμῦ ἄχεις ὁμαρτεῖν,
Αἴπινες ἐξήκοντα κατώτεραι, αἵ τε βαρεῖαι
Χ' ἅπις Ελειθύα τίνει χέρα, χ' ἅπις ὀν ἄλγει,
Ὡς ἄλις ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν χόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάλ' ὄπιμεϛα, ϗ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνϑ.

Χαῖρε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παναπηρέας] ἀβλαβεῖς. Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῷ πλέα] Η χρυσῦ πεπληρωμένα ἢ ὅτι ϑρεπτήριον αὐτὰ δι' ὑπρέπειαν. Πρυτανήια τὰς ἀτελέϛως] Τὰς μὴ ἀμυήτας κελεύω μέχει τᾶ πρυτανείᾳ ϖροφέρεϑαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἐξήκοντα ἐνιαυτῶν, ἢ ϗ πλειόνων, ταύτας κελεύω κ' τὸ δυνατὸν ἀκολυϑῆσαι πᾷ καλάϑῳ. Ταῖσι δ' Δηὼ] Ταῖς ἐλθούσαις ϗ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴϭν μισθὸν δώσει.

beati & felices. Nihil apud poetas frequentius.

V. 125. Ως δ' ἀπεδίλωτοι] Ex veteri ritu, qui ab Hebræis ad Lacedæmonios (qui socii Hebræorum, ut Josephus testatur, fuerunt) fluxit. Jubetur vero Moses cum Deo colloquens calceamenta solvere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem sacram fieri præcipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis.* Christiani jubente Paulo calceatos pedes habent rem sacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum decretis cautum est ne quis ἀπεδίλωτ@ λειτεργῇ. *Vulc.*

V. 126. παναπηρέας] Ἀπρώτους, ἐ πεπηρωμένους. *Vulcanius.*

V. 129. -τας ατελεως] Lectio margini adscripta ἀτελέϛως in Ald. & Frob. edit. extat: quum tamen vel ἀτελέσως Dorice, vel ἀτελέϛως communi lingua dicendum sit. nominativus enim singularis ἀτελεϛ@ omnibus notus esse potest, in utroque genere: at vero ἀτελέϛη non dubito quin omnibus sit inauditum. *Stephanus.*

V. 129. τὰς ἀτελέϛως] Male in Ald. & Bas. edit. ἀτελέϛας. quod vero sequitur τὰς ϑ, necessario legendum τᾶσδε. i. ταύτης. Secutus sum simplicem veteris Scholiastæ interpretationem, tametsi etiam alteri interpretationi locus est. *Vulcanius.*

V. 130. Τᾶς ϑ τελεσφορίας] Nullo modo pati mihi videtur Græcæ linguæ consuetudo, ut τελεσφορίας pro adjectivo accipiamus, quod ἀτελέσοις opponatur: ut nimirum illud vocabulum, *initiatas*, sicut hoc *non initiatas*, significet. Non dubito igitur quin τᾶσδε scribendum sit, ut sit genitivus Doricus pro τῆσδε, qui apte cum τελισφορίας, genitivo

128. Omnes libri παϑαμιεϑα. Sed vid. leg. παϑαμες. Fit enim a παϑαμι, quod in aor. no duplicat σ. Sed Librarii ignari prosodiæ, duplicarunt syllabas producendæ causa. Cujacius. obs. XI, p. 265. Valk. ad Ammon. p. 187. pro παϑαμεν Hesych. 15, 90 ex Etym. M. p. reserv. παϑ (contra παϑαμαι, edo, in aor. duplicat σ, ut syllaba producenda sit.) Forte legendum παϑυμεϑα, quod in altera omnes sit futurum.

130. Mallem interpungi post ατελεσως, et post legi τελεσφορειας (ut Brunck.), sed no ut sit ατελεσφορειας (quod ubi esset contra analogiam) sed a τελεσφορεως. Nam mss. et edd. vett. omnes habent τᾶς δ'. Ita oratorest comodior. «Vam absq hoc si foret, nulla esset discreta mentio initiatæ; quæ etsi no et absentia necessaria, est e re intelligi posse, seorsum esse hos, et seq. de initiatis, tamen melius ea dicuntur simi-

Veniet atque vindemiam, annumque in alium custodiet.
Et quemadmodum discalciatæ & vittis exutæ urbem perambulamus,
Sic pedes, sic capita omnis prorsus damni expertia semper habeamus.
Et quemadmodum canephoræ auro plena canistra ferunt,
Sic nos aurum immensum possideamus.
Usque ad urbis Prytaneum non initiatæ *fœminæ*
Sacris Cereris ad ipsam deam usque comitentur,
Tam quæ sexaginta *annis* minores, quam quæ majores sunt.
Quæ *vero* Lucinam manu extenta implorat, & quæ in dolore *est*,
Quantum satis est, *eant*, & ad quantum sufficit earum genu. ipsa autem Ceres
Dabit omnia abunde plena, vel ut etiam ad templum pervenerint.

Salve

genitivo itidem nominis substantivi, jungatur. Tunc autem expungenda fuerit interpunctio post ἀτελέστως, ut dicat τὰς ἀτελέστους τῆς τελεσφορίας, sicut legimus ἀτελέστῳ τῷδ' ὀργίων. Sunt porro τελεσφορίαι & Apollonio Rhodio αἱ τελεταί. *Stephanus.*

V. 130. Τὰς ᾖ τελεσφορίας] Optime Stephanus legit τᾶσδε in genitivo, ut τελεσφορίας sit substantivum, & referatur ad ἀτελέστως, ita ut legatur sine ulla distinctione, ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας: vidit & Vulcanius. *A. Fabri.*

V. 133. Ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Nullum possum ex his verbis aptum sensum elicere, nisi pro αὐτὰν substituam αὐτᾶν, genitivum Doricum, pro αὐτῷδ'. Sic autem scribendo, videndum annon exponi possit, Nam satis est deæ Cereri eas comitari se eo usque quo genu earum pervenire potest. Sed in proxime præcedente versu post ἄλγει ponenda erit plena interpunctio. *Stephanus.*

V. 133. ὡς ἅλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ] Apud Homerum Ιλιαδ. δ. Agamemnon optat Nestori genua, hoc est vires animo pares, his verbis ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν. Ὡς τοι γούνασθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον. Legendum vero hic est αὐτᾶν loco αὐτάν. *Vulcanius.*

V. 134. -κὴ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται] Puto ἐλλείπειν hic particulam ἐὰν, quam subaudiendam reliquerit: ut sit sensus, Ceres omnia illis cumulate dabit, & tanquam si ad ipsum usque templum venerint. Id est, non secus ac si ad templum usque se comitatæ essent. *Stephanus.*

V. 134. Καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται] Sine dubio non intellexit hunc locum Vulcanius, qui vertit, *sacroque sinet secedere Templo:* neque etiam intellexit Frisch-

135 Χαῖρε θεά. καὶ πάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Εν τ' εὐημερίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ιλαθὶ μοι τρίλλιστε μέγα κρείσσα θεάων.

135 Salve dea, & hanc ſerva civitatem, inque concordia,
Inque felicitate, & refer ex agris matura omnia.
Paſce boves, paſce oves, fer ſpicam, fer meſſem,
Fove & pacem. ut qui aravit, ille & metat.
Propitia ſis mihi, ter optata, magna regina dearum.

Friſchlinus, qui vertit, *ut etiam ad Templum perveniant*: nil tale apud Callimachum, & omnino contrarium dicit, nempe eas quæ ſupra annum ſexageſimum ſunt, ſequi debere pompam quoaduſque poſſint, ſed & Cererem eadem eis largituram, atque aliis mulieribus quæ ætate minus provectæ ad Templum pervenerint. Ita ratio poſtulat. Itaque verba Callimachi, ut optime Stephanus, verti debent, *veluti ſi ad Templum uſque pervenerint*. Anna Fabri.

V. 137. φέρβε μᾶλα] Ita in omnibus editionibus. Repone φέρε, ut conſtet verſus. *Vulcanius.*

V. 137. Φέρβε] Chriſtianus apud Ariſtophanem ait φέρβε eſſe contra vetera Exemplaria, & legendum contendit φέρε βόας, φέρε μᾶλα. Sed quidquid ille dicat, legi poteſt, φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα, ut prima in poſteriori φέρβε correpta ſit, in priori vero producta: id quod & multis exemplis poſſit probari. † *Anna Fabri.* Cl. Iſaacus Voſſius in Notis ineditis in Lucretium teſtatur ſe in Manuſcriptis reperiſſe Φέρε μᾶλα.

† Sylburg prima corripi poſſe, ita credit vir cl. Clarke. Il. β, 537. Sed ejs exempla nō ſunt hui ſimilia: quia in iis duæ ſenſiones poſtremæ ſequ. ſyllabā. Et ſi satis ſimile ſit nāi et alterā calamis vel tragico ign. ut lat. hi ignt in hac genere literiores. D. Arnald. Animad. p. 81. — Wuſeus de Senario p. 182 ſtatuit apoſtropen, ut caſtell. ringer mi calices amatores.

ΚΑΛ-

CALLIMACHI
POEMATIUM
DE
COMA BERENICES,
A CATULLO
LATINIS VERSIBUS REDDITUM.

OMnia qui magni dispexit lumina mundi,
Qui stellarum ortus comperit atque obitus;
Flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,
Ut cedant certis sidera temporibus,
Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
Dulcis amor, gyro devocet aerio:
Idem me ille Conon cœlesti numine vidit
E Bereniceo vertice cæsariem
Fulgentem clarè: quam multis illa dearum,
Levia protendens brachia, pollicita est,
Qua rex tempestate novis auctus hymenæis,
Vastatum fines iverat Assyrios,
Dulcia nocturnæ portans vestigia rixæ,
Quam de virgineis gesserat exuviis.
Estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,

Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
Non, ita me divi, vera gemunt, iverint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
Inviſente novo prælia torva viro.
At tu non orbum luxti deſerta cubile,
Sed fratris cari flebile diſſidium,
Quum penitus mœſtas exedit cura medullas.
Ut tibi nunc toto pectore ſolicitæ
Senſibus ereptis mens excidit. atqui ego certè
Cognoram a parva virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
Conjugium, quo non fortius auſit alis?
Sed tum mœſta virum mittens, quæ verba loquuta es?
Juppiter, ut terſti lumina ſæpe manu.
Quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
Non longe a caro corpore abeſſe volunt?
Atque ibi præ cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es,
Si reditum retuliſſet is haud in tempore longo, &
Captam Aſiam Ægypti finibus adjiceret.
Queis ego pro factis cœleſti reddita cœtu,
Priſtina vota novo munere diſſoluo.
Invita, ô regina, tuo de vertice ceſſi,
Invita: adjuro teque tuumque caput:
Digna ferat, quod ſi quis inaniter adjurarit.
Sed qui ſe ferro poſtulet eſſe parem?
Ille quoque everſus mons eſt, quem maxima in oris
Progenies Phthiæ clara ſupervehitur,
Quum Medi irrupere novum mare, quumque juventus
Per medium claſſi barbara navit Atho.
Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
Juppiter, ut Chalybon omne genus pereat:

Et

Et qui principio sub terra quærere venas
Institit, ac ferri frangere duritiem.
Abjunctæ paulo ante comæ mea fata sorores
Lugebant, cum se, Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aera pennis,
Obtulit Arsinoes Chloridos ales equus.
Isque per ætherias me tollens advolat auras,
Et Veneris casto collocat in gremio.
Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
Grata Canopæis incola littoribus:
Scilicet in vario ne solum limite cæli
Ex Ariadnæis aurea temporibus
Fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
Devotæ flavi verticis exuviæ.
Vvidulam a fletu, cedentem ad templa deum, me
Sidus in antiquis diva novum posuit.
Virginis & sævi contingens namque Leonis
Lumina, Callisto juncta Lycaoniæ,
Vertor in occasum, tardum dux ante Bootem,
Qui vix sero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt vestigia divum,
Luce autem canæ Tethyi restituor:
(Pace tua fari hæc liceat Rhamnusia virgo,
Namque ego non ullo vera timore tegam,
Non si me infestis discerpant sidera dictis,
Condita quin vere pectoris evoluam)
Non his tam lætor rebus, quam me abfore, semper
Abfore me a dominæ vertice discrucior.
Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers,
Unguentorum una millia multa bibi.
Nunc vos, optato quas junxit lumine tæda,
Non prius unanimis corpora conjugibus
Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
Quam jucunda mihi munera libet onyx,

Veſter onyx, caſto colitis quæ jura cubili.
Sed quæ ſe impuro dedit adulterio,
Illius mala dona levis bibat irrita pulvis.
Namque ego ab indignis præmia nulla peto.
Sic magis, o nuptæ, ſemper concordia, veſtras
Semper amor ſedes incolat aſſiduus.
Tu vero regina tuens cum ſidera, divam
Placabis feſtis luminibus Venerem
Sanguinis expertem, non votis eſſe tuam me,
Sed potius largis affice muneribus.
Sidera cur retinent? Utinam coma regia fiam,
Proximus Arcturos fulgeat Erigonæ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI CYRENÆI EPIGRAMMATA.

EX

RECENSIONE ET EMENDATIONE

RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTÆ VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

Ξεῖν' Ἀταρνείτης πὶς ἀνήρ Πιτθακὸν ἔτος
Τὸν Μιτυλιναῖον, παῖδα τ' Ὑρράδιος.
Ἄτλα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη κ' πλοῦτος κ' γενεὴ κηὐ' ἐμέ.
τε (sine.) mg. Ritterh. Ἡδ' ἑτέρη θεοειδὲς ἔχει. τὸ λῷϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρῃ εἰς ὑμήναιον ἄγω.
Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ηνίδε, κεῖνοι σοὶ πᾶν ἐρέοισιν ἔπος.
mg. Ritterh. μεμβ. sed ita errore. Suid. βεμβηκίς, v. Menag. Laert. 1. 80. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Εσρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τελόθῳ.

Κεί-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· ἦ σοφὸς ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάσασε, κ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀειεύοι μακρῷ, κ μήτε τῇ πλούτῳ δίχα θρυπτομένων, μήτε τῇ γένει μεγαλυνομένων ὄντα χερνῆτιν ἐρασιεῦσαι γάμων.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. I.

V. 1. Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laertium vita Pittaci & in Anthotog. lib. III. cap. 33. Nam monendus est lector, nusquam in uno aliquo codice MSto. extare hæc Epigrammata; sed hinc inde collecta esse a viris doctis; uti & breviora illa Ὑποπασμάτια, quæ FRAGMENTA inscribuntur.

Ibid. Πιτθακὸν ἔτος] Rectius in Anthol. ἔτως; nempe ante consonantem.

VARIORUM.

Hujus Epigrammatis sententia est apud Æschylum in Prometheo vinćto:

Η σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ος πρῶτος ἐν γνώματόδ' ἐβάσασε,

Καὶ

CALLIMACHI
CYRENÆI
EPIGRAMMATA.

I.

HOspes Atarnæus quærebat Pittacon olim,
Quem Mitylena fatum protulit Hyrradio:
Sancte senex, me bina petunt connubia. virgo
Una mihi par est & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic consultius? ede,
Quæ potius nostro sit socianda toro.
Dixit: at hic baculum, tunc arma senilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere forte trochos)
Ho-

Καὶ γλάσσα διεμυθολόγησεν
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν
Ἀριστεύει μακρῷ. ἢ μήτε τῷ πλέτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῷ
Τέννᾳ μεγαλυνομένων ἑλκαχέργειαν
Ἐρασσεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiastes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἢ σοφὸς] ὁ Πιττακὸς λέγει ὃν ποτε τὶς βιαζόμενον ὑπὸ γυναικῶν, τὰ μὲν μιᾶς ἄσης πλουσίας, τὰ δ' ἑτέρας πενεστέρας, ἢ τὰ γένους ἀμφ' ἀξίας, ἢ ὁπόθεν ποίας κληθεὶς ἀνὴρ ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικί; τὸ δ' εἰπόντος, μετὰ δὲ πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἐμὶν τοῖς βέμβιξι παίζοντας (ὅθεν ταῖς τρόμβαις) ἢ ἀπ' αὐτῶν μαθὼν ποίᾳ ἂν χρήσαιτο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠρώτησατο τοὺς παῖδων λεγόντων πρὸς τὴν οἰκείαν τρόμβαν, ἣ κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, ἢ μὲν ἀσθενομένου τὸ λόγω τοὺς παίδων, τὰ μὲν πλησιοτέραν ἁρπάκε, τὰδε πενεστέρα ἐχρήσατο γυναικί, τῇ ἢ τὸ γένους ἀμφ' ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. *A. Fabri.*

V. 1. Ξεῖνος ἀταρνείτης] Hæc Callimachi metra in Laertii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Erasmi ibi, *aqualem uxorem quære.* Est & Biantis de re uxoria Syllogismus apud Gellium lib. v. cap. 11. ἀταρνείτης, Atarnea Æolidis est civitas. *Brodæus.* (1-002)

V. 3. Ἄτλα γέρον] Ἄτλα πρόσφωνησις φιλοφρονητικὴ νέᾳ πρεσβύτερον ἢ τροφέα. *Brodæus.* Sic Achilles Phœnicem alloquens,

Φοῖνιξ ἄτλα γεραιέ.

& Telemachus subulcum,

Εὖσεται ἄτως ἄτλα.

A. Fabri.

V. 5. ἐι δ' ἄγε σύν μοι βάλδυσον.] Rectius ita apud Diogenem Laertium (in mss. edd.) legitur, quam in Epigram. Græcis l. 3. μοι σὺ βάλδυσον, ut sit per Tmesim, συμβάλδυσον. *Vulcan.* ms. Salm. ἐμοὶ συμβάλδυσον.

V. 9. βεμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Aristoph. interpres vulgariter

8. גַּם יִשׁ אוֹזְנַיִם, מַה לִּבִּי אֵלַיִךְ יֹאמַר.” Incepit Salmasius, ubi meos abutitur ad defendendam hanc Græcam dictionem ἢ pro πρᾶγμα. Lucas 1, 37. non Hebraice.

Κείνων ἔρχεο, Φησὶ, μεῖ' ἴχνια. Χὠ μὲν ἔπαιζεν
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον, Τίω χῦ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δεξάμενος, παίδων κληδόνι σωφρόνως. κληδ. ms. Rittershus. malebam. D.L.; prob. Scr.
Τίω δ' ὀλίγῳ, ὡς κεῖνος, ἐς εἶκον ἐπήγετο νύμφην. ἀπαγ. Kemyt. proh Scr. S.L. ἐς οἶκον ἤγετο.
Οὕτω κὴ σὺ γ' ἰὼν τὴν χῦ σαυτὸν ἔλα. Hic quae in abo ἰὼν est alius (Meurs. Obs. I. p. 128) hunc locum non commentat.

Β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
Ἦγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν κε
Ξεῖνε

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Διὸν τὸν Χρυσόμυλον ἐν Διογένει ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διόγνητε. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον πρὸ πάντων ἐρωτῶν κὴ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀκύβαντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

gariter σρῦμβαν dictam ait. Tzetzes. ῥόμβαι & σρόμβαι, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τὸ ἔχω τὸ ἑλαύνω. *Vulcanius.* Βέμβικας ligneos aut corneos turbines. Id significare βέμβικα, ex hoc versu probat Aristophanis interpres. Ῥόμβος, ἢ κοινῶς σρόμβα, ἢ τις κὴ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. κὴ ἡ ῥόμβα, ἡ σρόμβα βομβυλὶς κὴ βιμβὶξ καλεῖται. *Brodæus.* Cl. Salmasius in vetustissimo exemplari epigrammatum ait legi βιμβεκας, quam lectionem probat, sic & ait βιμβρεῖ, & πεμβρεύει pro βιμβεῖ & βεμβλεύει scribi.

BENTLEIUS.

sic et mss. Dieg. et Ern. a vulgo. vitio ἐμμανῶ. in ed. Callim. Steph.

V. 11. Χ' ὠμὲν ὑπέσχ Πλησίον] Scribe, ut extat in Anthol. ὑπέσχ. *prope adstitit auscultans.*

V. 15. Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκόν ἤγαγε νύμφην,
Οὕτω κὴ σύ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Scribe hæc, & distingue, sicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
Οὕτω κὴ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laertium commata posuit post ὀλίγην & κεῖνος; & interpretatus est, *parvam, sicut ipse.* Quasi vero ὡς κεῖνος significaret καθ' ἑαυτόν. Longe autem venustius est ἐς οἶκον ἐπήγετο, quam ἐς οἰκίαν ἤγαγε. & σὺ δ' ἰὼν vel σὺ γ' ἰὼν; quam σύ, Δίων. *Ut ille Atamensis suæ conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quisquis es, & quære tibi aptam & commodam.*

IN EPIGR II.

V. 1. Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε &c.] Extat apud D. Laertium vita Heraclidi. & Anthol. III. cap. 33.

V. 3. Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν.] In Anthologia edit. Florentinæ & Aldinæ sic habetur, Ἥλιον ἐν λέσχῃ. Lego igitur: Ἥλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. λέσχη enim hic est ipsa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— *sæpe ego longos*
Cantando puerum memini me condere soles.

+sic etiam Guyet. (sed corrigit ἥλιον ᾗδιον) V A-

Bmc. B, 51

Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem. De hoc dicto Menag. l. l.
Utque hæc audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Ædibus, & puerûm juſſa jocoſa facit. De ominibus e puerorum vocibus fortuitis Hemst. Xenoph. Ephes. T. VI Obs. Misc. p. 342.
Ergo ut Atarnæus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genæ.
Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati

Si-

VARIORUM.

V. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus πέρι παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾶν (ſic enim lego non ἐλεῖν) σοφόν. *Brod.*

V. 14. Κληδόνι] Id eſt φήμῃ, *omini*: & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium*. *A. Fabri.*

V. 16. Οὕτω καὶ σὺ, Δίων] Illuſtriſſimus Huetius in notis ad anthologiam epigrammatum Græcorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe σὺ δ' ἰὼν, non ut apud Laertium, καὶ σὺ δίωνι. Oxer. IX. 32 Si qa vales apte nubere, nube pari.

IN EPIGR. II.

V. 1. Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον] In Heraclitum poetam elegiographum, σύγχρονον & familiarem Callimachi. *Vincent. Obſopoeus.*+

V. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis eſt quæ neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. λέσχαι enim proprie ſunt loca aprica in quæ commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. ὧν, inquit, λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Αλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵναπερ αὐτοῖς διατρίβαι ἦσαν, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & λεσχαῖον Heſychius ἐξηγητήν interpretatur. Hinc etiam ἀδολεσχία. quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & φλυαρίᾳ accipiunt, ego in pervetuſto Gloſſario quod apud me exſtat invenio Αδολεσχίας, exercitationes dici ſolitas. *Vulcan.*

Ibid. Λέσχη] Heſiod. v. 112.

Παρ' δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην
Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quæ Veteres conveniebant, ut Romæ in tonſtrinas. Sic apud Græcos erant ærariæ officinæ, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat χάλκειον θῶκον. *A. Fabri.*

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησὶν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίαις γίνεσθαι αὐτὰς. καὶ παρ' ἐνίοις τὸν Θεὸν λέσχην ὅριον ἐπικαλεῖσθαι. ſcribe λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de natura deorum. καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Απόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. h. e. *nugatorem & congerronem eum (Apollinem) nuncupant, quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur, noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejuſmodi λέσχαι ſive exhedræ in palæſtris Græca conſuetu-

+ Fuit elegorū scriptor ad qē refert D. L. Is fuit amicus Callim., a Strab. XIV int doctos Halicarnassenses comemorats.

Ξεῖν' Ἀλιχαρνησεῦ τερπάλαι ἀοδίν·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἣσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴρ ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ. [v. Huschk. Tib. I. 3. 4, p. 76.]

γ'.

Τίμων μισάνθρωπ' ἐσοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν ἔπαγε πολλά, παρέλθε μόνον.

δ'. del. Ep. p. 123.

Τίμων (ἀγνὸν ἔτ' ἐστὶ) πί τοι, Φάε, ἢ σκότε ἔχθρον;
Τὸ σκότε, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ε'. del. Ep. p. 109

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτα, παλαίτερε· ἀλλὰ σύνιμέ με Κόγ-

suetudine describuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedræ spatiosæ habentes sedes, in quibus Philosophi, Rhetores, reliquique qui sindiis delectantur, sedentes disputare possint.* Quales vero in Græcia λέσχαι, tales Romæ *tabernæ*, quæ ad pilas sitæ. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales
A pileatis nona fratribus pila.

Horat.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.

Simile del. Ux. VI. 57 (v. Petav. ad Synes. p. 18) Ἀλκιμέδων ἐκοιμήθη κατὰς ἡμέρας ἐννέα, ἕως ἐγὼ ἐλθὼν ἐσπούδασα ἐξεγερθῆναι. Scholiast. Aristophan. Nubes tentat Solanus. Edit.

Ibid. Κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere soles. A. Fabri.*

V. 4. Τετράπαλαι] Aristophanes facete in Equitibus:

ΚΛ. Ω δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος
Τρίπαλαι κἀθήμαι, βυλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. Ἐγὼ δ' ἑκάπαλαί γε, κἠδωδεκάπαλαι
Καὶ χιλιόπαλαι, κἠπερόπαλαι,
πάλαι πάλαι. *A. Fabri.*

V. 5. Αἱ δὲ ταὶ ζώουσιν ἀηδόνες] Musas, hoc est, scripta ejus intelligit. Apud Pamphylios ἀηδὼν etiam dicitur Ἀθηνᾶ, ut annotavit Hesychius. *Vulcan.*

BENTLEIUS.

V. 6. Ἁρπακτὴρ ἀΐδης] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus nostris sonus iste repetitus ης ης. Quamobrem reponebam Ἁρπακτὴρ ἀΐδης: ut apud Homerum: Il. Ω.

Ἀρτῶν δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Observaram etiam hujus formæ nomina libenter usurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

Οὐ μὴν ὀπίκλητοι Καλοδωνίς ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε ——

Postea inspectis Diogenis Laertii editionibus vetustis; plane ut emendaram, ibi reperi ἁρπακτῆρ. Quod perperam in recentioribus mutatum est.

IN EPIGR. III.

V. 1. Τίμων μισάνθρωπος &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio. p. 926. Edit. p. 300.

IN EPIGR. IV.

V. 1. Τίμων (ἀγνὸν ἔτ' ἐστὶ) &c.] Extat in Antholog. lib. III. cap. 7. p. 300. Post epigramma IV, in prioribus Callimachi editionibus sequebantur hæc:

Ὄνε μὲν πυρὶ ἴσρν ἔχει μένε, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα λίζυσαν ἅλα
Βορρᾶς· νὺ δ' ὁτος, τὰ δέ τοι κεκρυμμένα φαίνει

Βυσ-

Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunæ
Sacra

Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quæ Athenæus habet lib. 2. cap. 2; eorum auctorem memorans τὸν Κυρηναῖον ποιητήν. Atqui poeta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus hæc epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. Ναρθηκοπλήρωτον, hemiſtichium illud ὄινός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος Eratoſtheni attribuit: & Stobæus Tit. XVIII. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Pædag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

IN EPIGR. V.

V. 1. Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος·] Lege, παλαίτερον, i. e. *olim*, *prius*. *Olim eram concha*, *ſed nunc* &c. Callimachus alibi:

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρῖτι] Steph. Byzantinus v Ζεφύριον· ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις. ὡς Καλλίμαχος. In animo habuit hoc ipſum epigramma.

VARIORUM.

V. 6. Ἁρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

ſtrepitumque Acherontis avari.
A. Fabri.

IN EPIGR. III.

Agnoſcit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. *A. Fabri.*

IN EPIGR. IV.

V. 2. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ] Unde & πλείονες dicuntur οἱ τετελευτηκότες, ut & Latinis plures. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi. Vulcan.*

Ibid. ὑμέων γὰρ πλείονες] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumſpiciat hominum oſor. Hunc Athenis lapidatum fuiſſe refert Auſonius. Ego lapidatum non ſaxis glebiſve appetitum infectatumve ſed probro maledictiſque confoſſum accipio, Plutarchi ac Suidæ teſtimonio fidem habens, quem conſule in vocibus ἀποῤῥῶγες & τίμων. Cnemonem quoque ex Ammonio & Æliano μισάνθρωπον fuiſſe agnoſcimus. *Brod.* p. 202.

IN EPIGR. V.

Argumentum hujus Epigrammatis ſic ſe habet. Piſcis in Inſula Co captus fuerat, & a Seleucea Cliniæ filia ad Arſinoen

Κύπρει, σελιναίης ἄνθεμα φρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον. εἰ μὲν ἀῆται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ὑπὸ πρωτόνων.
Εἰ δὲ γαλιωάη, λιπαρὴ Θεὸς, ἅλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τέκνομα συμφέρῃ.
Ἐς Γ' ἔπεσον φῶτ' ἀπὸ Ἰνάς Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ πρόσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης. η
Μηδέ μοι ὀρ θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
Τίκτῃ Γ' ἀνοτέρης ὦεον Ἀλκυόνης.
Κλεινὶς ἀλλὰ φυγατεῖ δίδοι χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐξ ἀπ' Ἰολίδος.

Sic et Oppian. Hal. 3. ubi v. Rittersh.

In Bentl. τοῖς ποσὶν ὥσπερ

Τὸ conj. Ern. πᾶσ articulo prægat.

Τὲ

noen Berenices matrem missus, quæ & Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. *A. Fabri.*

Citatur hoc Epigramma ab Athenæo lib. Dipnos. 7. Describit vero Callimachus elegantissime hoc Epigrammate Nautilum piscem, sive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe species est. De quo ita Plinius lib. 9. *Supinus hic in summa æquorum pervenit, ita sepaulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget: postea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris subremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo se regit, ita vadit alte, Liburnicarum gaudens imagine. si quid pavoris interveniat, hausta se mergens aqua.* Vulcan.

V. 1. Ζεφυρῖτι] Hanc versu secundo Κύπρει, & octavo Ἀρσινόην vocat quæ & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Arsinoe porro pro Venere Zephyritide culta fuit apud Ægyptios. *Vulcan.*

Ibid. παλαίτερος] Olim talis eram. *Anna Fabri.*

V. 2. σελιναίης ἄνθεμα] Ἀνάθημα non Lunæ, sed Seleneæ Smyrnensis, quam vers. 11. Cliniæ filiam periphrastice vocat. *Vulcan.*

V. 3. εἰ μὲν ἄῆται] Subaudi πνέῃσι. *Vulcan.*

V. 4. πρωτόνων] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. *A. Fabri.*

V. 5. λιπαρὴ Θεὸς] Puto Callimachum sic vocare τὴν γαλήνην: sin minus, erit vocativus ad Arsinoen, quam compellat; sed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

Αἶψα δ' Ἁπολήγονθ' ἄνεμος, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος.

A. Fabri.

V. 6. Ποσσὶν, ἵν'] Videndus Athenæus l. 7. ubi hæc aliter se habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris sim destituta. Forsan legendum, ut ad oram Codicis Pater meus scripserat, ποσσὶν ἀεὶ, *usque navigans pedibus*: quod si ita sit, delendum τὸ καί. *A. Fabri.*

Ibid. καὶ τέκνομα συμφέρηται] Hinc etiam (a remigio brachiorum fortasse) πόμπιλον dictum fuisse Nautilum Plinius scribit. *Vulcan.*

V. 7. παρ' Ἰνάς Ἰουλίδος] Juliopolim sunt qui Ægypti urbem faciunt, distantem ab Alexandria duobus passuum millibus. *Vulcanius.* Pessime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim

Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Æquore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtæ tandem ripam incidi Julidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoæ:
Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
Atque ovum triſtis nunc parit Alcyones)
Poſt mihi, ſed natæ fer grates Cliniæ, honeſti
Nam cultrix Smyrna prodiit Æolide.

Sum-

enim Ciæ inſulæ oppidum eſt. *A. Fabri.*

V. 8. Ἀρσινόης] Pater legebat Ἀρσινόη: hæc enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menæch. Act. 5. Sc. 2. v. 118.

Imperium tuum demutat atque dictum, Apollinis.

ubi τὸ *Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Græco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, v. 381.

Ἐνθάδ' ἔπειτά κε μοῦνον ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν ὄπις.

A. Fabri. Doctiſſimus Sladus quoque præfert Ἀρσινόη. Sic abiam Etym. M. v. περιστερή.

BENTLEIUS.

V. 9. Μηδέ μοι ἐν Δαλάμηισιν ἔθ' ὡς πάρος (ἐιμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Αλκυόνης.] Hæc connectenda ſunt cum præcedentibus: *ut eſſem tibi nobile ludicrum, o Arſinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent Alcyones; mortua enim ſum*: i. e. neque amplius victitarem ovis Alcyonum. Lego autem:

Τίκτηλαι νοτερῆς ὤεον Αλκυόνος.

Νοτερὴς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. At αἰνοτέρης, hoc eſt, *gravioris, horribilioris*, quid rei cum Alcyone habeat, ſane neſcio. Huic Epigrammati illa ſubjunguntur in prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἐπ' Ιλλυρικῶ πόρε χάσατες ἐρέλμά &c.

Sed in hac noſtra locum habeat rectius inter Fragmenta.

Probarem emend. Bentl., si tuto pendere a τέρπ. Sed indicat desiderator. Neque tuto retineri videtur ἐμὸν, nisi jam pariter post Alcyones, Alcyone mihi jam parit ovum, apti versum. Sin autem placet τίκτει, legendum Ἀλκυονὶς. αἰνοτέρης non puto esse a Callim. ipso substitutum nomen, sed multa hic obscura conjici possunt. Ἀλκυονὶς, ἀλκυονὸς. Etym.

VARIORUM.

V. 10. Τίκλει τ' αἰνοτέρης] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (ἐιμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Αλκυόνης) neque enim, ſi ita legatur, ſenſus aliquis conſtat, ut neque in verſione (*mortua nam ſum: Atque ovum triſtis nunc parit Alcyones.*) Claudendam itaque parentheſin dixerim poſt ἄπνους, & reliqua dependere a Μηδέ μοι, & legendum eſſe τίκλοι non τίκλει. ut ſit ſenſus, Nautilum non optare ſibi deinceps Halcyonia, hoc eſt, tranquillum mare, ſed Seleneæ, quippe cujus & pietati & patriæ Venus hoc debeat. *Vulcan.*

Ibid. Τίκλοι τ'] Certe ſenſus petitur legatur τίκτοιτ' pro τίκτοίλο. Αλκυόνης & αἰνοτέρης debet eſſe in ſecundo caſu. μοι eſt ut Latini dicunt *mihi*, id eſt *in meam gratiam*. Et ſic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis Alcyonæ pariatur; neque enim amplius vita fruor; ſed hanc gratiam det filiæ Clinia, quæ Seleneæ dicebatur.* A. Fabri.

BENT-

ε.

Τῆ Σαμίη πόνῳ εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένη. κλαίω δ' Εὐρύζην, ὅσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρῳ νῦν δὲ καλεῦμαι
Γέφυρα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τῆτο μέγα;

ζ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὸν λίθον, ἔτρεφε κύρβις,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι τὸν πρόπον οἰόμενος·
Ἡ δὲ πάφω κλιθεῖσα κατέκλανε παῖδα πεσοῦσα·
Φεύγετε μητρυιῆς τὴ πάφον οἱ τεθνηκότες.

Ηλ-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. VI.

Habet etiam Schol. ined. Dionysii Thracis, cod. Vindob. apud Strabo (cf. Fabric. ad Sext. Empir. adv. Grammat. p. 325.) male legitur Bentl. e Sexto mutavit. Sed Scholion legenda cum Sex. et Schol. Dion.

V. 1. Τῆ Σαμίη πόνῳ εἰμί, &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. & Sextum Empiricum, cap. 2. lib. 1. Apud Sextum legitur:

Κρεωφύλῳ πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν.

quod magis placet.

Ὁμηρειον δε ιαζδα οὐ Eustath. MSS. Sexcet Fabric.) Schol. Dion. Etym. M. v. γραμμα. V. Valck. Animadv. Amm. p. 58.

V. 3. Ὁμήρῳ νῦν δὲ καλεῦμαι] Strabonis editiones posteriores: Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι. Sed Aldina: Ὁμήρῳ δὲ καλεῦμαι. adde νῦν ex Sexto: quanquam apud Eustathium legitur, Ὁμήρειον.

V. 4. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τῆτο μέγα;] Interpres perperam:

Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave est?

Nam delenda est interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum est Creophylo*: i. e. hoc magno honori & laudi est Creophylo; poema suum non indignum visum esse, quod Homero adscriberetur. Hanc esse Epigrammatis hujus sententiam confirmat Eustathius ad B. Iliad. p. 250. Ἐπορθήσεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, ἐις ἣν δοκεῖ γεφῦραι ἡ Ὁμηρος· ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεωφύλος ὁ Σάμιος ξενία ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτῦ τὸ ὑπογραφὴν τῆ ποιήματος ὁ καλῆσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τετέχθαι ἔχει εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρε τὸ μὴ ὑπογράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῶ, ἀλλὰ τῶ φίλω Κρεωφύλω, οἷον ὅτι Κρεωφύλε Σαμίε Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλίν φασι, Κρεώφυλον μὲν γεγράφαι, Ὁμήρῳ δὲ ὑπογραπῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, ἀ τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσήμυνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρείζοντα γέφει ἐν Ἐπιγράμματι ἄτῳ.

Τῆ Σαμίη πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένη - - Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γέφυρα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τῆτο μέγα.

Clemens Alexandrinus Poema illud non solum Homero & Creophylo, sed & Panyasidi etiam a quibusdam adsignatum esse memorat; Stromat. lib VI. Αὐτοτελῶς δὲ τὰ ἑτέρων ὠφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐν Μυσαίς τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, ἢ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνη τῆ Λινδίᾳ Ἡρακλείαν· Πανύασις τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλῳ τῷ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν. Quæ in prioribus editionibus ex Stobæo huc adducta sunt, ἢ δὲ ἐγὼ τὰ μὲν ὄντα καρῆτι τίμος ἔδωκα &c. &, Κυφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσις ἀνίαι &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

V. 1. Στήλην μητρυιῆς &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 50.

Ibid. μικρὸν λίθον.] Si cippus adeo parvus; quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque μιαιφόνον, *scelestum* lapidem, μιαιφόνον, cæde contaminatum.

V A-

V I.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
Euryte ſed caſus lugeo mœſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

V I I.

Serta puer cippo dabat officioſa novercæ,
Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.
Ille cadens miſerum oppreſſit labendo. novercæ
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

Pura

VARIORUM.

IN EPIGR. VI.

V. 1. Τȣ̃ Σαμίȣ πόνος] Citatur hoc Epigramma a Strabone lib. 14. ubi a Callimacho diſſentit. Σάμιος, inquiens, ἣν καὶ Κρεώφυλος ὃν φασὶ δεξάμενον ξενία ποτὲ Ὅμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τȣ̃ ποιήματος, ὃ καλȣ̃σι Οἰχαλίας ἅλωσιν. Καλλίμαχος δὲ τȣ̃ναντίον ἐμφαίνει δι' ἐπιγράμματος τινος, ὡς ὀκείνȣ μὲν ποιήσαντος, λεγομένȣ δὲ Ὁμήρȣ διὰ τὴν λεγομένην ξενίαν. Ubi corrupte apud Strabonem legitur τȣ̃το μέσα pro μέγα. *Vulcan.*

V. 2. Εὔρυτον] Urbs eadem quæ Oechalia in Meſſenia, aliis Arcadiæ tribuitur, aliis Eubœæ. *A. Fabri.*

IN EPIGR. VII.

V. 1. μικρὰν λιθὸν] In feminino eſt *politum marmor, lapis politus.* A. Fabri.

Ibid. ἔστεφε] Non modo floribus, ſed & unguentis, ornabant ſtelas. Anacreon Od. 4.

Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν
Τί δὲ γῆ χέειν μάταια;

idque faciebant non tantum in mortuos, ſed & in amatos viventes. Theocrit. Idyll. 18.

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι σταζεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.

Anna Fabri. Apio fortaſſis. nam olim monumenta defunctorum hac herba coronabantur. Hinc τȣ̃ σελίνȣ δεῖται, proverbio dictum ab antiquis quoties morbum capitalem innuebant, & vitæ periculum imminere. Lucianus τὸ δὲ ὁ ὑπὲρ τȣ̃ τάφȣ λίθος ἐστεφανωμένος. Petale, στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. Plinius, *& jam tunc coronæ deorum honoserant & larium publicorum privatorumque, ac ſepulchrorum & manium.* addo & mortuorum ob vitæ exantlata certamina. Plutarchus in Pericle, ἐπιφέρων δὲ τῷ νεκρῷ στέφανον. Cadaver quoque cum ramis oleaginis efferebatur plerumque. Cipporum vero excitandorum originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut ſub montibus aut in montibus ſepeliebantur: unde natum eſt, ut ſupra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnæ.* & alibi. *columnæ mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum ſepulchra. *Brod.* p. 96

V. 3. τάφῳ κλινθεῖσα] Senſus non ſtat; nam quomodo fit, ut cum puer ſtelam coronet, illa cadens puerum poſſit occidere. Certe nullo modo poſſet, & hæc cauſa eſt cur Pater legerit κάτω κλινθεῖσα. Neque enim puer a tumulo, ſed a ſolo, ſtelam coronabat. *Anna Fabri.*

V. 4. οἱ πρόγονοι] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati ſunt, hoc eſt quorum pater & mater ſecundas nuptias adierunt, ut ἐπίγονοι ex ſecundis nuptiis nati. ſic Latine privignus dictus, ut notat Feſtus, quod ante quam mater ſecundo nuberet eſt progenitus. *Vulcanius.* Wesseling. Diod. IV, p. 287.

BENT-

ή.

Ηλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδὸν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ' αὑτὴ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει;
Αλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ελλας ἀεὶ σοφίαν.

θ'.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ρῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἢν τις ἔρηται

Πῶς

BENTLEIUS.

IN EPIGR. VIII.

V. 1. Ηλθε Θεαίτητος &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 69.

Ibid. ἡ δ' ἐπὶ κισσὸν] Lege ut extat in Anthol.

εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Αλλων μὲν &c.

Theætetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine Poetarum; sed prava judicum sententia victus est. Quem solatur epigrammate Callimachus; testatur eum *veram viam ad victoriam instituisse: quod si propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non ducat: at tamen a sera posteritate laudem consequetur Theætetus; cum eorum, qui vitiosis suffragiis coronam adepti sunt, honos & memoria brevi intercident.*

IN EPIGR. IX.

V. 1. Μικρή τις. Διόνυσε &c.] Anthol. 1. c. 69.

VARIORUM.

IN EPIGR. VIII.

V. 1. Ηλθε Θεαίτητος] Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἐβίωσε καθαρῶς. Scholiastes. Hujus Theæteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poeta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philosophum Plato quoque introducit cum Socrate disputantem in dialogo Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης. & mox in Sophista, atque aliis nonnullis. *Obsopoeus.*

Ibid. εἰ δὲ ἐπὶ κισσὸν] *Hederæ doctarum præmia frontium.* Horat. *A. Fabri.* Si (vel ἡ δ' ἐπὶ) ad poeticum nomen promerendum non eadem est via. Nam eorum qui in certaminibus poeticis aut gymnicis victores a præconibus denunciantur gloria plerumque e vestigio deperit: doctorum vero hominum Phœbo digna locutorum, quorum in numero est Theætetus, laudis & doctrinæ monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. *Brod.*

V. 2. οὐχ αὑτὴ] Non sola; nam & Alexandriæ Dionysia fiebant, ut in Græcia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ικετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν
Ὡ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. *A. Fabri.*

V. 3. Αλλων μὲν] τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Cl. Meursius mavult legere ἄθλων μὲν. quia apud veteres certaminum victores per præconem renunciari moris erat. Virg. v. Æneid.

Tum satus Anchisa cunctis ex more vocatis,
Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat.

Inde

VIII.

Pura Theætetus vitæ vestigia strinxit:
Non hederas idem strinxit Jacche tuas.
Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
Ingenium semper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve est fingenti pulchra poetæ,
Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faveris, ille rogatus
Quo-

Inde est quod ait Eumenius Rhetor. *Fortissimi viri in sacris certaminibus summo labore atque etiam vitæ periculo solam vocem præconis & coronæ testimonium petunt.* μοῦνος κλέων, ne opponitur inter κλέων et κλεινὸς pereat.

IN EPIGR. IX.

Titulus hujus Epigrammatis qui est in editione H. Stephani, εἰς τὸς βραχυλόγους, nulla ratione acumen Epigrammatis repræsentat, ut nec versio ipsa, præcipue vers. 3. ἤν τις ἔρηται Πῶς ἔβαλες; φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. *Ille rogatus, Quomodo prostrarit, fatta stupenda canet.* Neque enim, meo quidem judicio, hoc vult Callimachus; sed victorem interrogatum de suo certamine, respondere unico verbo, VICI. Victum vero, de suo successu (ita enim interpretor πῶς ἔβαλες; metaphora sumta a dubio talorum jactu) non simpliciter respondere VICTUS SUM, sed circuitu verborum utentem, excusare iniquitatem suæ fortunæ. Optat itaque sibi Callimachus victoriam, quam per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ repræsentat. *Vulcan.*

V. 1. Μικρή τις] Hæc scil. νικῶ, quæ utebantur quoque præcones, quum victorem quempiam pronunciarent. Plutarch. Μακεδονίς ἦθα Τιμόθεε, ὁτεκμάτος εἶπε, Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος. *Brod* Epigrammatis hujus hæc est sententia. Poeta, o Bacche, qui pulcre officio suo fungitur, verbulo uno rem absolvit; ait enim vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non faustus aspiraveris is interroganti cuipiam. Quomodo tibi res processit? respondet gravia & molesta sunt quæ evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui æquo longiora meditatur; molesta ei contingant: mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus *Vinco*. Hanc interpretationem debemus Illustrissimo Huetio, qui natus unice videtur ad optimarum artium dignitatem tuendam & augendam.

Ibid. καλὰ πρήσσοντι] καλὰ πράττειν est, opinor, καλῶς πράττειν, scilicet, *feliciter agere & prospere*, & contra κακῶς πράττειν *infeliciter*. Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra*. Cæterum Vulcanius in Notis optime hujus Epigrammatis acumen ostendit. Poeta enim, cui res bene cesserat, & qui fleterat, dicebat tantum νικῶ. Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium suum excusare nitebatur. *A. Fabri.*

V. 2. νικῶ] οἱ μὲν ἑαυτοῖς τιθαρρυνικότες ποιηταὶ, νικῶ, μόνον λέγουσι· οἱ δὲ τύμπαλιν μακροπέρα τῇ φράσει. Scholiastes.

V. 3. Ὃ δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδίξιος] Sunt enim poetæ θεόπνευστοι, hoc est divino numine afflati. *Vulcan.*

Ibid. ἐνδίξιος] Parnassus biceps, vertex unus Phœbo, alter Baccho sacer. *A. Fabri.*

Πῶς ἔβαλες, φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τᾷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ὄντα, τοῦτο γένοιτο
Τέως, ἐμοὶ δ' ὦ ναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'. del. Ep. p. 260.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. ζῆσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ια'.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν Ἀΐδῃ, ὄφρα πύθηαι
Ἤ περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται.
Δίζεαι, Φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Πάυσανίην. δλεῖς δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ιβ'.

Σώτιμος ἰὼ ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος. ἀμφὶ λέξω,
Θῆ-

V. 4. Πῶς ἔβαλες] Ὁμηρικὸν τοῦτο πάθος. ἐκεῖνος γάρ φησι βάλλ' ἔτως. Scholiastes. Πῶς ἔβαλες, quomodo dejecisti, scil. adversarium? quomodo hic aut ille victus est, ait, dura facta scil. esse in certamine, id est, narrat magno hiatu stupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu magnas nugas agit. *Obsopoeus.*

Ibid. Πῶς ἔβαλες] Metaphora a telorum jactu, ut ait Vulcanius: sed mallem explicare, *quomodo prostratus fuisti?* ita ut activum pro passivo sumatur. *A. Fabri.*

Ibid. σκληρὰ τὰ γιγνόμενα] Nullo modo Stephanus hujus versus sensum assecutus est, qui vertit *facta stupenda canet*: quæ verba a nemine, ut puto, intelligi potest. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petat, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo prostratus es?* Dicet ille, *Mihi res infeliciter cessit*: Gallice, J'AY EU DU MALHEUR, ut bene Vulcanius. *Anna Fabri.*

V. 5. τὰ μὴνδικα] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res surpes* vertit, & alter *nefas*. Verte: Quæ Judicibus Theatralibus non placent, non accepta sunt. A. Fabri.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. X.

V. 1. Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XI.

V. 1. Ἦν δίζῃ Τίμαρχον &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XII.

V. 1. Σώτιμος ἰὼ &c.] Anthol. 3. c. 2.

VARIORUM.

IN EPIGR. X.

V. 1. Τῆδε Σάων Ἀκάνθιος] Incertum est utrum hic Saon Thrax fuerit, an Ægyptius. Nam Stephanus Ἀκανθον, urbem Thraciæ & Ægypti prope Memphim esse scribit. unde gentile nomen derivatur Ἀκάνθιος. *Obsopoeus.*

Ibid. ἱερὸν] Vulcanius explicat *ἱερὸν longum, perpetuum*: ego vero *somnum ἱερὸν* Callimachum appellasse contendo, quia ἐν εὐσεβέων χώρᾳ διέτριβεν Σποθαγών. *A. Fabri.* Sacer ita manet, quia in pietatis sequitur. Brunck. Jac. B. 7, 13; Meurs. p. 92.

Ibid. ὕπνον] Somnus est mors, Horat.

Ne

Quomodo proſtrarit, facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
Eveniunt: carmen ſed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

X I.

Si tibi Timarchum quæris, ſciteris ut illum
Aut de anima, aut mentes quomodo rurſus erunt:
In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
Pauſaniæ: inque piis cœtibus invenies.

X I I.

Hoſpes erat brevis, urna brevis: brevis ipſe ero verſu.
The-

Ne longus tibi ſomnus unde
Non times detur.

& Virgil.

oculos huic ferreus urget
Somnus, in æternam clauduntur
lumina mortem.

Horat.

Ergo Quintilium perpetuus ſopor urget?

& apud Plautum *in ſoporem collocare* eſt *occidere*, in Amphitr. *A. Fabri.* Uſitatum veteribus, maxime Hebræis, κατ' ἐυφημισμὸν mortem ſomni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in paraphraſi,

Ὕπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμεμφέα Λαζαρος ἔυδει.

Sic Æſchylo Ἐυμενίσι mortui ἔυδοντες dicuntur & Lycophron ſepulcrum ἐυναςήριον vocat. Id inde profectum quia dormientes mortuis ſunt ſimiles, unde & mortis fratrem ſomnum nuncuparunt. Vide Cl. Meurſii commentarium in Lycophronis Caſſandram.

V. 2. Κοιμᾶται] Ita & κοιμήτηρια dicimus communia ſepulcra: ita & Hebræi *dormire* dicunt, pro *mortuum eſſe*. *A. Fabri.*

Ibid. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς] Ita Julianus Ægyptius,

ἀρεταὶ κρείσσονες εἰσὶ μόρου.

Ἱερὸν vero ὕπνον vocat magnum, perpetuum. *Vulcanius.*

IN EPIGR. XI.

V. 1. Ἦν δίζῃ Τίμαρχον] De Timarcho quodam Athenienſi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animæ: Quem apud inferos in piorum hominum cœtu dicit eſſe quærendum. *Obſopoeus.*

V. 2. ψυχῆς] Forſan tangit aliquem Pythagoricum de Palingeneſia: nam Callimachus animos non credebat immortales. *A. Fabri.*

Ibid. ἢ πάλι πῶς ἔσεται] πάλι hoc eſt εἰς τὸ πίσω, poſt obitum ſcilicet. *Vulcanius.*

V. 3. φυλῆς Πτολεμαΐδος] Pauſanias ὕςερον δὲ καὶ τῶν δὲ, φυλὰς ἔχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀτταλοῦ τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ κατ' ἐμὲ ἤδη βασιλέως Ἀδριανοῦ. Stephanus in dictione Βερενικίδαι. Fuit & Alexandriæ tribus Ptolemæa nuncupata. Grammatici, Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς, τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, φυλῆς Πτολεμαΐδος. *Brod.* Meminit hujus tribus Scholiaſtes Ariſtophanis ad σφήκας, & illum Chriſtianus ſuſpectum vitii videtur habuiſſe, quia videlicet hujus loci immemor ſcribebat. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XII.

V. 1. Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος καὶ ὁ τάφος] De homine brevi in exiguo quoque ſepulcro condito, de quo ſe quoque pau-

Θῆρις Αρισταίου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ, δολιχόν.

ιγ'.

Κύζικον ἦν ἔλθης, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τ' κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ'.

Ἦρ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; εἰ τ' Ἀρίμνα
Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
Ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; πολὺ σκότος. αἱ δ' ἄνοδοι τί;
Ψεῦδος. ὁ δὲ πλούτων; μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τ' ἡδὺ
Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιε'.

Δαίμονα τὶς δ' εὖ οἶδε τ' ἄυριον; ἡνίκα καί σε
Χάρμι τ' ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,

Τῇ

ca & brevia dicturum dicit. Theris est *Aristæi filius, Cretensis*, qui vicit stadio. *Obsopoeus.*

V. 2. δολιχόν] Victor dolichodromus. erant enim diaulodromi, & stadiodromi cursores.. *Brod* Subaudiendum νικήσας, δρόμον videlicet, hoc est victor dolichodromus. Dolichus vero, ut auctor est Suidas, XXIV stadia continebat, vel, ut Sophoclis interpres; XX. Hermolaus & Budæus ex Herone XII stadiorum esse putant. Parmenion lib. Epigr. 1. eos qui in Epigrammate brevitatem non sectantur, iis comparat qui in stadio dolichum quærunt; inquiens:

Φημὶ πολυστιχίην ὀπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
Εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.

Vulcanius. ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν] Ambigue: qui vicit stadio, sub me jacet: & sub me vitæ curriculum absolvit. Hæc Illustrissimus Huetius annotavit ad anthologiam Græcorum epigrammatum.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XIII.

V. 1. Κύζικον ἦν ἔλθης, &c.] Anthol. 3. cap. 6.

IN EPIGR. XIV.

V. 1. Ἦρ' ὑπό σοι Χαρίδας &c.] Anthol. 3. c. 6.

IN EPIGR. XV.

V. 1. Δαίμονα τὶς δ' εὖ οἶδε &c.] Antholog. lib. 3. c. 6.

VARIORUM.

IN EPIGR. XIII.

V. 1. Κύζικον ἦν ἔλθης] Tumulus loquitur. Κύζικος, civitas est Propontidis. *Obsopoeus.*

IN EPIGR. XIV.

In hoc Epigrammate Callimachus videtur imitatus Simonidem, qui dicit alicubi,

κρυφ

Imo: „Theris Aristaei, Cres, sub me. Hoc quoq longum", sc. pro brevitate hominis et sepulcri. simile 36 ποῖος, ὁ Κρῆς. δέχομαι.

Theris Ariſtæi, Cres, latet hoc tumulo.

X I I I.

Cyzicon ingreſſo, facili eſt reperire labore
Hippacon & Didymen: nobile quippe genus.
His tu mœſta quidem referes jam nuntia, natum
Dic tamen illorum quod teneo Critiam.

X I V.

[a] Anne cubat ſub te Charidas? [b] Si dicis Arimnæ
Progeniem, noſtro ſecubat ille rogo.
[a] O Charida, quidnam eſt infra? [b] Tenebræ. [a] Reditus quid?
[b] Nugæ. [a] Quid Pluto? [b] Fabula: concidimus.
Verus hic eſt vobis ſermo: ſin quæris amœnum,
Ivit Alexandri ſub Styga Bucephalus.

X V.

Quis ſcit an adjiciant hodiernis craſtina divi?
Quando heri te, Charmi, vidimus hiſce oculis,
Nunc

κρυφθεὶς ζ
Ὑπὸ γῆς, κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.
A. Fabri.

V. 3. Αἱ δ' ἄνοδοι] Per ἄνοδον accipio ego παλιγγενεσίαν. *A. Fabri.*

V. 4. ὁ δὲ πλούτων; ϛ μῦθος] Juven.
Stygio nigras in gurgite ranas
Nec pueri credunt. Vulcan.

Ibid. ἀπωλόμεθα] *Omnino periimus,* οὐ κατὰ τὸ σῶμα μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. *A. Fabri.*

V. 5. Εἰ δὲ τὴν ἡδὺν] Sic Gallice verterem: MAIS LE BON EST, QUE LE GROS BŒUF DE PELLEUS Y EST AUSSI-BIEN AVEC SON IMMORTALITE, QUE LES AUTRES. Nam Pellæus, ut puto, non ἐθνικὸν, ſed proprium hominis qui animos immortales eſſe credebat. Aliter tamen Interpr. qui πελλαίου βοῦς μέγας, *Alexandri Bucephalus* interpretatur. *A. Fabri.*

V. 6. Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην] Quod verti, *Venit Alexandri ſub Styga Bucephalus.* mihi non admodum probatur. Malim itaque ſimpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellæi ſub Styga bos abiit.* Nam Jo. Brodæus, per πελλαῖον, Philippum Pellæum intelligi vult. ut ſit βοῦς μέγας ἀντὶ τοῦ, ὁ υἱὸς μέγας, Alexander videlicet, qua de re ſuum cuique judicium relinquo. *Vulcan.* Cl. Salmaſius in notis ad Tertull. de pallio putat hunc Pellæum fuiſſe ἀλάζονα, hominem inflatum, glorioſum, quia Græcis dicatur homo vaniloquus & nimis magnifice de ſe ſentiens & prædicans βοῦς. Inde proverbium βοῦς κύπριος, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ κοπρολόγων, in vanos qui multa de ſe jactabant.

IN EPIGR. XV.

V. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν ἄυρον] Jo. Brodæus hoc ad Simoniden refert, qui ἄυρον δαίμονα finxit. *Vulcanius.* Αὔρον] τὸ δ' ἄυρον τίς οἶδεν. Anacreon Od. 15. & Theocrit.
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' ἄυρον οὐκ ἐσορῶμες. *A. Fabri.*

Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. ἁδὲν ἐκείνης
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν λῷμ' ἀνιηρότερον.

ιγ.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, ἤ σ' ἂν ἐπέγνων
Εἰ μὴ Τιμοθέης πατρὸς ἐπῆν ὄνομα.
Στήλη, ἡ Μήθυμνα τεὴ πόλις, ἦ μέγα φημί
Χῆρον ἀνιαλῷς σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

ιζ. del. ep. p. 298.

Κρηθίδα τ' πολύμυθον, ὀπιζαμένῳ καλὰ παίζειν,
Δίζον Σαμίων πολλάκι φυγαθέρες,
Ἡδίζαν συνέειθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποδείξᾳ
Ἐνθάδε τ' πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιη. del. ep. p. 275.

Cicero Schol. Ver. Plutarch. et alii auctores, ex illis ea Gelli illustrant.

Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο φοαὶ νέες. ἁ γὰ ἂν ὑμεῖς
Παῖδα Διοκλείδα Σώπολιν ἐξένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί πᾳ φέρεθ νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνα
Ὄνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

Sigma convenit Ionicis Dorica. ad h. l. adjungo.

ιθ. ib.

Νάξιος οὐκ ὀπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ὑπὸ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολυμένῳ,

Εμ-

V. 3. Τῇ ἑτέρῃ] Ex hoc loco facile est refellere quod ait Scaliger alicubi, nempe Græcos nunquam dativos pro genitivis posuisse: nam hic τῇ ἑτέρῃ est procul dubio pro τῆ ἑτέρης. *A. Fabri.*

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XVI.

V. 1. Τιμονόη τίς δ' ἐσσί &c.] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVII.

V. 1. Κρηθίδα τὴν πολύμυθον &c.] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVIII.

V. 1. Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο &c.] Anthol. l. 3. c. 22.

IN EPIGR. XIX.

V. 1. Νάξιος οὐκ ὀπὶ γῆς &c.] Anthol. lib. 3. c. 22.

VARIORUM.

IN EPIGR. XVI.

V. 2. εἰ μὴ Τιμοθέης πατρὸς ἐπῆν ὄνομα] Non solùm mortuorum nomen sepulcris inscribebant Veteres, sed etiam unde & a quibus parentibus essent oriundi. *A. Fabri.*

V. 3. Μήθυμνα] Civitas est Lesbi per η enunciandum. Hinc Methymnæum vinum. οἶνος ἡδὺς καὶ γλυκὺς Galeno, invenies & Μέθυμνα καὶ Μηθύμνη. *Bred.*

IN

Nunc flentes hodie terris abſcondimus atris.
Haud patri clades triſtior ulla fuit.

X V I.

Quæ tu Timonoe es? proh Juppiter, haud ego noſſem
Te, niſi vidiſſem nomen ineſſe patris
Timothei cippo, Methymnæque urbis. at illa
Quam ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

X V I I.

Crethida feſtivamque jocis & luſibus aptam
In veteri quærit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitæ ſociam, dulcemque; ſed ipſa
Omnibus hic ſomni munera danda capit.

X V I I I.

O ſi nulla mari data carbaſa. ſic neque flerent
Noſtra Dioclide Sopolin ora ſatum.
Nunc vero exanimem volvunt circa æquora fluctus,
Proque illo tumulus nomen inanis habet.

X I X.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,

Inſti-

IN EPIGR. XVII.

V. 1. πολύμυθον] Verte *diſertam*, vel potius paſſive *celebrem*, *claram*. *A. Fabri.*

V. 3. ἠδ' ἀποβρίζει] βρίζειν veteres Græci vocarunt τὸ καθεύδειν. ut annotat Athenæus lib. Dipnoſoph. VIII. & βρίζω eſt dea vaticiniorum in ſomnis præſes, cui apud Delum ſacra faciebant. & βριζομάντις quæ ex ſomniis divinat. *Vulcan.*

IN EPIGR. XVIII.

V. 1. Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο] Obſervatione dignum ὤφελε μήδ' ἐγένοντο: nam alibi, ut puto, non reperies. *A. Fab.*

V. 4. κενεὸν] κενοτάφιον intelligit, & id hodieque fit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XIX.

V. 1. Νάξιος ἐπὶ γῆς] In Naxium Lycum mercatorem, qui Ægina navigans, navi fracta ſubmerſus eſt. Νάξιος eſt Naxo, quæ una eſt ex Cycladibus. *Vincent.* Obſop.

V. 2. Ἀπολλυμένην] Credo ſui memorem hoc ſcripſiſſe: nam, ut jam dixi, animorum immortalitatem impugnat. *A. Fabri.* ψυχὴν ſimpliciter vitam.

Εμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὴν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ενθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'. del. Ep. p. 303.

Ηῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ,
Αὐτοχερὶ. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Αριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὴν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κβ'.

Οστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ισθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ηρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

V. 3. Αἰγίνηθεν] Pessimè Vulcanius, qui vertit *Æginam dum navigat*. Imò ab Ægina redibat, & Naxon petebat. *A. Fabri.*

V. 4. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων] Ἄλλως, hoc est μάτην. significat enim κενοτάφιον sive κωφὸν λίθακα ei positum. *Vulcan.*

V. 6. ἐρίφων δυομένων] Cum Hœdi occidunt. ita Nicænetus lib. 3. Epigram. ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. Scholiastes Arati, Hœdos mane occidentes, magis tempestuosos esse scribit. ἡ γὰρ ἑώα, inquiens, δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Sed & orientibus Hœdis, auctore Ptolemæo, validæ fiunt tempestates. Manilius,

Tum subeunt Hœdi claudentes sidere pontum.

Vulcanius.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occiderit sidus hædorum*: male; vertendum fuit, *cum occidunt*: nam postea nil periculi. *A. Fabri.* Regula notanda navigantibus, quam etiam approbat Hesiodus libro posteriore. Ἐρίφων δυομένων, hodie occidentibus, id est, in Capricorno. *Obsopoeus.*

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XX.

V. 1. Δωδεκέτη τὸν παῖδα &c.] Anthol. 3. c. 23.

IN

Inſtitor Ægina ſolvens. nunc littora circum
Volvitur: at vacuus nomina cippus habet,
Voſque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hœdis,
Navita commotum diſce timere fretum.

X X.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen poſuit dulce Philippus humo.

X X I.

Mane tegebamus Melanippi membra ſepulcro,
Veſpere ſed Baſilo virgo perempta fuit,
Cæde ſua. ablato quia noluit eſſe ſuperſtes
Fratre. domus geminum ſic capit una malum,
Patris Ariſtippi: triſtataque cuncta Cyrene eſt,
Tecta videns natis taliter orba piis.

X X I I.

Quiſquis adis tumulum, me noveris eſſe viator
Callimachi natum, Callimachique patrem.
Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
Dux patriæ, invidia dulcius hic cecinit.

Imitate Greg. Naz. Ep. 151, in Murat. Anecd. Gr.

Nec

IN EPIGR. XXI.

V. 1. Ἠῷοι Μελάνιππον &c.] Antholog. 3. c. 23.

IN EPIGR. XXII.

V. 1. Οστις ἐμὸν παρὰ σῆμα &c.] Anthol. 3. c. 25.

V. 6. Αχρι βίου πολιὸς] Longe elegantior, mea quidem ſententia, habetur lectio apud Scholiaſtem Heſiodi, initio ſeu Theogoniæ ad hos verſus:

Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενον τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.

Εντεῦθεν ϗ Καλλίμαχος ἔφη,

- Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδας
Μὴ λοξῶς, πολιὸς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim ſcriptum fuiſſe:

- Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολιὸς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Oculo non obliquo, venuſte dictum: At illud ἄχρι βίου quam otioſum! quam languidum!

probat Ern., q. αχρι βιου interpretamentū habet sequenti πολιοῦς etc.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXI.

V. 6. τὸν ἐυτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.] Vir ſummus Daniel Huetius legit ἔυτεκνον, quod & ait adnotatum ſe repperiſſe ab ignota manu in codice Scaligeri.

IN EPIGR. XXII.

V. 2. Φέρεις πόδα] Ita & Latini dicunt *ferre pedem*, Plaut. Terent. *tetulit pedem*, Catul. de Coma Berenices, *ſi reditum tetuliſſet is*. Theocrit. τιθέναι ποδα, & nos in noſtro idiomate retinuimus: dicimus enim, JE NE METTRAY DE MA VIE LE PIED EN CE LIEU-LA. *A. Fabri.*

Οὐ νέμεσις. Μῶσαι γὰ ὅσσες ἴδον ὄμμασι παῖδας
Ἀλγεῖ βίᾳ πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κγ'.

Ἀγακίδιω τ' Κρῆτα, τ' αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
Ἐξ ὄρεος. ὁ νεῖ ἱερὸς Ἀγακίδης
Οἰκεῖ Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔθ' Ἀάφνιν
Ποιμένες, Ἀγακίδιω δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδ'.

Ἀμβρ. Sec. Ἐσπ. Θεόγνις. Ἁπαξ λεγ. Suid.

Sikel. ined. Diom. Thrac. ἡμιλακίσει φαίεν, unde Valck. Diatr. p. 58 legit ἡλικιάσει φαίνε. Sed Ἐσπας δείξει vix potest.

Ἔιπας, Ἡλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ μιβρακιώτης
Ἧλατ' ἀφ' ὑψηλᾶς τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον ᾔδην ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Ἀκοντ. Cod. Ambr. Pal.

Vel. παθὼν ex coniect. praefert Valck.

κε.

Ἥρως Ἠελίων ὁ πὶ φυλμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἱδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ὁ προφύρω.

Λο-

V. 5. μῶσαι γὰ ὅσσες ἴδον ὄμματι παῖδας] Hesiod. Theogonia:

Οὐ τινα τιμήσωσι Διὸς κούρῃ μεγάλοιο
Γεινομένους τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείσσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπος ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

ubi Hesiodus τὰς παῖδας γεινομένους vocat. Horat. *Quem tu Melpomene semel Nascentem placido lumine videris*, &c. *Vulcan.*

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXIII.

V. 1. Ἀγακίδην τὸν Κρῆτα &c.] Ex Antholog. lib. 3. c. 27.

IN EPIGR. XXIV.

V. 1. Ἔιπας Ἡλιε χαῖρε &c.] Anthol. lib. 3. c. 33. Sext. Empiric. lib. 1. c. 2. Ammonius in Porphyrii Isagogen. p. 3. Κλεόμβροτος τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ τε Πλάτωνος Φαίδωνι (lege ἐγκύψας) ἢ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θανάτου μελετᾶν γνοὺς, ὅτω δὲ τρόπω δεῖ μὴ γνοὺς ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ τείχος ἑαυτὸν κατερρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ὑπόγραμμα ποιητὴς, φησὶν Ἔιπας Ἥλιε χαῖρε &c.

V. 3. Ἄξιον ᾔδην ἰδὼν θανάτου κακόν] In Sexto est θανάτου τέλος, sed illud alterum, quod Anthol. & Ammonius præferunt, verior est lectio. Cicero Tuscul. 1. *Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait cum nihil sibi accidisset* ADVERSI, *emuro se in mare abjecisse, lecto Platonis* &c.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIV.

V. 1. Ἔιπας, Ἡλιε χαῖρε] Hoc est, valedicens luci. Apud Sophoclem Ajax sibi manus illaturus; tenebras orci suam lucem vocat. ἰὼ σκότος, inquiens, ἐμὸν φάος, ἔρεμνος ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοί, ἥλιος ἥλιος

Nec mirum. nam quos blandæ aſpexere puellos
Muſæ oculis, illos & coluere ſenes.

XXIII.

Paſtorem Aſtaciden rapuit de montibus iſtis
Nympha procax: & nunc eſt ſacer Aſtacides,
Dictæiſque habitat ſub quercubus ipſe. nec ultra
Paſtores Daphnin, ſed canite Aſtaciden.

XXIV.

Alia versio Camerarii in edit. ad C. Iuge. 2, p. 233.

Phœbe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
Ambraciota, Stygis vivus adivit aquas.
Funere nil dignum paſſus: ſolumque Platonis
De vita mentis perpete legit opus.

αφ' ὑψηλᾶς πέτρης. Book Iuge. 1, ita docet e Suidae, nā intelligi arcis Ambr. munit., ad stadia a mari distantis, seu portus.

XXV.

Amphipolitani juxta ſtabula Eetionis,
In parvo parvus veſtibulo inſideo:

An-

ἔλεσθ' ὀικήτορα ἔλεσθαι Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Catone ſtultæ philoſophiæ martyrem vocat. *Vulcan.* Huic rei teſtimonio eſt etiam Cicero Tuſculan. quæſt. lib. 1. his verbis. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt; quem ait, quum nihil ei accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro.* Ex quibus verbis ſatis conſtat pro εἰς ἀΐδην, legendum eſſe εἰς ἅλαδε, in mare. *Vincent.*

Ibid. Κλεόμβροτος] Divus Auguſtinus *Ille potius Cleombrotus in hac animi magnitudine reperiatur, quem ferunt lecto Platonis libro ubi de immortalitate animi diſputavit, ſe præcipitem dediſſe de muro.* Brod.

V. 3. Ἄξιον ἔδην ἰδὼν θανάτου κακόν] Ita & alii *ἰδεῖν κακὰ*, id eſt, *παθεῖν κακά*. Poſidippus, ὁ μὴ πεπλευκὼς οὐδὲν εὐόρμει κακόν. Et ſupra Callim. Epigram. 21. δίδυμον δ' οἰκοσιεὶ δ' ἀκακόν. Ita & Æſchylus dixit πρὸ δεμνιεῦ μόρου, & Pindarus *videre ſecuritatem*, id eſt *pati*: ESTRE EN SEURETE',

Διὰ τεὰν δύναμιν θεανεῖσ' ἀσφαλὲς.

quæ locutio Orientalibus non erat ignota, quippe dicebant ὀφθῆν ἀγαθὸς ἡμέρας. A. Fabri.

V. 4. Γεγραμμα] Phædonem intelligit. *A. Fabri.* γεγραμμα pro libro. v. Valck. Ll.

IN EPIGR. XXV.

V. 1. Ἥρως] Sine dubio Heros iſte ab equite quodam interfectus fuerat: ideoque Eetion ei equiti infenſus, maluit eum pedeſtri quam equeſtri ſtatua ponere in veſtibulo domus. Sed ignoratur hiſtoria. *A. Fabri.*

Ibid. Ἠετίωνος] Eetion Amphipolita, ſculptor peritiſſimus, qui eo tempore floruit, a Theocrito laudatus alicubi. *A. Fabri.*

Ibid. ὄπι σταθμόν] *Ad hoſpitium*, Vulcanius: malim ego *ad poſtes*, ut ſolebant eſſe imagines in veſtibulo. *Anna Fabri.*

V. 3.

ἀνωνύμου Ἐφεσίου hoc ſigmatium Eumap. p. 136. U. Obſ. misc. VI, p. 399

2. εἰς ἅλδα ἀπὸν. Hſ. vb. Placet. Οὐδ' ἀφ' ὑδὸς Valck. praeceptit veniam in Parthen. 2. quae Callim. Duetti ἀφ' ὁδὸς Salmasius. Unde satis aptitude conjectura εἰς ἅλαδε.

Λοξὸν ὄφιν ᾧ μέγον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἵππος
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρωπίσατο.

κϛ'.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλιον.
Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς οἱ ἔρωτι,
δύνειν Ὅρκος μὴ δυνεῖν κατ' ἐς ἀθανάτους.
δεξιονεῦ Cod. Pal. Vulgati videtur abunter. polatione Planudy. Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ φέρεται πυελ, ἡ δὲ παλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) ὁ λόγος, ὅτ' ἀεθμός.

κζ.

Καλλίχη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη,
Μήτηρ θὐππου παλαιοῦ ἡμετέρης.

κή.

Εἶχον ἀπὸ σμικρὸν ὀλίγον βίον, ὅτε με δεινὸν
Ῥέξων, ὅτ' ἀδικῶν ἐδέησα, γαῖα φίλη

Μί-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Εἰς Ἀεισοκράτιδα ἡ ὅτι Λακεδαιμονίων φώρους τὰ Μεσσηνίων ἡ συμμάχων προσόντα, ᾗ ὡς ἐφωράθη, καταλιθωθέντα ὑπ' Ἀρκάδων. Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ, εὗρε ᾗ Μεσσήνης σὺν Διὶ ἡ προσόντι, Ῥησίου, χαλεπὸν ᾗ λαθὼν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον· χαῖρε ζεῦ βασιλεῦ, ᾗ σάω Ἀρκαδίαν.

V 3. Λοξὸν ὄφιν ᾧ μέγον ἔχων ξίφος.] Serpentem Eetioni affingit, utpote Heroi. Et Artemidorus, Draconem Jovi, Soli, Cereri, Proserpinæ Triviæ, Æsculapio, & Heroibus sacrum facit. Porro Phœnices & Ægyptii divinæ cujusdam naturæ esse serpentes existimabant, quod non exteriorum membrorum adminiculo, aliorum animalium instar, sed spiritu quodam ac virtute intus latitante impulsi velocissime incederent, maximaque celeritate totum corpus in varias formas torquerent. præterea ob diuturnam eorum vitam, & redivivam depositam senili pelle, juventutem. Unde & Eusebius scribit, *Mundum ita ab Ægyptiis effingi solere: Duos,* inquit, *circulos efficiebant, quorum unum supra alterum collocabant, quibus Serpentem implicabant, qui accipitris caput haberet. Circuli, Mundi magnitudinem ac formam ostendebant: Serpens, bonum dæmonem universi conservatorem, hoc est spiritum illum quaqua pertinentem, qui vitam omnibus atque alimentum tribuit. Vulcanius.*

Ibid. ὄφιν] Quia videlicet serpentes ad sepulcra Heroum, Virgil. alicubi. *A. Fabri.*

BENT-

Anguem enſemque gerens. iratus nempe ſuperbo
Eetion equiti, me peditem appoſuit.

XXVI. del. Ep. p. 131.

Se Callignotus juravit Ionide nullum
Velle & nullum unquam plus coluiſſe virum.
Juravit: ſed vulgo ajunt, perjuria amantum,
Aures cœlicolum non penetrare ſacras.
Nunc alio cor amore terit, miſeræque puellæ,
Ceu Megaræ, ratio eſt nulla, nec ullus honor.

XXVII.

Antea Calliſte, ſed poſtea nomine Thera,
Dicta fuit, patriæ mater aprica meæ.

XXVIII.

Terra parens, parvo vixi breve tempus, & egi
Nil atrox, prudens non alicui nocui.

Si

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXV.

V. 1. Ηρως Ηετίωνος &c.] Anthol. lib. 4. c. 8.

V. 3. ἀνδρὶ δ' ἐπ' ἱππεῖ Θυμωθεὶς] Malim ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ.

IN EPIGR. XXVI.

V. 1. Ωμοσε Καλλίγνωτος. &c.] Anthol. lib. 7.

V. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν] Hæc lectio ex Stobæo petita eſt, Serm. 28.

Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θέοσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων. (Sic etiam cod. Pal.)

In Anthologia eſt βαίνειν, quæ deterior eſt ſcriptura.

IN EPIGR. XXVIII.

V. 1. Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν &c.] Ex Anthol. lib. 3. c. 29.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXVI.

V. 1. Ἰωνίδι] Latini dicerent *Violantillam*, nomine a violis deflexo, bellum nomen: ἰωνὶς, ἰωνιὰ, *violarium*. Anna Fabri.

V. 4. Ορκους μὴ δύνειν, &c.] ſignificat τοὺς Αφροδισίους ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους εἶναι. Adeo ut ait Plato in Convivio, καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι. & in Phœbo citante Athenæo lib. 12. ὡς δὲ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ ἀφροδίσια ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ὀπορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὥσπερ καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὴν λογισμὸν κεκτημένων. Tibull.

— perjuria ridet amantum
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

quod Ovidius, *in freta ferre dixit*. Vulcanius.

V. 6. ὡς Μεγαρέων] Inſignem locum apud Theocritum notavi, qui unice ad rem faciet. Eſt Idyll. 14.

Αμμὲς δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
Δυσανοὶ Μεγαρῆες, ἀτιμωτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.

& hoc facit ut credam in proverbium abiiſſe, ut, *Olim fortes erant Mileſii*, apud Ariſtophanem. *A. Fabri.* v. Suid. v. ὑμεῖς ὦ M. et ibi Kust.

IN EPIGR. XXVII.

Fragmentum eſt, non Epigramma.

V. 2. πατρίδος] Cyrenes, ſcilicet unde ortus Callimachus. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XXVIII.

Loquitur Micylus, aliquis Poeta. *A. Fabri.*

V. 2. Ῥέζων] Lege ῥέζων. *A. Fab.*

V. 3.

Μίκυλος. εἴ κ πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
Γίγνεο, μὴ τ' ἄλλοι δαίμονες ὅι μ' ἔχετε.

κθ'.

Ησιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος οὐ τὴν ἀοιδὸν
Εσχατον, ἀλλ' ὁ καισώμητος μελιχρότατον,
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Αρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

λ'.

Εχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
Χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὔτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. συγχαίνω πάντα τὰ δημόσια
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλὸς ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν

Το-

V. 3. κούφη] Quippe idem in Græcia votum quod apud Latinos, Κούφη γῆ τοῦτον ἢ ταυτὴν καλύπτοι. Latini, *sit tibi terra levis*. A. Fabri.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXIX.

V. 1. Ησιόδου τόδ' ἄεισμα &c.] Sententia est: Hesiodum, non postremum quidem sed potius suavissimum poetarum imitatus est Aratus Solensis. Græca sic repone:

Ησιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος.
οὐ τὴν ἀοιδῶν
Εσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο.
χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Αρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Extat sed corruptissimum in vita Arati. Isaacus Vossius Notis ad Melam, & Salmasius ad Solinum magis magisque corruperunt. In vita Arati scribitur σύγγονος ἀγρυπνίης: sed veram lectionem σύντονος ἀγρυπνίη ex MSto Codice profert Holstenius notis ad Stephanum. Certe Arati carmina non σύγγονοι dici possint vigiliarum Arati, sed ἔκγονοι. An itaque scribendum ἔκγονοι ἀγρυπνίης. Sed tum vastus esset hiatus inter Αρήτου & ἔκγονοι, quem vitasset Callimachus, metri & εὐφωνίας studiosissimus: dixisset potius:

χαίρετε ῥήσεις
Λεπταὶ, Αρητείης ἔκγονοι ἀγρυπνίης.

IN EPIGR. XXX.

V. 1. Εχθαίρω τὸ ποίημα &c.] Quæ deinceps sequuntur Epigrammata, petita sunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita.

Ibid. οὐδὲ κελεύθῳ χαίρω, τὶς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.] Τίς hic ponitur pro articulo ἢ. Quod valde inusitatum: tamen & alibi sic locutus est Callimachus; si fides habenda Sophoclis Scholiastæ, Oedip. Colon. vers. 3.

ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν
Τίς τὴν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανίστοις δέξεται δωρήμασι;

σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρδρου, ὥστε τῷ πόλις συντετάχθαι, καὶ τὴν λόγον ἔχειν οὕτως, Τίνας χώ-

Si pravum laudavi aliquid, neque tu mihi terra
Esto levis, nec dii quorum ago in arbitrio.

XXIX.

Hesiodi hæc oratio ac stylus est: non poetarum
Postremum; sed dubito annon mellitissimum
Carminum Solensis imitatus est. Salvete tenuia
Poemata, Arati laboriosa lucubratio.

XXX.

Odi Poema cyclicum, neque via
Lætor quæ multos huc & illuc fert:
Odi & inconstantem amicum, neque a fonte
Bibo: odi omnia popularia
Lusania, næ tu καλὸς καλὸς, sed priusquam dixerim
Istud

χώρους ἀφίγμεθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τὸ πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται· ὅτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως, Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοον τις ἄπτυστος (lege ἄπυστος.) Quin & Nossis in Epigrammate inedito τίνα posuit loco τοῦ ἦν; nisi verisimilius est locum mendosum esse, & pro τίνα reponendum esse, τάν.

Νοσσίδος εἰς Ἔρωτα.

Ἀδιον οὐδὲν ἔρωτος· ἃ δ' ὄλβια δεύτερα πάντα
Ἐστιν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.
Τοῦτο λέγει Νοσσὶς. τίνα δ' ὁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
Οὐκ οἶδεν κείνα, τἄνθεα ποῖα ῥόδα.

V. 3. περίφοιτον ἐρώμενον,] Male interpretantur, *inconstantem amicum*. verte, *corpus vulgantem amasium*. Περίφοιτος est meretrix, puer meritorius, ut in Epigram. XXXIX. Σειλήνη περίφοιτος, vulgivaga venere utens, ut loquitur Lucretius. Περίδρομος Theognis:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀρεῦν.

ANNA FABRI.

in Epigr. XXIX v. Excurs.

IN EPIGR. XXX.

V. 1. ποίημα τὸ κυκλικὸν] ποίημα κυκλικὸν est quod ultra quam Poetam decet vel minimas res persequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque κυκλικὸν ἔπος. Indè κύκλω διδάσκειν, nihil in docendo præterire, omittere. Illud autem Poetæ fugiendum monet Horat. in Arte Poetica:

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

ubi ille per *orbem* κυκλὸν interpretatur. *Ann. Fabri.* Vide Salm. Plinianas exercitationes cap. XL. ubi accurate disserit de poemate cyclico. Casaub. Athen. VII, 3.

V. 2. τίς] pro ἥτις. quod notandum.

V. 3. Σικχαίνω παντὰ τὰ δημόσια] Horat.

Odi profanum vulgus & arceo.

σικχαίνω, μισῶ, ἐχθαίρω. Soping. Hesych. v. Σικχαζομένος.

V. 5. Λυσανίη] Suspicor legendum Λυσανία.

BENT-

Sic Hy. Lips.

Τοῦδε σαφῶς ἤχω φησί τις ἄλλος ἔχει.

λα'.

Διοκλῆος Ερν. Proclus hymn. in Apollin. Διοκλέος ἐστὶν ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐγχει ϗ παλίν εἰπε Διόκλεες δ' Αχελῶϊος Κείνε τῆσ ἱερῶν αἰσθάνε κυάθων.

Εἰ δὲ Ερν. Καλὸς ὁ παῖς, Αχελῶε, λίαν καλὸς. οὐδέ τις οὐχὶ Φησίν, ὅπισθε μὴν ἐγὼ τὰ καλά.

λβ'.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ μὰ τ' ὄξυ Ηλιον οὐκ ἔγνων, ἀχέτλιε, πῆ γέγονας, Οἷα σοι ϗ μοῦνον ἔλη τείχες, ἢ ἐᾷ σε δαίμων Οὐμὸς ἔχει, χαλεπὴ δ' ἦντεο θυμοερίη; Εγνων, Εὐξιφέος σε σωήρπασε. ϗ σὺ γὰρ ἐλθὼν Τὸν καλὸν ὦ μόθηρ' ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

Sic Epigr. XLVII. 3.

Recte Pierson. Verisim. p. 218

Ωχρευ-

BENTLEIUS.

V. 6. ἄλλος ἔχει] Poetæ dicenti ναιχὶ καλός, Echo respondet ἔχει ἄλλος. Unde apparet, quod αι & ε jam a tempore Callimachi eodem fere sono efferebantur: quod notandum. Lege autem Ὧδε σαφῶς, non τόδε.

IN EPIGR. XXXI.

V. 1. Διοκλέος] Ita recte habetur apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male scriptum est Διοκλέες. In nomen Amicæ vel Amasii Cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ηλιοδώρας &c. Meleager in Epigramm. ineditis:

Μελεάγρε εἰς Ηλιοδώραν ἐρωμένην,

Ἔγχει ϗ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ηλιοδώρας,
Εἰπὲ· σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύρεις ϗ χθίζον ἑόντα
Μνημόσυνον κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον ἰδὲ ῥόδον, ἕνεκα κείναν
Ἀλλοδαὶ κὰ κόλποις ἡμετέροις ἑσορᾷ.
Εἰς τ' αὐτὴν τὰ αὐτὰ.
Ἔγχει τὰς Πειθὼς, ϗ Κύπριδος Ηλιοδώρας,
Καὶ πάλι τὰς αὐτὰς ἀδυλόγους χάριτες.
Αὐτὰ γὰρ μί' ἐμοὶ γεάζεται θεὸς, ἃς τὸ ποθεινὸν
Οὖτομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσασα πίομαι.

Probat Ern.

lege in epigr. posteriore, ἀδυλόγου χάριτος. Heliodora omnium dearum loco est, Suadæ, Veneris, Gratiæ.

Ibid. ἔδ' Αχελῶϊος] Achelous hic est aqua quælibet. Hesych. Αχελῶος, πᾶν ὕδωρ ἔτω λέγεται. Sententia est: Nulla aqua vino illo miscenda est, quod Dioclis gratia ebibitur. Sic in epigr. Meleagri, ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. Postea, cum Αχελῶϊ dicit, tanquam deum & personam alloquitur.

V. 3. εἴδέ τις ἔχει φησίν.] Scribe & ex Cod. MSto, quo ego usus sum, & ex edita Anthologia, in cujus postrema pagina hoc distichon habetur, εἰ δέ τις ἔχει. *Si quis negat Dioclem esse pulchrum; abstineat; & ego solus eum habeam sine rivali.* Sic Hy. Lips. et Epigr. Kuinoel.

IN EPIGR. XXXII.

V. 1. Θεσσαλικὲ Κλεόνικε] sic distingue & lege,

ὦ μάθ' ὀξὺν
Ηλιον, ὃν ἔγνων· ἀχέτλιε, πῆ γέγονας;

Num

Istud plane Echo dicit quædam, ἄλλο habet.

XXXI.

Funde, & iterum dic, in nomen Dioclis, neque Achelous
Illius sacros sentit Cyathos
Pulcher puer, Acheloe, nimis pulcher, & nemo non
Dicit, *Utinam* nossem solus ego *quæ sunt* pulchra.

Optat, ut sibi soli placeat, secus ac suis fieri puero possit. Lib. IV, 13. ... utque ultimæ poppy una mihi bella videar? etc. ... in Uulp.

XXXII.

Thessalice Cleonice miser, miser, non per acutum
Solem non novi, miser, quid factus es:
Ossa tibi & tantum adhuc *restant* capilli: num te Dæmon
Meus tenet, & molesto occurristi fato?
Novi: Euxitheus te rapuit; etenim tu veniens
Pulchrum illum, o miser, vidisti ambobus *tuis* oculis.

Ve-

Non novi equidem, ita præ macie mutatus es. *Ubi fuisti, miser?* Omnino aliud agebat ingeniosissima F. cum reponeret, τί γέγονας. τὶ enim nunquam in versu producitur. Planet. contra Bentl. sed tam brevi re. Sed. τὸν ἔγνον.

V. 3. Recte ὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet.* Poeta amator ad alterum amatorem loquitur.

Anna Fabri.

V. 6. Τόδε] Malim legi τῶτο.†

Ibid. ἴχω φησίτις] Mihi hic aliquid videre videor, si legas,

ἀλλαπελὶν εἰπεῖν
Τοδὲ σαφῶς, ἠχὼ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Antequam, inquit, omnino & aperte hæc dixerim, nempe ναῖχι καλὸς, καλὸς, mihi Echo quædam dicit ἄλλος ἔχει, dum scilicet ultimas syllabas τῆδ' ναῖχι καλὸς καλὸς ingeminat.

IN EPIGR. XXXI.

V. 1. Εγχει ἡ παλιν] Prius distichon laudat Schol. Theocrit. & amantium morem notat. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῆδ' ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος, Εγχει ἡ παλιν, &c. Sed hos versus sic ex membranis scribendos docuit doctissimus Casaub.

Εγχει, ἡ παλιν εἰπὲ, Διοκλέος· ἦ δ' Ἀχελῶος
Κείνς τῆδ' ἱερῶν ἀισθάνεται κυάθων.

Casaub. legit: ἴχνις καὶ ὀδοιπορεῖ Διοκλέος· ἦδ' ἴχνει. Non legum vestigia sua. Salm. interpretatur; Achelous non sibi sacros latices, Dioclis dicatos; i. e. ad nomen pueri fremoriginis aures nō adhibet.

Εγχει Διοκλέος, quia amatores quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine solebant appellare.

V. 2. Κείνς τῆδ' ἱερῶν] Κείνς non ad κυάθων, sed ad ἱερῶν refer, *Illius sacros*: nam Latinis etiam *sacer* secundum casum adscisit.

IN EPIGR. XXXII.

V. 2. Πῆ γέγονας] Ridiculum, quum infra dicat ὁσέα σοι ἡ μέγον ἐπὶ τρίχες. Lege igitur, τί γέγονας.

V. 3. Οσέα σοι] Sic in Hymn. Cereris:

μεσφ' ὀπὶ νδυερὰς
Δειλαίω ἰνίες τε ἡ ὀσέα μέγον ἔλειφθεν.

V. 4. Οὐμὸς ἔχει] ὁ ἐμὸς, ὁ ὑμὸς, forsan legendum ὠμὸς, *crudelis*, *sævus*. Planet. Nulla ratio est quare nisi se etiam ab Euxitheo captum fuisse velit significare. Callim. se admiscent.

Ibid. Θύμορρίη] An fato? Certe nescio: Θύμορρία enim pars est quam Sacerdotes post immolationem capiunt.

† Sic in Apogr. quatuor reperit et præfert Clericus. V. Philologgr. Em. in Men. et Philem. p. 168, et in quo Ruhnk. e correctione fe.

Idē Epigr. in manu habuit Aristaenet. Ep. II. 6. V. Vavassor Antibarb. p. 501.

λγ'.

Ωχθυτὴς, Ἐπικυδὲς, ὃν ὄυρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, ἡ πάσης ἴχνια δορκαλίδος.
Σπίδι ἡ νιφετῷ κεχρημένος, ἣν δέ τις εἴπῃ
Τῇ τόδε βέλτιον, θηρίον, οὐκ ἔλαβεν.
Χ' ἑμὸς ἔρως τοιός δε, τὰ μὴ φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, παῖ' ὃν μέσῳ κείμενα παρπέτεται.

Sic Ms. Lips.

Male Ms. Lips. πορεύεται.

λδ'.

Οἶδ' ὅτι μοι πλύτε κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ Μένιππε
Μὴ λέγε τοῖς χείπων τ' ἐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Αλγέω τ' ἀμφ' ἅπαντος, ἔτος τόδε πικρὸν ἀκούων.
Ναὶ φίλε τῷ τοὶ σε τῦτ' ἀνεραστότατον.

λε'.

Αρτεμι, πὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἰσαθῇ τῇδε,
Αλλὰ σὺ μὴ δέξαι, πότνια, τλῶ δε σάω.

λς'.

Τίν με λεοντάσχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
Θῆκε. τις; δεχίνος. ποῖος; ὁ Κρὴς. δέχεται.

Βατ-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXXIII.

V. 3. Στίδι ἡ νιφετῷ κεχρημένος] lege κεχαρημένος, *latus, delectatus.* Horat.

Multos castra JUVANT, *& lituo tuba*
Permissus sonitus, bellaque matribus
Detestata. manet sub Jove FRIGIDO
Venator, tenerae conjugis immemor.

IN EPIGR. XXXIV.

V. 3. Ἀλγέω τ' διὰ παντὸς] lege & interpretare.

Αλγέω τὴν, διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναὶ, φίλε, τ' παρά σε τῦτ' ἀνεραστότατον.

Doleo caput perpetuo dictum hoc amatum audienti,

Hoc quidem dictum, charissime, tuorum inamabilissimum.

Αλγέω, τ' subintellige κεφαλήν. Sic μὰ τ', ἀ μὰ τ'. i. e. τ' θεάν. Hesych. Οὐ μάτην, ὡς ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. leg. Οὐ μὰ τήν. Sed hoc in formula jurandi tot. non cum verbo quo.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XXXIII.

Hoc Epigramma ad verbum vertit Horat. monuit doctissimus Heinsius, & ante eum Scaliger. Vide quæ ad Epigramma XVI. dicta sunt.

V. 3. Στίδι] Sic amantissimus Pater meus in Epistolis: male in MS. Codice legebatur σείδι.

Ibid. κεχρημένος] lege κεχαρημένος. v. ad Ἀλκ. Σωσιφ.

V. 4. Τᾷ] Cape a τάω scilicet, eo Homerus plus semel usus est.

IN EPIGR. XXXIV.

V. 2. Τέμὲν ὄνειρον] Proverbium ad-

XXXIII.

Venator, o Epicudes, in montibus omnem leporem
Quærit, & omnis veſtigia cervæ
Pruina & nive uſus, ſi vero quis dicat
Cape, ictum jacet *animal.* non capiat.
Et meus amor talis eſt, fugientia quidem ſequi
Novit, & in medio poſita tranſvolat.

XXXIV.

Novi quod mihi divitiarum vacuæ ſunt manus; ſed, o Menippe,
Ne mihi per gratias *meum ſomnium* dic.
Doleo quidem ab quovis verbum illud amarum audiens:
Certe, o amice, & a te illud moleſtiſſimum eſt.

XXXV.

O Diana, tibi iſtam ſtatuam Phileratis ſtatuit hic;
Sed tu accipe, veneranda, & illam ſerva.

XXXVI.

Tibi me, o Leonicida, Apricida, phaginam clavam
Poſuit. Quis? Archinus. Qualis? Cretenſis. Accipio.

Bat-

let, *Ne mihi meum ſomnium*, hoc eſt, *ne mihi rem notiſſimam dicas.*

V. 3. Αλγέω τ̃ διὰ παντὸς] Quid hæc? Lege ἀλγέω μὲν διὰ παντὸς. Probat Ern.

V. 4. ναὶ φίλε τῶν παρὰ σοῦ] Mihi ſenſus commodior videretur, ſi legeres, ναὶ φίλε καὶ παρὰ σοῦ, &c. Tamen recepta lectio poterit ſtare.

IN EPIGR. XXXV.

V. 2. Τήνδε σάον] Legerem σάω Dorice, pro σάωσον. Sic in fine Lavacri Pallad.

καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

IN EPIGR. XXXVI.

V. 1. Με] Fagina clava Herculem alloquitur.

Ibid. Λεοντάγχωνε] Bene Λεοντάγχωνε, Leonem enim Nemæum neque ferro neque ſagittis confodit Hercules; ſed circumpoſita collo manu, eo uſque aſtrictum tenuit, donec eum præfocavit. Apollod. lib. 2. εἰς δὲ τ̃ Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τ̃ λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον, ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε, συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τ̃ ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τᾶς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε.

Ibid. Συοκτόνε] Erymanthium aprum intellige.

Monſtrum hoc verbi. Bene Valck. : Λεοντάγχωνε.

λζ.

Βαπτιάδεω τοῦδε σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότ', ἐπὶ δ' οἴνῳ κώμια συγγελάσαι.

habet etiam athen. X, p. 456. sed sine auctoris nomine.

Εἰς Ερασίξενον τὸ πότην.

λη.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ερασίξενον, ἢ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου πρόποσιν ὦχετ' ἔχουσα κύλιξ.

Οὐ Athen. μετὰ Casaub. int.: Erasixenus, qui nec erat ebrius potor etc. Sed hoc repugnat testimonio Ath. qui exempla vinosi hominis in eo esse vult. Recte Salmas. tov.

† recte Jens. et Athen.

Φανεῶν habet athen., fort. Φανεῶς. ‡ Ern.

λθ.

Ὁ λύκιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ κεραφοὶ, δίδωμι κἀγὼ Φαρέτρῃ
Σάραπι, τὰς οἰσοὺς ἔχσιν ἐσπερίτας.

Τὰ

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXXVII.

V. 1. Βαττιάδεω παρὰ σῆμα &c.] In MSto codice hic titulus est hujus epigrammatis.

Καλλιμάχου, εἰς τινα Βάττιν οὐδὲ ἡ βαττιάδην πυκλήν.

Unde vero nobis pugilem illum Callimachum? lege ποιητὴν· υ pro οι passim occurrit in libris Græcorum. Sed inepta est inscriptio. Nam Epigramma est in ipsum Callimachum, autore incerto.

† Sic apogr. Sal. Rubnk.

S. et Stal. judicat al. Ern.

IN EPIGR. XXXIX.

V. 1. Ὁ λύκλιος Μενοίτας] Græca verti, prout restituenda sunt;

Ὁ λύκλιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν
Ἔθηκε τῇ, κέρας τοι δίδωμι κἀγὼ φαρέτρην,
Σάραπι, τὰς δ' οἰσὰς ἔχσιν Εσπερίτας.

Recte Bentl. Mss. Lips. in marg. τοξήρας. τοι.

Inscriptio erat in Cod. MSto. Κωμικὸν τετράμετρον: nimirum ex duobus Dimetris catalecticis constat. Non itaque distinguendus est versus in duos Hemijambos vel Anacreonteos. Idem enim metrum infra habes Epig. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίᾳ τῇ τῦτον ἐκ Πελασγῶν. de quo vide Hephæst. p. 57. Est & Sapphus, metrum apud eundem p. 34. una duntaxat syllaba ab hoc differens. Γλυκεῖα μᾶτερ· οὐ τοι δύναμαι κρέκειν τὰ ἰσόϊ. Arcus & Pharetra, donum Sarapidi dicatum a sagittario Mencœta: non potuit sagittas dicare; quippe eas omnes consumserat in Hesperitas hostes. Hesperitæ autem qui sint, docet Stephanus: Εσπερεῖς, πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης, Εσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Επιγράμμασιν. Hoc ipsum epigramma voluit Stephanus. Ptolemæus in descriptione Cyrenaicæ regionis, Βερενίκη, ἡ καὶ Εσπερίδες. Eadem fere habes apud Strabonem & Plinium.

Ibid. Districha, quæ sequebantur, Ἐρχεται πολὺς μὲν &c. & Ἀγαὺς ἄτομον &c. inter Fragmenta rejecimus. Sic enim inscribuntur in Cod. MSto. Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικόν, ἔστι δ' ἐ τέλειον ὅλον γράμμα. Et, Τὸ αὖ τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικόν, ἐ ὃ τῦτο τέλειον.

ANNA

XXXVII.

Battiadæ ad tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, & bene in convivio tempestiva ridere.

In Erasixenum potorem.

XXXVIII.

Profundum vini potorem Erasixenum bis porro
Vini epotus abstulit calix.

Epigrammata sequentia vertit Richardus Bentleius.

XXXIX.

Lyctius Menœtas hos arcus dedicavit:
Cape, inquiens, o Sarapi; arcum & pharetram
Tibi do: sagittas vero habent Hesperitæ.

Dona

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XXXVII.

V. 1. Εὖ μὲν ἀοιδὴν] Sic in superioribus Epigrammatis num. XXVI.

—— οὐδ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

IN EPIGR. XXXVIII.

V. 2. Οχετ' ἔχουσα κύλιξ] Lege ὤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

IN EPIGR. XXXIX.

V. 1. Ο λύκτιος Μενοίτας] Huic Epigrammati in MS. appositum erat κωμικὸν τετράμετρον, quod ridiculum; versus enim sunt Hemiiambi: eos itaque sic distingue:

Ο λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Εθηκε τῇ Κεραστοῖ,
Δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τοὺς ὀϊστοὺς
Εχουσιν ἑσπερίται.

Ibid. Επειπὼν] Lege ἀπειπὼν, Gallice diceres RENONÇANT, ET LAS DU MESTIER. Monuit illustris Huetius.

V. 2. Εθηκε] Legendum omnino ἔθηκα, probat τὸ δίδωμι vers. IV. idque etiam in mentem venit eidem Huetio.

Ibid. Τῇ Κεραστοῖ] Quid sit Κεραστοῖ neminem puto posse conjicere: forsan legendum τῇ Κεράστῃ, hoc est *Isidi*. *Isis* enim βούκερως. Herodot. in Euterpe: Τοὺς μὲν νῦν καθαροὺς ἔρσενας τῶν βοῶν, καὶ τοὺς μόσχους οἱ πάντες Αἰγύπτιοι θύουσι. τὰς δὲ θηλέας οὔ σφι ἔξεστι θύειν, ἀλλὰ ἱραί εἰσι τῆς Ἴσιος. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήϊον, βούκερών ἐστι κατάπερ Ελληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι.

V. 3. Εσπερίται] Qui sunt ἑσπερίται nescio, an qui πρὸς ἑσπέραν degunt? Cæterum quod hic legitur ὀϊστοὺς, id satis superque ostendit τὸ τόξα versu primo *de arcu* debere accipi: nunc itaque modo tibi de iis omnibus quæ hic dicta sunt, satis constet, integrum Epigr. per nos soluta oratione redditum accipe: *Ego Lyctius Menætes hunc arcum militiæ lassus appendo cornigeræ Isidi, tibi pharetram, o Serapi, sagittas quidem ἑσπερίται tenent.*

Tribuit in Apogr. Scal. Voss. Rubnk. et Mss. Lips.: Καλλίμαχος ἐπὶ τῇ τῶν πομπικῶν τετραμέτρων ἐσχατῃ λιποδίῃ ἐνδεκασύλλαβον.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σειλιὼν Θεῖφοιτ[ος] ...εικόν'...ἀυτῆς
Ἔθηκεν, τὼ τε μίτρᾳσι,
Ἡμᾶς τὰς ἐφίλησε. τὸν τε Πᾶνα.

τᾷ Θεοδ. corr. Scal. ob metr.

Θεῖ μου Scal. Voss. et mox Lips. ut corr. Scal. pro Περιφοίτου notabat esse nom. propr. Simonis Rubnk.

Versus mutilos. Suadet adhuc ejus Εἰκόν' τὰ excidit vox ante αὐτῆς Em. ex Apogr. Rubnk.

ε Em. e Mss. Lips.

Tribuit in Mss. Lips. et Apogr. Rubnk. Καλλίμαχος ἐπὶ τῶν Κανδαλοφόρων ἐξόδων τῆς λιποδίης ἐπῳδὸς ἀμείβεται τὸ ἑξάμετρον μετὰ ἑνδεκασυλλάβου.

μα'.

Δήμητρει τῇ πυλαίῃ τῶτον ἐγὼ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίδης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα πιόδημος
Εἴσατο τῆς κερδέων δεκατεύματα, ἢ γὰρ εὐξαθ' ἕπως.

Apogr. Rubnk.: ἐπὶ τῶν αὐτῶν τετραμέτρων ἐνδεκασύλλαβον.

Εἰς ἱερειάν τινα Δήμητρος γραῶν ἀισίως τελευτήσασαν, ὅτι τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

μβ'.

Ἱερῆι Δήμητρος ἐγώ ποτε ἢ πάλιν αὖθις
Ὦνερ, ἢ μετέπειτα δινδυμιώνης
Ἡ γρῆις γενόμην, ἣ νῦν κόνις ἠγο * * * * * *
Πολλῶν ἑβδομάδων νεαρῶν γυναικῶν.

Καὶ

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XL.

V. 1. Τὰ δῶρα τῇ ἀφροδίτῃ &c.] In Codice MSto sic habetur,

τόντε Πᾶνα,
Καὶ τὰς ἀύλὰς ὀρῆ τάλαινα Θάρσος.

Sine dubio legendum Θύρσος. In cæteris non mihi satisfacio. Deest, ut videtur, unus versiculus post Πᾶνα. In eodem MSto erat, Σει .... θεῖφοιτος. Unde supplevi Σειλίνη, non infrequens mulieris nomen. Planct. Em.

Jos. Scalig. Kaben. Apogr. Scal. Voss. Rubnk. Mss. Lips.

IN EPIGR. XLI.

V. 1. Δήμητρει τῇ πυλαίῃ] Græca sic legenda sunt:

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τῶτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρεῖ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἴσατο, τῆς κερδέων δεκατεύματα. ἢ γὰρ εὐξαθ' ἕπως.

Probat Em. et recepit primus ego.

Priores duos habes apud Hephæstionem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῆς ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δεκαπλάσιον. Καλλίμαχος,

Δήμητρει τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Ægyptii; unde Ναυκρατίτης, ut supra ab Εσπερὶς, Εσπερίτης.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XL.

V. 2. Περίφοιτος] Sic supra Epigr. 1. Θεῖφοιτον ἐρώμενον.

Ibid. Εἰκὼν' ἀυτῆς] Lego ἀυτῆς. Suam enim Veneri statuam posuerat Simonax, id sequentia satis probant.

V. 4.

X L.

Dona Veneri
Silena vagabunda imaginem ſuam
Dedicavit, & mitram
Quæ mammas vinciebat, & Pana,
Et . . . . miſella, Thyrſos.

X L I.

Cereri Pylææ, cui hoc templum ex Pelaſgis oriundus
Acriſius condidit, & filiæ apud inferos *Proſerpinæ*
Hæc dona Timodemus Naucratites
Dicavit, quæſtuum decimas: ita enim voverat.

X L I I.

Sacerdos Cereris eram olim, & poſtea Cabirorum,
O viator, & deinde Dindymenes
Anus ego; quæ nunc ſum pulvis; *quin etiam & functa ſum*
Multarum præfectura juniorum mulierum:

Et

V. 4. Ημᾶς τὺς ἐφίλησε] Lego ἡ μαστὺς ἐφύλασσε, *mammas cuſtodiebat.* Notum eſt antiquitus puellas faſciis papillas vincire fuiſſe ſolitas. Anacreon in aureolo illo Poematio num. xx.

Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Οπως ἐγώ σ' ἀλείφω·
Καὶ ταινίη ϑ' μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν μέ.

& Terent.

Haud ſimilis virgo eſt virginum noſtrarum, quas matres ſtudent
Demiſſis humeris eſſe, vincto pectore ut graciles ſient.

Ibid. Τὸν τε πᾶνα] Nihil hic video. Multa deſunt.

IN EPIGR. XLI.

V. 1. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ] Cererem Πυλαίαν vocat, quod notandum. Sic ſupra in illius Hymn. illi clavem dat.

κατωμαδίαν δ' ἔχε κλεῖδα.

Ibid. Πελασγῶν] Lege ob verſum ὁ ἐκ πελασγῶν.

V. 2. Ναυκρατίδης] Quid hoc Ακρίσιος Ναυκρατίδης? Legendum puto, ναυκράτης, *navium victor.*

V. 3. Τῇ κατω ϑυγατρὶ] *Proſerpinæ.*

IN EPIGR. XLII.

V. 1. Καϐείρων] Κάϐειροι dicebantur *Divi Potes.* Eoſdem Samothracas eſſe exiſtimant. Vide quæ apud Florum dicimus.

V. 2. Ωνὴρ] Mihi hoc ſuſpectum eſt.

Ibid. Δινδυμένης] *Dindymene*, Cybele eſt a Dindymo Phrygiæ monte, qui illi ſacer eſt. Catull.

Dea, magna Dea, Cybele, Dindymi magna Domina.

V. 3. Γρῆυς γένομεν] Hæc corrupta ſunt.

V. 4. Προστασίη] Quæ ſequuntur ita corrupta ſunt & deperdita, ut nihil mihi ad ea explicanda tentandum judicem.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δὺ ἄρσενα, κὴπέμυσ' ἐκείνων
Ευ γήρως ἐν χερσὶν, ἕρπε χαίρων.

μγ'.

μεν Mss. Lips. -νῶ male. Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔπ᾽ τὸ πνέον, ἥμισυ δ' ἐκ' οἰδ'
ἐως ms. Lips. Exp. Scal. Voss. Ἦειτ' ἔρ@, εἶτ' Αἴδης ἥρπασε· πλεῖω ἀφανὲς.
Lips.(2) placet. ἔτν. Ἦ ῥά πιν' ἐς παίδων πάλιν ἤλυθε. ἢ μὲν ἀπειπών ἀντίπον ἔτν.
Πόλλακι. τ' ἀρῆσιν μὴ ἐπέχεσθε νέοι.
ἢ Lips. Scal. Voss. Rubnk. Οὐκ ἴσον ἔφη σον, ἐκεῖσε γ' ὁ λιθόλυθ@
-ται requirit ἢ Ἀρῆσις, recepit ἔτν. Κείνη ἢ δυσέρως, οἰδ' ὅτι ὧ@ τρέφε@. στιχ. Ap. Rubnk.
πᾶ ἔτν. e. Lips.

Valck. conj. ὅτ' ἀπεδείξατο. Callimach. T. 1. p. 639 ἐπιδείκνυσθαι γὰρ ἐς ἐθνικὸν, ὡσανεὶ τὸ δυσέρως. Εἰ

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLII.

V. 5. Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δ] Lego.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δὺ ἄρσενα, κὴπέμυσ' ἐκείναν
Ευγήρως ἐν χερσὶν, ἕρπε χαίρων.

Εὐγήρως, verbum Aristoteli, Plutarcho aliisque usurpatum: notans & provectam & beatam senectutem. Κὴπέμυσ'. i.e. ἢ ἀπέμυσα vel ἢ ἐπέμυσα. Illud vero ἢγο..... notat ἢγεμόνα eam fuisse ἐν χοροῖς ἀσίαις ἢ ἱερομνίαις, i.e. ἀρχηγὸν τ γυναικῶν. Plutarch. de Iside & Osiride pag. 649. edit. Steph. Ησε γινώσκειν, ὦ Κλέα, πρσῖκόνεσιν, ἀρχικλαμένσαν ἐν Δελφοῖς τ Θυιάδων. lege ἀρχηγὸν μὲν ἔσαν, ut supra in κιφαλαίων καταγρ. p. 523. ἡ ὃ ἦν Θυιάδων ἀρχηγὸς &c.

IN EPIGR. XLIII.

Lips. ὑποχεσθε. Ita Rubnk. adscripto errat. sunt ὑπέχεσθε, ... unde ὑπόδεχθε retinete. melius Bentl.

V. 4. τ' ἀρῆσιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι.] Pro ὑπέχεσθε, quod huic sententiæ plane incongruum est, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, recipio, admitto.

V. 5. Non displicet emendatio Scaligeri: sed magis arridet altera,

Οὐκ ἐς ἐς τ ἀρηΐονα; ἐκείσεγθὴ λιθόλευς@.

Philostratus in vita Apollonii lib. 1. c. 6. proverbium esse docet; Ποῖ πρέχεις; ἢ ἐπὶ τ ἀρήϊον

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLIII.

V. 1. Ημισύ μεν ψυχῆς] Præfatiuncula quam posui pag. 139. super his Epigrammatis, judicium meum aperui: sed tunc nondum divini Scaligeri Epistolas videre contigerat, quæ abhinc fere quindecim diebus in manus meas devenere. Illas ego dum studiose propero, in eam tandem incidi, ubi Cl. Salmasio de iisdem Epigrammatis conjecturam suam significavit. Atque ibi non sine gaudio suspicionem meam tanti viri auctoritate firmatam deprehendi. En tibi ejus verba: *Ecquas gratias tibi habebo, qui quod vix sperare audebam, id mihi ultro obtuliſti? Epigrammata, inquam, illa Græca, quæ ideo desperaveram, non quod ab optimo & eruditissimo viro Gruteroque nostro me quidvis impetraturum diffiderem: sed quia neque fas videbam esse Codicem ex Bibliotheca educi, ut huc mitteretur, neque putabam esse isthic, qui molestam illam provinciam Græca describendi susciperet vellet. Itaque & voto meo satisfeciſti, & diffidentiæ ante expectatum succurriſti*, &c. *Callimachi Battiadæ multa agnosco, quæ illius esse Doricus character satis probat. Reliqua Callimachi nomine, ut stylo, ita dialecto differunt: quæ ut Battiadæ illius esse*

Et mihi erant duo liberi ſexus virilis: & oculos clauſi
Felici ſenectute in eorum manibus: abi jam lætus.

XLIII.

Dimidium quidem animæ adhuc ſpirat: dimidium vero neſcio
An amor an Orcus rapuit: ſed certe evanuit.
Profecto ad puerorum quempiam rurſus abiit: & quidem interdixi
Sæpe; fugitivam ne recipite, adoleſcentes.
Non vadis ad Ephebum? illuc enim lapidatam illam
Et perdito amore captam ſcio aliqua reverti.

Si

eſſe non negem, ita temere non affirmaverim. Sane magna diſcrepantia, ſed omnibus de hoc libere judicare per me liceto: quandoquidem ipſe conjecturæ meæ diffido. In quibuſdam furta duorum ſummorum Poetarum Latinorum deprehendi. Nam illud Ημισύ μεν ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον *totum expreſſit Q. Catulus vetus Poeta:* Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum. *Tantum nomen pueri mutavit, qui in Græco eſt* Κηφισσός: οὐκ εἰς Κηφισσόν: *ita enim legimus. Si Gellius, qui opponit elegantiam Latinorum Græcis Poetis, illud Epigramma ad verbum ex Græco imitatum ſciviſſet, profecto nunquam illi in mentem veniſſet, ut, quum ingenia Latina extollere vellet, & Græcorum lepori opponere, Poematium in medium produceret, quod non Latini, ſed Græci argumenti eſt. Alterum furtum eſt Horatii Sermone* II. *lib.* I. Leporem venator ut alta in nive ſectatur, &c. *Habes totidem ferme verbis,* ὡ' γρευτὴς, Επίκυδες, ἐνοῦρεσι, Hactenus Scaliger. Nunc Quinti Catuli verſus integros lubet referre: nam forſan aliquid juvabunt ad veram Epigrammatis ſcripturam indagandam, quod male in MS. Codice ſcriptum eſt.

Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum
Devenit. Sic eſt: Perfugium illud habet.
Quid ſi non interdixem ne illum fugitivum
Mitteret ad ſe intro: ſed magis ejiceret?
Ibimu' quæſitum. Verum ne ipſi teneamur
Formido. Quid ago? Da Venu' conſilium.

V. 3. Πάλιν ᾤχετο] Interrogandi notam poſt ᾤχετο poni debere arbitror.

Ibid. Απειπὼν] Legendum omnino καὶ μὲν ἀπεῖπον, *& tamen interdixi ſæpe,* &c. Sic ms. Lips. Ap. Scal. Voss. Rubuk.

V. 4. Δρῆστιν] *fugitivam.* Subaudi ψυχήν. Δρῆσται, δραπέται, Heſych.

V. 5. Οὐκ ἴσον ἔφη σον] Lege ut ſupra ex Scaligero.

Οὐκ εἰς Κηφισσόν;
Annon ad Chephiſum aufugit?

Sic in marg. Lips.; prob. Era. Lips. Scal. Voss. οὐκ σοῦς ἐφησον.

V. 6. Κείνη καὶ δυσέρως] Lege & diſtingue.

ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος
Κείνῃ καὶ δυσέρως, οἶδ' ὅτι πῦ στρέφεται.

μδ'.

ἀρχὴν Mss. Lips. Εἰ μὲν ἔκων ἄρχειν ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου.
ὅσα Ern. e Mss. Bentl. Lips. Εἰ δ' ἄκων ἧκω τ' ϖροπέτειαν ἔχων
μ' ην. Lips. Ακρητ⊙ ἡ ἔρως με ἀνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἶλκεν, ὁδ' ἐκ εἶα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐκόμισα Pierr. Verj. p. 86 Reg. Bentl. fr. Lut. te Satt. ad Nonn. p. 388 est ad sensum Bentl. ενηνεγκ. Ελθὼν δ' οὐκ ἐξόμισα τίς ἢ τίν⊙, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἰαρίν. εἰ τοῦτ' ἐς' ἀδίκημα ἀδικῶ.

μέ'.

ὡς δ' conj. qidd. in mg. Rubnk. Ελκ⊙ ἔχων ὁ ξεῖν⊙ ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
εἶδον conj. qidam. Πνεῦμα διὰ σηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
ἠνίκ' Mss. Lips. et corr. ἠγκε νιν. Ap. Rubnk. Διαζυγκε νιν. Vossius ἠνίδ' Bor. Charit. p. 328 Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα Φυλλοβολεῦντα
Τῶνδρὸς ἀπὸ σωμάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
μεγάλως τι, μὴ δαιμονας Bor. Ὠπῆκαι μεγάλως τι μὴ δαίμονας ἢ τὸ ῥυσμῷ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον,

Επ

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLIV.

V. 1. Εἰ μὲν ἔκων &c.] Græca sic restitue:

Εἰ μὲν ἑκὼν, Ἀρχεῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφε.
Εἰ δ' ἄκων ἧκω, τ' περπέτειαν ὄφρ.
Ακρητ⊙ ἡ ἔρως με ἀνάγκασεν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἶλκεν, ὁ δ' ἐκ εἶα σάφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ελθὼν δ' ἐκ ἐσόμισα, τίς ἢ τίν⊙ ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἰάριν· εἰ τοῦτ' ἐς' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Codex MStus quo usus sum habet, περπέτειαν ὄφρ, non ἔχων, ut Editio A. Fabræ. τῷ περπέτειαν ὄφρ. *Vide temeritas quid facit.* Excusatione temeritatis purgat se ab injuria atrociore. Ἀρχῖτος, nomen adolescentis ingenui, quem poeta comessabundus petulanter est osculatus. Recte autem ὁ μὲν αὐτῶν· & frustra sunt, qui supponunt αὐτὸν. Epigramma in Anthолog. lib.

Χαῖρε Νεικλείδα δίδυμον γόν⊙, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα σκλοσύνας ῥύσαι', ὁ δ' ἀφροσύνας.

Pro ἰαρὴν vero substitui, ἀέρην. Theognis:

Ενθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἁγνῶν', ἐφίλησα
Δειρην· ἡ δ' ὑπερὶν φθέγξατ' ἀπὸ στόματ⊙.

IN EPIGR. XLV.

V. 1. Ελκ⊙ ἔχων &c.] Græca sic legenda:

Ελκος ἔχων ὁ ξεῖν⊙ ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ σηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο·
Τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε. τὰ δ' ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τῶνδρὸς ἀπὸ σωμάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὠπῆται μέγα δή τι, μὴ δαίμονας· ἢ τὸ ῥυσμῷ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Versu tertio pro ἡ γῆ ἔπινε, MStus quem ego vidi, ἤγκε πίνε. Forte igitur legendum τὸ τρίτον ἤγκε πίνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit.

XLIV.

Si sciens prudensque, Archine, comessatus ad te sum,
quantumvis me incusa:
Sin inscius veni: temeritatem vide.
Vinum & amor me perpulerunt: quorum hic quidem
Trahebat: illud vero non sinebat sanam mentem
habere:
Veniens autem non animadverti quis aut cujus esses;
sed osculatus sum
Cervicem: si ista est injuria, injurius sum.

Hoc distich. sine auctoris nomine habet Brunck. Anecdot. vol. II. p. 455 B usq ad ἔσην, pro quo ille habet φῆν, quod confirmat Bentl. Reisig.

XLV.

Vulnus habet Hospes, nobis insscientibus: vidisti,
Quam mœstum suspirium per pectus ducebat?
Jam tertium bibebat: rosæ vero, foliis cadentibus,
Ab hominis corollis humi jacuerunt.
Torretur vehementer per deos: non de tramite aberro
Conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi.

Est

vit. Sed prius illud malo. Pro στομάτων apud Athenæum legitur στεφάνων lib. xv. p. 669. Τοῦτο δὲ ὁ παισὶ τὰ Καλλιμάχε ἀναγινώσκων ὀπηρέμματα, ὧν οὔτι κ τοῦτο, ἐπεζήτει μαθεῖν, εἰπόντ τε Κυρναίε,

τὰ δ' ῥόδα φυλλοζολεῦντα
Τάνδρες ὑπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Recte autem, nisi fallor, emendatum, ὤπληται μέγα δή τι. *Æstuat, flagrat, amore.* ut Callimachus alibi: ὑπ' ἔρωτι κεκαυμέν Ἀδμήτοιο; & in epigram. Νῦν ὁ μὲν ἄλλης δὴ ἔρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphora: Idyll. VII. Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὁπλεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας. & Idyll. XXII. Καὶ τὺ φιλάσεις, Ἀνίκα τὴν κραδίαν ὁπλεύμεν, ἀλμυρὰ κλαύσεις. Illud vero τὸ μέγα δή τι, in deliciis erat poetæ huic, ut H. in Delum: Σπερχομένη μέγα δή τι κ ἠπατόων. & ibidem v. 189. Αὐτήσεις μέγα δή τι. & Hymn. in Lav. Palladis v. 122. Ἠμέγα τἄλλων δή τι σεμνότερον. Postrema illa φορὸς δ' ἴχνια φῶρ ἔμαθον, proverbii locum habeat: Ego amator amantis mores & signa proba calleo. Ἔγνω ὃ φὼρ τε φῶρα, κ λύκ λύκον.

probr. Emo.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLIV.

V. 1. Εἰ μὲν ἔχων] Omnino corruptum est prius distichon, atque immedicabile, nisi meliores Codices nancisceamur.

V. 3. Ἀκρητος κ ἔρως με ἀνάγκασεν] ad verbum pene Terent. Adelph. Act. III. Sc. IV.

Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia.

Ibid. Ὧν ὁ μὲν αὐτῶν] Legendum puto:

ὧν ὁ μὲν αὐτὸν
Εἶχεν, ὁδ' ὡς.

IN EPIGR. XLV.

V. 2. Διὰ σηδέων εἶδες] Mihi τὸ εἶδες suspectum est, neque video quomodo recte possit intelligi. Legerem

Πνεῦμα διὰ σηδέων ἐκτὸς ὀνηγάγετο.

V. 3. Τὸ τρίτον ἢ γῆ ἔπινε] Hæc ego non intelligo, & videtur aliquid deesse. Postremum etiam distichon, meo quidem judicio alio pertinet.

3. ἦ γῆ ἔπινε ferri posset, si ad κοπλαθίσκον respiceretur, quo sicut ab amantis, in pelam saepe, ut et in terra BENT. vinis ita sonitus allidebatur sive elidebatur. Διονυς. ὁ χαλκιὸς ἀθην. XV, 11, 668 Κοπλαθίον ὀνομάζει δια τὸ τρίτον τίθεναι ἐν λυθέντες. Scal. manil. V, p. 412; Cupak. obs. XV, 1, 2. Callim. fr. CII. male ignaue negligitur in versione. Ultima indicat habitu amatoris, qu notuerat. V. Boxh. Chor. II, IV, 27. 28. et p. 328. Boxh.

τα ῥέζοντα scromm. V. Hab. Crit. p. 335. v. h. Alii στεφάνων. Athen. XV, p. 674 C.; alii στομάτων et ἐχίνοντο. Boxh.

μτ'.

Εφ π ναὶ τ πᾶνα κεκρυμμένον, ἔφ π ταύτῃ
Ναὶ μα Διόνυσον πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.
Οὐ θαρσέω, μὴ δή με φιλήσεκε, πολλάκι λήθῃ
Τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
Τῷ καὶ νεῷ δέδοικα μένε ξένε, μή με παρεισδὺς
Οὕτως ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῇς, εἰς τ ἔρωτα βάλοι.

μζ.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν ἀρχέστρατον, ἃ μὰ τ ἑρμᾶν
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, ἃ γᾶ ἀγὰν ἐδόκη:
Εἶτα, καὶ ἃ νέμεσίς με σαώτερα σε, κ' εὐθὺς ἐκείμαν
Εν πυρὶ, πᾶς δ' ὐκ ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλη.
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεθ' ἃ τ θεόν. ἀλλὰ θεῷ μοι
Εσιν ὁ παῖς κρείσσων. χαιρέτω ἃ νέμεσις.

μή.

Αἰφθήσῃ, φείφθυγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμᾳ

Ex Dorv. Ern. Dor. τὰν ἰοτὲ ὦ malè Dorv. ἢ Piers. παῖς ἴ'ις ἐρ'ιως Ern. στεγ ἢ mala Dorv. Ex Dorv.

Ἐι-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLVI.

V. 5. Τῷ κὴ νῦν δέδοικα &c.] Hoc diſtichon ſic legendum:

Τῷ κὴ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
Οὕτω ὁ σιγήπτης εἰς τ ἔρωτα βάλῃ.

Σιγήπτης apud Heſychium, λαθροδάκτης, ſerpens vel canis clam ſubrepens & morſum inferens: Idem Λαθαργοκύνες, κρύφα δάκνοντες. & alibi: Λαθαργὲς κύων, ὁ περσαίνων μὲν, λάθρα δ δάκτων. Queritur Poeta Menexeno, ſe a puero quodam amplexibus ſubdole labefactari & in amorem illici.

Σιγήπτης Ἔρμ. Scal. Σιτάσσης Voss. Ψ. Τοῦτος εἰ μαγνης.

IN EPIGR. XLVII.

V. 1. Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, &c.] Hoc epigr. XLVII. non Callimacho adſcribitur, in eo MSto quo uſus ſum: ſed inſcribitur Ἀδήλου.

Prae inedito στἀδηλ. auctorij dat Boiv. Char. p. 332; Alb. Heſych. T. 1. p. 880 Atqui tamen Callimachi eſſe ſuſpicatur. Pierſon. Verisim. p. 84 ſuſpicatus eſſe Philippi: ejs et alium St. in Orcheſtrata Epigr. in Anthol. ined.

IN EPIGR. XLVIII.

V. 1. Αἰφθήσῃ, φείφυγε &c.] Græca ſic ſcribe:

Αἰφθήσῃ, φείροιτε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμᾳ
Εικάδι κὴ Λῴῳ τῇτίνες, τῇ δεκάτῃ.
Ἦλθεν ὁ βὰς ἐπ' ἄροτρον ἑκὼν ἐὺγ' ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ' ἐμὸς. ἃ παρὰ τὰς εἰκοσὶ μεμφόμεθα.

Epigramma eſt ἐρωτικόν; neque quicquam ad uſuras vel debitores attinet. De φείροντος diximus ſupra ad Epigram. XXIX. Βὰς ἑκὼν ἐπ' ἄροτρον, proverbium; de rebus proſpere evenientibus, non noſtra induſtria; ſed ſponte ſua, & ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμᾳ & δεκάδα Λῴῳ viginti dies interſunt. Poeta Menecratis amore captus XX Julii, conſtituerat occaſiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret: Cum ecce X Auguſti ſponte ſe puer

XLVI.

Eſt aliquis occultus, per Pana; eſt per Bacchum,
Ignis aliquis ſub hoc cinere.
Non audeo; noli me amplecti; ſæpe latenter
Murum ſubrodit quietus amnis.
Quamobrem & nunc metuo, Menexene, ne mihi ſubrepens
Hic tacitus inſinuator in amorem me conjiciat.

XLVII.

Ut pulchrum vidi Archeſtratum, non per Mercurium
Non pulchrum eum dixi: neque mihi multum eſſe viſus eſt.
Dixi, cum me Nemeſis corripuit; & ego ſtatim jacere
In igne, totuſque in me Jupiter ciere fulmina.
Pulchrum ne placabimus, an Deam? ſed Deâ mihi
Puer eſt potior: valeat igitur Nemeſis.

XLVIII.

Capieris, o vagabunde Menecrates: ajebam Panemi (*Julii*)

Vi-

puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori; neque de mora viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, *propter viginti*. Id παρὰ cum accuſativo ſæpe ſignificat.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLV.

Hic omnia plana: ſuſpicari tamen non abs re poſſit aliquis poſt ſecundum verſum aliquid deeſſe, & per dialogiſmum hoc Epigramma ſcriptum fuiſſe. Sed ſic etiam poteſt intelligi. En tibi illud Latine ſoluta oratione: *Eſt aliquis per Pana, ſuppoſitus eſt aliquis hic, per Bacchum, ignis ſub hoc cinere. Nulla mihi eſt fiducia, neque tu me amplecteris, ſæpe latet murum ſubrodens tacitus fluvius, quare nunc maxime vereor: mane hoſpes ne qui me invaſit, idem te, ſiquidem neges, in amorem præcipitet.*

V. 3. ἀ νέμεσις] Vide notata ad verſum 71. Catull. p. 217.

Pace tua fari liceat, Rhamnuſia virgo.

IN EPIGR. XLVI.

V. 5. Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἄ] Omnino ſcribendum.

Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἄ τ' θεόν;

Nil certius. Id vero ex totius Epigrammatis contextu ſatis patebit. Sic ap. Rubnk. et recep. Ern.

IN EPIGR. XLVII.

V. 1. εἶπα Πανήμου] Lege, & diſtingue: εἶπα, Πανέμου & Πανέμος Athenienſibus erat menſis qui nobis eſt *Julius*.

V. 2.

Εἰκάδι, ᾗ λῶον τῇ πινι; τῇ δεκάδῃ, τῇ Ern.
Ἦλθεν ὁ βῶς ὦπ' ἄροτρον· ἐκύσιν δ' ὗν' ἐμὸς ἑρμᾶς. ἦ Ern.
τὰς Ern. e mss. Εὖν' ἐμός. ἃ δ' ἀδὲ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

μθ.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφημ' ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδάν,
Θῆρα μένων αἰγᾶν ἃ καθημενὶς ὁ Κύκλωψ. καθ' ἡμᾶς Urg. καθ' ἑαυτὸ Ap. Rubnk.
Αἱ μῶσαι τ' ἔρωτα καλοχαίτᾳ, Φίλιππε.
Η παναρκὲς πάντων Φάρμακον ἡ σοφία. ἃ Ern. e Urg. Rubnk.
Τὸ δοκέω χ' ἁ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὸ πονηρόν. Urg. χ' ὁ καλινδεῖται Urg. ω.
Τῶγαθὸν. Ἐγκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
Ἐσθ' ἡμῖν χ' ἁ καρδία ἀφειδὲς θρὸς τ' ἔρωτα
Τεπὶ, παῖ, κείρᾳ τὸ πέρα παιδάριον.

Οὐδ'

V. 2. Εἰκάδι] *Vigesima*: In debitorem autem hoc Epigramma scriptum est, quem ideo *vigesima*, hoc est ultima fere mensis parte captum iri dicit, quia tunc procedebant usuræ, quas in fine mensis solvi mos erat. Inde Strepsiades apud Aristoph. in νεφ.

ἐγὼ δ' Ὑπόλυμαι
Ὁρῶν ἄγουσαν τ' σελήνην εἰκάδας.
Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.

Ibid. Τῇ τινι τῇ δεκάδι] Lege τῇ τριτινῇ τῇ δεκάδι: intelligit autem τριακάδα, νουμηνίαν, qua potius eum captum iri dicit, quia τότε, ut Scholiastæ Aristophanis verbis utar, τὰς μηχανὰς ὑποδιδύντας τοὺς τόκους, ἵνα τὰ δάνεια, ἀπὸ τὴν ὡς ὑστέρας. Ideoque eam se maxime abominari ait Strepsiades apud Aristoph.

Εἰθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
Δέδοικα κἀποφέρομαι κἀβδελύττομαι
Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἐάσ' ἦνη τε καὶ νέα.

ubi νουμηνίαν ἔνην καὶ νέαν vocat, quia ἐν αὐτῇ συμβαίνει καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι.

V. 4. ἃ παρὰ τᾶς] Scribendum τᾶς Dorice pro τῆς quod pro ταῖς.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLIX.

In editione A. Fabræ primum duntaxat habetur Epigrammatis hujus distichon: nos reliqua addidimus ex Cod. MSto.

V. 1. Ὡς ἀγαθὰν] Theocritus in Cyclope Id. XIV.

Οὐδὲν ποτλὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, εἰ ἔγχειον (ἐμὶν δοκεῖ) ἐς τὸ ὄπαιζον
Η ταὶ Πιερίδες &c.

Ubi hæc adnotat Scholiastes, ex hoc loco emendandus: φιλόξενος ποιεῖ τὸ κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ὅτι καὶ ἡ Γαλατεία ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸ ἔρωτα ἀκέσατο· καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὰς Πολύφημος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, αἱ μοῦσαι τὸ κατίχανον. Notandum τὸ κατίχανον. Erant enim fortasse, quibus hæc lectio melior videbitur illa altera, quam ex MSto exhibuimus. Tum vero legendum fuerit.

Αἱ

Vicesimo. Et Loi (*Augusti*) die quo? die decimo
Venit bos ad aratrum ultro. Recte meus Mercurius,
Recte sane: de viginti illis diebus non quærimur.

XLIX.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum!

. . . . . .

Musæ amorem attenuant, o Philippe,
Profecto omnibus morbis medetur Sapientia.
Quamobrem etiam & Fames hoc solum inter mala habet
Boni: Exscindit morbum amatorium
Est & hæc nobis medicatrix ad prodigum amorem,
Hoc, puer, tibi alas detondet. puerule,

Ne

Αἱ μῶσαι τ' ἔρωτα κατίχανον· ἐντὶ, Φίλιππε,
Ἥ παναχὶς &c.

ἐντὶ Doricum pro ἐστί. Et priora illa Ὡς ἀγαθὸν, ita vertenda fuerint: *Ut bonum invenit*, vel *simul ac bonum*.

V. 4. Ἡ παναχὶς] Laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. v. Ἡ παναχὶς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. Reponenda est apud Clementem vera lectio, quam ex MSto edidimus.

Vir doctus alibi bravis male ad Statium referentibus.

V. 5. Τᾷ δοκίῳ] Scribe, Τᾶτο, δοκῶ, χἀ λιμὸς. Sic Ian.

V. 7. Ἐσθ' ἁμῖν χἀ κατ' ἀς ἀφειδία πρὸς ἃ ἔρωτα.] An legendum πασὰς? Est nobis & thalamus sive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac summa festinatione nihil excogitare queo, quod vel mihi ipsi arrideat: ut neque in versu secundo. Sed sequentia docent, poetæ (Καλλιμάχου) modo meliora cogitantis et pauperiem, comitem curasque fugantis. Ἐσθ' ἁμῖν ταὶ γυναῖκες χἀ κατ' ἀς ἀφειδία πρὸς ἃ ἔρωτα. Ἀνθ' ὅτου δὲ Βάττος ὁ Λιβυστικὸς

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLIX.

V. 2. Τέτρα μίνων ἀιγᾶν] Legendum

Τᾷ ἐκ μίνων ἀιγὰς ἑκαθ' ἵμας ἃ Κύκλωψ.

Ut dulcem Polyphemus commentus est cantilenam, uno in loco perstans, non amplius gregis curam gessit. Et ita hæc videntur integra. Sed ne dubites, audi delicias Theocriti, ubi de Cyclope:

Πολλάκι ταὶ οἴης πολὺ τ' ἄυλιον αὐτὰν ἀπῆγεν
Χλωρᾶς ἐς βοτάνας, ὁ δ' ἐτὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀκόνος κατεστάκετο φυκιόεσσας
Ἐξάὐες, ἔχθιστον ἔχων ὑπνοκάρδιον ἕλκος.
Κύπελλον μεγάλας τὸ οἱ πατὴρ πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τό γ' ἐς μακρὸν εὗρε καθεζόμενον δ' ὀπὶ πέτρας
Τψηλᾶς ἐς πόντον ὁρᾶν ἀείσε τοιαῦτα.

Vir eruditissimus Andr. Dacer. in Horat. Od. 1. 3. Sic me monuit eruditissimus adolescens Andreas Dacerius, quem ob eximium ejus ingenium Pater meus paterno plane amore diligebat. *A. Fabri.* D. Heinsius hoc epigramma ita legit;

Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνήρατο τὰς Γαλατείας,
Αἱ μῶσαι τ' ἔρωτα κατίχανον.

Ita ex fori. 521 e Schol. Theocr. l. 11. qui memoriter laudat, et negligenter. Rytmo: unde nil certi colligi potest.

BENT-

U. Scalig. Quæst. profan. p. 61. Nil placet valde Casaubono pro Dimittere, quod ex antecedentibus vim sibi dicitur.

Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες· αἰ γὰ ἐπῳδαὶ
Οἴκῳ τῷ χαλεπῷ τεφύμαζες ἀμφότεραι.

οι Ερν. ad vitanda homoiotel.

ν'.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀχαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
Ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ὑπὸ θυρσάμβοις
Αἱ Διονυσιάδες, μίτρῃσίτε χαὶ ῥόδων αὐτοῖς
Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιταρὰν ἔθειραν.
Οἱ τόνδε τέπποδα σφίσι μάρτυρα βακχίων ἄεθλων
Θήκαντο. κείνης δ' Ἀνλιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.
Εὖ δ' ἐπθλιυεῖτο γλυκερὰν ὅτα Δωρίοις Ἀείσων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππώνικος
Στρυμόθων υἱός, ἅρμασιν ἐν ταχείπων φορηθείς.

Ἀνωλόλυξαν Pal. Dorv. Chav. p. 278.

Δι Ερν. e Lips.

Ἀνωλόλυξαν Lips.

Θήκαντο Lips. Θῆκαν δ' ἐνὶ Vrl. in Op. Ruhnk.

ἐν Lips.

Αἰ

BENTLEIUS.

V. 9. Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοῖκαμες] Sine dubio corrigendum est οὐδ' ὅσον ἀπλάραγόν σε δεδοίκαμες, vel δεδοίκομες a Dorico δεδοίκω. Ἀπλάραγος est mica panis, sive res quævis minutissima. Vide Hesychium & alios. Etymolog. Ἀπλάραγος, παρὰ τὸ ἀπάραγός τις εἶναι. Καλλίμαχος. Οὐδὲ ἀπλάραγόν τι δέδοικεν. Respicit hunc ipsum Callimachi locum; & ex eo est restituendus.

ἄραγον Vogg. ἀσταγον Op. Ruhnk. ἀστας. V. Hemst. Lucian. T. 1. p. 256

IN EPIGR. L.

Versu sexto Θήκανθο reposui versus gratia: nam in MSto est ἔθηκαν. Distichon postremum, quod abest ab editione Fabræ, ex MSto addidimus. Sed in versiculo posteriori paulum quid immutavimus: MStus sic exhibet:

Θῆκαν ἰοστεφάνων Σεὰν ἕκατι μοισᾶν.

Sententia Epigrammatis clara est & perspicua. In Dionysiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poetæ Tragici & Comici, tribu aliqua chorum & vestem & reliquum ornatum singulis suppeditante; victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Aristone, chorum ducente Hipponico. Cæterum non est Callimachi Epigramma, sed Bacchylidis vel Simonidis; sic enim in Cod. MSto inscriptum est.

Ἐνδε lasser in Lips. et Ruhnk.

Καλλιμάχου ὅτι τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ὑπέδεκασύλλαβον
Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ὅτι τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετραμέτρον,
ὁμοιοτῶς, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλὴ τε κἠ πάρεινος· μία δὲ μόνον συλλαβὴ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετρατόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον. Vides Callimachi Epigramma post versum tetrametrum habuisse hendecasyllabon. Deest itaque hic loci: sed alibi extat num. XLI,

Ἱερὴν Δημητρὸς ἐγὼ ποτε, κἠ πάλιν καθείρων,
Ὠνὴρ, κἠ μετέπειτα Δινδυμήνης. &c.

Extat etiam aliud ejusdem Simonidis Epigramma, geminum huic & germanum, apud Scholiastem Hermogenis Περὶ ἰδεῶν pag. 410; quod quia huic loco

Ne hilum quidem te formidamus. Incantamenta enim ambo
Domi ſunt nobis acerbi vulneris.

L. Simonidi tribuit Hemst. An. Plut. p. 334, et add. ad Lucian. T. 1, p. 82. auctore Steph. v. ἀκαμάντιον. In dialecto inconstantia est. Videtur enim ut cetera Simonidis totū Doricū esse debere: cū tātū in ultimis versibus servetur Dorica dialectus.

Sæpe quidem in Tribus Acamantidos choris
Clamorem ſuſtulerunt ob hederigeros dithyrambos
Horæ Dionyſiades; coroniſque & roſarum floribus
Sapientum poetarum inumbrarunt unguentatam comam:
Qui hunc tripodem ſibi teſtem Bacchicarum victoriarum
Dicaverunt. Illos autem Antigenes docuit viros:
Bene vero formavit dulcem vocem Ariſton
Argivus, ſuavem ſpiritum fundens in ſimplicibus tibiis Doricis:
Quorum chori dulciſoni dux erat Hipponicus
Struthonis filius, in Gratiarum curribus vectatus:
Novi-

loco & occaſioni apprime convenit, hic deſcribemus:

Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλειον τρίποδα
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ,
Ἀμφὶ διδασκαλίᾳ ᾗ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπεός.

hoc eſt. Archonte Athenis Adimanto, Dionyſiis vicit Tribus Antiochis, chorago Ariſtide, poeta Simonide.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. L.

V. 1. Διφυλῆς ἀκαμαντίδος] Certe quid ſit Διφυλῆς me neſcire fateor: & verum puto quod conjicit idem Andreas Dacerius: legit enim,

Πολλάκι ᾗ φυλῆς Ἀκαμαντίδος

nam φυλὴ Ἀκαμαντὶς in Attica ab Acamante Theſei filio ſic dicta. Vide Harpocrat.

V. 2. Χρισοφόροις ἐπὶ διθ.] Nemo non videt legendum κισοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις.

V. 3. Διονυσιάδες] Διονυσιάδες ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. Heſych.

V. 4. Λιπαρὰν ἔθειραν] *unguentis delibutam.* Res nota eſt.

V. 5. Οἱ τόνδε τρίποδα] Hæc hiſtoria mihi ignota eſt. Epigramma est in tripoda, quem Chorus victor dedicavit.

V. 7. Εὖ δὲ ἐτιθηνεῖτο] Nemo hoc, opinor, intelliget. Integrum verſum ſic legerem,

Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὀπὰ δωρίων ἀρίστοις,

hoc eſt, *Bene autem formabat, fingebat dulcem vocem Dorum optimis Argivus ille dulcem infundens tibiis ſpiritum.*

V. 9. Κύκλων] Lege κύκλον, prout τὸ μελίγηρυν.

V. 10. Ἅρμασιν ἐν Χαρίτων] Notabis currus etiam gratiis tribui. Hemst. Lucian. T. 1, p. 28.

Αἳ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάντε νίκαν
Θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἔκαλι Μοισᾶν.

να'.

v. 1. 2. et 3. Sim. habet Suid. ἐπιξόου, ut legendum sit λιτὸν ἐπιξόων. Sic etiam Hemst. ad Plut. p. 369 laudat, illustrat nemo. ἐπιξόου vel ἐπιξόω.

Τὴν ἁλίλιν Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸς ἐπελθὼν
Χειμῶνας μεγάλας ἐξέφυγεν δανέων,
Θῆκε θεῆς Σαμόθρηξι· λέγων ὅτι τοῖδε καθ' ὕμνον,
Ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθεσ.

νβ'.

m. Lipf. Ἐμμενὸς. a corr. Stal.

Εὐμαθίλιν ἠπεῖς, διδὲς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκκε
Ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαυκὸς ὄχως, ἔδοσαν
Αντ' ὀλίγε μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τοῖδε κεχηνὼς
Κεῖμαι τᾷ Σαμίᾳ διπλόον, ὁ τραγικὸς
Παιδιείων Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τεμὼν ὄνειαρ ἐμοί.

τὸ μόνον ἴδιος

Τῆς

BENTLEIUS.

IN EPIGR. LI.

Correxit eadem Bentl. p. 117 Praef. in Phal. ad Lipf.

In Cod. MSto ἅλα λιτὸν. Sed si ad ἅλα referretur, dicendum foret ἅλα λιτὴν; Λιτὸς est pauper: Hymno in Apollinem v. 10.

Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ἔστω· ὃς οὐκ ἴδῃ, λιτὸς ἐκεῖνος.

Πονίων ex conjectura subſtituimus pro δανέων, In Codice MSto, quo ego uſus ſum, eſt δαέων.

IN EPIGR. LII.

Bacchi ſimulachrum Muſis donavit Simus Micci F. qui in ludo Grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto eſt γλεῦκος ὄκως: Sed ſine dubio legendum, Γλαῦκος; ut edidimus. Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit,

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Διπλόος τᾷ Σαμίᾳ eſt litera Samii Pythagoræ Υ; ſic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. Notum illud:

Litera Pythagoræ diſcrimine ſecta bicorni.

& illud:

Et tibi quæ Samios deduxit litera ramos,
Surgentem dextro monſtravit limite callem.

Bacchus iſte ſitus erat e regione literæ Υ, quæ prope ludum literarium poſita bivium virtutum & vitiorum pueris indicebat. Porro pueri iſti vota faciebant Baccho, & ea gratia comam illi ſacram nutriebant: qui mos comam deo cuipiam conſecrandi, Baccho præcipue, etiam pueris notiſſimus. Euripides Bacchis:

Πρῶτον μὲν ἀζρὸν βόστρυχον τεμῶ σίδῃ.

Ie-

Quæ illi apud homines nomen inclytum & claram victoriam
Dederunt; ita volentibus Musis violaceas coronas gestantibus.

L I.

Edd. Kusten. Suid. T. I. p. 795 pro incerto.

Naviculam Eudemus, qua per mare pauper invectus
Procellas magnas effugit laborans,
Donavit Diis Samothracibus; dicens quod hanc ex voto.
O populi, servatus ex mari hic posuit.

Lucus in talis servari non potest.

L I I.

Docilitatem petiit Simus Micci filius, donans me Musis. Illæ autem, Glauci instar, dederunt
Pro parvo magnum donum. Ego vero sto inhians
Adversus hanc Samii duplicem *literam*, tragicus
Bacchus, puerorum auditor. illi autem dicunt,
Sacer tibi est capillus: meum mihi *narrantes* somnium.

Dic

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.
Cum vero & ipse Bacchus crinem intonsum nutriverit, unde & ἀξυρόκομης dictus & κισσοκόμης &c. ideo hanc puerorum religionem nihili æstimans, illos ait perinde facere, ac si somnium suum sibi narrent; quod ipse longe melius intelligat.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. LI.

V. 1. Τὴν ἁλίην] Ἁλία genus navigii.
Ibid. ἅλα λιτὸν ἐπελθών] Notari potest ἅλα λιτὸν hic dici *tranquillum mare*.
V. 3. Θεοῖς Σαμόθρηξι] De Diis Samothracibus qui *Cabeiri* dicebantur, vide quæ notavimus Epigr. xv.
Ibid. τήνδε] Refer ad ἁλίην, non vero ad ἐυχήν.

IN EPIGR. LII.

V. 3. ἀνὰ τήνδε] Quid? ἐυμαθίην. An legendum ἀνὰ τάδε. Nihil in sequentibus video.
V. 5. οἱ δ' λέγουσιν] Legendum αἱ δ' λέγουσιν.
V. 6. ἱερὸς ὁ πλόκαμος] Quid hoc sit me nescire fateor.
Ibid. τἀμὸν ὄνειαρ ἐμοί] Vide supra Epigr. v.
Μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τἀμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

νγ'.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κώμικον ὄντως
Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωκι δεδαυμένον. ἥμισυ δ' ὦπται
Ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἰσιδος εἰδόμενον.

νδ'.

Εἰς Αἰσχρὴν ἦνα γυναῖκα οὕτω καλουμένην,
τὴν Μίκκου τροφόν.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει.

Καὶ Φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσομένοισιν ὁρᾶσθαι
Ἡ γρηῦς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

Τὸν

BENTLEIUS.

IN EPIGR. LIII.

Pamphili, personæ in Comœdia, statua a rugosa illa quidem & fuliginosa, ab Agoranacte poeta Comico dedicata est, ut testimonio esset victoriæ, quam ludis Dionysiis est consecutus. Facete autem dictum, *testem vere Comicum*: de quo proverbio consule Parœmiographos. Δεδαυμένον restituimus, pro edito δεδαγμένον. Hesychius: Δεδαυμένον περιφλεγμένον, a δαίομαι. Εἰδόμενον vero pro εἰδομένων (ut a Fabra editum) & Cod. MStus habet.

IN EPIGR. LIV.

Æschræ, ancillæ Phrygiæ, nutrici suæ gratiam rependit Miccus alumnus. Eleganter autem *lac bonum*, id est, nutricem bonam. Pro παισὶν ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus πᾶσιν. ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene lauta, & omnium bonorum bona copia. Aristophanes Pluto:

Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν ταραταῖς καπηλίσι
Πάντ' ἀγαθά.

Idem Acharnensibus:

Καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην

Εν

LIII.

Dic me, o hospes, positum esse victoriæ Agoranactis
Rhodii testem vere comicum
Pamphilum, non in amore ambustum: dimidium vero conspicitur
Caricæ & lucernis Isidis simile.

LIV.

In Æschram mulierem ita dictam, nutricem Micci.

Æschram Phrygiam, lac bonum, Miccus
Et in re opima aluit, dum viveret,
Et mortuæ statuam posuit; quo posteri videant,
Ut anus mammarum mercedem ceperit.

LV.

In uxorem Ptolemæi Beronicen.

Quatuor sunt Gratiæ. præter enim tres illas
Alia nuper formata est, & adhuc unguentis madet,
Beata in omnibus invidenda Berenice,
Sine qua ne ipsæ quidem Gratiæ sunt gratiæ.

Qui-

Εν πᾶσι βολίτοις.
Scholiastes: Δεόν εἰπεῖν, Εν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ἰδιότητα παίζων.
Theopompus apud Hephæstionem:
Πάνθ' ἁγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνθρώποισιν ἡμῖν διὰ συνουσίας.

IN EPIGR. LV.

Extat in eandem fere sententiam Epiramma Anthолog. lib. 1. c. 41.
Αἱ χάριτες τρεῖς εἰσιν· ἀτὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Γεννάθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ χάριτες χάριτα.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. LIII.

Nil omnino conjicere possum in hoc Epigrammate, ut nec in sequenti, quod mihi possit placere: itaque satius est ea aliis illibata relinquere.

IN EPIGR. LV.

V. 2. ἀ ἅτι μύροισι νοτεῖ] *De more*: infantes enim statim atque in lucem erant editi, vel aqua, vel unguentis veteres abluebant. Nota autem hoc verbum νοτίω, *humidus sum, perfluo*; nam rarum est. Cætera in venustissimo hoc Epigrammate plana sunt.

νϛ'.

Ἐμόχθησε etiã alia Apogr.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔρρεξε,
Τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις.

Lucian. Dial. Deor. 5 Καλὸν κομήτην vocat.

Ναὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, ἠράνιε Ζεῦ.

D. Valk. praef. ad Vgl. ed. Graeca coll. p. LXXI.

Καί σύ πού' ἠράσθης. οὐκ ἔλι μακρὰ λέγω.

Vnser. Mss. Lips. Ἀνάθημα παρὰ Λυκαινίδος. Sic Epigr. 38 donavit, quo conjecturandi ne tantillum felicia, qo puella edita exactam promissorem majorem. Sic pro παρέξεται. Apogr. Ruhnk. ap. Lysippum. pro τὸ Καλλιμαχ. scribit Salm.

νζ.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,

Ex lexico Ap. Ruhnk.

Εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σεῦ θύτειρα.
Ὡς τοι νεῦ μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
Τέρπον ἐυώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

Mss. Lips. ἀνάθημα τῆς αὐτῆς.

νη'.

Τὸ ξεῖνος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιε, τὸ πρὸς γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὄφελεν, ξεξάμυνος

Edd. Ap. Ruhnk. ex voto.

Γινώσκειν. ἰὼ δ' ἄρα λάθη, ἢ μὴ μιν ἀπαιλῆς,

Om. Ap. Ruhnk.

Φησὶ παρέξεσθ' παρθενίην ὁ πίναξ.

Mutatus conject. in praenuntiatione duplicidis.

α Mss. Lips.

Magnopere Ap. Ruhnk. Non displicet.

νθ'.

Τῷ με κανωπίτᾳ Καλλίπτον εἰκόσι μύξαις
Πλήσιον ἡ Κεμπὶς λύχνον ἔθηκε θεῷ,
Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδεω· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
Ἀθρήσας φήσεις· Ἔασερε, πῶς ἔπεσες;

ο'.

Φησὶν ὅ με πήσας Εὐαίνετος (ἴσμεν γὰρ ἔγωγε
Γινώσκω) νίκης ἀντὶ μετ' ἰδίης

Αζ-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. LVI.

Hoc & sequentia Epigrammata Callimachum autorem præ se ferentia nunc primum ex Codice MSto exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum & celeberrimum virum *Eduardum Bernardum*. Is codex sine dubio transscriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi, qui nunc Romæ servatur in Bibliotheca Vaticana. In MSto primus versiculus sic se habet:

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα θεόκριτον εἰ μὲν ἐμέχθει.

Reposimus μελανεῦντα. Sic in Epigrammate quodam in Anthol. μελανεῦσα. Τὸ καλὸν autem ut apud Theocritum Idyl. III.

Τιτύρ' ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμένε.

& ibidem non longe inferius:

Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα.

παρ-

LVI.

Dulce nigrantem Theocritum, ſi quidem me odit,
Quadruplo magis oderis: ſin autem amat, ames;
Ita per bene comatum Ganymedem, o ſumme Jupiter:
Et tu olim amaſti: non loquor plura.

LVII.

Quin iterum veni, Lucina, vocante Lycænide,
Sic propitia cum partus facilitate:
Ut nunc quidem, regina, pro puella; poſtea autem pro puero
Aliud quid habeat templum tuum odoratum.

LVIII.

Sic habes debitum, Æſculapi, quod pro uxore
Demodice Aceſon debuit, cum inciperet
Cognoſcere. quod ſi lateat, neque ſe exigas,
Ait Tabula, ſe ſervaturam eſſe virginitatem.

LIX.

Calliſtium Critiæ filia me lucernam viginti
Ellychniis divitem dedicavit Deo Canopitæ;
Voti rea pro filio Apellide. mea vero lumina
Aſpiciens dices; Heſpere, ut cecidiſti?

LX.

Dicit qui me ſtatuit Enænetus (ego enim
Neſcio) me ob victoriam ſuam

Con-

IN EPIGR. LVIII.

Aceſon quidam uxoris ſuæ Demodices imaginem pictam in Æſculapii fano poſuerat ex voto. Quam imaginem, ſive adeo ipſam mulierem, laudat poeta, cum ob formam quæ vel Deum capere poſſet, tum ob pudicitiam. In Codice MSto erat παρίξασθαι. Παρίχεσθαι παρθενίην, præſtare virginitatem: ſic Hymno in Dianam: Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἅπασα, φυλάσσειν. Καὶ μὴ μιν ἀπαιτῇς: ἀπαιτεῖν χρεών, exigere debitum.

IN EPIGR. LIX.

Codex MStus habet Κρυτίν.

Αγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι.
Πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

οα'.

Ιναχίης ἔστησεν ἐν Ισιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αισχυλὶς, Ειρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόνηχος ἐνθάδε νεκρὸν
Εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Ἥσυχον, αἰθυίης δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

Ος maltet Hemst., v. etiā fr. CXI.

IN EPIGR. LX.

In Cod. MSto est ἐγκεῖσθαι; sed vera lectio est ἀγκεῖσθαι, hoc est, ἀνακεῖσθαι, ut supra Epigr. LII.

Αγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ροδίου.

Idem mendum occurrit in eodem Codice, in Epigrammate hoc Antipatri Sidonii nondum edito:

A

Conſecratum eſſe æneum gallum Tyndaridis.
Fidem ei habeo Phædri filio Philonenidis nepoti.

L X I.

In Iſidis Inachiæ templo poſuit Thalis filia
Æſchylis, Irenæ matris promiſſo.

L X I I.

Quinam es hoſpes, o naufrage? Leontichus hic mortuum
Offendit in littore, & hoc ſepulchro condidit,
Deflens vitam ſuam periculoſam: neque enim ipſe
Quietam degit; ſed mergorum ritu in mari verſatur.

Ἀ πάρος αἱματόεν πολέμου μένος ἐν δαὶ σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον,
Ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τριτωνίδι κούρᾳ
Δῶρον, ἐριβρύχων παυσαμένα κελάδων.

Et in illo Anacreontis, etiam inedito.

Οὗτος φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
Αγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

In MSto ἔγκειμαι & ἔγκειται.

Hoc Epigramma (Epigramma enim integrum eſt, in Arati vita quæ Achilli Statio adjecta eſt) legitur in eum Poetam ſcriptum. Sed quia corruptiſſimum eſt illud, prout emendavit Caſaubonus, adſcribam:

Ησιόδε τόδ' ἄεισμα, κὴ ὁ τρόπος ἔτ' ἀοιδῶν
Ἔχε τὸν, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων· ὁ Σολεὺς ἀπεμάξετο. χαίρετε λεπταὶ
Ρήσιες Ἀρήτε σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Et nunc planum eſt. Carmen autem Heſiodi de Syderibus laudant veteres Grammatici. Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat: ὁ Σολεὺς *Aratus* quippe Solenſis erat: hujus Librum Aſtronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτὰς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν lib. x. δηλοῖ δὲ τὰς λεπτείας αὐτῶν κὴ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Et Ptolemæus Rex Epigrammate quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγε σκῆπτρον Ἀρήτος ἔχει. *Anna Fabri.*

Cl. Salmaſius hoc epigramma ita reſtituit ad Solin. cap. XXXVII.

Ησιόδε τοδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος, ἐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔχατον, ἀλλ' ὄκνεω μὴ τὸ μελιρότατον &c.

Dicit Aratum ex opere illo Heſiodi non id quod jucundiſſimum & lectu gratiſſimum eſſet, ſed maxime laborioſum & ſpinoſum elegiſſe, quod imitaretur. Τὸ μεληρὸν, eſt quod curam & ſollicitudinem adfert: ut μέλημα eſt cura & ſollicitudo. Opus μεληρὸν hoc dicitur, quod curam magnam & attentionem exigit, ut intelligatur. Si μελιχρότερον aliquis retinendum pertendit, idem tamen ſenſus eliciendus eſt. Optimum quidem ac præſtantiſſimum poetam Aratus ſumpſit, quem imitaretur, ſed vereor, ut μελιχρότερον expreſſerit operum ejus ac poematum. Plane dicit non ex ſuaviſſimo ac μελιχροτάτῳ Heſiodi carmine, τὰ Φαινόμενα imitatione deduxiſſe Aratum, ſed ex longe operoſiſſimo & ingratæ lectionis. Errat itaque vir magnus, qui Callimachum illo epigrammate dicere aſſerit Aratum ex Heſiodi Aſtronomico, τὰ μελιχρότατα defloraſſe. ἑκ Ἔχατος ἀοιδῶν Heſiodus vocatur, qui inter primos eſt, familiari locutione Græcis. Sic Ajax Homero *non poſtremus Græcorum* appellatur, qui de primis ac præcipuis eſſet. Ἄρρητος pro Ἄρητος verſus gratia, ut Ἀρρᾶδες πυῤῥηναῖον ὄρος, & ſimilia. Iſaacus Voſſius vero emendat:

Ησιόδε τὸ δ' ἄεισμα κὴ ὁ τρόπος ἔτος ἀοιδῆ
Ἔχατος, ἀλλ' ὄχα σοὶ μὴ τὸ μελιχρότατον &c.

Carmen hoc ait ſcriptum eſſe non in Aratum, ſed in Heſiodum, cujus ἀστρικὴ βίβλος hic laudetur. Dicit vero Callimachus, difficilia illa, minimeque florida, quæ Heſiodus omiſiſſet, Aratum perfeciſſe, ideoque jubet valere tetricas iſtas & injucundas vigilias. Addit ipſius correctionem proxime accedere ad vulgatam lectionem, veriſſimumque & elegantiſſimum exhibere ſenſum, μεληρότατον vero Græcum non eſſe. Præterea Ἀρήτε retinendum eſſe. cum Leonidas Tarentinus in epigrammate ipſe quoque ſyllabam iſtam produxerit, Γράμμα τὸ δ' Ἀρήταιο δαήμονος.

FINIS.

CALLIMACHI

FRAGMENTA.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

I.

Αιεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί.

II.

Apud Apollonii Scholiaſten.

Επρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη
Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

III.

Apud eundem.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἱ Νασαμώνων
Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

IV.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε κατὰ χρόνον ἐκθελέεσθε.

Apud

ANNA FABRI.

IN FRAGM. I.

Αιεὶ γὰρ σμικροῖς] Hoc idem eſt ac proverbium quod olim in Syria jactabatur, ut ex D. JESU CHRISTI verbis patet, *Habenti dabitur.*

IN FRAGM. II.

V. 1. προέχουσα] *Prominens e capite, propendens.*

V. 2. χαῖον] *Pedum*, aut *venabulum.*

IN FRAGM. III.

V. 2. θῖνας] *Loca arenoſa*, SABLONIERES.

Ibid. ἐπιβλέπετε] *Videtis*, hoc eſt *ſervatis, curatis.* Sic *videre domi, videre auſpiciis*, dixit Cicero.

V. 3. ὀφέλλετε.] Vous ME DEVEZ RENDRE MA MERE. Sic Latini verbo *debere* uſi ſunt. Horat.

Navis, quæ tibi creditum
Debes Virgilium, finibus Atticis
Reddas incolumem, precor.

IN FRAGM. IV.

V. 1. ἐκτελέεσθε] Melius in Codice Stephani legitur ἐκτελέεσθαι.

IN

V.

Apud eundem.

Εν Δίῃ. τὸ γ' ἔσκε παλαίτερον ὄνομα Νάξῳ.

VI.

Apud eundem.

Θηρὸς ἀερταίζων δέρμα κατωμάδιον.

VII.

Apud eundem.

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφιλσαν.

VIII.

Apud Schol. Arati.

Ἡ δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τ' Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

IX.

Apud Athenæum lib. 7.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ὃν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν,
Ἢ πέρκας. ὅσα τ' ἄλλα φέρῃ βυθὸς ἄστεγος ἅλμης.

Apud

IN FRAGM. V.

V. 1. Νάξῳ] Insula Maris Ægæi. Hanc etiam Strongylen, Diam, Dionysiam, Callipolin & Siciliam minorem vocatam fuisse testatur Plinius.

IN FRAGM. VI.

Ἀερταίζων δέρμα κατωμάδιον] Forsan de Hercule intelligendum est hoc Fragmentum: nil tamen affirmo, cum omnes prisci illi Heroes ferinis pellibus solerent tegi, quod vel ex Virgil. notum est. Pelles autem ex nodo sub mentum religatæ ex humeris dependebant. Virgil.

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

IN FRAGM. VII.

V. 1. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο] Fragmentum est e carmine quod vertit Catullus de Coma Berenices, ut & sequens. Vide ibi notata v. 48.

Jupiter ut Chalybon omne genus pereat.

IN FRAGM. VIII.

V. 1. Ἡ δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν] Catul. de Coma Berenices vers. v.

Idem me ille Conon cælesti lumine vidit
E Beroniceo vertice cæsariem,
Fulgentem clare, quam multis illa Deorum
Non sine taurino sanguine pollicita est.

Vide notata ibidem.

Ibid. Βερονίκης] Illa *Berenice* & *Beronice* dicebatur. Apud Hyginum sæpe.

IN FRAGM. IX.

V. 1 χρύσειον ὃν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν] Hunc Callimachi locum ex ejus Galatea adducit Athenæus: Καλλίμαχος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὸν Χρυσόφρυν, ἢ μᾶλλον Χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Ibidem etiam alium ejusdem Callimachi locum laudat ex Epigrammatis, ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητής φησιν, ἱερὸς δ' ἦτις ἱερὸς ἰχθύς. Hic autem priscis Latinis *anrata*, vel *orata* dicitur.

IN

X.

Apud Athenæum lib. 15.

Πολλοὶ ϗ Φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

XI.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνον ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

XII.

Apud eundem & Scholiaſten Pindari.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Apud

IN FRAGM. X.

V. 1. ἀκόντιον] Intellige humorem ejaculatum. Celeberrimus in Antiquorum conviviis luſus fuit, qui Κότταβος dicebatur, in quo amatores, exhauſto poculo, humoris reliquum in majora pocula ab alto infundebant, ut in lancem aliam mitterent, ſicque ſonum ederent, qui ſi major ederetur, ſe ab amaſiis diligi augurabantur. Sed en tibi totam *ejus ludicri* deſcriptionem Latinam quidem, ut facilius intelligatur. *Talis apud Athenienſes ludus erat. Virga quædam longa erat in terram defixa, ac ſuper eam altera deligata, huc & illuc nutans, ut fieri ſolet in lancium jugo. Hæc lances duas habebat appenſas, ſub iis lancibus crateres erant duo aquæ pleni, & ſub aqua ſtatua ænea deaurata, Μάνης dicta. Jam vero ludentibus omnibus, ſurgebat aliquis phialam habens vini plenam, & quam longe abſiſtens, quod vini ex epota illa ſupererat, id in lancem unam mittere conabatur, ut repleta gravis fieret, inclinataque ſtatuæ quæ ſub aqua erat, caput allideret, atque ita ſonum ederet; quique ita jecerat, ut ne gutta quidem una in terram cecidiſſet, hic victor erat, ſeque ab amica redamari gloriabatur.* Vide Ariſtoph. Scholiaſten in Εἰρήνῃ pag. 717. Edit. Genev. qui hunc Callimachi locum laudat. Vide & Joannem Tzetzen Chil. VI. cap. LXXXV.

V. 2. Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας] Legendum σικελὰς, ut & apud Scholiaſten Ariſtophanis legitur loco ſupra citato. Eſt autem, Λατάγη τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένη τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ Κοττάβιον. Porro Σικελὰς dicit noſter, quia, ut ait idem Interpres Ariſtoph. Σικελικὴ τίς ἐστι παιδιὰ, πρῶτον εὑρόντων Σικελῶν. Unde Anacreon, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων. & Critias in Elegiis,

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον.

IN FRAGM. XI.

ἐπιτέλλεται] Pater meus amantiſſimus putabat legendum ἐπιτέρπεται, ut in Fragmento proxime ſequenti, τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Vel fortaſſe ἐπιτέλλεται ſignificat *adeſt propitius & favens.* De Aſinorum ſacrificiis vide Fragmentum ſequens.

IN FRAGM. XII.

Φοῖβον ὀνοσφαγίαι] De Hyperboreis qui Apollini aſinos ſacrificabant, ſic Pindar. Pith. Od. X.

Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς
Εδαίσατο λαγέτας δώματ' ἐσελθὼν,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Επιτόσσαις θεῷ
Ρέζοντας. ὧν θαλίαις ἔμπεδον
Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
Ορθιᾶν κνωδάλων.

IN

XIII.

Apud Strabonem lib. 1.

Αἰγλήτην, Ανάφην τε Λακωνίδι γείτονα θήρᾳ
Λείπων ἀρχόμενος.

XIV.

Ibidem.

—— ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο κυταίου
Αὖθίς ἐς ἀρχαῖαν ἔπλεον ἁρμονίην.

XV.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλιαι γὰρ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὠπὰς
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ησυχίδαις.

Ex

IN FRAGM. XIV.

V. 1. κυταίου] Scribe per majusculam litteram Κυταίου. De Argonautis loquitur, Cytæa est Colchica urbs, unde Medea Κυταίϊς, & Æetes pater ejus Κυταῖος: quod autem ait Scaliger in Propert. in illam deportatas fuisse decem tribus a Salmanasar Assyrio, unde Samaritani hactenus a Judæis Κυταῖοι dicti, *Cutæi*; id vero omnino falsum est, ut in suis in Origenem Notis monuit illustris Huetius.

V. 2. ἁρμονίην] *In Illyricum*, ubi Cadmi Harmoniæque monumentum conspicitur.

IN FRAGM. XV.

V. 1. ὠπὰς] Nescio quid hoc sit; non enim dicitur ὠπαί.

V. 2. Λήτειραι] *Sacerdotes*. Hesychius, Λήτειραι, ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν, ubi Guiet. legit Λίτειραι. Λιτή.

Ibid. Ησυχίδας] Ησυχίδαι Athenis erant indigenarum genus, Hesych. Ησυχίδαι, γένος Αθήνησι Ιθαγενῶν.

Ibid. μελιηδέας ὠπὰς Λήτειραι καίειν] Lege, ut optime apud Schol. Sophocl.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον ἡσυχίδαι.

Τῇσιν, hoc est εὐμενίσι; ὄμπας, θύματα πυρὶ καὶ μέλιτι δεδευμένα. Hesych. Posset etiam legi ὄμπνας; ὄμπναι enim *fruges melle maceratæ*. Ησυχίδαι, *Sacerdotes Eumenidum*, audi eundem Schol. Sophocl. ad illud Oedip. Col. Απυστα φονῶν] ἄπυστα, ἀνήκουσα. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα καὶ συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρυμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησι. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ησύχου καταγομένοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ερατοσθένην φησίν, οὕτω, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης ταύτης εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ησυχίδαι. ὁ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας ταύτης κρίον Ησύχῳ ἱερὸν ἥρωϊ, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ τὴν εὐφημίαν. οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ τὸ Κυδώνιον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. καὶ Απολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ησυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς φησι. καὶ Καλλίμαχος, Νηφάλιαι καὶ τῇσιν, &c.

IN

XVI.

Ex Callimachi Dactylicis.

Α παῖς ἁ κατάκλειστος
Ταὶ οἱ φασὶ τεκόντες
Ευναίους ὀαρισμοὺς
Εχθειν ἶσον ὀλέθρου.

XVII.

Ex Agellio lib. IV. cap. XI.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντον ἔδεσθαι
Κἀγὼ Πυθάγορας ὡς ἐκέλευε λέγω.

XVIII.

Ex Macrobio lib. V. cap. XXI.

Καὶ γὰρ ὁ θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισυβίῳ.

Τῷ

IN FRAGM. XVI.

V. 1. ἁ κατάκλειστος] Κατάκλειστον *puellam* dicit, quia hic mos erat in Græcia, ut puellas in thalamis custodirent; neque eas prodire sinerent, dum eæ adhuc essent innuptæ. Phocylid.

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.

A. Fabri.

Κατάκλειστον Græci vocarunt, quidquid ita pretiosum est, ut servari diligenter, & clausum teneri mereatur. Poeta noster puellas virgines, quas tenellis asservandas diligentius uvis scribit, vocat κατακλείστους. Hinc & κατάκλειστοι meretrices quædam dictæ, quæ carius se venditarent, nec omnibus paterent. *devium scortum* Horatio, quod scilicet non omnibus obvium est. κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία, apud Strabonem de Apellicontis heredibus, qui libros Aristotelis sub clave habebant, nec exire in publicum sinebant. Atque inde κατάκλειστοι de re pretiosa; quæ non pro de relicto haberi, sed studiose conservari, ac tuto loco concludi digna est. Cl. Salmasius ad Tertull. de Pallio p. 177.

V. 3. Εὐναίους ὀαρισμοὺς] Gallice diceres DISCOURS DE MARIAGE.

V. 4. ἶσον ὀλέθρου] Legendum puto ὀλέθρῳ: imo & ita apud Scaligerum in Catull. legitur.

IN FRAGM. XVII.

V. 1. Καὶ κυάμων] Legebat Pater meus,

Καὶ κυάμου ἀπὸ χεῖρος ἔχειν ἀνιῶντος ἔδεσθαι.

IN FRAGM. XVIII.

V. 1. θρηϊκίην] Sic Horat. Amystida Threiciam vocat.

Neu multi Damalis meri
Bassum Threicia vincat amystide.

Ibid. ἀπήνατο] Legendum suspicor ἀνήνατο, *recusavit*. Id sequentia suadent, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισυβίῳ.

V. 2. κισυβίῳ] Neoptolemus Parianus libr. 3. περὶ Διαλέκτων ait κισύβιον fuisse poculum ex hedera confectum. Addit Philemon fuisse μονωτὸν. Neoptolemo adstipulantur multi, Theocritus, Didymus cujus ea verba ad Odyss. IX. Κισύβιον ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου κατεσκευάσμενον.

Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα θεοτείχονος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

XIX.

Ex Luciano lib. cui tit. Ερωτες.

Αἴθε γὲ ὦ κέροισιν ἐπ' ὄμματα λιχνὰ φέροντες
Ερκι@ ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν
Ὧδε νέων ἔρχοιτε, πάλιν κ' θὔανθρον ἔχοιτε.

XX.

Ex Plutarchi Sympoſiacis.

Καὶ μιν Αληπίδαι πολὺ γεγειότερον
Τῦδε, παρ' ἀιγαιῶνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσεσιν νίκης σύμβολον ἰσθμιάδ@.
Ζήλῳ τῷ Νεμέηθε, πίτυν δ' Ἀποτιμήσεσιν,
Ηι πρὶν ἀγωνιςὰς ἔστεφε τὺς ἐφύρη.

Ex

μενον. ἢ ὄνομα κύριον ποτηρίου, ἢ, (lego ὃ) ἔχον κισσὸν ἔξωθεν. Clitarchus refert ſcyphum κισύβιον appellatum ab Æolibus. Ab antiquiſſimis tamen Græcis pocula quaevis κισύβια appellabantur. Nicander ἀιτωλικῶν lib. 1. ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τὲ Διδυμαίς διὸς κισσὲ σπονδαποιέονται πετάλοισι. ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισύβια φωνέαται. Homerus,

Κισύβιον μὲν χερσὶν ἔχων μέλαν@ οἰνοῖο.

Aſclepiades vetus interpres Homeri tradit ſolos ruſticos eo poculi genere uſos. Meurſius ad Theocriti ſpicilegium p. 5. Vide Heinſii lectiones Theocr. libr. 1. cap. 2. qui ait Callimachum a veteribus criticis apud Athenæum vapulare, quod confuderit voces ἀλείσε & κισυβίε, cum longe diverſa eſſent.

IN FRAGM. XIX.

V. 2. Ερκι@] In al. legitur ἔρχι@. An ab ἐρχία, quæ eſt Tribus Atticæ? Certe hic aliquid latet.

IN FRAGM. XX.

V. 1. Αληπίδαι] Neſcio quid ſit? forſan ab ἀλῆται, ἑορτὴ Αθηνῆσιν, ut ait Heſychius: ſed dubito; forſan ab ἀλαὶ, quo modo vocabantur δύο δῆμοι τῆ Ατθίδι.

Ibid. γεγειότερον] Pater meus putabat legendum ὠγυγιώτερον.

V. 2. Ἀιγαιῶνι] Quem Dii Briareum, illum Αἰγαίωνα vocabant homines. Homer.

Ον Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίωνα - -

Sed hoc Fragmentum de Briareo non poteſt intelligi. Hic igitur Αἰγαιῶνι erit Neptuno; Αἰγαίωνα enim vocatum fuiſſe Neptunum certum eſt. Heſych. Αἰγαίων ὄρος τι καὶ μύνας ἐν Αἰολίς θεὸς, οἱ δὲ ὁ Βριάρεως καὶ ὁ Ποσειδῶν.

V. 3. σύμβολον] *Apium.* Agones, Olympia, Nemea, Iſthmia, Pythia. In Olymp. *oleaſter*, in Nem. *pinus*, in Iſthm. *apium*, in Pyth. *poma*. in Epigr. Αθλὰ δὲ τῶ κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

XXI.

Ex Scholiaste Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπων ἐπίτακτα μὲν ἕξακι δοιὰ
Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

XXII.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸ ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τὸ ὄλεσθρον
Εὗρε, τὸ ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

XXIII.

Ex eodem.

Ταὶ μὲν ἀρισκύδης ἔυνις ἀνῆκε διὸς

Αργος

IN FRAGM. XXI.

De Hercule Fragmentum istud debet intelligi, qui labores duodecim, jubente Euristheo, reliquos suopte motu exantlavit. Unde Pind. Nem. Od. III.

- - ἰδία τε ἐρεύνα-
σε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον
Κατέβαινε νόστου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασε.

V. 1. βαρυσκίμπων] *Propter clavam.*

V. 2. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης] H. Vallesius in notis ad N. Damasceni excerpta versum posteriorem sic emendat:

Ἐκ δ' αὐθαιρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

IN FRAGM. XXII.

V. 1. οἱ τὸ ὄλ.] Οἱ, hoc est αὐτῷ *sibi.* Et male in Schol. Pind. legitur ὁς. De Perillo autem hic sermo est, qui Phalaridi Agrigentinorum Tyranno taurum æneum, januam a latere habentem dedit, ut in eo homines igne supposito combureret, eos verum bovis mugitum edituros affirmans. At eum Phalaris primum opus suum jussit imbuere. Ovid. Trist. lib. III.

Pro quibus inventis, ut munus munere penses,
Da, precor, ingenio præmia digna meo.
Dixerat. At Phalaris, Pœnæ mirande repertor,
Ipse tuum præsens imbue, dixit, opus.

IN FRAGM. XXIII.

V. 1. Ταὶ μὲν ἀρισκύδης] Mendosissimum est hoc Fragmentum. Et cum in eo tota essem, ut inde aliquid elicerem, supervenit doctissimus Andreas Dacerius, quem supra nominavi, isque dum illud sedulo legit, antequam e Musæolo nostro egrederetur, stans, ut ita dicam, pede in uno sic illud ingeniosissime restituit,

Τοὶς μὲν ἀρισκύδης ἔυνις ἀνῆκε Διὸς
Αργος ἔχειν ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

atque illi de Heraclidis Poeta videtur loqui. Quos Juno Argos ita passa est accedere, ut illis cum Peloponnensibus & Tegeatis aliquot præliis esset decernendum, quod ex Apollod. & Diodor. notum est. Heraclidas autem Jovis γενέθλην σκοτίην vocat, quia Hercules ex Jove & Alcmena natus est. Hæc ille, donec quis meliora in medium proferat. Addit idem, fieri posse ut quis historiam comminiscatur quæ ad Fragmentum illud referri posse videbitur: sed sic etiam non minus de Fragmenti totius emendatione constabit.

V. 2.

Αργος ἔθειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάγος. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς, ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

XXIV.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Αθηναίοις γὰρ ἐπὶ τέγος ἱερὸς ἦνται
Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

XXV.

Ex Scholiaste Aristophanis.

Αλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

XXVI.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι,
Εσπέριον φιλέουσιν, ἀπιστυγέουσιν ἐῶον.

Ex

V. 2. ἴδόν περ ἐὸν λάγος.] Nam Junoni sacrum erat Argos. Pind.

Αργος Ηρᾶς δώμα θεοπρεπὲς -

& Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

IN FRAGM. XXIV.

V. 1. ἐπὶ τέγος ἱερὸς] Bene apud Pind. legitur ἱερὸν: sed legendum ob versum ἐπὶ στέγος ἱερόν.

V. 2. Κάλπιδες] Hydrias oleo plenas intellige, quæ Athenis iis dabantur qui Panathenæa vicerant. Pind. Nem. Od. x.

- - γαία δ' καυ-
θείσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ηρας τ' εὐά-
νορα λαὸν ἐν ἀγγέων
ἕρκεσιν παμποικίλοις.

IN FRAGM. XXV.

V. 1. κεκομμένα] Κεχαραγμένα.

V. 2. Κυδίππην ὡς] Bene alibi legigitur ὅσσ'. Sic Propert.

Scribitur & vestris Cynthia corticibus.

& Theocrit. in Epithalam. Helenæ:

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται
(ὡς παριὼν τις
Αγγνοίη) Δωριστὶ, σέβου μ' Ελένας
φυτὸν εἰμί.

Et non solum in arboribus, sed & in parietibus semper scribendi mos fuit, Aristoph. in ἀχαρν. Υμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Αθηναῖοι καλοί. Ubi Schol. Ιδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις. Et hocce Callimachi Fragmentum adducit.

IN FRAGM. XXVI.

V. 1. Αὐτὸν μὲν φιλέουσ'] Contra Virgil. in Ciri, qui hos versus imitatus est.

Quem pavidæ alternis fugiunt optantque puellæ
Hesperium fugitant, cupiunt ardescere solem.

XXVII.

Ex Stobæo.

Γηράσκῃ δ' ὁ γέρων κεἰνῳ ἐλαφρότερον,
Κῦροι τ' Φιλέουσι. νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' ὀικείῳ ἄχεις ἄγυσι θύρῃν.

XXVIII.

Ex eodem.

Ἄρνες τοι φίλε κῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Εσκον ὀνείθμοι; δαύλια ϗ βοτάνας.

IN FRAGM. XXVII.

V. 2. τὸν] Id est ὃν.

IN FRAGM. XXVIII.

V. 2. ὀνείθμοι] Legendum ἀνήεθμοι.

Ibid. δαύλια] Δαυλία est *ficedula*; sed δαύλιον quid sit, nescio: forsan legendum γαύλια *mulctralia*.

CALLI-

CALLIMACHI FRAGMENTA EX ETYMOLOGICO GRÆCO A VULCANIO COLLECTA.

In voce Αἶρα.

—— Λάθρη δὲ παρ' Ηφαίστοιο καμίνοις
Εφρεφον ἀιρᾴων ἔργα διδασκόμενοι. Ubi Αἶρα idem est quod σφαῖρα.

In voce Αλες.

Ες τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Αλέες positum pro ἀολλέες, τετέσι ὁμοῦ.

In voce Αλίαξος.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.

Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. ut ostendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ, quemadmodum φοιτίζω a φοιτῶ.

In

ANNA FABRI.

In voce αἶρα.

Ἀιρᾴων] Αἶρα, σφαῖρα, hic sumitur pro *malleo*.

In voce ἀλες.

Αλέες] Hujus loci meminit Plutarch. in Moralibus: eum etiam laudat Schol. Theocriti, & ex Callimachi Choriambis sumptus est.

In voce Αλλίξ.

Αλλίκα χρυσείησιν ἐεργομένην ἐνέτησι.

Αλλὶξ Theſſalica lingua ſignificat τὴν χλαμύδα. Significat & τὸ ἐμπόρπημα.

In voce Αλωα.

Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα, pro ἅλω κατ' ἐπέκτασιν.

In voce Αμπρεύω.

Ανδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες.

Proprie uſus eſt Callimachi verbo Αμπρεύειν ἐπὶ τοῦ ἕλκειν. Nam Αμπρον proprie eſt, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας.

In voce Αρδις.

—— ἀλλ' ἀπὸ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

Significat vero ἄρδις, cuſpidem teli.

In voce Αρπίς.

Εν μὲν γὰρ τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι, hoc eſt τοῖς ὑποδήμασι.

In

In voce ἀλλίξ.

Ενέτησι] Scribendum ἐνέτῃσι, id eſt περόναις.

In voce ἀμπρεύω.

Λειόθεν] Hoc Fragmentum ſic reſtituit Caſaub.

Ανδρες δείλαιοι δ' ἐκ λῄοθεν ἀμπρεύοντες.

Loquebatur Callimach. de ubertate meſſis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λῄοθεν valet ἐκ τοῦ λήϊου *ex arvo*, ubi ſeges. Qui λειόθεν retinent, & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur ſatis ab ipſo Authore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. ἀμπρεύω, ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν.

Αμπρεύοντες] Ariſtophanes uſus eſt compoſito.

Χ' ὥπως ποτ' ἐξαμπρεύσωμεν
Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.

ubi Schol. ἐξαμπρεύσωμεν, ἀντὶ τοῦ ἕλξωμεν. ἄμπρον, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας] Lege τοῦ ἕλκοντος βοός.

In voce ἄρδις.

Ἄρδιν] Meminit Theocrit. alicubi, ſeu quicumque Aram ſcripſit,

Ινίς τ' ἀνδροβρῶτος,
Ιλιοραΐσας ἀρδίων ἦρ'
Ες τευκρίδ' ἄγαγε τρίπορθον.

In voce ἀρπίς.

Εν μὲν γὰρ] Legebat Pater meus.

Ην μὲν τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Intelligit enim μαχαιραν, quam Ægeus cum calceamentis ibi reliquerat. Vide Plutarch. in Theſeo, & Hygin. & Apollodor. lib. 3.

In

In voce Ασινεῖς.

Δειλαίοις ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες * ἀρπάσας.
Sunt vero Ασινεῖς, δρύοπες οἱ τὴν ἀσίνην κατοικοῦντες.

In voce Ασκάντης.

Καὶ τὴν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν. Significat vero Ασκάντης, κλινίδιον εὐτελὲς. Atticis σκίμπους.

In voce Ασσυρία.

Η ἀπὸ Ασσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.
Et
Ημισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ασσύριοι. τουτέστι Βαβυλώνιοι.

In voce Αστριας.

—— Δέκα δ' ἄστριας ἄνυτο λάθρον.
ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλος.

In voce Αστυρον.

Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώρου
Αστυρον εἰς ἀνέβαινεν. hoc est εἰς ἄστυ ὑποκοριστικῶς.

In voce Αττάραγος.

Οὔτε τὴν ἀττάραγόν ἡ δέδοικεν. παρὰ τὸ Ατταραγόν ἡς.

In

In voce ἀσκάντης.
Hac voce usus est Aristoph. ἐν νεφ.
Πῦ Στρεψιάδης; ἕξει τὴν ἀσκάντην λαβών.
ubi Schol. ἀσκάντην, σκίμποδα, δίφρου τί εἶδος, ἢ τὴν κράβατον.

In voce Ασσυρία.
Η ἀπὸ Ασσυρίων] Ex Poematio de Coma Berenices:
Vastatum finis iverat Assyrios.
Nam eo Fragmentum istud referendum puto. *Anna Fabri.* Ασσύριοι, h. e. Βαβυλώνιοι, inquit Etymol. sic & in sacris litteris Babyloniis non semel Assyriorum nomen datum fuisse reperies.

In voce ἀστρίας.
Λάθρον] Notabis λάθρον pro λάθρα.

In voce ἄστυρον.
Υψιζώρου] Hæc vox mihi suspecta. An legendum ὑψὶ ζωροῦ, Sed non video quomodo dici possit τρύφος ζωροῦ: forsan legendum ὑψίζωνος.

In voce ἀττάραγος.
Τὸν ἀττάραγόν τι] Lege ut restituit Casaub.

In voce Αφαυρός.

Η ἄφαρον φαρόωσι. hoc est τὴν ἀγεώρχητον γῆν.

In voce Βεῦδος.

Εν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ἀιόλα βεύδε' ἔχουσαι. hoc est τὰ ποικίλα ἢ πορφυρὰ ἱμάτια.

In voce Βλωμός.

σον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο. hoc est ψωμοῦ.

In voce Βούχετα.

Εξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα βουχέτιον ἕλκειν. est vero βουχέτιον ἐθνικὸν a Βούχετα neutro plurali, urbe Epiri.

In voce Βωνίτης.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. significat τὴν βουκόλον.

In voce Γαοιδόται.

Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Sunt vero Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Γένη fœmininum.

In

Οὐδὲ τὴν ἀτλάραγόν τοι ἔδωκε.
Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus, οὐδ' ἅλα δοίης. Nam ἀτλάραγος est τ' ἀλάχιστον, ut apud Latinos *ciccus*, *pilus*, *hetta*, *nauci*.

In voce ἀφαυρός.

Η ἄφαρον φαρόωσι] Ἄφαρον, ἀνήροτον. φαροῦν, ἀροτριᾶν, φαρῶσαι, ἀρόσαι, νεῶσαι, Hesych. Vide pag. 252. Nam ibi idem Fragmentum repetitur.

In voce βεῦδος.

Βεύδε' ἔχουσαι] Quod apud Hesych. est βεῦδος, apud Pollucem est βεῦθος, ἱμάτιον γυναικεῖον.

In voce βούχετα.

Εξ ἁλὸς δίκην] An ἐξ ἁλὸς οὐ δίκη, &c.

In voce βωνίτης.

Βωνίτῃσι] Βωνίτας, τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους, Hesych. Quæ sequuntur, scilicet ἐνὶ κρύπτουσι, mihi suspecta sunt.

In voce γαιοδόται.

Γαιοδόται] Οἱ Ἀρχιτέκτονες, *Geometræ*: forte legendum esset γαιοδάται, id est *divisores terræ*, *mensores*, *finitores*, ut dicit Plaut. in Pœnulo.

In

In voce γλαείς.

Καὶ γλαείδες, ϛαφύλη τε, καθισμθύη τε μολιβδὶς. est vero γλαεὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ ϗ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. hoc est ἕλλιωες.

In voce γράμμα.

Γράμματα δ' οὐκ ἔιλιοσεν ἀπόκρυφα, hoc est ποιήματα.

In voce γρῖσων.

Ος ἀιζηῶν ἔγρας κηδεμόνα. significat vero γρῖσων τ χλωρίω κεηθίω. ἀπὸ ϗ γρῖω, τὸ ἐωδίω.

In voce Δάκνω.

Ξεῖνα ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκεθν. hoc est ϑηρίον. ὡϑὶ τὸ δάκνω.

In voce Δαναάκης.

Τἔνεκα ϗ νέκυες πορθμηῖον ἅπι Φέρονται
Μέμν ὁπιπολίων ὅτε θυμιονησέμθυ *
Ἀλλ' ϗσάνοις ἐν ϛομάτεσι νεὼς Αχερσίας ὁπὶ βάθρον δαναάκης. Est vero Δαναάκης numisma, obolo ma-

In voce γλαείς.

Καθισμένη τε μολιβδὶς] Hunc locum sic emendavit Pater meus καθισμένη τε μολιβδὶς, staphyle est amussis, μολιβδὶς est plumbum quod deorsum demittitur.

In voce γραικός.

Γραικοὶ ϗ γῆς] Lege γραικοὶ ϗ τῆς γῆς. Revera Græci rerum Ægyptiarum erant imperiti, adeoque totius reconditæ vetustatis: illustrem locum dabit Plato in Timæo, ubi sic Solonem affatur senex Ægyptius: ὦ Σόλων, Σόλων ἕλληνες ἀεὶ παῖδες ἐϛὲ, γέρων δὲ ἕλλην οὐκ ἔϛιν.

In voce Γρῖσων.

Εγρας] *Manducabat*, *absumebat*. Vox Cypria, Hesych. γρῖ, φάγε, Κύπριοι.

In voce δάκνω.

Fragmentum istud de Hercule Cerberum ex inferis adducente debet intelligi.

In voce δαναάκης.

Sic hos versus restituit Casaubonus,

Τἔνεκα ϗ νέκυες πορθμηῖον ἅτι φέρονται
Μέμν ἀεὶ πολίων, ὅγε πίθμιον ὁμσεμεν ἄλλως
Εν ϛομάτεσι, νεὼς Αχεροντείας ὁπὶ βάθρον.

Ibi autem loquitur Callimachus de Hermione, ubi fuit altissimus terræ hiatus, quo mortuorum animas recta ad inferos per-

majus, quod Veteres mortuorum ori imponebant.

In voce Δεκαφύϊα.

Τῶν ἕη σοι δεκαφύϊα φάτο ζωάγρια τίσειν. hoc est δεκαπλάσια.

In voce Διάκτρος.

Αλλὰ θεῆς ἥ τίς με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. hoc est διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

In voce Δίασμα.

— Διάσματα φάρεος ἀρχήν. significat vero διάσμα τὴν πρώτην τοῦ ἱματίου ἐργασίαν.

In voce Διερός.

— Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. hoc est ὑγρήν.

In voce Δίκρον.

— Δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. hoc est δίκρανον ξύλον.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τουτέστι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Αστερίωνος.

In

pervenire putabant: & ideo nauli gratia δανάκην, numismatis genus ori suorum mortuorum non inserebant. Strabo, παρ' Ερμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς Αδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ καὶ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸν ναῦλον.

In voce δίασμα.

In LXX. Interpr. vertitur *licium*.

In voce δίκρον.

Δίκρον φίλτρον] Lege, ut emendavit Casaub. δίκρον φιτρὸν ἀειραμένη. Furcam intelligit.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε] Hic διφᾶτε, sine dubio significat *expectate*: sic Gallice verterem: N'ATTENDEZ PAS DE MOY UNE CHANSON BRUÏANTE.

In voce δόναξ.

Αστερίωνος] Αστερίων fluvius Argiæ, cujus meminit Pausanias. Papin. etiam IV. Thebaid.

- - *Erasinus, & æquus*
Fluctibus Asterion. - -

In

In voce Δύπλης.

Δύπλαι τ' ἐξ ἄλὸς ἐρχόμθνοι ἔνδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπεν. hoc est τὸ αἷμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίῳ ὁ μόδελφον ἐπ' ὠδίνεσιν ἰδέσαι. Est vero εἰνατίη epithetum Lucinæ. εἶνατος mons Cretæ, ubi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπνήλης.

Μέμβλεται δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κῆρας ἴοι. Est vero εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμθνος, ἤτοι ὑπὸ τῦ ἔρωτος εἰσπνεόμθνος.

In voce Εμπελάτειρα.

Τὰς αὐτῷ σκολίὰς ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. hoc est ἑταίρη. ὃτ' ἔτεκεν Ms. Lud.

In voce Ζαγρεύς.

Ὑιέα Διόνυσυν ζαγρέα γιγνομένη. hoc est ἴ ζα, id est τὸ πάνυ ἀγρεύοντα.

In

In voce δύπλης.

Δύπλαι] *Mergi aves.*

Ενδιοι] *μεσημβρινοί*, id est *meridie gaudentes*, Virgil. *apricos* vocat.

Apricis statio gratissima mergis.

Καύηκες] Sunt lari. Hesych. Καύαξ, λάρος.

In voce εἰνατία.

Εἰνατίην] Lucinam a monte Cretæ qui Εἶνατος. Hesych. non montem, sed simpliciter τόπον vocat, Εἶνατον, τόπος Λυκίας ἐν Κρήτης.

In voce εἰσπνήλης.

Εἰσπνήλης] Est *amans*: ast ἐρώμενος est *amatus*, meminit Theocrit. Idyl. 12.

Δυσὶ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

Φῶθ'. ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὠ μυκαλίσδων

Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θέσσαλος ἔιποι, αἴταν.

Ex quo loco apparet vocem esse Laconicam: nam Αμύκλοι Laconicæ urbs; ea usus est Callimachus ut sua; nam alicubi vocat πατρώϊον linguam Spartanam.

In voce ἐμπελάτειρα.

Τέκεν γυνὴ] Suspicor τὸ γυνὴ positum fuisse ad explicationem τῦ ἐμπελάτειρα, atque adeo legendum,

Τὰς αὐτῷ σκολίὰς ἐμπελάτειρα τέκεν.

Sic pentameter versus est integer. Recte. Ex eis citat Eustathius. De stilo N. 3. XI, p. 78.

In voce Ζαγρεύς.

Διόνυσον ζαγρέα] Reperitur apud Hesychium, Ζαγρεύς, Διόνυσος: est autem Ζαγρεὺς *magnus & eximius venator.*

In

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc est τὸ δρέπανον.

In voce Ηλιτόμηνος.

Τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας.

In voce Θαλῆς.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς θάλητα ὤλισθεν.

In voce Κέλευθος.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud genus. ὁ τράχηλος. τὸ τράχηλον. ut ὑγρὰ κέλευθα.

In voce Κηκάς. i. λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. hoc est ἡ κιβωτὸς ἢ πήρα.

In voce Κοάλεμος.

Ἠδ' ἐκόησεν, οὕνεκα γένος ἔσκεν. ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ νοῶ. Inde κοάλεμος, ὁ μωρός.

In voce Κῶος.

Τῷ ἵκελον τὸ γράμμα τὸ κώϊον, pro Κῶον.

In

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ] Legendum puto.
Κέκρυπται δὲ γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη.
Ζάγκλη & ζάγκλον Syracusia lingua δρέπανον.

In voce Κηκὰς, id est λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ] Hoc est κακοποιῶ, κακολόγῳ *maledica*: neque enim, quod supra, κηκὰς est λοιδορία, sed *convitiatrix*, *calumniatrix*, &c.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει] Legerem,
Εἰ γὰρ ἐπισχήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.
ἐπισχήσει, *continebit*, *capiet*. Κίβισις Cypria vox.

In voce Κοάλεμος.

Εκόησεν] *cogitavit*, a κοεῖν & ἠλεὸν est κοάλεμος, utitur Aristophanes in Equit. κοάλεμον αἱματοπότην, ubi Schol. Κοάλεμον τὴν Αγοράκριτον οὕτως εἶπεν, ἐγκεῖται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν ὅ ἐστι νοεῖν, τὴν οὖν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα κοάλεμον εἶπεν.

In

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν. hoc est σκυτάλην, τορμύην.

In voce Λογχάδες.

—— ὅς τις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογχάσιν.

Λογχάδες sunt, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά.

In voce Λύχνα.

Λύχνα φανείη, per metaplasmum generis a λύχνος.

In voce Μίκκος. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

In voce Μύκλος.

Εστι μοι μάγνης ἐννέα μύκλος ὄνος. Est autem μύκλος ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις.

In voce Ολπις.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. hoc est τὴν λήκυθον.

In

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων] Hoc Fragm. sic emendavit Casaub.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἐὴν ἐνεργέα λάκτιν.

Nam ἔκνων nihil est: ἔκνων a κνάω non satis convenit. Hæc ille, sed legendum potius

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔγνων ἐνεργέα λάκτιν.

ἔγνων *cognovi*, *vidi*: λάκτις autem est *trua*. Sic apud Nicandrum:

- - λάζεο τύκτην
Εὐεργῆ λάκτιν. - -

In voce λογχάδες.

Λογάσι] Sic edendum curavi, cum male in al. esset λογχάσι: versus enim pentameter est; neque minus bene dicitur λογάσι quam λογχάσι: λογάδας, τοὺς ἐπιλέκτους, οἱ δὲ τὰς ὄψεις, οἱ δὲ κανθοὺς καὶ ψήφους λεύκας. Hesych.

In voce μίκκος.

Idem est ac illud quod supra vidimus, ἀεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί, nec opus erat hic repeti.

In voce μύκλος.

Εννέα μύκλος] Legi debet unica voce ἐννεάμυκλος, μύκλαι αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι. Hesych.

In voce ὄλπις.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο] Simile quid apud Horat.

Ibant octonis referentes idibus æra
Lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.

In

In voce Πόα.

Αἴγυπος περπάροιθεν ἐὼν ἐνέα καρφέος ποίας. hoc est ἐνιαυτός. Ἀφ' τὸ ἄπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἢ τὸ βοτάνιον φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Αφαρον φαρόωσι, μέλι δὲ σφισιν ὄμπνιον ἔργον. hoc est λεπτειῶσι.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. a φάος fit φαερὸς, inde φιαρός.

In voce πόα.

Ποίας] Hoc est ἐνιαυτές. Sic Virgil. dixit *aristas*:

Post aliquot, mea regna videns mirabor, aristas.

Post aliquot aristas, hoc est *post aliquot annos*.

In voce φαρῶ.

Αφαρον φαρόωσι] Vide notata p. 246. Nam ibi idem Fragmentum reperitur, ἢ ἄφαρον φαρόωσι. Itaque mihi suspicio est hic legi debere, ut versus stet:

Η ἄφαρον φαρόωσι, μέλει σφισὶν ὄμπνιον ἔργον.

Ομπνιον] Ὄμπνη, τροφὴ: Hic ὄμπνιον ἔργον est opus cereale: ὀμπνία enim Ceres. Hesych. ὄμπνιος, λειμὼν ὁ τῶν πυρίνων καὶ θημητείων καρπῶν, ἐπεὶ ὀμπνία ἡ δημήτηρ.

In voce φιαρός.

Φιαρὴ ἑώς] A φάος, φαερὸς, unde φιαρός: ideoque optime Hesych. φιαρὸν exponit λαμπρόν. *Anna Fabri.* Φιαρὸν, est splendens, nitens, ut interpretantur veteres Grammatici. Theocrit. Idyl. 11. v. 20.

Λευκοτέρα πακλᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόρχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Qua voce commendat Cyclops in Galatea suæ cutis bene curatæ nitelam & gratiam. Vid. Casaub. ad istum locum.

CALLI-

CALLIMACHI FRAGMENTA ALIQUOT IN SUPERIORIBUS EDITIONIBUS OMISSA.

LECTORI.

Ut integrum, quantum in me est, divinum hunc Poetam habeas, Lector, *huc adjeci Fragmenta quædam quæ inter legendum occurrere: poteram & alia, in vetustis & recentioribus Scriptoribus a me observata: sed, ut jam dixi, libri mei me in Urbem haud comitati sunt. Hanc igitur non aspernandam symbolam fac lubens accipias, vel quod melius, meliorem des. Vale.*

I.

Ex Plutarch. in lib. de Exilio.

Μὴ μετρεῖν σχοίνῳ περσίδι τὴν σοφίην.

II.

Ex Schol. Pindari.

Οἵ νυ καὶ Απόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο
Χωρίον διατμήγουσι, καὶ εὔποδα δηϊώνην
Αρτέμιδος.

III.

Ex eodem.

Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

IV.

Ex eodem.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τὶ χάρισιν ἕδνον ὀφείλω.

Ex

ANNA FABRI.

IN FRAGM. II.

V. 1. Οἵ νυ καὶ Απόλλωνα] Fugit me quid sit Απόλλωνα χωρίον. Forsan legendum Απόλλωνος. Cæterum, hoc Fragmentum ex Hecale Callimachi adducit Schol. Pind. Nem. Od. 1. initio.

V. 2. Καὶ ἔυποδα δηϊώνην] Hoc etiam mihi suspectum est.

IN FRAGM. III.

Εργῖνος Κλυμένου] Hanc Ergini victoriam cantat Pind. Olymp. in fine Od. IV.

- - διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.
Ἀπερ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ελυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσιν δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών.
Οὗτος ἐγώ: ταχυτᾶτι
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις,
Εν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τ' ἁλικίας
Εοικότα χρόνον.

ubi vide sis Schol. qui fuse historiam narrat.

IN FRAGM. IV.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ] Hocce Callimachi Fragmentum adduxit Schol. Pindari, ut probet Nemeam etiam Jovi sacram fuisse. Inde est quod in Nemeis legimus, Νεμεαίου ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

IN

V.

Ex eodem.

Ηλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

VI.

Ex eodem.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

VII.

Ex eodem.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων.

VIII.

Ex eodem.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε.

Ex

IN FRAGM. V.

Ηλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον] Καλλίμαχος τὴν Ηλιν ἀντὶ τοῦ πίσαν Διὸς οἰκεῖον εἶπεν. καὶ τὴν ἐν πίσῃ δὴ Δία Ηλεῖον εἶπε Καλλίμαχος. Αλεῖος ὁ Ζεύς. Hæc Schol. Pind. qui præterea id evenisse dicit, Οτι οἱ Ηλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς πισαιάτας Ηλιν τὴν πίσαν μετωνόμασαν.

Φυλεῖ] Phyleus Augeæ Elidis Regis filius fuit.

IN FRAGM. VI.

Πτέρνη θ' ἵππος] Apud Schol. Pindar. legitur πτέρνη θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, ut eruditissime monuit Andreas Dacerius, πτέρνη θ' ἵππων ἐλαυνόμενος: hic enim περὶ τροχοῦ κεραμικοῦ sermo est qui utrinque a pedis calcaneo impellitur. Præivit ad hanc emendationem quod apud eundem Schol. legitur, Δίδυμος δὲ φησὶ, μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὴν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὴν κεραμικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος, &c. quæ omnem dubitandi locum tollunt.

IN FRAGM. VII.

Ετερος δαίμων] Hoc est, ὁ κακοποιὸς comparate ad ἀγαθοποιόν. Sic Pind. Pyth. Od. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
Ες κακὸν τρέψαις ἐδαμάσατό νιν. - -

IN FRAGM. VIII.

Αὐτώρης] Ο τρίπους. ὅτι αὐτομάτῳ κελάδῳ, ut ait Pind. hoc est αὐτοκελεύστῳ, οὐ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμωδουμένων τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπινοίᾳ ἢ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ. Ad Battum autem videtur hoc Fragmentum pertinere, cui roganti qua ratione balbutientis linguæ nodos solveret, ultro respondit tripus, in fatis esse ut Cyrenes esset conditor.

IX.

Ex eodem.

Ηπὲρ αὐςαλέον χαρίτων λόφον.

X.

Ex eodem.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ηνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος —

XI.

Ex eodem.

Αρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

XII.

Ex eodem.

Ελλᾶτε νυῦ ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας.
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένουσιν ἔτος.

Ex

IN FRAGM. IX.

Ηπὲρ αὐςαλέον] Lege ut in quibusdam Pindari exemplaribus legitur.

Η ὑπὲρ αὐςαλέον Χαρίτων λόφον. Hunc autem Gratiarum collem in Africa sic describit Herodotus lib. 4. Οὗτοι μὲν δὴ (Γαράμαντες) καθύπερθε οἰκέουσι Νασαμώνων. τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχονται τὸ πρὸς Εσπέρης Μάκαι, οἱ λόφους κείρονται. τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείρονται ἐν χροΐ. ἐς δὲ τὸν πόλεμον στρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι προβλήματα. διὰ δὲ αὐτῶν Κίνυψ ποταμὸς ῥέων ἐκ λόφου καλουμένου Χαρίτων ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ. ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδησί ἐστι, ἐούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιβύης ψιλῆς. Ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἐς αὐτὸν στάδιοι διηκόσιοί εἰσι.

IN FRAGM. X.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ] Prior versus pentameter, alter erat hexameter. Per τὸν ἐπὶ ῥαβδῷ μῦθον ὑφαινόμενον, Homeri vel aliorum Poetarum versus intellige, quos ῥαψῳδοὶ lauream virgam tenentes populo recitabant, ideoque ῥαβδοῦχοι dicti. Schol. Pind. τοὺς ῥαψῳδοὺς, οἱ μὲν ῥαβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ομήρου ἔπη διεξιέναι.

IN FRAGM. XI.

Καταβάλλομ' ἀείδειν] Καταβάλλομαι, *incipio*, *aggredior*. Οτι καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ὅτινοσοῦν ἔπους. Schol. Pind. ad illud Nem. Od. 2. καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων, &c.

IN FRAGM. XII.

Ελλᾶτε] Puto significare *desinite*. Hoc Fragmentum adduxit Schol. Pind. ut probet quæcumque a Poetis commendantur, ea nunquam peritura. Sed quo pertineat, conjicere non possum.

Ενιψήσασθε] Quid an, *dicite*? A verbo ἐνίπτω, ἐνίψω, unde ἐνιψέω, ήσω. An vero, *intingite*, a verbo ἐννίπτω, ἐννίψω, unde ἐννιψέω, ψήσω. simplici v. ἐνιψήσω?

IN

XIII.

Ex eodem.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν.

XIV.

Ex Schol. Aristophanis, e Νεφέλ.

Ακέσαθ' ἱππώνακτος. ὁ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

XV.

Ejusdem.

—— ὃς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Αρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσατο γείτων.

XVI.

Ejusdem ex βατράχ, in voce λίμναις.

—— λιμναίῳ δὲ χοροῖσιν ἦγον ἑορτάς.

XVII.

Ejusdem ex βατράχ.

Αείδῃ καὶ πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἰμαῖον.

Ejus-

IN FRAGM. XIII.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν] Per μυκώνην Sicyona designari notat Schol. Pind. in fine Nem. Od. x. Sed omnino legendum est Μικώνην: Mecone enim *Sicyon* dicta fuit, non *Mycone*: μακάρων autem ἕδραν vocat, ὅτι ἐπ' αὐτῆς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Hesiod.

Καὶ γὰρ τ' ἐκείνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ - - -

quem Hesiodi versum laudat idem Schol. & ibidem male etiam legitur Μυκώνη.

IN FRAGM. XIV.

Οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω] Hoc est ἡ γὰρ ἥκω Attice. Sic apud Aristoph. in νεφ.

- - - ὁ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία
Ελκει πρὸς αὐτὴν τ' ἰκμάδα τ' ἀφροντίδος.

& in Βατραχ. ὁ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ubi Schol. ὁ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τοῦ ἡ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει ἀτέχνως.

IN FRAGM. XV.

Ος ῥ' ἔφυγεν μὲν Αρκαδίην] De Cercyone loquebatur Callimachus, qui cum fratre Trophonio fugiens, ipse quidem Athenas, frater vero Lebadiam Bœotiæ petiit. Sed vide, si tanti est, Scholiasten Aristoph. unde hæc adducta sunt. Locus est p. 155. Edit. Genevæ in fol.

IN FRAGM. XVI. ad Bentl.

Λιμναίῳ] Hoc est *Dionyso*. Λίμναι enim ἐν Αθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. Hesych. Inde apud Aristoph. legimus in βατραχ.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

IN FRAGM. XVII.

Υδατηγὸς ἰμαῖον] ἰμαῖος eorum ἀδὴ qui aquam hauriunt. Hesych. ἰμονιοτρόφος μέλη vocat Aristoph. in βατραχ. ubi Schol. ἀεικὲς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ἄδειν. ἰμωνιὰ γὰρ καλεῖται, τὸ τῶν ἀντλημάτων χοινίον, ἤτις ὡς ὄλιτοπλεῖον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπαίρηται, ἢ τὸ ᾆσμα ἀδουσιν οἱ ἀντληταὶ ἰμαῖον.

XVIII.

Ejusdem ex ἱππ.

—— σκέρβολα μυθήσαντο.

XIX.

Ejusdem ex αχαρν.

—— τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται

Η ῥα Φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον.

XX.

Ejusdem ex σφηκ.

Εὐτ' ἂν λυχνοῦ δαιομένου ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

XXI.

Ejusdem ex σφηκ.

Σὺν δ' ἄμυδις Φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἀείρειν.

XXII.

Ejusdem ex σφηκ.

Ην κεῖνος ὀνιαυτὸς ᾧ ποτὲ πτηνὸν

Καὶ

IN FRAGM. XVIII.

Σκέρβολα] A verbo σκερβόλλω, κερτομῶ, λοιδορῶ. Utitur Aristoph. μὴ σκέρβολλε πονηρά. σκερβόλλω, pro ἐς κέαρ βάλλω. Eustath.

IN FRAGM. XIX.

Ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον] Idem quod apud Aristoph.

Τὸς δὲ ξενίζειν, οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ θύρα.

ad quem locum Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν φίλοις. νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. καὶ Καλλίμαχος ἐν Εκάλη —— τῖον δὲ ἑ, &c. καὶ Πίνδαρος: ἐνθ' ἄρα πεπταμέναιν ξείνων ἕνεκεν ταῖν θύραιν.

IN FRAGM. XX.

Μύκητες] Scintillæ quæ circum ignem lucernarum exilientes, ingruentem pluviam nuntiant: unde Aristoph. in Σφηξ.

Επεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις ὑτοιὶ μύκητες

Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τυτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

& Aratus in διοσημείοις.

Η λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μύξαν.

Fungos vocat Virgil. lib. 1. Georg.

Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ
Nescivere hyemem, testa cum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concrescere fungos.

IN FRAGM. XXI.

Ιπνια λύματα] Τὴν κόπρον τῶν ζώων. Et de Hercule stabulum Augeæ purgante Fragmentum istud debet intelligi.

IN FRAGM. XXII.

Ην κεῖνος ὀνιαυτὸς ὦ ποτὲ] Pro ἦν ποτε. sic enim semper fabulas ordiebantur: ita apud Aristoph. ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. Latini dicunt *olim*, vel *una vice*; Galli UNE FOIS. Porro apud Clementem in Stromatis, Callimachi in Mimiambis extat hæc fabula tribus constans Choriambis.

IN

Καὶ τ' οὖν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Εφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ προμήθειος.

XXIII.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Ελεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.

XXIV.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Τυρσηνῶν τεῖχισμα πελαργικόν.

XXV.

Ejusdem ex ὀρνίθ.

Τήνῳ Αγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἴσατο τῇ, καὶ λείπουρα, καὶ μόνωπα θύεται.

XXVI.

Ejusdem ex Εἰρήν.

Μὴ σύ γε Θειάγενες κόψαις χέρα Καλλιφῶντος.

Ex

IN FRAGM. XXIII.

Ελεια] Ελεᾶς & ἔλεια *avis*.

IN FRAGM. XXIV.

Τείχισμα πελαργικόν] Οτι Αθήνησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει. Inde Aristoph.

Τίς δ' ἂν καθέξει τ' πόλεος τὸ πελαργικόν;

ubi Schol. Δίδυμός φησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι.

IN FRAGM. XXV.

Τήνῳ Αγαμέμνων] Hoc Fragmentum mihi corruptum est. De Agamemnone loquebatur Callimachus, qui Dianæ ἐκ κηρῦ κόλον ἔθυσε: unde ipsa Κολαινὶς dicta est. Aristoph. in Ορνιθ.

Οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ' ἀκαλανθὶς Αρτεμις.

IN FRAGM. XXVI.

Καλλιφῶντος] Hunc non *Calliphonta*, sed *Cilliconta*, nominant Aristophanes, Eustathius, Hesychius. Cum Callimacho Suidas *Calliphonta* vocat. Sed quoquomodo dici debeat; neque enim nostrum est tantas componere lites; ejus historia hæc est: *Prienensibus*, vel ut Hesych. *Regis ducibus Miletum Insulam prodidit Calliphon. Paulo post hanc Insulæ traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes cœpit vendere: ab eo empturus Calliphon, cum indicaret qua parte scindi sibi vellet, manum extendit, quam ille, sublato cultro, abscidit, addiditque: Nunquam tu manu ista aliam Urbem trades.* Hinc vulgo proditores *Calliphontas* vocabant.

XXVII.

Ex Schol. Sophocl. in Antigon.

Αγροδέτω πάσησιν ἐπὶ προχάνησιν ἐφοίτα.

XXVIII.

Ex eod. in Antigon.

Φωκείων μεχρίς κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

XXIX.

Ejusdem in οἶδ' ἐπὶ Κολ.

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

XXX.

Ex Schol. Theocrit.

—— ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔραζε πεσούσας.
—— προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

Ex

IN FRAGM. XXVII.

Αγροδέτω] Quid hoc? An legendum ἀγροδότης?

Προχάνησι] Hoc est προφάσεσι, καὶ γὰρ προφάσεις προχάνας ἐκάλουν. Schol. Sophocl. qui ex tertio αἰτίων hunc Callimachi locum adduxit.

IN FRAGM. XXVIII.

Φωκείων] De Phocæensibus, qui Urbem suam reliquere, cum ea ab Harpalo Regis Cyri Præfecto oppugnaretur, loquebatur Callimachus. Meminit Horat. Od. XVI. lib. V.

- - - *Phocæorum*
Velut profugit execrata civitas.

Μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος] Εἰώθασι οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν, μύδρους γὰρ αἱρόντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν ὅπως οὖν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Schol. Sophocl. sicque hanc Phocæorum execrationem factam fuisse narrat Hedot. lib. I. πρὸς δὲ ταύτῃσι, καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸ μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι.

Ad illud juramentum alludit Horat. loco supra laudato.

Sed juremus in hæc: simul imis saxa renarint
Vadis levata, ne redire sit nefas.

IN FRAGM. XXIX.

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ] Post τὸ εἴδεος, sic distinctio ponenda est; nam ad versus qui præcesserant, pertinebat. Hic autem de Thessalicis sermo est, qui πλατεῖς erant. Unde ἡλιοστερεῖς vocat Sophocl.

- - - κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.

Ubi ἡλιοστερὴς idem est quod apud Callim. πέτρου ἄλκαρ. Nam πέτρον Solem vocabant Græci. Lycophr. σκιὰ καλύψει πέτρον.

IN FRAGM. XXX.

Πρῶκας ἔραζε πεσούσας] Sic Fragmentum istud emendavit Casaubonus. Quod male in editis Theocriti Scholiis legitur. Πρῶκας autem σταγόνας δρόσου, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι.

Προίκιον] Προίκιον εἶδαρ, *dapes inemptæ*, vel *cibus pauperum*, *vel miserorum*, inquit Casaubonus. Sed non video quomodo recte πρῶκας Cicadarum dapes inemptas vocare possit Callim.

Le-

XXXI.

Ex eodem.

Ες τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἁλέες δεῦτε.

XXXII.

Ex Hesychio in ἄ.

Α πάντα συνάγειρας.

XXXIII.

Ex eodem, & Suida in voce Νεκάδεσσι.

Ηδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο.

XXXIV.

Ex Stobæo de perjurio, Serm. XXVIII.

Ωμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν* ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ορκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

XXXV.

Ex eodem pro Artibus, Serm. LVIII.

Ενθ' ἀνέμων μεγάλων κύμα διωλύγιον.

XXXVI.

Ex eodem.

Τρισμάκαρ ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα

Ναυ-

Legendum igitur, ut ex verbis Scholiastæ manifestum est, πρώϊον ἐνδύκ' τετ. ἔιδ. Alludit enim Callim. ad etymon τοῦ πρῶκας, quod supra posuimus.

IN FRAGM. XXXII.

Απάντα συνάγειρας] Lege, ut ex Suida pater meus apud Hesych. monuit, ἁ πάντως ἵνα γῆρας.

In FRAGM. XXXIV.

Αλλὰ λέγουσιν* ἀλλὰ θεάσαι] Miror cur sic corrupte legatur apud Stobæum Fragmentum istud, cum extet adhuc Epigramma unde illud adductum est, ubi legitur:

Ωμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ορκους μὴ δυνεῖν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Sed vide, si lubet, integrum Epigramma p. 202.

IN FRAGM. XXXV.

Ανέμων μεγάλων κύμα διωλ.] Forsan πνεῦμα διωλύγιον. nō necess.

Ναυτιλίῃσιν * ἰὼ ἔχεις βίον. ἀλλ' ἐμὸς ἀὼν
Κύμασιν ἀιθυίης μᾶλλον ἐσῳκίσαθ'.

XXXVII.

Ex eodem.

Ὡς ἡδὺ μὴν θάλαττα ἀπὸ γῆς ὁρᾶν.

XXXVIII.

Ex Etymolog. in voce ἀγρόθι.

Εὖτ' εὐωπελίη, φέρε τ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.

XXXIX.

Ex eod. in voce ἐρωδιός.

Πολλάκι δ' ὀκ λύχνε πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

XL.

Ex eod. in voce ἰάλεμος.

Εἰδυῖαν Φάλιον πεῦρον ἰηλεμίσαι.

XLI.

Ex eodem.

—— ἀμφί τε κεβλιὼ
Εἰρμὸν ἀγλίθων ἕλον ἔχῃ στεφανόν.

Ex

IN FRAGM. XXXVI.

Ναυτιλίῃσιν * ἰὼ ἔχεις] Ex conjectura doctiſſ. Andr. Dacerii, quod hic deſideratur, ſic ſupplebis ſaltem, ut ſenſum habeas integrum:

Τελσμάκαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ὅστις ναυτιλίῃσι μὴ ἔχει βίον - - -

Idem fere Terentius Hecyr. Act. III. Sc. IV.

So. Non hercle verbis, Parmeno, dici poteſt
Tantum, quam re ipſa navigare incommodum eſt.
P. Itane eſt? So. O fortunate, neſcis quid mali
Præterieris, qui nunquam es ingreſſus mare.

IN FRAGM. XXXVIII.

Εὖτ' ἐνωπελίη] Lege, ut emendavit ſummus Caſaub. ἐντ' ἐυωπελίη.

IN FRAGM. XXXIX.

Ἔαρ] Cypria vox, quæ proprie *ſanguinem* ſignificat: hic vero ἔαρ *oleum* vocat Callim. ratione ſatis aperta.

IN FRAGM. XLI.

Κεβλὴν] Κεφαλὴ, κεβαλὴ, κεβλή.

IN

XLII.

Ex eodem.

Δείελον αἰτίζουσι.

XLIII.

Ex eodem.

Ἰΰζων δ' ἀν' ὄρος.

XLIV.

Ex Constantino in voce δανὰ.

— δανὰ ξύλα κεάσαι.

XLV.

Ex eod. in voce οἶστρος.

Βοῦσσον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

XLVI.

Citantur & hæc apud recentiores.

Αὐτίκα τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Item

IN FRAGM. XLII.

Δείελον αἰτίζουσι] Hoc est, δειλινὴν τροφήν. Interpr. Homer. ad illud Odyss. P. Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ubi integrum Callim. versum refert: Δειελίησας. inquit ille, πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγινόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν καὶ Καλλίμαχος φησί,

Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες οὐ θεόντως. προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. Quæ omnia ex Eustath. sumpta sunt, nisi quod apud illum male, ut puto, in versu Callim. δειελίην αἰτίζουσι legitur pro δείελον αἰτίζουσι. Illum vide sis p. 1832.

IN FRAGM. XLIII.

Ἰΰζων] Ἀγροικῇ φωνῇ προσφωνῶν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίρρημα. Homer. Iliad. P.

- - ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μαλ' ἰΰζουσι. - -

IN FRAGM. XLIV.

Δανὰ ξύλα κεάσαι] Quæ hic δανὰ Callim. Homer. vocat Κάγκανα. Audi Eustath. Κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. Παυσανίας δὲ δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φήσι γὰρ. δανὰ, ἐυκέαστα, ξηρά. παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι ἐυκέαστα, τὰ ἔυκλαστα. Κεάσαι γὰρ ὅπῃ ξύλων τὸ κόψαι, ὡς ἐν Οδυσσείᾳ.

IN FRAGM. XLV.

Βοῦσσον, ὅν τε μύωπα βοῶν] Fragmentum istud ad Jonem pertinere suspicor: nam ἰοῦς ἀφιξιν scripsit Callimachus.

IN FRAGM. XLVI.

Τὰν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφ.] Τᾶλις est *nova nupta*. παῖς ἀμφιθαλὴς, *puer patrimus*, *matrimus*: nam & in Græcia *pueri*, *patrimi*, *matrimi* deducebant novam nuptam, ut apud Romanos. Catull.

Mitte brachiolum teres,
Prætextate, puellulæ.

Hunc autem Callimachi locum laudat Interpres Sophocl. in Antigon. Τᾶλις

XLVII.

Item.

— εἴ σε προμηθεὺς
Επλασε, καὶ πηλοῦ, μὴ ἐξ ἑτέρου γέγονας.

XLVIII.

Item.

Αντὶ γὰρ ἐκλήθης ἴμβρασε Παρθενίου.

XLIX.

Item.

— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Υλλίχου νέπους.

L.

Item.

Τὴν μὲν ὅ γε σπέρμηνεν Εριννύϊ τιλφωσαίῃ.

LI.

Item.

Αρμενα παρ' Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων.

Item

κατ' Αἰολεῖς ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινι, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει. αὐτικα τὴν τάλιν, &c.

IN FRAGM. XLVIII.

Ιμβρασε] Parthenius fluvius in Samo Jonia, *Imbrasus* postea denominatus, & ab eo Samos Jonia ipsa, *Imbrasia* dicta est: neque audiendus est vir summus Josephus Scaliger, qui in suis ad Varronem Conjectan. id de Samothracia tradidit, quod de Samo Jonia tantum verum esse probant & Stephanus, & Strabo lib. XII. & XIV. tamen, quod mirere, ejusdem Stephani autoritate sententiam suam firmare conatur idem Scaliger.

IN FRAGM. XLIX.

Ο Κεῖος] Simonidem intelligit, qui Ceus fuit: sic Κήϊος dixit Theocrit. & Horat. Ceam næniam vocat Simonidis carmina:

Sed ne relictis Musa procax jocis
Ceæ retractes munera næniæ.

Νέπους] Idem quod apud Latinos *nepos.*

IN FRAGM. L.

Εριννύϊ τιλφωσαίῃ] Hoc est *Cereri*, ut optime Scaliger in Conjectan. Δημήτηρ enim ἡ αὐτὴ τῇ Εριννύϊ, unde *Cerritos*, quasi *Cereritos*, furore correptos dicimus. Attici δημητριακούς. τιλφώσαι autem, vel τιλφωσαία Εριννὺς ἀπὸ τῆς τιλφώσης κρήνης Βοιωτίας ἧς, ut ait Eustath. πιὼν Τειρεσίας καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα τέθνηκεν, ὡς λέγεται ἱστορεῖν Αριστοφάνης.

IN FRAGM. LI.

Αρμενα παρ' Δαναοῦ] Hæc mihi mendi suspecta sunt. Etymol. magn. in voce ἁρμοῖ habet,

Αρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγενέως.

quæ non magis sana sunt.

Βουγενέων] Hoc est, *apum*, quod eæ ex ossibus boum nascuntur, ut apud Virgil. IV Georg. & Varr. II. de R. R. *Denique ex hoc putrefacto* (bove) *nasci dulcissimas apes, mellis matres, a quo eas Græci βουγενεῖς appellant.*

IN

LII.

Item.

Δαῖμον, τί κόλποισιν ὀπιπύσι γυναῖκες.

LIII.

Item.

—— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Ἐγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνου ὄφις σοφὸς.

IN FRAGM. LII.

Τί κόλποισι ὀπιπύσι γυναῖκες] Hunc Callimachi versum laudat Scholiastes Theocriti ad Idyll. VI.

Ὡς μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον
Ταῦτα γὰρ ἁ γραῖα με Κοτυττὼ εἰς ἐξεδίδαξεν.

ubi ille, ποῖσι γὰρ ἢ μέχρι τῆς νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐντρεπόμεναι. Καλλίμαχος, δαίμων, &c.

IN FRAGM. LIII.

Ἐγραφεν ἐν τοίχοις] De hoc more vide notata ad Fragmentum XXV. p. 241.

IN

IN CALLIMACHI POEMATIUM *A CATULLO* LATINIS VERSIBUS REDDITUM NOTÆ.

De Coma Berenices] Hujus Poematii argumentum habes apud Hyginum, lib. II. *Cum Ptolemæus Berenicen, Ptolemæi & Arsinoes filiam sororem suam, duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovit Berenice, si victor Ptolemæus rediisset, se detonsuram crinem. Quo voto damnatum crinem in Veneris, Arsinoes Consitidis, [lego Chloridis] posuit Templo, isque postero die non comparuit. Quod factum cum Rex ægre ferret, Conon Mathematicus, cupiens inire gratiam Regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum, & quasdam vacuas à figura septem stellas ostendit, quas esse crinem fingeret.*

V. 1. Mundi] *Mundus* hic *cœlum* est. Hyginus sæpissime sic, Græcis κόσμος apud Isocrat. Et apud Diodorum plus semel.

V. 4. Cedant] Occidant. δύνωσι.

V. 5. Sub Latmia saxa] In Caria, ibi illa Endymionem sopiverat. Res nota est.

V. 6. Gyro] Gyrus est flexus metæ, ut, *interiore diem gyro rapit:* hoc est, *sinisteriore flexu.* Lunæ autem bigæ & quadrigæ solent attribui.

Ibid. Aerio] Hoc est *cœlesti*: aer enim Antiquis cœlum est, ut & Græcis ἀήρ. Infra Callimach.

Ἡ δὲ Κόνων μ' ἔστεψεν ἐν ἠέρι, &c.

V. 7. Idem me ille Conon] Hos versus usque ad *qua Rex tempestate*, ex Callimachi disticho Catullus expressit, quod ex Schol. Arati supra adduximus. p. 235.

Ἡ δὲ Κόνων μ' ἔστεψεν ἐν ἠέρι, τὴν Βερενίκης
Βόστρυχον, ἣν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Ibid. Conon] Mathematicus Samius.

Ibid. Cœlesti numine] Lege ex Scalig. *lumine.* Lumen cœleste hic

hic nihil aliud est quam cœlum ipsum περιφραστικῶς: græcum erat ἐν ἠέρι, supra. Sic infra dixit *lumine cœli*, v. 59.

——— *vario ne solum in lumine cœli*
Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret ———

Sic & Varro apud Nonium, *sereno lumine*, id est, *cœlo sereno*. Ubi quod ille *sereno lumine* dixit, dixit Virg. *cœlo sereno*.

Non alias cœlo ceciderunt plura sereno
Fulmina.

V. 8. E Bereniceo] Legebat Pater meus *Beronicea*, *Beronice*, *Beronicea*, ut *Penelope*, *Penelopea*.

V. 11. Novis auctus hymenæis] Suspicor legendum *mactus*: nam τὸ *auctus* nihil aliud videtur quam glossema τῷ *mactus* appositum, & postea, ut fieri amat, in textum receptum.

V. 12. Finis Assyrios] Finis ἀρχαικῶς pro *fines*, Varr. Salust. &c. Sic infra v. 88. *sedis* pro *sedes*.

V. 15. Anne parentum] Extat similis locus ex Callimachi dactylicis:

Α παῖς ἁ κατάκλειστος
Τὰν οἵ φασι τεκόντες
Ενναίους ὀαρισμοὺς
Εχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

V. 18. Iverint] Pro*juverint*, mira licentia. Nescio an ita scripserit olim Catullus.

V. 22. Sed fratris cari] Nam Ptolemæus ejus & conjux & frater erat. Supra ex Hyg. & Theocrit. Hymn. in Ptolem. de Beronice,

Εκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

V. 24. Ut tibi nunc] Lege *tunc*, ex Scaligero, τὸ *ut* hic θαυμαστικὸν est.

V. 26. A parva virgine magnanimam] Cur magnanimam Beronicen Callimachus dixerit, duplicem causam affert Hygin. lib. 11. Astronom. *Hanc Beronicen*, inquit ille, *nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemæum Beronices patrem multitudine hostium perterritum, fuga salutem petisse, filiam autem sæpe consuetam insiliisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse, pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

V. 27. Anne bonum oblita es] Ex vestigiis priscæ scripturæ ita Catullum scripsisse collegit Scaliger:

Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's
Conjugium.

Sic apud Ciceronem *imminuta 'st*, *appellanda 'st*, *nulla 'st*, &c.

Ibid. Quo regium adepta es] Quasi vero facinore illo, quod supra ex Hygino retulimus, fratrem suum Beronice ad sui amorem illexerit. Falsum. Lege igitur ut est apud Scaligerum:

An-

Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es
Conjugium? quod non fortior aut sit alis?

ut sit sensus, *Anne oblita es bonum facinus, nempe & quod nupsisti Regi Ptolemæo, & quod nemo te fortior sit.*

V. 28. Alis] Ἀρχαϊκῶς pro *alius*. Sic apud Lucret. *alid* pro *aliud*.

V. 30. Tersti] Lege *tristi*, hoc est *siccasti*, *detersisti*, *tristi*.

V. 33. Atque ibi præ cunctis] Suspicatur Muretus post hoc distichon versus aliquot desiderari, quibus Poeta vota & preces Beronices exequebatur. Quare, non video: sententia enim plana est. Lege modo ut habet Scalig.

At quæ ibi, proh, cunctis pro dulci conjuge divis
Non sine taurino sanguine pollicita es.

V. 35. Haud in tempore longo] Legit Scal. ex vett. libb.

Si reditum tetulisset is, aut in tempore longo
Captam Asiam Ægypti finibus adjiceret?

quod probare non possum. Ridiculum enim Beronicen comam suam Diis vovisse, si conjux Ptolemæus reditum ferret, & in longo tempore captam Asiam Ægypto adjiceret. Vulgatam igitur lectionem retineo: tamen ut propius ad veterem scripturam accedas, legere possis:

Si reditum tetulisset is, aut ni tempore longo.

Ni pro *non* antique. Sciunt qui Plautum norunt.

V. 41. Quod si quis] Τὸ *quod* παρέλκει, ut sæpe apud Plautum: vel est, *quod utinam*: sed magis placet si referatur ad τὸ *caput*: *adjuro tuum caput, quod caput tuum si quis inaniter adjurare ausus fuerit, meritas pœnas luat.*

V. 43. Quem maxima in oris] Scriptum erat *quem maximu' in oris*, pro *quem maximum in oris*: unde imperiti Librarii fecere *quem maxima*, &c. Lege igitur, ut bene Scalig. *quem maximum in oris*, & τὸ ἐξῆς est *quem maximum in oris Phthiæ*, id est Thessaliæ, *supervehitur clara progenies*. Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemæum propter Alexandrum & ejus successores Ptolemæos.

V. 45. Irrupere] Antiqua lectio erat *properare*, quam ex judicio Scaligeri reponas licet: sed quod ait idem Scaliger, hic τὸ *properare* esse infinitivi modi, pro *properabant*, ut apud Virg. *discessu mugire boves*, & sexcenta alia; id vero probari non potest. Nam certum est *properare* esse temporis præteriti pro *properavere*. Id autem satis superque ostendit τὸ *navit*, quod altero versu legitur. Ait etiam hic *properare* esse ut apud Horat. *properare apio coronas*. Et apud Virgil.

Et quamvis igni exiguo properata maderent.

quod alienissimum est.

Ibid Novum mare] Novum, quia scilicet per medium Athon nuper inductum.

V. 46. Athon] Belonius tamen ait se nunquam ulla vestigia divisionis in illo monte animadvertisse.

Jupiter, ut Chalybon] Horat. fere ad verbum,

Jus-

Jupiter, ut pereat positum rubigine telum.

Cæterum de lectione τοῦ *Chalybωn* dubitat Scaliger, legitque *sicelicum*. Sunt autem sicelices quas in lanceis aut venabulis αἰχμὰς Græci vocant. Sed *Chalybon* magis placet, neque obstat quod illud pro ferro accepit Catullus, cum Callimachus pro natione ipsa acceperit; non enim ita in vertendis Græcis timidi fuere Latini. Callimachi verba sunt:

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

ubi μιν non ad Χαλύβων, sed ad χαλκῷ refertur, quod supra præcesserat versu qui nunc non extat, quem ad hunc ferme modum fuisse conjicit Scalig.

Καὶ τί κόμαι ῥέξειαν ἐπεὶ τάδ' εἴκαθε χαλκῷ.

Quid faciant crines, ferro cum talia cedant.

V. 49. Et qui principio] Τὸ ὅ, ut bene Scaliger, videtur innuere Catullum aliter legisse verba Callimachi, ac vulgo scripta sunt, nempe

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀνθέλλον τε κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

V. 51. Abjunctæ] Melius in al. *abruptæ*. Est autem *abruptæ* secundi casus. τὸ ἑξῆς, *Sorores paulo ante lugebant mea fata, mei* scilicet *abruptæ, quæ ab iis abrupta essem*. Neque videtur τὸ *abruptæ* ad *sorores* posse referri, cum id sensus non patiatur.

V. 53. Unigena] Lege ex Scal. *Unigena impellens nutantibus aera pennis*. Unigenas fratres & sorores vocat Catullus: sic supra Dianam Phœbi unigenam dixit. Ergo Memnonis unigena Pegasus, quia Auroræ filius. Sane Pegasum ab Aurora dono Jovi datum scribunt Græcorum Commentarii. Lycophron autem & alatum Pegasum, & eo vehi Auroram scribit.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι φηνίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο πηγάσου πτεροῖς. Scalig.

V. 54. Arsinoes Chloridos] Arsinoe mater Beronices, nupta Philadelpho, Chloris, & Zephyritis dicta, & pro Venere Zephyritide culta est.

V. 55. Auras] Melius Scal. ex vett. libb. *umbras*, quæ vera lectio est. Noctu enim rapta fuit ea coma. Itaque in Templo mane non comparuit: *umbras* vero *noctem* dixit. Et hoc plane pertinet ad historiam.

V. 57. Zephyritis] Arsinoe, Chloris, Zephyritis, συνώνυμα sunt.

Ibid. Famulum] Pegasum. Equum quem Arsinoe in deliciis habebat, Pegasum vocat, tanquam & ipse inter astra collocatus esset.

V. 58. Grata Canopæis] Ex hac lectione nil boni elicere est, lege igitur, ut monuit Scalig.

Gnata Canopiis incola littoribus
Ludit, ubi vario ne solum in lumine cœli.

Sensus est. *Zephyritis Arsinoe*, inquit, *eo miserat famulum suum*

Pe-

Pegasum.. quo ? nempe ubi gnata Beronice ludere cum aliis æqualibus solet, littoribus Canopiis. *Canopiis* est Κανωπείοις, ut *Alexandria* ex Αλεξάνδρεια, *Antiochia* Αντιόχεια, &c.

V. 59. In limite cœli] Lege *lumine*, & vide notata versu VII.

V. 60. Ex Ariadneis] Male. Lege ut in al. *aut Ariadnæis*, quæ proba & vera lectio est. Sensus est: *Zephyritis eo famulum suum Pegasum legarat, ne solum corona in lumine cœli*, hoc est *in cœlo*, aut *in capite Ariadna fixa esset*. Nam alii coronam simplicem in cœlo ponunt, ut major pars Astronomon. Alii ipsam Ariadnam in cœlo collocant, ut quidam Mythologi. Propert.

Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis. Scal.

V. 63. Vividulam afflatu] Optime restituit Scaliger, *vividulo afflatu*. His verbis autem innuit coma se vento secundo in cœlum sublatam esse. Vividulum flatum vocat quam Græci dicunt ἀκραφέα ῥιπήν.

Ibid. Cedentem] Pro *incedentem*. Sic alicubi apud Horat.

Ibid. Templa Deum] Templa sunt vasta spatia. Sic apud Ennium *cœli Templa*, & Terent.

— *qui Templa cœli summa sonitu concutit.*

& Plaut.

Quæ me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit.

V. 64. In antiquis] In antiquis sideribus, PARMY LES ANCIENS ASTRES.

V. 66. Callisto juncta Lycaoniæ] In libro suo scriptum reperit Scalig. *Callisto justa Lycaonia*: unde una tantum littera addita, veram lectionem repræsentavit, *Callisto justa Lycaonida*. Neque enim fieri potest ut Callisto unquam in tertio casu legatur: *justa* autem Veteres pronunciabant, quod nunc nos dicimus *juxta*; *mista* vero pro *mixta*, &c. Callisto Lycaonis filiam in Ursam mutatam fuisse vel pueris notum est.

V. 67. Tardum dux ante Booten] Tardum vocat Booten, alio nomine Arctophylaca, quia vix sero Oceano tingitur. Sic Ovid. II. Metamorph.

Te quoque turbatum memorant fugisse Booten,
Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.

V. 70. Tethyi] Quo modo differunt *Tethys* & *Thetis*, vide notata ad &c.

V. 71. Rhamnusia virgo] Nemesis. Jovis & Necessitatis filia, perjurii & insolentiæ ultrix, Rhamnusia dicta a Rhamnunte Atticæ oppido, ubi Templum habuit.

V. 74. Condita quin vere] Refero τὸ *quin* ad τὸ *discerpant*, non si me sidera discerpant quin, Gallice, NON PAS MESME QUAND TOUS LES ASTRES ME DECHIRERoient POUR M'EMPESCHER DE, &c.

V. 75. Non his tam lætor rebus] Junge cum superioribus,

Sed

Sed quamquam me nocte premunt vestigia Divum,
Luce tamen cana Tethyi restituor.
Non his tam lætor rebus, &c.

V. 77. Omnibus expers] *Expers* antique pro *expersis*, ut *defrens* pro *defrensis*. *Expers* & *expersis* idem quod *expersus*. Hic autem *expers* est *expersa : insperſa* ἀφρανθέσα. Pater meus suspicabatur Catullum scripsisse *expersa*, ita ut syllaba *sa* in versum sequentem rejiceretur, qualia multa apud Catullum, Horatium, & alios, præsertim Græcos reperias.

V. 78. Unguentorum] Melius al. *unguentis*, *omnibus expers unguentis*.

V. 79. Nunc vos, optato quas] Scaliger ex Libro suo legendum monet,

At vos optato quæ junxit lumine tæda.

O vos, inquit, corpora, hoc est personæ, mulieres quas tæda nuptialis optatis viris junxit, sed quibus postea vobiscum non bene convenit. Vos quæ speratis quidem vestris tandem nupsistis, sed ita, ut inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifesto hæc coma sibi jubet rem divinam facere matronas castas, quæ male concordes, viros sibi restitui volebant, quod mox ex sequentibus apparet.

V. 80. Corpora] Hoc est *personæ*, apud Virgil. sæpe. Sic Græci σώματα passim apud Homer. & Eurip.

Ibid. Unanimis conjugibus] Notari potest hic ablativus absolutus.

V 81. Tradite, nudantes] Dubitabat Pater meus num sic legendus & distinguendus esset locus integer,

Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
Quæ jucunda mihi munera libet onyx.

Hoc est, *o Matronæ nudantes papillas rejecta veste, tradite jucunda munera quæ mihi vester onyx libet*. Quod si tibi Scaligeri magis arrideat, qui legit *qua jucunda*, &c. *tradite nudantes*, nil aliud erit quam *nudate*: quod notandum, & τὸ *qua* significabit *ut*: O *Matronæ, rejecta veste, nudate papillas, ut mihi jucunda munera vester onyx libet*. Cæterum, hunc morem notabis sedulo: nescio enim an talem apud alios Autores reperias.

V. 83. Vester onyx] Hæc a superioribus pendent: *Ut mihi jucunda munera vester onyx libet : vester, inquam, onyx, o vos quæ casto*, &c. *Libet* autem, hoc est *fundat*.

Dixit, & in mensa laticum libavit honorem.

Ibid. Casto colitis quæ jura] Legit Scaliger ex Libro non *colitis*, sed *petitis*, Vester, inquam, onyx, quæ petitis restitui vos viris vestris, modo constet pudicitiæ fama. Imo: quæ vultis ut mariti jus suum pudori conservent. Virgil.

Ante pudor quam te violem, aut tua jura resolvam.

quanquam non multum displicet *colitis*, imo & illud sequens versus videtur approbare,

Sed quæ se impuro dedit adulterio.

V. 85. Illius mala dona] Repone antiquam lectionem:

Illius ah mala dona levis bibat inrita polvis.

V. 90. Festis luminibus] Hoc est festis diebus. Sic Græcis φάεα. Callim. Hymn. in Dian. v. 182.

——— τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.

V. 91. Sanguinis expertem] Cave eos audias qui hic nescio quam Venerem sanguinis expertem somniarunt, sicque potius interpretare: *O Berönice, cum Hecatombam facies Arsinoæ Veneri, ne me immunem ejus sacrificii facias, ne postremam me illo epulo memoraveris.*

Ibid. Non votis esse tuam me] Vetus lectio, *veris*, aut *vestris* præfert. *Si veris*, deest prima syllaba *si*. Sin, quod verius est, *vestris*, profecto inversum est pro *siveris*. Ita igitur lege, & distingue:

Tu vero, Regina, tuens cum sidera, Divam
Placabis festis luminibus Venerem,
Sanguinis expertem non siveris esse tuam me;
Sed potius largis adfice muneribus. Scalig.

V. 92. Effice] Lege *adfice*, ut supra Scaliger ex vett. Libb.

V. 93. Sidera cur retinent] Scaliger præfert *iterent*: quod sic explicabis: POURQUOY FAUT-IL QUE LES ASTRES SOIENT DOUBLES? &c.

V. 94. Arcturos fulgeat Erigonæ] Omnes vetustissimæ Editiones & scripta membrana habent,

Proximus hydrochoo fulgeret Oarion,

nimirum hæc est bona lectio. Neque enim de Thesi illius Astri sermo est. Simplicissimus ergo hujus loci sensus: *cum coma velit repetere caput Reginæ, mandat Orioni, Astro fulgentissimo, ut pro se lucere velit. Quid opus est*, inquit, *ut Astra duplicia sint, cum aliud vicariam operam possit præstare? Fulgeret igitur Oarion pro me, Orion qui Hydrochoo proximus est. Fulgeret* autem antique a *fulgerare*, quomodo *pauperare, æternare*, Horat. & similia. *Oarion* pro *Orion*. Sic Callimach. Hymno in Dian.

——— ἐδὲ ἦ Ὠτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

& Pind. Isthm. Od. IV.

Οὐ ἦ φυσὶν Ὠαρίω-
νείαν ἔλαχεν.

EZE-

EZECHIELIS SPANHEMII

CALLIMACHI FRAGMENTA.

AD
CALLIMACHI FRAGMENTA,
EX
Etymologico M. a B. VULCANIO Collecta.

In voce Αλες.

Ἐς τὸ πρῶθ τείχεες &c.] Adducitur idem Callimachi locus in Schol. Theocrit. Idyll. Z. v. 34.

In voce Αρπίς.

Ἐν μὲν ἓξ τροιζῆνι &c.] Adducitur & plenius in Schol. Lycophronis p. 86. καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Ἔργα δέ μιν τροιζῆνι κολυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἁρπίδεσσι.

Iterum in iisdem Scholiis p. 194.

In voce Δανάκης.

Τέκνα &c.] Emendavit eosdem versus valde corruptos Casaubonus Lect. ad Theocrit. c. IV. p. 250. edit. in 4. Dan. Heinsii, & post eum Cl. Salmasius de Usuris cap. XV. p. 427. nempe

Τέκνα καὶ νέκυες πορθμηΐον ὅτι φέρονται
Μένῃ σὺν πλολίων, ὅτε τέθμιον ὀισέμεν ἄλλοις
Ἀνδράσιν σὺν σωμάτεσσι νεὼς Αχερουσίδος ἐσὶν
Ἐμβαθέον δανάκης.

Eosdem vero versus, ut ex Callimachi Hecale & pleniores, neque paullo aliter quam apud Etymologum, adduxit etiam Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. nempe

Τέκνα καὶ νέκυες πορθμηΐον ὅτι φέρονται
Μένοι ἐπιπλολίων, ὅτι μὴ θυμιάσομεν αὐτοῖς
Αλλα κενοῖς σωμάτεσσι νεὼς Αχερουσιάς ἴσαν
Βάθρον, καὶ δανάκης ἐπιδεύεται ὅτις ἄτιων.

In voce Δύπλης.

Δύπλαι τ' ἐξ ἀλὸς &c.] Adducitur idem versus sed duobus postremis verbis omissis, in Scholiis Apollonii Rh. l. I. v. 1008. —— ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Δύπλαι δὲ ἐξ ἄλος ἐρχόμεθα,

In voce Κηκάς.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.] Adducitur idem Callimachi locus in Scholiis Nicandri ab initio pag. 59.

In voce Μύκλος.

Ἔσε μοι μάγνης &c.] Adducitur etiam hic versus & emendatior in Schol. Lycophronis p. 123. ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Ἔσιν μοι μάγνης σννεάμυκλος ὄνος.

* Hesychius σννεάκλος, ἰσχυρὸν σκαίτης.

AD

AD

FRAGMENTA ADDITA

AB ANNA TAN. FABRI FILIA.

XX. *Ex Schol. Ariſtophanis in* Σφηκ.

Adde & apud Theonem in Aratum p. 126. edit. Oxon. in 8.

XXII.

Ἦν κεῖνος ἐνιαυτὸς &c.] Occurrunt iidem verſus citati in Clemente Al. Strom. l. v. p. 597. & ubi in 3. verſu ὁ σοφιστὴς legitur.

XXXI. *E Schol. Theocriti.*

Ἐς τὸ σὸν τειχος &c.] Exſtat idem Callimachi verſus cum duobus aliis qui eum ſequuntur, apud Plutarchum lib. I. c. VII. de Placit. Philoſoph. unde infra etiam adducuntur in Fragmentis huic editioni primum additis.

XXXIV. *Ex Stobæo* &c.

Ὤμοσεν &c.] Exſtat jam idem diſtichon inter Epigrammata Callimachi N. xxx. p. 135. ejuſd. edit.

XXXVI. *Ex eodem.*

Ναυτιλίῃσιν &c.] In Excerpt. Grotii e Stobæo p. 227. ſuppletur ita hic locus,

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὅς ἔχει βίον.

XXXIX.

Πολλάκι δὲ &c.] Exſtat ita hic verſus in Scholiis Nicandri Alexiph. p. 155. ubi ἔλεξαν male pro ἔλειξαν.

XLI.

Ἀμφί τε κεδλὴν,] Adducuntur eadem Callimachi verba in Schol. Nicandri Alex. p. 67. ubi legitur Εἰεγμὸς ἀγλίθων &c.

XLIII.

Ἰύζων &c.] Exſtat etiam in Scholiis ad Homer. Iliad. H. v. 30.

XLV.

Βέσσον &c.] Adducitur etiam hic verſus in iiſdem Schol. Odyſſ. X. v. 299. ubi melius,

Βέσσον ὃν τε μύωπα &c.

XLVII.

Ἔιστε σοφιηθεὺς &c.] Adducuntur iidem verſus apud Clement. Alex. Strom. l. v. p. 597.

XLVIII.

Ἀντὶ δὲ κολήθης &c.] Citatur hic Callimachi verſus in Schol. Apoll. Rhod. lib. II. v. 868.

XLIX.

ὃ δὲ ἐργάτιν &c.] Exſtant hæc in Schol. Pindari Iſthm. Od. IV. p. 444.

L.

Τὴν μὲν ὄγε σπέρμηνεν &c.] In Schol. Lycophron. pag. 182. legitur

Τὴν μὲν ὄγ' ἐσπέρμηνεν &c.

alibi autem in iiſdem Schol. pag. 30. καὶ Καλλίμαχος καλεῖ τὴν Δήμητρα λέγων, Ἐρινυὶ Τιλφωσείῃ.

CALLIMACHI FRAGMENTA,

Nunc primum ab

EZECH. SPANHEMIO

Collecta,

& huic Editioni Addita.

E LIBRIS ΑΙΤΙΩΝ.

I.

Scholia Didymo tributa in Homeri Iliad. A. v. 609. Καλλίμαχος ἐν Β. Αἰτιῶν,

[a] Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτοὺς.

II.

Sophoclis Schol. Oedip. Col. v. 262. Φησὶ γὰρ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτιῶν,

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

III.

Stephanus Εθν. *in* Ασβύστα, Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ,

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

IV.

Idem in Δειπνιὰς, Καλλίμαχος τετάρτῃ nempe Αἰτιῶν,

Δειπνιὰν ἔνθεν [b] μὲν δεδείχεται.

a *leg.* Ὡς τὴν nempe Ἥραν. *vide locum.* b *Holst. in Not.* μὲν δὲ δεδείχεται.

Ety-

V.

Etymolog. Magnum in Ὀτλιγῆες, σημαίνει δὲ ἡ τείχας, ὡς φησὶ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ πρώτῳ, (nempe Αἰτῶν,)

[c] Αἰτῶν ἀπ' ὀτλίγων ἀιὲν ἄλειφα ῥέῃ.

Ita etiam in Schol. Apollon. Rhod. IV. *v.* 1297.

VI.

Idem in voce Βακέρας, ἕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν Α. Αἰτῶν Καλλιμάχε.

VII.

Idem in voce βρέβος, Καλλίμαχος ἐν τείτῳ τῶν Αἰτίων ἡ ὅτι σκύμνε πίθηκι.

VIII.

Prisc. lib. I. *p.* 547. 551. *&* 572. Callimachus III. Αἰτίων,

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε σωσαννᾶ.

Addducitur idem versus sed mutilus apud Hephastion.

c *leg.* εἰπὼν ἀπ' ὀτλ-

E POEMATE ΕΚΑΛΗ.

I.

Athenaeus lib. IV. *p.* 56. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, γένη ἐλαιῶν καταλέγει.

Γεργεσμὸν πίτυές τε ——

II.

Apollonii Rhod. Scholia lib. I. *v.* 1116. ἡ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ,

Νηπείης ἥτ' Ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

III.

Huc refer Pindar. Schol. Nem. Od. I. *p.* 332. Καλλίμαχος ἐν [d] Αἰκάλῃ,

d *leg.* Ἑκάλῃ.

Οἵ νυ καὶ Απόλλωνος &c. *qui versus jam exstant inter Fragmenta ult. edit. Parisin. p.* 162.

I V.

Item Aristophanis Schol. Acharn. p. 377. Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ,

Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται &c. *in ead. edit. p.* 163.

ὅτι γὰρ αὐτὸς ἐστι καὶ Εὗος καὶ Εσπέριος; δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν [e] Αἰκάλλῃ ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ'αυτὰ Αὐτοὶ μὲν &c. *qui exstant versus in ead. edit. p.* 155.

V.

Item Etymolog. M. in voce Δανάκη, cujus versus ibi valde corruptos & inter Callimachi Fragmenta inde a Vulcanio relatos, ut ex Εκάλῃ ejusdem Poetæ, citat Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. de quibus supra.

V I.

Idem Etymol. M. in Εκάλη, Εκάλη Ἡρωΐς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα ταύτην Εκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίζειν θησέα.

V I I.

Homeri Scholia in Iliad. B. Bœot. v. 54. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἰκάλῃ; In Schol. MSS. olim Is. Vossii ad hunc locum, ἐν Εκάλῃ.

V I I I.

Nicandri Schol. Ther. p. 41. Τοῦ δὲ ἐρπύλλου μέμνεται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Εκάβῃ, ἢ Εκάλῃ.

e *leg.* Εκάλῃ.

MI-

MISCELLA

FRAGMENTA CALLIMACHI.

I.

Strabo lib. IX. *p.* 397. Οἷον ἐν τῇ Σιμαιγωγῇ τῶν ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾶν φησὶν εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους,

– ἀφύσασθαι καθαρὸν γάνος Ἡλιδάνοιο.

Hic & præcedens Strabonis locus exstat inter testimonia de Callimacho præfixa edit. Parisin. sed quæ melius huc debent referri.

II.

Plutarchus lib. I. *c.* VII. *de Placitis Philosophorum*, Τὸ δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις, γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχεος ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸ πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζανὸς
Γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει.

III.

Ibidem, Ἀνηρήθω γάρ (φησιν) ὁ ποικιλικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

Ita hos versus digessit. Vid. locum.

—— —— εἰ θεὸν οἶσθα
Ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

IV.

Idem de virtute Morali pag. 445. *edit. Græc. Latin.* distichon refert indicto Autore, quod Dion. Lambinus Callimacho tribuit comm. in Lucret. l. I. v. 24.

Τὶς δὲ χάρις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλει.

Exstant similes versus apud Stob. Serm. LXI. *p.* 387. Τὶς δὲ βίος, τὶ δὲ τερπνὸν &c.

V.

Galenus ad lib. VI. *Epidem. Comment.* I. ὁ δὲ Καλλίμαχος ὧδε,

Μὴ διὰ πεμφίγων ἐνάγουσιν ἔα.

VI.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. l. III. §. LI. ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ἔφη.

Πρὸ μιῆς ὥρας θηρίον οὐ φυέται.

VII.

Athenæus lib. VII. *p.* 284. *Adductus idem locus inter testimonia Callimacho præfixa in edit. Parisin.* Καλλίμαχος δὲ ἐν Γαλατείᾳ τὴν χρυσόφρυν.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

VIII.

Ibidem, ἐν δὲ τοῖς Επιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Καλλίμαχος) φησὶν,

—— ἱερὸς δὲ τὶς ἱερὸς ἰχθῦς.

IX.

Ibidem lib. XV. *p* 669. λέξω τὶ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν Ελεγείων, nempe Callimachi.

Τὴν δὲ προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ πρόποσιν.
Τὴν δὲ ἐμὴν ποίησιν ἔγω γ' ἐπιδέξια πέμπω,
Σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
Καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
Συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

Achil-

X.

Achilles Statius Isagoge in Arati Phænomena p. 82. ὁ γοῦν Καλλίμαχος φησὶν,

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡνίκη
Θάλητος, [a] ὅς τ' ἄλλα δεξιὸς γνώμῃ,
Καὶ τὴν ἁμάξης [b] λέγεται σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

XI.

Erotianus Lexic. Hippocrat. ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶ,

Ἀρτμὸν δὲ ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

XII.

Tzetzes in Schol. Lycophr. p. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσὶ,

Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

XIII.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. c. XIII. *p.* 62. Καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφὲν,

Ἠνὶ δέ κου κόρακες τεγέων ἐπὶ κοῖα συνῆπται
[c] Κρώζουσι καὶ κῶς [d] αὖθις γενησόμεθα.

XIV.

Clemens Alexandrinus Strom. l. V. *p.* 580. *edit. Parisin.*

Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων [e] σοφία
Καλλίμαχος ἐν τοῖς Επιγράμμασι γράφει.

XV.

Idem Stromat. l. V. *p.* 600. *Ac inde Eusebius Præparat. Evangel. l.* X. *p.* 677. *ed. Græc. Lat. Paris.* καὶ μὲν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει,

Εβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.

a ὅς τε. b ἐλέγετο *Casaub. ad Strabon. p.* 3. c *leg.* Κρώζουσιν. d & ἄσθε *vel* αὖτε. e *leg.* φάρμακον ἡ σοφία. *Salm.*

καὶ

καὶ πάλιν,

Ἑβδόμη εἰν ἀγάθοισι, καὶ ἑβδόμη ἐσὶ γενέθλη.

καὶ

Ἑβδόμη ἐν ὥρῃσι, καὶ ἑβδόμη ἐσὶ τελείη.

καὶ

Ἐσπὲ δὲ πάντα τέτυκ]ο ὁ γραιὸς ἀτερόεντι
Ἐν κύκλοισι φαεσφόρ' ὀπιτελλομένοις ἐνιαυσίοις.

XVI.

Cyrillus adv. Julianum l. I. *p.* 191. Καλλίμαχος δὲ
Καὶ Νήσων ὀπίτεινε βαρὺν ζυγὸν ἀυχένι Μίνως.

XVII.

Pollux lib. IX. *c.* VI. *p.* 434. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ
τῶν ἐν ἅδῃ λέγων,

Ἐκ τῆς [f] ὄικα βῶν κόλλυνον πτερόεσσαν.

XVIII.

Idem lib. X. *c.* XXXIV. *p.* 494. καὶ Καλλίμαχος δ' ἔφη,
Εἶπόν τε ἀνάκτηλε, μάλ' εἰδότα μακρὸν [g] ἄλεσθαι.

XIX.

Homeri Scholia Odyss. B. *v.* 132. ἄλλως τε καὶ Καλλί-
μαχον,

—— χαλεπὴ μῆνες ὀπιχθονίων.

XX.

Ead. Schol. Odyss. P. *v.* 599. ὁ δὲ Καλλίμαχος φησὶ,
[h] Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσιν δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργων.

XXI.

Eustathius in Homeri Iliad. A. *p.* 6. *edit. Roman.* οἱ πα-
λαιοὶ ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

—— τὸ ὀπὶ ῥάδδῳ Μῦθον ὑφαινόμενον.

[f] *In MSS. Is. Vossii* ἧς ὀκύδεν κολύδα. [g] *In MSS. Is. Vossii* μᾶλλον ἀλέσθαι.
[h] *Duo priora verba adducuntur tantum ab Etymol. M. in* Δείελον. *vidit hoc jam eruditiss. Fabri Filia in Notis.*

Idem

XXII.

Idem in Iliad. I. *pag.* 756. 37. καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ, ἐν τῷ

—— [i]Ἔλλιψε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

XXIII.

Idem in Odyss. A. *p.* 1404. 38. ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

—— κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

XXIV.

Idem in Odyss. Γ. *p.* 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

—— γρῆες ἐμὲν ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

XXV.

Idem in Odyss. Δ. *p.* 1478. 36. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Ευρώταο[k] κομίσεαι.

XXVI.

Idem in Odyss. H. *p.* 1571. 57. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ ἔκ Καλλιμάχου καὶ τὸ,

—— ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσσιν ὅμοιον.

XXVII.

Idem in Odyss. Ξ. *p.* 1761. 44. τὸ ἐφολκὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος,

—— ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκὸν.

Vid. etiam in Iliad. Γ. *p.* 580.

XXVIII.

Idem in Odyss. Ξ. *p.* 1769. 2. συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ

Ἄκουε δὴ τὴν αἶνον· ἔνκοτε μάλῳ, ἢ δάλῳ

(Τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ) δάφνη ἐλαίην, καὶ ἐξῆς.

i *leg.* Ἔλλεψεν. k *leg.* κομίσαι.

Idem

XXIX.

Idem in Odyss. Ω. *p.* 1959. 61. κεῖται δὲ αὐτὸ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

Γράμματα δ' οὐκ εἴλισσεν ἀπόκρυφα.

XXX.

Pindari Scholia Pyth. Od. v. *p.* 272. μαρτυρεῖ καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

XXXI.

Ead. Schol. Nem. Od. v. *p.* 370.

Ἔκλυε τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὁδόντας ἐλίσθη.

XXXII.

Æschyli Scholia Chœph. v. 436. Καλλιμάχου,

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

XXXIII.

Ead. Schol. Eumen. v. 21. Καλλίμαχος

—— Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην.

XXXIV.

Ead. Schol. Eumen. v. 30. Καλλίμαχος

Μέσφα καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

XXXV.

Sophoclis Scholia Ajac. v. 26. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς,

—— τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύπτρη

Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

XXXVI.

Ead. Schol. Oedip. Tyr. v. 939. καὶ Καλλίμαχος

—— ἐγὼ δ' ἤντησε Λυκείου

Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

Ead.

XXXVII.

Ead. Schol. Trachin. v. 7. Καλλίμαχος

—— κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

XXXVIII.

Scholia Euripidis Hecub. v. 934. ὁ Καλλίμαχος

—— ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος κατερόπορπος.

XXXIX.

Ead. Schol. Phœniss. v. 136. Καλλίμαχος

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

XL.

Aristophanis Scholia Avib. p. 570. Καλλίμαχος,

Κυπρόθεν Σιδωνιός με κατήγαγεν ἔνθαδε γαῦλος.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. Οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος,

—— κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

XLII.

Apollonii Rhodii Scholia l. 1. *v.* 669. ῥικνοῖσι δὲ ἡ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ἡ μὰ τὸ ῥίκνον σῦφαρ ἐμόν.

XLIII.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1069. ὁ Καλλίμαχος

Ψθυδόμφυοι δὲ ἱερὸν φημίζομθυ.

XLIV.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1162. ὅπερ ὁ Καλλίμαχος

Ἐπὶ ξ ἠτιηθέντος παύρᾳ φησὶν

Ὁ δ' εἵπετο[1] νωθρὸς ὀδίτης.

XLV.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1309.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε. Καλλιμάχῳ ὁ στίχος.

1 *leg.* ἕσπετο.

Ead.

XLVI.

Ead. Schol. lib. I. *v.* 1323. & *l.* II. *v.* 375. Καλλίμαχος

—— χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος

XLVII

Ead. Schol. lib. I. *v.* 1353. μαστὺς ἡ ζήτησις, Καλλίμαχος,

Μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητυΐ.

XLVIII.

Ead. Schol. lib. III. *v.* 1149. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδὸς. Καλλίμαχος·

Ἔγρει καὶ τὶν' ἔχοντα περίπλοον.

XLIX.

Ead. Schol. l. III. *v.* 1225. τινὲς δὲ στάδιον τὴν εὐπαγῆ. ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει,

—— στάδιον δ' ὑφίηστο χιτῶνα.

L.

Ead. Schol. l. III. *v.* 1322. ἀκαίνῃ, περὶ ἧς Καλλίμαχος φησὶν,

Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

LI.

Nicandri Scholia Ther. p. 7. Καλλίμαχος,

—— Θίμβρης Κυπρίδος ἁρμονίην.

LII.

Ead. Schol. Ther. p. 55. ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τριτάτῃ περσαῖος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον

Αἰγύπτῳ κατέπηξεν.

LIII.

Ead. Schol. Alex. p. 58. Καλλίμαχος

—— ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Ead.

LIV.

Ead. Schol. Alex. p. 74. Καλλίμαχος

Ἕρπετε τῶν [m] ἀεὶ τετρύφαται λόφιον.

LV.

Lycophronis Schol. pag. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὕτωσι,

Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

LVI.

Ead. Schol. pag. 101. καὶ Καλλίμαχος

Καὶ Κρῖμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

LVII.

Ead. Schol. pag. 6. ὡς Καλλίμαχος,

Ἀψ ἐπὶ θερμώδοντος ὁδεύετον.

LVIII.

Ead. Schol. pag. 117. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Τὴν [n] ἐκείνου Φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

LIX.

Ead. Schol. pag. 119. ὡς Φησὶ Καλλίμαχος,

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἀοκάστου Αἰολίδαο.

LX.

Ead. Schol. pag. 129. ὡς Καλλίμαχος,

—— μεσάβους ὑποδύς.

LXI.

Ead. Schol. pag. 153. ὡς Φησὶ καὶ Καλλίμαχος,

Τόφρα δὲ ἀνίσχουσι βοσσὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ.

LXII.

Ead. Schol. pag. 163. καὶ Καλλίμαχος

—— Αἱ νῆας ἁλιβδύουσι.

m *leg.* ἀεὶ. n *leg.* κείνου.

LXIII.

Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. I. *pag.* 66. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— τὸ κροτωπιάδην.

LXIV.

Idem lib. III. *pag.* 219. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπίοντος ἄγκυραι.

LXV.

Stobæus Serm. XCIV. *p.* 517. *Callimachi*,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι Θεοὶ.

LXVI.

Hephæstio pag. 28. *& in Schol. ad eundem plenius p.* 29. Αρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο &c.

Αγέτω θεὸς. οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶν δὲ ἀείδειν

Φιλωτέρα· ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὴ Ἔννα.

LXVII. (B. 36.)

Idem pag. 30. Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βάκχον συνέθηκε.

°Δαίμονες ἐνυμνότατοι, Φοῖβε τε καὶ Ζεῦ Διδύμων Γενάρχαι.

LXVIII.

Idem pag. 50. πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν (Αρχιλόχειον) ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Τὸν μὲ παλαιστρίταν ὁμόσαι θεὸν ἑπτάκις Φιλήσειν.

LXIX.

Idem pag. 55. οἷα τὸ Καλλιμάχου.

Ἱερὰ σὺν δὲ Διοσκουρίδε ὦ γενεά.

LXX.

Stephani Εθνικὰ *in* Ἄλυκος, Καλλίμαχος.

Εἰς Ασίνην, Ἀλικὸν τε, καὶ ἄμπολιν Ερμιονίων.

° *Exstat etiam apud Etymol. M.* Διδυμαῖος, *sed non ita plene.*

Idem

LXXI.

Idem in Ἄβαντες, Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην ὡς Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη·

καὶ Ἀμαντίνην ὤκησαν Ὠρικίην.

LXXII.

Idem in Ἀπέσας, Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησὶ.

—— κ'ȣχ' ὡδαρείων τῷ Ἀπέσανη

Παρ' Διὶ ἔθυσεν Ἄρκαδας ἵππȣς· *

LXXIII.

Idem in Βάλδος, ἀφ' ȣ̃ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— Μυνδότεροι νεπόδων.

LXXIV.

Hesychius in λειριόεντα, τὸ δὲ λῖρος ὁ δηλοῖ τὴν ἀναιδῆ διὰ τȣ̃ Καλλιμάχȣ,

[p] Λῖρος ἐγὼ τίδες, ὅταν δὲ ἀπέθηκα φόβον.

LXXV.

Etymologicum Magn. in voce Ἄκμων, Καλλίμαχος

—— τῶ περὶ δινήεντι.

—— Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

LXXVI.

Idem in voce Ἀκȣστὸς, Καλλίμαχος,

Ἀλλ' ἐπακȣȣὺς οὐκ ἔσχεν.

LXXVII.

Idem in voce Ἀλίβας, σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔβαξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

* *Versus corruptissim. vid. Holsten. Not.* p Salmas. em. Λῖρος ἐγὼ τυδεῖ τὸ δ' ἐπέθηκε φόβον.

LXXVIII.

Idem in Ἄωροι, Καλλίμαχος.

Πολλάκι καὶ κανθῶν [q] ἤλασα ὦρον ἀπὸ.

LXXIX.

Idem in voce Γάγγραινα, παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει ἐσθίω, Καλλίμαχος,

— αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος,

Ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν.

LXXX.

Idem in voce Δῆρις, γίνεται ὄνομα δαΐς βαρύτονον, Καλλίμαχος·

Ἐς δαΐν ἐρχομένων.

LXXXI.

Idem in voce Ελιννύειν, καὶ Καλλίμαχος,

— οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

LXXXII.

Idem in voce Ερωὴ, ὡς Καλλίμαχος,

Ερωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας.

LXXXIII.

Idem in voce Εχῖνος, ἐχῖνος δὲ καὶ ὁ γαστὴρ, ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

— ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.

LXXXIV.

Idem in voce Ηλεὺς, Καλλίμαχος,

— ὀδ' ἀλεὺς οὔτ' ἐπὶ σίτην

Βλέψας.

LXXXV.

Idem in voce Ηρνα, καὶ Καλλίμαχος,

— τίνος ἤριον ἵσταται τοῦτο.

q *leg.* ἤλασεν *vel* ἤλασαν.

Idem

LXXXVI.

Idem in voce Θάνατος, Καλλίμαχος,

—— ἴθι πριεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν ἢν ἀνίαι θυμοφθόραι ὀ πορέουσιν.

LXXXVII.

Idem in voce Θηλάμων, εἴρηται καὶ θηλυκῶς κάρη ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ἥν τε κάρην ὤμοσα σὸν τοῦ βίον.

LXXXVIII.

Idem in voce Κόχλος, καὶ νέος, νέαξ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

LXXXIX.

Idem in voce Τερπνιστὸς, Καλλίμαχος,

Σκύλλα γυνὴ κατακάσα, καὶ ὀ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

XC.

Priscianus l. 1. *p.* 554. Callimachus,

Καλλιχόρου χθονὸς οὐρίας θυγάτηρ.

XCI.

Tzetzes Chiliad. VIII. 228.

Οὕτω λέγων, ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει
Ὡς Ανακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε λέγει.

XCII.

Casaubonus ad Strabon. pag. 3. *hos Callimachi versus adducit.*

Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

ALIA
CALLIMACHI TESTIMONIO
COMPROBATA.

I.

Strabo l. VIII. *p.* 354. De signo Jovis Olympii in Elide. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξυάνου καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖτε.

II.

Ælianus de Animal. l. IX. *c.* XXVII. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δένδρον τὶ φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ᾧ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν. εἶτα ἀποθνήσκειν.

III.

Idem de Animal. l. XV. *c.* XXVIII. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη Σκωπῶν &c.

IV.

Athenæus lib. III. *p.* 72. Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

V.

Idem lib. VII. *p.* 285. Καλλίμαχος δὲ ἐν Εθνικαῖς ὀνοσίαις γράφει οὕτως &c.

Εγκρασίχολος, ἐρίτιμος, χαλκηδόνιοι. *Idem apud Eustath. in Odyss.* Ψ. *p.* 1936. 16.

VI.

Idem lib. IX. *p.* 394. Καλλίμαχος ἐν τῇ περὶ Ορνέων ὡς ψαφόρους ἐκτίθηται, φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Eod.

VII.

Eod. lib. p. 395. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος, ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων, nempe νησσῶν, κολοιῶν &c.

VIII.

Idem lib. XIII. *p.* 585. ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τὴν δὲ παρέθετο· ὁ δὲ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν &c.

IX.

Clemens Alexandrinus Strom. l. V. *p.* 570. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις, nempe Branch. Vatis Milesios a fame expiantis.

X.

Harpocration in Ἄκη, Ἄκη πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ &c. ἣν Νικάνωρ ὁ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φησὶν εἶναι.

XI.

Idem in Ἄκτια, Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς τῶν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγόνων.

XII.

Idem in Ενεπίσκημμα, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφαι ὡς [a] γνήσιον.

XIII.

Idem in Ἴων, ἔγραψε δὲ &c. καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὴν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν, ὡς Ἐπιγένους.

XIV.

Idem in Μαργίτης, διὰ τὴν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

a *Unde liquet Callimachum inter alia recensuisse etiam Demosthenis Opera.*

XV.

Pollux lib. v. *c.* xvi. *p.* 249. ἡ πυλεῶνας ᾠδὴ Καλλιμάχου.

XVI.

Proclus in Platonis Timæum l. 1. *p.* 28. μάτην δὲ φλυαροῦσι Καλλίμαχος ἡ Δῆλος, ὡς Πλάτωνος ἓξ ὄντος ἱκανῶς κεῖνον ποιητὰς &c.

XVII.

Scholia in Hom. Iliad. B. *Βοοτ. v.* 136. ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ, nempe de Phylide testimonium pro Hercule, post purgata ab eo stabula, contra patrem Augeam ferente.

XVIII.

Ead. Schol. Iliad. Λ. *p.* 697. Ἡ ἱστορία ᾠδὴ Καλλιμάχου, de instituto ab Hercule Agone Olympico.

XIX.

Ead. Schol. Iliad. P. *v.* 53. Ἡ ἱστορία ᾠδὴ Καλλιμάχου, de Attica nempe a Cecrope adjudicata Minervæ de ea cum Neptuno litiganti.

XX.

Ead. Schol. Iliad. Σ. *v.* 487. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, Callistus a Jove compressæ, dein inter stellas relatæ.

XXI.

Schol. MSS. olim Is. Vossii Iliad. Υ. *v.* 231. ὅθεν ἡ Καλλίμαχος τῶν τοίων ἀεὶ κέχρηται.

XXII.

Eustathius Iliad. A. *pag.* καὶ τὸ ἀκτὴν ἀκταίην ὡς ὅτι Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. *Id. Iliad.* Δ. *p.* 475.

Idem

XXIII.

Idem Iliad. B. *p.* 354. *& in Schol. MSS. ad eundem locum.* Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησὶν.

XXIV.

Idem Iliad. Γ. *p.* 380. Γυναιμανῆ &c. καὶ Καλλίμαχος, γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη.

XXV.

Idem in Iliad. Λ. *p.* 870. οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως.

XXVI.

Idem in Iliad. Υ. *p.* 1204. ἡ Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος ὑδατοσύθνην λέγει μετὰ ποιήσας τὴν ἀλοσύδνην.

XXVII.

Item in Odyss. Δ. *p.* 1488. 60. Δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

XXVIII.

Idem in Odyss Θ. *p.* 1592. 58. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότριχα τὴν ἄνηβον ἔφη.

XXIX.

Idem in Odyss. M. *p.* 1714. 42. καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενηθῆναι φησὶν ἐν Εφέσῳ υἱῷ Καΰστρου. &c.

XXX.

Pindari Scholia Olymp. Od. 11. *p.* 19. οὗ Καλλίμαχος μέμνηται, nempe Gelæ Siciliæ fluvii.

XXXI.

Ead. Schol. Olymp. Od. IV. *p.* 38. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Εγκελάδῳ, cui nempe suprapositus sit Mons Ætna.

XXXII.

Ead. Schol. Olymp. Od. VII. *p.* 70. ἔστι δὲ καὶ Αμφοτερίτης ἀγὼν οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XXXIII.

Ead. Schol. Olymp. Od. X. *p* 100. Ἠλεῖον (Διὰ) εἶπε Καλλίμαχος.

XXXIV.

Ead. Schol. Pyth. Od. II. *p.* 201. Καλλίμαχος δὲ Νεμεακὸν, nempe ἀγῶνα.

XXXV.

Æschyli Schol. Prom. v. 367. ἔνθεν Καλλίμαχος πυρίδειπνον φησὶ, nempe Ætnam.

XXXVI.

Euripidis Schol. Hippolyt. v. 11. παρὰ αὐτὰ δὲ (Pitthei filia) φησὶν ὁ Θησεὺς ἐπαίδευτο καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

XXXVII.

Ead. Schol. Hippol. v. 379. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὅς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.

XXXVIII.

Aristophanis Scholia Plut. p. 42. de voce ἀπαρτὶ, ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ κρονικὸν ἐπίῤῥημα δηλοῖ ὡς καὶ Καλλίμαχος.

XXXIX.

Ead. Schol. Plut. p. 72. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας. πέμματα.

XL.

Ead. Schol. Nub. p. 158. Ερατοσθένης δέ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν τῶν διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὴν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὃν πρότερον καθεῖται.

Ead.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. μήποτε Ελθίας ἐστὶν ὁ παρὰ τοῖς Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμένοις.

XLII.

Ibidem. ἢ ὁ παρὰ τοῖς Καλλιμάχῳ γε ἀναγέγραπται κέβλη.

XLIII.

Ead Schol. Avib. p. 574 *de Prodico*, Οὐκ ὀρθῶς δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ρήτορσι καταλέγει.

XLIV.

Ead. Schol. Avib. p. 597. Τὸν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος, μήποτε κίμινδις γραπτέον.

XLV.

Ead. Schol. Avib. p. 599. ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων ἔτως. Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης δὲ διδασκαλίας ἡ μέμνηται.

XLVI.

Ead. Schol. de Pace pag. 702. *de Nicandro & Arato Poetis*, περὶ τῶν Διοσημείων ἀμφιλεγόμενοι, ἢ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XLVII.

Theocriti Scholia Idyll. I *v.* 136. σκῶπες &c. Καλλίμαχος δὲ φησὶ, φθέγγε, ὥσπερ ὀπισκώπτον τῇ φωνῇ ὅθεν καὶ ἔτω καλεῖται.

XLVIII.

Ead. Schol. II. *v.* 17. ἢ τὴν Ἰυγα, ὡς φησὶ Καλλίμαχος ἠχὼ θυγατέρα.

XLIX.

Ead. Schol. Idyll. XIII. *v* 25. αἱ Πελειάδες φησὶ Καλλίμαχος, ἡ βασιλίσσης τῶν Αμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες προσηγορεύθησαν.

Ead.

L.

Ead. Schol. v. 56. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτέρου, ὡς ἱστορεῖ Ηρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.

L I.

Apollonii Rhodii Schol. lib. 1. *v.* 117. ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ, de Asopo a Jove fulmine ambusto ob vim illatam filiæ ejus Æginæ.

L I I.

Ead. Schol. l. 1. *v.* 187. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται de Sami filio Parthenio.

L I I I.

Ead. Schol. l. 1. *v.* 761. οὕτω γὰρ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι φησὶ.

L I V.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Αλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

L V.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1049. ἔστι δὲ ἱεράκων γένα ἓξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

L V I.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1207. de Hyla. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

L V I I.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1213. de Dryopibus, τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται.

L V I I I.

Ead. Schol. l. 11. *v.* 2. δράκαιναν δὲ αὐτὴν φησὶν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

Ead.

LIX.

Ead. Schol. l. IV. *v.* 982. Ἀμφιλαφὴς &c. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὴν ἀμφιλαφῆ λιμένα.

LX.

Ead. Schol. l. IV. *v.* 1614. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν ἀλκαίας ἀφύσσα.

LXI.

Nicandri Scholia Theriac. p. 55. καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπε.

LXII

Hephæstionis Scholia, p. 20. διὸ καὶ Καλλίμαχος μοῦσαν λικυθίαν τὴν Τραγωδίαν λέγει.

LXIII.

Hesychius in voce [b] Ἀοξοὶ, ἀκόλουθοι, Καλλίμαχος.

LXIV.

Idem in voce θύα, ἔνιοι τὰ [c] ἀρώματα, Καλλίμαχος.

LXV.

Idem in voce Ἰὼψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXVI.

Idem in voce Κάπτα, τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γὰρ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται [d] κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον ὡς ὁ μυκτηρισμὸς.

LXVII.

Idem in voce Καταριστὴν, ὀρθὴν δουριστὴν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

LXVIII.

Idem in voce Σιλλενδρὶς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXIX.

Idem in voce Χρεμέδα, [e] ἡγῆ ὡς Καλλίμαχος.

b *leg.* Ἄοξοι. c *leg.* ἀρύματα. d *for.* κόμψα *Soping.* e Χρεμετὰ ἠχεῖ ὡς Καλλίμαχος. *Salmas.*

Etymo-

LXX.

Etymologicum Magnum in voce Ἅλυς, Ἴεμι δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

LXXI.

Idem in voce Αλυτάρχης, Ηδυλος δὲ εἰς τὸν ἐπιγραφὸν Καλλιμάχε &c.

LXXII.

Idem in voce Ἀπόλλων, σεσημείωται τῶ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλὼν, θηλικὰ· ὃ σημαίνει τὸν Μονωδίαν ἅπτως Καλλίμαχος.

LXXIII.

Idem in voce Ἀυτὰρ, οἱ μὲν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος.

LXXIV.

Idem in voce Ἄφενος, ἔστιν ἑνὸς σιαυτῦ, Καλλίμαχος.

LXXV.

Idem in voce Βακέρας, ἅπτω θεῶν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῶν Αἰτίων Καλλιμάχε.

LXXVI.

Idem in voce Βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τείτῳ τῶν Αἰτίων καὶ ὅτι σκύμνε πάθησι.

LXXVII.

Idem in voce Γράδιον, ἐπὶ γερυὶς, γερυΐδι παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXVIII.

Idem in voce Διόσκορος, δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόδωνος παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXIX.

Idem in voce Επταξ, παρὰ Καλλιμάχῳ ὑπόρρημα, παρὰ τὸ ὑπιζάνω μέλλοντος.

Idem

LXXX.

Idem in voce Ευκολίνη, Η Εκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν μὴ οὖσα εὔκολος.

LXXXI.

Idem in voce ἴσος, εὕρεται δὲ καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXXII.

Idem in voce Κεραϊστὴς, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

LXXXIII.

Idem in voce Μιμαλῶνες, ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου.

LXXXIV.

Idem in voce Ὀργάδα, Καλλίμαχος δὲ φησὶν Ὀργάδα λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἐνδρῆν γῆν.

LXXXV.

Idem in voce Πέλεια, εἰσὶ δὲ γένη ἱεράκων ὀκτῶ, ὥς φασι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

LXXXVI.

Idem in voce Πίναξ, ὁ οὖν Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχείων, οἷς τυχὼν ὁ Γραμματικὸς, ἐποίησατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

LXXXVII.

Idem in voce Πλειότερος, τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποιῆται.

LXXXVIII.

Idem in voce Τριττὴν, θυσίαν Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκκριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου.

Ter-

LXXXIX.

Tertullianus de Corona cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit.

XC.

Ibidem. Habes Tragœdiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat interfecto Delphico dracone, lauream induisse: Liberum eundem apud Ægyptios Osirim, Harpocration, industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare.

XCI.

Ælius Fortunatianus in Arte p. 268. Apud Euripidem & Callimachum invenio tale genus.

Turdis edacibus dolos comparas amice.

CALLIMACHI
FRAGMENTA

A

RICHARDO BENTLEIO

COLLECTA.

CATALOGUS SCRIPTORUM

CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Αγώνων.
2. Ἄιτια.
3. Ἄργυς οἰκισμοί. laudatur a Suid.
4. Αρκαδιά. ad h. libr. fort. respexit Sch. Il. 6, 487, ubi historiā de Callisto a Jove compressa et in stellas relata ait esse ap. Callim.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράγχος.
7. Γαλάτεια.
8. Γλαῦκος.
9. Εθνικαὶ ὀνομασίαι.
10. Εκάλη.
11. Ελέγεια.
12. Ελπίδες.
13. Επινίκιον εἰς Σωσίβιον.
14. Επιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγὴ. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ιταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.
16. Ἴαμβοι.
17. Ἶβις.
18. Ἰοῦς ἄφιξις.
19. Ιχθύων μετονομασίαι.
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων, καὶ μετονομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Κωμωδίαι.
23. Μέλη.
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.
25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὄρνεων.
27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν. Sive Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν Ρητορικῶν.
30. Πίνακες τῶν Νόμων.
31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
32. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οικουμένῃ Ποταμῶν.
33. Περὶ τῶν ἐν Ευρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικὰ Δράματα.
37. Σεμέλη.
38. Τραγωδίαι.
39. Ὕμνοι.
40. Υπομνήματα.
41. Χωλίαμβοι.

CAL-

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

ad hūc lab. ū spectat Schol. Il. β. 136, λ, 697, g, 55: Ἡσιοδία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ. Primā intelligit de Phryne, testimoniū pro Hemio dicente post purgata adeo stabula, contra patrē Augeā; alterā de instituto ab Hercule agone Olympico, tertiā de attica a Cecrope fundata minerua, cū Hesiod. litigauit. V. Sp. 17, 18, 19. Bentl. 383. Ern.

(p. 298) I.

ΑΚΤΙΑ. ACTIA.

Harpocration: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν. ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

ΑΙΤΙΑ. CAUSÆ.

I I.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἰτία Καλλίμαχος.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχε.

Meminit & aliud lib. 3. Anthologi.

Ὦ μέγα βασιλιάδαο σοφῆ περίπυστον ὄνειαρ.
Ἦ ῥ' ἔτεον κεφάων, ἠδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' ἐ πάρος ἀνέρες ἴσμρν,
Ἀμφί τε ἀθανάτας, ἀμφί τε ἡμιθέας.
Εὖτέ μιν ὐκ Λιβύης ἀνεείρας εἰς Ελικῶνα
Ἤγαγες ὐ Μέσαις Πιερίδεσι φέρων.
Αἱ δὲ οἱ ἱερωθῷ ἀμφ' ὠγυγίων Ηρώων
Αἴτια κὴν μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Primum hujus Epigrammatis distichon habetur quoque apud Suidam. Ὄνειαρ, ὄνειρον.

Ἀ μέγα βασιλιάδαο σοφῆ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦρ' ἔτεον κεφάων ἠδ' ἐλέφαντος ἔης· ἀντὶ τᾶ ἀληθής.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

Qui legis Oedipodem caligantemque Thyestem,
Colchidas & Scyllas: quid nisi monstra legis?
Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiasque
Invenies: hominem pagina nostra sapit.
Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire: legas Αἴτια Callimachi.

V 2

commemorante etiā Sch. Il. Σ, 28 Lipp. sed in gen. pl. αἰτίων, quæ forma et alibi, ut Steph. Byz. in Chronico Paschali p. 41 D. auctore testimoniū tegatur laudatur Καλλίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς αἰτήσεως αὐτοῦ. ubi aut corr. αἰτίοις, aut eruendū auctor, et volebit libros περὶ αἰτιῶν. Libri singulæ solent inscriptiones appellari, ut αἴτιον α', β'. Steph. Byz. de Δῶνοι: Διαλέγεται ὑπομνηματίζων τὸ αἴτιον β' ἐν τοῖς ἐπιτάφιοις Δῶν. i. e. Δώνων. p. 241. De Callim. libro et ejus argumento Salmag. Exerc. ad Sol. Jb. p. 47. Versibus elegiacis scripsit credit Salm. Solin. p. 681: groß. l. b. sed obstat fr. XIX. Fragmenta operis elegiaca possūt quæ ex Elegeia opare. Main. S. III, 8. Statius Tullianus, de vocabulis veris X. 1 ait, Divisse Callimachū, Iuscos familiā appellare Mercurium." quō ad hoc opus pertinere putant groß.

Ern.

Chron. Alexandr. sive Pasch. p. 11: Τὸν δὲ ἐπικαιρον ἀγῶνα ὁ Εὐνάδιος ἀσχιας. In nonnullis ἱερηΐδι, quōdus συνεγραψατο Καλλ. etc. (Vide Reder. et Duange.) Lege ἀσμαδι δ' ἀοιδοις (ut ἄγκ. ἡρακλεια, ἡρακλεια, ἡρακλεια alibi) ut habet Malal. Chronogr. p. 221, ὑ. pro Διτησιος Ετης sed leg. Αἰτιος, ut ipse correxit Scaliger e omissis post Jad. Ub. — De opere Callim. v. Scal. Prop. II, 34, 32; Wernsdorf Polym. t. X. p. 78 Prob. ad Et. Vgl. Ge. II, 9 und Meloichi mentio fit apud Callimachum in Actiōn libris." Hemst.

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων δ' ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχε Αἴτια καὶ Ἴβις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα, καὶ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν.

Ex his libris citat iunctim eadem historia de furno in diversa dissiliente, in sacris Etiodis et Solymii, Ov. Fr. V, 5. 33. V. Seal. Scv. Oct. p. Plura quae Bentl. int. fragm. incert. posuit, certis indiciis ad Aetia referri possunt. Ruhnk.

III.

Ἄρτεμις Ἀπαγχομένη. Diana Apagchomene.

Ἀρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλουμένην σωτῆρα ἱστοροῦσι, ὡς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico.

Ἀπαγχομένη Vulg. Vide explicat hoc cognomen S. Hieron. Quaestion. Hebraic. in Genes. p. 62. Edit.

IV.

Τριπόδισκος. Tripodiscus.

Τριπόδισκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Καλλίμαχος δὲ ἐν Αἰτίων... πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰκάριον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τὸ Ἰκαρίε πελάγες, κεκλημένον ἔτως ἀπὸ Ἰκάρε τοῦ Δαιδάλε παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένε ἔτως. Μετὰ τὴν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μίξιν Δαίδαλος ἐυλαβέμενον τὴν Μίνως ὀργὴν πλεύτος σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱεῖ ἐκ Κρήτης ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάθη. ὁ μέντοι Δαίδαλος ἀφικόμενος εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐνδεχόμενον ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλε θυγατράσιν. ὑφ' ὧν ὁ Μίνως ἡκων ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλε ἀπεθήσκει, καταχυθεντος αὐτοῦ ζεσοῦ ὕδατος. Ἱστορεῖ Φιλοσέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. β'.

VI.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀπόεντος, πατρὸς δὲ Οἰλέως. ἔτυχε μὲν τῆν τῆς Ἰλιάδος πόρθησιν αἰτίως τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐχθίστου. Κασάνδραν γὰρ τὴν Πριάμε, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς σηκῷ κατήρυγεν, ὥσε τὴν θεὰν τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ξοάνε εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι· τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὠποτρέψασι, καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν χλιαρμοῖς χειμῶνας διήγειρε μεγάλας, ὥσε πολλὰς αὐτῶν ἀφθαρῆναι. Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης ἀφεσωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέκρισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον (lege κατὰ Δῆλον) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει· Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ ἔτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοῖς Λοκροῖς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρε παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. ν'.

De

VII.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte noverca
Occiderit, patriaſque explerit ſanguine pœnas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Ætheria & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ,
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit in undas.
At Trivia Hippolytum ſecretis alma recondit
Sedibus, & nymphæ Egeriæ nemorique relegat:
Solus ubi in ſilvis Italis ignobilis ævum
Exigeret, verſoque ubi nomine Virbius eſſet.
Unde etiam templo Triviæ luciſque ſacratis
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et juvenem monſtris pavidi effudere marinis.

Virgil. Æneid. VII. *ubi Servius hæc notat:* Exponit τὸ αἴτιον. nam Callimachus ſcripſit Αἴτια, in quibus hoc commemorat.

VIII.

Unde mos Dextras jungendi.

Cur dextræ jungere dextram Non datur? *Virgil. Æneid.* I. *ubi Servius:* Majorum hæc fuerat ſalutatio. Cujus rei τὸ αἴτιον Varro Callimachum ſecutus exponit: afferens omnem eorum honorem dextrarum conſtitiſſe virtute, ob quam rem hac ſe venerabantur corporis parte.

IX.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit; ad quem cum veniſſet per noctem Thaſus, a canibus laniatus eſt: Unde nullus canis Delon accedit, auctore Callimacho. *Scholiaſtes ad Ibin Ovidii. Refer ad* Αἴτια.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur guſtatio. Callimachus inteſia: Jentaculum proferre Jovi. *Fulgentius, de ſermone antiquo. Viri eruditi emendant*„ in Etiis, ſive Αἰτίοις. [a] Callim. Duda esse.

[a] Videt. J. Gron. Stey. de Sedon. p. 33. quod latina vba nō potuerint a libro graeco nec illa ejus in libris de obs. tradiderit.

Horat. ep. pars 1. ad ap. Lucian. am. T. II, p. 454, ubi v. Jacobs.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.
LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τ' Φιλέουσι, νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείῳ ἄγχι ἄγουσι θύρῃσι.

Senex autem ille levius conſeneſcit,
Quem pueri amant, adoleſcenteſque tanquam parentem
Manu ducunt uſque ad propriam januam.

Stobæus Serm. CXIV. Γηράσκει δ' ὁ γέρων &c. Καλλίμαχος ἐν τῷ πρώτῳ ἐπῶν legendum αἰτίων. ε pro αι paſſim occurrit in libris Græcis. π autem pro τι mox iterum habebis; ἀιπῶν pro ἀιτίων. ἐν τῷ πρώτῳ ἐπῶν scribendum ἐν τῷ πρώτῳ αἰτίων. Emendatio ex elegiaco carmine petita. ἐπῶν, ſcripſerunt, recte Valck. ἐλεγῶν legit Barn.

Ἐν τῷ πρώτῳ ἐπῶν scribendum ἐν τῷ πρώτῳ αἰτίων. ε pro αι paſſim occurrit in libris Græcis. π autem pro τι mox iterum habebis; ἀιπῶν pro ἀιτίων. ἐπῶν, ſcripſerunt, recte Valck. ἐλεγῶν legit Barn.

X I I.

Ἀπ' ὀσλίγων ἀιὲν ἀλειφαρέϛ.

De capillis ſemper unguentum fluit.

ἀλειφαρ recte pro ἀλειφας vel ἀλειφης. V. Albert. Hesych. ἀλειφατι. Sic πειρας, πειραϛ et πειρα. Hesych. πειρω. πειρας. Literarum ordo postulat πείρα. Jacobs. ἐλειφαρ, ut Hesiod. Scut. 38. ἀναβρεχάζει. Prop. III, 16. 31 lacrymis odorato cervix manabit olivo. Jacobs.

Si πίον addideris, integer erit pentameter. ἀφ' ἑαυτοῦ perire potuit ex similitudine præcedentis syllabarum vel τείων, frq. ccc. Hemst.

Etymologicon: Ὀσλιγγες, αὐτερίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτῶν, ἀπ' ὀσλίγων ἀιὲν ἀλειφα ρέει. Recte Sylburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. & ita plane editum in Εκλογαῖς Varini Camertis. v. ὀσλιγγες. ὀσλιγγες, ſine emphaſi nomine Schol. AR. I, 1297 ad ὀσλιγγες. Hanc vocem inſerit P. Hæc aeq. ſcripſ. Valck. ex elegiaco verſu petita. ὑγρὸν ἐπ' ὀ. a. ἀλειφας ἰοι. Barn.

X I I I.

Οἵη τε Τείτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσαο.

Solaque in fluctibus Tritonis Asbyſtenſis.

Stephanus Byz. Ἀσβύσα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύσης. Ὅιητε &c. Καλλίμαχος Αἰτιῶν τρώτῳ. lege Αἰτίων τρώτῳ. Recte Bentl. Non adjective capit. Wesseling. Antonin. itin. p. 62. male Geon. Steph. citatis ubi Orā intelligat, quæ longe a Tritone abeſt. πρώτῳ ſcripſ. Βιβλίῳ. Barn.

X I V.

Ἀραχναῖον. Arachnæum.

Stephanus: Αραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων τρώτῳ, lege τρώτῳ.

X V.

Μαλλὸς. Mallus.

Stephanus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν τρώτῳ. lege αἰτίων.

Πο-

XVI.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος. Neptunus Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ερέσσιος. ὅτω γὰρ ἐν Ερέσσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος Αιτιῶν πρώτῳ. lege αἰτίων.

XVII.

Βουκεραΐς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκεραΐς, κρήνη ἐν Πλατειαῖς, ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α΄ Αιτίου Καλλιμάχου.

XVIII.

Τρινακρίος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αιτιῶν πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησί. lege αἰτίων πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.
LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

XIX.

Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ——

Illa quidem attollens magnum fruſtum, alte cincta
In urbem aſcendit.

Hoc pentametrum ingredi nō potest, nisi statuas E elidi sequēte cōtali. Potius εἰσανέβη ut Bentl. fr. CIV. Αἰτία usus elegiac. scripta fuisse cōstat. Quaesi recte Kuster. Suid. v. πόνη tres usus productos Plut. T. II, p. 557 D Callimachi esse censet (et sūt Call. digni) ex Αιτίοις peti nō potuerūt, in quo tamen poemate historiae Locrensium virginū mentio nē fecerat, v. Sch. Il. V, 66. meliori jure hinc sumtos credas usque sine nomine profert Et. M. p. 372, v. 4 Κεῖθε δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπεσχ' Ἐρίφη, Λωρίς ἀπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπωνομάσθ' Ἐρυφιώτην. Hemst.

Etymologicon: Ἄστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος. Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινε. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. ὅτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β΄ Αιτίου. Pro ὑψιζώνου repoſui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phædrus: *Ex alte cinctis unus atrienſibus.* Legere etiam poteris ὕψι ἐπ' ὤμου. ſed melius illud.

XX.

Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiaſtes Homeri: Iliad. α΄. Τούτων φασιν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ηραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β΄ Αιτιῶν (lege Αιτίων) Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

XXI.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Quia miſereri ſcit ſola urbium.

Scholiastes Sophoclis Oed. Colon. p. 280. Ως μάτην τῆς περὶ τῶν Αθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος. τοῦτο λέγει, φασι, καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αιτίων, Ὅυνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

XXII.

Ζάγκλον. Falx.

Isac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αιτιῶν. lege αἰτίων.

XXIII.

Κυνέτεια. Cynetea.

Steph. Byz. Κυνέτειᾳ, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. intellige Αιτίων.

XXIV.

Δωδώνη. Dodona.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη· Ωνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Επαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αιτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ωκεανίδων νυμφῶν. Pro Θρασύβουλον fortasse legendum Θράσυλλον. Cum autem Αιτίων dicit; intellige Callimachi Αἴτια. Scholiastes Æschyli Eumen. vers. 2. Επαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αιτίων β' φησὶ, Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τούνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφὸς, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί.

XXV.

Phalaris & Perillus.

Plutarchus περὶ παραλλήλων Ελληνικῶν καὶ Ρωμαϊκῶν. Φάλαρις Ακραγαντίνων τύραννος ἀπότομος τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίη ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόνον τότε γενόμενος δίκαιος, αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐδόκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδίδοναι ἡ δάμαλις· ὡς ἐν δευτέρῳ Αιτιῶν. lege Αιτίων; & de Callimacho accipe.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER TERTIUS CAUSARUM.

XXVI.

Αγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοιτα.

In agris aliquo quovis prætextu ibat.

Scholiastes Sophoclis, Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάνας ἔλεγον, καὶ Καλλίμαχος, Αγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα, ἐν τῷ

τῷ τείτῳ τῶν Αἰτίων. Pro ἀγροδέτω, quod depravatum est, quid si legamus, Ἀγρόθετοι. Ita quidem latine verti, potius quam ut lacunam relinquerem. Recte v. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 43. qui confert Aristaenet. Ep. 1. 10. Frigij tamen et ἀγρός ἀγρόδε non, propius ad vulg. Vere Pius. Vers. p. 99 e Cyprio potius ducta hinc ejus. Edit.

XXVII.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

Sic quidem fatus est Mnesarchius hospes; sic & ego sentio.

Priscianus, lib. 2. *Callimachus tertio* Αἰτίων, Τὼς μὲν &c. Hephæstion pag. 6. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος. Parecbolæ ex Herodiano, p. 194. Πολλάκις δὲ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὑρίσκομεν τὸ μὴ ἀπτελεῖν κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ. Emenda, ut supra ex Prisciano edidimus.

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφος τὸ νεογνὸν παιδίον. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. Καλλίμαχος δ' ἐν γ' τῶν Αἰτίων καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας. Apesas.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τείτῃ. lege τείτῳ, i. e. γ' τῶν Αἰτίων.

XXX.

Δηλίτης χορὸς. Chorus Delites.

Stephanus Byz. verbo Δῆλος. Ὅθεν Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τείτῳ.

XXXI.

Λυκώρεια. Lycoria.

Stephanus: Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλίμαχος τείτῳ.

TETARTON TΩN AITIΩN.

LIBER QUARTUS CAUSARUM.

XXXII.

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.

Hinc Dipnias eum accipit.

Stephanus Byzant. Δειπνιάς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισαν, ὅτον φασὶ τὸν Απόλλωνα δειπνῆσαι παρ' αὐτοῦ, ὅτε ἐκ τῶν Τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε. καὶ τῷ παιδὶ τῷ Δρυοπίδῃ τῆς Δάφνης ἔθος εἰς τὴν δὲ παραχυομένην δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ. Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδείχαται. Scribe τετάρτῳ, nempe τῶν Αιτίων. Cod. MSS. Holstenii habent δειδείχαται: ipse sic legit, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δὲ δεδείχαται. Sed sine dubio legendum, δειδέχαται; & versus est elegiacus. Hesychius. Δειδέχαται, ὑπέπαυσαι, Δρυοπίδαι.

XXXIII.

Μυτανίδα Λέσβον. Lesbum Mytanida.

Stephanus: Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης· ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ. DE VENTIS.

XXXIV.

Suidas v. Καλλίμαχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ - περὶ Ανέμων.

XXXV.

Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδίαι, κολπίαι, Οὐρίαι, ὀρεσσίαι.

Venti e nubibus, e terra, e fluviis, e sinubus Maritimis, e montibus.

Achilles Tatius, Isagoge in Aratum: Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλεῖσθαι Ἐκνεφίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογείους. τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ἐνυδίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων, Κολπίας· ἀπὸ δὲ ὀρῶν, Οὐρίας ἢ Ὀρεσσίας. καὶ γὰρ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτω ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin & Callimachi liber περὶ ἀνέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ. BRANCHUS.

XXXVI. (p. m. 67)

ἐύμνημ. brn. ex edit. Paris. Hephäst. & Sy. et Suid. sumserunt frgm. ἐν ᾧ sit vitii operarii, male a graec. edit. indici solitum. V. Fabric. B. G. III, p. 483.

Δαίμονες ἐυμνόταται, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

Dii facile hymno celebrandi, Phœbe & Jupiter, Didymorum auctores.

He-

Hephæstion p. 30. de Choriambico metro: Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βράγχον συνέθηκε: Δαίμονες ἐνυμνότατοι, Φοῖόέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι. Vulgatæ quidem editiones Βάκχον habent; sed tres quibus olim usus sum Codd. MSti clare exhibent Βράγχον. Quæ lectio verissima est; ut constabit ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambo:

Nec non & memini, pedibus quater his repetitis,
Hymnum Battiadem Phœbo cantasse Jovique
Pastorem Branchum: quem captus amore pudico
Fatidicas sortes docuit depromere Pæan.

Ubi reposuimus *quem captus*: nam libri editi præferunt *quom*. Pastorem Branchum, delicias Apollinis, nemo nescit. Porro in Hephæstione pro διδύμων, scribendum Διδύμων. Didymis Mileti erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδυμαῖος Απόλλων καὶ Διδυμεὺς ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος. Φοῖόέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Notandum γενάρχα numero singulari, ut ad solum Jovem referatur: sed melior est Hephæstionis lectio: γένναρχαι. Didyma enim & Jovi & Apollini sacra erant: vide Stephanum.

ΓΑΛΑΤΕΑ. GALATEA.

XXXVII.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθυῦ,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρῃ βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

Aut potius aureis superciliis sacrum piscem,
Aut percas, & quotquot alia fert vastum profundum maris.

Athenæus lib. VIII. p. 284. Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρύσοφρυν. Ἢ μᾶλλον χρύσειον &c. Et ex eo Eustathius ad Iliad. Π. p. 1088. Ἕτεροι δὲ τὸν χρύσοφρυν ἱερὸν φασιν ἰχθῦν· ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπὼν, χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

DE NOMINIBUS NATIONI ALICUI PECULIARIBUS.

XXXVIII.

Εγκρασίχολος, ἐρίτιμος, καλχηδόνιοι. Τειχίδιον, χαλκὶς, ἴκταρ, αἰθερίνη.

Οζαινα, ἐσμύλιον, Θέρμοι. Ἴωπες, ἐρίτιμοι, Αθηναῖοι.

Athe-

Athenæus lib. VII. p. 329. Καλλίμαχος ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει ἔτως. Ἐγκρασίχολος &c. ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει, καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν, Οζαινα &c. Inde Eustathius ad Odyss. Φ. p. 799. Τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὡς φησιν Ἀθήναιος, οἷα, Ἐγκρασίχολος, τελχίνια, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθῆ δηλοῖ. Nota apud Athenæum ἴωπες. Huc igitur referendus Hesychii locus; Ἴωψ, ἰχθὺς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, περὶ μετονομασίας ἰχθύων, partem fuisse hujus operis, quod ἐθνικαὶ ὀνομασίαι inscribitur. Dubito, an huc pertineant loci sequentes ex Strabone. Probat Fabric. B. g. III, p. 683, sed adh. vult inscriptionis varietatem. Nam ἔθνη καὶ πόλεις, ait, facile esse putat partem ὀνομασιῶν ἐθνικῶν. v. Fragm. CII. Edit.

XXXIX.

Γαῦδος, Καλυψῦς νῆσος. Κόρκυρα, Σχερία.

Gaudus, Calypsus Insula. Corcyra, Scheria.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, ὅτι καίτοι γραμματικὸς ὢν, παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑποθεσιν καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων περὶ ὧν τὴν πλάνην ποιεῖται, Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. Strabo lib. I. p. 44. & lib. VII. p. 299. (Ἀπολλόδωρος φησι) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιεμένῳ γε γραμματικῆς, ὃς τὴν Γαῦδον, Καλυψῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κόρκυραν, Σχερίαν.

ΕΚΑΛΗ. HECALE.

XL.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras: quod extat Anthol. lib. I. cap. de Poetis:

Καλλιμάχῳ τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ὠνὴρ τὰς μακέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν,
Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν τὰς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ σοι καὶ νεαρῶν χειρῶν θένος ἤια ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινὸν τ' αἶνον ἴσον βιότῳ.

Nota Hecalen dici τορευτὸν ἔπος, *tornatum carmen*: Ita Aristophanes alicubi: Τόρευε πᾶσαν ᾠδάν. Propertius:

Incipe jam angusto versus includere torno.

Horatii locus in Arte Poetica cuivis est in promptu:

Et male tornatos incudi reddere versus.

Jam diu est, cum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diversas, Tornum & Incudem, una conjunxerit. Re-

cte

cte illi quidem & vere. Ego vero Horatium ſubtili ſiquis alius, & caſtigato judicio poetam extra culpam eſſe dico; codices autem eſſe depravatos. Videamus totum locum:

Quinctilio ſiquid recitares; corrige ſodes
Hoc, ajebat, & hoc. melius te poſſe negares,
Bis terque expertum fruſtra. delere jubebat,
Et male tornatos incudi reddere verſus.

Lego:

Et male ter natos incudi reddere verſus: formatos

Sententia clara & perſpicua: Quereris te bis, TER fruſtra conatum eſſe verſus iſtos lambendo & fingendo meliores reddere. Ergo, ait Quinctilius, verſus, qui TER male exierunt, prorſus abjice; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos, ſed incudem ad novos formandos. Verſus ter MALE NATOS. Sic ipſe Horatius, Epiſtolarum lib. II. Ep. I.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui verſibus & MALE NATIS
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Etymologicon: Εκάλη, ἡρωΐς, εἰς ἣν ἡ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλέσα. ταύτην Εκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκο- Εκαλήνην my. Reid. et meum. Theseus c. x. correxit a Plut. Thes. p. 6 B. (p. 28 Reſk.) Cum Εκαλήνην legitima terminandi forma nō ſit, fort. ſq. Εκάλινναν. Sic Kogn. Κόχινναν φλη. φίλινναν Fort. huc pertinet Call. oſ. ex Hecale, Suid. v. Κυμᾷζει. τὸν γὰρ αὐτὸν Κυμᾷζει καλέων πίσσαγες. Ruhn.

ζόμβροι· ἔλυον δὲ αὐτῇ λῷ τὸ ξενίσαι θησέα.

Petronius Arbiter:

Qualis in Actæa quondam fuit hoſpita terra
Digna ſacris Hecale, quam muſa loquentibus annis
Battiadæ veteris mirando tradidit ævo.

v. Politian. Miſc. c. 24. Fabula de Hecale breviter tradita Plut. Thes. p. 6 B.

XLI.

Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται Τῖον Ern.

Ἦ ῥα φιλοξενίης· ἔχε γὴ τέγος ἀκλήϊστον. ἴσχα uno ab leg. Valk. pro χαλιν. Hesych. ἴσχα (sic leg.) χαλιν. Ζηνὸς ibi nō adjabialiter sed substant. accipitur; nil tamē impedit, qo minus etiā illo modo dictū sit.

vocula ἔχε, ubi variant Sch. Ar. Ach. 1086.

Honorabant autem eam omnes viatores
Ob hoſpitalitatem. habebat enim domum nunquam clauſam.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. p. 266. Οὐ δὲ ποτ' ἴσχει ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὰς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλίμαχος δὲ Εκάλῃ. Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται ἦ ῥα φιλοξενίης ἔχε τέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἔχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γὴ τέγος ἀκ. Suidas: Εκάλη ὄνομα κύριον, ἡ ἡρωΐς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ ὡσεὶ ἑαυτὴν καλέσα. ἔχε γὴ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem caſu genitivo poſt τῖον. i. e. ἕνεκα φιλ. ut ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς. τέγος leg. Kuhn. Ael. V. H. XIV, 46. Kust. Suid.

Aeὶ-

XLII.

Αείδει καί πε τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἰμαῖον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ἰμαῖον.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 180. Τὸ ἆσμα, ὃ ἄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, καλεῖται Ἰμαῖον· Καλλίμαχος· Αείδει καί πε τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἰμαῖον. Suidas: Ἰμαῖον, ἆσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἰμᾶν· οἱ δὲ, μυλωθρικόν. Καί πε τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἰμαῖον ἄδει. Καλλίμαχος Εκάλῃ. lege ὑδατηγός. Idem alibi: Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλῶν. Ζεφδ. poetis e mashopul. ἀφιεὶς ἀγῶνων p. 16 –και πε τις ανηρ υδατηγὸς ἰμαιον αειδει. Ruhnk.

XLIII.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕςατον ὀρχήσασθαι.

Utinam morereris, aut nunc poſtremum ſaltares.

Suidas: Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύσατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία ϖελάγουσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ὅταν πληγῇ τελευτῶσα ϛρέφεται, ὥσπερ ὀρχεμένη· Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ λέγει ϖερὶ αὐτῆς. Verſum ita reſtituendum puto, ut ſupra edidimus.

XLIV.

Ἀρμοῖ πε κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

Nuper & illius genas veſtiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Αρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἀρμοδίως· Αρμοῖ πε κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Apud Suidam eſt ἁβρὸς ἴουλος, *mollis lanugo*. Αρμοῖ πε, ἀρτίως, νεωϛί. ὕτω Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ. Αρμοῖ πε κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος. Ad. I, 972 ιδων τη κακεινω επετραχυτερον ειδει, imitat. Call. v. Ruhnk. Ep. cr. II, p. 53.

XLV.

Νηπείης ἧτ' ἀγρὸς ἀοίδιμος Αδρήϛεια.

Ubi Nepeæ ager celeber Adraſtea.

Apollonius Argonaut. I. v. 1116. Ἆσυτε καὶ πεδίον Νηπήϊον Αδραϛείης. Ubi Scholiaſtes: Πεδίον Νηπείης ἐϛὶ ϖερὶ Κύζικον· Μνημονεύει δ' αὐτῆς καὶ Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ, Νηπείης ἧτ' ἄργος ἀοίδιμος Αδρήϛεια. Scribo, ἧτε ἀγρὸς, Νηπείης ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

XLVI.

Βοϛρόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέουϛιν ἀμορβοί.

Boum agitatorem, quod œſtrum vocant armentorum cuſtodes.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βῦς λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Εκάλῃ, βῦϛρωος μύωψ, ὁ τὰς βῦς ϛοῦσαν καὶ διώκων. lege βοϛρόος μύωψ.

Scho-

Scholiastes vetus ad x. Odyss. Οἶστρος ὁ λιγόμβρος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μοῦφαν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τὰς βόας. Καὶ Καλλίμαχος· Βὰς σοὺν ἅτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βασσόον, ὄντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀποξυνᾶται· καὶ Καλλίμαχος, ᾧδε τὸν μύωπος βάσσον. ἅτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος ᾧδε τὸ μύωπος. Βασσόον ὄντε.

XLVII.

Ὡς ποτε λύχνα
Δαιομένα, πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

Ut olim lucerna
Ardente, affatim est ignitorum fungorum.

Ex Schol. ad Ud. legit: ὡῦ ἅμα λύχνῳ δαιομένῳ. Theocr. 21, 51 λύχνοις ἅμα δαιομένοις.

Scholiastes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τῷ ἀέρος τῷ ἐμπεσόντος, ἀφίησί τινας σπινθῆρας· ὅπερ καὶ Καλλίμαχος νοήσας εἶπεν· Εὖτ' ἂν λύχνα καιομένα ἄδδην ἐχόοντο μύκητες. Scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 320. Φασὶν ὅτι ὑστερῶ μέλλοντος χεύεσθαι, οἱ ᾧδε τὴν θρυαλλίδα τῷ λύχνῳ σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, ἃς μύκητας νῦν λέγει. καὶ Καλλίμαχος. Ἄδδην ἐγένοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in Bibliotheca publica Oxonii. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; δ'. Τὰ κάρδαμα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάλῃ. Ὡς ποτε λύχνος ἀιόμβρος πυρόεντος ἄδην ἐχόοντο μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάλῃ, & reliqua, sic uti edidimus.

XLVIII.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέϊ ἠελίοιο
Χωρὶς ἀφ' ἁγνὴν Περσεφόνην Δηίωνίν
Ἀρτέμιδί φασι.

Qui etiam Apollinem ab omnia illustrante sole
Distinguunt, & pulchram Proserpinam
A Diana.

Scholiastes Pindari Nem. 1. Ἔχει δ' ἂν ἡ φαύλως δῆμιον Ἀρτέμιδος, λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιάθημα καὶ ἀφτελῆν. ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Περσεφόνης φασιν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἑκάλῃ) Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο χωρὶς ἀφ' ἁγνὴν Περσεφόνην καὶ ἤυπόδα δηίωνην Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ, lege ὅτι δ' ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι: *eadem est ac Diana.* Rationem reddit Scholiastes, cur Ortygia sive Sicilia Pindaro dicatur δῆμιον Ἀρτέμιδος, *cubile Dianæ*: Scilicet eam insulam sacram esse Proserpinæ; quam eandem esse Dianam. Id vero probat autoritate Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, & Proserpinam a Diana alios esse voluerunt.

Pro

Pro χωλίον reposuimus χῶλι, i.e. χωλίς. de quo vide Etymologicon & Eustathium. Δηίωνη est Proserpina; utpote Δηοῦς i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidæ: Παναρκέος, τοῦ μεγάλου, τοῦ δυνατοῦ. ἡλίῳ δὲ παναρκέος τῷ παντα χοῦ λάμποντος. Respexit ad hunc ipsum versum - παναρκέος ἠελίοιο.

XLIX.

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
Σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐὸν περ.

Per rugosam
Pellem meam, per hanc arborem quamvis aridam.

Suidas: Ναὶ μὰ τό. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. ὁ ἐστι δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Ναὶ τοῦτο δένδρον αὖον ὃ ἐόν. Idem alibi: Σύφαρ, τὸ δέρμα, ἡ ἀνθρωπή. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖον ἐὸν ὃ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Scholiastes Apollonii Rhod. 1. v. 669. Ῥικνοῖσι, ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Pro δένδρεον lege δένδρεον; & versum restitue, uti supra edidimus.

L.

Γεργέσιμον πίτυσίν τε καὶ ἰῷ ἀπεθήκατο λευκὴν
Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Olivam sponte decidentem, & furfuraceam, & quam reposuit
Ut in mari natet albam autumnalem.

Athenæus lib. 11. Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ γένη ἐλαῶν καταλέγει, Γεργέσιμον πίτυσίν τε. Huc itaque Suidas respexit: Γεργέσιμον, τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. πίτυσίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν, τετέσι τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ ὕστως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν· εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Idem in φθινόπωρον. - καὶ φθινοπωρίδα. εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Illud non prætermittendum, εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, hic notare olivam *in muria innatantem*. ἅλς itaque pro ἅλμη, unde eædem olivæ etiam ἁλμάδες dictæ. Notandum quoque τὸ νήχεσθαι: nam ea ratione νηκτίδες quoque & κολυμβάδες vocatæ sunt.

LI.

Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα.

In orbem incedens circum boves aream meam custodivit.

Ety-

Etymologicon: Αλωά. ἡ ἄλως, τῆς ἄλω καὶ ἄλωω, ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἄλωα· ὥσπερ Καλλίμαχος ὧν Εκάλη. Δινομένην ὧδι βυσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἄλωα. Suid. sine nomine laudat. Ἑλικτὴν ἐμὴν ὑπὸβ. τὴν ἐφυλάσσων ἀλ. Etym. Ruhnk. (τῆς γ. δινομ.) Ep. cr. II. 183. accusat. referendę ad ἄλωα. aream pulsatam bubs. Sed ἐφυλάσσειν praef. Em. lexic. mss. Reg. Bar. δινωμένην περὶ β. ἐ. ἐφυλάσσατ' ἀλ. τὴν Ms. decl. οὐ decl.

L I.

Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἐλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Paratus, aut manibus capiens Ædepsium enſem.

Stephanus Byzant. Αἴδηψος πόλις Εὐβοίας - ὁ πολίτης Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Εκάλῃ. Ἄρκιος &c. Sententia mutila eſt. Αἰδήψιον ἄορ eſt quivis ferreus vel æneus enſis. Nam Epitheton eſt commune, ut Αχελῴϊον ὕδωρ. Quia prope Ædepſum erant æris & ferri metalla.

L II.

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφεύγασιν, (fr. 26)
Εσπέριον φιλέουσιν, ὀπωρυγέουσιν ἑῶν. ὀπωρυγέουσιν Ruhnk. et Voss. Catull. p. 153 praefert Ruhnk. Cinna in Suet. 388 de natalibus ſuntè exprexit Ioan. Et ſuntè paulo ante ὀπωρ. ἠὼ.

Iidem amant, iidem & oderunt,
Veſpertinum amant, oderunt matutinum.

Olympiodorus in Meteora Ariſtotelis p. 12. Οθεν φησὶν ὁ Εξηγητὴς καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον ἑῶον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Αφροδίτης ἀστέρα, διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἑῶον καὶ ἑσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἑῶος καὶ ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰκάλῃ (lege Εκάλῃ) ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα, in his eſſe putat Valk. (recte, et propter contextū orationis et propt verm. non caue hominibus eveniunt, tamen nō eodē modo affici, id mox inetur, mox tīmens) It tentat: quia 'ὃν ἀνθρωποι ἐν καὶ' γίνεται ταῦτα φαντεῖν.

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφεύγασιν,
Εσπέριον φιλέουσιν, ὀπωρυγέουσιν ἑῶον.

Ο ἓν Αφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἑσπέριός ἐστι καὶ ἑῶος. ἑῶος μὲν, ἐπειδὴ φαινόμενος τέλλει τῷ ἡλίῳ. ἑσπέριος δὲ, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δύσιν αὐτῷ φαίνεται. Eustathius ad X. Iliad. p. 1373. Εσπέριος ὁ καὶ ἐωσφόρος κατὰ καιρῷ μεταβολὴν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἔνθα φησὶν, Εσπέριον φιλέουσιν, ὀπωρυγέουσιν ἑῶον. Johannes Tzetzes in Epiſtola: Οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλίμαχον, ἑσπέριον φιλέουσιν. Et in Chiliadibus p. 158. Imo Eust. habet ut Tzetz. ἅτας ὄνυχ. sed praef. Valk.

Ο ποιητὴς Καλλίμαχος ἔτος ὁ Κυρηναῖος
Περί τινος ἐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
Αλλὰ μετολιθαίνοντος καὶ μετατρεπομένου,
Ταῦτά φησι κατὰ ῥητὸν, ἅπερ ἀκέων μάθε.

Εσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ ὀπωρυγέουσιν ἑῶον. Sed errat bonus vir Tzetzes, & cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem verſiculum eſſe putant, de iis qui in amicitiis infideles ſunt & inconſtantes. Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Heſperum feſtinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novæ nuptæ, ſi caſtæ ſunt, Heſperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri:

Poſtera lux ubi lata diem mortalibus almum,
Et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta;

Quum pavida alternis fugitant optantque puellæ,
Hesperium vitant, optant ardescere solem.

Ubi vix dubito quin corrigendum sit, *Optant ardescere Eoum.*

Et Hesperus grato sponsi, ingrato nuptæ, v. Scal. Catull. LXIII

LIII.

— Ἡ δ' ἐκόησε,
Τέγεκεν οἱ γένος ἔσκε —

Illa vero sensit,
Quod filius esset.

Ammonius de similibus & differentibus vocabulis: Τένεκα καὶ Οὕνεκα Διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ τένεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. Ἀμαρτάνει ἐν Καλλίμαχος ὁ Αἰκάλῃ (lege Εκάλῃ) κατὰ δύο τρόπους, λέγων, Τένεκεν Αἰγαῖος ἔχεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν, ἕνεκα, τένεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, τένεκεν εἶπε. Sed in Etymologico magno scriptum est, non Τένεκεν, sed Οὕνεκα. v. Κοάλεμος. Κοῶ, τὸ νοῶ ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκόησεν Οὕνεκα γένος ἔσκε. Καλλίμαχος. Sine dubio idem locus est, qui ab Ammonio laudatus. Helladius in Chrestomathia: Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς, τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ὁ Εκάλῃ, ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Suidas: Εκόησεν, ἐνόησεν, ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta sententia)

Ἡ δ' ἐκόησε,
Τένεκεν Αιγεὺς ἔχε.

Sensit, quod Ægeus haberet. Aegeus, pater Theseos. Thesea vero hospitio accepit Hecale.

LIV.

Ἰαπίς. Japis.

Stephanus Byzant. Ἰαπὶς, χαράδρα Ατλικὴ ἐις Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Εκάλῃ.

LV.

Λύρκειον. Lyrceum.

Stephanus Byz. Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Εκάλῃ.

LVI.

Μελαιναί. Melænæ.

Stephanus Byz. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Αντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Sic editiones vulgatæ: sed Codd. MSti pro κεκλῆσθαι legunt ἐν Εκάλῃ, teste Luca Holstenio.

Τε-

LVII.

Τελέμεια. Trinemea.

Stephanus Byz. Τελεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τελεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Εκάλῃ, Τελέμειαν.

LVIII.

Γηφάγοι. Terram comedentes.

Hesychius: Γηφάγοι, πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι, τροφῆς ἀμοιρῆντας. Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ.

LIX.

Στάδιος χιτών. Talaris tunica.

Suidas: Στάδιος χιτών, ὁ ποδήρης, ὁ τέλειος παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Εκάλῃ. Pluralis hoc frgm. habet Sch. AR. III, 1225 στάδιον δ' ὑφήσατο χιτῶνα, ubi Rutgers. V. L. II, p. 192 recte emendat ἐπίλεο. In MS. Reg. st ἀμφιβλέτο. Sed ad aliena a vsu.

LX.

Ἕρπυλλον. Serpyllum.

Nicandri Scholiastes p. 61. Τὸ δὲ ἕρπυλλον μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Εκάδῃ ἢ Εκάλῃ.

LXI.

Erichthonii Historia.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Ερεχθῆος, τὸ βασιλέως τῶν Αθηναίων, τὸ καὶ Ερεχθονίου καλουμένου, χρυσηθέντος ὑπὸ τῆ Ηφαίστου. ἔτος δὲ ἐδίωκε τὴν Αθηνᾶν, ἐρῶν αὐτῆς, ἡ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῆ ἀνάγκη (ἦν γὰρ χωλὸς) ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος ὡς ἐκ ηνείχετο, ἀποσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶ. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν. ὅθεν Ερεχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς, κατά τινα ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τῆ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Ιστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ.

LXII.

Ευκολίνη. Eucolina.

Etymolog. Mag. Ευκολίνη, ἡ Εκάλη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ ἔσα ἔυκολος. Etym. mss. bibl. Uttenj. Ευκολίνη, ἡ Εκάτη, κατ' ἀντίφρασιν, οἱονεὶ μὴ θεὰ εὐκόλη. ἔχω δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχῳ· Χαῖρε Εὐκολίνη. διὰ τὸ Τ τῷ λογίῳ τὸ Ευκλινη. Auhnk.

LXIII.

Σόγχος. Sonchus.

Plinius Hist. Nat. lib. XXII. *Estur & Sonchus, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus & niger.*

LXIV.

Κρῆθμον. Crethmum.

Plinius lib. xxvi. *Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admodum laudata. Est autem inter eas quæ eduntur silvestrium herbarum: hanc certe apud Callimachum apponit rustica illa Hecale.*

LXV.

Scholiastes Callimachi, ad H. Apoll. v. 106. Ἐγκαλεῖ Δηϊτέτων (Καλλίμαχος) τὲς σκώπλοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅθεν ἀναγκάθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

LXVI.

Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολωραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Ipsum enim (gladium) Trœzene sub rupe cava
Posuit cum calceis.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 79. Ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γλυμφθεὶς ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοιλὴν πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὡς φησι Πλούταρχος (in vita Thesei) καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Ἔργα conj. Hemst. ut Hesych. et Phot. Ξίφος καὶ πέδιλα.

Θησέως τῦ ξίφους καὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραΐαν πέτραν πάλιν Δηλαμβάνει. κολουραίην γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ. Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι. Pro ἔργα δέ μιν videtur legendum esse, Ἐν γάρ μιν. Etymolog. Magn. Ἁρπὶς, ἁρπῖδες, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ Κρηπῖδας καλέσι. Καλλίμαχος. Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν. Ubi peccant, & qui Hexametrum, & qui Pentametrum ex illis formant: nam ex Isaaco supplenda sunt. Suidas: Κολεραία πέτρα, κοίλη, κεκαμμένη, ἢ τρογγύλη παρὰ Καλλιμάχῳ. Sine dubio hoc fragmentum ad *Hecalen* pertinet. Cujus Argumentum erat Theseus ab Hecale hospitio exceptus.

Ἑκάλης male. Significat enim vel Etymologi vel Suidæ fontem. Suid. v. ἑκάλη sine dubio nom. Cens. ad Fer. Nec. 5to ex Agrimensori. δ. Schol. 338. — contra ad Hecalen pertinere posset ad Thesea inscriptio πέδιλα Suid. v. ἑκάλη sine dubio nom. — ἔμετο δ' ἔξοχα νῶϊ Homerici γέγτο, quæ Hesych. exponit ἐλάβετο, συνέλαβεν, ceteri fall. H. in Cer. 140. Hemst.

ΕΛΕΓΕΙΑ. ELEGI.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc & Elegiam vacabit in manus sumere; cujus princeps habetur Callimachus: secundas confessione plurimorum Philetas occupavit.*

Proclus in Chrestomathia: Λέγει δὲ Πρόκλος ἀρκεῖσαι τῷ μέτρῳ Ἐλεγείῳ Καλλίνον τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τῆ Τηλέφῳ Φιλητᾶν τὸν Κῷον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττε. Κυρηναῖος δὲ ἦτ ἦν.

Scriptor incertus, qui Censorino adjunctus est: *Cum enim sint antiquissimi poetarum Homerus, Hesiodus, Pisander; & hos secuti Elegiarii Calli-*

Callimachus, *Mimnermus*, *Euhemerus*. In Cod. MSto Carionis: *Gallinus*, *Minerme*, *Eurectus*. Lego itaque, *Callinus*, *Mimnermus*, *Euenus*. Sic etiam correxit Vales. Emend. IV. 11, ubi v. Burm. Sec. Ὅθεν διαδοὺς περὶ ἐπιγραμμάτων· Ἔλεγος, ὁ δηλῶν, ἢ τὸ δι' ἀκοῆς τὴν δήλωσιν ἔχον· ἢ ἐπὶ τῶν ἐλεγείων τῶν καταλογάδην· ἐπεὶ τὸ ἐλεγεῖον ἐκαλεῖτο τὸ μὴ ἔμμετρον, ἀλλὰ λόγος ἐλεγεῖος. Ἀρχίλοχος δὲ τὸν ἐλεγεῖον ἐπὶ τῶν ἰάμβων εὗρε· καὶ ἐπὶ τῶν θρήνων ἐλεγεῖα ἔλεγον. Ἐλεγεῖα δὲ καὶ τὰ ἐπιγράμματα ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐγράφοντο. Ἐλεγεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπιτύμβιον ἔλεγον, ὡς Καλλίμαχος. Ἐλεγεῖα δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι γραφόμενα. Ἐλεγεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς πάθεσι γραφόμενον. Ἐλεγεῖα δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς πάθε

Porro pro μὰψ ἄυραις, edidimus μαψαύραις. Hesiodus: Αἱ δ' αλλαι μάψαυραι, ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Hesychius. Μάψαυραι αἱ μάταιαι ἄιμμοι ἢ κοῦφαι πνοσσί. lege οἱ μάταιοι ἄνεμοι ἢ κωφαὶ πνοσσί. Vel αἱ μάταιαι ἄελλαι. Certe non μὰψ *frustra* narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro ἐξερύῃ, quod apud Stobæum est, & ferri quidem potest, nempe *promat*, *exhauriat*; edidimus ἐξερέῳ, Grotium secuti.

ΕΛΠΙΔΕΣ. SPES.

LXVIII.

Suidas v. Καλλίμαχος τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστι ταῦτα. τοῦς ἄφιξις, Ελπίδες.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

CARMEN ELEGIACUM OB PARTAM VICTORIAM AD SOSIBIUM.

Referēdū videtr ad elegos. Ipsa Cydippe pars fuit Elegorū.

LXIX.

Athenæus lib. 4. p. 144. Θεόφρανος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας. ἐιγνήσιον τὸ σύγγραμμα. Πολλοὶ γὰρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητης Επινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. EIPGRAMMATA.

De Callimachi Epigramm. Meleager in Anthologia sua:

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύτε μύρτον
Καλλιμάχου στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.

ad frgm. Epigr. pertinet Epigr. XXVII

LXX.

Εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον.

—— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Εγραφεν ἐν τοίχοις, Ο Κρόνος ἐστὶ σοφός.
* * * *

Ηνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται,
Κρώζουσι, καὶ Κῶς αὖθι γενησόμεθα.

Ipse

- - Ipſe Momus
Scripſit in parietibus, Cronus eſt ſapiens.
* * * *

Ecce etiam corvi ſuper tecta clamant,
Qualia connexa ſunt, & quomodo erimus poſthac.

Diogenes Laertius vita Diodori: Διόδωρος Αμεινίȣ, Ιασεὺς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπίκλην· περὶ ȣ̃ φησι Καλλίμαχος ἐν Επιγράμμασιν, Αυτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐςὶ σοφός. Sextus Empiricus p. 62. Οτε καὶ τὸ τυχὸν Ἐπίγραμμα ȣ̓χ οἷοί τε ἐισι νοῆσαι οἱ Γραμματικοί, καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τȣ̃ Καλλιμάχȣ εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν· Ηνίδε κȣ κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται κρώζȣσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. Ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐςι τὸ ὑγιὲς Συνημμένον, ὥςε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τȣ̀ς ἐπὶ τῶν δωμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχήσεως κράζειν τὴν κατ' αὐτὸν τȣ̃ Συνημμένȣ κρίσιν, ἔιποι ἂν ὁ Γραμματικός, καὶ μέχρι τȣ́τȣ συνήσει τὸ καὶ παιδίοις γνώριμον. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα, ἡσυχάσει μὴ εὑρίσκων τὸ δηλȣ́μενον πρᾶγμα· φιλοσόφȣ γὰρ ἦν ἐιπεῖν, ὅτι ἀρέσκει τῶ Διοδώρῳ, μηδὲν κινεῖσθαι· τὸ γὰρ κινȣ́μενον ἢ ἐν ᾧ ἐςι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μή ἐςι. ȣ̓τε δὲ τὸ πρῶτον ȣ̓τε τὸ δεύτερον· ȣ̓κ ἄρα κινῆταί τι· τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι, τὸ μηδὲν φθείρεσθαι ἀκολȣθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μή τε ἐν ᾧ ἐςι τόπῳ κινεῖσθαί τι μήτε ἐν ᾧ μή ἐςιν, ȣ̓δὲ κινεῖται. ȣ̓τως, ἐπεὶ τὸ ζῶον ȣ̓τε ἐν ᾧ ζῇ χρόνῳ ἀποθνήσκει, ȣ̓τε ἐν ᾧ μὴ ζῇ, ȣ̓δέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τȣ̃το, ἀεὶ ζῶντες κατ' αὐτὸν, καὶ αὖθις γενησόμεθα.

LXXI.

Εἰς Σιμωνίδην.

——— Ουδὲ τὸ γράμμα
Ηιδέσθη τὸ λέγον, μ'υἷα Λεωπρεπέος
Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *
Ουδ' ὑμέας, Πολυδευκὲς, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρȣ
Μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
Δαιτυμόνων ἄπο μȣ̃νον, ὅτε Κραϊώνιος, αἰ αἰ,
Ωλισθεν μεγάλȣς οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

- - Neque inſcriptionem
Reveritus eſt narrantem, me filium Leoprepis
Situm eſſe Ceium virum. * * *

Neque vos, o Pollux, expavit, qui me extra tectum
Mox casurum foras eduxistis,
Solum ex convivis; cum Cranonia, heu! heu!
Corruit domus super magnos Scopæ nepotes.

Scriptor incertus apud Suidam v. Σιμωνίδης· Ακραγαντῖνος ςρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοίνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτος· οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοίνιξ διαλύε τὸν τάφον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἀνίςησι πύργον, καὶ κατὰ τοῦτον ἔαλω ἡ πόλις. Εοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν· οἰκτίζεται γοῦν τὸ ἄθεσμον ἔργον, καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητὴν, Ουδὲ τὸ γράμμ' ᾐδέσθη τὸ λεγόμενον υἱὸν Θεοπρεποῦς κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα κ' ᾶτ' εἰπὼν ἄτρα ἐπιλέγει. Ουδ' ἡμέας, Πολυδευκὲς, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔσεσθαί ποτε δαιτυμόνων ἀπὸ μοῦνον, ὅτε Κρανωνίων ἄιας ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπάσας. Quæ antea corruptissima feliciter nunc restituimus. Recte emendatum μεγάλους Σκοπάδας: ubi prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epitheton Callimachus: ut Hymno in Palladis Lavacra.

Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ακεςοριδᾶν,

Et,

— καὶ μεγάλοις ὕςερα Λαβδακίδαις.

In nobilissimo hoc Epigrammate poeta loquentem inducit ipsum Simonidem. Huc refer illa Quintilian. lib. XI. c. 2. *Est autem magna apud auctores dissensio, Glaucone Carystio, an Leocrati, an Agathano, an Scopæ scriptum sit id* (Simonidis) *carmen: & Pharsali fuerit hæc domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus, & Eratosthenes, & Euphorion, & Larissæus Eurypylus tradiderunt; an Cranone, ut Apollas Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Thessalum periisse in eo convivio constat, adjicitur sororis filius; putant & ortos plerosque ab illo Scopa, qui major ætate fuerit.* Quis vero iste Apollas Callimachus: Cyrenensem enim nostrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipso hoc Epigrammate plane constat. Forte legendum *Apollas & Callimachus:* vel ulcus aliquod latet, non sine meliorum Codicum ope sanabile. Locus vero Ciceronis, quem laudat Quintilianus, extat in libro II. de Oratore. Vide & Valerium Max. I. c. 8.

LXXII.

— Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς Ὕκης.

- - Deus autem illi est sacer Hycas.

Athenæus lib. VII. p 327. Τὸν ὕκκην (Cod. MStus in Biblioth. Regia ὕκην) Καλλίμαχος ἐν Επιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθῦν καλεῖ διὰ τούτων, Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκκης. Idem eodem libro p. 284. Εν δὲ τοῖς Επιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (ὁ Καλλίμαχός) φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς. Cod. MS. ἱερὸς δέ τις ἱεροσύκης. Est idem locus cum superiore.

Eis

LXXIII.

Εἰς Δύμιν ἀπιόντα τ' Ἀχαίας.

Dymam profectum, quæ in Achæa est.

Stephani Byzantii Fragmentum : Δύμη, πόλις Ἀχαίας ἐχάτη πρὸς δύσιν. ὅθεν ἡ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Εἰς Δύμην ἀπιόντο τὴν ἀχαι ✶ ✶ ✶ Lege, τὴν Ἀχαίας. Est versus Hendecasyllabus, ut alibi Epigr. Σεληνη φερέφοιτος εἰκὼ αὐτῆς. Vel erit Heroicus ; si legeris : Εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀχαιίδα.

LXXIV.

Scholiastes Ibidis Ovidii. *Menander Comicus, Athenienſis, dum in Piræo portu nataret, ſubmerſus eſt. De quo nobiliſſimæ a Græcis editæ traduntur Elegiæ, & a Callimacho Epigramma.*

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. MIRABILIA.

Sive, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπες ὄντων Συναγωγή. Miraculorum, quæ in toto terrarum orbe ſunt, Collectanea. *Suidas.* Hujus operis pars erat, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ Θαυμασίων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneſo & Italia mirabilibus. *Suidas.*

LXXV.

1. Ἐν Κρώνων τῆς Θετταλίας δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους· ὅταν δ' ἄλλες ἐκνοσσεύσωσιν, ἴσως αὐτὲς καταλιπόντες ἀπέρχονται. Cranone Theſſaliæ, ajunt duos tantum eſſe corvos : qui, cum pullos educant, pares eos relinquentes, abſcedunt.

Stephanus Byzantius v. Κρώνων. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους ὡς Καλλίμαχος ἐν Θαυμασίοις καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπλίας Θήβας ἐςὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληρεῖται ἀνέμε· κατὰ δὲ τὰς τριακάδας ἐπνεῖ παντελῶς. Prope Thebas Ægyptias eſt ſpelunca ; quæ cæteris quidem diebus vento repletur ; trigeſimis vero menſium haud ſpirat omnino.

Steph. Byz. v. Θήβη. Ἐςὶ καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπλίᾳ, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin hæc ad Θαυμασίων opus ſint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellanico Lesbio cap. CXXXIX.

3. Φησὶ Καλλίμαχος Εὔδοξον ἱςορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος Θαλάττῃ τῆς Θρᾴκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνες ἄσφαλτος. ἡ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς. Eudoxum *ait Callimachus* narrare ; in mari Thraciæ apud montem qui Sacer dicitur, quibuſ-

dam temporibus bitumen in ſuperficie ferri. Et mare quod eſt ad Chelidonias inſulas, multis locis fontes habere dulces.

Antigonus Hiſtor. Mirab. cap. CXLIV. Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν Παραδόξων· ἧς ἀναγράφομεν, ἅποτε ἡμῖν ἐφάνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Notandum Antigonum profiteri, *ſe ex Callimachi opere excerpturum eſſe, quæ memoratu digna judicaverit.* Idem cap. XXXII. Ariſtotelis laudat collectanea Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων; unde etiam ſe ſelecta quædam decerpturum eſſe memorat. Et profecto, ut omnia, quæ deinceps habet a capite iſto XXXII. uſque ad caput CXXVII, ſunt Ariſtotelis: ita quæcunque apud eum extant a cap. CXLIV. ad finem uſque libri, a Callimacho petita ſunt: de quo opinor haud male meritus ſum; qui primus tam luculenta λύψπασμάτια illi reſtituo. Jure autem hæc a nobis Callimacho adſcribi, facile deprehendet qui ſanum judicium & guſtum aliquem harum rerum habet. Cæterum pro Χελιδόνας bene Meurſius reponit Χελιδονίας; quod in verſione Latina expreſſimus: & in iis etiam quæ ſequuntur Interpretationem Xylanhri caſtigabimus ad emendationes Meurſii & noſtras: quod hic ſemel monere ſufficiat.

4. Θεόφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλας νήσους ἀναζεῖν ἔτως, ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι ἅψ. τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην. Theophraſtum autem narrare, mare circa Æoli inſulas ad duorum jugerum ſpatium ita fervere, ut ob æſtum intrare id nemo poſſit.

Recte Meurſius τὴν περὶ τὰς Αἰόλας νήσους: i. e. θάλατταν: ſed non vidit, & Θεόφραστον etiam ſcribendum eſſe, non Θεόφραστος. Hoc eſt, Θεόφραστον ἱστορεῖν φησι Καλλίμαχος. Sic ſtatim, Μεγασθένην δὲ, Τίμαιον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων, τὰς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ ὧν καὶ τὰς ἐν Φαινεᾷ τὰς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατεθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. E mari autem, quod ad Demoneſum Carthaginenſium eſt, urinatores æs ad duas ulnas efferre; e quo ære & ſtatuas in Pheneo ab Hercule poſitas, confectas eſſe.

Recte Meurſius κατὰ Δημόνησον & ἐν Φενεῷ, ex Ariſtotele & Stephano Byz.

6. Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱστορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι. Megaſthenem, rerum Indicarum ſcriptorem, referre; arbores in mari Indico naſci.

Pro ἱστορεῖ lege ἱστορεῖν. Ita ſupra Εὔδοξον ἱστορεῖν. & infra, ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱστορεῖν Λύκον.

7. Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεύσης ῥεῖ· ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμίσιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσὶ ψυχροὶ, τὰ δὲ κάτω θερμοί. τὸν δὲ Ἱμέραν εἰς μιᾶς πηγῆς χιζόμενον, τὸ μὲν ἕλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. De Fluminibus autem & Fontibus; Lycum ait perhibere, Camicum fluente mari fluere: Anapum vero & Crimiſum in ſuperficie frigidos, infra calidos eſſe: Himeram autem ex uno fonte in duos

ſcindi

ſcindi alveos; alterumque fluvium ſalſum, alterum potabilem eſſe.

Lege Κάμικος, & ὁ δὲ Ἄναπος καὶ Κριμισός. corrigente Meurſio. Poteris etiam pro Κάπαιος legere Κακύπαρις.

8. Τίμαιον δὲ, τῶν ἐν Ιταλίᾳ ποταμῶν ἱστορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας. Timæum narrare, Crathin unum de amnibus Italiæ crines flavos facere.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις οὐ ψευδῶς ὠνομάσθαι Λίπαριν· ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος· τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μούαβιν ἀπολιθοῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον. Polycritum ſcripſiſſe, fluvium, qui eſt apud Solos, non injuria Liparin, i. e. *pinguem* appellari; quippe ita pinguedinem corporibus illinere, ut unctione nihil ſit opus. Muabin autem in Pamphylia injectam ſtœbam vel viticem in lapidem vertere.

Pro ἢ λίθον Meurſius reponit ἢ λύγον. Poteris etiam legere στοιβὴν ἢ φλεών. Theophraſtus Hiſt. Plant. 6. 1. καὶ ὁ φλεὼς, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν. Et ex eo Plinius. *Stœbe, quam aliqui Phleon vocant.*

10. Περὶ δὲ τὴν τῶν Αγρίων Θρακῶν χώραν, φησὶ ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις· τούτους δὲ κάεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακευομένοις. ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένους σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους βέλτιον κάεσθαι. τὴν δ' ὀσμὴν αὐτῶν οὐδὲν ὑπομένειν ἑρπετόν. In regione Thracum, qui Agriæ appellantur, fluvium aiteſſe nomine Pontum, qui lapides carbonum ſimiles alveo deferat, & hos uri quidem, ſed plane contrario modo atque carbones ligneos: quippe extingui, ſi flabris ventilentur; aqua conſperſos, facilius ardere: odorem autem horum, nullum reptile tolerare.

11. Τὴν δ' ἐν Λούσοις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίους τοῖς κατοικιδίοις. ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον. Fontem, qui Luſis eſt, itidem ut eum qui Lampſaci, mures in ſe habere domeſticorum ſimiles. hæc Theopompum narrare.

12. Εὐδόξον δὲ, τὴν ἐν Ἅλῳ Οφίουσαν τὸν ἀλφὸν παύειν. Eudoxum porro tradere Ophiuſam, quæ eſt in Halo, impetiginem abolere.

13. Λύκον δὲ τὸν Ρηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος, ᾧπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται. τὴν δὲ ἐν Κυστιτράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τοῦτο δ' ἔντε τοῖς λύχνοις κάεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον Κυστιτραῖον. πλησιὸν δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Αρκτούρου μέχρι Πλειάδος ἀναβάλλουσαν οὐθενὸς χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ Πλειάδος μέχρι πρὸς Αρκτοῦρον, τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ πνέουσαν θερμὸν· ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην. Lycam Rheginum dicere, fontem in Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis utantur: fontem autem in Mytiſtrato tanquam oleo fluere, quod & in lucernis uratur & ad tubercula ſcabiemque ſanandam faciat, appelleturque Mytiſtratium. In propinquo fontem eſſe, qui ab Arcturo uſque ad Pleiades non ſecus quam alii fontes aquam ſuppeditet; ſed

a Pleiade usque ad Arcturum interdiu fumum efferre & calidum spirare, noctu autem flamma impleri.

Recte Meursius ἐν Μυτιστράτῳ & Μυτιστράτιον.

14. Ἀρέθουσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποί φασι καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειοῦ. διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνουσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ὄνθῳ. φησὶ δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἐκείνῃ φανῆναι. Arethusam, qui Syracusis est fons, ut & alii & Pindarus testantur, fontem habere ex Alpheo, qui Elidem præterfluit. Itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluvio eluuntur, fontem in Sicilia purum non esse, sed fimo fluere. Et ait, quodam tempore pateram in Alpheum conjectam in Arethusa extitisse.

His subjungit Antigonus de suo; Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος.

15. Θεόπομπον δέ φησι γράφειν τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς Θραξὶ τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾷν εὐθύς. Theopompum ait scribere; fontem apud Cychropas Thracas qui gustaverit, statim mori.

Pro Κιγχρώψωσι, Meursius, Κύχροις ἢ χρωψί. Ego malim Κύχρωψι.

16. Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι Κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυναμένην. κἂν ξύλον δὲ σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλῃς, συμφύειν. Scotusæ autem fontem esse parvum, qui non hominum modo, sed & pecudum vulnera valeat sanare: lignumque etiam, fissum aut confractum si injicias coalescere.

Quamobrem vero hanc κρήνην nominat ἰδίαν? annon & alii fontes, quos in hoc opere memorat, sunt æque *peculiares?* lege sine dubio, Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι κρηνίδιον, οὐ μόνον - δυνάμενον. Aristoteles de eodem fonte: Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, &c. & Sotion: Περὶ Σκότουσαν τῆς Θετταλίας κρηνίδιόν ἐστι μικρόν &c.

17. Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίην, ὅτ' ἂν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι. Fontem in Chaonia esse, ex cujus aqua elixata fiat sal.

18. Τῶν δ' ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλη, τὴν μὲν Ἡλίουγε νομιζομένην μεσῶν μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίγνεσθαι θερμὴν. ἕωθεν δὲ καὶ δείλης καθαπερεὶ κρύσταλλον. ἡ δ' ἄλλη διότι, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει. ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος; ἵσταται. De fontibus apud Ammonem, Aristotelem narrare, eum qui Solis esse perhibetur, media nocte & media die calescere: mane & vesperi instar esse glaciei. alterum autem, ascendente sole, scaturire; vergente vero ad occasum, stare.

Vulgata lectio, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει, nullo modo ferri potest: idem enim est καταβαίνοντος, ac ἐπὶ δυσμαῖς ἰόντος: neque πηγνύει est concrescere, congelari; sed πήγνυται. Lego ἀναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηδύει. Melius καταβαίνοντος Hemst.

19. Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὡσανεὶ κιννάβαρι. τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πιόντας, παράφρονας γίγνεσθαι. Ctesiam scribere,

in

in Æthiopia fontem aquam habere instar cinnabaris rubentem, quæ pota vecordes reddat.

Addit Antigonus de suo: Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγραψάμενος.

20. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ινδικοῖς κρήνην Ιλαν οὐδεγοκοῦφατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν. Fontem autem in India Sidam neque levissima quæque injecta sinere innatare; sed absorbere omnia.

Meursius rescribit, κρήνην Σίδαν οὐδέ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιμένειν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. *Ctesias tradit, Sidan vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Recte; nisi quod pro ἂν ἐπιμένειν, quod ne Græcum quidem est, legendum ἐᾷν ἐπινεῖν. Ex αιαν, ἐᾷν. nam αι & ε eodem sono efferebantur. Subjungit Antigonus: Καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασι, καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων.

21. Εὔδοξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Eudoxum narrare, Carthagine fontem parvos in se habere Crocodilos Ægyptiorum similes.

Pro ἐν αὐτῇ μικροὺς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν μικρούς. Sic supra, 11. ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.

22. Περὶ δὲ τὴν Αθαμανίαν ἱερὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐκ ᾧ τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν· ὃ δ' ἂν ὑπερθῆς αὐτοῦ θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι. In Athamania fanum esse Nympharum, in quo fons sit, cujus aquæ frigus sit ineffabile: quicquid autem superponatur, id calescere: & si quis sarmenta aut aliquid tale admoveat, id inflammari.

23. Κατὰ δὲ τὴν Αραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέᾳ, Αμώμητόν φησι γράφειν τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν, εἰς τὴν καλουμένην Ισιδος κρήνην ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὔκρατον. In urbe Arabiæ Leucothea, Amometum, qui Navigationem ex Memphi descripsit, narrare ait; siquis in fontem Isidis vini cotylam infundat, potum fieri probe temperatum.

24. Περὶ δὲ λιμνῶν. Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται. τῶν ἐν Ινδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσὸν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν. καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν. ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην. τῇ δ' ἑτέρᾳ κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον. De Lacubus; Ctesiam ait narrare, esse in India lacus; unum, qui injecta omnia sustineat (sicut & qui in Sicilia, & Media est) dempto auro, ære, & ferro; & si quid obliquum incidat, rectum ejicere: mederi autem vitiligini albæ: alium autem, in quo statis diebus oleum supernatet.

Pro λέγεται scribe λέγει; nempe *Callimachus*. Sic infra, 28. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν: ubi τῷ φησὶν deerit casus nominativus, nisi hic emendes, λέγει pro λέγεται.

25. Ζηνόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ιόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος· ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μειοῦσθαι χαλκώματα.

Zeno-

Zenophilum autem, in regione prope Joppam *lacum* non modo quodvis pondus ſuſtinere; ſed etiam tertio quoque anno ferre liquidum bitumen. quod cum fit, apud eos, qui intra xxx. ſtadium habitant, æramenta rubigine infici.

Meurſius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur, *recipere*, *demittere*, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι, vertendum eſt, *ſuſtinere*: ut commate ſuperiore τὰ ἐις ἀυτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, *ſuſtinere quæ in eum injiciuntur*. Quanquam eo in loco Xylander & Meurſius καταδέχεσθαι vertant *demittere*. Id vero unum eſſet maxime, non ἐκ τῶν θαυμασίων modo, ſed etiam ἐκ τῶν ἀπίςων; ſi leviora quæque lacus abſorberet; aurum vero & argentum & ferrum ſuſtinerent, ſed ut dixi, καταδέχεσθαι, eſt *ſuſtinere*. Quod conſtabit ex his Plinii lib. XXXI. c. 2. *In Aphricæ lacu Apuſcidamo omnia fluitant, nihil immergitur: item in Siciliæ fonte Phintia, & in Medorum lacu, puteoque Saturni.* Ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδος. Porro pro μειοῦσθαι, bene Meurſius, ἰοῦσθαι.

26. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ηρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρει. τὸ δὲ προσελθὸν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾷ. ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Αορνείτιν δοκεῖ γίγνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείςοις. Heraclidem ſcribere, lacum eſſe Sarmatiæ, quem nulla ſupervolet avis; & quæ accedat, eam fætore necari. Quod & apud Aorni lacum contingere creditur, famaque apud plurimos obtinuit.

Quæ proxime ſequuntur apud Antigonum, ipſius ſunt, non Callimachi. Sunt autem hæc: Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεῦδος ἡγεῖται εἶναι. τὰ πλεῖςα γὰρ κατὰ τύχην τῶν ἐιθισμένων παρ' ἀυτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέντοι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων ἀυτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλωμένων, τῶν δὲ ἀποσεισμένων, οὐθέν ἐςιν ἰδεῖν ἐπ' ἀυτῇ ἐφεςηκός, ἀλλὰ διαμένειν καθαράν. Ubi corrigendum, ἐκεῖνο μέντοι λέγει. & pro τὰ πλεῖςα γὰρ κατὰ τύχην τῶν ἐιθισμένων παρ' ἀυτῇ διαιτᾶσθαι; quæ ita vertit Xylander; *pleraque enim fortuito fieri, quæ ibi evenire aſſolent*: neque quidquam mutat Meurſius; legendum eſt, τὰ πλεῖςα γὰρ κατατυχεῖν τῶν ἐιθισμένων παρ' ἀυτῇ διαιτᾶσθαι; *pleraque enim animantium, quæ prope eum victum quæritant, bene ſe habere*. Hoc enim eſt τὸ κατατυχεῖν.

27. Ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὔδοξον ἱςορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καί τοι παρεχούσης ἀυτῆς ἰχθῦς. ὅ, τι δ' ἂν ἐμβάλης ἐις ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον ςαδίων. Eudoxum ait narrare, e lacu Zacynthio picem efferri, quamvis piſces præbeat: Quicquid etiam in eum injiciatur, id in mari apparere; cum in medio ſit IV. ſtadiorum intercapedo

28. Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι. διὰ μέσης δ' ἀυτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τουναντίον. Lycum perhibere, circa lacum, qui eſt Mylis Siciliæ, arbores naſci: in medio autem aquam ſcaturire, aliam frigidam, aliam calidam.

Αναζεῖν ὕδωρ, uſitatius eſt quam ἀναθεῖν: & ita corrigendum.

29.

39. Τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενίων ἐκπῖπτον; Κτησίαν ἱστορεῖν, ὅτι συμβάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. Cteſiam tradere, aquam ex Armeniorum petra excidentem piſces nigros efferre; quos qui guſtent, moriantur.

Bene Meurſius, ὧν τὸν ἀπογ. Ex Plinio. *Cteſias in Armenia ſcribit eſſe fontem, ex quo nigros piſces illico mortem inferre.*

40. Περὶ δὲ πυρός; Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι ὠδὶ τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν, ἐπὶ τῇ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἔφι τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ τοῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλών, πήξῃ τις, σβέννυσθαι. De igne; Cteſiam ait narrare, apud Phaſelitas in Chimæra monte ignem eſſe, qui immortalis nominetur: qui ignis, in aquam conjectus melius ardeat, ſed ſi onus aliquis injiciens ſtrangulet, extinguatur.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laertius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, & in Anthologia.

Καί συ ποτ', Ἐμπεδόκλεες, ἱερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον. Porro pro πήξῃ; quod Xylander præteriit, diſſimulante etiam Meurſio; legendum πνίξῃ; *ſtrangulet, ſuffocet.* De ſuo autem ſubjungit Antigonus: Παραπλήσιον δὲ τούτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλὸς· ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελοὶ ξένος τοιοῦτον, ὃ (lege ὃς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο· ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἤκμαζε.

41. Περὶ δὲ λίθων, τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν ὠδὶ Βοττιαίοις ἐν Θρᾴκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἀναθυμιᾶσθαι. ἐκεῖνος δ' ἵνα παρέχῃ, γνοὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν * * ἀμαυρίνειν ἀφθάρτους. κἂν σβέσαί τις, πάλιν ἐπικειρήκασι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν. De lapidibus; eundem tradere apud Bottiæos in Thracia lapidem naſci, qui ſolis appulſu ignem exhalet. Is autem ut præbeat, cognoſcens carbonum colorem * * permanentes abſque interitu. Et ſi quis extinguat, rurſus conati ſunt eandem efficacitatem præſtare.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis afferre poſſumus. Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, & otii copia: nos enim hæc commentamur, in aliis rebus agendis occupati.

42. Περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκανθείσης, Ἀριστοτέλην φάσκειν ὠδὶ τὴν Ἐρύθειαν ἐυρίσκεσθαι, ἀμαροίκιλον τὴν χρόαν, ἐξ ἧς πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμωνα δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχε, καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρτοκλῆν δεδωρῆσθαι. εἶναι δ' αὐτῶν τὴν ἄφην ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν. De plantis autem; Ariſtotelem narrare, ſpinæ genus inveniri apud Erythenam, ex quo plectra fiant. Ac Timon citharœdus unam habuit, multiſque oſtendit, dicens ſe eo a magiſtro ſuo Artocle donatum. Eſſe autem durum earum in uſu contactum.

Et hic quoque locus a Meurſio prætermiſſus, tanquam inſanabilis. Nos aliqua, ſi non omnia, emendata dabimus. Pro τούτων, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi. Περὶ ποταμῶν, ὠδὶ λιμνῶν, ὠδὶ πυρὸς, ὠδὶ ζώων. Unde jam facile reſtitues pro τῆς ἀκανθείσης, τῆς ἀκάνθης εἶδος.

43. Περὶ δὲ Θεσπρωτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι, δυναμένους κάιεσθαι, Θεόπομπόν φησι καταγράφειν. Theopompum ait ſcribere; in Theſprotia carbones e terra effodi, qui poſſint cremari.

44. Φανίαν δὲ κατά τινας τόπους τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῶν Νεανδρίδων τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας· καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε κατατήκεσθαι· ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν. Phaniam perhibere in quibuſdam Lesbi locis & apud Neandriam glebas ad oculorum exulcerationes conducere; inque aquam conjectas neque ſubſidere neque diſſolvi. Sub hoc genus referri poſſint etiam lateres apud Pitanam, qui dicuntur aquæ innatare.

Pro καθηγήσεις, repone, ſi ita videtur, καθελκώσεις: & lege γίνεσθαι χρησίμας, ſublato καί. Recte autem Meurſius, ἐν Πιτάνῃ, pro ἐπὶ Τάνῃ.

45. Περὶ δὲ τῶν Κώων, Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. Λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὄρνεων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων. De animalibus autem; Lycum narrare in Diomedea inſula erodios a Græcis (ſi quis ad ea loca perveniat) non modo tangi ſe pati, ſed & in gremium devolare, & blande adulari. Perhibere autem indigenas, ſocios Diomedis in eam avem fuiſſe transformatos.

Pro περὶ τῶν Κώων, recte Meurſius, ζώων. & pro Μήδων, idem bene Ελλήνων, ex Ariſtotele, Plinio & aliis.

46. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ενετοὺς, Θεόπομπον φάσκειν, κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα. ταῦτα δ' εἶναι ψαιστὰ καὶ μάζας προσθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κομίζοντας ἀποχωρεῖν. τῶν δὲ ὄρνεων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον· δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀφίπτασθαι πάλιν, καθάπερ τινας πρέσβεις ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ * * * Theopompum memoriæ prodidiſſe, Venetos qui ad Adriam incolunt, circa tempus ſationis dona graculis mittere, nimirum liba & paſtam: ea qui ferant, ubi propoſuerunt graculis diſcedere: avium autem multitudinem manere in finibus regionis collectam: duas autem vel tres advolare, ac explorata re rurſus avolare, veluti legatos quoſdam aut exploratores. Si igitur mul * * *

Recte legit Xylander, προθέντας δὲ τοὺς. & δύο ἢ τρεῖς προσπτάντας; ut conſtat ex ejus verſione. Porro ſic ſuppleri poteſt hic locus ex Ariſtotele de Admirandis: ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν κολοιῶν γεύσωνται τῶν δώρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ οἴδασιν οἱ Ενετοὶ, ὅτι ἔσονται ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δὲ μὴ γεύσωνται, ὡσαὶ πολεμίων ἔφοδον αὐτοῖς γινομένην οὕτω προσδοκῶσι.

47. Plinius Hiſtor. Nat. XXXI. c. v. *Idem contingit in Velino lacu potantibus*, (ut a calculo liberentur) *item in Syriæ fonte juxta Taurum montem: auctor eſt M. Varro. Et in Phrygiæ Gallo flumine Callimachus.*

machus. Sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat: quod in Æthiopia accidere his, qui e fonte rubro biberint, Ctesias scribit. Hæc referenda ad librum Callimachi, Περὶ θαυμασίων.

ΙΑΜΒΟΙ. ΙΑΜΒΙ.
&
ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

I. JAMBI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Απολλόδωρος δ' ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦς μάντεως λέγει, Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ. Ο μὲν γὰρ ἐπιῤῥαίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις, προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὧδέ πως. Μέλπετε, ὦ παῖδες, Εκαέργον καὶ Εκαέργαν. ἐπέψαλλεν δ', ὡς εἰπεῖν, ὁ λαὸς, Βέδυ ζαὲψ χθὼν πλῆκτρον σφίγξ Κναξζοὶ χθύπτης φλεγμὸς δρὸψ. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ιάμβοις. De hoc loco Clementis vide, si operæ pretium est, dissertationem nostram ad Johannem Malalam Antiochensem.

Strabo lib. VIII. p. 353. Μέγιστον δὲ τοῦτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαρμίδου Αθηναῖος ἐλεφάντινον - ἀνέγραψαν δέ τινες τὸ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν Ιάμβῳ τινι ἐξεῖπε.

LXXVI.

Τὴν ὡ 'γαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, ἕισατο.
Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.
Quam Agamemnon, ut fertur, dedicavit;
Cui cauda destituta & unocula immolantur.

Schol. Aristoph. ad Aves. Ευφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Αμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Αγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει, τήνῳ Αγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος ἕισατο, τῇ καὶ λείπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Corrige, ut hic editum vides.† Agamemnon Dianæ Colænidi statuam consecravit; cui in more erat animalia mutila sacrificare; quæ aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

probat Kuster. Ar. av. 873.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Αγαμέμνων
Εἴσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηῦσι θοαῖς.

LXXVII.

—— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Υλλίχου νέπους.
—— non enim mercenariam alo
Musam, ut Ceus ille Hyllichi nepos.

Sic emendavit Jos. Scal. conject. in Vann. p. 40; cf. ad Euseb. Chron. p. 65, ubi ex memoria exhibet νέμω pro τρέφω. Ad h. l. Call. respicere Fest. v. Nepos, idē Scal. conjecit.

Pindari Scholiastes, ad 11. Isth. Ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν· Οὐ γὰρ

ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ χῖος Υλλιχοῦν ἔπους. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus est. Huc referendus Jo. Tzetzes Chil. VIII. num. 228. de Simonide loquens:

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει,
Ὡς Ανακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει.

LXXVIII.

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

Et adolescentium statim fervidissimi.

Etymolog. Mag. Κόχλος κόχλαξ, μύρμος μύρμαξ, νέος νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Nisi Grammatici hujus autoritas me moveret; potius verterim,

Et nuper acutorum gladiorum statim acutissimi.

ut νεήκων sit a recto νεήκης; Hesych. Νεήκης, νεωστὶ ἠκονημένος. sic ἐυήκης, ταννήκης. V. Rubnk. ep. cr. II, p. 29. Sed scribendum erit νεηκῶν. Ern.

LXXIX.

—— Αρπαγὴ τὰ Κιννάρου.

—— Rapina bona Cinnari.

Zenobius περὶ Παροιμιῶν. Αρπαγὴ τὰ Κιννάρου· ταύτης μέμνηται μὲν Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. Vide ipsum Zenobium & Hesychium.

LXXX.

Αμφορίτης. Ludus Amphorites.

Scholiastes Pind. VII. Olymp. Εστι δὲ ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις.

LXXXI.

Κέπφος. Cepphus.

Schol. Aristoph. ad Pacem Ευηθὲς ζῶον ὁ Κέπφος. οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

LXXXII.

Κοὐχ ὧδ Αρίων τῷ πέσαντι πὰρ Διῒ
Ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.

Neque tali impetu ferebatur apud Jovem Apesantium Arion equus Arcadicus.

Stephanus: Απέσας ὄρος τῆς Νεμέας, ἀφ' οὗ Ζεὺς Απεσάντιος. Καλλίμαχος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Απέσας φησί. Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Απέσαντι πὰρ Διῒ ἔθυσεν Αρκάδας ἵππους. Ita editiones vulgatæ hunc locum exhibent;

hibent: ſed Codices MSti, ἀρκὰς ἵππος; teſtantibus qui noviſſime eum ſcriptorem interpretati ſunt. Quæ lectio, quanquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, ſane certiſſima eſt. Pro κοὐχ ὡδαρείων, lege κοὐχ ὧδ' Ἀρίων. De quo equo, vide præter alios Pauſaniam in Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. Παρ' Διὶ Ἀπέσαντι: ut alibi, παρ' Αἰγείωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα.

2. CHOLIAMBI.

Diog. Laertius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὐφόρβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας.

Suidas v. Διθυραμβ. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ (τοῦ Ἰωνος τοῦ Χίου) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

LXXXIII.

Μοῦσαι καλαὶ κ' ἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.

O pulchræ Muſæ & Apollo, quibus ego ſacrifico.

Euſtath. A. Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Eſt Choliambus. Idem Odyſſ. O. p. 570. Τὸ ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες οὐκ ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.

LXXXIV.

Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

Non mane quidem nobis tragœdus excitavit.

Suidas: Πρὼ ὀξύνεται, τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγωδὸς ἤγειρεν. Καλλίμαχος.

LXXXV.

Ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.

Ab illis, ubi bovem collybo vendunt.

Julius Pollux lib. IX. c. 6. Εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον, λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη, περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων, Εκ τῶν ὅικου βοῦν κολλύνον πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος. Codex MStus qui fuit Iſ. Voſſii habet, τῶν ὀκόβουν κολλόβου πιπρήσκουσιν. Lege, ut ante emendatum vides. ὅκου & πεπρήσκουσιν, Jonice. Feſtiva ſane deſcriptio τῶν ἐν ᾅδου; qui cum umbræ & ſimulacra ſint, non amplius carnes ſolent comedere.

LXXXVI.

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.
Οὗ τ' πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψήχει.

Ad templum, quod ante murum est, venite conferti:
Ubi qui Jovem olim Panchæum finxit,
Senex arrogans libros impios radit.

Etymolog. Mag. Ἄλες, ἀλέες ἐϛὶν ἀολλέες· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις. Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. lege χωλιάμβοις; uti recte editum est a Varino in Eκλογαῖς. Scholiastes Theocriti Id. VII. Ἀλιζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Καλλίμαχος. ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλεες δεῦτε. Plutarchus de Placitis Philos. I. VII. Ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος ἀνίστησιν ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλίες δεῦτε.
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζῆνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψύχει.

ubi id primo notandum, vitiosam scripturam Διαγόρας ὁ Μιλήσιος pro ὁ Μήλιος jam ab annis plus mille Plutarchi codices insedisse; & in errorem duxisse cum Eusebium, tum Theodoretum; qui hoc loco freti Diagoram Milesium vocant, ille Præp. Euang. lib. XIII. ille Therapeut. Græc. Sermone II. Pro ψύχει autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum est ψήχει, *radit*, *exarat*, *scribit*. Deinde ex χαλκεον (quod huic loco minime convenit, nam Euhemerus non æneum sed carneum sane Jovem finxit; quem cum cætera Deorum turba meros homines fuisse tradidit) haud socordi opinor conjectura fecimus Παγχαῖον; quod scribebant παγχέον. Fundus hujus emendationis est ipse Plutarchus libro de Iside & Osiride; ubi Euhemerum ait libros suos composuisse ex commentitiis quibusdam Inscriptionibus in Panchæa insula. p. 64. Edit. Steph. Λαμπρῶν δὲ τοῖς Ευημέρου τοῦ Μεσσηνίου φενακισμοῖς παρρησίαν διδόντας, ὃς αὐτὸς ἀντιγράφα συνθεὶς ἀπίϛως καὶ ἀνυπάρκτῳ μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς κωμικοὺς θεοὺς πάντας ὁμαλῶς ἀναγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὄνομα) τραγικῶν. καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Παγχαίοις γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege -μένα sc. ὀνόματα) οἷς ἔτε βάρβαρος ἔδεις, ἔτε Ελλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς ἔοικε, πλεύσας εἰς τὴν μηδαμοῦ γῆς γεγονότας μηδὲ ὄντας Παγχάιας καὶ Τελφύλλους, ἐντετυχήκει.

v. ibi Corsin. Dig. 1 ad Plut. de pl. ph. qi Bentleianã nõ legerat.

LXXXVII.

Ην κεῖνος ὑ'νιαυτὸς, ᾧ τό, τε πτηνὸν,
Καὶ τὸν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν ὅτως
Εφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθῆος.

Erat ille annus, quo & aves
Et pisces, & quadrupedes ita
Loquebantur, ut lutum Promethei.

Clemens Alex. Strom. lib. v. Γήϊνον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἕκαστα τὸ ἀναγορεύουσι —— Καλλίμαχος δὲ διαῤῥήδην γράφει, ἦν κεῖνος ὑ'νιαυτὸς, ᾧ ποτε πτηνὸν, καὶ τὸν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν ὅτως Εφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθέως. pro ᾧ ποτε, emendavimus, ᾧ τότε, τὸ πτηνὸν, τὸ ἐν θαλάσσῃ, τὸ τετράπουν. Et Προμηθῆος ob versum qui est Choliambus, sive Jambus Scazon. Extat etiam apud Euseb. Præp. Euang. lib. XIII. ex Clemente.

LXXXVIII.

Ἔβηξαν, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tussierunt, acetum bibentes.

Etymol. Magn. Αλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλίμαχος. Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες. ubi pro οἶνον reponendum esse videatur, οἶον; idque ipsorum grammaticorum autoritate.

Tussierunt, tanquam qui acetum bibunt.

hoc melius. Etym. ms. Reg. ἔβηξαν οἱ ἀλίβας τε πιν. ἀλίβας simpliciter pro „aceto". Orion περὶ ἐτυμολογ. Ἀλίβας, ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λίβαδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Ruhnk.

Si enim, (ut Etymologus, Suidas, & Eustathius autores sunt) ἀλίβας est ὄξος; οἶνον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἀλίβας communiter significat νεκρὸν, *mortuum:* & pace magistrorum crediderim in hoc ipso etiam loco nihil aliud notare: οἶνος ἀλίβας, *vinum mortuum;* quæ periphrasis est *aceti.* Verte igitur

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tussierunt vinum mortuum bibentes.

LXXXIX.

Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων' ἀπέστειλε.

Solon ille ad Chilonem misit.

Chæroboscus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. Χίλων, ὄνομα κύριον διὰ τὸ ι. ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔτι δὲ χολίαμβον. corrige χωλίαμβον.

Fort. Σόλων ὁ κλεῖνος ὡς χιλ. Ar. Thesm. 29 ἐνταυθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἴκων τυγχάνει. aut ἐκεῖνον, sc. τρίποδα. Nā solon ad Chilonē misit sive tripoda sive phialam illi qui sapientia ceteris præstaret, oraculi jussu reddendā. V. Ergm XCV, XCVI; Sic. I, 28.

XC.

—— ὑ μάχην ἀείδοντας
Τὴν Βουπάλειον ——

— non pugnam canentes
Bupaleam —

Julianus Ep. xxx. Ηδέως ἐδεξάμην τὸ παρά σου πινάκιον ἀποσταλέν. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βελτίον· καὶ κατεμυσώσας αὐτὸ, προσθεὶς τοὺς Ιάμβους ὁ μάχην ἀείδοντας τὴν βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς νόμοις ἁρμόττειν.

XCI.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.
Non omnes, ſed quos habuit deus alter.

Pindarus Pyth. III.
Δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν —

ubi Scholiaſtes: Δαίμων ἕτερος, ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. Καλλίμαχος δέ φησιν. Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος autem legit ἅτερος; verſu flagitante. Quos locos imitatus eſt autor Epiſtolarum, quæ Phalaridi adſcribuntur; ἐὰν ἑτέρῳ δαίμονι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:
Ἄμμες ὅρων φύλακες, δισσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν Ερμῆς,
Οἷον ὁρῆς μ'. οὗτος δ' ἅτερος Ηρακλέης.

XCII.

Ακούσαθ' Ιππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.
Audite Hipponactem: etenim venio.

Hephæſtion p. 16. de Choliambo: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅ, τε καὶ εὐπρεπὲς ἐστιν· ὡς τὸ,
Ακούσαθ' Ιππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω.
Ubi delendum illud comma poſt γὰρ. & οὐ γὰρ ἀλλὰ vertendum, *etenim*. Apud eundem p. 15. citantur hæc Eupolidis in Baptis:
Αλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἄλλα προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.
lege οὐ γὰρ ἀλλ', *portant etenim*. Ariſtoph. Nubibus:
- - οὐ γὰρ ἀλλ ἡ γῆ βια
Ελκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
ubi σχολ. Οὐ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. ἀττικῶς, Καλλίμαχος, Ακούσαθ' Ιππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω· ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Eadem & plura vide apud Suidam in οὐ γάρ.

XCIII.

XCIII.

Ἄκουε δὴ τὸ αἶνον. Ἔν ποτε Τμώλῳ
Δάφνῃσι ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι ——

Audi vero fabulam: Quondam in Tmolo
Laurum cum oliva certamen veteres Lydi
Dicunt habuisse.

Ammonius de differentia vocabulorum. Αἶνος ἀπὸ φυτῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν ποτε Τμώλῳ Δάφνην ἐλαίην εἶκος οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι. Quæ corrigenda sunt, uti supra. Eustath. ad Iliad. I. p. 796. Αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς συμφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, ὡς ἀνθρώπων παραίνεσιν - ἀπὸ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν ποτε Πύλῳ δάφνην, καὶ τὰ ἑξῆς. Idem Odyss. Ξ. pag. 556. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν ποτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τετέσι Δήλῳ τῇ νήσῳ δάφνη ἐλαίην καὶ ἑξῆς. Ubi notanda varietas lectionis, Πύλῳ, Μάλῳ, Δάλῳ; quæ singulæ depravatæ sunt ex Τμώλῳ. Nulla autem controversia erit, quin huc quoque referenda sint, quæ ex Cod. MSto Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν bona fide repræsento. Ἀσεϊσμός - - παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσειζομβρὴ ἡ ἐλαία φησιν. Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο σεσποίησις. Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon:

Φαύλη δὲ πάντων εἰμὶ ἔγωγε τῶν δένδρων.
Ego omnium arborum vilissima.

XCIV.

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον. Ἰὼ γὼ ἡ νίκη
Θάλητος, ὃς τ' ἰὼ ἄλλα δέξιος γνώμην,
Καὶ τᾶς ἀμάξης ἐλέγετο σαθμήσασθαι
Τὰς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

Navigat ad Miletum: erat enim victoria
Thaletis; qui cum alias solerti ingenio præditus,
Tum & plaustri dicebatur metatus esse
Stellulas; quo navigationem dirigunt Phœnices.

Achilles Tatius ad Arati Phæn. c. 1. Ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο ἔυρον, ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἅμαξαν εὑρηκέναι, δῆλον. Ὁ γὰρ Καλλίμαχός φησιν, Ἔπλευσεν &c. ut supra, nisi quod ibi sit ὃς τὴν & λέγεται. Diogenes Laertius vita Thaletis: Καλλίμαχος δ' αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς Ἰάμβοις ὅτως,

Καὶ τᾶς ἀμάξης ἐλέγετο σαθμήσασθαι
Τὰς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

XCV.

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νειλέῳ δήμῳ
Δίδωσι, τῦτο δὶς λαβὼν ἀεισεῖον.
Thales me regenti Nilei populum
Donat, hoc bis accipiens ſapientiæ præmium.

Diogenes Laert. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεανδρίᾳ λαβὼν τῇ Μιλησίᾳ· Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκῆψαι δῶναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῆ, καὶ κατὰ τρίοδον πάλιν Θαλῆ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν ὅτι, κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νειλέῳ δήμῳ
Δίδωσι, τῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

XCVI.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλιοθε.
Rurſus ad Thaletem donum rediit.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλιοθεν. ἔστι δὲ χοριάμβος. τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἔκτῳ ποδί. Ubi legendum pro πολὺ, πάλιν: Laertius; ἐδόθη δὲ Θαλῆ, καὶ κατὰ τρίοδον πάλιν Θαλῆ. Eadem enim eſt hiſtoria: deinde lege εἰς Θάλητ' ἀνώλιοθε; verſus gratia; tum & ſententiæ, nam ἀνολιοθεῖν eſt *rurſum & retrorſum* ὀλιοθεῖν. Poſtremo ſcribe χωλίαμβος: quod & res ipſa poſtulat, & verba Grammatici; *quia Trochæum habet in ſexto pede*: quod proprium eſt Jambi Scazontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

XCVII.

Ὦ 'μαὶ τῦ 'πιόντος ἀγκύρας.
O meæ abſentis anchoræ.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τὰς ἰδίας παῖδας προσφωνῇ, Παῖδες ἐμοί. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ. Ὦ ἐμαὶ τῦ ἀπιόντος ἀγκύρας. Pars eſt, ut mihi videtur, Jambi Scazontis.

XCVIII.

—— τὰ τράχηλα γυμνάζῃ.
— colla exercet.

Etymol.

Etymol. Mag. v. Κέλευθος. Ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor loquitur; *Qui tentat sese, atque irasci in cornua discit Arboris obnixus trunco.*

Eustathius Iliad. B. p. 81. Κέλευθα, μεταπλασμὸν γένους φασὶ παλαιοί. Καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ τράχηλα, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum sequeris, erit membrum Choliambi; si Eustathium Hexametri.

XCIX.

Αλεῖος ὁ Ζεύς ——

Eleus Jupiter.

Pindari Scholiastes x. Olymp. Καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ηλεῖον εἶπε Καλλίμαχος. Αλεῖος ὁ Ζεύς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.

Mea quidem opinione.

Eustathius Od. 1. p. 351. Οτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας. Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει.

ΙΒΙΣ. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Ευφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου Ἴβις, καὶ τὰ Ἄιτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Αλέξανδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικοῖς ἔκκειται ἅπασι. Ita Codex MStus Dionysii Salvagnii: In vulgatis Ιβις abest. v. Salvagn. Ib. p. 67.

Huc itaque vel ad Ἄιτια refer illud Statii IV. Sylvarum, in Epicedio patris:

Tu pandere dictus
Carmina Battiadæ.

Suidas v. Καλλίμαχος. Ιβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ιβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος ὁ Απολλώνιος ὁ γράψας τὰ Αργοναυτικά. Ovidius in Ibide:

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuosque modo.
Utque ille, historiis involvam carmina cæcis:
Non soleam quamvis hoc genus ipse sequi.
Illius ambages imitatus in Ibide dicar,
Oblitus moris judiciique mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) *exiguo est volucris devota libello,*
Corpora projecta quæ sua purgat aqua.

Ubi Scholiastes vetus: *Callimachi vota in Ibin avem Ægyptiam, quæ rostro projecta aqua alvum purgare solet.*

Scho-

Scholiastes vetus ad Ovidii Ibin: *Dareus secundus primi Darei filius incubuit primo in regnum; sed succedere non potuit, donec juraverit, quod cives suos veneno, sicut primus, non interficeret: postquam vero fuit in regno; non veneno, sed ponens eos in area plena calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra suum Ibin:*

Et tu dispereas, sicut periere secundus
Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: *Callimachus dicit Eurydamantem & Thrasyllam inimicos fuisse: Eurydamantem vero a Simone Larissæo circa tumulum Thrasylli raptatum fuisse.* Scholiastes Homeri; Iliad. x.[398] Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Ευρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύραι, ἀποκτείνοντα Θράσυνον (lege Θράσυλλον) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἅψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν.

Idem: *Callimachus dicit, Hypermnestram, quondam in adulterio deprehensam cum fratre mariti sui, profugisse auxilio tenebrarum; deinde servum Pavonem & Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehensa.*

Idem: *Thracia Bistonia a Bistone palude dicta est; & ibi, autore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedæmoniis interfecti sunt pro templo Minervæ. Ideo Minerva fertur lumina sua operuisse.*

Idem: *Callimachus dicit, in Creta Menedemo sacra fieri sine ferro; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultrorum interiit.*

Idem: *Paphagus Epirotes, cum circumsideret urbem Ambraciam, venatum exivit; & leænæ catulum nactus ab ea insecuta dilaniatus est, autore Callimacho.*

ΙΟΥΣ ΑΦΙΞΙΣ. JUS ADVENTUS.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΙΧΘΥΩΝ.

DE MUTATIS PISCIUM NOMINIBUS.

Teste Suida in v. Καλλίμαχος.

Huc fortasse referendum illud Hesychii: Ἴωψ, ἰχθὺς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

ΚΤΙ-

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

ORIGINES INSULARUM ET URBIUM ET NOMINA MUTATA.

Suidas v. Καλλίμαχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ. CYDIPPE.

Hujus Poematii mentionem facit Ovidius:

Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles:
Cydippe non eſt oris, Homere, tui.

C I.

Αλλ' σὺ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππων ὅσσ' ἐρέσσι καλήν.

§ κεκολαμμ. ἐνν. σειρᾶς Pleg. Vereg. p. 99 ex dem. Laenet. J. Jo. Kolaeus proprie in haec verba.

Sed corticibus inciſas tot ferte
Literas, Cydippen quot dicent pulchram.

Schol. Ariſtoph. Acharn. Ἴδιον ἐρᾶς ὧν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν σὺ τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις ἔτως, Ο δεῖνος καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αλλ' σὺ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέσσι καλήν.

Ubi notandum *φύλλοισι*, quam lectionem tutatur ipſe Scholiaſtes: ſi enim apud hunc quoque legeris, *δένδροις ἢ φλοιοῖς*; bis eandem rem dixeris. Idem quippe eſt inſcribere *arboribus*, ac *corticibus*. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis reſtituere *φλοιοῖσι*, (quod ſcribebant *φλυοῖσι*) pro *φύλλοισι*. Quis enim amator adeo inſulſus, ut amatæ nomen perituris *foliis* inſcribat?

\- - *Foliis tantum ne nomina manda;*
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis:

Æneæ ſunt preces ad Sibyllam. Contra quæ corticibus inciſa ſunt nomina, tam diu manſura ſunt, quam ipſæ arbores:

Certum est in silvis, inter speläa ferarum
Malle pati, teneriſque meos incidere amores
Arboribus: creſcent illæ, creſcetis amores.

Lucianus in Ερωτες: Ηδη δὲ πλέον αὐτῷ τῷ πάθει ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακὸς δένδρου φλοιὸς Αφροδίτην καλὴν ἀπήρυσεν. Glauci Epigramma Anthолog. lib. 1.

Ναὶ, ναὶ, Πὰν σοφὸς ἀνὴρ, καὶ εἰς ἄγγελον ἀκείνην
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἀκόλαπτε λέγειν.

CII.

Πολλοὶ κὴ φιλέοντες Ακόντιον, ἦκαν ἔραζε,
Οινοπόται, Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάτηγας.

Multi quoque vini potores amantes Acontium,
Hujus jecerunt Siculas ex poculis latagas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pacem: Αθήναιος ἐν τῇ ιε φησὶν, ὅτι κότ[τ]ακος Σικελικὴ τις ἔξι παιδιὰ, πρῶτον ἐυρόντων Σικελῶν - ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτὰς τὰς λεγομένας κοτ[τ]άβους, δῆλον ποιεῖ Αχαιὸς. κὴ Καλλίμαχος,

Πολλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
Οινοπότησι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: ſed Aldina, Οινοπότη Σικελὰς: quæ emendanda ſunt ex Athenæo lib. xv. p. 668. κὴ Καλλίμαχος δὲ φησι,

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
Οινοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadverte errorem Caſauboni & aliorum; qui ἀκόντιον hic *jaculum* ſive *humorem ejaculatum* interpretantur. Scribendum enim Ακόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epiſtolis Ovidii vel pueris notiſſimum. *Multi*, inquit, *qui Ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri eſſent.* Quare ſine dubio hoc Fragmentum ad *Cydippen* poema referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ. COMOEDIÆ.

Autore Suida. v. Καλλίμαχος.

ΜΕΛΗ. CARMINA.

Eodem auctore.

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

MENSIUM NOMINA APUD SINGULAS GENTES ET URBES.

Eodem auctore.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ. MUSEUM.

Eodem auctore.

ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ.

INSTITUTA BARBARICA.

Suidas: Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν ἐυτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ καλαβρῷ θύειν φησι Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ. DE AVIBUS.

Etymologicon Magn. Πέλεια καὶ κίρκος, ἐστὶν εἶδος ἱέρακος. ἐισὶ δὲ γένη ἱέρακος ὀκτὼ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Περὶ Ὄρνεων. & Scholiastes Apollonii Rhodii lib. I. v. 1049. Κιρκος εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ὄρνεων.

Athenæus lib. IX. p. 388. Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ορνίθων, διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται, ἐχθραίνειν γὰρ τοὺς προσίοντας. αὐτοῦ τῇ τροφῇ. pro ἰδίᾳ ἑκάτερον corrige ἴδια ἑκατέρου.

Idem lib. IX. p. 389. Φησὶ δ' Αριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τάδε. Ὁ πέρδιξ ἔστι μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους, ζῇ δὲ ἔτη ιε &c. Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὄρνεων.

Idem p. 394. Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὄρνεων, ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Idem p. 395. Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει μετὰ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλίμαχος αὐτῷ Περὶ Ὄρνεων.

Hesychius: Σιαλενδρὶς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ælianus de Animal. XV. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο γένη φησιν εἶναι σκωπῶν. καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ. καὶ τοὺς μὲν αὐ-

αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τὰς δὲ ἀείσκωπας. Et Athenæus IX. p. 391. Καλλίμαχος φησι δύο χρόα εἶναι σκωπῶν, καὶ τὰς μὲν φθέγγεσθαι, τὰς δὲ ἄ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τὰς μὲν σκῶπας αὐτῶν, τὰς δὲ ἀείσκωπας. εἰσὶ δὲ γλαυκοί. Et Theocriti Schol. Idyl. I. Σκώψ, ὡς Καλλίμαχός φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπλων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ ἅτω καλεῖται.

Theocriti Schol. Idyl. II. Τὴν ἴυγγα φησι Καλλίμαχος ἠχεῖν θυγάτερα. φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ. ὅθεν τὸ Ἥρας εἰς ὄρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Pro μεταβαλεῖν, scribe μεταβληθῆναι.

Isaacus Tzetzes ad Lycophr. p. 82. Κρὶξ, ὄρνεον θαλάσσιον ἰδοὶ ἰδοὶ εἰκός. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων φησι τοῖς γαμψῶσι δυσοιώνιστον εἶναι.

Aristophanis Schol. ad Aves p. 398 Εὐφρόνιός φησι τὸν πάπτον ὄρνιόν τι εἶναι —— Καλλίμαχος. ἐκ ἀναγράφω τὸν πάπτον. lege Καλλίμαχος ἐκ ἀναγράφει τὸν πάπτον. *Callimachus in suo Catalogo avium non recenset pappum.* Patebit ex sequentibus.

Idem ibidem: p. 413. Τὴν Κύμινδιν ἐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.

Idem p. 380. Κεβλήπυρις, μήποτε ἐχ ἑν ἐστιν, ἀλλὰ δύο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχε γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

Ibidem: Ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὶς δὲ ἄ, ἀλλὰ κερχνή. καὶ ἡ κολυμβὶς δὲ φάνεται, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς. lege ἡ κολυμβάς, ex loco Athenæi modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστιν ἐν τοῖς Καλλιμάχε ἀναγραφομβίοις. φησὶ γὰρ. Ἕλεια μικρὸν φαῦθον. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς, καὶ ὁ νέρτος, καὶ ὁ ἐρυθρόπους, καὶ ἡ πορφυρὶς, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσκω καὶ καταβράκλαι εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίε ἰδώλιον. Sed in loco Aristophanis, quem nunc exponit Scholiastes, legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu legendum ἐδωλιώ, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιῷ ἰδώλιος.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ.

TABULÆ EORUM QUI IN QUAVIS DISCIPLINA CLARUERUNT, EORUMQUE QUÆ SCRIPSERUNT, LIBRIS CXX. Suidas.

Athe-

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO EORUM QUI FABULAS DOCUERUNT, AB INITIO ET SECUNDUM SERIEM TEMPORUM. Suidas.

Διδασκαλιῶν conj. Pearson (prob. Kuster) Comm. Polymath. c. 12. p. 102, qui vide c. 16, pro Πίνακας τῶν ἐν παντὶ καιρῷ λαμπρῶς γνωσθέντων, et πίνακα τῶν Δημοκρατικῶν refert ἀριθμητικοὺς πίνακα τῶν δυσχερεστάτων συγγραμμάτων, sed et πίνακ. τῶν φησὶ κ. ἐν τῶν νομων ὑμῶν ὀρεῖτε ρητῶς μνεία. Vid. Valesii Gelii. 6, 20. Dodwell. p. 288 Aristophanes γραμματικὸς ἐν τοῖς περὶ τῆς Καλλιμαχείου πινακος memorater Ueteres. IX. p. 1083. Ruhnk.

Athenæus lib. VIII. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλείονα τῆς μέσης καλυμβήσεως Κωμῳδίας ἀναγνὼς δράματα τῶν ὀκτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, ἐ ῥᾳδίως ἔτυχον τῷ Ασωτοδιδασκάλῳ Αλέξιδος, ἀλλ' ὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. Οὔτε γὰρ Καλλίμαχος, οὔτε Αριστοφάνης αὐτὸ ἀνεγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholiastes Aristoph. ad Nubes p. 91. Ερατοσθένης δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρεται ὑστερον τελίτῳ ἔτει τὸν Μαρσύαν τῶν Νεφελῶν. σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένα, ὅτι ῥᾴστερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι οὐ μὴ ταῖς διδαχθείσαις ὁδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, οὐ δὲ ταῖς ὕστερον ᾳσκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. ἀ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.

Idem ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ο μὲν Καλλίμαχος γράφων ἔτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας ἐ μεμνηται.

Athenæus XI. p. 496. Δίφιλος Αιρησιτειχεῖ. τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Ευνέχον. Et paullo infra: Δίφιλος ὁ Ευνέχῳ ἢ Στρατιώτῃ. ἔοι δὲ τὸ δρᾶμα ᾳσκευη τῶ Αιρησιτειχῶς.

Etymolog. Magn. v. Πίναξ. Ο Χοιροβοσκος εἰς τὸ Ανεκφώνητον, λέγει Πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. Ο ἓν Καλλίμαχος ἐποίει Πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ, παρὰ τῶν Αρχαίων οἷς ευτυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

Ptolemæus Hephæstio lib. v. Ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλέης ἵπποι χλωραν ψαλάκανθαν ἔχεσιν,

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Ευβέλε ἐοι τῶ Κωμικῶ εἰς Διόνυσον Κωμῳδία. legendum ἔδεσιν. Et fortasse hoc Fragmentum alio referendum.

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

TABULA LIBRORUM OMNIS GENERIS. Athenæus.

Athen. lib. XIV. p. 643. Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον, ἐν τῶν τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράψαντα πλακεντοποιϊκὰ συγγράμματα Αιγιμίδε, καὶ Ηγησίππε καὶ Μητροδίε, ἔτι δὲ Φαίτε.

Idem lib. VI. p. 244. Τῶ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῶ τῶν παντοδαπῶν πινάκων, γράφων ἔτως. Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν, Κυρηναῖον. ἐ.ὐ ἐξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν. Επειδή μοι πολλάκις ἐπέσειλας, ϝίχων τὸ ε. lege Ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι. & Χαι-

ρεφῶν Κυρηβίωνι. vide, si lubet, dissertationem nostram ad Johannem Antiochensem.

Idem lib. 1. p. 4. Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῶος ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος, ἐπιγραφομένῃ Γαστρονομίᾳ. ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος, Ἡδυπαθείᾳ· ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογίᾳ. ὡς δ' ἄλλοι, Οψοποιΐᾳ.

Idem lib. 11. c. 28. Εκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ασίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει, Νησιώτου.

Suidas: Ωλὴν, Δυμαῖος ἢ Υπερβόρειος, ἢ Λύκιος, ἐποποιὸς· μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς δηλοῖ Καλλίμαχος, καὶ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκαίς. Respicit ad H. in Del. 304. Ruhnk.

Athenæus lib. VI. p. 252. Ατταλου δὲ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει. Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.

Diogenes Laertius in Eudoxo: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Αρχύτου διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ησίοδος καὶ Ξενοφάνης, καὶ Εμπεδοκλῆς - - Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἴων. Ἔγραψε δὲ καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Επιγένους.

Scholiastes Pindari, de 11. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ οὐδ' ὅλως αὐτόν φασιν Επινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θυσιαστήριον. Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακὸν. Αμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ολυμπιακόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὢν, μαθητὴς δὲ ὁ Ζήνων, Ελεάται δὲ ἄμφω; καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἱστόρησεν. ms. Reg. add. Πυθαγορικοῦ ms. add. Reg. Νικόμ. Reg.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO RHETORICORUM.

Athenæus.

Dionysius Halicarnassensis, de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατὰ Θεοκρίνου. Ἔνδειξις τοῦ πατρὸς Ω, Αθηναῖοι. Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένοις φέρει.

Idem Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 171. Ο δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος, ὑπὲρ Αλονήσου.

Idem de Dinarcho p. 112. Ἅμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον, οὔτε τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι

σθαι πολλὰ, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προςίθεσθαι. τοὺς δ' ὑπ' αὐτοῦ γραφέντας ἑτέρων εἶναι λέγειν.

Idem de Isæo p. 105. Ἔςι δὴ καὶ παρὰ Λυσίᾳ τις λόγος, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν. Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ανδροκλείδου κλήρου.

Scholiastes Aristoph. ad Aves p. 395. Μέμνηται δὲ καὶ Προδίκου (Aristophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥήτορσι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος.

Harpocratio v. Ενεπίσκημμα. Ἔςι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος. ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δ' ὁ Αλικαρνασσεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Athenæus lib. xv. p. 669. Χαλκοῦς δὲ προσηγορεύθη (Διονύσιος) διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Αθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

TABULÆ LEGUM. Athenæus.

Athenæus lib. xiii. p. 585. Εμμελὴς δ' ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάςειος φθέγξασθαι, ἥτις καὶ Νόμον Συσσιτικὸν συνέγραψε, καθ' ὃν δεῖ τοὺς ἐραςὰς ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ανέγραψε δ' αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο, ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος ςίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ.

TABULA SCRIPTORUM ET VOCUM INUSITATARUM DEMOCRITI. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ORBIS TERRARUM FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE EUROPÆ FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΑΣΙΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ASIÆ FLUMINIBUS.

Strabo lib. IX. p. 397. Οἷον ἐν Συναγωγῇ τῶν Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησιν,

Εἴ τις θαρρεῖ γράφειν, τὰς τῶν Αθηναίων παρθένους
Ἀφύσασθαι καθαρὸν γάνος Ηελιάνοιο,

ἃ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπέχοιτ' ἄν.

Scholiastes Apollonii Rhodii I. verſ. 1165. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ ποταμῷ (Ρυνδάκῳ) ἐν τῷ περὶ τῶν καθ' Ασίαν πολαμῶν.

Idem lib. II. v. 906. Καλλίχορος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, ὡς Ηράκλειων. ἃ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgilii Eclogam X. *Callimachus Aganippen fontem eſſe, dicit Permeſſi fluminis.*

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ. AD PRAXIPHANEM.

Scriptor incertus in vita Arati. Μέμνηται γῆν αὐτῆ (Αράτῳ) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρᾳ, ἃ μόνον ἐν τοῖς Επιγράμμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθῆ καὶ ἄριστον ποιητήν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ. SATYRICÆ FABULÆ.

Teſte Suida.

ΣΕΜΕΛΗ. SEMELE.

Eodem Autore.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ. TRAGOEDIÆ.

Eodem Autore.

ΥΜΝΟΙ. HYMNI.

Quorum extant ſex: I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

COMMENTARII HISTORICI.

Athenæus lib. III. c. 15. Οτι δὲ ὄντως Αφροδίτην, μαρτυρεῖ Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος ἐν Ισοελικοῖς Υπομνήμασι γράφων ὧδε. Αργεῖοι Αφροδίτην ὃς θύεσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Υσήρια.

Harpocration: Αχη, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ Μετονομασιῶν

μασιῶν γεγραφὼς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Υπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλυμβήν φασιν εἶναι.

Scholiastes Apollonii I. v. 1116. Απολλόδωρός φησι Νηπείας πέδιον ἐν Φρυγίᾳ. Ο δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Υπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὸ πέδιον κατέχουσαν.

Eustathius ad M. Odyss. p. 478. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Υπομνήμασι τὴν Αρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Εφέσῳ τῷ Καύστρου· ἀκδαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτα αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεὰν φιληθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Εκάτην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

Vide in IAMBOI.

CALLIMACHEA FRAGMENTA.

LOCI INCERTI.

CIII.

Καὶ μιν Αλητιάδαι, πολὺ γεγειότερον
Τῶδε παρ' Αιγειδῃ θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσασι νίκης σύμβολον Ισθμιάδος,
Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε. πίτυν δ' ἀποτιμήσασιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνίαις ἔστεφε τοὺς Εφύρη.

Et ipsum (*apium*) Aletiadae, multo hoc antiquiorem
Apud Neptunum deum celebrantes ludum,
Ponent victoriae symbolum Isthmiacae,
Æmulatione Nemeacorum: pinum autem rejicient,
Quae antea coronavit athletas in Ephyra.

Plutarchus Sympos. lib. 5. c. 3. Η μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων (τῶν Ισθμιακῶν) πάτριον. ἡ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῆς σελίνης ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δ' Ηρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον. —— Καλλίμαχον δὲ τοῦτο μαρτυρεῖν. λέγει δὲ ὁ Ηρακλῆς αὐτῷ περὶ τῆς σελίνης,

Καί μιν Αλητίδαι πολὺ γεγειότερον. &c.

Pro Αλητίδαι, legendum Αλητιάδαι, hoc est, *Corinthii*, ab Alete notissimo illo Corinthi rege & conditore. Unde Pindarus eos appellat

Aleta filios. Olymp. XIII. Ἴμμιν δὲ, παῖδες Αλάτα, ubi Scholiastes: Παῖδας Αλήτα, τὸς Κορινθίες λέγει, ὡς αὐτῦ ἀπογόνες. Recte autem γεγειότερον. Suidas: Γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γέγειος. Etymologicon magnum: Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἤ ῥ ὅτι, τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· καὶ, ἠχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Ubi illud non prætermittendum; ex Hecatæo, qui Historias scripsit oratione prosa, minime petita esse ista testimonia; quippe quæ Fragmenta sunt versuum. Lego itaque, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ (scriptum erat compendiose Καλῳ.)

Ἦ ῥ ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος ——

καὶ

—— ἦχι γέγεια

Ἄνθεα μήκωνός τε ——

Quæ conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic usurpet Callimachus; πολὺ γεγειότερον. Porro, apud Plutarchum, in versu postremo legitur ᾗ casu dativo, & Εφύρη recto. sed vicissim emendandum est, ᾗ recto & Εφύρῃ dativo. Η πίτυς ἔσεφε τὰς Εφύρη ἀγωνιστάς. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ὅπα τὰν Ἴδα Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν:

ubi vide quæ adnotavimus. Ephyre hic est Corinthus: Corinthii autem erant Isthmiorum δικασταὶ & ἀθλοθέται; ut Olympiorum Elei.

Steph. Byz. v. Ἰσθμὸς, "νῆσος Ἰσθμιὰς," ad fin. emendat Berkel.

CIV.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρῳ ἁλάσαντες ἐρετμὰ,
Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
Ἄστυρον ἐκτίσαντο. τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικός, ἀπὲρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Illi quidem in Illyrico mari demittentes remos,
Apud lapidem in flavæ Harmoniæ serpentis
Urbem condiderunt: quam exulum *urbem* vocaverit
Græcus quis: sed illorum lingua nominavit Polas.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ιάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων, μεχρὶ τῆς Κρήτης καὶ Ιταλίας καὶ τῶ Αδρίᾳ· ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, —— λέγων περὶ τῶν Κόλχων.

Οἱ μὲν &c.

Et lib. V. p. 215. Η δὲ Πόλα κλίσμα ἐστιν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, ἁμαρτόντων δὲ τῆς πορείας, καὶ καταγόντων ἑαυτῶν φυγήν.

—— τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Isaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 141. Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ηπείρε, ὑπὸ Κόλχων κλιθεῖσαι (leg. πόλις & κλιθεῖσα) τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, ἐκ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ λοιπὸν φόβον λαβόντες ἐνταῦθα κατοικήσαν-

κησάντων καὶ κλισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλα καλεῖται. τὸ δὲ Πόλα Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὡς φησι Καλλίμαχος.

Ἄσυρον est urbs quævis; idem quod ἄσυ: ut supra in libro II. Αἰτίων. Ἄσυρον ἐισανέβη. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλα dicta, quod Græce verteris, πόλις φυγάδων. Sed in versu secundo vix opus est ut moneam τὸ ξόανον esse depravatum. Non sum nescius Harmoniam & Cadmum in angues mutatos esse, ut in fabula est. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominasset; quod formæ muliebri convenit: quam ineptum fuisset, *serpentem* memorare! Sine dubio legendum:

Scribit Wesseling. ad Diodor. Antonin. p. 271.

Λαᾶ ᾧδε ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον.
Apud lapidem flavæ Harmoniæ sepulchralem.

Λαᾶ τάφιον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λίθον ταφίην. Τύμβον etiam Ἁρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, & Dionysius in Περιηγήσει.

C V.

Οὕπω σκέλμιον ἔργον εἰς ξόανον ἀλλ' ὄπι τεθμὸν
Δὴ νεόγλυφον ὦναξ θεᾶς ἤδα σανίς
Ὧδε γὰ καθιδρύοντο θεὸς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λεῖον ἔθηκεν ἕδος.

Plutarchus apud Eusebium in Præparat. Evang. lib. III. c. 8. Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξόλινον εἶχον εἶδος, (lege ἕδος) ὡς φησι Καλλίμαχος,

Οὕπω σκέλμιον &c. ut jam exhibuimus.

Apponam hic verba Isaaci Vossii ad Catullum p. 259. *Callimachus ἄνα dixit pro ἄνασα, in versibus; quos adscribemus, prout emendandos esse existimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles esse crediderint:*

Οὕπως κλείνιον ἔργον ἔης ξόαν, ἀλλ' ἐπὶ τεθμῷ
Δὴν δηναιογλύφε, ὦ ἄνα, ἤδα σανίς.
Ὧδε καθιδρύοντο θεὰς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

Τεθμῷ *idem est quod* θεσμῷ. *Nequaquam*, inquit, *præclarum opus fuisti, o statua; quippe tu, o dea, super struem ligneam antiqui & simplicis operis fuisti aliquando asser seu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius.* Hæc Vossius: sane, si vera fas est dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum esse, crediderunt. Neque enim κλείνιος, *præclarus*, a quoquam usurpata vox est. Solus Hesychius post κλινίδιον habet κλείνιος, ἔνδοξος. Sed locus est depravatus; & scribendum κλινὸς, hoc est, κλεινός. Nam apud hunc ει & ι ubique fere confunduntur. Idem alibi: Κλεινὸς, ὡραῖος, ἔνδοξος, ὀνομαστός. Illud, quod sequitur, ὦ ξόαν, portentum plane est: Quis enim vel fando audivit, ὁ ξόανος pro τὸ ξόανον. Τεθμὸς, inquit, est θεσμὸν,

hoc est, *strues lignorum*. Sane τεθμὸς est θεσμὸς, cum hoc *legem* significat & *institutum*: non alias. Neque vero crediderim vel ipsum θεσμὸς notare *congeriem lignorum*. Solus enim hoc prodidit Hesychius; autor exigua fide; quique ex mendosis codicibus infinita desumsit: ut in hoc ipso loco θεσμὲς posuit pro θωμές. Postremo ὦ ἄνα, *o rex*: de Junone dici opinatur Vossius. Quod quam inficetum & prorsus inauditum sit, nihil opus est dicere. Videamus, an hæc nobis melius succedant. Sane.

Οὔπω Σκέλμιος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ὀπὶ τεθμῷ
Δηναιὲς γλυφάνῳ ἄξοον ἦθα σανίς.
Ὣδε γὰρ ἱδρύοντο θεὰς τότε. τὴ γὰρ Αθωΐης
Εν Λίνδῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἑδνον.

Nondum Scelmios opus bene politum, sed more
Antiquo sculpturæ expers eras asser.
Sic enim tunc deos statuebant. quippe & Minervæ
Lindi Danaus columnam posuit pro statua.

Sententia est, *Nondum, o Juno Samia, statua eras inhumanam formam effigiata, opus Scelmis statuarii*: (ut nunc es) *sed rudis & indolatus asser*. Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. Ita apud Pausaniam de hoc vel illo simulachro passim legas, Φειδίε ἔργον, Επειῦ ἔργον, Πολυκλείτε ἔργον &c. uti hic Σκέλμιος ἔργον. Sic apud Plinium, *opus Praxitelis* &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico. Τὸ δὲ τὸ Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμιλῇ τῇ Ευκλείδε πεποιῆσθαι, Ολύμπιχος τὸ Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Sed hoc leve est; nam quoties in rebus hujusmodi diversa prodiderunt auctores. Bene vero, σανὶς γλυφάνῳ ἄξοος, *asser scalpro non rasus*. Bene etiam, *more antiquo*. Clemens in Protreptico. Εν Ικαίῳ τῆς Αρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν ὐκ ἐιργασμένον (*lignum indolatum*, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὡς φησιν Αἰθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανὶς· ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aethlius memorat, ante usum disciplinamque fictorum* (a recto, fictores) *pluteum Samios coluisse pro Junone*. Tertullianus contra Gentes: *Ceres farrea, quæ rudi palo & informi ligno prostat*. Sic in Oedip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Καπὶ σεμνὸν ἑξοιμην Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. Schol. Ασκέπαρνον, ἀγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον. ὐκ ἐιργασμένον. Recte autem, ut opinor, in versu ultimo emendatum, κίον' ἔθηκεν ἑδνον. Priscis enim temporibus columnæ pro Deorum simulachris positæ sunt. Clemens ibidem: Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἱδρύοντο θεῶν-

περιφανῆ, καὶ κίονας ἵστων ἐκ λίθων. Idem Strom. lib. 1. p. 151. Πρὶν γ' οὖν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φορωνίδος & Ευρωπίας. Denique hic ipse Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi & Dianæ *columnas* posuisse dicitur pro statuis. Pausanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Αρτέμιδος ξόανον.

Poteris etiam legere, Οὔπω Κέλμιος ἔργον, vel Κέλμιον. Κέλμις unus ex Idæis dactylis, ferri inventor. Unde proverbium. Κέλμις, ἐν σιδήρῳ. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. 1. p. 132. Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ιδαίων δάκτυλοι, πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, ὁ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν. Sententia erit, *Nondum eras statua ferrea, sive area, ex materia quam Celmis invenit.* Vel, *Nondum fabricata eras instrumentis ferreis statuariorum.* Atque hæc quidem, ut pro certis venditare nolim, Vossianis saltem non deteriora esse ausim polliceri. Σκέλμιος nullo nititur fundamento. Kuhn. Paus. VII, 3, p. 531, Polluc. I, 7, 45 legit Κέλμιον. Id quoq; sine historia, quæ nullo modo sinit huic Dactylo tribui signū Junonis, cū illius tempore adhuc rudes essent statuæ deorū. Wesseling. Probab. c. 34 probat conjecturā repudiatā a Kuhn. Σμίλιον ἔργον, vel Σμιλίδος, opus Smilidis Euclidis filii, cis mentio Pausan. VII, 4. Kuhniū seqtr Corsin. Fast. att. T. 1, p. 325. Ern.

CVI.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις.
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο πρὸς χρῆμ'. ὅσσά τ' ὀδόντων
Ενδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶ οὐδὲν ἔμεινεν εἰς αὔριον. ὅσσα δ' ἀκουαῖς
Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μουῦα πάρεστι τάδε.

Etenim quæcunque ego capiti tum dedi,
Unguenta cum suaveolentibus coronis,
Inodora omnia statim facta sunt: quæcunque etiam intra
Dentes & in ingratum ventrem ierunt,
Horum quoque nihil mansit in crastinum, quæ vero auribus
Indidi, hæc sola nunc mihi adsunt.

Eleganter latinis vsbs expressit Muret. poem. l. 1, p. 49. Ruhnk.

Extat apud Stobæum Titulo LXXXI. Versum secundum sic emendat magnus Grotius:

Ἀνθε' ἐν εὐόδμοις ἀκραλιφῆ στεφάνοις.

ἀκραλιφῆ autem *unguentata* interpretatur, tanquam ab ἄλειφαρ. ut πισσαλιφὴς, νηλιφὴς, & similia. Paucis, ni fallor, arridebit hæc conjectura. Nihil tamen in mentem venit; quod vel mihi veri simile videatur. Valk. ex Elegis desumtū putat, et legit: Ξανθε, σὺν εὐόδμοις σαβρὰ λίαν στεφάνοις, molle unguētū cū fragrātibus coronis.

CVII.

Ἔρχιον Gron. putat esse Xenophontē, quem sub Ἐρχίᾳ, a tribu Erchiensi, et respici ad mem. l. p. 96 B. (Simil. Casaub. Athen. lib. 13. p. 599. Sed nulla simbola, puerosne amandos norma tradat tutis simpliciter an moratos, ea ratione docet Critias ab Athenæo ibidem memoratus. Quæ ibi Callias ex antiquitate vitia auctoritate gratia laudare voluisset, nō Xenophontē, sed Solonē commemoraret. Ut pueros amare certis legibus temperasse constat. Simplicissima igitur fuerit lectio, ἀφ' ἧς sive Ἐρχίου sive Ἐρχίας a Call. Casaubani propriis nominē ex Xenophontis libro de Athen. rep. ut alibi hoc ingenio et hac morbi peste amandi regula decerpit. Ruhnk.

Αἴθε γὰρ ὦ κόροισιν ἐπ' ὄμμασι λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὦρσε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν τ' ἔυανδρον ἔχοιτε.

Utinam enim, o qui in pueros oculos patrantes conjicitis,
Ut vos Erchius amare instituit,
Sic eos amaretis: civitatem quidem haberetis viris fortibus abundantem.

Lucianus in Ἐρωτες. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα ἂν ἀποθείην ἐν ἅπασι κήρυγμα, Αἴθε γὰρ &c.

CVIII.

Τοῖς μὲν ἀεσκύδης εὐνὶς ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοπὴ τεκμὼς ἀέθλος ἐοῖ.

His quidem iracunda Jovis conjux permisit
Argos habere, quamvis portio sua esset: sed tamen ut soboli
Jovis nothæ asperum foret certamen.

Pindari Scholiastes, x. Nem. Ἄργος Ἥρας δῶρα) καὶ Καλλίμαχος·
Τοῖς μὲν ἀεσκύδης εὐνὶς ἔθηκε Διὸς
Argos ἔδεαν, ἴδιόν ὥς ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τεκμὼς ἀέθλος ἐοί.
Recte hic locus & emendatus & explicatus est a viro ingenioso Andrea Dacerio.

CIX.

Ad elegos videtur pertinere.

Λύτας m. Reg. l. X.

Καὶ γὰρ ὁ Θρῄκιλλος μὲν ἀπέσυγε χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροπολεῖν· ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα, πολιτείχοντος ἀλείσας
Τὸ τεῖπον.

Ille

Ille etenim averſabatur Thraciam amyſtin
Ingurgitare: parvo autem ciſſybio delectabatur.
Cui equidem hoc dixi, cum poculum circumiret
Tertio.

Athenæus lib. 11. p. 477. Καλλίμαχος δ' ἔοικε ἁμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει ut Caſaub.) τῶν ὀνομάτων. λέγων ἐπὶ τῆ οἰκείᾳ ξένῃ τῆ παρὰ τῷ Αθηναίῳ Πόλιδι συνεσιαθέντῳ αὐτῷ,

Καὶ ῥ' ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυδιν &c.

Ὁ δ' ῥ' λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκρίβειαν θέσιν τῶν ὀνομάτων ἐ διαφυλάττει. Caſtigat Callimachum Athenæus, quod in his verſibus idem poculum κισσύβιον vocaverit & ſtatim ἄλεισον: cum inter ſe plane diverſa ſint. Sed pace dicam Athenæi; non eſt hujus culpæ affinis Callimachus. Non enim ἄλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσύβιον: ſed ait, Hoſpitem illum *alias* parvo κισσυβίῳ bibere ſolitum, utpote hominem vitæ ſiccæ & ſobriæ. Imo etſi in ipſo illo convivio etiam κισσυβίῳ bibiſſe dicas, nihilo tamen minus aliud κισσύβιον, aliud ἄλεισον: quippe ἄλεισον *circumibat* reliquis convivis commune; κισσύβιον autem proprium erat ſolius hoſpitis.

Pro ἀπήνατο apud Athenæum, recte corrigunt ἀνήνατο. ſed alibi apud Athenæum habetur ἀπέσυγε. lib. 10. p. 442. Πάντες οἱ Θρᾷκες πολυπόται. διὸ καὶ Καλλιμαχος, Sic et H. in Del. 46. Probo, cū etiā Mair. ἀνήνατο.

Καὶ ῥ' ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέσυγε χανδὸν ἄμυδιν
Οἰνοποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἤδετο κισσυβίῳ.

Quæ melior lectio eſt. Sic Hymno in Delum v. 223.

Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέσυγον, ἐδ' ἐδέχοντο.

& in Hecale:

Εσπέριον φιλέεσιν, ἀπυσυγέεσιν ἑῶον.

Laudat hæc Callimachi etiam Macrobius Saturn. v. 21. *Sed & Callimachus meminit hujus poculi:* Καὶ ῥ' - - - κισσυβίῳ.

C X.

Ex Hecale ſecūdū putat Hemſt.

Τύνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὐκ ἐθέλουσιν
Μοῦνοι ἐπὶ πτολίων, ὅτε τέθμιον ὄισεται ἄλλος
Ἐν σομάτεσσι νεὼς Ἀχερουτείας ἐπιβαθρον.

Quamobrem & mortui naulum non ferunt
In ea ſola urbium: quod inſtitutum eſt alios ferre
In orc, mercedem pro nave Acherontica conſcendenda.

Etymol. Mag. Δανάκης, νομίσματος ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς σόμασι ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος. p. 247. 43

Tentavit etiā hoc fragm. poſt Caſaub. Steph. Thes. Salmas. de uſur. p. 627. male, v. Hemſt. Lucian. T. 1, p. 422, Τύνεκα ſi in ea deſignatit a Caſaub., quod ſic ſæpiſſimē proferri putat ritus illuſtrandi cauſa: ipſe credit, propterea quōd Δανάκης, ſi ubi ſolū forte ſolus eo ſenſu uſus ſit, novare vox grammatici in glossario non ves, sed vba amplectuntur. Non igitur Δανάκην erat omittendum, ſed ubi initiū partis uſ. ponēdū (ut fecit tum.)

Τέκνα καὶ νέκυες πορθμηίον ἔτι φέρονται
Μήτε ἐπιπλοίων ὅτε θυμιονησίμβρ ἀλλ' ἐσάνοις
Ἐν δομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης.

Ἀχερουσία δ' ἐστὶ λίμνη ἐν Ἅιδῃ. Quem locum ficuti edidimus, reſtituit Caſaubonus ad Theoc. c. 4. Suidas: Πορθμηίον, ὁ μισθὸς τῷ ναύτῃ. Καλλίμαχος. Τέκνα καὶ νέκυες πορθμηίον ἔτι φέρονται, Ἐν Αἰγιαλῷ ἢ κατοδάσιον ἐστιν ἅδης, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτης, ἔμαθε παρὰ τῶν ἐνοικούντων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφεσιν τῷ πορθμηίῳ. Idem: Ἀχερουσία ἐστὶ λιμνὴ (lege λίμνη) ἐν ἅδῃ, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νομισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες. Idem: Δανάκη, τοῦτο νομισματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες, ὡς Ἀχερουσίας ἐπιβαθρον. Pollux lib. IX. c. 6. Καὶ μὴν καὶ τὴν δανάκην εἰνάς τινές φασι νόμισμα Περσικὸν. Recte Cod. Mtus If. Voſſii: τὸν δανάκην.

CXI. (p. 261, v. 3536.)

lege εὖτ' Ἐνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλόγιον

* * * *

Τρὶς μακαρ ἢ παύρων ὄλβιος ἐστι μέτα, (ſi Valla, et accipit in parenth. ter beatus (ſi potest paucis, ceteris esse) qui etc.")
Ναυτιλίης ὃς νηῒν ἔχῃ βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν ἀιθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο. (Hemst. ad Xenoph. Ephes. in Obs. Misc. VI, p. 345)

Ibi ventorum magnorum fluctus vaſtus

* * * *

Ter beatus, aut felix eſt cum paucis,
Qui navigationis expertem ducit vitam: meum vero ævum
In fluctibus verſatur plus mergo.

(Sed comparatio Epigr. LXII, ſi huc ipſum fragmentum Epigr. pertinere videbit. — Merę poetę placebat, ut ita pisatoris marinam, mastacarin jactatę pelagi (Ἀπ. Hom. in Odyſſ. vit. 19 Πορφύριος ναυτικὸν ... Ἡσίοδος ἀγροικικὸν βίον. Ἰούλιος ἐγγεῖον. Ἡρόδοτος καλυβίτην (aut ἰδιώτην ex Stob.) ὀνομάζει. Ἀριστοφάνης et Βιβλὶς Ἡσυχ.) Leonid. Anthol. II. 22, ep. 20 p. 24, ep. 21. Sic etiam Halcyones Ov. IV, 304, ut Pacuv. v. Scal. Varr. Lib. p. 148. Sic Largi pinnæ Epigr. XVIII. Columell. praef. l. 3, 28. Hemst.

Locus hic, ſed valde corruptus, extat apud Stobæum Serm. LVII.

Τρὶς μακαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον.

Grotius ſic legit:

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχει βίον.

Nos, ni fallor, & elegantiorem lectionem & vulgatæ propiorem exhibuimus: νηῒν ναυτιλίης, *ignaram, expertem maris.* Dionyſius de ſitu Orbis:

(Hephaest. p. 82 (ut opp. ex Call. Eleg.) Νηίδες ἀσαχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο. Νηίδες δὲ Μέσσης τῆς ἐγένοντο Φηλὸς. Compronat Gelen, qui ita ἔχειν. etc. (male Barnes.) Hemst.

Et Apollonius lib. II. v. 419. de ipſa navigatione:

— πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
Νηῒς ἐὼν ἐτάροις ἅμα νηΐσιν.

Quid

Quid vero eſt, μέγα παύρων ὄλβιος? μέγα ὄλβιος recte quidem dicitur ut μέγα εὐδαίμονες apud Xenophontem, & paſſim ſimilia apud Poetas: ſed de παύρων quid tum fiet? legerim, μετὰ παύρων, *cum paucis:* aut μετὰ παύροις, *inter paucos*, vel fortaſſe, Τελέσμακαρ ἢ 'ν παύροις ὄλβιος ἔσι μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam apud Arati Scholiaſtem: p. 40. Καὶ Καλλίμαχος· Αλ' ἐμὸς ἐὼν κύμασιν ἀιθυίης ἐσωκίσατο. Quæ corrigenda ſunt ex ante dictis.

CXII.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίππων πατρίδος ἡμετέρης.

Calliſte antea, poſt vero nomine There,
Mater patriæ noſtræ fortes equos alentis.

Strabo lib. XVII. p. 837. Ἔστι δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα, Λακωνικῆς νήσου, ἣν καὶ Καλλίστην ὠνόμαζον τὸ παλαιὸν, ὡς φησι καὶ Καλλίμαχος. Καλλίστη τὸ πάροιθε &c. Idem VIII. p. 347. Πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρήτης νῆσον, Καλλίστην τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρην, ὡς φησι Καλλίμαχος.

CXIII.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ.
καὶ
Ἀρχόμενοι, ὡς Ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίης
Αὖθις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἰμονίην.

Ægletem, Anaphenque Laconidi Theræ propinquam.
&
Incipientes; ut Heroes ab Æta Cytæo
Rurſum ad antiquam Hæmoniam navigarunt.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας, ὧν ἕνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν
Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ,
λέγων ἀρχόμενοι,
Ὡς Ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίης
Αὖθις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἰμονίην.
Loci emendationem Caſaubono debes.

CXIV.

Ἂ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τὰς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτί τε Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπῳ.

Navis, quæ unicam mihi lucem dulcem vitæ
Rapuisti, obsecro te per Jovem portuum inspectorem.

Anthologia Epigrammatum MSta: Καλλιμάχου τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον.

Ἂ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμεὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξας, ποτί τε Ζηνὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπῳ.

Recte, ni fallor, emendavimus. legere etiam poteris;

Ἂ ναῦς, ἀμίτομον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Ἁρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λ.

ἀμίτομον. ut Horatius de Virgilio: *Et serves animæ* dimidium *meæ*. sed illud verius.

CXV.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διαθμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
Ἀμφορεὺς. πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθες ἄγων.

Multa quidem venit Ægeum tranans a vinosa Chio
Amphora; multa quoque ferens nectar florem vitis Lesbiæ.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν. ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Ἔρχεται &c. Ubi pro τετράμετρον Βακχικόν, dixisse oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephæstion de metro Trochaico: p. 19. Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καί πῃ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τοῦ Καλλιμάχου,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

Nota διανήξας; pro quo in Anthologia διαθμήξας, sententia eadem, voce magis poetica.

CXVI.

Ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ, τῆς λύρης ἀκούω.
Καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην, ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

In

In choro est Apollo; lyram enim audio:
Et Amores sentio; est etiam & Venus.

Hephæstion p. 55. περὶ Ἀσυναρτήτων. Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Ἐνεῦ' Ἀπόλλων &c.

CXVII.

Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέῃ θεὸς,
Ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα.

Quod Mercurius deus Pheræus laudat,
Sum viri imbellis.

Hephæstion p. 19. Οἱ δὲ μὴ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ (τὸ Ἰθυφαλλικὸν) Ἰαμβεῖῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, Ἑρμᾶς ὅπερ &c.

CXVIII.

Ἦ παῖς ἡ κατάκλειστος, Τὴν οἵ φασι τεκόντες
Εὐναίους ἀρισμοὺς ἔχθειν ἴσον ὀλεθρῷ.

Puella illa concluſa, Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes Pejus morte odiſſe

παῖς κατακλειστή, ἃς, vitat Spalm. mercenter ad Tertull. Pall. p. 177.

Prop. III, 12, 23 nclausa puella. Phil. Jud. I. II, p. 530 γυναῖκα κατακλείσας, μηδὲ τὴν αὐλίων ὑπερβαίνουσαν, καὶ διηκούουσαν ἑταίρων καθάπερ ἐν παρθενῶνι συγκλείει. Ita hoc ipso epith. v. Casaub. Exercit. Baron. p. 118.

Hephæstion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχειον τῦτο ποιημάτιον, Ἦ παῖς &c. Simile Catulli. com. Beroen. 15. 16. v. Stat.

CXIX.

Πρῶτος ἐπεὶ τ' ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τ' ὀλεθρὸν
Εὗρε τ' ὀν χαλκῷ κ' πυρὶ γινόμενον.

Quandoquidem primus taurum imbuit, qui necem
Excogitavit in ære atque igni.

Su. Ep. ad Hebr. 9, 18; O. A. Rh. 654. S. Et Okalaris tanto vi-lenti membra (Perilli) ferrum, infelix imbuit auctor opus. Ov. Tr. III, 11, 52. ipse suis primus imbue, dixit, opus. Sic recte Heins. pro vulgatis imbue. Ita Ovidium objicit imbuere ja natare principem esse, qui illud opus didicerit, & multiplici momento. Sic etiam Catull. Epith. Cd. 11. illa ruborem carpsit prima imbuit Amphitriten. Ruhnk.

Scholiastes Pindari 1. Pyth. Τὸν δὲ Φαλάριδος ταῦρον ὁ Ἀκραγαντῖνος κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. Τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα. ἀλλ' εἰκὼν ἦν Γέλωνος τῦ πρεσβυτέρου κατασκευάσαι δὲ αὐτὸν φασι Περίλαον, καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακῆναι. κ' Καλλίμαχος.

Πρωτὸς ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὀλεθρὸν
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Recte ὃς. Et sane aliud agebat ingeniosissima Interpres, cum reponeret οἵ. ante hoc fragm. ponenda videtur fr. CXCIV, ex relatione ad Siculum c. 11, in Silio Plut. Parall. p. 315 C. Ruhnk.

Χαῖρε

Ex hymno in Helen Pauto vide; χαῖρε ἑκαέργη in Hymnis.

CXX.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακλα μὲν ἔξάκι δοιὰ,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

αὖ δαίμονος ἴσης emend. N. Valef. ad Exc. Vit. Dam. p. 67, 112. ad sexta optimus, sed praestat Heath. conj. minus violenta. Hemst.

Salve, o clavam gravem gerens, qui justus quidem duodecim,
Sponte vero multoties multos labores perfeciſti.

Scholiaſtes Pindari III. Nem. Διηρεύνησέ τ' ἰᾷλόν) ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως. ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δ' ἑαυτῷ ἠρεύνησε. Καλλίμαχος.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακλα μὲν ἔξάκι δοιὰ
Ἐκ δ' ἄυτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Pro ἄυτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετος eſt αὐθαίρετος, unde αὐταγρεσίη. Sed ἀγρεσίη nihil niſi *venatio* eſt, quæ nullum hic locum habet. Καὐτάγρετοι λιπόξυλοι ἦλθον ὅμιλοι Simonid. Stob. p. 529, et Nauplol. p. 602. Suidæ legitur S. O. T. 1240 e vestigiis Schol. Hemst.

CXXI.

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἀνιψήσασθε λιπάσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μώσιν ἔτος.

Faceſſite nunc, & elegis abſtergite madentes pingui
Manus; ubi multos manebunt annos.

Pindari Scholiaſtes IV. Nem. Ἐάν γε χωλὸς χαλκῖτων γράφηται ὁ λόγος, λάβωλε ἢ ἔσθεσαν. ἐὰν δὲ μετὰ χαλκίτων, μένει πρὸς αἰῶνα ἔυλόγ. καὶ Καλλίμαχος· Ἐλλᾶτε, νῦν, ἐλέγοισι δ' ἀνιψήσασθε λειπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένησιν ἔτος. Legendum arbitror: μένει πρὸς αἰῶνα. διὸ κἠ Καλλ. Et pro Ἐλλᾶτε lego Ἔλλετε, hoc eſt, Ἔρρετε, *abite in malam rem*: ſic noſter infra ex Euſtathio; Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Ἀνιψήσασθε autem compoſitum a ψάω ψῶμαι. Verſiculum poſteriorem non poſſum reſtituere. *Manus abſtergere Elegis*: tanquam ſi eſſent, *Annales Voluſi, cacata charta*. Horatius:

Cum ſcriptore meo capra porrectus aperta
Deferar in vicum vendentem thus & odores,
Et piper & quicquid chartis amicitur ineptis.

CXXII.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ὅπι στέγῳ ἱερὸν ἦν)
Καλπίδες, ἢ κόσμος σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Etenim apud Athenienſes ſuper tectum ſacrum ſtatuuntur
Hydriæ, non ornatus ſymbolum, ſed luctæ.

Scho-

Scholiastes Pindari x. Nem. Τίθενται ὐ Αθήναις ὐ ἐπάθλῳ τάξει ὑδρίας πλήρεις ἐλαίᾳ, διὸ καὶ Καλλίμαχος·

Καὶ παρ' Αθηναίοις ᾗ ἐπὶ τέγος ἱερὸν ἧνται
Καλπίδες, ἐ κόσμῳ σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

V. Scal. Euseb. p. 92 b. »sermonē esse de oleo e progiis facto, quod in certamine Panathenaico victoribus dabatur.« Cuper. fast. att. II, p. 31, pollicitus se de eo actum diss. XI, sed nō soluit.

CXXIII.

Νηφάλιαι ᾗ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι κρῆναι ἔλαχον Ησυχίδες.

leg. -αις, ut iungatur νηφάλιαις μελιηδέας ὄμπας vel aquæ, fr. CCLXVIII. Haec vera νηφαλία omnia vetustissima propter quae sobrio sunt, sacerdotes eodē nomine plurimorum continentur. Porphyr. de A. N. p. 262, Thiophr. ap. eundē apud Am. Eccl. B, 820. Jo. Meurs. lect. att. V, 32. Hemst.

Abstemiæ etiam illis semper mellitas fruges
Sacerdotes adolere sortitæ sunt Hesychides.

Scholiastes Sophoclis Oed. in Col. p. 288. Ησυχίδαι, οἱ ἀπὸ Ησύχου καταγόμενοι θύουσι ταῖς Ευμενίσι. - - καὶ Απολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπταικαιδεκάτῃ περὶ τῶν Ησυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς (lego ἱερείας sacerdotes) φησι. καὶ Καλλίμαχος.

Νηφάλιαι καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλαχον Ησυχίδαι.

Pro Ησυχίδαι fine dubio legendum Ησυχίδες: erant enim fœminæ sacerdotes, λήτειραι. Απὸ τοῦ Ησύχου patronymicon masculinum Ησυχίδης, fœm. Ησυχίς: ut Πείραιος, Πειραιίδης, Πειραιεύς, &c.

CXXIV.

frgm. eiusd. seq. ex eodē libro decimo septimo.

Εἴδεος. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρῃ ἄλκαρ ἐκεῖο.

Jos. Scal. ad marg. Schol. Soph. corr. κλῆρι ἄλκας ἐκείτο πέζῃ. Ita quod habet Bentl. Dedit in ed. vet. Valck. Ecl. Phœn. p. 291

Formæ: circum autem caput illi erat nuper ex Hæmonia
Perlatus pileus quidam, tutamen adversus lapidem.

Sophoclis Scholiastes Oedip. Colon. p. 282. Πελασγοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρῃ ἄλκαρ ἐκεῖο.

Ibidem: Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλίμαχος λέγει, Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἑξῆς. Πέτρῃ ἄλκαρ, *munimentum adversus lapidis ictum*: Thessalicus hic pileus dictus est κυνῆ ut hic apud Sophoclem; κρατὶ δ' ἡλιοειρὴς κυνῆ ᾠῴσατο Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει. & apud Hesychium κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς; utrumque enim Hesychio est περικεφαλαία. Atqui κόρυς apud Homerum est πέτρῃ ἄλκαρ. Il. Υ. v. 287.

Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεστύμφορον βάλε πέτρῳ,
Η κόρυθ', ἥ τε σάκος, τὸ οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Tamen, si huic Scholiastæ fides, τὸ πέτρῃ hic stare non potest. Nam ex hoc Callimachi testimonio probat Thessalicos pileos fuisse *latos*.

Atqui si legeris πέτρα; inde potius *crassos* quam *latos*, παχεῖς quam πλατεῖς fuisse colligas. Viderint autem, qui hic πέτρον *solem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricosum fecit autor, tolerari potest: sed in hoc loco κακόζηλον esset, & Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, ex sententia Scholiastæ,

Εἶδεν· ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι ὑετῷ ἄλκαρ, ἔκειτο.

Illud autem εἶδεν, huc pertinere conjicio: ut novum pileum iste induerit, *& formæ causa*, *& ad defendendam pluviam*. Apollonius Rhodius II. 1075. magistrum suum Callimachum imitatus videtur:

Ὡς δ' ὅτε τις κεφάλῃφι κατερέψεται ἐρίον ἀνὴρ,
Δώματος ἀγλαΐηντε, καὶ ὑετῷ ἔμμορα ἄλκαρ.

Sicut alibi integrum versum ei suffuratus est, notante Scholiaste:

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελεῖσθαι.

Formæ dat. Hesych. 260. ubi Streph. jubet exprimere nubes, dum ipse simplicet pallium, ne imbre madeat, addit: τὸ δὲ μὴ κοινῶν οἰκοδεν ἐλάβεν ἵριδι κακόζηλον ἔχοντα.

CXXV.

Ἕρπε τοι ὑπερέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτῃ,
Ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ καῖον ἔχουσα.

Vis imitationis Theocriti habet Cognab.

Decebat quidem prominens e capite latum tegmen,
Pastoralis pileus: & in manu pedum habens.

Scholiastes Apollonii IV. 972. Καῖον ἐστι καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμελίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος. Ἕρπε τοι &c.

CXXVI.

Δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὔλιν, ἣ δολιχὰς ῥῖνας ὀπιπεύετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

Αὔλιν Wessel. Diss. Herod. p. 18. Mallius Rhetia Stat. conj. Barth. Lil. p. 1068 Ruhnk.

ὀφ. II. Homero etc. ἐᾷ quod positæ ὀφειλ. matrē mihi vivam. Schefer. Nonni Heroidas dixisse Barnaius, ut matrē, ex prolepsi. τὰς Nasamonas curate conservetis, mihi redducat incolumem. N. O. 1, 3, 6 navis, quæ hic precibus etc.

O Heroinæ, Libyæ dominæ, quæ Nasamonum
Portum & longas ripas inspicitis, curatis Scal. l. l. bene.
Matri meæ vitam prorogate.

Apollonii Scholiastes IV. 1322. Περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος, ὕτω λέγων· Δέσποιναι. Stephanus Byzantius: Ναταμῶνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ· ὡς Καλλίμαχος. &c.

CXXVII.

CXXVII.

Cf. Cydippe auctum videtr. fr. 26; 169. Ruhnk.

Ἄρνεϛοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον· ἐνηέθμοι δ' ἄυλια καὶ βοτάναι.
Agni tibi, chare puer, coætanei; agni comites
Erant: & amicorum loco ſtabula & herbæ.

Stobæus cap. LXXVI. Περὶ Νηπίων hæc Callimacho tribuit; ſed ibi vitioſe editum eſt δαύλια. Legendum vero δ' ἄυλια: Loquitur de infante quodam ruri inter paſtores enutrito. Ἐνήριθμοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Heſych. Ἐναέθμια, φίλα, συνήθη. & alibi: Ἀναέλθμιον, ἐχθρόν. Quæ loca fruſtra ſollicitant viri docti: nam ex hoc ipſo Fragmento apparet, recte ſe iſta habere.

CXXVIII.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ὁ ἀνίωντ' ἔδεδϜ
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.
Et a fabis manus abſtinere, & inanimata edere
Ego etiam edico; ut jubebat Pythagoras.

Aulus Gellius lib. IV. c. XI. *Opinio vetus falſa occupavit & convaluit, Pythagoram Philoſophum non eſtaviſſe ex animalibus; item abſtinuiſſe fabulo, quem κύαμον Græci appellant. Ex hac opinione Callimachus poeta ſcripſit.* Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνίωντον ἔδεδϜ, Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω. Verſiculum priorem ita poteris emendare.
Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀϵ́ίωτά τ' ἔδεδϜ.
Ἀϵ́ίωτα hic intelligo ἄψυχα. Sane hanc ſententiam efflagitant verba Gellii, & NON *eſtaviſſe* ex ANIMALIBUS. Suidas: Ἀϵ́ίωτος, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀϵ́ίωτα, *non viventia*, NON ANIMALIA. Rara quidem, fateor, eſt ea verbi ſignificatio; ſed quis neſcit Callimachum fuiſſe maximum novatorem? non placet J. Gron. inſolens ſignificatio ubi. Ipſe corrigit ἄνιντον.

CXXIX.

— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίϛοιο καμίνοις
Ἕρπεφον, ἀιρϵ́ων ἔργα διδασκόμενοι. v. Stanl. a. Prom. 366.
— clam autem circa Vulcani caminos
Verſabantur, malleorum opera diſcentes.

Etymolog. Magnum: Αἶρα, ἡ σφῦρα· Καλλίμαχος· οἷον. Λάθρη δὲ &c. Euſtathius K. Odyſſ. v. 382. Αἱ σφῦραι, ὅτε μὲν ῥαιϛῆρες κοινότερον ὅτε δὲ ἄκραι, ὡς καὶ ἀκμαχὲ ἐδηλώθη. ἐ χρήσεις εν τῷ, Αἰρϵ́ων ἔργα διδασκόμενοι.
Non placet ἕτϵϱϵφον pro — ον το. ἄμοις aliisve talia activa dicatur pro medio, intellecto pron. recipr. Ut ſod. ἀείδ. λαθέϱθον πας' — ἕτϵϱϵφεν. Sort. ἕτϵϱϵφεν, pro ἐτϵϱάφησαν, eduxit ſat. Potuit Dactylos intelligendi. V. Sch. Ad. 3. 1129. Ruhnk.

CXXX.

— Αλλ' ὀπὶ τόξῳ
Αυτὸς ὁ τοξεύτης ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.
— Sed in arca
Idem sagittarius aliam habens sagittam.

Etym. Mag. Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τῦ βέλυς. Καλλίμαχος· Αλλ' ὀπὶ τόξῳ &c. Assentior Sylburgio, qui pro ὀπὶ τόξῳ emendat ἐπὶ.
MS. Reg. αλλ' ἀπὸ τοξῳ σχολιὸς κυνηγὸς αὐτος ὁ τοξευτης αρδιν ἐχων ἑτεραν. At σχ. κυν. ζητ. alienissime.

CXXXI.

— Ἰθι, θρηϊα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι ἐ περόωσι.
— I, placidissima mulierum,
Viam, quam dolores animum discruciantes non penetrant.

θυμαλγεες Suid.

Etymol. Mag. Θάνατος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι. θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ ἄνευ βλάβης ῥηΐων ἀποθανών,
— ἶθι, πρηΐα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι ἐ περόωσι.

Καλλίμαχος. Suid. qui ea Callimachi verba ostendit, addit hæc: ὁ πολλοὺς φίλους (cf. Bentl. ad Hist. Chr. Δ) μαῖα, φιλοξένους καλοῦς μνησθῆναι· Ἐκεῖνον γὰρ ἐπαύλιον ἔσεσθαι πάσι. "Sacerdos, mater, hospitalis nisi recordabimur, nil commune hospitibus omnibus fuit."

CXXXII.

— Ὅσις ἀλιτρὸς
Αυγάζειν καθαρῇς ὀ δύναται λοχάσιν.
— qui peccatores
Non potest puris oculis aspicere.

Etymol. Mag. Λογχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Καλλίμαχος·
— ὅσις ἀλιτρὸς
Αυγάζειν καθαρῇς ὀ δύναται λοχάσι.
De Deo dictum; sententia & verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci cap. 1. 13. Καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τῦ μὴ ὁρᾶν πονηρὰ, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πονηρὰς ὀ δυνήσῃ.

CXXXIII.

— Εἴ σε Προμηθεὺς
Ἐπλασε, ὀ πηλὸς μὴ ἓξ ἑτέρῳ γένονας.

Si

— Si te Prometheus
Formavit, & non ex alio luto factus es.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος)

— Εἴσ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ ἐξ ἑτέρου γέγονας.

Extat etiam apud Euseb. Præpar. XIII. p. 673. v. Scal. Prop. III, 3, 29.

CXXXIV.

— Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
Ελπίδες, ὥς' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

— Non adeo conciderunt
Spes; ut hostium auxilia vocare opus sit.

Athenæus lib. XIII. p. 571. Οὐχ ὧδ' &c. φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

CXXXV.

— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

— sed currentium
Ventorum instar, nemo vidit vestigia.

Porphyrius in Homericis Quæstionibus: Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινα τῶν Ομηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν,

— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non injuria culpat Callimachum; quod ἁματροχίας dixit pro ἁρματροχίας: Quem tamen & alii secuti sunt. Vide Hesych. & Etymol. Magn.

CXXXVI.

Ἔκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,
Πηλεύς ——

Audiit quidem Peleus, quorum nihil per dentes meos
Excidat —

Pindari Scholiastes Nem. v. Οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Εκλυε *, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθη,
Πηλεύς -

οὕτως ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν φώκου θάνατον. adde τοι, & scribe ὀλισθῇ pro ὀλίσθη.

CXXXVII.

—— εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ', ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

—— si Deum nosti,
Scias etiam, quod Deus omnia facere possit.

Plutarchus de Plac. Philos. 1. 7. Ανηρήσθω γὰρ ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

—— Εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν. ἐπεί τοι γε εἰ θεός ἐστι, ποιείτω τὴν χιόνα μέλαιναν &c.

CXXXVIII.

Καὶ τὴν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος ——

Et carmen super virgam contextum
Perpetuo canto, comiter accipiens ——

Pindari Scholiastes 11. Nem: Τοὺς ῥαψωδοὺς οἱ μὲν ῥαβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος - -

Scribe δειδεγμένος. Hesychius post Δεῖγμα· Δεδέχατο, ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι, δεξιούμενοι. lege Δειδέχατο, ex Homero: & Δειδεγμένοι· Eustathius principio Iliados. Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψωδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδωδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

CXXXIX.

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε ——

Et tertia a Perseo nomen trahens, cujus surculum
In Ægypto is plantavit ——

Scho-

Scholiastes Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰγύπλῳ φησὶ τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσέαν) ὁ δὲ Νίκανδρος ἐν Μυκήναις. Alter Scholiastes ibidem: Τῶν ἄλλων ἱστορούντων αὐτὴν μεταφυτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπλῳ. ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τελτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνοι
Αἰγύπλῳ κατέπηξε.

CXL.

— Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν
Εἰρμένος ἀγλίθων ἕλον ἔχει στέφανον.

— Circum autem caput
Redimitus est crispa corona ex alliorum capitibus.

Scholiastes Nicandri, ad Alex. Μήκωνος κεβληγόνε) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης. συγχεῖς δὲ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλίμαχος. Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἰρυμένος ἀγλίθων ἕλον ἔχει στέφανον. Pro εἰρυμένος Scholiastes alter habet εἰρμένος. Parum refert, utro modo legas.

CXLI.

— ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείῳ
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

— ego autem occurri
Juxta pulchrum, semper pingue, gymnasium Apollinis Lycei.

Scholiastes Sophoclis, Oed. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν. ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται, ᾧ Καλλίμαχος. Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείῳ &c.

CXLII.

— τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον, νιφετῷ καὶ βελέων ἔρυμα.

— exuviæ autem viro tegmen
Factæ, tutamen adversus nivem & tela.

Scholiastes Sophoclis, Ajac. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντέας δορᾶς. Τὸ δὲ σκύλον &c. Eadem habet Suidas in κατηναρισμένος.

CXLIII.

— Ὃς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίῃ, ἡμῖν δὲ κακὸς παρεναίεται γείτων.

— Qui quidem fugit
Arcadiam; & ad nos commigravit malus vicinus.

Scholiastes Aristoph. ad Nubes p. 88. De Trophonio & Cercyone; Ὁ μὲν Κερκύων καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος. Ὃς ῥ' ἔφυγε μὲν Ἀρκαδίην &c.

CXLIV.

Ἡρνήμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι,
Μὴ μεταδὴν ——
Recusabam audire mortem pridem vocantem,
Non multo post ——

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.
Ἡρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι
Μὴ μεταδήν;
Τετέχνη, ὁκ ἀπέθανον ἐκεῖ τότε, ἵνα ὑ μεταδὴν καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντα. lege ἀποθανόντι.

CXLV. Euseb. praep. evang. XIII. 12. tribuit Lino. Si sint a Call., e libris Arctinon esse putem. Sed vereor ne in stirpe Clamitet in nemore Call. Galeã esse, esse autem e Lini Cosmogonia, ejs metro & ... suppositicii operis, ut alia ejusmodi, Orphei et aliorum.

CXLV.

Ἑβδομάτῃ δ' ἦοι ἁ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.
Septima autem die omnia ei parata erant.

καὶ πάλιν,

Ἑβδόμη ἐν ἀγαθοῖσι, ἁ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.
Septima in bonis, & septima est natalis.

καὶ,

Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, ἁ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
Septima in primis, & Septima est perfecta.

καὶ,

Ἕπτα δὲ πάντα τέτυκτο ἐν ὑρανῷ ἀτρόεντι
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ὀπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.
Septem autem omnia facta sunt in cælo stellato
In orbitis apparentia, annis volventibus.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδόμην ἱερὰν ὑ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονημάτων καὶ φυομένων ἁπάντων — — καὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει.

In

In versu primo legitur apud Clementem τετύκονλα; pro quo Sylburgius ἐτέτυκλο: sed legendum τετύκοντο. Hesych. Τετύκονλο, ἡτοιμάζοντο. In versu ultimo nescio quid sit ἐπιτελλομήροις ἑαυτοῖς: nemo enim quod sciam, sic locutus est; sed ἐφιτελλομένοις. Equidem non invitus sic legerim:

Sic etiam Eustath. in exc. Clementeis; in altero ſt manſit τετύκται.

Ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἑαυτῶν:

& ita Latine reddidi.

CXLVI.

Ἀγέτω θεὸς, ἐγὼ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν.

Ducat Deus: absque eo enim nequeo canere.

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἥδη.

Nympha, tu quidem jam sub plaustro sideres.

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

Jam enim charior est illi Sicula Enna.

Pars ſummi hiatus. Ad hunc pertinet Sch. Ar. Plut. 386 de ἀπαρξὶν τοῦ· ἐοῦ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος (ſi. δηλοῖ, quod male posuit.) Ita ſummi ſorret vi.

Hephæstion p. 28. Τὸ Ἀρχεδάλειον γέγραπται καὶ Καλλιμάχῳ.

Ἀγέτω θεὸς, ἐγὼ γὰρ ἔχω δίχα τῶν δ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν ἀπ' ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἥδη.

ἀπὸ δὲ ἰαμβείου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

In versu primo reposui, δίχα τῶνδ', i. e. τότε. nam Doricum poema fuisse constat ex sequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proserpinæ cecinisse videtur.

Recteſſed τῶ ἀπὸ ſcribe ἀείδειν.

CXLVII.

Τῷ ἐφειδινήεν' ἀκμονίδην ἔβαλεν.

Quo volubile cœlum percussit.

Etymol. Magn. Ἄκμων σημαίνει, τόν τε σίδηρον ἐφ' ᾧ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γλυκαλογῦσι. Καλλίμαχος. Τῷ ἐφειδινήεντι Ακμονίδην ἔβαλεν. Corrige, ut supra editum.

CXLVIII.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤθεοι.

Boni adolescentes sæpe ire solebant.

Helladius in Chrestomathia: Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάθμος, φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤθεοι. Etymolog. Mag. v. Αλίαζος. ἁλῶ ἁλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλίμαχος. φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί. Corrigenda sunt ex Helladio.

CXLIX.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

Chlamydem aureis nexam fibulis.

Etymol. M. Ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος. Αλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν. Suid. v. Ἄλλικα et Ενετῃσιν.

CL.

Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο.

Sæpe & ab oculis somnum excussi.

Etymol. Magn. Ὦρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος. Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. καὶ Σαπφώ. Οφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος.

Malim: ἤλασ' ἄωρον vel ἠλασιν ωρον. Hemst.

CLI.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἁρπάσας.

Miseris Asinensibus - - - - - - -

Etymol. Magnum: Ασινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ασίνην κατοικῶντες. Καλλίμαχος, Δειλαίοις Ασινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἁρπάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii: Ego nihil hic præstare possum. Quod ad Historiam attinet vide Etymolog. & Apollonii Scholiastem lib. 1. v. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

CLII.

Ἡ ἀπὸ Ασσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Ab Assyriis noster exercitus.

CLIII.

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ασσύριοι.

Dimidia pars Persæ, & dimidia pars Assyrii.

Etymol. Mag. Ασσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος. Η ἀπ' Ασ. &c. καὶ, Ἥμισυ &c.

CLIV.

Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη.

Quadrimum filium Damasi Nestoridem.

Etymol. Magnum: Ἄφενος, ἔνος ὁ Ἐνιαυτὸς. Καλλίμαχος. Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ονητορίδην. vel Λαΐδα Νεστορίδεω. vel Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον, τετραετῆ, καὶ τετραέννον. leg. τετραένον.

CLV.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ ἀιόλα βεύδε' ἔχουσαι.

In Paro autem pulchræ, & pulchre vestitæ.

Etymol.

Etymol. Magn. Βεῦδος. Καλλίμαχος. Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ἀϊόλα βεύδε' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾷ ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλά τε. hoc est, *mulieres pulchræ*. Sic alius,

Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαί τε γυναῖκες.

CLVI.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν.

E mari ne hycam quidem virum Buchetium Extrahere.

Etymol. Magn. Βούχετα ἢ Βουχέτιον, πόλις Ηπείρου. μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος, οἷον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν. Sententia perspicua, cujus tamen ratio nunc latet. sic alibi Callimachus in Epigrammate. Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης; de pisce, qui ὕκης dicitur, vide Athenæum. Minus bene Vales. Harpocrat. p. 263.

CLVII.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

Quales rusticis sub cinere coquunt mulieres.

Etym. Magn. Βωνίτης σημαίνει τὸν βούκολον. Καλλίμαχος. Οἵους βωνίτησιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus subcineritiis accipiendum: nam id est ἐγκρύπτειν. unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι passim apud scriptores, & ἔγκρυπτος, πέμματος εἶδος, apud Hesychium.

CLVIII.

Γαιοδόται τὰ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται.

Terrarum mensores cum funes perpetuo jaciant.

Etymolog. Magn. Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες τουτέστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος. Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Atqui τὸ δεῖν minime est μερίζειν, sed τὸ δαίειν. Proinde, si huic interpretationi fides habenda, legendum est, Γεωδαίται τὰ σπ. unde Γεωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ - - sed & Suidas habet, Γαιοδότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι.

CLIX.

Καὶ γλαρίδες σταφύλητε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Et scalpra & regula & demissum perpendiculum.

Etymol. Magn. Γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος. καὶ γλαρίδες σταφύλητε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

CLX.

CLX.

Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Græci, & noſtræ terræ ignari.

Etymol. Magn. Γραικός. Καλλίμαχος. Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Ex Aeneis esse putat Hemst. Lucian. T. I, p. 420.

CLXI.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

Hoſpes ex parte inferna viperam extrahens.

Etymol. Magn. Δάκετον, θηρίον ἑρπετόν. Καλλίμαχος. Ξεῖνος &c.

Ξεῖνος, Hercules. ἐχιδν. δακ. Cerberus, qui ex Echidna genitus a Typhoeo traditur. νέρθεν, ex inferis. &c.

CLXII.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

Quorum decemplicia munera ob vitam ſervatam ſoluturum ſe ajebat.

Etymol. Magn. Δεκάφυια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος. Τῶν ἔτι &c.

CLXIII.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

In Dia, id enim olim nomen erat Naxo.

Etymol. Mag. Δία, ἡ Νάξος. Καλλίμαχος. Ἐν Δίῃ &c. Scholiaſtes Apollonii IV. 426. Δίῃ, τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος. Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c.

Martin. V. L. II, 8 scribit: τὸ γὰρ ἔσκε. Νάξος.

CLXIV.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Sed Deæ Palladis, quæ me miniſtram ſortita eſt.

Etym. Magn. Διάκτορος, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος. Ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον.

Ex elegis desuntū putat Valk. Ovid. quoq; subinde levibus elegis, nō epico carmini scribendo se natum dicit.

CLXV.

Μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

Neque ex me quærite altiſonum carmen.

Prop. IV, 1, 58 Hei mihi, quod nostro parvus in ore sonus.

Etymol. Magn. Διφῶ, ψηλαφῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ. Καλλίμαχος. Μηδ' ἀπ' &c. In hanc plane ſententiam Ovidius:

Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles.

CLXVI.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

Et calamo refertum fluvium linquens.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος. Καὶ &c.

CLXVII.

CLXVII.

— Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι
Ἔνδιοι καύηκες —

— Et lari urinatores e mari
Venientes meridie.

Etymol. Magn. Δύπλαι, αἱ αἴθυιαι. Καλλίμαχος. Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες. δύπλης ὁ κολυμβητής. Scholiastes Apollonii lib. I. v. 1008. Δύπλειν ἐστὶ τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Δυπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

CLXVIII.

Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.

In Lucinæ laboribus germanam videns.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος. Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλειθυια. Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης; ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης; sic Virgilius:

Altera tum primos Lucinæ experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἴνατος. τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. τίνες ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατινήν. lege Εἰνατινην.

CLXIX.

Μέμβλετο δ' ἐισπνήλαις, ὅππωτε κῦρος ἴοι.

Observabant autem amatores, quando puer iret.

Sc. Acontius. Nihil vel ad Cydippæ petitionem, colligas ex Antistaenet. in Lat. Imo hoc de pudicis mulieribus, quas adolescentes nequeunt nisi per sponsalia sibi conciliare. Non consuetudinis adhibitæ. Saltem in hoc ep. grandiora habet, e Call. Cydippe tabella observat Jos. Mercer. Ruhnk.

Etymol. Magn. Εισπνήλης, ὁ ἐράμενος. Καλλίμαχος.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὅππωτε κῦρος ἴοι.

ὁ ὑπὸ τῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος &c. lege igitur εἰσπνήλης, ὁ ἐρῶν vel ὁ ἐραστής. Theoc. Scholiastes Id. 12. Εἰσπνιλος ὁ ἐραστης, αἴτης ὁ ἐρώμενος. Et ipsum Etymologicon alibi: Αἴτης ὁ ἐρώμενος — εἰσπνήλας καλεῦσι τὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι.

CLXX. (a.s. p. 249.)

Τὺς αὐτῷ σκοτίης ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Quos ei nothos concubina peperit.

Etymol. Magn. Εμπελάτρεια (lege ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταῖρα ἀπὸ τῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος. Τὺς αὐτῷ σκοτίης ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Aut

Aut aliquid desideratur inter τέκεν & γυνή. aut legendum Ευνῇ: & quidem τὸ ν ἐφελκυστικὸν significat vocalem sequi.

CLXXI.

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

Cum filium Bacchum Zagrea peperisset.

Etymolog. Magn. Ζαγρεύς, ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος. Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

CLXXII. (v. xxii.)

Κέκρυπται βυὴ ζάγκλον ὑποχθονίη.

Occultata est falx in caverna subterranea.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς φησι Καλλίμαχος. Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. Vir eruditissimus Sylburgius corrigit, σκηνῇ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. Sed nos, ni fallor, aptius emendavimus, βύνη. quod Etymologico & Hesychio est θαλάμη. Θαλάμη autem est τρώγλη, κατάδυσις. v. Πάπας, nisi forte scripsit κύπη, ap. eundem; idq. proxime accedit ad scripturam Etym. Male. Nam in lex. Θαλάσσα. v. Suid. Hesych. v. βύνη. Pollux. Epicteti X, 110 malit γύπη. Hesych.

CLXXIII.

—— Ο᾽ δ᾽ ἠλεὸς ἄτ᾽ ὀπὶ σίτλῳ

Βλέψας ——

—— stultus autem ille neque ad sittam

Respiciens.

Saping. Hesych. v. Σίτλη; Σιτλεῖ. Antonin. lib. p. 281 ubi intelligitur de nomine, adde indicata Ar. Av. 705 Schol., in qo Scazon, Kappa malis certe, sic legendus: ἐγὼ μέν, ὦ Πεισέτα, δεξιὸς ὢν τῷ ξίφει. quo simul Suid. in Νεὶ τοὺς ἐμοὺς ἐγκωμίους. Hemst.

CLXXIV.

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενος.

O qui stulta patrasti, & hostilia passurus es.

Etymol. Magn. Ηλεὸς, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος. ὁ δ᾽ ἠλεὸς ἄτ᾽ ἐπὶ σίτλην βλέψας. καὶ ἑξῆς. Ηλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενος.

CLXXV.

—— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

Μήτηρ ἐς ὠδῖνη μῆνας ——

Quem in utero ferens mater non implevit

Menses gestationis.

Etymol.

Etymol. Magn. Ηλιτόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλίμαχος. τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας. Qui locus est mendi manifestus: neque enim versus sano pede incedit, neque sententia. Certe non dicitur, mulier gravidas, ὠδίνειν tot menses, sed κύειν. Quid si legamus, Μήτηρ οὓς ἐκύει μῆνας. sed hæc incerta sunt.

CLXXVI.

Ειδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

Scientem deflere candidum taurum. Tib. I, 7, 28 Memphiten plangere docta bovem. Hesych. v. φαλιοπουν. — φαλιοι γαρ οι λευκομέλιωποι.

Etymol. Magn. Ιάλεμος. ἰαλεμίσαι, τὸ θρηνῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Ειδυῖα φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι. Scholiastes Theocriti Idyll. IV. φάλιον λέγεται τὸ λευκὸν. Η δὺ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. Ubi hæc ex illis corrigenda esse acute vidit Is. Casaubonus.

CLXXVII.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Bene enim omnia capiet mea pera.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβωτον ἢ πήραν. Καλλίμαχος.
Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.
Emendat ingeniosa Interpres, ἐπισχήσει. Ego præterea εὖ legerim pro εἰ. Εὖ γὰρ ἐπισχήσει. Notum proverbium, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium.

CLXXVIII.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων ἐυεργέα λάκτιν. Ἐτνῶν Ern. sec. Ruinh. Ep. cr. II, p. 46

Iterum petentem bene fabricatam truam.

Etymol. Magn. Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος. Αὖθις ἀπαιτίζουσα ἔκνων ἐυεργέα λάκτιν. Nescio an legendum sit, Αὖθις ἀπαιτίζουσα νέην ἐυεργέα λάκτιν: *novam* truam. Notandum autem τὸ ἐυεργέα. Λάκτις enim sive τορύνη dicebatur & ἐυέργη. vide Pollucem, Etymologicon Magn. & Hesych.

CLXXIX.

Αἰεὶ τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.

Semper parvis parva dant Dii.

Etymol. Magn. Μίκκοις σημαίνει τὸν μικρόν. Καλλίμαχος. Τοῖς μίκκοις μίκκα

μίκκα διδοῦσι θεοί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86. lib. 4. Ορθῶς γοῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

Antimacho tribuitur ab Herodian. de vocibus Atticis. v. Ruhnk. Ep. cr. II, p. 47.

CLXXX.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Est mihi Magnesius asinus, cum decem plicis in collo.

Etymol. Magn. Μύκλος καλεῖται, ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. Μύκλους οὖν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερές. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. Tzetzes ad Lycoph. p. 109. Μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλους δὲ νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδδηφάγον καὶ κατωφερὲς εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Εστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Magnesia & asinis & equis insignis erat.

CLXXXI.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Et a sinistro brachio plenam ampullam.

Etym. Magn. Ὄλπις. Καλλίμαχος. Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.

CLXXXII.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Ægyptus olim per novem annos exarescebat.

Etymol. Magn. Ποιά ἐστιν ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Suidas: Ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

CLXXXIII.

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον.

Aut terram inaratam arant; & curæ est illis Cereale opus.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτριῶ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν. Καλλίμαχος.

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον.

τὸ Δημήτερος δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρουσαν. Idem in Αφαυροί. τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένον, οἷον, Η ἄφαρον φαρόωσι. τὴν ἀγεώργητον γῆν

ἡγῆν παρὰ τὸ φέρω. lege φὶν pro σφισὶν. Hesych. φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. v. Dan. Heins. Sil. 1, 237.

CLXXXIV.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, κὴ ἃ ψύθος ἔνομ' ἔχυσά.

Scylla mulier malefica, neque falso nomine vocata.

ψεύδης. Ut ψεύδος, ψυδος, sic ψεύδης ψυθης. Ψυθοσ habet A. Ag. 486. Hemst.

Etymol. Magn. Ψίθυρ. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν. ἐγκειμένης τῆς ψύθος. Καλλίμαχος.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, κὴ ἃ ψύθος ἔνομ' ἔχυσα.

Suidas: Ψύθος, ψευδὲς, ψεῦδος. καὶ σὺ ψύθος ἔνομ' ἔχυσα, ἀντὶ τῆς ψευδὲς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Male κὴ σὺ, pro κὴ ἃ.

grammatici obtempero, et cum recentiore γλῶσσῃ ἐταίρᾳ, v. Hemsterh. ad Lucian. περὶ ἀποστάσεως 2. Hemst.

CLXXXV.

Βελλήσιε λαγόνεσσιν ὁμήριον ἐκτήσαντο.

Brilleſi lateribus conterminum poſſederunt.

Galenus, de præſagiis ex pulſibus lib. 3. c. 6. Μήτε τῶν λαγόνων, ὡς σύνηθες, ἀλλ' ἔτω δεῖν φάσκε λαγόνων ἀκούειν, ὡς ἐπὶ τῆς ὄρυς Βελλήσου Καλλίμαχος εἴρηκε, Βελλήσου λαγόνες εἰσὶ νόμῳ ὃν ἐκτήσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum eſſe, nemo non fatebitur. Legere etiam poteris, ἐκτίσαντο, *condiderunt*. Pro Βέλλησος, alii ſcribunt Βέλλησος; quæ ſane verior lectio eſt.

Conjectura firmat Dion. P. 619 ἀνέτρεχον δι κατὰ χώρον ὁμήριον οἶκον ἰδέντο. Κλεῖς γαμίσιος ὀπάων Alciphron Ep. III. 23 εἰσὶ δὲ λάκκαι ἴσην καὶ ἀποστάσιον. Ruhnk. τὰ λιβυάδες Ἀτλαντὶς μέλιτος, ὁμόριον ἐκ Βελλήσιον λαγονὶς εἰλανθέα. Hemst.

CLXXXVI.

Εἰς Ασίνλω, Ἀλυκόν τε, κὴ ἄμπολιν Ἑρμιονήων.

Ad Aſinen, Alycumque, & per urbem Hermionenſium.

Stephanus Byz. Ἀλυκὼ, πόλις Πελοποννήσου. Εἰς Ασίνην Ἀλυκόντε κὴ ἄμπολιν Ἑρμιονήων. Καλλίμαχος.

CLXXXVII.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Phœbus Hyperboreis aſinorum immolationibus gaudet.

S. Bochart. Hieroz. P. I. p. 280. Prochus Hyperboreis asino placatur in origin. Melius esset illo genium tenuiorem allegare, qui sacrificia recusat. Quod etiam probat Politus ad Eustath. D. I. p. 78). Verum praestat servare vulgatam, quod poetice Hyperboreos ostendit, ubi sola, haec sacra facitasse. Hemst.

CLXXXVIII.

Τέρπεσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Delectant Phœbum pingues mactationes aſinorum.

Clemens Protreptico p. 8. Σκύθαι δὲ τὰς ὄνας ἱερεύοντες μὴ παύεσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρός φησι, κὴ Καλλίμαχος. Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς. ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλαχῆ. Τέρπεσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Scholiaſtes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, Τέρπεσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Placet eorum conje-

ctura, qui pro ἐπιτέλλεται scribunt ἐπιτέρπεται. Nisi sic potius interpretari velis; sacra illa fieri solita esse sub solis ortum: ergo ἐπιτέλλεται, *exoritur*.

CLXXXIX.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι Θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.

Per autem se abstergentibus Dii dant melius.

Athenæus lib. 1. c. 2. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον, ὥς πȣ φησὶν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. leg. ἀπομαξαμένοισι. Sic etiã Casaub. ad Theophr. reg. δειπνῶν. p. 224.

CXC.

Δείελον αἰτίζȣσιν, ἄγȣσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργȣ.

Merendam poscunt; manus autem de opere tollunt.

Scholiastes ad P. Odyss. Καὶ Καλλίμαχός φησι, Δείελον αἰτίζȣσιν, ἄγȣσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργȣ. τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν ζητȣ̃ντες. Eustathius quoque habet, ad eundem locum p. 649.

CXCI.

Τόν με παλαιστρίτην ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

Juratus deum palæstritam me septies osculaturum esse.

Hephæstion p. 50. Τȣ̃το μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ. Τόν με &c.

CXCII.

Ἱερὰ· νῦν δὲ Διοσκȣρίδεω γενεή.

Sacra: nunc vero Dioscoridis progenies.

Hephæstion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχȣ, Ἱερὰ. νῦν δὲ Διοσκȣρίδεω γενεή. Callimachũ excusat Dorv. Vañicrit. p. 481.

CXCIII.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τε χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.

Jovi atque Nemeæ donum in gratiarum actionem debeo.

Scho-

Scholiastes Pindari VIII. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διὸς. καὶ ὁ Καλλίμαχος. Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χάρισιν ἕδνον ὀφείλω. pro χάρισιν, legendum χαρίσιον; & intellige χαριστήριον ὕμνον. Suidas: χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρισια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος præterea est placentæ genus. Suidas ibidem: Καὶ χαρίσιοι πλακοῦντος εἶδος. Αριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους. ubi pro παλλακαῖς legendum πλακοῦντας: nam Jambus est senarius. Extat locus apud Athenæum lib. XIV. p. 646. sed & ibi etiam mendosus. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Αριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν.

— ἐγὼ δὲ νῶν
Πέμψω πλακοῦνθ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Ita versus est constituendus: Sequitur apud Athenæum: Εὔβουλος δ' Ἀγκυλίωνι, ὥσπερ ἄρτου ὄντος, οὑτωσὶ λέγει.

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον.

Ita versum restitue qui Trochaicus est. Vide eundem lib. XV. p. 668. Nota; ex Eubulo idem colligi χαρίσιον esse ἄρτον, quia dicit πέττουσα. Unde emendandus Hesychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων; lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenæus ibidem. Διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσια.

CXCIV.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

Ejus factum imitatus est Phalaris.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην) Φάληρος, τύραννος Σικελίας &c. Μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος, λέγων, Τὴν ἐκείνου Φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. In MSto Oxoniensi legitur κείνου pro ἐκείνου. lege igitur, τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Lycophron Φάληρον appellat. v. fr. CXIX.

CXCV.

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Meconam Deorum sedem rursum videre.

Scholiastes Pindari, VII. Nem. Οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ησιόδος. Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνη. καὶ Καλλίμαχος. Μηκώνην μακάρων ἕδραν. ὃν αὖτις ἰδεῖν. lege ἕδρανον. Vulgo hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκώνην μακάρων ἕδραν: quasi sequentia verba alio pertinerent.

CXCVI.

Αρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

Arſinoæ, o Hoſpes, nuptias canere incipio.

Schol. Pind. II. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς ὑτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν, Αρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

CXCVII.

Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

Erginus Clymeni F. victor in ſtadio.

Scholiaſtes Pind. IV. Olymp. Poſt Ergini hiſtoriam, καὶ ὁ Καλλίμαχος. Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

CXCVIII.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

Elin Jovis domicilium Phyleo regnandam reliquit.

Schol. Pindari Olymp. X. Καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν, Διὸς οἰκεῖον (leg. οἰκίον) εἶπεν. Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

CXCIX.

Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

Conſuetudinem & amicitiam cum utroque inſtitui.

Erotianus in Lexico Hippocratis: Συναρθμοῦται, συναρμόζεται, καὶ συνενοῦται. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ἔυνοια καὶ φιλία. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν, Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

CC.

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

Et ſolus adoleſcentum comedebat tutorem.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγράφω, πολυφάγω. Καὶ γόνος αἰρηῶν ἔγραε κηδεμόνα: Καλλίμαχος. ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. Etymologicon Magnum: Γάγγραινα, πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος. Αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γρῶ, ὁ σημαίνει τὸ ἐσθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ, Ἔγραεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος. Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγὼ, οἷον, καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. Ex his appa-

apparet verſiculum hunc jam per ſæcula aliquot in mendo cubuiſſe, ipſo Grammatico fatente. Levi tamen manu & opella ſanavimus; pro τόνος vel γόνος, quæ nihil ad rem faciunt, legentes μόνος, Καὶ μόνος ἀιζηῶν ἔγχεϊ κηδεμόνα, vel κηδεμόνος; ut ἐδίεν ἄρτϖ dicitur, & ἐδίεν ἄξλον. ἔγχεϊ cum caſu accuſativo erit *comedere*; cum genitivo *degustare*. Κηδεμών vel *tutor*, vel *affinis*. Verba & ſententia bene conſtant: hiſtoria ignoratur. Sed notat ingratum animum adoleſcentis neſcio cujus erga tutorem vel affinem, Ἐκδέξ. mſs. Bibl. Reg. Γόγγος, εἶδος ἰχθύος, παρὰ τὸ χέω, τὸ ἰόδωρα. Καλλίμαχος· ὃς ἐχρᾶτο κηδεμονίᾳ ἀντὶ τῦ ἤθους. Galeni Lod. Dorvill. in Misc. Obſ. Nov. T. IX. p. 104 & 105 καὶ γόνος ζώων ὑγρακὸς δὲ μόνος. Ruhnk.

CCI.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνϖ πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Sæpe autem ex lucerna linxit pinguem ſanguinem.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alexiph. Εἶαρ τὸ αἷμα, τὸ λίπος. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνϖ πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiaſtes ibidem: Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα. κὴ Καλλίμαχος, ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον (lege ἔλαιον, τὸ αἷμα τῦ λύχνϖ) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνϖ πῖον ἔλειξαν εἶαρ. Etymol. Magn. v. Ερωδιός. Ἔαρ σημαίνει τὸ αἷμα. ὡς παρὰ Κυρηναίῳ. ἄιμα γὰρ λύχνϖ τὸ ἔλαιον. Τὸ ἔλειξεν ἔαρ. Poſteriora ex primo loco refingenda ſunt. Πλ. Ειν Scal. manil. v. 212 ut dicat C. oleū ex lucerna delecisse: quod intempliſ omen erat infaustū.

CCII.

Ῥήγιον ἄξυ λιπὼν Ἰοκάϛης Αἰολίδαο.

Rhegium linquens urbem Jocaſti Æolidæ.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαϛος ἔκλισεν Αἰόλε, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ῥήγιον ἄξυ λιπὼν Ἰοκάϛης Αἰολίδαο. Idem p. 106. Τότε δὲ τῦ Αἰόλε υἱὸς ἦν Ἰόκαϛος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ῥήγιον &c. Dionyſii Paraphraſtes nuper Oxonii editus. Ἰόκαϛος Ῥήγιον ἔκτισεν, τὴν πρώην Ερυθρὰν καλεμένην, ὡς Καλλίμαχος. Ῥήγιον &c.

CCIII.

Αἱ δὲ βοοκεράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθε.

Illæ autem propter curvum alveum Aræthi capite bubulo.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 67. Ἄραιθος πολαμὸς Ηπείρε, ὃ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται; λέγων ὅτωσι. Αἱ δὲ βεκερήμνειο παραγύλον ἴχνος Ἀραίθε. Corrige, ut ſupra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo:

Βαδν Pott.

— ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
Βάκρανος, ἐκ δὲ δασκίε γλυεάδος
Κρηνοὶ διερραίνοντο κρηναίᾳ ποτῷ.

καυδωδει γίνεται κανδωδει, ad unco. De καυθω, cauteo, vocabulo bene graeco, v. Cangab. ad S. V. Th. Marcil. Hemst. Ruhnk. Ep. cr. II. p. 47 conf. ἀγαγεῖν ἀκαυθῆ.

CCIV.

Ῥάμφεϊ καθνώδει τόργ῾ ἔκοψε νέκυϊ.

Roſtro adunco vulturius laceravit cadaver.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ῥάμφεϊ καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν. Ita Codex MStus Oxonii: nam in vulgatis libris hæc non reperies. Pro τόργος lege ſine dubitatione τόργος *vultur*: Heſychius. Τόργος, γυπὸς εἶδος αἱματορρόφου. Καθνώδει eſt vox nihili: neque difficile erit veram lectionem reperire: ſed in præſentia nihil ſuccurrit.

CCV.

Καὶ κέμνον κυκεῶν῾ ἀποσάζοντος ἔραζε.

Et liquorem cyceonis humi deſtillantem.

Tzetzes ad Lycoph. p. 91. Κέμνα, εἶδος κεμβῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόσταγμα (lege ἀπόσαγμα) τῶ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Καὶ κέμνον κυκεῶνος ἀποσάζοντος ἔραζε.

CCVI.

Τόφρα δ᾽ ἀνιχύσῃ Βοαστὸν λόφον, ἔγρετο Τιτώ.

ανιαχειν τὸ αἰρεσθαι, ad altum tollendi, efferendi, vel orandi ſignificationem habet. interea efferens ſublatam experrecta ſit dies." Ol. VII. 613 ἡλίου κατιόντος καὶ ἀνιαχόντος ἐπὶ δυσμὰς ἐν βροτῶν ἐλπὶς ἐγείρεται. ad λόφον referendi quo nititur, nadiam, ſplendet, ſignificatu, ſimili ſc. CCLVII. Ruhnk.

Interea autem aſcendens Boſſum clivum experrecta eſt dies.

Tzetzes ad Lycoph. 135. Τιτῶς, τῆς ἡμέρας. ὡς φησι καὶ Καλλίμαχος. Τόφρα δ᾽ ἀνίχυσσι Βοαστὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ.

Cod. MStus ἀνίχυσσα Βοαστὸν. Collem illum Βοαστὸν equidem neſcio. An legendum μέσσον *medium*. Qui verſant codices Græcos manuſcriptos, ſciunt ω & β non niſi minuto apice inter ſe differre. An Βοαστὸς λόφος idem qui Φηγίς πάγος apud Lycophronem? Ἠὼς μὲν αἶπὺν ἄρτι Φηγίς πάγον Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο πηγάσι πλεροῖς, Τιδωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας Λιπᾶσα.

CCVII.

Τὴν μὲν ὅ γ᾽ ἐσπέρμηνεν Ἐρινύϊ Τελφουσαίῃ.

Quam ille procreavit ex Erinnye Telphuſæa.

Tzetzes ad Lycoph. p. 157. Ἐρινύς, ἡ Δημήτης ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένη. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τὴν μὲν ὅ γ᾽ ἐσπέρμηνεν Ἐρινύϊ Τιλφωσσαίῃ. Ubi pro Τιλφωσσαίῃ reponendum Τελφουσαίῃ. Tilphoſſa enim in Bœotia eſt: ſed hic urbs quædam Arcadiæ memoratur; ut ipſe Tzetzes teſtatur: ea autem dicta eſt Τέλφουσα. Vide Stephanum. De Cerere Erinnye multa Pauſanias in Arcadicis p. 256. apud quem

Θέλ-

Θέλπουσα urbs vocatur, quæ Callimacho & aliis Τέλφουσσα: & ibi gentile Θελπουσαῖον, quod hic Τελφουσσαῖον. *Quam procreavit ille:* is est Neptunus. Filiæ vero nomen erat ἐν τοῖς ἀπορρήτοις. Pausanias ibidem: Τὴν δὲ Δημητέρα τεκεῖν φασιν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα εἰς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσι.

CCVIII. (est H. in Dian. 231.)

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Αχαιῶν ἄστεα κήδειν.

Teucrorum quando naves Achivorum urbes vexare.

Tzetzes ad Lycoph. p. 165. Τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες (lege Τρῶες) ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τεύκρων ἡνίκα νῆες Αχαιῶν ἄστεα κήδειν. Fortasse legendum κήδευν, *vexabant.* Nam & κηδέω ea significatione dicitur, si fides Hesychio. An legendum κῆαν, *incenderunt?* an δῄουν, *spoliarunt?*

CCIX.

Φωκείων μέχρις γε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

Dum Phocæensium magna ferri massa manet in mari.

Schol. Sophoclis ad Antigonam p. 225. Ὡς καὶ Καλλίμαχος. Φωκείων μέχρις γε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

ad Simp. Chron. p. 651. — Φωκέας (-εῖς) et tamen Callim. ἀδετ. -αίων scripsisse. Ern.

CCX.

Αυτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Continuo sponsam cum puero patrimo matrimo.

Suidas: Τάλις τάλιδος, λέγεται παρ' Αιολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλλίμαχος. Αυτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αντιγόνῃ. Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει. Eadem habet Scholiastes ad hunc Sophoclis locum p. 240.

CCXI.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

Leonis exuvias circum humeros gestare.

Scholiastes Apollonii lib. 1. v. 1243. Κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντά φασι θῆρα. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

CCXII.

Καὶ τὰ μὲν ὥς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελεέσθαι.

Et hæc quidem ita postea eventura erant.

Est versus Apollonii Rhodii 1309. lib. 1. ubi Scholiastes: Καλλιμάχου ὁ στίχος.

CCXIII.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Imbrase; sic enim appellatus es pro Parthenio.

Schol. Apollonii lib. 11. v. 868. Ἴμβρασος πόλαμὸς Σάμου πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος. Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου. Idem lib. 1. v. 187. Ἴμβρασος πόλαμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCXIV.

Ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης.

Utrumque & boum stimulus & terræ mensura.

Scholiastes Apollonii ad lib. 111. v. 1322. Ἀκαίνη ἀντὶ τοῦ κέντρου. Ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρημα. ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

CCXV.

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἦχι μάλιστα.

Rhipæo mittunt a monte, ubi maxime.

Scholiastes Apollonii 1v. 284. Ῥιπαῖα ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς, ὡς Καλλίμαχος. Ῥιπαίου &c.

CCXVI.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Una autem pariter stramenta & stercorea purgamenta sustulit.

Schol. Aristoph. Vesp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων. Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Eadem prorsus habet Suidas v. Ἴπνια. Hæc accipio de Hercule Augiæ stabulum purgante, fluvio immisso. Ἴπνια de stercore animaliū dici durū vdtr. Agitur Ruhnk. Ep. cr. II, p. 40 cū Suid. v. ἄειρεν praefert ἴπνια λυματ' ἄειρεν.

CCXVII.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

Navicula Sidonia me ex Cypro huc deportavit.

Schol. Aristoph. ad Aves p. 392. Γαῦλος, Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπρισπώμενον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. Κυπρόθεν Σιδώνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

CCXVI.

CCXVIII.

Οὐδ' ἔπι Ϝ Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Neque amplius Phthiorum regnum obtinuit.

Ammonius Περὶ λέξεων Διαφόρων. Φθῖοι, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ Φθιῶται, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ηγνοίηται ἐν ὁ Καλλίμαχος. Οὐ δέ τι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθῖοι dixerit pro Φθιῶται, sed noſtrum a culpa liberant Stephanus Byz. & alii.

CCXIX.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνθόμαντα πυθοίμην.

Mori equidem velim; cum illum expiraſſe audivero.

Scholiaſtes Æſchyli Choeph. v. 436. Επεὶ ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν] ἐκ τούτου εἴρηται τὸ Καλλιμάχου, Τεθναίην, &c.

CCXX.

Καὶ Παλλάς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην.

Et Pallas, quod Delphi eam dedicabant Pronæam.

Scholiaſtes Æſch. v. 21, Eumen. Παλλὰς Προναία] Καλλίμαχος. Καὶ Παλλὰς &c.

CCXXI.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Donec ad Calauriæ venit permutationem.

Scholiaſtes Æſchyli, Eumen. v. 27. Τὴν Πυθὼ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαύρειαν ἐδίξατο. Καλλίμαχος. Μέσφα &c. Vide proverbium, Αντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν. Strab. notat, pro Calaureia Tacitum habere Strab. VIII, p. 374. Calaureiæ Vopiſc. accepit pro Delo, pro Pythia Tac. Memoria lapſus Schol.

CCXXII.

Ὃς δ' ἑτέρῳ κάκα τύχει, ἑῷ κακὸν ἧπαρ τεύχει.

v. Suid. v. Παιζας. et Kuster.

Qui autem alteri mala machinatur, ſuo jecori malum machinatur.

Euſtathius ad E. Il. p. 395. Αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι βόουλο Οἵ τ' αὐτῷ] Τοῦτο ἀρχὴ γέγονε γνωμικῆς, ὡσῶτεν μὲν Ησιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τῷ ἐποντος, Ως ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν, ἑῷ ἧπατι τεύχει. Unde veriſimile eſt ſic a Callimacho ſcriptum eſſe;

Ὃς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἧπατι τεύχει.

Nam Hesiodi est istud:

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.

CCXXIII.

Τοῦ τε μεθυπλῆγος Φροίμιον Αντιλόχου.

Et vino saucii Antilochi exordium.

Eustathius ad Z. Iliad. p. 485. Ορθοπλὴξ, ἀκανθοπλὴξ, νωτοπλὴξ, οἰστροπλὴξ καὶ μεθυπλὴξ, ὡς Καλλίμαχος: Τοῦ μεθυπλῆγος Φροίμιον Αντιλόχου. Si non libet inserere τὸ τε; sic versum constitues,

— τοῦ μεθυπλῆγος
Φροίμιον Αντιλόχου —

CCXXIV.

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Ευρώταο κομίσσαι.

Equos petere ex Eurota calamintha referto.

Eustathius ad Odyss. Δ. v. 1. Οἱ δ' ἷξον κόιλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.] κητώεσσαν, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Ζηνόδοτος, καιετάεσσαν γράφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Ἐυρώταο κομίσεαι. ποταμὸς δὲ Λακωνικὸς ὁ Ευρώτας. Legendum καιετάεντος, & κομίσσαι. Enimvero, cur *equi* dicantur καιετάεντες, nihil comminisci poteris: at Eurotas καιετάεις, eadem de causa, qua ipsa Lacedæmon καιετάεσσα. Calamintha nascitur in locis humidis. vide Dioscoridem & alios. Nicander in Ther.

Ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας
Ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο — V. Strab. VIII, p. 564 et Casaub.

CCXXV.

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

Cum adhuc esset veste discincta, & ex altero humero fibulata.

Scholiastes Euripidis, Hecub. v. 934. Αἱ Λακεδαιμόνισι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. Καὶ Καλλίμαχος. Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

Valk. suspicatur esse ex Hecale: quod Theseus illi venationi apri Caledonii interfuit.

CCXXVI.

Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αιτωλὸν Ἄρηα.

Eo ad monstrum Caledonium: duco autem Ætolum Martem.

Scho-

Scholiastes Euripidis Phœniss. v. 136.

Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Καλλίμαχος.

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τέρας Καλυδῶνος, est *aper ille Caledonius*. Et legendum εἶμι pro εἰμί. Loquitur hæc, ut opinor, Meleager Ætolus, qui venationi illi interfuit, & quidem præfuit.

CCXXVII.

Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χέρα Καλλιφόωντος.

Ne tu, Theagenes, abscindas manum Calliphontis.

Suidas v. Πονηρός. Επὶ πονηρία τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν. ὃς πρῴδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτῷ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Παντὰ ἀγαθά. ὕστερον μέν τοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέας. κακεῖνος ὑποδείξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα, ἀπέκοψε. καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ ἐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος. Μὴ σύ γε Θειόγενες, κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. Legendum Θειάγενες, pro Θειόγενες; ex hoc ipso loco, & altero v. Κιλλικῶν & ex Scholiaste Aristoph. in Pace p. 446. Θειάγενες autem secundam syllabam brevem habere, constat ex Aristophanis Lysistrata p. 542.

— ἡ γ' ἦν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τ' ἀκάτιον ἤρετο.

Ubi tamen posterior versiculus manifesto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

- - Ἡ 'γῶν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τὐκάτειον ἤρετο.
- - *Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates simulachrum consuluit.

Suidas: Ἑκάτειον, ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία. Θεαγένους ἑκάτειον. ἐπὶ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών.

CCXXVIII.

Ἑρπετὰ, τῶν ἀιεὶ τεθράφαται λοφίαι.

Animalia, quorum semper nutriuntur jubæ.

Scholiastes Nicandri; Alexiph. p. 88. Περὶ τῆς σμίλου φησιν Ανδρέας, περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολοφοῦρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολόφουρα δέ εἰσι βόες, ἡμίονσι. Καλλίμαχος δὲ, Ἑρπετά. Τῶν ἀεὶ τετρύφαται λοφίην. Pro κολόφουρα scribendum λόφουρα; ut extat apud ipsum Theophrastum. Ea sunt asini, muli,

muli, equi, boves &c. Ælianus de Animal. IX. c. 27. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ἄδει δένδρόν τι φύεσθαι, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ὦ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν. Ubi notanda est negligentia Æliani: dicit enim ex Callimachi sententia ἑρπετὰ *serpentes* similum gustantes mori. Atqui ἑρπετὰ τῶν λοφίαι &c. περιφραστικῶς sunt ἑρπετὰ λόφυρα, hoc est, τὰ λόφυρα τῶν ζώων. Ἑρπετὰ enim poetis sunt *animalia quæcunque*. Hesychius: Ερπετὰ, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γήϊνα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα. Emendavimus ante in τεθράφαται pro τετρύφαται. a τρέφω τέθραμμαι.

CCXXIX.

Ex Cydippe. v. Piers. verit. p. 100

Λῖρος ἐγὼ, τὶ δέ σοι τὸν δ' ἐπέθηκα φόβον;

Impudens ego, cur tibi hunc timorem injeci?

Hesychius: Λειριόεντα διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλιμαχος. λῖρος ἐγὼ τιδὲς ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον. Ubi Salmasius legit, Λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον. Hujus an nostra emendatio concinnior sit, alii judicent. Tydeus, opinor, negaverit, se unquam perterritum fuisse.

Sic Aristaen. Ep. 2, 10 Cydippe Call. imitans: ὦ δυσέυχης ἐγὼ, τὶ δέ σοι τοῦτον ἔπηγον φόβον.

CCXXX.

Αρμοῖ πὰρ Δαναὸν γῆς ἀπὸ βουγενέων.

Nuper *veni* ad Danaum ex apum.

Hesychius: βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος. Ἄρμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βουγενὴς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γενναῖται. Etymolog. Magnum. Αρμοῖ, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Αρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγενέων. Si his magistris habenda fides; recte se habent Αρμοῖ & βουγενέων: Cætera sunt incerta. *Apum terræ*, Hybla fortasse, vel Hymettus. v. Scal. Euseb. a. MCCL, p. 71.

CCXXXI.

Ηδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο,

Delectata ordinibus ductorum belli.

Hesychius: Νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι, νεκροῖς, ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς. Ηδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. Nam ἐπίσκυρος eidem est ἄρχων, ἔφορος, βοηθὸς. Apud eundem alibi vitiose: Επιχύρους, ἐπικούρους χ pro κ. Intellige autem Minervam: ut Hymno in Lavac. Pallad.

v. Kuster h. l.

Ἔξιθ' Αθαναία, πρεσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.

CCXXXII.

CCXXXII.

Εικαίῳ, ϝ ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετείς.

Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.

Suidas. Εικαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος. Τῆς εἰκαίης ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετείς. τετέσιν, ἧς τὰ ἀποβρασμαῖα ἦγεν τὰ πίτυρα ἐκ ἀπέκρινεν, ὐδὲ ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρός, ἀντὶ τε ἄσεισον. το ἄλευρον. Idem: Αποβρασματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμαχῳ. ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετείς. Idem: Αλετρὶς, ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμαχῳ. Se βραττειν, απο βραττειν v. Ruhnk. Timae. p. 16

CCXXXIII.

Εἶπον τ' ἀνδίκτιν τε μαλ' εἰδότα μακρὸν ἁλέσθαι.

Muscipulam & laqueum longe salientem.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρα. Αεσχοφάνης ἐν Φοινίσσαις κίχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μαλ' εἰδότα μακρὸν ἁλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendosissimus, recte ita emendatus est a viris eruditis, fide Etymologici Magn. Ανδίκτης, inquit ille, εἶδος παγίδος. Ανδίκτην τε μαλ' εἰδότα μακρὸν ἁλέσθαι. Sed præterea est aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadversum. Legendum enim: Ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. *Aristophanes in Pluto muscipulam vocat* εἶπον. Et ita sane Codex MStus qui fuit Isaaci Vossii. Frustra tamen quæres id vocabulum in ea fabula Aristophanis. Nimirum jam per sæcula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad sedem pristinam reditura. Extat locus p. 41.

Ο' δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Legendum inquam, Ο' δ' ἶπος; cum autoritate Pollucis; tum ipsius sententiæ causa; quæ hoc pacto plus salis Comici & plus ridiculi in se habet. Τὸ ἰπνὸς tamen agnoscunt Scholiastes & Suidas v. Ιπνὸς, qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum refert. Nam & in eadem fabula alia lectio mendosa a Scholiaste illo ceu vera agnoscitur. p. 20.

Ασπάζομαί δ' ὁτιὴ ϖεϑύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμβρως κὲ καταβεβλακευμβρως.

Συντεταγμβρως, ait ille, καθωπλισμβρως μετὰ τάξεως. Atqui illud συντεταγμβρως in metri leges peccare liquido apparet. Legendum

Καὶ συντεταμβρως, κὲ καβαβεβλακευμβρως. Tum. at Hamlet. Plut. p. 278.

CCXXXIV.

Ανδρ' ἑλαιοὶ Δεκελειόθεν ἀμπωρεύοντες. Voss. Catull. p. 123 Lucif. ανήρ ἐς δ' Ηλιον Ηλιαδεν αμπωρ. ad Hesiod. Steph.

* * ex Decelea trahentes.

Etymol.

Etymol. Magn. Αμπρεύω. ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τῆ ἔλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, οἷον, Ανδρ' ἐλαιοὶ δ' ὐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. Locus sane corruptissimus, quique & aliorum & maximi Casauboni ingenium elusit. In luxatis illis statim agnovi sanam lectionem Δεκελειόθεν: postea autem conjecturam nostram plane firmavit Stephanus Byzantius. Δεκέλεια, τὸ τοπικὸν, Δεκελειᾶθεν. παρὸ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Ad hunc ipsum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ' ἐλαιοὶ, nihil in præsentia habeo quod reponam.

CCXXXV.

Δαίμων τί κόλποισιν ὑπιπύθσι γυναῖκες.

* * in sinus inspuunt mulieres.

Scholiastes Theocriti, Idyll. VI. Ως μὴ βασκανθῶ δὲ τελὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον] Ποιοῦσι καὶ τοῦτο μέχρι τῆ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος. Δαίμων, τί κόλποισιν ἐπιπτύθσι γυναῖκες. Si versum integrum esse statuis, leges; Δαῖμον, τελὶς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum. Καλλίμαχος δ' Αιτίων. (τετάρτῳ Αιτίων) Τελὶς κόλποισιν ἐπιπτύθσι γυναῖκες.

CCXXXVI.

—— Αλλ' ἐπακοὺς. Οὐχ ἔχει.

—— Sed audientes. Non habuit.

Etymol. Magn. Ακοὺς. Καλλίμαχος. Αλλ' ἐπακοὺς ὐκ ἔχεν. ἐπακούσας. καὶ ἀκοὸν, ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.

CCXXXVII.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν ——

Illum quidem super lectulum collocavit.

Etymol. Magn. Ασκάντης, κλινίδιον ἐυτελές. Καλλίμαχος. Καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν.

CCXXXVIII.

Recte Et. λατρον, mercedē. V. Sylb. In Suid. ατὶ ε cod. Sod. Jac. gron. p. 89 Emend. in Suid. & probb. Kusten. exter. Antigon. p. 89 Comunē habet originē cū latro." Varr. l. l. VI, p. 74. latrones acti- qi conducebantr mercēde ita enim mercēs dicte graece λατρον, Emale vulg. exhibitographia κάθτ και λατρον, quod recte em. a λαω, capio, unde et λαφυ. Δέκα δ' ἄσελας αἴνυτο λύτρον.

Decem autem talos cepit pretium redemptionis.

Etymol. Magn. Ἄσελας, ἀστραγάλας, ὑποκοριστικῶς. Καλλίμαχος. Δέκα δ' ἄσελας αἴνυτο λύτρον. Suidas: Ἄσελα, οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄσελα αἴνυτο λύτρον, παρὸ Καλλιμάχῳ. Potior lectio est, quam Etymol. repræsentat.

[Festus. „latrones antiqui eos dicebāt, qi conducti militabant anno 78 λατρός. mānāt λαζω, λελαδα, λάζησις, qi mercēde capit, λατρον, mercēs, etc.] Zoρ-

Ruhnk.

CCXXXIX.

Ζορκὸς —— Πέντε νεοσμήκτους ἄτειας.

Capreæ quinque talos recenter politos.

Euſtath. Iliad. Ψ. p. 1398. Τὲς τοιὲτες ἀσραγάλες ἀσερίας ἢ ἄσερας ἔλεγον. Καλλίμαχος ἔν ζορκός πε λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμίκτους ἄσερας.

CCXL.

- Ὅσον βλωμῦ πίονα ἠράσατο.

- Quantum amavit pinguem bucceam.

Etymol. Magn. Βλωμὸς, ὁ ψωμὸς. Καλλίμαχος. Ὅσον βλωμῦ πίονα ἠράσαλο.

CCXLI.

Τὴν δὲ γενὶὼ οὐκ οἶδα ——

Genus autem non novi ——

Etymol. Magn. Γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γλυὴ. ἀπὸ τῦ γλυῶ γλυὴ, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή. Καλλίμαχος. Τὴν δὲ γλυὴν ἐκ οἶδα.

CCXLII.

Γράμματα δ' ἐχ ἕιλιοσεν ἀπόκρυφα. Εκκλ. Nicomb. Ep. cr. II, p. 47.

Libros autem non verſavit reconditos.

Etym. Magn. Γράμματα σκάλλειν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλίμαχος. Γράμματα δ' ἐχ ἕιλιοσεν ἀπόκρυφα. καὶ, Ὁμήρειον δὲ καλεῖται Γράμμα. Quod poſterius Fragmentum ſupra habet, in Epigrammate VI. Et Ammonius Περὶ Λέξεων &c. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πέ φησι, Γράμματα δ' ἐχ ἕιλιοσεν ἀπόκρυφα. τουτέσι τὰ συγγράμματα, ſic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα.

CCXLIII.

Ἐς δαΐν ἐρχομένων ——

Ad pugnam venientium.

Etymol. Magn. v. Δῆρις. Παρὰ τὸ δάω τὸ σφάζω καὶ κόπω γίνεται ἄτομα δαΐς βαρύτονον. Καλλίμαχος, Ἐς δαΐν ἐρχομένων.

Διά-

CCXLIV.

Διάσμαλα φάρεος ἀρχήν.

Licia vestimenti initium.

Etymol. Magn. Ἡ πρώτη τῆ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος. Διάσμαλα φάρεος ἀρχήν. potius tamen legerim, Διασμά τε φ. ἀρχήν.

CCXLV.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λώφιν.

Uvidam autem excussit chlamydem.

Etymol. Magn. Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος. Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λώφην. Suidas: Λώφη θηλυκῶς ἡ χλαμὺς. Διερὴν ἀπεσείσατο λώφην.

CCXLVI.

Δίκροον φίτρον ἀειραμένη.

Lignum bifurcum tollens.

Etymol. Magn. Δίκρον καὶ δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Καλλίμαχος. Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Pro φίλτρον recte Casaubonus, φίτρον.

CCXLVII.

Oppian. Halieut. II. 618 δεξιὸν ἐκ λαπάθων.

Τὸ δ' ἐν μέλαν εἶαρ ἔλαπεν.

Sanguinem autem atrum exsorbuit.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἷμα. καὶ ἐιαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὡς φησι Καλλίμαχος. Τὸ δ' ἐν μέλαν εἶαρ ἔδαπεν. pro ἔδαπεν reposuimus ἔλαπεν; λάπειν, *lambere*; δάπειν, *vorare*. Sic apollod. Mythol. 1. 3. 3. δ' Λυκάονος παῖδα ἔφαγον, αἷμα τ' ἔδαψαν. Corr. ἔλαψαν.

Vox glossematica ἔρως pro deo utitur fr. CCJ. ib. lege fort. δεῦρ' ἐπὶ τοῦς. Suid. v. τοῦς. Τὰν ἐπὶ τοῦς ἀξεινοι λυθρώπι κακ ἐιαρ πέπλη βαθεῖ.

Ἔρως, ὄνομα τοῦ θεοῦ. Ἀντίμαχος ὁ Τήιος ἐν τῇ Λυδῇ. Ἔρωτα δὲ τὸν θεὸν ἔφη καὶ Ἀντίμαχος ὁ Τήιος ἐν τῇ Λυδῇ. Ruhnk.

CCXLVIII.

Ser. b. 6ev, ut cū seq. cons. longā syll. efficiat. Dactyl. loco nō habet. cū vv longā sit.

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε ——

Neque clamor præconis cessavit.

Etymol. Magn. Ἐλινύειν, ἀργεῖν, χολάζειν. Καλλίμαχος. Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε. D. H. in Cens. 48.

CCXLIX.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας ——

Feræ abrumpens immane cornu.

Etymol.

Etymol. Magn. v. Ερωή. Καλλίμαχος. Ερώησας θηρὸς ὁλοὸν κέρας. τὸ εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. Suidas: Ερωεῖς, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρώησας δὲ μειώσας, κατεάξας. Ερώησας ὁλοὸν κέρας. Καλλίμαχος. ἐρωήσαι: cohibere, reprimere, coërcere et impetu aliquo minuere et frangere. H. in Del. 132 de flumine. Hinc insolentius dictum ἐρώησας κέρας, ubi frangere possis interpretari, quasi pro κλάσας dixit. Recte ergo Hesych. ἐρωήσαι· κωλῦσαι, nec e Call. restituendum κλάσαι.

CCL.

Ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.

Ventrem bubalum, quem maxime expetunt.

ἐχῖνος dicitur de pluribus rebus, in his de ventre improprie, a cavitate aptis ad capiendum aliquid; ἐστὶ pro ἔδω, cavo et facto, unde Plaut. „echini fartis" Ventriculus" dein echinus, quia et receptacula cibi, aut ipsa ea cibo farcta sunt, aut aliis minutis rebus: et tali „venter farto" dicitur Hellingius. V. 2 Hesych.

Etymol. Magn. Εχῖνος ἡ γαστήρ, ὡς φησι Καλλίμαχος. Ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον. ἐξ. ms. Reg. καλως δε καλλιμαχος των βοων τας κοιλιας (εχινον) εἰπεν. Ιδου: Εχινος καλη γαστηρ· οτι μαλιστα βοων θεουσιν εχινον. Καλλιμαχου (απ Καλλιμαχος) ἀκουεται δ' εχινον αι βικιναι, ἁ μεν εχινον βρεκον, αντι εκ λιβητα.

CCLI.

Τίνος ἠέλιον ἵσατε τῦτο;

Cui monumentum hoc ſtatuitis?

Etymol. Magn. Ηελια, τὰς τάφρες. Καλλίμαχος. Τίνος ἠέλιον ἵσατε τῦτο. Pro ἵσατε, ἔσακε reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio ſit, ἵσατε. Αι pro ε fatalis error exſcriptoribus Græcis.

CCLII.

Ἦρ' ὅπι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος —

— Ἦχι γέγεια

Ἄνθεα μήκωνός τε —

Certe ita ſe habere famam vetuſtam

— ubi antiqui

Flores papaveriſque —

Etymol. Magn. Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος παρὰ Εκαταίῳ. Καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. ἠγὴ, Ηχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Quem locum ſupra emendavimus pag. 356.

CCLIII.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ —

Maledica cum lingua —

Etymol. Magn. Κηκὰς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλίμαχος. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ Scholiaſtes Nicandri: Κηκὰς, κακόεργος ἢ κλευαστική. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ: Et in alio loco depravate; κακὰ δισὰ γλώσσῃ.

CCLIV.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

Cui ſimile ſcriptum Coum.

Etymol. Magn. Κῶος σὺν τῷ γράφεται. ἐπειδὴ εὑρηται κατὰ Δίγολλον. Καλλίμαχος. Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

CCLV.

— Λύχνα φανείη.

— Lucernæ appareant.

Etymol. Magn. Ο λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Λύχνα φανείη.

Videtur ex eodē carmine quo fr. XI.

CCLVI.

Τέρπνιζοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες —

Jucundissimi autem parentibus tum filii.

Etym. Magn. Τερπνὸς, τερπνίων, τέρπνιζος. Καλλίμαχος. Τέρπνιζοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες.

CCLVII.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Lucida tum orta est aurora.

Etym. Magn. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, φαερός. Καλλίμαχος. Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

CCLVIII.

Καλλιχόρᾳ χθονὸς ὦ Ρεία θυγατήρ.

Pulchris choreis celebratæ Telluris o Rhea filia.

Priscianus pag. 554. *Æoles τῇ υ ascribunt o non ut diphthongum faciant ibi: sed ut sonum υ Æolicum ostendant: ut Callimachus.* Καλλιχόρᾳ χθονὸς ᾱρίας θυγατήρ. Emendavimus, ut nobis visum est. Rhea Telluris & Cœli filia. Cæterum vix dubitandum quin apud Priscianum *Callimachus* vitiose positum sit pro Alcæus: Quid enim Cyrenensi cum Æolibus?

CCLIX.

Καὶ Αμαντίνιν ᾤκισαν Ωρικίην.

Et Amantinam condiderunt Oriciam.

Stephanus Byz. Ἀβαντίς. τὸ Ἀβαντία θηλυκόν. ὅθεν κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Αμαντία ἐκλήθη παρὰ Αντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ Περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Αμαντίνην, ὡς Λεοντίνην αὐτὴν φησι. Καὶ Αμαντίνην ᾤκισαν Ωρικίην. Idem: Αμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα πλησίον Ωρικοῦ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοσησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Αμαντίνην αὐτὴν φησι.

Μύν-

CCLX.

Μυνδότεροι νεπόδων.

Mutiores piscibus.

Et. ms. Reg. μάταιος — παρα το θαλασσα θαλασσιος, θαλασσαῖος. Καλλιμαχος· πολυθαλασσιων μανδοτερον επιδων. Unde Ern. efficit frgm. πολυ θαλασσαιων μυνδοτεροι νεποδων.

Stephanus Byz. v. Βάλδος. Τὰ εἰς δος δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τῆς δ' ἄφωνον, βαρύνεται, ἐι μὴ ἐπιθετικὰ ἔιη. Ινδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ. Τολορδὸς, Μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται. ἀφ' οὗ Μυνδότεροι νεπόδων, παρὰ Καλλιμάχῳ.

leg. τολορδὸς, ut voluit Holst., et e ms. Voss. ed. Berkel. Haec suspecta, ut orta e superioribus, ubi literae ἀφωνὸ mentio. Et in loco Callim., qui ad rē Steph. nō facit, in marg. adscripta vdtr ad illustrandū μυνδος.

CCLXI.

— Μύθου δὲ πασαίμην

Ηδιόν —

— Sermone autem explerer

Suavius. —

θυμῷ recte Ruhnk. Ep. cr. II, p. 40. γευσασθαι, εσθιεσθαι, de sermonibus repetitr, πασασθαι (pro audire) nō credo. Et st ap. Athen. sermo de cibo capiendo. Vult ostendere recentiores dixisse πασασθαι pro ad satietatē edere". Sensus: „malim satiari thymo", qāvis tenui et plebeio cibo. θυμος, cibus rusticus Ar. Plut. 253.

Athenæus lib. 1. c. 18. Οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλιμαχος. Μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον.

CCLXII.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

Difficilis est ira mortalium.

Scholiastes ad B. Odyss. Ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

CCLXIII.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

Et calce *equitis* equus incitatus.

Pindari Scholiastes Olymp. XIII. Ιππείοις ἐν ἔντεσιν) Δίδυμός φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι τὸν κεραμεικὸν τρόχον, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν; ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος. Πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, Πτέρνῃ θ' ἵππος. Est membrum versus pentametri. Sententia est: Didymus ait ἵππεια ἔντεα apud Pindarum notare *rotam figularem:* idque metaphora duplici. 1. Quod rota sit; & omnis rota ad equos quodammodo pertineat, sc. in curribus & vehiculis. 2. Quod rota figularis utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, testem esse Callimachum, Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

CCXLIV.

Αυτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε —

Cum ultro illis vaticinatus est —

Scholiastes Pindari IV. Pyth. Ἐνθένδε καὶ αὐτώρης ὁ τρίπους. Καλλίμαχος. Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλευσμένης τινὸς, ἀλλ' ὅτε ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.

CCLXV.

Κολχίδος ἐκ καλάμης ——

Ex Colchica ſtipula ——

Schol. Pindari IV. Pyth. Κόλχοι δὲ ἔχυσι καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος. Κολχίδος ἐκ καλάμης.

CCLXVI.

Ἢ ὑπὲρ ἀυσταλέου Χαρίτων λόφον ——

Aut ſuper aridum Gratiarum collem.

Scholiastes Pindari V. Pyth. Κάπον Ἀφροδίτας, τὴν Κυρήνην φησίν, ὡς καλλίκαρπον, καὶ ἀφ' τοῦτο ἐρώσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ἀνόμασεν ἔτος, Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος. Ἢ ὑπὲρ ἀυσταλέου Χαρίτων λόφον.

CCLXVII.

Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

Calidæ Veneris harmoniam.

Scholiastes Nicandri ad Theriac. Θιμβρὴν, τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. Καλλίμαχος. Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

CCLXVIII.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ὅτι φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Inter alia autem diis adolere fruges melle conſperſas.

Scholiastes Nicandri ad Alexiph. Ὄμπνας λέγουσι πυρὸς μέλιτι διδευμένους. καὶ Καλλίμαχος. Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

CCLXIX.

Αἱ νῆας ἀλιβδύουσι.

Quæ ſubmergunt naves.

Tzetzes ad Lycoph. p. 59. Ἀλιβδῆσαι κυρίως λέγεται, τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τροπὴν τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον (lege κατὰ τροπὴν, hoc eſt permutatione ηι in υ) ἤτοι ἀλὶ δῦσαι. καὶ Καλλίμαχος. αἱ νῆας ἀλιβδύουσι.

CCLXX.

Ἄψ ὅτι Θερμώδοντος ὁδεύεσκον ——

Retrorſum ad Thermodontem ibant.

Tzet-

ἀυστ. Conj. Ruhnk. ἀυσταλέῳ Hemst. Horat. ſcilic. aprili. Lucr. Neigh. aridæ. ἡμιβλήμενος. Euphorion Pollux. IV. 95 ἀφαίσιος ουκ ἀφαίσιον ὀσχοινίον Καλλιμάχου ἀφαίσιον ὀσχοινίον ἀφαιρετὸν ὀσχοινίον Ruhnk. corr. Pierſ. ad Moerid. Att. p. 79. D. Heſych. Heſych. p. 13 Ruhnk.

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμώδων ἔστι μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπου, ὅπου ἦσαν αἱ Αμάζονες. ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων καὶ Ὕψαρνος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλίμαχος. Αψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὁδεύετον.

CCLXXI.

Εδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

Mortales nos urbes condidimus.

Ammonius ad Περὶ Ερμηνείας p. 27. Ανθρωπος μὲν κατὰ τὸ Διαρθρῶν τὴν ὄπα, ἢ ἄνω ἔχειν τὰς ὦπας. μέροψ δὲ ὡς μεμερισμένη χρώμενος τῇ ὀπί. βροτὸς δὲ, ὡς μορτὸς, καὶ μοιρητὸς. διὸ καὶ τὸ, Εδείμαμεν ἄστεα μορτοί, φησιν ὁ Κυρηναῖος. Orion περὶ ἐτυμολογιῶν. Βροτὸς. παρὰ τὸ μείρω μορτὸς εἰρηται ἄνθρωπος. Καλλιμ. ἐδ. ἀστία (melius forte qā ἀστεα) μ.

CCLXXII.

— Υπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη,
Αλκάθοόν τις ἄπυστος —

Ultra mare ille habitavit,
Qui Alcathoum, ignotus —

Scholiastes Sophoclis, principio Oedipi Colon. τὶς ὀ πυσματικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου. ὅτι δὲ τῷ τὶς ἀντὶ τοῦ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως. Υπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Αλκάθοόν τις ἄπτυστος. Pro ἄπτυστος leg. ἄπυστος. Verba sunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrui sui Alcathoi cædem patriam Ætoliam linquens ad Argivos confugit.

CCLXXIII.

— Τὶ δάκρυον ἕυδον ἐγείρεις; v. Toll. ad Longin. p. 37.

Quid lachrymam dormientem excitas?

Scholiastes ad illud Sophoclis: Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη τὸ κακὸν, ᾧ ξεῖν' ἐπεγείρειν) καὶ Καλλίμαχος. Τί δάκρυον ἕυδον ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Δεινὸν.

CCLXXIV.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Inanem laborem insumentes.

Scholiastes Sophoclis, Trachin. Ὄτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος. Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

CCLXXV.

Ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

Ille autem sequebatur tardus viator.

Plenius e Sch. AR. Paris. edidit Ruhnk.: ὁμὲν εἷλκεν, ὁδ' εἷς Intelligēdū de Hele Minois taurū e Creta abducente, et fort. sūtū e H. in Heulē. Marmor Farnes. de Helis laboribus (ed. Corsin.): ἕβδομον ἐλθὼν, ἐκ Κρητης ταυρον μεγαν ἠγαγεν. Apollod. II, p. 109. Hygin. fab. XXX, Muncker. Ruhnk.

Scholiastes Apollonii lib. 1. v. 1162. Καὶ Καλλίμαχός φησιν ἐπὶ τῆ ἡτιημένῳ ταύρῳ. Ὁ δ' ἔιπετο νωθρὸς ὀδίτης.

CCLXXVI.

Ψευδόμβυοι δ' ἱερὴν φημίζομεν ——

Mentientes autem sacrum vocamus ——

Scholiastes Apollonii 1. 1019. Οἱ δὲ τὴν νόσον ἱερὴν ἐκάλεσαν. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ψευδόμβιοι δ' ἱερὴν φημίζομεν.

CCLXXVII.

Μαστῷ ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητύϊ ——

Alias defessi erant investigando & errando.

Scholiastes Apollonii 1. 1353. Μαστὺς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος. Μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

CCLXXVIII.

Ἔγρει καή πιν' ἔχονται θείπλοον.

Scholiastes Apollonii III. 1149. Περιπλομένας, παρελθούσας. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος. Ἔγρει καή τιν' ἔχουσα θεἰπλοον. Nescio, quid hæc sibi velint. Scr. Reg. ἔχει ἐκ τοῦ ἔμπλεος πλοον. Nō minus corrupte. Ruhnk.

CCLXXIX.

Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.

Spurii autem floruerunt carmina.

Scholiastes Aristoph. ad Nubes; Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτὰς (τὰς διθυράμβους) ἀποτεινόμενος, ἔτω πως αὐτῶν καθάπτεται. Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί. Eadem habet Suidas v. κυκλίων. ubi νόθα editum, quod hic νόθοι.

CCLXXX. , ſ. p. 257

Λιμναίῳ δὲ χοροὶς ἤγεν ἑορτάς.

Limnæo autem festa celebrabat cum choreis.

Scholiastes Aristoph. Ran. p. 139. Λίμναι χωρίον τῆς Ἀτθικῆς, ἐν ᾧ Διονύσῳ ἱερόν. Καλλίμαχος. Λιμναίῳ δὲ χοροσάδας ἤγεν ἑορτάς.

CCLXXXI.

Σκέρβολα μυθήσαντο ——

Convitia dixerunt ——

Scholiastes Aristoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέρβολλε, μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, μὴ ποίκιλλε. ᾗ Καλλίμαχος. Σκέρβολα μυθήσαντο.

Ἦν

CCLXXXII.

Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν.

Quod intriverunt moretum.

Scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 312. Μυττωτὸν κυρίως τὸ ἐκ τῶν σκορόδων καὶ τύρου καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ οὕτως ὠνομάσθη, ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. εἴγε καὶ ὁ Καλλίμαχός φησιν. Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν. Scal. Catal. p. 158; OT. IV. 367 Neapol.

CCLXXXIII.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.

Scholiastes Aristoph. Av. p. 400. Ὅτι Αθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος, Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. Pelargicum idem quod Pelasgicum: & Tyrrheni iidem qui Pelasgi.

CCLXXXIV.

Τόξει σφεῶν τίς ἄριστα Κυδωνίου.

Quis illorum arcum Cydonum optime.

Johannes Charax de Encliticis in Horto p. 228. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τόξου σφεών τις ἄριστα Κυδωνίου, σπονδεῖος βάρυτονος προηγεῖται τοῦ ἐγκλιτικοῦ. lege τίς interrogative.

CCLXXXV.

Ἕζεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.

Proclus in Hesiodum p. 122. Εἴωθε τὰ ζῶα διὰ τὸ ψύχος τὰς ὀρὰς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων ποιεῖν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἕζεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν. Hesiodi verba sunt: θῆρες δὲ φρίσσουσ', ὀρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο. Unde divinare licet sub mendoso illo ἕζεσθαι latere verbum μέζεα: & ῥιζοῦχε interpretandum σπερμογόνε: Hinc enim Hesychio lux affulget: qui ῥιζοῦχος, exponit, σπερμογόνος. Reliqua me credas licet aut non posse aut nolle restituere.

CCLXXXVI.

Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι ——

Postea hoc exuam ——

Ammonius Περὶ λέξεων &c. Αὖθις καὶ αὖθι διαφέρει. τὸ μὲν αὖθίς ἐστι τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' αὖθι αὐτοῦ. κακῶς ἐν Καλλίμαχός φησιν, Αὖθι τόδ' ἀκδύοιμι. Culpæ arguit Callimachum, quod αὖθι dixerit pro πάλιν, cum significet αὐτοῦ. In eadem sententia est Etymologus τὸ Αὖθι. Sic tamen locutus est Callimachus, & hic, & sæpe alias: ut Hymno in Delum:

Οἱ μὲν ἔτ' ἐκ ἴδον αὖθι.

Et in Palladis Lavacris:

Τὸ ῥῷ ὁ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο.

CCLXXXVII.

Εἵνεκεν ἀχ ἓν ἄεισμα ——

Quod non unum carmen ——

Ammonius ibidem: Οὕνεκα σημαίνει, ὅτι εἵνεκα δὲ χάριν. ἥμαρτεν ὧν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν ἀχ ἓν ἄλεισμα. ὅσῳ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, οὕνεκα. ἵνα γνῶνται, Ὅτι ἀχ ἓν ἄλεισμα. Ἄλεισμα nihil est. lege ἄεισμα, hoc est, ᾆσμα. ut in Epigrammate XXIX. Ησιόδε τότ' ἄεισμα.

CCLXXXVIII.

Ὅς' ὤκιφος ἐς ἄσυρον ἀγγελιώτης.

Qui celerrimus ad urbem nuncius.

Suidas: Ἄσυρον, πόλιν. Ὅς' ὤκιφο ἐς ἄσυρον ἀγγελιώτης. Καλλίμαχος. pro ὤκιφο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura repositi ὤκιφος. Recte, et τχειρετ debebat Kuster. U. Albert. Hargich. v. ἀσυρον. Edn. Lege: ὅ. ὧν' ὤκιτο ἐς ἀσυ. αχχ. Kemsh.

CCLXXXIX.

Ξύλα δανὰ κεάσαι.

Ligna arida findere.

Suidas: Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δὰ μακρόν. Καλλίμαχος. Δανὰ ξύλα κεάσαι, τέτεσι χίσαι. lege ξύλα δανὰ κεάσαι. Sane vbi OD. o, τεδι U. Kuster. Sed Callim. potuit ea Hom. Numero, ut p. CCCXVI.

CCXC.

—— Ελικώταζεν ὕδωρ

Αισήπε ——

—— Nigerrimam aquam

Æsepi ——

Eustath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αισήπε φησιν (Ὅμηρος) ἢ καθὸ κοινὸν ἐπίθετον, ἢ ἀφ' τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, Ελικώταζεν ὕδωρ Αισήπε φησιν. Scholiastes Sophoclis, Ajac. p. 23. Ελικας, τὰ

βαθὺ

ὡδὶ τὰς καρπὰς ψέλλια ἢ σύωτια λέγυσι. καὶ ἑλικάτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν ἢ διαυγές. In animo habuit hunc locum Callimachi. ſed accedimus potius ad interpretationem Euſtathii. Et Heſych. Ελικὸν, μέλαν. v. Schol. Apoll. Dalek. 2223. Phot. ind. Homer. p. 1273. Lips. ad Il. β, 332 Λιθήνη ἑλικωπάτων ὑδάτων.

CCXCI.

Ἐχοιμί τι παιδὸς ἑφολκόν.

Habeam quo puerum pellicere poſſim.

Euſtath. Od. Ξ. p. 546. Τὸ ἑφολκὸν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος. Ἐχοιμι δέ τι παιδὸς ἑφολκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναιμανὴς, παρθενοπίπης, πυῤῥοπίπης &c. ἓν δ' ὅμοιος τοῖς ὕστω σκωπλομύοις, ἔνθα ἔυξατο ἔχειν τι παιδὸς ἑφολκὸν, καὶ Καλλίμαχος.

CCXCII.

Ἤλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος ——

Faceſſite, invidiæ exitiale genus.

Euſtath ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τῷ ἤρε ϖεθακλικῶς τὸ Ἤρετε λέγ. δύο λ γλώσσά τίς φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ. ἐν τῷ, Ἤλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

CCXCIII.

Ετέρων ἰχνία μὴ καθ' ὁμά.

Non per aliorum veſtigia.

Euſtath. Il. Ψ. p. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐθέλετο, τῆς λεωφόρε αὐτὸς ὤν. Αντιλόχε δὲ ἄλλως ὁ νέος ἡγήσατο παρακλιθὲν ἐλάσαντος, καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος ἔιποι, δρομόντος ἑτέρων ἰχνία μὴ καθ' ὁμά. Hoc eſt, ὁμοῦ κατ' ἰχνία. Heſych. Ομᾶ, ὁμοῦ. Vel κάθομα ἰχνία. Idem Heſych. Κάθομον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάθομον, κατὰ λόγον, καθ' ὁμοιον, καθ' ὁδὸν τὴν ϖεθσήκεσαν. Male apud Suidam & Photii Lexicon ineditum, Κάθοιμον, καθ' ὁδόν. Dicendum quippe eſſet κατ' ἶμον, vel κάτοιμον; quia οἶμος habet dipthongum ſuam lenem. Emenda igitur apud Suidam & Photium, κάθομον. Cæterum ſententia hujus loci cum Virgiliano illo convenit:

Juvat ire jugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli devertitur orbita clivo.

Pythagoras praecepit: φεύγειν τας λεωφόρους. Olympiod. in Phaed. p. 2. Ἰωάνης τὰ μὴ πατέων ἁμαρτεῖν τὰ ὀπίσθιεν. καὶ ἐπίσχον δ' ἰχνία μὴ κατὰ ὁμά. Lucian.

CCXCIV.

Γρῆες ἔμθυ ——

Anus ſumus ——

Euſtath. ad Γ. Odyſſ. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ γρῆες ἔμθυ, ἤγουν γραῖαι ἔσμθυ.

CCXCV.

Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Cæruleum textum membranis ſimile.

Euſtathius Od. H. p. 273. Καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα, τὸ ἀμφίπλεγμα ὃ ἐκ ἐᾷ τὰς σήμονας συγχέεσθαι. Καλλίμαχος. Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον. Etymol. Magn. v. καιροτέων. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Euſtathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα, ὑδάτινον καίρωμα.

CCXCVI.

Θηλύταϛον πεδίον ——

Fertiliſſimus ager.

Euſtath. Od. Θ. p. 312. Θῆλυς ἔρση, ἡ τῷ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

CCXCVII.

Ἤδεα μᾶλλον ἐγὼ κοτε ——

Noram magis ego quondam ——

Euſtathius Od. Φ. p. 813. Ἤδεα, συνοήκεα &c. ἰωνικῶς. Καλλίμαχος, Ἤδεα μᾶλλον ἐγὼ κοτε.

CCXCVIII.

—— Κρήνη
Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε ——

Limpidam aquam emittebat fons.

Euſtathius ad A. Odyſſ. p. 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, ἀφ' σωλήνων ἢ κίονος ἢ ὅτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδως ἀνέβαλλε.

CCXCIX.

Τόδ' ἔχω σέβας.

Hoc ego miror.

Suidas, Σέβας, τιμὴ, ἔκπληξις, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα. τόδ' ἔχω σέβας.

CCC.

Ετμήγη δὲ κύφελλα ——
Dividebantur autem nubila ——

Suidas: Κύφελλα, τὰ νέφη οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ετμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ κύφως ἐλαυνόμενα. Ita legendum: nam vulgo Καλλίμαχος δὲ τὰ κύφως ἐλ. Lexicon Græcum MStum Oxonii. Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλίμαχος. Ετμήγη δὲ κύφελλα.

CCCI.

Απ' ἔατος ἄγγελος ἔλθοι.
Abominatus nuncius veniat.

Suidas: Απ' ἔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὼ Καλλιμάχῳ. τετέχι δύσφημος, μὴ ἄξιος ἀκουσθῆναι. Imitatus est Homerum Iliad. x. Αἰ γὰρ ἀπ' ἔατος ἦεν ἐμεῦ ἔπος.

CCCII.

- Δύην κἀπόθεν τ' ἀπαλάλκοι
Ἣν ἠδεὶς ποθέει.

- Calamitatem autem procul defendat,
Quam nemo desiderat.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυσυχία. ὅθεν καὶ δᾶλος, δυηλός τις ὤν. Καλλίμαχος. Δύην ἀπόθεντ' ἀλάλκοι ἣν ἠδεὶς ποθεῖ. ἐν μύθοις. Τένεκα τὴν ἰδίην ἄτις ὄπωπε δύην. Fallitur Suidæ Interpres, qui verba illa postrema Τένεκα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Jambicum ait esse senarium; & petitum esse ex *Mythis*. Neque enim illa habent numeros senarii: neque hæc ultima sunt Callimachi; sed autoris anonymi, qui scripsit carmine Elegiaco sane non ineleganti Μύθες sive Μυθικά, *fabulas scil. Æsopicas:* quæ a Suida sæpe laudantur. Pentametrum autem illud, Τένεκα τὴν ἰδίην ἄτις ὄπωπε δύην, referendum conjicio ad fabulam istam, quæ narrat sua quemque peccata a tergo gestare, ita ut nunquam ea videre queat. *Sed non videmus, mantica quod in tergo est.*

CCCIII.

Αἰεὶ ἀμφιδέξιος Ἥρως.
Semper ambidexter Heros.

Sui-

Suidas: Ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφὸς, οἷος ἐκεῖνος αἰεὶ περιδέξιος ἥρως παρὰ Καλλιμάχῳ. Tralatum ex Homero Iliad. Φ. Ἥρως Αστερόπαιος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

CCCIV.

Ἔργον ἀράχνα.

Opus araneæ.

Suidas: Αράχνη, θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Καλλίμαχος, ἔργον ἀράχνα. Αράχνη, inquit Suidas, *araneæ tela*, ἀράχνης, ipsum animal. Sed tamen apud Callimachum videatur esse legendum, ἔργον ἀράχνας, *opus sive tela* araneæ. ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θῆρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον, vel fortasse locus integer erat. καλύπτειραν δὲ προσώπου, Εργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. quod extat sine autoris nomine apud Suidam in Αρπεδόσι. In Call. fort. excidit εἶδον, simile Em.

CCCV.

Δαιδα ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῦ.

Docuit autem effodere ferri opera.

Stephanus Byz. Αἴδηψος, πόλις Ευβοίας, ἦν δὲ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Ἔυβοιαν. Καλλίμαχος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῦ. Unde quidam inter opera Callimachi *Dædalum* recensuerunt: sed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαιδα. Quid si legamus. Καλλίμαχος δ' Αιτίων; *Ætiorum quarto?* vel, Καλλίμαχος: Αιθαλόεντα λαχαίνεμεν ἔργα σιδηρῦ? vel denique ne litera quidem mutata (nam αι & ε prorsus eadem sunt) Δέδαεν δὲ λαχαίνεμεν ἔργα σιδηρῦ? Hoc placet. Nisi potius sub δαιδα lateat vox Αἴδηψος: quod tamen non credo.

CCCVI.

— τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν

Ηγειρον —

— quia æs quod dicitur Dodonæum

Excitavisse —

Stephani Byz. Fragmentum. v. Δωδώνη. Λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν δοτικὴν Καλλίμαχος. τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὖν ἐκάχαλκον ἤγειρον. Ita Codex MS. testantibus ejus Fragmenti editoribus; qui tamen ἠχώχαλκον vocem barbaram & vel fando inauditam ex conjectura reposuerunt, sed quam facile & in proximo erat veram lectionem indagare:

— τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν

Ἤγειρον —

Di-

Dictum in garrulum quendam; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit. Ἄνευκα χαλκον in MS. esse testatur Il. Gron. exerc. de Dodone ad Ir. Steph. p. 48 (ad Ἄνευκα testatur montfaucon. bibl. Coislin. p. 285) et interpretatur de iis qi oracula expediendæ dubitationis aut periculi causa consuluerunt. λέγομ. οὐδομοῦ. nec ἀγλωσσον sensu effert comodum. Χαλκουν ἐρίζειν esse conflictuere, contendere exacte; nō ἀγωνίζεσθαι, ut Gron. - Pro Bentl. interpretatione v. Valk. ad Schol. in Eurip. p. 37 de fr. CCLXXIII.

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

Octavum tanquam Corœbum.

Suidas: Κόροιβος ὄνομα κύκλου. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος. τὸν ὄγδοον ὡς Κόροιβον.

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ὀπὶ κλενὸς ἦλθον ἔθειραι.

Neque quibus in pube sunt pili.

Suidas: Κλεὶς, τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τῶν τειχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος. Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλενὸς ἦλθον ἔθειραι.

CCCIX.

Γέντα βοὸς μέλδοντες.

Artus bovis elixantes.

Suidas: Γέντα, τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος. Ita fr. v. μελίοντες, sine auct. nomine.

CCCX.

—— Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον — reclamoré pastoralem vertit Kuster.

Δῶναι ——

Suidas: Ελελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. Καὶ ᾔδ οἱ ὠθισθέντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεφώνει μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον. Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δῶναι.

CCCXI.

Τὸ δ' ἐγκυτὶ, τέκνον, ὀκέρσω.

Et ad cutim usque, fili, tondebas.

Suidas: Ἐν χρῷ. παρὸ δὲ Καλλιμάχῳ. Ἐγκυτί, ἐγγυὶ τῷ χρωτός, τὸ δ' ἐγκύτιον τέκνον ὀκέρσω. Scribe ἐγκυτί. Lex. ms. Regis. ἐγγυὶ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· οὕτω Καλλίμαχος. Proprio sensu.

CCCXII.

Επικλινὲς δὲ πέλαγος.

Deorsum autem vergens trutina.

Sui-

Suidas: Επικλινές, ἐπιῤῥεπὲς ἐς κακόν. Επικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

CCCXIII.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτ@ ἐυρώς.

Calcei, quos non putrefecit humidus mucor.

Suidas: Ευρὼς, ὑγρότης-σεσηπυῖα. Καλλίμαχος. Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος ἐυρώς. Idē frgm. Suid. νηχυτος ιγνως (lieg. ευρως), v. Ruhnk. Epist. crit. II, p. 40.

CCCXIV.

Mallius fort. τρηρείας. a τρηρὸς sit per anal. τρήρεις.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Trereas viros ducens.

Stephanus Byz. Τρηρὸς, χωρίον Θράκης. καὶ Τρῆρες, Θράκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τελευταίως παρὰ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ, Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

CCCXV.

Sch. Dion. Thrac. ap. Valk. Animadv. p. 201 ὡς δὲ καλλύνεται εἴδεν ὁ ἀοιδός. Αττικοὶ γὰρ τὸν ερᾷ φασιν, ὡς καὶ Καλλ.· ἴσως παρὰ τὸν ωρ, καὶ τὸν ὦ κρᾶσ. (ad alia Dionys. Apoll. Dyscoli gramm. incid.) Videnti autē hinc frgm. ἔλυς πᾶ ἰὼ ἀνο τὴν καὶ ἀμυδαρεί. Ruhnk.

Τὸν σὲ Κροτωπιάδην —

Te Crotopiadem —

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Αττικὴ χρῆσις ἐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελαμβάνομεν ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμὲ, τόν σε αὐτίκα γᾶν καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τὸν σὲ Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἔχοιν παρίσησιν.

CCCXVI.

Ο᾽ δ᾽ ἐκ ὄθετ᾽ ἄισυλα ῥέζων.

Ille autem non curabat iniqua faciens.

Grammaticus ineditus in Επιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii. v. Ἄξυλον. — Καλλίμαχος, ἔ τῆτο. Ὁ δ᾽ ἐκ ὄθεῖ ἄισυλα ῥέζων. Sic Bl. f. 403, nisi quod ὁς pro ὁ P. v. frgm. CCLXXXIX.

CCCXVII.

Αλκαίας ἄφυσα -

Cauda prehensum extraxi -

Scholiastes Apollonii IV. v. 1614. Αλκαίη, κυρίως ἡ τῆ λέοντ@ ἐρᾷ. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν, Αλκαίης ἄφυσα. lege ἐπὶ τῶν μυῶν, *de muribus*, non *muscis*. Ἄφυσα, doricum pro ἤφυσα, ab ἀφύω. Hesychius: Ηφυσάμην, ἐφειλκυσάμην. male Bentl. Lege cu Sch. Paris.: αλκαιας αφασσων, caudas contrectans. (Paris tamē ολκ.) Steph. Thes. ind. αλκαιον de muscarū aculeo, non de cauda, intelligit. Reiskius ms. Bentl. Ὀλκαία scripsit Nicand. Theriac. 123 ἀι δ᾽ ὑπο ταυρῆ ὀλκαίαν ὑπαγάσσας, ubi Schol. e corr. G. Arnald. lect. gr. p. 10 ὀλκαίαν ἐ τὴν ὄραν λέγει κατα το ὀλκεσθαι ὑπο τῆ ὀλῆ θηριάλος. Ἐφαρῆται και ἀλκαία καταχρηστικῶς, κυρίως ἐὲ ἡ λεοντος ὀρα ἀλκαια καλεῖται. Ruhnk. CCCXVIII.

CCCXVIII.

Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Perquam bona noctua.

Scholiastes Aristoph. Avib. p. 378. Κικκαβαῦ. τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκαβὰς αὐτὰς λέγουσιν. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος. Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

CCCXIX.

Ληκύθειος μοῦσα.

Musa ampullacea.

Scholiastes Hephæstionis p. 20. Βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον. διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγῳδίαν καλεῖ. lege ληκύθειον vel ληκυθείαν. Scholiastes Pindari de Metris. Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Ευριπίδειον καὶ Ληκύθιον καλεῖται. Ληκύθιον δὲ λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Αριστοφάνους σκῶμμα (vide Aristoph. Ranas, ληκύθιον ἀπώλεσε) ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχοϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον. ἢ διὰ τῶν θρηΐων βομβικὸν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν Τραγωδίαν, ληκύθιον μοῦσάν φησι. Pro θρηΐων lege θρήνων; quod Tragœdiæ proprium. unde Histriones Tragici βαρυστόνοι dicti sunt apud Demosthenem. Commentator vetus ad illud Horatii:

Projicit ampullas & sesquipedalia verba.

Hoc, *inquit*, a Callimacho transtulit. Nempe intellexit τὴν μοῦσαν ληκύθειον.

CCCXX.

Θὴρ οὐατόεις.

Bestia aurita.

Eustath. Λ. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ θὴρ οὐατόεις ἤγουν οὐτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXI.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.

Caprimulgus utroque pede claudus.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἴγιθον αἶγα θηλάζειν προσπετόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι. τὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἀλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρνεον. Ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ὁ ἐκ τῆς Αιγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος, ἔφησε, προείπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρνέου, Αἴγιθος ἀμφιγυήεις. Οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος. Ἔστι γὰρ

ἐκ ἀμφοτέρων χωλόν. Τὸ δ' Ἀμφιγυήεις ἑ τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῦ Ηφαίϛυ ἔιρηται, ὅτ' ἂν ἑκατέρας ἢ κεχωλωμμος. Περὶ μὲν δὴ Καλλιμάχυ, λέγ τὸ ἀπίθανον, ϖεθήχθημεν ἐιπεῖν.

CCCXXII.

Ἱερὰν Ἦλιν
Sacram Elin

Pindari Scholiastes, x. Olymp. Ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τῦ Πίσαν, καθ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ηλεῖον εἶπε Καλλίμαχος.

CCCXXIII.

Ἀ πάντα συνάγειρας.

Hesychius. A. τὸ ἐ ϖροσπαθὲν δηλοῖ ἔιθε. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἃ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum. Ἃ πάντως ἵνα γῆρας. Manca est sententia; neque quidquam ex his certo constitui potest.

CCCXXIV.

Ἶελς, Iris *fluvius*.

Etymol. Magn. Αλυς, πόλαμὸς Παφλαγονίας κατὰ Οινώπην, Ἶελν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

CCCXXV.

Ἄωροι. Efferi.

Etymol. Magn. Ἄωροι —— Καλλίμαχος κατὰ μετάληψιν τὰς ἀγρίας. ἄωρον γὰρ τὸ ὠμὸν. τὸ δὲ ὠμὸν, ἄγριον. Num. Mag. p. 96. Sed Callim. ne primus ita. Sunt certe gram. sententiae ἀωρότατος, qi, ut tradit Eustath. et Stidam. Dd. m. 82 Ζωσι. interpretantur ωμοι. agrioi. V. ad Hesych. h. v.

CCCXXVI.

Γραΰϊς. Vetula.

Etymol. Magn. v. Γράδιον. Γραΰϊς γραώδος παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXVII.

Επιταξ. Compendiarie.

Etymol. Magn. Επιταξ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπιῤῥήσια. συντόμως. Helladius in Chrestomathia. Τὸ ἐπιταξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Αράτῳ κείμενον ἀπὸ τῦ ὁριϛικῦ μέλλοντος κατ' ἀποδολην τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥϛπερ καὶ χωλὸς χωλίσω. ponere solere pro συντόμως, Tragicos pro μακρῶς, sed ut a Significatione ea (Vigl. ordine longo.) Etym. M. p. 806. non ten. Ἐπιταξ, παρὰ τὸν ἐπιτάσσω μέλλοντα. ἐις ἐς τὸ Ῥηγίνιον λέξικον εὗρον τὴν λέξιν δηλοῦσαν συντόμως, κωμικώτερον ἢ ὡς οἱ Τραγικοὶ μακρῶς. Arat. 380 CCCXXVIII. ϛ καθ' ἕξιν, κατὰ ταξιν, ut recte Schol.

CCCXXVIII.

Ἴσος. Æqualis. *i. breve.*

Etymolog. Magn. Ἴσος, παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς λέγεται, καὶ συνεσταλμένως. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, sc. H. in Dian. 253.

CCCXXIX.

Λίες, Λίεσιν. Leones, leonibus.

Etymol. Magn. Λὶς, ὁ λέων. τὸ δὲ πληθυντικὸν ᾠδῇ Καλλιμάχῳ λίες, καὶ λίεσιν, ὡς μύεσιν.

CCCXXX.

Οργάδα. Terram aquis irriguam.

Etymol. Magn. Οργάδα Καλλίμαχός φησι λέγεσθαι, τὴν μελάγγειον καὶ ὕγυδρον γῆν. Propria haec significat. ὀργάδος, nā ὀργὰν propr. „irrigare bonis quibus", unde ulterius ubi significat. Ducentur.

Κομανος my. Paris. qui fuit in primis Hom. v. Apollon. De Syntaxi, ut all. hoc mē. per errorē irrepsisse videatur.

CCCXXXI.

Πλειοτέρη. Plenior.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ ᾠδῇ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, ἐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος. Ittiam in Hom. et alijs antiquioris poetis.

CCCXXXII.

Εκόσμηθεν. Ornati sunt.

Scholiastes Theocriti Id. 7. Εφίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλῆνται. ἔστι δὲ Αιολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

CCCXXXIII.

Μάγνησα. Magnessa.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μάγνησα.

CCCXXXIV.

Τελπέτηλον. Trifolium.

Scholiastes Nicandri. Τρίφυλλον Καλλίμαχος καλεῖ τελπέτηλον, sc. H. in Dian. 165.

CCCXXXV.

Ἔρρας. Aper.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐρρᾶς, τῷ κριῷ. ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τὸ καπρῷ. παρὰ τὸ ὀρέω τὸ ὁρμῶ. v. ἀδυμῆδ. v. ἔσσας.

CCCXXXVI.

Ἀμφίδυμος λιμήν. Portus utrinque ingressum habens.

Scholiastes Apollonii IV. v. 982. Ἀμφιλαφὴς ἄκλη, ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως τοῖς ὁρμοις ἔχουσα. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα. Corrigendus Hesychius. Ἀμφίδυμος ἐξ ἑκατέρας μέρους εἰς δυσὶν ἔχων. leg. εἰσδυσιν ἔχων. Plagium Schmied. Dion. P. 1085 καὶ δύο λιμένας ἔχει· ἢ Φαιακὴς, τὸν μὲν Ἀλκινοῦ, τὸν δὲ Ἀλλ. διὸ φησι Καλλίμαχος ἀμφίδυμος Φαιάς, scil. urbs, subaud. scil.

CCCXXXVII.

Φθοίας. Placentas.

Scholiastes Aristoph. ad Plut. p. 36. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως, οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας, ἀντὶ τῶ πλακοῦντας, πέμμασια.

CCCXXXVIII.

Ἀδμωλίη. Ignorantia.

Suidas: Ἀδμωλία, ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. Hesychius: Ἀδμωλὴ, ἀπειρία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμωλίη, παρὰ τὸ ἴδω, τὸ γινώσκω, ἰδμων, ἰδμονία καὶ ἀϊδμονία, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμωλίη, ἡ ἄγνοια.

CCCXXXIX.

Ἀμιθρῆσαι. Numerare.

Suidas: Ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχῳ. ad X. in Cer. 87 pertinere putat Ruhnk. Ep. cr. II, p. 39, ubi hodie ἀφ. Θρεῖ.

CCCXL.

Ἀπεσσώ. Absentia.

Suidas: Ἀπεσσώ, ὥσπερ Σαπφώ. ὡδὲ Καλλιμάχῳ, ἡ ἀποδημία.

CCCXLI.

Ἀπότειρα. Impuberem.

Eustath. Odyss. Θ. v. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους καλοῦσι, ἀφ᾽ ὧ τὸ μηδέπω

πω τῶν δρόμων κοινῶν μετέχειν. ἔτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότελχα τὸν ἄνηθον ἔφη.

CCCXLII.

Ἤα. Eram.

Eustath. Odyss. Ξ. p. 543. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τῷ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ασιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLIII.

Ἄπελος. Ulcus.

Eustath. Od. P. p. 672. Ἕλκος, λύσις συνεχείας, κατὰ τὰς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος ἄπελος τὸ ἕλκος φησι, παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.

CCCXLIV.

Περιπηχύναντες. Complexi ulnis.

Suidas: Περιπηχύναντες, περιπλεξάμενοι ὡς ὁ Καλλιμάχος. v. ad H. in Jov. 46.

CCCXLV.

Νωσάμενος. Animadvertens.

Suidas: Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς ὡς ὁ Καλλιμάχος. ὁ δὲ νῦν Graece 26, 264; quare eā in Call. reliquis nunquā exstat, Dawes. Misc. Crit. p. 101 Vid. ibi illud Suidae temp. sub Callim. nomine circulatū ego credit. Male. De ubo vū. dicendi v. exc. ad H. in Jov. 87.

CCCXLVI.

Πυρίπνοον. Ignem spirans.

Æschyli Scholiastes Prometh. v. 371. de Ætna; Πυρπνόᾳ ζάλης) ἔνθεν ὁ Καλλιμαχος πυρίδειπνόν φησι. Nescio quorsum pertineat πυρίδειπνον. Videtur legendum πυρίπνοον.

CCCXLVII.

Ὑδατοσύδνη. Hydatosydne.

Eustath. Iliad. Δ. p. 332. Τοιοῦτο δὲ καὶ Ομηρικὴ Αλοσύδνη, καὶ ἡ τῷ Καλλιμάχῳ Ὑδατοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηίδων. Idem in Iliad. Υ. p. 1278. Εἴοικε δὲ Νηρηίδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, Φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. ἐι μὴ ἄρα θαλάσσης ἦεν ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσας θελήσας, οἷόν ὁ Ομηρος, Ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας.

CCCXLVIII.

Ἀκταία. Actæa.

ἐν τῆς Reg. αττικὴ· παρὰ τὴν ἀκλὴν· καὶ γὰρ παραδακλεδία. καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίη (leg. -ην) τις ἔναιεν.

Eustath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἄμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἁμαξαίαν φασι, καὶ ποθενομὴν ποθενομαίαν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος. ἡ τὴν ἀκλὴν, ἀκλαίαν ὡς ἐπὶ Ατλικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. Iliad. Δ. p. 362. Προνομὴν, προνομαίαν ἐπὶ ἐλέφαντος. καὶ ἡ ἀκλὴ ἀκλαία ἐπὶ Ατλικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLIX.

Ἐλαχός. Parvus.

Euſtath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίων, πᾶστον. καὶ ἐλαχὺς ἡ κατὰ Καλλίμαχον ἐλαχὸς ἐλαχίων ἔλαστον. Idem Odyſſ. Θ. p. 291. Ἐλαχὸς, ὃ κεῖται ὡδὶ Καλλιμάχῳ.

CCCL.

Ενυόλιον Μαραθῶνα. Humidum Marathonem.

Suidas: Μαραθὼν, τόπος Αθήνησιν ἀπὸ Μαράθου υἱοῦ Απόλλωνος. τοῦτον Καλλίμαχος ὑγρότιον λέγει, τουτέστι δύγρον ἢ ἔνυδρον.

CCCLI.

Μοψοπία. Mopſopia.

Stephanus Byzantius, Μοψοπία, ἡ Αττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος.

CCCLII.

Χρεμετᾷ. Sonat.

Heſychius: Χρεμέδα, ἠχῆ, ὡς Καλλίμαχος. Recte emendarunt viri docti, ex iis quæ proxime ſequuntur. Χρεμετᾷ, ἠχεῖ. Niſi malis χρεμέδα, ἦχη. *ſonus.*

CCCLIII.

Ἀοζοί. Famuli.

Heſychius: Αοζοὶ, μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλυθοι. Καλλίμαχος.

CCCLIV.

Θύα. Aromata.

Heſychius: Θύα, ἀρτύματα, Κύπελοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος.

CCCLV.

Κόππα. Cappa *litera.*

Heſych. Κάππα. τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. ἐκ ἓν γάρ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόμπα, τὸ ἀνεστραμμένον ρ ὡς ὁ μυκηθμός. Locus depravatiſſimus: Principio, legendum; κάππα, inde pro κόμπα lege κόππα; & τὸ ἀνεστραμμένον ρ καὶ σ χαρακτηρισμός. P inverſum ſive q Koph Phœnicum, nota equorum femoribus inuſta. Idem Heſych. κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, σύστιγμα ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὅ ἐστιν ἀνεστραμμένον ρ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub.

Nub. p. 59. Κοππατίας τὰς ἵππους σκάλλειν, οἷς ἐγκεχάραχλο τὸ κ σοιχεῖον. ὡς σαμφόρας τὰς ἐγκεχαραγμένας τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Probare possem ex Hesychio, Suida, Eustathio: si hic esset locus. Vide præclaram Scaligeri dissertationem in Eusebianis: qui tamen hæc nostra non occupavit. v. Buhier. prisc. gr. et lat. lit. p. 568 b, 570 b.

CCCLVI.

Καιρωτελίδες. Textrices.

Eustathius ad Odyss. H. p. 273. Καῖρος καὶ κάρωμα, τὸ ἀμάπλεγμα, ὃ ἐκ σήμονας συγχέεσθαι. ἐξ ὃ καὶ καιρωσελίδες ἢ καιρωσίδες παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἐκ ἱστοῦ καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Hesychius: Καιροσελίδες, ἐργασελίδες. ubi ex ordine literarum apparet legendum esse Καιρωσελίδες. Sed vera scriptura est Καιρωτελίδες. Καιρόω, κεκαίρωται, καιρωτελίς. ut ἐσιφάνωται, σιφανωτελίς, & similia.

CCCLVII.

Καταειστήν.

Hesychius: Καταειστὴν, ὀρθὴν, ἀνειστὴν, παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

CCCLVIII.

Πυλεῶνες.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλεῶνας, inquit, ὡδὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLIX.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ.
Magnus liber est instar magni mali.

Athenæus lib. 3. c. 1. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

CCCLX.

Πτωχὸς πήρα ἀ πίμπλαται.
Pera mendici non impletur.

Zenobius in Proverbiis. Πτωχῷ πήρα ἀ πίμπλαται. Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν. Nonnulla Callimachi dicta, sed sensu tantum expressit. Callim. selectis Jambo interlocutus Suid. T. III, p. 226; App. Proverb. Vat. p. 304 πτωχὸς πήρα ἀ πίμπλαται, ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἰρῆται. Καὶ, πτωχῶν σύλαι καὶ κύνες. (male Kust. pravadoxa Reggii. Recept. σύλακες.) leg. Συλᾶς. κυνῆ. Hesych. Συλαὶς (male vulg. σὺλ.) πῆραι. Συλακεῖ. Rarior est forma Συλᾶς. Συλᾶ pro Συλακοῖς leg. in Theopomp. Athen. II, 77 F cum Reg. γάμις κάπηρ. 22, p. 224 in eode loco Συλακος.

CCCLXI.

Γέλλας. Gellas *fluvius*.

Scholiastes Pindari 11. Olymp. Παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ. ὃ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCCLXII.

Υλλὶς. Hyllenſis *mulier.*

Stephanus Byz. Ὑλλεῖς, ἔθνος Ιλλυρικὸν, καὶ πόλις Υλλη. τὸ ἐθνικὸν Υλλεὺς, καὶ Θηλυκὸν Υλλὶς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Υλλὶς Υλλίδος.

CCCLXIII.

Plut. cons. ad poll. p. 113 E μειονεχεῖ οὖν τῶν Τρωϊλος ἐλαχίστου ἄνδρῶν, ἢ Πρίαμος.

Cicero Tuſculanarum Quæſtionum lib. 1. *Quanquam non male ait Callimachus, Multo ſæpius lachrymaſſe Priamum, quam Troilum.*

CCCLXIV.

Δελφυὴ. Delphyne.

Scholiaſtes Apollonii 11. v. 708. Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνεσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπεν. Δορύκαιναν δὲ αὐτὴν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλεμένην δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

Vide ad J. X. in Delph.

CCCLXV.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 13. Ἐχρῆτο δὲ Ηρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθε Τευτάρε, ὡς ἱστορεῖ Ηρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXVI.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 4. ex Cod. MSto citante Is. Caſaubono in Theocriticis (ut ille nominat, ſed rectius Theocriteis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες ἐυεπίφοροι ὡθὲς τὰς συνεσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ. Pro καταγνοίοντες emendat Caſaubonus; κατ' ἄγρας ὄντες. Sed ſine dubio vera correctio eſt, καὶ λάγνοι ὄντες. Sed ſine dubio vera correctio eſt, καὶ λάγνοι ὄντες. λάγνοι, *ſalaces.*

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Αλιμὸς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρος, νῆσος, ἡ τὸ νόμισμα λέγεται ἀπὸ Πάρε τῆ Παραστε ἀνδρὸς Ἀρκαδος ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Αλικάρναστος] Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, λαῶν τὴν Δυμάναν φυλήν, ὡς Καλλίμαχος. MSS. habent δύμαιναν; ut ipſe Stephanus in Δυμᾶν. Tamen & apud Athenæum quoque ſcriptum eſt Δυμάνα. p. 392. Πρατίνας ἐν Δυμάναις ἢ Καρυατίσι. Ubi male Caſaubonus pro Δυμάναις reponit Λακαίναις.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραΐαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἔδος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἔστι καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXI.

Athenæus lib. 2. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δέ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θελακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδισια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θελάξει.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, ὀικτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν. ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας πρὸ τῆς ἄλως ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτῶ παρέδοντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέδετο, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCLXXV.

Scholiastes Apollonii lib. 1. v. 117. Ἀσωπὸς ὠνερανώθη ὑπὸ Διὸς, δώκων αὐτὸν Δηὼ τὸ ἠπακένας τὴν θυγατέρα αὐτῆ Αἴγιναν. ὡς Καλλίμαχός φησι.

CCCLXXVI.

Scholiastes Apollonii lib. 1. v. 761. Οἱ ποιηταὶ τὰς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναί φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος. τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη.

CCCLXXVII.

Scholiastes Apollonii IV. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται ἐκ Δηὼ Τανα[illegible] ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiastes Euripidis Hippol. v. 979. Σκειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, ὃ μέμνηται Καλλίμαχος.

Rabnk. Ep. Cr. II, p. 29 Xeiq. ... Xeiq. ... ter Achillem Stat. etc., et reject. ad Xeiq. Sch. Ios. Scal. pro τῷ sen. esset ἐν. Nec clarius Romane pertinere traditione Gallimorphamoque illa Servius.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum : Αὐτάρ. οἱ μὲν ἓν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς

Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρύνουσι. Scholiastes Homeri Γ. Iliad. Ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν ἀτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι. ὀξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλιμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

CCCLXXX.

Servius ad Virgilium Eclog. x. *Callimachus Aganippen fontem esse dicit Permessi fluminis.* Scholiastes vetus ad Juvenalem Sat. VII. *Aganippe locus in Bœotia Musis sacer: Callimachus tamen dicit fontem esse Permessi fluminis.* Refer ad l. περὶ ποταμῶν p. 354.

CCCLXXXI.

Theocriti Scholiastes Idyll. XIII. Φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Αμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὐτὰ χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι.

CCCLXXXII.

Scholiastes Pindari IV. Olymp. Ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Εγκελάδῳ. Sed Hymno in Delum, Briareo ait Ætnam incumbere, non Encelado:

Ὡς δ' ὁπότ' Αιτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μύχα πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εις ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

CCCLXXXIII.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Φυλεὺς, ὃς εἰς τὸ Δουλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αυγείου πρὸς Ηρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ηρακλεῖ ὁ Αυγείας, εἰ καθάροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. Λ. Ηρακλῆς προστάξαντος Ευρυσθέως ἀνεκάθηρε τὴν Αυγέου κόπρον. ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλεὺς δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόγενος κατέκρινε τὸν πατέρα. Ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐξέσταλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ηρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἧλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανδρείας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ηρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ. οὕτως δὲ πολλῶν γεννηθέντων, ἔθηκε Διὶ τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἥψατο. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXIV.

Scholiastes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Αθηνᾶ περὶ τῆς Αττικῆς ἐφιλονείκουν. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Αττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ, κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Αθηνᾶ δὲ ἐλαίαν. κριτὴς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ, ὁ τῶν τόπων τῆς Αττικῆς Βασιλεὺς, τῇ θεῷ προσένειμε τὴν χώραν, εἰπὼν ὅτι θάλασσα μέν ἐστι πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Αθηνᾶς. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXV.

CCCLXXXV.

Scholiaſtes Homeri Iliad. Σ. Ζεὺς Καλλιστὼ τῆς Λυκάονος ἐραθεὶς ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνῶσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον, καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν, ἄρκτον καλησέρισεν. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poetico Aſtronomico cap. XVIII. *Callimachus autem ait, quod deſierit venari & colere Dianam, in quam ſupra ſpeciem diximus, eam Dianam convertiſſe* : De Hippe Chironis filia in equam converſa.

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. XXXIV. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Dianæ vim voluit afferre, ab ea ſagittis eſſe confixum, & ad ſidera propter venandi conſimile ſtudium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Heſiodum p. 12. Ἕον κακὸν ἀμφαγαπῶντες] μέμφονται τὸν Ησίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ αὐτὶ πληθυντικῆ ἐχρήσαλο. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται ἀφ᾽ τὸ αὐτό. v. Ruhnk. Ep. cr. II. p. 62

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Εκάλεν δὲ τὲς ἀνοήτες ὕτω ἀφ᾽ τὸν εἰς Ομηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅθεν ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Ad ulnacas pantodapōn syngrammatiōn referendū esse v. p. LXVI.

CCCXC.

Tatianus apud Euſebium Præp. Euang. lib. x. Περὶ μὲν δὴ τῆς Ομήρε ποιήσεως ῥήσεις τε αὐτῆ καὶ χρόνε καθ᾽ ὃν ἤκμασε προηρεύνησαν πρεσβύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ρηγῖνος κατὰ Καμβύσην γεγονὼς καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, ἔπ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ηρόδοτός τε ὁ Αλικαρνασσεὺς, καὶ Διονύσιος Ολύνθιος. μετὰ δὲ ἐκείνες Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Αθηναῖος, Μεγακλείδης τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί. Επεῖτα γραμματικοὶ, Ζηνόδοτος, Αριστοφάνης, Καλλίμαχος, Κράτης, Ερατοσθένης, Αρίσταρχος, Απολλόδωρος. Ex hoc loco Voſſius in libello poſthumo de poetis laudat *Callimachum Colophonium* : ſed lege apud Euſebium Αντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur apud ipſum Tatianum. Sed hoc video doctiſſimum Jonſium ante me animadverſiſſe.

CCCXCI.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρῆτες ἀεὶ ψευσαὶ. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σῆι Eſt Κ. in Deo. in.
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ᾽ οὐ θάνες.

Πιτεύων, Καλλίμαχε, ταῖς γοναῖς τὸ Διὸς, ἀπιτεῖς αὐτὸ τῷ τάφῳ. καὶ νομίζων ἐπιτκιάζειν τὸ ἀληθὲς, καὶ τοῖς ἀγνοοῦσι κηρύττεις τὸν τεθνηκότα.

CCCXCII.

Plinius, Hiſtoriæ Nat. lib. III. c. XXI. *Pars ejus* (gentis Liburnorum) *fuere Mentores, Hymani, Encheleæ, Buni, & quos Callimachus Peucetias appellat.*

CCCXCIII.

Ibid. c. XXVI. *Inter quam* (Corcyram) *& Illyricum Melita; unde Catulos Melitæos appellari Callimachus auctor eſt.*

CCCXCIV.

Idem: lib. IV. c. XII. *Ipſam* (Andron) *Myrſilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimachus Laſiam; alii Nonagriam, Hydruſſam, Epagrin.*

CCCXCV.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacho Agathuſſa appellata.*

CCCXCVI.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Mimallida, Heraclides Sophnum & Acyton.*

CCCXCVII.

Ibidem: *Samothrace; Callimachus eam antiquo nomine Dardaniam vocat.*

CCCXCVIII.

Idem: lib. V. c. IV. *Ab his non procul a continente palus vaſta amnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacho, & citra minorem Syrtin eſſe dicta.*

CCCXCIX.

Idem: lib. VII. c. XLVII. *Conſecratus eſt vivus ſentienſque oraculi ejuſdem* (Delphici) *juſſu, & Jovis Deorum ſummi adſtipulatu Euthymus pycta, ſemper Olympiæ victor & ſemel victus. Patria ei Locri in Italia. Ibi imaginem ejus, & Olympiæ alteram, eadem die tactam fulmine, Callimachum, ut nihil aliud, miratum video: ad eumque juſſiſſe ſacrificari, quod & vivo factitatum & mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuiſſe Diis.*

CCCC.

Plinius XXV. c. XIII. *Erigeron: Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit. Caput ejus numeroſa dividitur lanugine, qualis eſt ſpinæ, inter diviſuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

CCCCI.

Etymologicon Magnum: Απόλλων &c. Βαρύνεται. εἰ μὴ περιεκτικὰ, ἀμπελών, μηλών. Σεσημείωται δὲ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλών. ἕτω Καλλίμαχος. Idem: Μιμαλῶνες ὀνομάζονται κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τὰς ἄνδρας. ἤτοι ἀφ' Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχε. Pro Μιμαλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες. Casaub. Polyaen. IV. 1. videtur haec historia a Callim. quoque tacta, quod simile Et. v. Μιμαλλόνες. Matrem Herculis Calli. convenientissime: unde, cum illa citandi ratio in veb Καλλ. sit insolens, leg. ἐν Ἡσιόδῳ Κ. Hemst.

CCCCII.

Etymologicon Magnum: Κεραϊσής, τόπος Μιλήτε ἀπὸ τῦ τὸν Απόλλωνα κέρατα τῦ ἄρρενος τρόγε τῦ ἀμελγομθε ὑπ' αὐτῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCIII.

Etymol. Magnum: Τελεῖν θυσίαν. Καλλίμαχος, τὴν ἐκ κελῦ καὶ ταύρης καπρῦ. Photius in Lexico inedito. Τελεῖν, θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κελῦ, ταύρε, καὶ καπρῦ. Ἴστρος δὲ, ἐν μὲν Απόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀρρένων, πάντων τελειῶν.

CCCCIV.

Scholiastes Apollonii II. v. 4. Μελίαν φησὶν ἀντὶν, ἀφ' τὸ τινὰς τῶν Νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Μελίας τῆς Ωκεανῦ, ὡς φησι Καλλίμαχος.

CCCCV.

Scholiastes Euripidis Phœniss. v. 658. Κᾶπος ἐκβαλὲν ὁδῦ] νῦν τὸν κάμματον, ἢ τὸ τῆς ὁδῦ ἆθλμα γινόμθμον. ἄλλοι δὲ ἆπος, τὸ ὕψος. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πὲς ὀλέθριος ὁ Καλλιμάχε. Nescio quid sibi velit πὲς ὀλέθριος; & ὁ Καλλιμάχε; Dictum sane oportuit, παρὰ Καλλιμάχε, si Callimachum ut auctorem laudare voluisset. An pro καὶ πὲς ὀλέθριος legamus καὶ ἆπος πλεθριαῖος, *jugeri longitudo*. Nam apud Euripidem κᾶπος secundum Grammaticos est καὶ ἆπος. Eustath. Iliad. Γ. p 288. Ευριπίδης δὲ ἆπος ἑτέρως τὸν κάμματον ἔφη. Hesychius: Αἶπος, κάμματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑλώδης. v. Valk.

CCCCVI.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrat Historiam, ut Locri quotannis binas virgines Trojam miserint sacrificandas, idque per spatium mille annorum: χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὡς φησι Τίμαιος ὁ Σικελὸς. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος.

CCCCVII.

Servius ad III. Æneid. *Ænam, oppidum Thraciæ Euphorion & Callimachus hoc dicunt etiam, quod Ænum dicatur a socio Ulyssis illic sepulto, eo tempore quo missus est ad frumenta portanda.*

CCCCVIII.

CCCCVIII.

Varro de Lingua Latina lib. IV. *Lana Græcum, ut Polybius & Callimachus ſcribunt.*

CCCCIX.

Varro de L. L. lib. VI. *Caſmillus verbum Græcum arbitror: quod apud Callimachum in poematis ejus inveni.* Macrobius Saturnal. III. c. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum libro primo ait, dixiſſe Callimachum Tuſcos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo ſignificant præminiſtrum Deorum.*

CCCCX.

Scholiaſtes Apollonii I. v. 1216. Περιχυόμενος δὲ Δρυόπων Ηρακλῆς, ϗ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδήσατο τὸν τότε υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν λῃσείαν μετῴκισεν πρὸς Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν οἰτην τὸ ὄρος πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος. ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τὸ ληῤῥικὸν ἦθος ἀπόχωνται. τότων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Vide Etymol. Magnum in Ασινεῖς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Δειλαίοις Ασινεῦσιν ἐπὶ τριπλῆρες ἀρπάσαι.

CCCCXI.

Scholiaſtes Euripidis ad Medeam v. 1334. Παρὰ τὴν Ἑσίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον· ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Αρτέμιδος, ὡς Απολλώνιός φησιν. ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCXII.

Euſtathius ad Iliados Λ. p. 758. (p. 827, 33) Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένῃ τῇ κατὰ κλῆσιν δαιμονίαν, ἕτερον ἀπ' ἐκείνε φασι τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ πᾶν τερπανον αἰπολικὸν.

CCCCXIII.

Johannes Tzetzes Chiliad. IV. n. 138.

Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος
Την κλῆσιν Αταβύριον, χαλκᾶς πελὼν ἔχον βάσις.
Αἱ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χωρέσης Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

CCCCXIV.

Tertullianus de Corona militis cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit; ita & Argis ſignum ejus palmite redimitum, ſubjecto pedibus corio leonino, inſultantem oſtentans novercam de exuviis utriuſque privigni. Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleaſtrum, nunc apium Habes tragœdiam Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induiſſe qua ſupplicem. Erant enim ſupplices coronarii apud veteres.

CCCCXV.

CCCCXV.

Phlegon de Mirabilibus, cap. IV. Ἱστορεῖ δὲ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλείταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινες περὶ Τειρεσίου τάδε. *Sequitur fabula de Tiresia & sequentibus coeuntibus.*

CCCCXVI.

Idem cap. V. Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν &c. *De Canide muliere in virum mutata.*

CCCCXVII.

Stephanus Byzantius: Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρίπου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. In MSStis legitur Αἰθόπιον, & Ἄρτεμις Αἰθοπία: & profecto verissima ea lectio est, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΙΘΟΠΙΑ. DIANA ÆTHOPIA. Quod verbum, quia hactenus inauditum est, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita est Epigramma quoddam, *supervacuum & prorsus mendosum*, si fides librario, qui περισσὸν vocat & ὁλόσφαλτον, id utrinque conscribillatum exhibens ad hunc modum:

Ὡς Σαπφοῦς

Εἰς τὸ ἀντίβολον οὐ κεῖται τοῦ Κυροῦ Μιχαήλου. πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα.

ΠΕΡΙΣΣΟΝ

Παῖδες ἀιφωνος ἐοῦσα τε τ' εἰνέπω αἰ τί σε ρητα
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστα
Ερμοκλείταο τως αυν ἀΐδα.
Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχα ρεισα
Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

ΟΛΟΣΦΑΛΤΟΝ

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθοπίαν κόραν Λατοῦς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφωνος ἔοισά τ', ἔτ' ἐνέπω, ἄι τις ἔρηται.
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
Ερμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα,
Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Pueri

Pueri; & si muta sim, adhuc loquor, si quis interroget:
Vocem non defecturam ante pedes ponens.
Æthopiæ Latonæ filiæ me dedicavit Aristo
Filia Hermoclidæ filii Sajonis,
Tua ministra, o domina mulierum: qua tu lætata,
Lubens familiam nostram fac celebrem.

Statua dicit, se vel mutam loqui posse; si quis inscriptionem quatuor qui sequuntur versiculis constantem legere velit, ante pedes in basi positam. Proprie autem dictum κατθεμένα. Nam κατατίθεσθαι est, *literis aliquid mandare*. Recte quoque emendavimus, ᾇ σὺ χαρεῖσα. Dii tum χαρῆναι dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus sunt propitii. Aristophanes Nubibus:

Επακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem & illud Phædri Epigramma ineditum eodem modo corrigendum:

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ Διάκτορε,
Εθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον,
Κηφισσεὺς ὁ κοῦρος. ᾧ χαρεὶς, ἄναξ,
Απολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

In Codice MSto legitur, ὦ χάρις ἄναξ. Alterum testimonium de Diana ÆTHOPIA extat in Antipatri Epigrammate, quod ex Cod. MSto edidit Vir Clarissimus Lucas Holstenius; in Notis ad Stephanum v. Αμφόπολις. Αντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολησμένον Ελλησσόντῳ
Ηριον Ηδωνῆς Φυλλίδος Αμφιπόλει
Λοίπατοι Ανθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηῷ
Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
Τήνδε πότ' Αἰγείδεσιν μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθεὶς
Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Quod quidem Epigramma non injuria *mendosum* appellat *& intellectu difficile* librarius Græcus. Vide autem, an hoc pacto clarius & sincerius reddi possit.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένῃ Ελλεσσόντῳ
Ηριον Ηδονῆς Φυλλίδος Αμφιπόλει.

Λοιπά

Λοιπὰ τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ
Μίμνει, πὰρ ποταμῷ τἀμφιμάχητον ὕδωρ,
Τήνδε πότ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν. ὡς ἁλιαυγὲς
Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

In Strymone & magno Helleſponto conditâ
Amphipoli ſepulchrum eſt Edonæ Phyllidis.
Cætera autem veſtigia in Æthopiæ Brauronidis templo
Manent, prope fluvii aquam de qua pugnatum eſt,
Magnum illud olim Ægidis certamen: tanquam cæruleus
Pannus, in ambobus conſpicimur littoribus.

Phyllidi mulieri Threſſæ (ſcio Φυλλίδα Thraciæ regionem eſſe; ſed nihil ad hoc Epigramma) monumentum poſitum Amphipoli, quæ urbs ſita eſt in oſtio Strymonis in Helleſpontum influentis: Ejuſdem vero Phyllidis anathemata viſuntur in Dianæ fano ſito in adverſa ripa Strymonis, de quo fluvio ſtrenue olim ab Athenienſibus pugnatum eſt, duce Cimone: adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiæ conſpiciantur; veluti cæruleum vexillum de malo navis ſuſpenſum. Primū ex his duobus Epigr. correxit et illustravit Boivill. var. crit. p. 193. In altero emend. Bentl. aberravit; sed correxit errorē ad H. O. II, 25, 9.

DE

DE CALLIMACHO TESTIMONIA VETERUM.

Lucianus de ſcribenda Hiſtoria p. 371. Οἷον ὁρᾷς τί καὶ Ομηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καί τοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ιξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Ευφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν ὄιει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ιξίονα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ — τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως. τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ κατέσκωπτε τὸν Λιβὺν ποιητὴν. ἀνιώμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχοῦ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέπτυσε.

Proclus in Timæum Platonis p. 28. Εἴπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ηρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Αντιμάχου πρωτίμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ηρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Strabo lib. XVII. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλίμαχος. Et ibidem: Κυρηναῖος δέ ἐστι καὶ Καλλίμαχος καὶ Ερατοσθένης, ἀμφότεροι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αιγυπτίων βασιλεῦσιν; ὁ μὲν ποιητὴς ἅμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακὼς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitæ Apollonii Rhodii: Εγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (ὁ Απολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητὴς, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Αλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ. — τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Αλεξάνδρειαν, καὶ αὖτις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον ἐνδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Απολλώνιος Αλεξανδρεὺς — μαθητὴς Καλλιμάχου.

Scriptor vitæ Arati: Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Αλεξάνδρῳ τῷ Αιτωλῷ, καὶ Καλλιμάχῳ, καὶ Μενάνδρῳ, καὶ Φιλητᾷ. Et ibidem: Γηραίῳ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Notandus eſt eorum error, qui Geræum neſcio quem Cyrenenſem poetam ex his verbis ſibi comminiſcuntur: legendum enim γηραιῷ; & ſententia eſt, *Aratum innotuiſſe Callimacho jam ſeni; a quo & Epigrammate donatum*

tum esse. Nimirum illud ipsum est Epigramma; quod supra a nobis editum & explicatum est;

Ησιόδȣ τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitæ Theocriti. Εγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τοῦτε Αράτȣ καὶ Καλλιμάχȣ καὶ Νικάνδρȣ.

Aulus Gellius lib. XVII. c. 21. Neque diu post Callimachus poeta Cyrenensis Alexandriæ apud Ptolemæum regem celebratus est.

Solinus cap. XXVII. Major Syrtis ostentat oppidum, Cyrenas vocant: quæ domus Callimacho poetæ fuit patria.

Suidas: Ασυάγης γραμματικὸς. τέχνην γραμματικὴν —— καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Αρχίβιος Απολλωνίȣ, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχȣ ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Idem: Μαριανὸς, —— ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχȣ Εκάλης, Υμνων, καὶ τῶν Αιτίων, καὶ τῶν Επιγραμμάτων ἐν Ιάμβοις ϛωι.

Idem: Νικάνωρ ὁ Ερμείȣ Αλεξανδρεὺς γραμματικὸς, γεγονὼς ἐπὶ Αδριανȣ̃ τȣ̃ Καίσαρος —— ἔγραψε περὶ ϛιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Idem: Ερατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς Φιλοσόφȣ Αρίϛωνος Χίȣ, γραμματικȣ̃ δὲ Λυσανίȣ τȣ̃ Κυρηναίȣ, καὶ Καλλιμάχȣ τȣ̃ ποιητȣ̃.

Strabo lib. XIV. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Αλικαρνασσȣ̃ —— Ηράκλειτος ὁ ποιητὴς, Καλλιμάχȣ ἑταῖρος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

Εἶπέ τις, Ηράκλειτε, τεὸν μόρον. &c.

Etymologicon Magnum: Αλυτάρχης, ῥαβδοφόροι ἀλύται. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχȣ διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τȣ̀ς ἀλύτας, ἀλλύτας.

Athenæus lib. 8. 331. Φιλοϛέφανος δὲ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχȣ δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.

Suidas: Ἴϛρος, Μενάνδρȣ Ἴϛρȣ, Κυρηναῖος ἢ Μακεδών. Καλλιμάχȣ δȣ̃λος καὶ γνώριμος. Unde a veteribus passim vocatur Ἴϛρος ὁ Καλλιμάχειος.

Anthologiæ lib. III. c. 25. Ἄδηλον.

Ω μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέϛιε φίλτατε Μȣ́σαις,
Χαῖρε, καὶ εἰν ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Ibidem: lib. II. Εἰς Γραμματικȣ̀ς. Philippi.

Γραμματικοὶ, Μώμȣ ϛυγίȣ τέκνα, σῆτες ἁπάντων,
Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότȣ σκύλακες,
Καλλιμάχȣ ϛρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες
Ουδ' ἀυτȣ̃ κείνȣ γλῶσσαν ἀποϛρέφετε. &c.

Antiphanis.

Τῶν μεγάλων κηλῖδες; ἐπ' Ηρίννῃ δὲ κομῶντες,
Πικρὸι καὶ ξηροὶ Καλλιμάχȣ πρόκυνες.

Incerti.

Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει σίχον. ἡ δὲ μέλαινα
Ισορίη τήκοι τὰς παρακαλλιμάχας.

Palladæ. lib. I. c. XVII.

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πλῶσιν ἔχων πενίης.

Propertius II. I.

Sed neque Phlegræos Jovis Enceladique tumultus
Intonet anguſto pectore Callimachus.

III. I.

Callimachi manes, & Coi ſacra Philetæ,
In veſtrum, quæſo, me ſinite ire nemus.

III. VIII.

Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos:
Et ceciniſſe modis, pure poeta, tuis:

II. Eleg. ultima.

Tu ſatius memorem muſis imitare Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.

IV. I.

Ut noſtris tumefacta ſuperbiat Umbria libris:
Umbria Romani patria Callimachi.

IV. VI.

Cera Phileteis certet Romana corymbis:
Et Cyrenæas urna miniſtret aquas.

Catullus LXVI.

Sed tamen in tantis mœroribus, Ortale, mitto
Hæc expreſſa tibi carmina Battiadæ.

XCVII.

Sæpe tibi ſtudioſo animo venante requiris
Carmina uti poſſem mittere Battiadæ.

Ovidius.

Battiades ſemper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

*

Hoc, memini, quondam fieri non poſſe loquebar,
Et me Battiades judice falſus erat.

Sit

*

Sit tibi Callimachi, ſit Coi nota Philetæ,
Sit quoque vinoſi Teïa muſa ſenis.

*

Callimachum fugito; non eſt inimicus amori:
Et cum Callimacho tu quoque Coe noces.

Statius Epithalamio Stellæ.

— hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachuſque ſenex, Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare ducem —

FINIS.

AD COMAM BERENICES, CATULLI.

CALLIMACHI FRAGMENTA, QUÆ HUC PERTINENT.

Ηδὲ Κόνων μ' ἔϐλεψεν ἐν ἠέρι, τ' Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε Θεοῖς.

Et Conon me in æthere conſpexit, Berenicæ
Cincinnum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Scholiaſtes Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτῆς κατηστέρισε. Τοῦτο δὲ Καλλίμαχός φησιν,

Ηδὲ Κόνων μ' ἔϐλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Quæ Catullus ſic παραφράζει.

Idem me ille Conon cæleſti in lumine vidit,
E Bereniceo vertice cæſariem
Fulgentem clare: quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia pollicita eſt.

— χαλύϐων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

— ut Chalybum genus pereat
Qui illud e terra naſcens monſtrarunt, ſtirpem malam.

Scholiaſtes Apollonii I. v. 1323. Χάλυϐες, ἔθνος Σκυθικὸν, ὅπερ ὁ σιδηρος γίνεται. Καλλίμαχος. Χαλύϐων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Et lib. II. v. 375. Χαλύϐων μέμνηται καὶ Καλλίμαχος.

— Χαλύϐων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

Quæ Catullus ſic expreſſit:

Jupiter, ut Chalybum omne genus pereat,
Et qui principio ſub terra quærere venas
Inſtitit, ac ferri fingere duritiem. v. Casaub. lect. Theocr. III, p. 247.

Σὺν

Σήν τε κάρην, ὤμοσα σόν τε βίον.

Adjuro tuum caput & vitam tuam.

Etymologicon Magnum v. Θηλαμών. Κάρη θηλυκῶς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἣν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Lege:

Σήν τε κάρην; sic et Sylburg.

Quæ sic Latine vertit Catullus, v. 40.

- - *Adjuro teque tuumque caput.*

Hyginus in Poetico Astronomico c. XXIV. *Sunt aliæ septem stellæ ad caudam Leonis in triangulo collocatæ, quas crines Berenices esse Conon Samius Mathematicus & Callimachus dicit, cum Ptolemæus Berenicen Ptolemæi & Arsinoes filiam sororem suam duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovisse Berenicen, si victor Ptolemæus rediisset, se detonsuram crinem: quo voto damnatam crinem in Veneris Arsinoes Zephyritidis posuisse templo; eumque postero die non comparuisse. Quod factum cum rex ægre ferret, Conon Mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum: & quasdam vacuas a figura septem stellas ostendit, quas esse fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam fuisse. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemæum Berenices patrem multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse: filiam autem sæpe consuetam, insiluisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

NOTÆ

NOTÆ AD ELEGIAM

CATULLI
DE COMA BERENICES.

V. 1.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi.

Isaacus Vossius *lumina* illa obelo confodit; & ex Codd. suis MStis, qui habent *munera*, restituit *mœnia*:

Omnia qui magni dispexit mœnia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos esse constat; Lucretium sæpe:

Maxima dissiluisse capacis mœnia mundi.

& Ovidium:

Ingentia mundi mœnia.

Sed amabo an apud quenquam poetarum reperias, *Omnia* mundi mœnia? Quot enim sunt? Mœnia hic sunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi mœnia esse non possunt, sed duntaxat una Bene ergo se habet τὸ *lumina*. Fortasse autem pro *dispexit*, quod cujusvis est qui oculos sanos habet, legendum *descripsit*; quod est Astrologorum. Virgilius:

Descripsit radio totum qui gentibus orbem:

& alibi:

Cælique meatus
Describent radio, & surgentia sidera dicent.

Lucretius:

Ut ratio declarat eorum, qui loca cæli
Omnia dispositis signis ornata notarunt.

V. 23.

Quum penitus mœstas]

Lego:

Quam penitus mœstas exedit cura medullas!
Ut tibi nunc toto pectore sollicitæ &c.

V. 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non sine tauriño sanguine pollicita es:

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam* pollicita es: Sic vers. 7.

Idem ME *ille Conon - - quam multis illa Deorum*
Levia protendens brachia POLLICITA *est.*

Hyginus: *Vovisse Berenicen, si victor Ptolemæus redisset, se detonsuram crinem.* Certissima hæc est emendatio: Vossius tamen *pro cunctis* interpretatur; *pro toto exercitu*: sed melius, ni fallor, τὸ πρέπον servaret

varet Callimachus; quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro Rege & Marito vota facientem induceret. Deinde, si ea esset sententia; dixisset, *si reditum tetulissent*, numero plurali. Postremo *cunctis* construendum esse cum divis ex ipso Callimacho constat,

Βόςρυχον, ὃν κείνη ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

V. 44.

Ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris
Progenies Phthiæ clara supervehitur.

Miris modis se torquent interpretes, ut *Medos* per longas ambages ex stirpe *Phytiæ* vel *Clytiæ* vel *Thiæ* oriundos esse probent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu sit vera lectio, & expedita sententia:

Progenies Thiæ clara supervehitur.

Clara progenies Thiæ est Sol, Thiæ & Hyperionis filius. Pindarus Isthm. v.

Μᾶτερ ἀελίου πολυώνυμε Θεία. Hesiodus:

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπρὰν τε σελήνην
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Vide etiam Etymologicon Magnum & Apollodorum. Et Apollonii Schol. lib. iv. Sensus est, *Quid crines adversus ferrum facient; cum ferro eversus sit Athos, omnium montium, supra quos Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus, pulcherrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorem neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, & Latini & Græci.

V. 53.

—— Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aera pennis.

Omnino nutans & languidum est illud epitheton *nutantibus:* sed a librariis profectum est, non a Catullo; qui sine dubio scripsit.

Unigena impellens NICTANTIBUS *aera pennis.*

Quid sit *nictari*, vide apud Festum: Lucretius lib. vi.

Cujus ubi e regione loci venere volantes;
Claudicat extemplo pennarum NISUS *inanis,*
Et conamen utrinque alarum proditur omne:
Hic ubi NICTARI *nequeunt, insistereque alis.*

Virgilius iv.

Hic primum paribus NITENS *Cyllenius alis.*

V. 54.

Obtulit Arsinoes Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris: sed Arsinoen sive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriæ prodidit. Achilles Statius Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli Codices versaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritos* habere testatur. Quare, ut opinor, haud incerta est hæc emendatio:

Ob-

Obtulit Arsinoes Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus sive Arsinoe dicetur, eadem plane de causa ac *Zephyritis* in versu sequenti.

Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον. ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα θεῶτον ἔχεις.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africæ promontorio, ita & Locris dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemæus p. 101. in Pentapoli Africæ ponit Βερενίκην, Ἀρσινόην, & Ζεφύριον ἄκρον: ut vel dubitare nequeas, quin ab isto Zephyrio dicta sit Venus Arsinoe Zephyritis. Quod si itaque & Locri fuerint in Pentapoli Africæ, jam certa reddetur ratio, cur & Arsinoe Locris appellata sit. Sed ecce tibi testes luculentos Virgilium & Servium: Æneid. XI.

Libycoque habitantes æquore Locros.

Ad quem locum hæc Servius: *Locri socii Ajacis Oilei fuerunt Epizephyrii & Ozoli. Sed hi tempestate divisi sunt —— Ozoli vero delati* PENTAPOLIM, *de quibus nunc quæritur, Libycoque habitantes æquore Locros.*

V. 73.

Non si me infestis discerpant sidera *dictis.*

Ferri fortasse poterit hæc lectio: nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo sic scriptum esse credam; sed aliud quid melius, ni fallor, & elegantius:

Non si me infestis discerpant sidera dextris.

Livius de Romulo: *Fuisse tum quoque aliquos, qui* DISCERPTUM *regem patrum* MANIBUS *taciti arguerent.* Quid quod *discerpere* proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? sed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *sideribus* recte dictum; cum in iis pluria sint ἀνθρωπόμορφα. Reliqua vero, quæ *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre possim.

V. 91.

Sanguinis expertem ne siveris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus est Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut sanguine sibi litetur: qui crinibus abominandus magis, quam expetendus.

Squalentem barbam, & concretos sanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis* expertem: Quid enim coma sibi exoptet præter unguenta? Hinc est, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: onychem scilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem τὸ *muneribus* in versu proximo: inde enim firmatur hæc emendatio; quia eadem usurpat noster, ubi paulo ante de unguentis loquitur: *Quam jucunda mihi munera libet onyx.*

FINIS.

IN

CALLIMACHI

HYMNOS

ANNOTATIONES

NICODEMI FRISCHLINI.

ANNOTATIONES

IN

HYMNUM PRIMUM,

qui est in

JOVEM.

Vers. 1. Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο] Sumpta occasione a sacris, quæ festo die in honorem Jovis peragebantur, γενέθλια ipsius hoc primo hymno prolequitur: a patria, parentibus, educatione admiranda, rebus gestis, & virtutibus, quibus regnum cœleste adeptus sit: a rerum denique humanarum, & præcipue regnorum, cura & administratione, Jovem serio ac religiose commendans. Quem quidem hymnum cæteris merito præposuit. Nam, a Jove principium, quoniam Jovis omnia plena. Etsi autem multa in hoc & aliis hymnis continentur quæ profana & impia in Deum superstitione non carent: (de quo tam frivola & divina majestate indigna proponuntur commenta) sunt tamen in iisdem non pauca quæ nos de maximis rebus utiliter commonefacere possunt. de quibus suo loco.

V. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα] Gigantes a Latinis etiam Terrigenæ & Terræ proles dicuntur, propter incertam & ignobilem generis originem. Orpheus in Hymnis,

Οὓς καλέεσι γίγαντας ἐπώνυμον οὐ μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐφύοντο, κῆ αἵματος ἐρανίοιο.

Quibus verbis ad etymologiam nominis alludit. De pugna vero Gigantum lege Hesiodum in Theogonia, Ovidium lib. 1. Metam. & Fastorum lib. 5. Item Claudianum in Gigantomachia. Ejusdem meminit Virgil. in 6. Horat. l. 3. Carm. ode 4. Homerus in Batrachomyomachia. Quanvis autem ea quæ de Gigantibus cœlo arma inferre ausis poetæ fabulantur, etiam Cicerone teste, dicantur & credantur stultissime, & plena sint futilitatis, summæque levitatis: nihilominus tamen, si dextre ac sobrie intelligantur, pauloque altius expendantur, aliquam veritatem earum rerum quas diabolus hujusmodi figmentorum nebulis tegere & obscurare voluit, sub ista fabula latere, aperte constabit. Quis enim e sacris literis non didicit, primos humani generis propagatores, πηλογόνους, hoc est e limo terræ formatos, posteaquam Satanæ fraudibus & technis elusi fuissent, Dei mandato neglecto & spreto, honores divi-

divinos affectasse, sed e paradiso miserrime ejectos & expulsos esse? Quis nescit posteros Noe excelsissimam turrim, quasi coacervatis montibus erigere conatos, cujus culmen, summum cœli verticem attingeret? sed ab opere incepto divina vi prohibitos fuisse? Quis ignorat, ipsum Satanam, cum omni cœtu cacodæmonum, in Tartarum abjectum esse? Quid denique Gigantes aliud (Macrobio teste) fuisse credendum est, quam impiam quandam gentem, deos negantem, & ideo existimata Deum pellere de cœlesti sede voluisse? Berosus l. 1. Antiquit. Babyloneos Gigantes vocat, qui temporibus Noe, diluvio absorpti sunt.

Ibid. δικασπόλον] Dionysius Antiquit. Rom. l. 5, *Optimus rex habebatur qui esset justissimus & legum servantissimus, nusquam discedens ab institutis patriis.* id quod ex Homero liquet, appellante reges δικασπόλας, sive θεμιστοπόλας, hoc est, *juris redditores, sive juridicos.*

V. 4. Δικταῖον ἀείσομαι, ὑὸς Λυκαίου] De Jovis patria diu ac longum inter mortales certamen fuit semper, aliis atque aliis populis eum civem & alumnum sibi vendicantibus. Præ omnibus autem reliquis præcipue inter se digladiabantur Arcades & Cretenses: quorum hi, ut mendacium mendacio cumularent, non solum apud se natum Jovem, sed etiam sepultum esse gloriabantur. Quorum vanitatem falsè ridet Callimachus. Appellatus est autem Juppiter Dictæus, a Dicte seu Dicto, monte Cretensi, in quo enutritus esse dicitur. (vide Strab. l. 10. Geographiæ) Lycæus vero, a monte Arcadiæ Lycæo, in quo natus est, templumque habuit: de quo idem Strabo, in fine 8. Geogr. At Lycæus a Lycaone Pelasgi filio dictus est, teste Pausania.

V. 5. ἐπεὶ μάλ' ἀμφήριστον.] *Omnes* (inquit Pausanias in Messeniacis) *qui Jovem apud se natum & educatum contendunt, enumerare difficile fuerit.* Et Eusebius Cæsarienses lib. 3. Euangelicæ præpar. scribit *nationes ferme omnes deum sibi Jovem constituisse, diversis nominibus appellatum: eundemque apud se natum dixisse.* Plura pete ex tertio libro Ciceronis de Natura Deorum.

V. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν] Ide mons Cretæ, *tanta altitudinis* (ut refert Solinus) *ut ante solis ortum, solem videat:* quod Diod. Siculus l. 17, Idæ Phrygiæ adscribit: quæ a Cretensi nomen accepit, ut Virgil. 3. Æneid. autor est.

V. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Notat Cretensium vanitatem: de quibus proverbium natum est, τὸ Κρῆτα κρητίζειν. Hoc hemistichion D. Paulus ex Epimenide repetit, epist. ad Tit. c. 3.

Ibid. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο] De Jovis in Creta sepulcro lege Diodorum Siculum l. 4, Ciceronem l. 3. de Nat. Deorum: Solinum in Polyhist. c. 16. Melam, l. 2. c. 7. Lactantium de falsa Religione, l. 1. c. 11. Lucianum item in sacrificiis, & Politianum in Miscell. c. 35.

V. 9. σὺ δ' ἐ θάνες.] Vanitatem Cretensium de Jovis sepulcro nugantium a proprietate divini numinis redarguit, quæ est, Deum esse æternum, immortalem & incorruptibilem. Dii enim, ut Plutarchus περὶ δεισιδαιμονίας inquit, ἄνουσι καὶ ἀγήρασι, πόνων τε ἄπειροι, βαρυδόων πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', ἐ πίνουσ' ἀίθοπα οἶνον·
Οὕνεκ' ἀναίμονες εἰσὶ, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

ut Homerus dixit.

V. 10. Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ] Dissentientes Arcadum & Cretensium de patria Jovis opiniones ita componit Callimachus, ut Jovem in Arcadia quidem natum, sed in Creta educatum a Corybantibus prodat. Cujus sententiæ Pausan. in Arcad. Strabo l. 8. & 10. Geographiæ, Hesiodus in Theog. & Ovid. 4. Fast. subscribunt. Arcadia vero dicta est Parrhasia, a Parrhaso, uno filiorum Lycaonis: Steph. περὶ πόλεων. Ubi tamen non regionem, sed civitatem dumtaxat Parrhasiam fuisse tradit. Et Strabo Parrhasios gentem Arcadiæ nominat. δοκεῖ, inquiens, παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων, Ἀτᾶνές τε καὶ Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

Ibid. Ῥείη τέκεν] De Jovis natalibus, fratribus & sororibus, lege Hesiodum in Theogonia.

V. 11. Ἔσκεν ὄρος] Nemus in monte Lycæo, ubi Rhea Jovem partu enixa est, a proprio quodam accidenti describitur: cujus & Pausanias in Arcadicis sic meminit. *Spectatur*, inquit, *in jugo spelunca Rheæ, quo nulli hominum præterquam solis deæ sacra facientibus fœminis introire fas est.* Et eodem in libro, *Si quis contempta religione introierit, necesse omnino est eum intra annum e vita excedere.*

V. 14. Ἀπιδανῆες] Stephanus, Ἀπιδόνες, ἢ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπιδόνος ποταμοῦ, ἢ τοῦ υἱοῦ Φωρωνέως Ἀπιδόνος. Legitur etiam Ἀπιδανῆες apud Dionysium de situ Orbis.

V. 16. ὦ κε τόκοιο Λύματα] De Jovis recens nati lavacro & purgationibus itidem dissimiles sententiæ, ut de loco nativitatis, apud scriptores propositæ reperiuntur. Nam Messenii (ut Pausanias confirmat) in Ithomes jugo fontem Clepsydram fuisse asseruerunt, in quo ab Ithome & Neda nymphis nutricibus Juppiter lotus fuerit. Idem in Arcadicis duorum fluminum mentionem facit, Lusii ac Lymacis, in quibus Jovem recens natum, a sordibus emundatum fuisse scribit. Ac de Lymace quidem quæ ibi traduntur, quod huic loco lucem aliquam afferre videbantur, huc adscribere placuit. Sunt autem ista. *Fluvius*, inquit, *qui Lymax dicitur, Phigaliam præterfluens cum Neda conjungitur. Hoc ei nominis a Rheæ purgatione inditum ferunt, quod nempe quum Jovem illa peperisset, in hunc amnem nymphæ puerperii colluviem abjecerunt. Colluviem a Græcis λύματα dicta fuisse, testatur Homerus, quo loco a pestilentia Græcos purgatos dicit: eaque purgamina quæ λύματα nominat, in mare abjecta fuisse.* Hactenus Pausanias. Extat autem Homeri versus l. 1. Iliados talis,

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Nam ad hunc mihi Pausanias respexisse videtur.

V. 18. Λάδων ἀλλ' ἔπω] Arcadiam ante Jovis ortum siccam amnibusque destitutam fuisse, ac postea demum nato Jove fluvios in ea promanasse, hoc loco tradit Callimachus. quorum præcipuos nominat, Ladonem, Erymanthum, Jaonem, Melanem, Carionem, Crathin, Me-

Metopen, & Neden, qui omnes post Rheæ partum exorti sint. Horum nomina apud Dionysium de situ Orbis reperiuntur, in descriptione Arcadiæ,

Καδ δὲ μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ερυμάνθου·
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων·
Ἦχι καὶ Ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

Aliqui etiam a Plinio l. 4. c. 6, a Solino c. 12. in Polyhist. & Strabone l. 8. Geograph. enumerantur. Ac de Ladone quidem sigillatim hæc Strabo l. 1. Geograph. prodidit, καὶ ὁ Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς ἐπέσχε ποτὲ τὸ ῥεῦμα. Et sub finem 8. libri, τἀναντία δ' ὁ Λάδων ἔπαθε., τοῦ ῥεύματος ἐπισχεθέντος ποτὲ, διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πηγῶν. Hujus pulchritudinem commendat Pausanias in Arcadicis. Meminit ejusdem Ovid. Fast. 2,

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Cæterum Arcadiam Jovis beneficio, post Phaethontis incendium, aquis irriguam esse factam, idem hic autor l. 2. Metam. testatur.

V. 18. οὐδ' Ἐρύμανθος] Fontes hic (ut Pausanias ait) in Lampea monte habet, qui sacer Panos esse dicitur. Nobilitavit hunc montem aper Erymanthius, ab Hercule Eurysthei jussu in eo interfectus.

V. 19. ἔτι δ' ἄβροχος] Eandem esse fontium ac fluviorum in ortu atque interitu vicissitudinis aleam, quæ cæterarum in hac natura rerum est, præter Aristotelem in Meteorologicis (ubi causæ accurate investigantur) etiam Ovid. in Metam. his elegantissimis versibus demonstrat,

Vidi ego quod fuerat quondam solidissima tellus,
Esse fretum, vidi factas ex æquore terras:
Et procul a pelago conchæ jacuere marinæ. &c.

Arcadiam vero, ante Jovem editum, omni aquarum copia destitutam fuisse, ac postea demum tot maximos amnes repente apparuisse, veri haud quaquam simile est: sed a poeta, Jovis laudem amplificaturo, confictum videtur: tametsi de aliquibus fluviis verum est quod hic dicitur, ut mox patebit. Proinde veriorem judico Pausaniæ sententiam, quam ipse de hac siccitate & irrigatione, in Arcadicis hunc in modum prodidit. *Quod si forte*, inquit, *siccitate solum laboret, atque ex eo segetes & stirpes exarescant, ibi Lycæi Jovis sacerdos ad aquam ejus fontis cum precatione conversus, riteque re divina mactatis hostiis peracta, e quercu ramum non alte sed in summam aquam porricit. existit repente commota aqua, ater halitus, nebulæ persimilis: neque ita multo post nubes attollitur: moxque plurium nubium accessione obducto cœlo, Arcadum fines optatis imbribus perfunduntur.*

V. 23. πολλὰς δὲ Μέλας] Melanem Strabo, l. 8, juxta Olenum defluere scribit. (est autem *Olenus Achajæ civitas, finitima Arcadiæ, ubi Jovem a capra enutritum esse*, Aratus in Phænom. innuit) Ibidem & Crathin ad Achaicas Ægas fluere tradit. πρὸς δὲ ταῖς Ἀχαϊκαῖς, (inquiens) Αἰγαῖς ὁ Κρᾶθις ῥεῖ ποταμὸς, ἐκ δυοῖν ποταμῶν αὐξόμενος, ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. De Carione nihil in præsentia occurrit. Pausanias Cranionem in Alpheum, assum-

sumpto prius Gatheata amni, influere refert, in Arcadicis. Meminit & Carathis fluvii, sub finem ejusdem libri, eumque per viam Tegeatarum transire scribit. quem ego cum Crathi, cujus mentio modo facta est, eundem esse crediderim. Quis enim ignorat, regiones, montes, fluvios, & his similia, aliis temporibus subinde alia sortiri nomina? Metopen vero Diodorus Sicul. l. 5. Ladonis filiam & Asopi uxorem fuisse testatur. Eandem Pindarus 6. Olymp. aviam suam & matrem Thebes nominat,

Ματροπάτωρ ἐμὴ Στυμφαλὶς ἐυανθὴς Μετώπα.

Interpres ibidem hunc Callimachi locum citat.

V. 32. Ἐκ δ' ἔχεν μέγα κεῦμα] Nedæ fluvii fontem a Rhea puerpera inventum & apertum esse, Strabo etiam ex poetarum sententia l. 8, Geogr. planum facit. Νυνὶ μὲν ἓν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριον ἐστι τὸ τῆς Νέδας ῥεῦμα, λαβὸν ἐκ τοῦ Λυκαίου κατιὸν, Ἀρκαδικὸν ὄρος, ἐκ πηγῆς ἣν ἀναῤῥῆξαι τεκοῦσαν τὸν Δία μυθεύεται Ῥέαν, νίπτρων χάριν. Id est, *Atque nunc quidem Triphyliam a Messenia disterminat Neda fluvius, copiosus e Lycaeo Arcadiae monte defluens, cujus fontem Rhea Jovem enixa lavacrorum causa aperuisse dicitur.*

V. 33. Νέδη δέ σε θῶκε] Pausanias trium Jovis nutricum mentionem facit in Arcadicis. *Arcades*, ait, *Thisoam, Nedam & Agno, Jovis nutrices nominare soliti: quarum prima in Parrhasiorum finibus nomen dedit urbi, secunda flumini, tertia fonti in Lycaeo.* &c. Alibi etiam Ithomen Jovis nutricem nominat. Præter has Adrastea & Ida ab aliis quoque numerantur, de quibus postea.

V. 34. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Cretæ descriptionem pete ex 10. lib. Geogr. Strabonis: ex 17. cap. Solini. & l. 2. c. 7. Melæ. Hodie Candia appellatur, major Cypro, minor Sardinia & Sicilia. par tamen omnibus soli ubertate. Dionysius περὶ οἰκουμένης, de ea sic canit,

Κρήτη τιμήεσσα, Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ ἔυβοτος. ἧς ὕπερ Ἴδη,
Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.

Virgilius autem ita,

Creta Jovis magni medio jacet insula Ponto,
Mons Idæus ubi & gentis cunabula nostræ:
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.

Qua porro ratione Juppiter in Creta editus, & quo dolo Saturnus circumventus sit, ne recens natum puerum deglutiret, copiose exponit Hesiodus in Theogonia, & Ovidius in Fastis.

V. 35. Πρεσβυτάτῃ νυμφέων] Nedam nutricem ab ætate senili & gravi obiter commendat. Multum enim refert, quibuscum ἐξ ἀνύχων, hoc est, *a teneris unguiculis*, conversemur, & quibus utamur nutriciis. Qua de re consulendus Plut. in Pædagogia.

V. 36. μετά τε Στύγα] Μετὰ particula exceptiva hoc loco, ut in illo Homerico, l. 11, Odysseæ,

Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Sty-

Stygem vero, omnium nympharum natu maximam fuisse, etiam Hesiodus in Theog. affirmat,

Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων πρεσβυτάτη ἔξιν ἀπασέων.

De Phillyra, a qua Chiron Phillyrides apud Pindarum & Ovidium cognominatus est, Hymno quarto dicetur. Secunda autem syllaba, quæ alias brevis est, propter duas ambientes longas hic producitur, ut & prima: sed positionis gratia. Est enim alias Φιλύρη.

V. 39. Καυκώνων πολιήθρον] Caucones vetustissimi fuerunt Triphyliæ (quæ est Arcadiæ regio) inquilini: de quorum situ ac domiciliis copiose disputat Strabo, l. 8. Cosmographiæ, Homericum illud ex Odyss. 3. libro examinans quod Minerva Nestori sub Mentoris forma dicit,

Νῦν αὖτ' ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
Εἶμ· ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε.
Οὐδ' ὀλίγον.

Idem Strabo ibidem annotat, Φασὶ δ' ἐν Λεπρεάτιδι καὶ Καύκωνος εἶναι μνῆμα, ἔιτ' ἀρχηγέτε τινὸς, ἔιτ' ἄλλως ὁμωνύμε τῷ ἔθνει. Id est, *In agro Lepreatarum monumentum ajunt Cauconis esse: sive is princeps fuit, sive alias genti illi cognominis.* Ejusdem monumenti Pausanias quoque in prioribus Eliacis mentionem facit.

V. 39. ὃ Λέπριον] Ita reliqua habent exemplaria: ego Lepreon (Λέπρεον) legere malo. Sic enim urbem hanc Arcadiæ nominat Herodotus l. 4. & Aristophan. in Avibus. item Strabo l. 8. & Pausan. in prioribus Eliacis, & in Arcadicis. Plinius quoque l. 4, c. 6, Lepreon Arcadiæ oppidum facit. Idem tamen præcedenti capite ejusdem libri Leprion civitatem Elidis nominat. Sed utri lectioni standum sit, ego non magnopere cum quoquam digladiabor. Producitur autem & hujus dictionis secunda syllaba, alias natura brevis, eadem ratione quam supra in Phillyre ostendimus: ut etiam in Homerico isto versu, Iliad. 5,

Ἀσέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα.

Est enim penultima in nomine ὀπωρινὸς correpta: ut ex illo Martialis apparet,

Si daret autumnus mihi nomen, oporinus essem.

V. 41. Λυκαονίης ἀρχηίοιο] Notatio Callistus matris Arcadis, a quo rege pro Pelasgia, regio dicta est Arcadia, & pro Pelasgis, incolæ Arcades. Fuit autem Callisto Lycaonis regis filia, quam a Jove vitiatam Juno irata in ursam vertit, Diana sagittis confixit: Juppiter exempto quem in utero gerebat Arcade, inter sidera retulit, quæ ursa major (ἄρκτος a Græcis) dicitur. Fabulam refert Pausanias circa initium l. 8. item Ovidius 2. Metam. & Fastorum l. 2.

V. 42. Εὔτε Θεναὶς] Thenæ, seu Thennæ, oppidum Cretæ, proximum Cnosso inquit Steph. de Urbibus. Idem de Omphalio (cujus nominis originem hic prodit Callimachus) Ὀμφάλιον, ait, τόπος Κρήτης, πλησίον Θενῶν κώμη Κνωσσῦ. Consentiunt cum his quæ poeta hic fingit, etiam illa apud Diodorum Siculum, l. 6, c. 15, ubi inquit, *Quum a Curetibus ferretur infans, tradunt Omphalum* (umbilicum, vertendum fuisse judico) *juxta fluvium Tritonem cessisse* (melius, decidisse) *ex quo*

& ora illa ab eo quod accidit, Deo sacra, Omphalia cognominatur, & propinquus ager Omphalius est appellatus. De Cnosso lege Strabonem l. 10. Plinium l. 4, c. 12. Volaterr. l. 9.

V. 45. καλέουσι Κύδωνες] Cydon urbs Cretæ amplissima, unde poma & spicula Cydonia dicta, testibus Plinio & Strabone. Meminit Cydonum etiam Homerus, in descriptione Cretæ, quæ extat l. 19, Odyss.

Κρήτη τὶς γαῖ' ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, &c.

Pausanias in Arcadicis, Cydonem Tegeatæ filium, oppidi istius in Creta conditorem fuisse, scriptum reliquit.

V. 46. Κυρβάντων ἕταραι] Cyrbantes, iidem qui Corybantes & Curetes alio nomine dicuntur, a Cyrba Cretæ civitate, quæ vulgo ἱερὰ Πύτνα appellatur: inquit Stephanus. Sunt & Cyrbes legum tabulæ a Græcis dictæ, ut Plutarchus in vita Numæ testatur.

V. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Meliæ, nomen proprium Nympharum, de quo infra, hymno 4, plura dicentur. Dicte, mons Cretæ, ab Ida versus Orientem mille stadiis distans, ut autor est Strabo. Adrasteam autem, Jovis nutricem fuisse, etiam Plutarchus l. 3, Sympos. declarat, ὁ μὲν πατὴρ τοσοῦτον ἐπεῖπε τοῖς εἰρημένοις, ὅτι δοκοῦσιν αὐτῷ καὶ οἱ παλαιοὶ τοῦ μὲν Διὸς δύο ποιεῖν τιθήνας, τὴν Ἴδην καὶ τὴν Ἀδράστειαν. &c. Apollonius quoque Rhod. l. 3, Argon. eandem nominat, ubi Venus Cupidinem alloquitur.

V. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης] Quo pacto Juppiter a capra enutritus & lactatus sit, exponit Ovidius 5. Fast. Amaltheam pulcherrimis versibus depingens. Strabo l. 8, non in Creta, sed apud Olenum Achajæ civitatem (quæ postea Ægeum dicta est) hoc accidisse, sic ex Arato declarat, ἱστοροῦσι δὲ, ἐνταῦθα καὶ τὸν Δία ὑπ' αἰγὸς τραφῆναι· καθάπερ φησὶ καὶ Ἄρατος,

Αἶξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Meminit & Lactantius l. 1. c. 21, de falsa Rel. Refer huc & proverbium, apud Erasmum, *Copiæ cornu.*

V. 49. κηρίον ἔβρως] Jamum quoque apum succo per dracones duos subministrato fuisse enutritum, refert Pindarus Ode 6. Olymp. Idem de Hierone Syracusano & Semiramide ab aliis traditur. Sed & Pausanias simile quiddam de ipso Pindaro in Bœoticis ita refert: *Pindarum, quum esset adhuc adolescentulus, Thespias proficiscentem, per æstatem meridiano calore fessum somnus arctior complexus est. Advolarunt apes quo paululum de via diverterat, & ad ejus labia mel alleverunt.* Omen hoc fuit & præsagium futuræ in pangendis versibus elegantiæ, mellitissimæque facundiæ.

V. 50. Πανακρίδος ἔργα Μελίσσης] Jovem ab apibus nutritum esse, Virg. 4. Georg. haud obscure innuit, inquiens,

Nunc age, naturas apibus quas Juppiter ipse
Addidit, expediam, pro qua mercede canoros
Curetum sonitus, crepitantiaque æra sequutæ,
Dictæo cœli regem pavere sub antro.

Quod vero de apibus mirabile dictu tradunt fabulæ, minime videtur prætereundum: Jovem scilicet, in sempiternam amoris erga eas memoriam,

riam, illarum colorem immutasse, inque æris vertisse aurati. Diod. Sicul. lib. 6. Antiquit. cap. 15.

V. 51. τά τε κλείσσι Πάνακρα] Ibidem Diodorus, *Quanvis autem locus is*, inquit, *admodum excelsus asperque situ, ventis quoque agitatus, nivibusque sit infestus, nullo tamen apes incommodo aut molestia afficiuntur.*

V. 52. Οὗλα δὲ Κέρητες] Curetes Rheæ sacerdotes fuerunt, quam ipsi coluerunt, μητέρα καλέοντες Θεῶν, καὶ Ἀιέσιν, καὶ Φρυγίαν, Θεὸν μεγάλην· ἀπὸ δὲ τῶν τόπων, Ἰδαίαν, καὶ Δινδυμήνην, καὶ Πυλήνην, καὶ Πισσινοντίδα καὶ Κυβέλην, Strabo lib. 10. Pausanias in prioribus Eliacis, Curetas, etiam Idæos Dactylos cognominatos esse testis est: quorum nomina fuerint, Hercules, Pæoneus, Epimedes, Jasius, & Idas. Lapis quoque Idæus dactylus dicitur, insulæ Cretæ alumnus, coloris ferrei, humano pollici similis: autoribus Plinio & Solino.

V. 52. πρύλιν ὠρχήσαντο] Cujusmodi fuerit tripudii genus πρύλις, Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως, his verbis declarat, ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν [Κρήτων] ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι καὶ πολεμικόν. Et Lucretius l. 2,

Hic armata manus (Curetas nomine Graji
Quos memorant Phrygios) inter se forte caterva
Ludunt. &c.

Eadem saltatio alio nomine Pyrrhiche dicitur. Sic enim de ea Strabo, l. 10, ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις στρατιωτικὴ, καὶ πυρρίχη. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πυρρίχιος, ὃν φασὶν εὑρετὴν τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως τῶν νέων ἐπὶ τὰ στρατιωτικά. Dionysius quoque Halicarnass. lib. Antiquit. Rom. 7, Pyrrhichen ἐνοπλίαν, hoc est *armatam*, esse tradit. Plinius l. 7. Natural. Hist. *in Creta primum a Pyrrho inventam esse* commemorat. Cui & Solinus c. 17. astipulatur. Meminit ejusdem Suetonius. Refert item Apul. l. 10. Metamorph. *pueros puellasque Græcanicam saltasse Pyrrhichen: quum in orbem nunc flexuosi, nunc in quadratum cuneati discursus reciprocos explicarent.* Lege etiam caput 13, libri 2, Polydori Virgilii, de inventoribus rerum: & proverbium apud Erasmum, *Pyrrhichen oculis præ se ferens.* De Germanis idem fere Cornelius Tacitus prodidit: *Spectaculorum*, inquit, *genus unum atque in omni cœtu idem. Nudi juvenes, quibus id ludicrum est, inter gladios se atque infestas frameas, saltu jaciunt. Exercitatio artem paravit, ars decorem*, &c. Non dissimile fuit Romanorum exercitium, quod Troja dicebatur, ab Ascanio Julo in Italiam e Phrygia deportatum. De quo Virgil. l. 5. Æneid.

Olli discurrere pares, atque agmina terni
Diductis solvere choris. &c.

Eundem ludum Julius Cæsar inter cæteros populo spectandum exhibuit, teste Suetonio: dicente quod *Trojam luserit duplex turma, majorum minorumque puerorum.* Suetonio consentit Xiphilinus in vita Cæsaris, quum inquit, Τήν τε ἱππασίαν τὴν Τροίαν καλουμένην οἱ παῖδες οἱ εὐπατρίδαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐποιήσαντο, καὶ ἐφ' ἁρμάτων οἱ νεανίσκοι οἱ ὁμότιμοι αὐτοῖς ἠμιλλήσαντο. id est, *Fuit quoque equestris pugna, cui Troja nomen est, a pueris nobilissimis antiquo more pugnata: cum quibus*

juvenes itidem nobilissimi ex curribus certaverunt. Hunc ipsum Trojæ ludum edidit frequentissime Augustus, *magnorum minorumque puerorum delectu, prisci decorique moris existimans, claræ stirpis indolem sic notescere:* inquit Suet. in Augusto, c. 43. Idem a Claudio Cæsare editus est, autore Tacito: qui libro 11. Annal. hæc refert, *Sedente Claudio Circensibus ludis, quum pueri nobiles equis ludicrum Trojæ inirent, interque eos Britannicus imperatore genitus, & L. Domitius adoptione, mox in imperium & cognomentum Neronis adscitus: favor plebis acrior in Domitium loco præsagii acceptus est.* Herodianus l. 4, circa initium, quo loco funebres ludos recitat, eandem videtur Pyrrhicham appellare, quam alii Trojam dixerunt. Ejus verba hæc sunt, ἐπὰν δὲ μέγιστον χῶμα ἀρθῇ τῶν ἀρωμάτων, πᾶς τε ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία ἔνθεν τὸ κατασκεύασμα κυκλοῖ γίγνεται· πάν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα ἐνθένδε κύκλῳ, μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Hoc est, (Politiano interprete) *Ubi vero ingens aromatum acervus aggestus est, ac locus omnis expletus, tum circa illud adequitant, universis equestris ordinis certa quadam lege, ac recursu motuque Pyrrhichio, numeroque, in orbem decurrentibus.*

V. 53. Τεύχεα πεπλήγοντες] Corybantum saltu & tumultu Jovem conservatum esse, etiam Ovid. l. 4. Fast. docet,

Ardua jam dudum resonans tinnitibus Ida,
Tutus ut infanti vagiat ore puer.
Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes:
Hoc Curetes habent, hoc Corybantes opus.

V. 55. Καλὰ μὲν ἡέξευ] Hesiodus in Theogonia,

Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μέν καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος.

Hoc est,

Ocyus huic solido creverunt corpore membra,
Et vires, qualisque decet præstantia regem.

V. 57. Ἀλλ' ἔτι παιδὸς] Nam secundum Pindarum, φύονταί καὶ νέοις σὺν ἀνδράσι πολιὰ θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας ἐοικότα χρόνον. Id est, *Nascuntur & junioribus sæpe viris cani, vel etiam præter ætatis congruum tempus.* Idem in Pythiis Demophilum laudans, κεῖνον, inquit, σὺ παισὶ νέος, σὺ δὲ βελαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσας ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Id est, *Ille est quidem ætate juvenis, consilio vero canus: quo vel ei qui centum annos natus est, obviare potest.* Vide proverbium, *ante pilos prudens.*

V. 60. Δηναιοὶ δ' ἅ πάμπαν] Vetus hæc & communis poetarum fuit opinio, regnum universi orbis, post expulsum a Jove Saturnum, inter tres fratres sorte divisum: ut Jovi quidem regnum cœleste, Neptuno vero insulæ & maria, at Plutoni inferorum regnum obtigerit. Sic enim ipse Neptunus apud Homerum ιε' Iliad.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, &c.

Idem apud Virgilium Æneid. 1.

Non illi imperium pelagi, sævumque tridentem,
Sed mihi sorte datum.

Lactan-

Lactantius l. 1, de falsa Religione, fabulam ita interpretatur. *Ergo*, inquit, *illud verum est, quod orbem terræ ita partiti sunt, ut orientis regio Jovi cederet, Plutoni pars occidentis obtingeret: at Neptuno maritima omnia obvenerunt.* Hesiodus in Theogonia duos fratres, Neptunum & Plutonem, sponte sua regno cessisse, & Jovi cœlum reliquisse tradit, quod ejus beneficio ex vinculis patriis liberati & exempti fuissent. Cicero autem in libro de Natura Deorum, impiam esse fabulam judicat, & quomodo ratione physica intelligenda sit, ibidem docet. Hujus sententiæ noster Callimachus subscribit, figmentum hoc Jovis indignum censens majestate: ac proinde non fortium beneficio, sed virtute regnum cœleste obtinuisse canit.

V. 68. Θήκαο δ' ὀιωνόν] De aquila loquitur, quæ

fulmina curvis
Ferre solet pedibus, divum gratissima regi.

Hæc enim & propter volatus pernicitatem & altitudinem, Jovis armiger esse fingitur. Pindarus Olymp. 2. hymno, aquilam Διὸς ὄρνιθα θεῖον, & alibi ὀιωνῶν βασιλέα vocat. Plinius l. 10. c. 3. *Negant*, inquit, *unquam hanc alitem fulmine exanimatam: ideo armigeram Jovis consuetudo judicavit.* Virgil. l. 12. Æneid. *fulvam Jovis alitem* nuncupat.

V. 76. Αὐτίκα χαλκῆας] Summum Jovis imperium collatione amplificat, cum cæteris diis comparans, quorum majestatem in privatos homines, & regibus subjectos, Jovis autem in ipsos reges, se extendere demonstrat. Locus est ex Hesiodo expressus, apud quem in Theogonia hi versus leguntur,

Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες.

Iidem in Homericis hymnis extant. Horatius in Odis,

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperium est Jovis.

De Chitone Diana infra.

V. 81. Δῶκας δὲ πολίεθρα] Regna & imperia divinitus constitui, & magistratus a Deo rerum gubernaculis præfici, sapienter & pie docet Callimachus. Sunt enim principes & rerum domini, filii Altissimi, quibuscum Deus optimus maximus τάξιν suam, hoc est ordinem & jus suum communicat: quod est hominibus imperare & dominari. Nam quum homines omnes Deo conditori obsequium debeant, & eidem servire teneantur, atque illud insuper dominium quod a creatione illis fuit reliquum, adeoque omnem libertatem suam per peccatum & lapsum, cum servitute commutaverint: soli reges & principes hoc cum Deo commune habent, ut aliis præesse & dominari possint: si quidem de politica administratione hoc intelligas. Est enim piis etiam sua libertas & suum dominium, quo, virtute Spiritus sancti adjuti, pravas cupiditates & instinctus cacodæmonum, ipsamque adeo mortem vincere ac superare possunt. De libertate sapientum lege Ciceronis paradoxum penult. & Persium in Sat. 5. Multum vero dignitatis & existimationis ma-

magistratui hoc conciliat, quod intelligit τάξιν istam & jus dominandi ab ipso Deo constitui & dependere. Quamobrem non immerito Nestor Achillem a seditione dehortans, inquit,

Μήτε σὺ Πηλείδην ἤθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιθέην. ἐπεὶ ἔπποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

V. 82. Ἀρχῆς ἐν πολίεσιν ἐπόψιος] Ut cives reges & principes suos colant, metuant & observent, ita & reges ac magistratus Deum timeant ac revereantur. Est enim Deus ἐπόψιος, inspector rerum humanarum, oculum habens vindicem. Unde Pindarus 3, εἰδὲι Pyth.

— βασιλεὺς
Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ γνώμαν πιθών,
Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' ἐχ ἅπλετα: κλέπτει τέ μιν
Οὐ Θεὸς, ἑ βροτὸς, ἔργοις ἔτε βυλαῖς.

Id est,

— *Rex*
Obliquus, Apollo, *familiari suo a-*
quissimo fidem habens,
Cuncta dijudicanti menti,
Mendaciis non obtemperat: *nec fallit ipsam*
Deus, *nec homo*, *opere aut consilio*.

Ovid. 13. Metamorph.

Aspiciunt oculis superi mortalia justis.

Vide Proverbium,

Multa noris oportet, *quibus Deum fallas*.

Ibid. οἵ τε Νίκησι Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς] Aurea sententia, qua admonet poeta, non modo bonos reges ac gubernatores justos, sed etiam malos & injustitiæ administros, a Deo rebuspub. præfici. Quo nomine D. Paulus a Christianis exigit ut profanis etiam regibus morem gerant, & seditiones caveant. Et apud Solomonem in Proverb. ipse Deus de se inquit, δι' ἐμὲ βασιλεῖς βασιλεύουσι, καὶ οἱ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην· δι' ἐμὲ μεγιστᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμὲ κρατοῦσι γῆς.

V. 85. ἑ μάλα δ' ἶσον] Jupiter, inquit, dona sua (ut sunt divitiæ, honores, sapientia, & his similia) non ex æquo omnibus largitur: sed pro suo arbitrio libere dispensat, aliis multum, aliis parum, aliis prorsum nihil conferens. Id quod exemplo regis Philadelphi declarat, qui non modo regni Ægyptiaci amplitudine & ubertate, sed etiam ingenii & sapientiæ laudibus excelluit. de quibus plura lege apud Pausaniam in Atticis. Ejusdem potentiam Theocritus Idyllio 17, celebrat,

Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἰγυπτος, &c.

V. 89. Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι] Potentiæ regis Ægyptiaci opponit, per ἀντίθεσιν, aliorum imbecillitatem & inopiam, qui vix anno consequuntur quod uno die Ptolemæus perficit: quinimo aliquorum tanta est infirmitas, ut omnibus exuti viribus, prorsum nihil assequi valeant.

Οὔ-

Οὕτως ἑ πάντεσσι Θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
Ἀνδράσιν, ἤτε φυὴν, ἔτ' ἀγορητύν.

Deus enim liberrime agit: ſicut Æneas apud eundem poetam, Iliad. 20, probat, inquiens,

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ κάρτιϛος ἁπάντων.

Et Pindarus 8. Pythiorum,

τὰ δ' ἐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτε δ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καλιαδαίνων.

Id eſt,

Sed hæc (bona) *in humanis viribus non ſunt:*
Deus vero illa præbet,
Alias alium extollens,
Alium premens, ſeu manu dejiciens.

Quod quum ita ſit, Οὐκ ἐπιμομητόν· μηδεὶς τὰ Θεῶν ὀνόσαιϛο.

V. 91. Χαῖρε μέγα Κρονίδη] Epilogus ſalutatione conſtat, qua deum hilari animo compellans, bonitatem ipſius grata mente prædicat: eamque tantam eſſe canit, ut nullo ore, nulloque præconio digne celebrare poſſit. Nam quod Pindarus in Pythiis ait,

Ἓν παρ' ἐσθλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι,

Id eſt,

Ad unum bonum duo mala impertiunt hominibus dii:

& Alcmena apud Plautum,

Ita diis placitum, voluptati ut mœror comes conſequatur,
Quin incommodi plus malique illico aſſit, boni ſi obtigerit quid:

hoc ſolerter apud Euripidem in Supplic. refellit Theſeus, quum inquit,

ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
Πλείω βροτοῖσίν ἐϛι τῶν ἀμεινόνων·
Ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
Πλείω τὰ χρηϛὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', ἐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.

Quod verum eſſe, multis argumentis planum facit: quæ hic percenſere nimis prolixum foret. Sed & ipſe Pindarus 5, Pyth. hymno, omnia vult Deo accepta referri, παντὶ μὲν, inquiens, θεὸν αἴσιον ὑπερβίθεμεν. Et Heſiodus, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Pauſanias quoque in Arcad. refert, Megalopolitanis in via quadam, boni Dei templum fuiſſe: & adjicit. Quod ſi hominibus dii bonorum autores ſunt, deorum vero ſupremus eſt Jupiter, recte quidem hoc Jovi maxime proprium cognomen eſſe conjicere poſſis.

V. 95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ] Elegantiſſima eſt γνώμη, apud alios quoque autores celebrata: qua docet, ad veram abſolutamque felicitatem acquirendam, non modo virtutem, ſed etiam divitias cum virtute conjunctas pertinere. Nam Ariſtotele teſte, ἀδύνατον, ἢ ῥᾴδιον, τὰ καλὰ πρᾶτ-

προάγειν ἀχορήγητον ὄντα. At neque divitiæ solæ possunt facere aut servare beatum, nisi cum virtute jungantur. Sicut hoc ipsum Pindarus 5. Pyth. ἔδει affirmat,

Ὁ πλοῦτος, inquiens, εὐρυσθενὴς,
Ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ
Πότμῳ παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἐπίταν.

Id est,

Divitiæ multum valent,
Ubi quis cum virtute permixtas pura, mortalis homo,
Fortuna annuente eas protulerit:
Et harum divitiarum multi sunt comites.

Idem in Olympicis summam felicitatem in his consistere docet,

— ὑγιέντα δ' ἔστις ὄλβον
Ἄρδει, ἐξαρκέων κλεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν ἀσφαλῆ, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

Id est,

— *Si quis sanus divitiis*
Fruatur, rebus suis contentus,
Claro præterea adauctus nomine, ne cupiat Deus fieri.

ANNOTATIONES IN HYMNUM SECUNDUM, qui est in APOLLINEM.

V. 1. Ὅσον ὁ τῷ Ἀπόλλωνος] Solenni Apollinis festo, poeta tum juventutem exhortatur ad laudandum & celebrandum Apollinem (præmia enumerans quibus Phœbicolæ afficiantur, longe maxima & ampliſſima) tum cives suos, remotis a sacrorum communione profanis & impiis hominibus, attentos esse, laudesque ac hymnos puerorum, quibus Apollo celebretur, religiose audire

dire jubet: propoſito aquarum & lapidum exemplo, quæ muſicæ ſuavitate & vocum dulcedine moveri & affici fingit. Atque ut eo promptiores & alacriores ad laudationem Apollinis accedant, non utile tantum eſſe docet, Phœbum celebrare, ſed etiam facillimum: quum nihil ſit Apollinis quod laudi materiam non præbeat: imo ipſum pallium, fibulæ, pharetra, ſagittæ, lyra, calcei, vultus, capilli, & omnia ac ſingula membra ſuis ornari poſſint præconiis. Quibus ita præmiſſis, laudes Apollinis recitare aggreditur, commendans eum a rerum & artium cognitione multiplici: & a rebus præclare geſtis, quibus multa ac varia apud diverſas gentes conſequutus ſit cognomina. Hinc occaſione ſumpta a Carnæo (quo nomine a Lacedæmoniis & Cyrenæis juxta Apollo vocatur) Cyrenarum, patriæ ſuæ originem exponit: quam a Minyis (qui Thera Thebano duce, e Lacedæmone primum in inſulam Calliſten, poſtea Theram appellari cœptam commigrarunt: deinde vero, a Batto Polymneſti filio in Libyam perducti ſunt) deſcendere, & nomen a Cyrena Hypſei filia, Apollinis nympha, ſortitam eſſe, multis rationibus docet. Poſtremo & maledico, a quo propter carminis brevitatem notatus fuerat, ſcite admodum ſapienterque reſpondet.

Ibid. ἐσείσατο δάφνιν θ᾽ ὅρπηξ] Virgil. l. 3. Æneid. hoc imitatus eſt,

Vix ea fatus eram, tremere omnia viſa repente,
Liminaque, lauruſque Dei: totuſque moveri
Mons circum, & mugire adytis cortina recluſis.

Voluit enim æmulus divinæ gloriæ cacodæmon (quo enim alio nomine Delphicum & Pythium Apollinis digner?) hoc ſtrepitu & fragore majeſtatem & vires ſuas oſtentare, ut hominum animis ſui timorem ac reverentiam incuteret. Plura ad hunc locum pertinentia reperies l. 6. Æneid. & l. 5. Pharſaliæ, apud Lucanum.

Ibid. δάφνιν θ᾽ ὅρπηξ] Arborum genera, teſte Plinio, numinibus ſuis dicata, perpetuo ſervantur: ut Jovi eſculus, Apollini laurus, Minervæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Unde Virgil.

Populus Alcidæ gratiſſima, vitis Jaccho,
Formoſæ Veneri myrtus, ſua laurea Phœbo.

Ariſtoph. in Pluto,

Ἔχω τιν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδ᾽, ἐξ ὧν εἶπέ μοι
Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.

Eſt autem laurus Phœbo ſacra, vel propter Daphnes fabulam (de qua Ovid. 1. Metamor.) vel propter futurorum, quam habere creditur, præſenſionem. Sic enim Tibul. l. 2,

Laurus ubi bona ſigna dedit, gaudete coloni:
Diſtendet ſpicis horrea plena Ceres.

V. 2. ἐκὰς, ἐκὰς ὅσις ἀλιτρὸς] Ethnici quoque a communium ſacrorum uſu impios & ſceleratos excludere & rejicere ſoliti ſunt. Unde Eurip. in Jone,

Τὸς μὴ γὰρ ὁσίους βωμὸν ἐχ ἵζειν ἐχρῆν,
Ἀλλ᾽ ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
Θεῶν πονηρῶν χεῖρα.

De

De Druidis idem prodit Cæsar l. 6. *Si quis*, ait, *aut privatus, aut publicus eorum decreto non stetit, sacrificiis interdicunt. Hæc pœna apud eos gravissima est. Quibus ita est interdictum, ii numero impiorum ac sceleratorum habentur: ab iis omnes decedunt, aditum eorum sermonemque defugiunt: nequid ex contagione incommodi accipiant, neque iis petentibus jus redditur, neque honos ullus communicatur.*

V. 3. Καὶ δὴ πε τὰ θύρετρα] Claudianus de raptu Proserpinæ, hunc locum sic imitatur,

Jam mihi cernuntur trepidis delubra moveri
Sedibus, & claram dispergere lumine lucem,
Adventum testata Dei.

Porro Græci Apollinem quoque θυραῖον, quasi ostiarium, dixerunt: cujus idem fuit quod Carnæ apud Romanos officium, de qua Ovid. 6. Fast.

Prima dies tibi Carna datur. dea cardinis hæc est:
Numine clausa aperit, claudit aperta suo.

V. 4. ὁ Δήλιος ἠδύ τι φοῖνιξ] De palma Deliaca & olore infra hymno 4. dicetur. Ibidem de tripudio quod in honorem Apollinis fieri solenne erat.

V. 17. Εὐφημεῖτ' ἀοιδοὶ] A pueris, quos canere & saltare jussit, ad auditores transit, a quibus attentionem & applausum requirit.

V. 18. Εὐφημεῖ τὸ πόντος] Musicæ vim in excitandis & movendis affectibus ὑπερβολικῶς exprimit: ostendens harmonica dulcedine & suavitate etiam res sensu carentes commoveri & excitari, ut sunt aquæ & lapides. De Arione,

Carmine currentes ille tenebat aquas.

De Amphione Horat. in Arte,

Dictus & Amphion, Thebanæ conditor arcis,
Saxa movere sono testudinis, & prece blanda
Ducere quo vellet.

Propertius l. 3.

Saxa Citharonis Thebas agitata per artem,
Sponte sua ad muri membra coisse ferunt.

Tu reliqua quæ ad laudem musicæ pertinebunt, ex 8. Polit. Aristotelis, & Plutarchi libro de Musica, repetes. Interim, musicæ contemptoribus, illud Pindari, Pyth. 1, devorandum relinquimus,

Ὅσαν δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων, ἀνιόντα
Γᾶν τε καὶ πόντον καθ' ἁμαιμάκετον.

Id est,

Quæcunque autem non amat
Jupiter, ea aversantur cantionem
Pieridum, ambulantem
Per terram atque immensum mare.

V. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα] Potest & hæc loci hujus sententia esse, (& quidem vero propior) ut per Thetidem Achillis casum lugentem, non

non mare: (quod alias μετωνυμικῶς Thetis dicitur) nec per Nioben, ſaxum ipſum Phrygiæ: (in quod illa poſt tranſmutata eſſe fingitur) ſed homines luctu & mœrore confectos (quales olim fuere Thetis & Niobe) intelligamus. Nam in mœſtis & luctuoſis animis recreandis & exhilarandis plurimum valet muſica: ut ſuo exemplo oſtendunt Saul & Davides citharœdus.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmonia curas attenuaſſe lyra.

Cæterum luctus Thetidis apud Homerum Iliad. 1,

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὤμοι τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα; &c.

V. 21. Ὁππότ' ἰὴ παιῆον] Periphraſis Pæanum, id eſt, hymnorum Apollinis, in quibus *Io Pæan* conclamabatur. de cujus acclamationis origine poſtea dicetur. Pæanes autem in laudem Apollinis cani ſolitos, etiam ex Homero patet: apud quem Iliad. lib. 1,

- - παννυχίοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
Κοῦρον ἀείδοντες Παιήονα κῆροι Ἀχαιῶν.

Id eſt,

Carmine placabant irati numina Phœbi,
Toto nempe die Graji Pæana canentes.

Dictus eſt etiam ipſe Apollo Pæan, vel ἀπὸ τοῦ παίειν, (id eſt, à feriendo) vel ἀπὸ τοῦ παύειν, id eſt, a placando. Vide Macrob. l. 1. Sat. c. 17.

V. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις] Niobe, Amphionis Thebani uxor, filia Tantali, copioſa ſobole elata, & formæ venuſtate ſuperba, amiſſis liberis uno die omnibus, pœnam ſuperbiæ luit. Qua filiorum jactura accepta, tantus animo orbatæ matris luctus & mœror acceſſit, ut in lapidem diriguiſſe vulgo diceretur: idque propter æternum (credo) in luctu ſilentium. quemadmodum 3. Tuſcul. l. Cicero ait. Fabulam elegantiſſimis verſibus perſequutus eſt Ovid. l. 7. Metamorph.

V. 23. Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ] Viſa liberorum morte, e Thebis in Sipylum Phrygiæ oppidum tranſiit: ſeu, ut alii volunt, in Sipylum Mygdoniæ montem. Antigone apud Sophoclem,

Ἥκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ,
Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πετραία βλάστα δαμασθεν.

Hoc eſt,

Audivi mœſtiſſimam periiſſe
Phrygiam hoſpitam,
Tantali filiam, Sipylo in ſummo.
Quam, ceu hedera pervicax,
Germinatio ſaxea circumdedit.

Ovid. in 6,

In patriam rapta eſt: ibi fixa cacumine montis
Liquitur, & lacrymis etiamnum marmora manant.

Propertius l. 2, Eleg. 21,

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lacrymans deſluit a Sipylo.

Idem l. 3. Eleg. 9.

Et Niobes lacrymas ſupprimat ipſe lapis.

Pauſanias in Atticis, *Ego*, inquit, *Nioben ut viderem, in Sipylum montem aſcendi. Silex & prærupta crepido imminet, quæ prope aſſiſtenti, neque mulieris, neque lugentis formam oſtentat: qui vero procul aſpexerit, mulierem lacrymantem & mœrentem ſibi intueri videatur.*

V. 24. ὀϊζυρόν τι χανέσης] Ovid. in Epiſtola Acontii,

Quæque ſuperba parens, ſaxo per corpus oborto,
Nunc quoque Mygdonia flebilis adſtat humo.

V. 25. κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν] Eſt γνώμη παραινετικὴ, ſive ὑποτρεπτικὴ, qua poeta cives ſuos a rebellione adverſus tum Deos, tum magiſtratus, dehortatur. Recte enim Heſiodus,

Ἄφρων, ὃς κ' ἐθέλοι σὺν κρείσσοσιν ἀντιφερίζειν.
Νίκης τε στέρεται, σὺν τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Id eſt,

Stultus quiſquis amat majori obſiſtere. nanque
Vincitur, & probrum miſera cum clade reportat.

Et apud Homerum 8. Iliad. Neptunus,

Οὐκ ἂν ἔγωγε θέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἠμέας τοὺς ἄλλους· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι.

Id eſt,

Nolim ego nos reliquos magnum contendere contra
Forte Jovem: quoniam multo præſtantior ille eſt.

V. 27. Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ] Egregia ἀντιμισθολή: cujus hæc eſt ſententia, qui ſuperis reſiſtit, is meo regi reſiſtit, qui ſuperorum cultum tuetur ac promovet. At qui regi meo obluctatur, is ipſi Apollini & ſummis diis obluctatur: a quibus Philadelphus rex meus amatur, & (quemadmodum primo hymno dictum) jus dominii ac regni Ægyptii conſequutus eſt. Fuit autem Philadelphus Apollini vel hoc nomine acceptus, quod literarum & artium humanitatis ſtudioſiſſimus eſſet protector & conſervator, viroſque doctos & Muſarum cultores ſummo amore & liberalitate proſequeretur. Declarat hoc Theocrit. Idyllio 17, inquiens,

Μωσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ὑπ' ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;

Id eſt,

Laude canunt etiam Ptolemæi munera vates,
Quæ tribuit Muſis. quid enim præclarius eſſet
Tanto homini, multis quam durans gloria ſeclis?

Erat enim hoc ſapientiſſimorum imperatorum & regum ſtudium, ut literarum cultores foverent, unde laudum ſuarum præcones conſequerentur. Ovid. 3. de Arte,

Cu-

Cura ducum fuerant olim regumque, poetæ. &c.

V. 31. Ἔστι γάρ ἔυὔμνός τις] Homerus in Apollinem,

Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω, πάντως ἔυὔμνον ἐόντα;

Id est,

Quomodo te facilem laudatu laudibus ornem?

V. 32. Χρύσεα τῷ πόλλωνι] Quomodo hæc ad Solem referenda sint, & de radiorum fulgore intelligenda, explicat Macrob. l. 1. Satur. c. 17. in cognomento Apollinis χρυσόκομος. Variorum porro Phœbi cognominum etymologias & causas, præter Macrobium, studiose etiam rimatur Lil. Gyral. Syntagmate 7. Historiæ deorum. Possunt & hæc de statua Apollinis aurea, & anathematis in templum Delphicum ex toto terrarum orbe collatis, accipi: de quibus Pausanias in Phocicis.

V. 36. κοὴ ἀεὶ νέος] Poetæ Phœbum imberbem & perpetuo juvenem esse fingunt: tum quia semper eundem ætatis vigorem sol obtinet, neque unquam consenescit: tum quod eos qui se studiis consecrare volunt, mature & juvenes adhuc, ad literarum culturam accedere oportet: dum vires annique sinunt tolerare labores. Refer ad hunc locum verba Luciani de Sacrif. quæ nos sequenti hymno de Jove barbato allegavimus.

V. 40. Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν] *Panaces*, (inquit Plinius lib. 25, c. 4.) *ipso nomine omnium morborum remedium promittit: numerosum, & diis inventoribus adscriptum. Unum quippe, Asclepion appellatur: quoniam is filiam Panaceam appellavit.* Virgil. 12. Æneid. *odoriferam panaceam* vocat.

V. 42. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἄτις τόσον] Laudat Apollinem a multiplici & varia plurimarum rerum cognitione: ab arte nimirum jaculandi, canendi, vaticinandi, medendi, pascendi pecudes, & urbes condendi, Pind. 5. Hymno Pythiorum canit idem,

Ὃ [Ἀπόλλων] καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἀνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει· πόρεν τε κίθαριν·
Δίδωσί τε μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

Id est,

Qui & gravium morborum
Remedia viris &
Mulieribus contribuit, & dedit citharam,
Ac dat musicam quibus voluerit.

Et apud Ovid. 1. Metam. de se inquit Apollo,

per me quod eritque, fuitque,
Estque, patet: per me concordant carmina nervis.
Certa quidem nostra est, nostra tamen una sagitta
Certior, in vacuo quæ vulnera pectore fecit.
Inventum medicina meum est opiferque per orbem
Dicor, & herbarum subjecta potentia nobis.

V. 45. Κεῖναι δὲ Θριαί] Olim tres nymphæ, Apollinis nutrices, Parnassum incoluerunt, quæ Thriæ vocabantur. inde postea receptum est ut calculi sortesque divinorum Thriæ dicerentur. Vide proverb. apud Erasmum,

Plures thriobolos, paucos est cernere vates.

V. 47. Φοῖβον, καὶ Νόμιον] *Apollinem Nomion*, inquit Macrobius, *cognominaverunt, non ex officio pastorali* (ut fabula per quam fingitur Admeti regis pecora pavisse) *sed quia sol pascit omnia, quæ terra progenerat.* &c. Qua vero occasione Phœbus Admeti armenta paverit, id declarat Orpheus in Argonaut. his versibus,

Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτὲ Παιὰν
Θητεύων ὑπόεικε. Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς,
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῖο ἕινεκα λώβης.

Id est,

Venit & ipse Pheris Admetus, cui fuit olim
Servus Apollo, gravem quando Jovis effugit iram,
Indomitis quoniam Cyclopes ille sagittis,
Asclepi ulciscens nati fera fata, necarat.

Eadem de se ipso fatetur Apollo apud Euripidem prologo Alcestidis. Cæterum ibidem boves nominantur, quas equas hoc loco dicit Callimachus:

Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τὴν δ' ἐβοφόρβον ξένῳ.

Ovid. similiter 2. Metam. boves appellat,

Dumque amor est curæ, dum te tua fistula mulcet,
Incustoditæ Pylios memorantur in agros
Processisse boves.

Tibul. l. 2. Eleg. 3.

Pavit & Admeti tauros formosus Apollo.

Apud eundem l. 3, dicit ipse Apollo de se,

Me quondam Admeti niveas pavisse juvencas,
Non est in vanum fabula ficta jocum.

Hoc idem Horat. lib. 1. Carm. ode 10, refert. Pausaniæ quoque locum ex Achaicis adscribere placuit, ubi inquit, Delectatum vero Apollinem bobus, in hymno quem in Mercurium fecit, Alcæus docet, boves ereptas Apollini a Mercurio memorans. Sed ante Alcæum versibus prodidit suis Homerus, certa mercede Laomedontis armenta Apollinem pavisse: idemque ita loquentem Neptunum fecit,

Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες.

Id est,

Ipse ego Trojanam vallabam mœnibus urbem
Tam latis pulchrisque, ut inexpugnabilis esset:
At tu Phœbe boves camuras tunc pastor agebas.

Quas autem ζευγήτιδας ἵππους Callimachus, aliique boves dicunt ab Apolline pastas esse: easdem in Pythiis oves nominat Pindarus,

Καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων',
Ἀνδράσι χάρμα φίλοις,
Ἄγχιστον ὀπάονα μήλων.

Id est,

Et

Et sacrum Apollinem,
Viris gaudium amicis,
Propinquum custodem ovium.

V. 48. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ] Amphrysus Thessaliæ fluvius. Strabo l. 9. Ad hunc fluvium pavisse Apollinem armenta, præter Callimachum, Virgil. etiam initio 3. Georg. & Luc. l. 6. Phars. sic docet,

& flumine puro
Irrigat Amphrysos famulantis pascua Phœbi.

V. 55. Φοίβῳ δ' ἐσπόμβροι πόλιας] Apollinem urbibus condendis & delectari & multum valere, exemplis confirmat. Nam & templum atque aram ex cornibus in Delo construxit, & Batto opem tulit in Cyrena, Africæ urbe, condenda. Idem cum Neptuno Trojæ muros excitavit, teste Pindaro in 8. Olymp. & Ovid. l. 11. Metam. & in Epistola Paridis,

Ilion aspicies firmataque turribus altis
Mœnia, Apollineæ structa canore lyræ.

Idem Phœbus Megaram Alcathoo condidisse fertur a Theognide,

Φοῖβε ἄναξ, σὺ τὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαλιζόμβρος.

De eadem re meminit Pausan. in Atticis, circa finem.

V. 59. Καλῇ σὺ Ὀρτυγίῃ] Ortygia, eadem est insula quæ Delus alio nomine: de qua infra. Cynthus ejusdem insulæ mons.

V. 62. πῆξε δὲ βωμὸν Ἐκ κεράων] Ara in Delo cornea, inter septem mundi miracula celebrata, teste Plutarcho in libello de solertia animalium. Ovid. in Epistola Cydippes, de eadem,

Miror & innumeris structam de cornibus aram.

V. 65. Φοῖβος κὴν βαθύγειον] Auspicio & ductu Apollinis Cyrenam a Batto conditam esse, unanimi scriptorum consensu receptum est. Idem enim refert Pausan. in Laconicis. Strabo 17. Geogr. Herodot. in Melpom. Pindarus Hymno 4, & 5. Pyth. Plinius item, & Solinus: cujus verba ascribere libuit ex c. 40. Polyhist. *Syrtis*, inquit, *major ostentat oppidum (Cyrenas vocant) quod Battus Lacedæmonius olympiade quinta & quadragesima, rege Martio res Romanas tenente, anno post Trojam captam quingentesimo octogesimo sexto, condidit. quæ domus Callimachi poetæ patria fuit.* Hæc ille. quæ si vera sunt, consentaneum est lapsum esse Plinium: qui l. 19. c. 3, oppidum Cyrenarum anno ab urbe condita 143 extructum esse perhibet: quum anni quibus regno Ancus Martius præfuit, eousque non pertingant. Cœpit enim regnare Martius circa annum mundi 3325: anno ab urbe condita 113. præfuitque imperio annis viginti quatuor.

V. 66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Theræi (ut inquit Herodotus) accepto oraculo Apollinis, ἀλογίην εἶχον τὸ χρηστήριον, ὅτε Λιβύην εἰδότες ὅκου γῆς ἦεν, ὅτε τολμῶντες ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην. Id est, *Pro nihilo habuerunt responsum, neque ubi terrarum Libya esset gnari, nec coloniam ex incerto oraculo mittere ausi.* Itaque quum septem annorum famem perpessi fuissent, denuo consulto & accepto oraculo, duce Cre-

tensi quodam Corobio, ad Platæam, insulam Libyæ, perveniunt. Hanc biennio incolentes, quum nihilo melius haberent, quod oraculo nondum esset satisfactum, denuo miserunt Delphos legatos: qui Pythiæ responso accepto reversi in Platæam, migrarunt in locum Libyæ insulæ oppositum, nomine Aziristum, amœnissimis collibus utrinque conclusum, & utrinque flumine præterlabente. Herodot. ibidem. At Callimachus populi ducem in ista difficili migratione corvum fuisse dicit, qui Phœbi ductu colonis præcesserit: quemadmodum olim picus ex Sabino agro Picenis migrantibus iter monstravit: ut Strabo l. 5. Geogr. docet, inquiens, ὥρμηνται δὲ ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντῖνοι, δρυοκολάπτου τὴν ὁδὸν ἡγησαμένου τοῖς ἀρχηγέταις· ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεος ἱερόν. Hæc ille. Sic Cadmum in Bœotiam bos deduxit. vide Ovid. 3. Metam. Pertinent huc fortasse quæ refert Ponticus Heraclides, de repub. Cyrenæorum, Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ἐξεφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπὸν.

V. 69. πολλοί σε Βοηδρόμιον] Boedromius Apollo ab Athenienſibus cultus fuit, quasi auxiliatorem dicas. in cujus honorem, teste Suida, festum Boedromia iidem instituerunt: unde & mensi Boedromioni nomen factum, quo Theseus Amazones prælio vicit. Sic enim Plutarchus in vita Theseus Amazones prælio vicit. Sic enim Plutarchus in vita Thesei, ἡ μὲν οὖν μάχη βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνός· ἐφ' ᾗ τὰ βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσιν. Id est, *Pugna mense Boedromione commissa est: quo mense etiamnum Athenienses Boedromia celebrant.* Thebis etiam Apollinis Boedromii ædem non procul a fano Dianæ Eucleæ fuisse tradit Pausan. in Bœot.

V. 70. Πολλοὶ δὲ Κλάριον] Clarius Apollo dictus est a Claro, Joniæ civitate, in qua nobile fuit illius delubrum. Claron, urbem Colophoniorum fuisse, Pausanias refert. Ante Colophonem Clarii Apollinis lucus fuit, in quo antiquitus oraculum erat: ut autor est Strabo lib. 14. Apud Corinthios etiam Clarii Apollinis simulacrum in communi omnium Deorum templo fuisse, testatur Pausanias in Corinthiacis.

V. 71. Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον] Originem hujus cognomenti recitat Pausan. in Laconicis: cujus hæc sunt verba, *habuit quidem Carnæi Apollinis religio a Carno originem, qui patria fuit Acarnan, ab Apolline vero artem divinandi didicit. Hunc enim Carnum quum interfecisset Hippotes Phylantis filius, iratus Deus Doriensium castra male mulctavit. Hippota in capitis judicium adducto, Dorienses Acarnanem vatem statuerunt sacris & cæremoniis placandum.* Græcus Scholiastes non ab Hippota, sed Alete quodam, interfectum esse Carnum annotat. Macrobius, suo more allegoriam connectens, Καρνεῖον appellatum ait, ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος, quod quum omnia ardentia consumantur, hic suo calore candens, semper novus existat.

V. 71. ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω] Nam apud Cyrenæos, perinde ut apud Lacedæmonios, Carnæa in honorem Apollinis agebantur, ut mox patebit.

V. 72. Σπάρτη τοι Καρνεῖε] Gradatione ostendit, qua occasione Carnæorum festiva & anniversaria solennitas a Lacedæmoniis ad Cyrenæos per-

pervenerit: originem gentis ſuæ a Græcis provenire commonſtraturus. Quod autem primi omnium Lacedæmones Carnæum Apollinem coluerint, indicat eodem in loco Pauſanias: *Carneus*, (inquiens) *quem appellant domeſticum, coli cœptus eſt apud Spartanos, antequam Herculis filii ab exilio redirent.* Meminit Carnæorum & Herodotus in Urania, Τοῖσι δὲ ἄλλοισι Πελοποννησίοισι ἔμελε ἐδέν· Ὀλύμπια δὲ ἤδη καὶ Κάρνεια παροιχώκεε ἤδη. Id eſt, *Cæteris Peloponneſiis id nihil admodum curæ erat: & Olympia jam & Carnæa præterierant.* Et Thucyd. l. 6. τὸ δ' ἐπιγιγνομένῳ χειμῶνος ἀρχομένῳ εὐθὺς, οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ τὰ Κάρνεια ἦγαγον, ἐξεστράτευσαν. Id eſt, *Initio ſtatim inſequentis hyemis, Lacedæmonii, peractis Carnæis, in expeditionem exierunt.*

V. 73. Δεύτερον αὖ Θήρη] Thera, inſula maris Ægei, una Sporadum, inter Cyrenaicam & Cretam, a Membliaro, ſocio & conſanguineo Cadmi, condita, & initio Calliſte appellata, ut tradit Strabo l. 8. Geograph. & Stephan. περὶ πόλεων. Poſtea Thera dicta a Thera Thebano, Auteſionis filio, qui coloniam Lacedæmoniorum & Minyarum in eam deduxit: ut ibidem Strabo. Occaſio quæ fuerit ut iſta colonia ex Lacedæmone duceretur, exponitur ab Herodoto in Melpomene. Pauſanias in Achaicis, *Uno ſeculo*, inquit, *priuſquam Jones Athenis proficiſcerentur* (quod factum eſt circa annum mundi 2900) *Lacedæmonios & Minyas e Lemno a Pelaſgo ejectos, Theras Thebanus, Auteſionis filius, in eam inſulam deduxit, quæ quum antea Calliſte appellaretur, ab eo Thera eſt vocata.* Idem in Lacon. refert *Theræos quotannis, etiam ſua ætate, Theræ tanquam coloniæ conditori, parentare ſolitos.* Pindarus quoque Pyth. 5. εἶδεν, ejuſdem coloniæ prolixe meminit. De eadem colonia Apollonius Rhodius in fine quarti libri Argon. quædam cecinit.

V. 74. ἕκτον γόνος Οἰδιπόδαο] Theras ab Oedipo ſextus, a Cadmo vero decimus in proſapia fuit. Cadmi enim filius Polydorus fuit, hujus Labdacus, hujus Lajus, hujus Oedipus, hujus Polynices, hujus Therſander, (cujus Pindarus 2. Olymp. εἶδεν meminit) Therſandri Auteſion, Auteſionis Tiſamenus, Tiſameni Theras. Ab hoc ad Battum 17. generationes eſſe tradit Pindarus. Herodotus tamen Auteſionem, non patrem ſed filium Tiſameni facit.

V. 75. ἐκ δέ σε Θήρης Οὖλος Ἀελσοτέλης] Tertiæ coloniæ, quæ ex Thera in Libyam ducta eſt, conditorem & ducem Ariſtotelem conſtituit: qui idem cum Batto Polymneſti & Phronimæ filio, eſſe creditur. quod, præter Callimachi Scholiaſten, etiam Pindari & Apollonii interpretes confirmant. Et Herodotus l. 4, ubi hanc coloniæ deductionem operoſe perſequitur, Battum non a parentibus, ſed in Libya demum ſic appellatum ait. Quin & ipſe Pindarus 5. hymno Pythiorum, Ariſtotelem nominat, quem alii Battum. Pindaro & Herodoto aſtipulatur Heraclides, in lib. de rebuſpub. cujus hæc ſunt verba, Κυρήνην ὤκισε Βάττος, ὃς ὠνομάζετο πρότερον Ἀελσοτέλης. τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. Id eſt, *Cyrenen Battus condidit, prius Ariſtoteles dictus, qui, quum a Pythia oraculum ei reddente Battus eſſet appellatus, nomen id poſtea retinuit.* Cyrenæi Delphis Batti ſtatuam poſuerunt in

curru, quod is ex insula Thera eos in Africam deduxisset. Autor Pausan. in Phocicis. Vide proverbium, *Batti silphium.*

V. 76. Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ] Herodot. l. 4, Γιγαμέων, inquit, ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσαι. οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσαι. τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. Id est, *Gigamis ab occidua parte contigui sunt Asbystæ, qui supra Cyrenen incolentes, ad mare non pertingunt. nam maritimam partem Cyrenæi tenent.* Steph. de Urbibus, Ἀσβύστα, inquit, πόλις Λιβύας. καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης. Ibidem Callimachi versum de Tritone Libyca ex l. 1. αἰτιῶν adducit,

Ὄιη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

Id est,

Et sola Asbystæ gelidas Tritonis ad undas.

Dionysius,

Ἀσβύσαι δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι.

V. 77. Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον] Templa a Batto Cyrenis fuisse extructa, & sacra in honorem Apollinis instituta, testatum facit etiam Pindarus 5, Pyth. hymno.

V. 80. σεῖο δὲ βωμοὶ] Non modo Batti conditoris (qui fuit πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι) sed etiam posterorum & popularium suorum pietatem commendat, quos Apollinis altaribus assidue operam dare & sacra offerre perhibet: ita ut foci perpetuo igne caleant, nec unquam hesterna pruna in cinerem abeat.

V. 85. ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς] Est περίφρασις armatorum virorum, qui una cum Libycis mulieribus in Carnæorum festo ἐνόπλιον saltabant. Nam ethnicorum veterum solennia fere omnia choreis & tripudiis peragebantur: sicut ex Ovidio, Pausania, & Luciano περὶ ὀρχήσεως, colligitur. Est autem Ἐνυὼ, eadem quæ a Latinis Bellona dicitur, Dea belli & armorum, soror & conjunx Martis: per ἀντίφρασιν sic vocata, quasi minime ἐνηὴς (hoc est mitis) sit. De ritibus quibus deæ huic sacrificabatur, lege Tibullum l. 1. Eleg. 6. Ζωστῆρες autem ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι (*cingere*) quod est arma induere: ut docet Pausan. in Bœoticis.

V. 88. Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρνῆς] Synæresis pro Κυρήνης. Videtur hoc loco nominis originem & causam reddere, quamobrem conditæ a Batto urbi postea nomen Cyrene sit inditum, quum initio Zoa diceretur, teste Herodoto. Innuit autem nomen hoc a Cyrene, filia Hypsei, regis Lapitharum, desumptum: quam Apollo raptam amoris causa, e Thessalia in Libyam transtulit, regnante in illis locis Eurypylo. Eo tempore quum forte leo Africam & in primis Cyrenaicam vastaret, præmium Eurypylus proposuit interfecti leonis, partem regni. quem quum sustulisset Cyrene, regnum accepit, urbique nomen fecit. Historiam ex Acestore repetitam vide apud Apollonii Rhodii interpretem, in librum 2. vide & apud Pindarum initio hymni noni Pyth. *Fontem* autem *Cyrenes* eundem esse arbitror qui ab Herodoto *fons Apollinis* dicitur: quod illic *Apollo cum Cyrena suam habuerit consuetudinem.* Nam illo in loco (ut idem docet) civitas Cyrene postremo condita est, quum prius Theræi colo-

coloni Aziriſtum incoluſſent, locum Platææ (de qua ſupra memini) e regione oppoſitum.

V. 89. πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιριν] Herodotus Ἄζιριν urbem in continente fuiſſe refert, quam Cyrenæi tenuerint. Eadem & Ἀζιλὶς dicta eſt. Utrunque nomen apud Stephanum legitur.

V. 91. Στὰς ἐπὶ Μυρτέσσης] Stephanus, Μύρτουσα ὄρος Λιβύης, Apollon. Rhod. libro 2,

Αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παρὰ Μυρτώσιον αἶπος.

Id eſt,

Quæ prope Myrtoſæ Libyam coluere cacumen.

V. 92. Ὑψῆος κατέπεφνε] Cyrene Hypſeis dicitur ab Hypſeo patre,

Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τετάκις ἦν βασιλεὺς,
Ἐξ ὠκεανοῦ γένος, ἥρως
Δεύτερος,

ut de ipſo canit Pindarus. Sed & Apollonii Rhodii interpres (cujus modo meminimus) hanc Cyrenen Hypſei filiam fuiſſe teſtatur: de Ariſtæo dicens, ὃς ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως, καὶ Ἀπόλλωνος. Eos vero qui Penei filiam faciunt, ibidem reprehendit. Τινὲς δὲ, inquit, φασὶ τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Unde conſtat non recte ſcripſiſſe Bocatium l. 7. Geneal. c. 28. dum aſſerit Cyrenen Penei fuiſſe filiam.

V. 93. Οὐ κείνε χορὸν εἶδε] Idem hymno eodem Apollinem Cyrenes fortitudinem admirari, & Chironem his verbis alloqui fingit,

Σεμνὸν ἄντρον Φιλλυρίδα
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύναμιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ
Μόχθε καθύπερθε νεανίς
Ἦτορ ἔχουσα· φόβῳ
Δ' ἐ κεχείμανται φρένες.

Id eſt,

Venerabile antrum o Phillyrida
Relinquens, animum mulieris
Et magnam virtutem
Admirare, quale intrepido
Certamen ſuſtineat capite;
Labore majus, etiam juvenis
Pectus habens: nec metu
Mentes ejus fluctuant.

V. 95. Μνωόμενος ὠθητῆρος ἁρπακτύος] Raptum Cyrenes ab Apolline in Libyam tranſlatæ, præter Pindarum etiam Diodorus Sicul. l. 5. c. 14. recitat. Eundem Apollonius Rhodius l. 2. Argonaut. deſcribit.

V. 97. ἕνεκα τοῦτο Δελφός τοι] Sumpta occaſione ab uſitato applauſu, quo in ſacris Apollinis populus acclamabat Jo pæan, exponit originem ejus conſuetudinis, quam a Pythio Dracone, ſagittis Apollinis

confecto, exortam esse demonstrat. Ut autem huic loco aliquid lucis accedat, placet huc ea annotare quæ apud Athenæum in fine libri ultimi Dipnosoph. de ea re leguntur. Sic enim Athenæus, Κλέαρχος ὁ Σολεὺς, οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν, ἐν τῷ προτέρῳ παροιμιῶν, τὴν Λητὼ φησὶν ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀνακομίζουσαν ἐς Δελφοὺς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, γενέσθαι παρὰ τὸ τοῦ κληθέντος Πύθωνος σπήλαιον. καὶ φερομένου τοῦ Πύθωνος ἐπ' αὐτοὺς, ἡ Λητὼ τῶν παίδων τὸν ἕτερον ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα, προβᾶσα τῷ λίθῳ (νῦν ἔτι κειμένῳ ὑπὸ τῷ ποδὶ τῆς χαλκῆς εἰργασμένης Λητοῦς· ὃ τῆς τότε πράξεως μίμημα γινόμενον, ἀνάκειται περὶ τὴν πλάτανον ἐν Δελφοῖς) εἶπεν, Ἴε παῖ. τυχεῖν δὲ τόξα μετὰ χεῖρας ἔχοντα τὸν Ἀπόλλωνα. τοῦτο δέ ἐστιν ὡς ἂν εἴποι τὶς, ἄφιε παῖ, καὶ βάλλε παῖ. διόπερ ἀπὸ τοῦτου λεχθῆναι φασὶ τὸ Ἴε παῖ, καὶ Ἴε παιών. Id est, *Clearchus, nemini sapientissimi Aristotelis discipulorum secundus, in primo de proverb. libro refert, Latonam, quum ex Chalcide Eubœæ civitate Apollinem ac Dianam in Delphos transportaret, juxta specum in quo Pytho serpens latitabat, forte præteriisse: cumque is impetu quodam in illos ferretur, matrem alterum liberorum in ulnis gerentem, conscenso lapide (qui etiam sub pedibus signi Latones ex ære facti jacet, & rei gestæ quasi speciem, & imaginem ostentans, juxta platanum Delphicam positus est) inclamasse, Je pæ. Quod est ac si quis diceret, Emitte fili, Jaculare fili. Atque hoc dicto, Apollinem, qui tum forte arcum gestabat, telum misisse. Inde vocem deflexam esse ajunt, ut diceretur, Je pæ, & Je pæon.* Hæc Athenæus. Vide proverbium *Jo pæan.* Quomodo autem naturali ratione fabula hæc intelligenda sit, explicat Macrobius; a cujus sententia non abhorrent ea quæ apud Ovid. 1. Metam. leguntur. Strabo l. 9. Geograph. *Pythonem, intolerabilem hominem, & latronem fuisse, cognomento Draconem, qui ab Apolline sublatus sit,* erudite ex Ephoro declarat.

V. 100. Πυθώ τοι κατιόντι] Pytho vel Pythea, urbs Phocidis, alio nomine Delphi. Pausan. in Phocic. *Interjecto*, inquit, *dein tempore urbem ipsam non modo Delphos, sed etiam Pytho nominaverunt finitimi.* Testantur id versus Homeri, de Phocensium delectu,

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον; Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Id est,

Qui Cyparisson habent, & qui Pythona petrosam.

Stephanus Pytho, Apollinis urbem nominat.

V. 103. εὐθύ σε μήτηρ Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Lucan. l. 5,

Ultor ibi expulsæ premeret quum viscera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis
Explicuit.

V. 105. Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα] Epilogus, quo calumniis maledici cujusdam (quem Apollonium Rhodium fuisse nonnulli judicant) respondet: ipsam invidiam αὐξητικῶς eum nominans. Fuerat autem Callimachus ab eo, quisquis ille invidus fuerit, ob brevitatem carminis notatus, ut qui breves tantum hymnos & epigrammata posset ludere, non autem prolixam versuum Iliadem, aut ingens volumen: cujusmodi

di Nonni de rebus gestis Bacchi Atqui delectatum esse brevitate Callimachum, tum ipse in Epigrammatis testatur, tum Athenæus in primordio libri 3. planum facit, Καλλίμαχος, (inquiens) ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ λακῷ. Gravissime enim Pindarus Pyth. εἴδει primo,

Καιρὸν ἐι-
φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Ἀιανὴς ταχείας ἀπάδις.

Id est,

Si opportune ce-
cineris, multorum
Summas res gestas & virtutes complicans
Breviter, minor sequitur
Reprehensio hominum. Nam prolixitas
Continua obtundit celeres mentes.

Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, quemadmodum in proverbio dicitur. Etenim Homerus ipse Menelaum hoc nomine commendat quod παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως dixerit. Idem Thersitem ἀμετροεπῆ καὶ ἀκριτόμυθον appellat, & loquacitatis nomine reprehendit. Qua de re vide A. Gellium l. 1. Noctium Attic. c. 15. ubi multa in hanc sententiam adducuntur. Cautio tamen hic quædam adhibenda, ne brevitas nimium sit concisa: ne, dum

Brevis esse laboras,
Obscurus fias,

quemadmodum vetat Horatius. Nam (si Pindaro credendum) magnæ virtutes longam orationem desiderant: is vero qui de re ardua breviter dicere constituit, sapientem auditorem requirit. Verba Pindari 9. Hymno Pyth. hæc sunt,

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ Σοφοῖς.

Scite enim Plato Antisthenem, qui disserendo erat prolixior admonuit, ὅτι τοῦ λόγου μέτρον ἐστὶν, οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων, id est, *quod orationis modus sit, non qui dicit, sed qui audit.* Extant eadem de re Philemonis versiculi,

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἓν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύο εἴπῃ συλλαβάς·
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον. &c.

Reliqua ad hanc quæstionem de brevitate pertinentia lege apud Plinium l. 1. Epist. ad Cornelium Tacitum.

V. 106. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν] Græcus Scholiastes annotat, Callimachum his maledictis coactum fuisse ut Hecalen, poema longum, conderet. De qua re Politian. in Miscell. c. 25.

Ibid. ὃς οὐδ' ὅσα πόντος] Sententia ἐλλειπτικὴ, quæ varie exponi potest.

teſt. ὃς ἐ τόσα ἀείδει, ὅσα πόντος φέροι ἂν, quæ pelagus immenſum capere & ferre poſſit. Cujuſmodi eſt illa ὑπερβολὴ Homerica,

Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ· ἐδ' ἂν ναῦς ἑκατόζυγος ἄροιτο.

Id eſt,

Quin tam multa licet convicia dicere utriſque,
Ut centum remis non portent pondera navis.

Vel ſic intelligatur, ὅσα πόντος, ſcilicet ἀείδει, hoc eſt ἠχεῖ: qui certe eſt πολύφλοισβος. Vel ὅσα πόντος, ſcilicet ὕδατα ἀθροίζει, quot undas mare profundit.

V. 108. Ἀσυρίῃ πολυμοῦο μέγας ῥόος] Comparatione venuſtiſſima maledici calumniam egregie refellit. cujus hæc eſt ſententia, quemadmodum ingentes & copioſi fluvii aquarum bonitate non præſtant parvis fontibus, qui eos limpiditate tantum antecedunt, quantum ab iiſdem copia & exundantia ſuperantur: ſic neque operoſum ac prolixum carmen brevia & rotunda vincit epigrammata, aut hymnos. Ut enim magni fluvii, qualis eſt Euphrates in Aſſyria, plus ſordium & cœni volvunt, quam liquidi & parvi fonticuli: ita longa poemata plerumque pluribus ſcatent vitiis quam ſuccincta epigrammata & hymni. Proinde ut Meliſſæ non ex rapidis fluminibus, ſed illimibus & vivis fontibus, aquam Cereri libant, ſic ego Apollinem & cæteros deos non prægrandibus verſuum commentis, ſed rotundis & brevibus hymnis mihi placare ſtudeo.

Ibid. μέγας ῥόος] Euphratis periphraſis, qui major eſt Tigride, ſicut refert Strabo l. 11. ἔστι δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης, καὶ πλείω διέξεισι χώραν, σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ. De eodem Lucanus l. 3,

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnum
Euphrates: quos non diverſis fontibus edit
Perſis. &c.

V. 110. Δηοῖ δ' ἐκ ἀπὸ] Ceres Δηὼ Græcis dicta. de qua infra.

Ibid. φορέεσι Μέλισσαι] Qui apes interpretantur, lapſi ſunt. Meliſſæ enim dictæ ſunt Cereris ſacerdotes, ut docet Pindari interpres 4. hymn. Pythiorum: ubi Μέλισσαν Δελφίδα pro ſacerdote Pythia accipiendum demonſtrat, Μελίσσας, inquit, κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, ἀφ' τὸ τὲ ζῴε καθαρόν. Cum his conſentit etiam Rhodiginus ille Cœlius, l. 12. c. 1. & l. 22. c. 3. inter cætera ſic ſcribens, *Cereris ſacerdotes, Meliſſas, veteres appellarunt, quaſi terreſtris dea myſtidas.* Plura Lil. Gyraldus Syntagm. 5. Hiſt. deorum.

ANNO-

ANNOTATIONES IN HYMNUM TERTIUM, qui est in DIANAM.

V. 1. Ἄρτεμιν] Laudes Dianæ præsens hymnus complectitur, quam poeta a prima indole & ingenio castitatis laborumque amantissimo, a Jovis paterno in eam affectu, tum a studiis & rebus apud Cyclopas in Lipara, & Panem in Arcadia, passimque in venationibus, gestis: præterea a majestate divina, quam in reprobis puniendis declarat: a dignitate & excellentia: itemque a præcipuis locis in quibus colebatur, ac nymphis quarum consuetudine in terris delectata est: postremo ab anathematis & templis in ejusdem honorem dedicatis, religiose commendat.

Ibid. Ἄρτεμιν] Plato in Cratylo Ἄρτεμιν, ἀπὸ τὸ ἀρτεμὲς, ab integritate, propter virginitatis studium, vocari tradit. Macrobius ad lunam respiciens, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. Id est, *quod aerem suo fulgore intersecet*, quasi ἀειροτομὶς, deducit: in fine l. 7. Saturnalium. Ut autem omnia deorum nomina ad solem referri posse, idem autor l. 1. Saturn. aliquot demonstrat capitibus: ita Apulejus lib. 11. De aureo Asino, omnium dearum nomina de natura intelligenda esse, sapienter docet. Ovidius 15. Metamorphos. lunam vocat nocturnam Dianam.

Nec par aut eadem nocturna forma Diana
Esse potest unquam semperque hodierna sequente,
Si crescit, minor est: major, si contrahit orbem.

Quo respiciens Euripides in Iphigenia Taurica, φωσφόρον θεὰν eandem appellat.

V. 5. Παῖς ἔτι κεφίζουσα] Laudat initio Dianam a bona indole, quam in prima statim infantia, tanquam specimen futuræ vitæ, præ se tulerit. Solent enim plerumque in magnis & præclaris ingeniis, futurarum virtutum simulacra quædam in tenera etiam ætate apparere, & quasi fructus quidam suppullulascere: unde facile a prudentibus colligi potest, quæ messis expectanda sit. *Nam studia*, ut Cicero inquit, *quæ sunt in adolescentia, tanquam in herbis; significant quæ virtutis maturi-*

turitas, & quantæ fruges industriæ sint futuræ. Vide proverb. *Ante pilos prudens*: & *Ergini capilli.*

V. 6. Δός μοι παρθενίην] Ut prudentiorem quam ætas tulerit, Dianam fuisse probet, decoram & congruam illi orationem affingit, qua Jovem ipsa, non de rebus ludicris, infantium more, sed arduis maximeque utilibus, interpellat. Petit enim a Jove, patre suo, virginitatem perpetuam cum æterna gloria & immortali fama conjunctam: deinde artem venandi una cum telis & habitu venatorio: tum laborum & cursuum tolerantiam: præterea satellitium pedissequarum & comitum: denique jus obtinendi omnes montes & sylvas. Quæ quidem omnia de luna aptissime intelligi possunt. hæc enim semper virgo est, quia eundem ætatis vigorem semper retinet, neque unquam consenescit. Nam cœlestia corpora mutationis istam aleam & metamorphosin non experiuntur, quam res cæteræ caducæ, multisque corruptionibus obnoxiæ. Hæc eadem sagittas emittere, & feras venari dicitur: quia radiis suis per noctem dispersis hæc inferiora collustrat, & iisdem humorem & nascendi vigorem tribuit. Hæc ipsa laborum & cursus patientissima est: quia luna in sua periodo, quam velocissime conficit, nunquam defatigatur. Hæc multis stipatur pedissequis & nymphis, quia quum per noctem fulget, innumeris stellis undique cincta est. Hæc denique, *montium custos nemorumque virgo est*, (ut ab Horatio dicitur) quia quum oritur, ex montibus conscendere, quum occidit, in eosdem descendere nobis videtur. Plura ex Cicerone, paulo post. Cæterum cum his quæ de virginitate & studiis Dianæ dicuntur hoc in loco, Camillæ Virgilianæ descriptio conferatur, quæ l. 11, Æneid. ad hujus loci imitationem expressa continetur.

Ibid. παρθενίην αἰώνιον] Homerus in hymno Veneris,

Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
Δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Φόρμιγγές τε, χοροί τε, διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαὶ,
Ἀλσεά τε σκιόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.

Id est,

Auricomam nunquam superavit amore Dianam
Luxuriosa Venus, risu comitata jocoso.
Namque arcus illi & cædes placuere ferarum,
Et citharæ, facilesque chori, celebresque ululatus,
Et luci umbrosi, justorum & tecta virorum.

V. 9. ἐμοὶ Κύκλωπες] Quicquid vehementer munitum robustumque esse, nec ulla vi rumpi posse, poetæ ostendere volunt, id *Cyclopum manibus constructum* dicere consueverunt. Sic urbs Tiryns, Cyclopum opus fuisse dicta, cujus muri (teste Pausania in Corinth.) *e rudibus extructi erant lapidibus, quorum singuli ea fuerunt magnitudine, ut ne minimus quidem eorum bigis jumentorum moveri loco potuerit.* Sic Argivorum mœnia manibus fabricata Cyclopum Statius prodidit. Sic turris in qua Danae inclusa fuit, a Cyclopibus facta dicitur. Sic mœnia cam-

pi

pi Elysii *Cyclopum educta caminis*, Virgilius refert. Sic arma Achillis & Æneæ, invictorum heroum, *labores Cyclopum* esse feruntur. Sic denique iidem

Ζηνί τε βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξαν κεραυνόν.

Id est,

Fulmenque dedere Jovi, tonitruque pararunt.

V. 15. Ἀμνισίδας ἴκοσι νύμφας] Amnisus, Cretæ fluvius, a quo nymphæ Cretenses dictæ sunt Amnisides. At Stephanus civitatem Cretæ facit, cujus nymphæ, Amnisiades & Amnisides dicuntur. Strabo l. 10, *Amnisum Minoïæ emporium fuisse*, prodit, *ubi fanum Lucinæ fuerit*. Pausan. in Atticis, *Cretenses*, ait, *incolæ Gnosiæ regionis, ad Amnisum Lucinam genitam putant, & Junonis filiam fuisse*.

V. 16. Ἄιτέ μοι εὐδρομίδας] Endromis apud Juvenalem Satyra 3, vestis est crassiore lana, longioreque pilo : qua antiqui ad arcendum frigus & pluvias utebantur. Hujus descriptionem habes apud Martialem l. 4. Epigramm.

V. 21. Μῆνον ὅτ' ὀξείαισιν] Dianam parturientibus opitulari, Horatius quoque 3. Carm. l. testatur. Id ipsum in Carm. seculari docet. Marc. Tullius lib. 2, de natura Deorum, de eadem hæc perhibet. *Itaque ut apud Græcos Dianam atque Luciferam, sic apud nos Junonem Lucinam in pariendo invocant : quæ eadem Diana omnivaga dicitur, non a venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus. Adhibetur autem ad partus* (ut ibidem Cicero) *quod ii matureſcunt aut septem nonnunquam, aut plerumque novem lunæ cursibus : qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur.* Vide & Pindarum Ode 7, Nem.

Ἐιλείθυια πάρεδρε
Μοιρῶν βαθυφρόνων, &c.

V. 22. καλέσσι βοηδόον] Orpheus in thymiamate Lucinæ,

Μήτην γάρ σε καλέσσι λεχοὶ ψυχῆς ἀνάπαυμα·
Ἐν γάρ τοι τοκετῶν λυσιπήμονες εἰσὶν ἀνίαι.

Id est,

Nempe vocant gravidæ sua te solatia solam.
Sola potes siquidem partus relevare dolores.

Et apud Theocritum Idyllio 17, de Berenice, matre Philadelphi,

Ἔνθα γὰ Ἐιλείθυιαν ἐδώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ, βεβαρημένα ὠδίνεσσι·
Ἣ δὲ ὁι ἐυρρείσσα παρίστατο.

Id est,

Namque ibi Lucinam solventem filia zonam
Antigones, partus oppressa dolore, vocavit :
Quæ prompta auxilium tulit illi.

Nominis causam Ovid. 2. Fast. reddit.

V. 24. Ὅστι με καὶ τίκτουσα] Quomodo, inquies, Latona Dianam sine dolore peperit, quum sequenti hymno Asterie sororem

τλήμον, ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα

intro-

introducatur? Dicendum fortasse, illos dolores ab Apolline duntaxat provenisse. Nam eodem hymno Latona

Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις.

V. 26. γενειάδος ἤθελε πατρός] Lucianus in lib. de sacrificiis, solum Jovem ex omnibus diis barbatum fingi scribit.

V. 29. ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι Τίκτοιεν] Plena affectus paterni ac summæ benevolentiæ responsio, qua multo plura in filiam beneficia profundit Jupiter, quam illa vel petere vel etiam sperare potuisset. Gratulatur autem sibi de tali, tamque industria ac solerti filia, ex adulterio suscepta: quod quum illi hactenus plerunque bene cesserit, Junoni æmulæ conjugi animose insultat.

V. 30. ζηλήμονος Ἥρης] Qua ira in Latonam & alias Jovis pellices Juno grassata sit, ex sequenti hymno intelligetur.

V. 31. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς Αἰτίζεις] Eadem φιλοτεκνίᾳ καὶ φιλοστόργῳ liberalitate erga Phaethontem usus esse Apollo fingitur apud Ovidium 2. Metamorphos.

quodvis pete munus, & illud
Me tribuente feres.

Est elegans & apud Euripidem in Iphigenia Aulid. locus, in quo suavissima colloquia, & collusiones parentum cum liberis, in prima infantia fieri solitæ, delineantur.

Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
Πρώτη δὲ γούνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμὸν,
Φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην.

Cætera ibi vide.

V. 33. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] A multitudine urbium, in quibus colebatur, πολύπτολις dicta est Diana. Fuere tales civitates, Perga in Pamphylia, Tauri in Scythia, Aulis in Bœotia, Pitane in Æolide, Miletus, Ephesus, Chesium in Jonia, Pelle & Patra in Achaja, Castabala in Cilicia: & complures aliæ, quarum passim in Strabone & Pausania fit mentio.

V. 37. νήσους τε] Ut sunt, Chius, Ephesus, Creta, Siphus, Ægina, Icarus, & quam (autore Callimacho) præ reliquis amavit, Doliche.

V. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Panagæa Diana apud Erasmum proverbialiter de errabundo dicitur. Est etiam ἐνοδία cognomentum Dianæ.

V. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Montes Cretæ albos (λευκοὺς) appellari autor est Ptolemæus, & Plinius l. 31. c. 3. Id ipsum & Solinus planum facit.

V. 44. Χαῖρε δὲ Καίρατος] Strabo l. 10, Cnossum refert priscis temporibus Ceratum, a præterlabentis fluvii nomine, dictum esse. Verba ejus hæc sunt, ἐκαλεῖτο δ' ἡ Κνωσσὸς Κέρατος πρότερον, ὁμώνυμος τῷ παραῤῥέοντι ποταμῷ. Eustathius in Dionysium, καὶ Κνωσσὸς, βασίλειον Μίνωος, ἥτις καὶ Κέρασος (vitiose opinor pro Κέρατος) ἐκαλεῖτο, ὁμωνυμοῦσα ποταμῷ τινὶ παραῤῥέοντι. Utramque hanc lectionem, mendosam, & ex hoc Callimachi loco emendandam esse censeo. Nam & Virgil. in Ciri primam ac secundam hujus dictionis producit,

Car-

Carpathium fugiens & flumina Cæratæa.

V. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Cum his quæ de Lipara hic dicuntur, ea consentiunt quæ Plinius l. 3. c. 9. refert, *Lipara*, (inquiens) *cum civium Romanorum oppido, dicta a Liparo rege, qui successit Æolo: antea Melegonis vel Meleogunis vocitata.* Idem scribit Steph. de Urbibus, ubi & hos Callimachi versus testimonii loco adducit. Eustathius in Dionysium, a *Liparo*, *Ausonis filio*, *nomen accepisse*, *& Cnidiorum coloniam esse* perhibet. Plura de Lipara lege apud Diodor. Sicul. l. 6. c. 3. apud Solinum, c. 12. in Polyhist. & Pausan. in Phocicis. Est autem Lipara insula una ex Æoliis in mari Tyrrheno, inter Italiam & Siciliam. Dionysius de situ Orbis,

Ἑπτὰ δὲ οἱ ταί γ' εἰσὶν ἐπώνυμοι ἀνδράσι πλωταὶ,
Ὄυνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Inter hanc, inquit Plinius, *& Siciliam*, *altera Lipara*, *antea Therasia appellata*, *nunc Hiera*: *quia sacra Vulcano est*, *colle in ea nocturnas evomente flammas.*

V. 49. Ἑσταότας περὶ μύδρον] Locum hunc de officina & operibus fabrilibus Cyclopum, felicissime imitatus est Virgil. l. 4. Georg. & l. 8. Æneid. Cyclopum vero mores barbaros & immanes idem poeta 3. Æneid. ex 10. Odysseæ Homericæ libro, itemque Euripid. in Cyclope, luculenter expresserunt.

V. 52. πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν Φάεα] Hesiodus in Theogonia,

Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμοι, οὕνεκ' ἄρα σφέων,
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Hoc est,

Promicat his lumen mediis in frontibus unum,
Unde illi cognomen habent: in fronte quod ingens,
Unus inest oculus, lati ceu circulus orbis.

Virgil. 3. Æneid.

telo lumen terebramus acuto,
Ingens, quod torva solum sub fronte latebat,
Argolici clypei aut Phœbeæ lampadis instar.

V. 57. Αὖε δὲ Τρινακρίη] De Ætna Trinacria, & Corsica, suo loco.

V. 59. Εὖθ' ὅιγε ῥαιστῆρας] Hypotyposis, qua fabros operas suas exercentes, graphice depingit. Sunt enim versus hi tam artificiose facti; ut sonitum malleorum, & rotarum quibus canthi inducebantur, auribus repræsentare videantur. Eos Virgil. sic transtulit,

Illi inter sese magna vi brachia tollunt
In numerum: versantque tenaci forcipe ferrum.

Hujusmodi est & ille Homericus de Sisypho saxum volvente venustus locus,

Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χέρσίν τε ποσίν τε
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποτρέψασκε κραταὶ ἴς
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Verti jam olim sic,

Ille quidem manibus pedibusque innixus agebat
Saxum ingens sursum : sed quando in vertice summo
Jam stabat, valida retro vi desuper actum,
Rursus ad arva deinde revolvitur intima saxum.

V. 68. Ἄργην, ἢ Στερόπην] Nomina Cyclopum sunt, *Arges*, *Steropes*, *& Brontes.* quibus additur a Virgilio *Pyracmon.* quem Ovid. 4. Fast. *Acmonidem* vocat.

V. 75. Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν] Laudem hæc habent magnanimitatis & fortitudinis. Quum enim virgineus & muliebris sexus ab hirsutis & atratis fabris atque Vulcanis abhorreat, & eorum conspectum defugiat: Diana horridi & rigidi Brontæ consuetudinem adeo non reformidavit, ut etiam genibus ejus insederit, & pilos e pectore evulserit. quod a signo probat, & simili illustrat.

V. 79. κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Ponitur ἀλώπηξ per enallagen pro ἀλωπεκία. Est autem alopecia, morbus seu vitium capitis, quo pili defluunt: per metaphoram a vulpe, quæ ubi minxerit, locum sterilem facit: ita ut herba illic nasci non possit, aut, si qua nata fuerit, illam exiccat. Remedia hujus morbi recitat Plinius l. 29. c. 6. Et alibi sæpius meminit.

V. 81. Κύκλωπες, ἢ μοί τι] Petit a Cyclopibus arcum, pharetram, & sagittas, ductis rationibus ab honesto & utili.

Ibid. Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον] *Spicula Cydonica* etiam a Virgilio in Eclogis ἐπιθετικῶς appellantur, a Cydone urbe Cretæ, de qua in primo hymno. Primam Cretam mari, navibus & sagittis potuisse, refert Solinus c. 17. Luc. l. 7, Pharf.

Illuc & Libye Numidas, & Creta Cydonas
Misit, Ituræis cursus fuit inde sagittis.

V. 84. μόνιον δάκος] Scholiastes μόνιον interpretatur quasi κατὰ μόνας νεμόμενον, feram in solitudine errantem. Μονιὸς porcum sylvestrem significat. Est etiam Mona Britanniæ finitima insula, teste Plinio l. 2. c. 73. a qua Μόνιος, Monius, denominativum. Est autem synecdoche, δάκος pro θηρίον.

V. 88. Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός] Pan, Deus Arcadiæ, cui in monte Lycæo templum, lucum & hippodromum dicatum fuisse, Pausan. in Arcad. tradit. Ovidius 2. Fast.

Pana deum veteres pecudis coluisse feruntur
Arcades : Arcadiis plurimus ille jugis.

Eundem venatorem fuisse, & a venatoribus cultum, Theocritus primo & septimo Idylliis docet.

V. 90. Τὶν δ' ὁ γενειήτης] Epitheton Panos, ἀπὸ τοῦ γενείου, a barba caprina: quam Latini aruncum appellant. Pingebatur item & sculpebatur Pan facie caprina, & hirci cruribus, autore Herodoto in Euterpe.

Ibid. κύνας ἥμισυ πηγοὺς] Diversicolores canes generosos & bonos esse, etiam Xenophon in Cyneget. indicat.

V. 91. Τρεῖς δὲ παρουατίους] Xenophon ibidem vult nobilem & præstan-

ſtantem canem venaticum, inter cætera habere ὦτα μικρὰ, λεπτὰ, ψιλὰ ὄπισθεν, *aures breves ac tenues, & poſteriori parte glabras.*

Ibid. οἱ ῥα λέοντας] Hyperbolica roboris canini amplificatio. Homerus de Argo, cane Ulyſſis, Odyſſ. P.

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον, ὅ, τι, ἴδοιτο. καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη.

Id eſt,

Nulla fera illius, luſtris quam viderat imis,
Effugit curſus, veſtigia nota ſequentes.

V. 94. κυνοσουρίδας] Cynoſura autore Stephano promontorium Arcadiæ, a Cynoſuro Mercurii filio. Hinc Κυνοσουρεὺς & Κυνοσουρίς.

V. 95. καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν] Leporem patentibus genis dormire, cum alii, tum Plinius l. 19. c. 37. tradit. Vide proverb. *Lepus dormiens.* Ælianus item naturale refert huic animali eſſe, *ut patentibus oculis ſomnum capiat.* Qua de cauſa a Nicandro δερκευνὴς (quaſi *apertis oculis dormiens*) cognominatur, in Alexiph. Oppianus in Cyneg. ἀγρυπνίαν, inſomniam, illis tribuit.

Αὐτὰρ ἐρίγληνοι χαροπὸν στράπτουσιν ὀπωπαὶ
Κανθὸν ἀγρυπνίῃ κεκορυθμένον.

Id eſt,

His oculi fulgent in glauca fronte coruſci
Pervigili muniti hirquo.

V. 96. ὕστριχος ἔνθα καλιαί] De Hyſtrice Plin. l. 8. c. 35. Oppianus l. 3,

Ὑστρίγγων δ' οὔπω τὶ πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην
Ῥίγιον εἰσιδέειν.

Id eſt,

Hyſtrice nil ſylvis viſu magis horret opacis.

Sunt autem ζόρκες, eædem quæ δορκάδες: quarum deſcriptionem vide apud Oppianum l. 2. Cyneg.

V. 101. μελαμψήφιδος Ἀναύρου] Anaurus Theſſaliæ fluvius, e Pelio monte oriens. Cujus etymologiam Lucan. l. 6. Pharſ. hanc affert,

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec ventos tenues ſuſpirat Anaurus.

V. 107. Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποτ.] Celadon, Arcadiæ fluvius, qui Thiſoæenſem agrum præterlabitur. A Pauſania Celadus vocatur, in Arcad. Strabo in Alpheum influere autor eſt. Ejus meminit Homerus Iliad. H. Cervæ autem hujus deſcriptionem habes apud Euripidem in Hercule & Pind. 3. ἔιδει Olymp. Euripides vocat Χρυσοκάρανον δόρκαν, ποικιλόνωτον, συλήτειραν ἀγρωστᾶν. Id eſt, *aurea cornua habentem capream, diverſicolorem, & vaſtatricem agrorum.* De eadem Virgil. in 6. Æneid.

Fixerit æripedem cervam licet.

Pindari Scholiaſtes annotat, ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσαν εἰσάγουσι. Id eſt, *Quod ſtudioſe introducant poetæ cervam fœminam geſtare cornua*: idque exemplo ejus cervæ quæ Telephum nutriit;

triit: & testimonio Anacreontis confirmat. At constat inter omnes, cervi fœminam non habere cornua. Cujus rei causam affert Aristot. l. 3. de partib. animal. c. 2.

V. 108. Ἥρης αἰνεσίγυιν] Pindarus (ut ante patuit) Taygetæ opera hanc cervam conservatam fuisse & Dianæ consecratam refert. Scholiastes quoque annotat ibidem, cervæ collo, postquam ab Hercule tradita fuisset Eurystheo, inscriptum fuisse, Ταϋγέτη ἱερὰ ἀνέθηκεν. id est, *Taygeta consecravit*. De odio in se Junonis Hercules apud Ovid. inquit,

defessa jubendo est
Saeva Jovis conjunx: ego sum indefessus agendo.

Ibid. ἆεθλιον Ἡρακλῆϊ] Occasionem cervi hujus occidendi præbuit Herculi Eurystheus, rex Mycenarum, qui Junonis instinctu, ut Herculem tolleret, variis eum monstris objecit, & periculosissimis laboribus exercuit: ut Pindarus ibidem prodit. Sed τὸ χρὴν νιν (quemadmodum Iris apud Euripidem ait)

Ἐξέσωζεν. ἐδ' ἴεσα πατὴρ
Ζεὺς νιν κακῶς δρᾶν.

Id est,

Fatum eum conservabat, nec pater
Jupiter affligi eum patiebatur.

Nam Eurysthei laboribus defunctus & conservatus est. Hunc Eurystheum Jolaus Herculis comes interfecit, testante Paus. in fine Attic. Qua cæde perpetrata Heraclidæ Hyllo duce in Peloponnesum descenderunt. Sed quum Hyllus singulari certamine ab Echemo Arcade, Æropi filio, occisus esset, excesserunt Heraclidæ Peloponneso, & inter centum annos non esse se redituros promiserunt. Herodot. in Calliope, & Pausan. in Attic. De hoc & aliis laboribus Herculis vide Ovid. 9. Metamorph. & Epist. Deianiræ: item Theocritum Idyll. 31, & 32. Pind. in Nem. Virgil. Æneid. 8, Euripid. in Hercule furente, Senecam in Hercule Oetæo, Propertium l. 4, eleg. 10. Diodorum Sicul. l. 5. c. 2. Herodot. l. 2.

V. 109. πάγος Κερύνειος] Cerynæa, Arcadiæ mons, e quo Cerynates amnis profluit, teste Paus. in Achaic. Servius in Comment. 6. Æneid. Cerynitim cervam a loco dictam esse perhibet. Alii in Menalo, Ovid. in Parthenio interemptam scribit.

V. 110. Ἀρτέμιδι παρθενίῃ, τιτυοκτόνῳ] Horum aliorum Dianæ cognominum & epithetorum significationes, origines & etymologias studiose & accurate explicat Lil. Gyrald. Syntag. 12. Vocat autem τιτυοκτόνον, quia Tityus Jovis & Elaræ filius, teste Apollonio Argon. 1, quum Junonis instinctu Latonam de stupro solicitasset, & jam illi vim pararet, Dianæ sagittis interemptus est, & a Jove in Tartara abjectus: ubi jecur ejus a vulture corroditur. Vide Pindarum 4. ᾠδὴ Pythiorum. Cruciatum Tityi Homerus Odyss. 11. & eundem imitatus Virgil. l. 6. Æneid. expressere.

Ibid. χρύσεα ῥύμ' τοι] Habitum & currum Dianæ describit, ut majestatem & divinam ejus potentiam adumbret, quæ non impertinenter de aureo Junæ colore, & velocitate cursus, intelligi possunt. Sed ad reliqua pergendum, ne facilibus immorantes, nodum in scirpo quærere videamur.

V. 114.

V. 114. Ἄιμῳ ἐπὶ Θρήϊκι] A rebus geſtis Dianam laudat. Æmus mons Thraciæ vaſto jugo proſcendens in portum, Plin. l. 4. c. 11. Thraciam vero aſperam & ventoſam eſſe etiam Homerus innuit, quum ait,

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε θρήκηθεν ἄητον.

Id eſt,

Cum Borea Zephyrus, qui flant a littore Thracum.

Theocritus,

Ἔιης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι, χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.

Id eſt,

Montibus Edonum, mediæ ſub frigora brumæ,
Juxta Hebrum jaceas, gelidam converſus ad arctum.

Idyll. 7.

V. 116. Πῦ δ' ἔταμες πεύκην] Pinus Dianæ ſacra eſt, propter temperamentum quod cum luna commune habere creditur. Horat. 3. Carm.

Imminens villæ tua pinus eſto.

V. 122. Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων] Mea quidem ſententia, de Lacerea urbe Theſſaliæ, patria Coronidis & Æſculapii, loquitur. Quæ quomodo a Diana deleta ſit docet Pindarus 3. Pyth. hymno. Sed ſive de hac, ſive de Thebis, ſive de Calydone hoc intelligas, nihil erit abſurdi. utramque enim harum, ut & Lacerеam, cauſa impietatis & ſuperbiæ, male a Diana mulctatam eſſe conſtat. Sive etiam de quacunque alia. Hinc illud Theognidis,

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ὕμμας ὀλεῖ.

Id eſt,

Perdidit & faſtus Magnetes, & Colophonem,
Et Smyrnam: perdet vos quoque Cyrne malos.

V. 125. Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται] Calamitatum enumeratio: ut ſunt, peſtis, fames, bellum, & abortus fœminarum, ſeu orbitas liberorum: quas omnes profanis & impiis comminatur. Non diſſimiles ſunt comminationes apud Moſen, Deut. 28. impiis propoſitæ, & poſtea a Prophetis ſæpe repetitæ. Pertinent huc & illi Heſiodi verſiculi (quos imitatus eſſe Callimachus videtur)

Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρυόπα Ζεύς·
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν, μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν ὀλυμπίου.

Id eſt,

At quibus eſt cum vi conjuncta ſuperbia cordi,
Juppiter his cœlo pœnas immittit ab alto:
Sæpius & noxam populus luit unius omnis,

Qui temere peccat, res moliturque nefandas.
His deus immensas demittit ab æthere clades,
Pestem, atramque famem: populi hinc moriuntur egeni.
Fœmina nulla parit, pereunt cum matre penates,
Sic rectore volente Deo.

Descriptionem autem pestis vide apud Ovid. 7. Metam.

Ibid. ἔργα δὲ πάχνη] Comminatio famis.

Nam ubi oves furto, morbo periere capellæ,
Spem mentita seges, bos est enectus arando,

famem sequi necessum est. Proinde Horatius rusticum ad pietatem & sacrificia exhortatur, ne calamitates istas experiatur: in ode cujus initium,

Cœlo supinas se tuleris manus,
Nascente luna, rustica Phidile.

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Bellicas clades signo denunciat. sicut Crœsus Cyro respondit, in pace parentes a liberis, in bello liberos a parentibus sepeliri.

V. 129. Οὐς δέ κέν εὐμειδής τε καὶ] Ut pœnas & calamitates profanis & improbis minatur, sic præmia & commoda pietatis cultoribus promittit, uberem rerum omnium proventum, vitam longævam, & pacem domesticam: quæ per ἀντίθεσιν prioribus calamitatibus opponit.

V. 133. Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος] Concordia domestica præsertim inter conjuges, maximum præbet commodum. Unde Homericus Ulysses,

οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Id est,

Nil aliud melius, non est consultius ullum,
Quam si concordes sub eodem fœmina tecto
Virque habitent. mœstum fert invidus inde dolorem:
Lætatur sed quisque bonus, lætantur & ipsi.

Et Medea apud tragicum,

Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.

Id est,

Hæc maxima est mortalium vitæ salus,
Quum bene marito cum uxore sua convenit.

Ibid. ἥτε καὶ εὖ περ Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο] Scitum est illud Sallustii, *Concordia parvæ res crescunt, discordia maximæ dilabuntur.* Vere enim Antisthenes dixit, fratrum inter se concordiam quovis muro esse firmius munimentum. Et Severus imperator opulentiam regni sui ac prope invictam potentiam filiis suis, qui mutuis dissidebant odiis, commendans, οὐδὲν ὄφελος τούτων πασῶν ἔλεγε, στασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, τοῦ τε πολέμου ἔνδον ὄντος. *Nullum* ajebat *ex his omnibus emolumentum ad*

eos

eos rediturum, ipsis mutuo dissentientibus, & bellum domi intestinum gerentibus. Herodian. l. 3. Apud Pindarum etiam huc pertinent illa Jasonis,

Μοῖραν δ' ἀφίξαν τ' ἴτις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις.

Recte hæc quidem & pulchre dicuntur, sed interim fratrum gratia rara est. Et ne longe factorum exempla petantur,

Fraterno primi maduerunt sanguine muri.

De Heraclidarum posteris refert Pausanias in Laconicis, quod nulla unquam ætate aut patrueles cum patruelibus, aut eorum inter se liberos, ac omnes deinceps posteros æquo jure vixisse contigerit.

V. 135. Ἐινάτερες γαλόω τε] Ἐινάτηρ & γάλως correlativa sunt. Est enim ἐινάτηρ uxor fratris, quæ uno nomine fratria dicitur: γάλως autem, glos, ut ipsa indicat agnominatio, quæ est soror mariti. Sic Andromache fratria est Cassandræ, Cassandra autem glos Andromaches. Inter has porro rarissime convenit: quemadmodum nec inter socrus & nurus: quoniam in animo omnes socrus oderunt nurus, ut est apud Comicum. Proinde singulare Dei beneficium esse poeta agnoscit, quando inter affines & cognatos, fratrias, & glores, soceros & generos, nurus & socrus, mutua animorum conjunctio intercedit.

V. 136. Πότνια, τῶν ἕιη] Est εὐχή, qua optat sibi concordes & synceros amicos, non fucatos, qui aliud loquuntur & aliud sentiunt, unaque manu panem, lapidem ostendunt altera.

Ἔυρημα γάρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
Κοινῇ μεταχεῖν τἀγαθῇ κἠ τῇ κακῇ,

ut Eurip. inquit. Dicit vero & Achilles, Iliad. 9,

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει.

Id est,

Hunc ego Tartareis portis infensius odi,
Quisquis mente aliud simulat, quam protulit ore.

V. 143. Ἑρμείης Ἀκακήσιος] Acacesium urbem fuisse Arcadiæ, infra tumulum Acacesium, in quo Mercurii Acacesii signum marmoreum exstiterit, ex Paus. Arcadicis intelligitur. Acacesium vero ab Acaco (quasi dicas non malo) Lycaonis filio, nomen accepit. Steph. de Urbibus & Paus. ibidem.

V. 146. Τιρύνθιος ἄκμων] Hercules Tirynthius est dictus a Tirynthe urbe Peloponnesi, quæ nomen a Tirynthe Amphitryonis sorore accepit, ut tradit Steph. In hac enutritus est Hercules. Variorum autem Herculis cognominum rationes pete ex Lilio Gyraldo, Syntag. 10. Est autem ἄκμων pro ἀκάμων, indefessus, strenuus. qui alias ἄκαμος dicitur.

V. 149. μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτὴ] Notatio Junonis, quæ socrus fuit Herculis, propter Heben filiam Herculi nuptui datam. Vide Pind. 1. Nem. εἶδε, & Hom. Odyss. libro 11.

V. 159. Οὐ γάρ ὄγε Φευγίῃ] Notatio Herculis, qui in Oeta monte Trachinis, præstructo rogo flammis seipsum exanimavit: ut Sophocles in Trachiniis, Seneca in Hercule Oeteo, Ovid. 9. Metam. docent. Phry-

gia autem, cujus hic fit mentio, locus eſt in ſummitate montis Oetæ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα, quod ibi concrematus ſit Hercules & toſtus. Autor eſt Steph. περὶ πόλεων.

V. 160. Παύσατ' ἀδηφαγίης.] Eſt ἀδηφαγία, ſeu ἀδδηφαγία, inexplebilis voracitas. cujus exempla refert Ælianus l. 1. c. 27. ποικίλης ἱστορ. Ibidem templum Addephagias in Sicilia fuiſſe dicitur. Cujus etiam Cœlius Rhodig. l. 7. c. 11. meminit.

V. 161. συνήντετο Θειοδάμαντι.] Herculem ferunt, quum aliquando Dryopiam peragraret, & maxima inedia premeretur, forte in regem Thiodamantem, bobus terram colentem, incidiſſe, & modicum ab illo cibum petiiſſe: quod quum ille denegaſſet, Herculem iratum, occiſo Thiodamante, unum de bobus aratoribus corripuiſſe, eumque adeo integre devoraſſe, ut ne quidem oſſa ſuperfuerint. Hoc facinus Apollon. l. 1. Argonaut. recitat. Ab hoc deinde facinore pluſquam guloſo Hercules βουφάγος cognominatus eſt, ut in epigrammate,

Θείη ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος.

Idem, Addephagus & Pamphagus dictus: de quibus epithetis vide Lil. Gyraldum, Syntag. 10.

V. 170. Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι] Expoſita Dianæ majeſtate, & divina autoritate, nunc ejuſdem feſtivitates & ſacra anniverſaria perſequitur, quæ hinc inde locorum a pleriſque omnibus gentibus & populis illi exhibebantur. Prius tamen ad religioſam cultuum obſervationem populares ſuos exhortatur. Vult enim diebus feſtis ac Dianæ ſacris omnes homines, ſuo exemplo propoſito, ab operibus maxime ruſticis feriari, addita pœna neglectoribus.

V. 171. Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο] Inopus, Deli inſulæ fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit augeturque, ut Plinius tradit, lib. 2. cap. 103, & Callimachus ſequenti hymno. Atque hac de cauſa Ægyptium ἐπιθετικῶς appellat, propter eam quam cum Nilo Ægyptio habet proprietatem. Delios vero Dianæ ſacrum facere ſolitos, Pauſanias in Atticis teſtatur, ubi ad aram Lucinæ hymnum Olenis cantari refert. Plura nos infra.

V. 172. Ἢ Πιτάνης] Pitane urbs Laconiæ, teſte Plin. l. 4. c. 5. & Solino c. 13. De ſacrificio Dianæ Orthiæ, quod Lycurgus apud Spartanos inſtituit, vide Pauſan. in Laconicis: quo loco etiam Pitanæ fit mentio. Eſt & alia Pitane Æolidis urbs, cujus Herodot. l. 1. Ovid. 7. Metamorph. & Steph. meminerunt.

Ibid. ἢ ἐνὶ Λίμναις] Limnæ, vicus inter Laconici & Meſſeniaci agri fines, in quo Dianæ Limnatidis templum fuit, commune Dorienſibus, Meſſeniis & Lacedæmoniis. In eo Teleclum Archelai filium, Ageſilai nepotem, interemptum, commemorant. Quæ cædes bello Meſſeniaco initium præbuit. Autor Pauſanias in Laconicis & Meſſeniacis. Eſt etiam locus Athenis Limnæ dictus, ubi etiam templum Dianæ, de quo Thucyd. l. 2. De Limnis Atticis ita ſcribit interpres Ariſtoph. in Ranis,

Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν.

Ibidem ex Callimacho verſum adducit,

Λι-

Λιμναίῳ δὲ χοροσάδας ἦγον ἑορτῆς.

Cujus rei meminit etiam Lil. Syntag. 8.

V. 174. τέθριπα Ταύρων.] De Tauris, & Diana Taurica, vide Herodotum l. 4. in Melpom. & Euripidem in Iphig. Taurica. item Melam l. 4. & Strabonem l. 12. & Ovid. 4. Triſt. Eleg. 4. & l. 3. de Ponto, Eleg. 2. necnon Pauſan. in Atticis.

V. 175. Μὴ νεῖον τημῶτος.] Sacrorum & feſtorum dierum religioſam obſervationem a ſuis hominibus requirit: ut nimirum omnibus operibus omiſſis, hoc agant (quemadmodum veteres Romani ſummo pontifici ſacrificanti acclamabant) id eſt, cæremoniis & ſacro cultui animos adjiciant. ἥ τε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ ἔτως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον, inquit Strabo l. 10. Ideſt, *Nam feriæ mentem a rebus humanis abſtrahunt, animumque otioſum ad res divinas convertunt.* Hinc Tibullus,

Luce ſacra requieſcat humus, requieſcat arator,
Et grave ſuſpenſo vomere ceſſet opus.

Quæ tamen feſtis diebus peragi poſſint Virgil. l. 1. Georg. expoſuit. Plutarchus in lib. de Quæſt. Rom. conſuetudinem hanc in Veneralibus fuiſſe refert, ut e Veneris templo multum vini effunderent: eoque ſigno monuiſſe, dies feſtos ſobrie, non per ebrietatem agitari debere: quod dii magis delectentur merum effundentibus quam bibentibus.

V. 178. καὶ ἐι Στυμφαλίδες.] Stymphalus, Arcadiæ oppidum, ut ex Homeri catalogo apparet, juxta lacum Stymphalum. Ab hoc aves Stymphalides denominatæ, quæ tanto fuerunt robore, ut ænea vel ferrea corporis tegumenta facile roſtris perfodere poſſent: teſte Pauſ. in Arcad. Fuit & Stymphali Dianæ vetuſta ædes, cognomento Stymphaliæ.

V. 179. Ἐιναετιζόμβρας, κεραελκέες] Boum novennium robur etiam Heſiodus laudat,

βόα ἐναετήρω,
Ἄρσενε, κεκλῆσθαι τῶν γὰρ θένος ἐ ἀλαπαδνόν·
Ἥδης μίτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀέλσω.

V. 180. ἐπεὶ θεὸς] Hoc de ſole intelligendum, qui poſt æquinoctium vernum (eo enim tempore, ut ex Dionyſio patet, ſacra hæc in Delo peragebantur) diutius ſuper horizontem commoratur: unde dies protrahuntur, & quo longius a meridie Delum verſus recedit, eo longiores ſunt: uſquedum fiat ſolſtitium. Itaque Homerus ſolis converſionem in Delo conſtituit: ita canens, l. Odyſſeæ 15,

Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.

Quem imitatus Virgil. l. 4. Æneid. iſta retulit,

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta,
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo,
Inſtauratque choros. &c.

V. 183. Τίς δὲ νύ τοι] Locos & urbes enumerat in quibus Diana potiſſimum culta: ac perſonas, ſeu nymphas, quarum converſatione maxime delectata fuit. Perga, oppidum Pamphyliæ, a quo Diana Per-

gæa, sive Pergasia, ut indicat Steph. Doliche insula Sporadum, ante Macris & Ichthyoëssa cognominata est. postea Icarus dicta, cum duobus oppidis, tertio amisso: Plin. l. 4. c. 12. Taygetus mons Laconiæ, Spartæ & Mycenis imminens: de cujus ruina Plin. l. 2. c. 79. & alibi. De eodem Pausan. *Qualibet*, inquit, *parte sui Taygetus venatoribus luculentam caprearum, aprorum, cervorum & ursorum copiam facit.* Euripus, fretum angustum inter Aulidem Bœotiæ portum & Eubœam, quod unius diei noctisque spatio septies recurrit, eo impetu ut navigia repugnantibus ventis secum rapiat. Plinius tam modicum esse tradit, ut ponte jungatur. In hoc portu Dianæ templum fuit, in quo Agamemnon Iphigeniam filiam immolavit. Ovid. 12. Metam.

V. 189. Ἕξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα] Nymphæ quarum consuetudinem præcipue amavit Diana, fuerunt, Britomartis, Cyrene, Procris, Anticlea, & Atalanta. Britomartim laudat a patria, quod Cretensis fuerit: a studiis, quod ἐλλοφόνος, cervorum venatrix: (ἔλλες enim & ἐλάφες Græci cervos vocant, teste Suida) a visu, quod fuerit ἔυσκοπος, id est, acie oculorum valuerit: denique a pudicitia, quod magno studio & labore pudorem suum a violentia Minois defenderit. Qua occasione originem & causam nominis Dictynnæ adfert.

V. 190. ἧς ποτὲ Μίνως Πτοιηθεὶς] Pausanias in Corinthiacis *Britomartim Jove & Charme genitam* refert, eamque, *quum se totam in currendi venandique studia tradidisset, fuisse Dianæ multo charissimam. Verum quum Minoem præ amore insequentem fugeret, ac se in mare abjecisset, in retia quæ ad pisces in mare missa fuerant, incidisse, & a Diana in dearum numerum relatam.* Eandem fabulam Virgil. in Ciri versibus exposuit. At Diodorus Siculus l. 5. eos procul a vero abesse docet, *qui Dictynnam a retibus piscatoriis, in qua fugerit, Minoe insequente concubitus gratia, denominatam velint. Non enim credendum, deam Jove natam, in tantam egestatem compulsam: nec Minoa regem justissimum tam impium fuisse.* Strabo l. 10, expresse hunc Callimachi locum perstringit. ἐκ εὐ, inquit, ὠδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέα δίκτυα· ᾗ δὲ τοῦτο αὐτὴ μὲν, Δίκτυννα ὑπὸ τῶν Κυδωνίων προσαγορευθείη, Δίκτη δὲ τὸ ὄρος. Id est, *Nec recte Callimachum scripsisse referunt, quod Britomartis, quum Minois vim fugeret, a Dicte monte piscatoriis retibus insiluerit. Unde illa Dictynna a Cydoniis, mons autem Dicte appellatus sit.*

V. 204. Οὖπι ἄνασσ'] Diana, Upis dicta, ab Upi puella Hyperborea, de qua infra hymno 4. vel παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, quod parientes respiciat. Palæphatus, καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργόνην· ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν, Θρᾷκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν.

V. 205. Κρηταιέες καλέουσιν] Solin. in Polyhist. *Cretes*, (inquit) *Dianam religiosissime venerantur, Βριτόμαρτιν gentiliter nominantes. quod sermone nostro sonat dulcem virginem.* Herodot. in Thalia Dictynnæ sepulcrum a Cretensibus monstrari tradit.

V. 206. Καὶ μὴν Κυρήνην] De Cyrene hymno 2. dictum est. Hujus studia quæ fuerint, Pind. 9, εἶδεν Pyth. commemorat.

A

Ἁ μὲν ἔθ' ἱςῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκουρίαν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας.
Ἀλλ' ἀκόντεσί τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεράϊζεν ἀγρίους
Θῆρας.

hoc est, Virgilio interprete.

Bellatrix, non illa colo calathisve Minervæ,
Fœmineas assueta manus, sed prælia virgo
Dura pati, cursuque pedum prævertere ventos.

V. 208. παρὰ τύμβον Ἰώλκιον] Jolcos Magnesiæ in Thessalia civitas, ad radices montis Pelii in qua Peleus habitavit, teste Homero in 11. Odyss. libro. Ejusdem sepulcrum in ea fuit. Hunc propter Acasti insidias Peleus evertit, & Thessaliæ subjecit, teste Pindaro in Nem. hymno 3. & 4.

V. 209. Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον] Notat Procrin, quæ propter pudicitiam suam a marito Cephalo tentatam,

genus omne perosa virorum,
Montibus errabat, studiis operata Dianæ.

Est autem Δηϊονίδαο pro Δηϊονίδου, patronymicum a Δηϊονεὺς, *Deioneus*, qui pater Cephali fuit, Euryti, Oechaliæ regis, filius, teste Plutarcho in Thes.

V. 211. Καλὴν Ἀντίκλειαν] Anticlea, mater Ulyssis fuit, filia Dioclis, vel (ut Homero placet) Autolyci, Dianæ & venationum studiosa, ut ex 9. Odyss. colligitur, ubi Ulysses eam compellat.

V. 215. ποδοῤῥώην Ἀταλάντην] Atalanta Schœnei filia, seu (ut hic Callimachus vult) Jasii Argivorum regis, pernicissimi cursus puella,

de qua nec dicere posses,
Laude pedum, formæve bono præstantior esset.

Hæc quo pacto ab Hippomene, in cursu victa sit, leges apud Ovid. 10. Met.

V. 216. Κούρην Ἰασίοιο] Propertius l. 1, Jasidem vocat, ab Jasi patre,

Mimalion nullos fugiendo, Tulle, labores;
Sævitiam duræ contudit Jasidos.

Ælian. l. 13. c. 1. de varia Hist. Ἰασίωνος filiam fuisse refert, & Dianæ æmulam.

V. 218. Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου] Apri Calydonii venationi interfuisse Atalantam, Ovid. 8. Metam. docet. Pausan. l. 8. in Arcad. quo loco Tegeatarum res gestas celebrat. *Privatim*, inquit, *propria eorum fuerunt decora, quod & aprum Calydonium Ancæus Lycurgi filius accepto etiam vulnere sustinuit: & Atalanta, quum prima omnium belluam sagitta transfixisset, virtutis ergo, capite & pelle apri donata est.*

V. 221. Οὐδέ μιν Ὑλαῖον] Hylæus & Rhœtus duo Centauri fuerunt, quos Virgilius l. 2. Georg. a Baccho occisos esse scriptum reliquit. Callimachus vero in monte Mænalo ab Atalanta sagittis confossos esse indicat. Cui Ælianus consentit, l. 13. c. 1, ubi & mores procaces ac petulantes utriusque venuste persequitur. Hylæi meminit etiam Horat. l. 2. Carm. Ode 2. & Rhœti gigantis, Ode 19, ejusdem. & Ode 4. l. 3.

V. 226.

V. 226. Μιλήτῳ ἐπίδημος] Miletus, illustris Cariæ civitas, ab Jonibus duce Neleo condita; patria Thaletis. Steph. plura de eadem, & Strabo 14, ubi a Sarpedone, Cretensium colonorum duce, primum conditam tradit. Ovid. 9. Metamorph. a Mileto ex insula Creta in Asiam profecto, extructam esse scribit. Vide Paus. in Achaicis.

Ibid. σὲ δ' ποιήσατο Νηλεύς] Dianæ celebritatem a templis & anathematis exornat. Recitat autem quatuor fana: unum Milesium, duo in Lusis: & postremum Ephesium, longe omnium augustissimum. Ac Milesium quidem, a Neleo Codri filio excitatum esse ostendit, eo tempore quo coloniam Athenis in Asiam deduxit. Cujus rei occasio fuit dissidium fraternum inter Medontem & Neleum. Quum enim Neleus fratris altero pede claudicantis imperium ferre non posset, Jones qui ante paucos annos Athenienſium civitate donati erant, una cum Androclo & cæteris Codridis in minorem Asiam deduxit: ubi duodecim urbes condiderunt: Androclus Ephesum, Neleus Miletum, Ægyptus Prienen, Cyaretus Myuntem, Andræmus Lebedum, alii alias. De quibus vide Pausan. in Achaic. & Herodot. in Clio. Strabonem 14. & Ælianum l. 8. variæ Hist. c. 5. Eadem autem tempestate qua Neleus Miletum condidit, Homerum natum esse, Plutarch. in ejus vita testatur.

V. 228. Χησιὸς, Ἰμβρασίη] Chesium, promontorium, & Imbrasus fluvius Sami insulæ, ubi culta fuit Diana. Vide Gyrald. Syntag. 12.

Ibid. σοὶ δ' Ἀγαμέμνων] Strabo l. 14, Agamemnonem refert Munychiæ Dianæ, non procul ab Epheso, in oppido cui Pygela nomen fuit, templum condidisse. Pausan. in Atticis scriptum reliquit, Agamemnonem Dianæ templum erexisse, quum ad Calchantem, qui Megaris habitabat, venisset, ei, ut se ad bellum Trojanum sequeretur, persuasurus.

V. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Historiam de raptu Helenæ cum plerique omnes poetæ, tum in primis Euripides in Helene, Coluthus, & Ovid. in Heroidibus, pertractarunt. Cæterum hujus epitheti causam Græcus Scholiastes a Rhamnunte Atticæ pago attulit, quod in eo loco Jupiter cum Nemesi concubuerit, quæ ovum inde conceptum peperit, quod inventum postea Leda foverit: unde Dioscuri & Helena nati sunt. Nemesis fanum in Rhamnunte conspici, Pausanias in Atticis & Mela tradunt.

V. 233. Ἦ μὲν τοι Προῖτος] Prœtus Abantis filius, & Acrisii Argivorum regis frater fuit: cujus filias furore correptas Melampus, Amythaonis filius, apud Lusos in Arcadia juxta fontem Clitorium, insania liberavit, & in Dianæ templo lustravit. Quo beneficio accepto, pater duo templa, unum Dianæ Coresiæ, alterum Dianæ Hemeresiæ extruxit. Vide Ovidium 15. Metam. Virgilium 6. Ecloga: Pausan. in Arcadic. Politianum in Miscell. c. 50. Plinium l. 25. c. 5. Vitruvium l. 8.

V. 234. Ἄλλον μὲν Κορίης] Pausanias in Arcad. tradit, *Minervæ Coriæ* (quam Stephanus *Coresiam* vocat) *templum signumque fuisse in vertice montis, ferme 30 stadia ab urbe Clitorio.* Sed quid obstat quo minus idem templum, Callimachi ætate, Dianæ, Pausaniæ vero temporibus, eversa jam Græcia, Minervæ sacrum fuerit, aut utrisque simul dedicatum? *Coriæ* tamen *Minervæ* etiam Cic. lib. 3. de Nat. Deorum, me-

meminit. Aliud de *Coria Diana* quid legerim, in præsentia non occurrit. Atqui hunc locum ut sic exponam, non me magis veterum interpretum commenta, quam unius viri, Martini Crusii, undiquaque doctissimi, & in Græca lingua facile principis, autoritas commovit: qui & ipse *Corien*, Dianæ cognomentum a Prœti filiabus inditum esse judicat: sicut & sequens in versu etymologia declarat. In eadem sententia & Græcus Scholiastes esse mihi videtur.

V. 236. Ἠμέρη] Pro Ἠμέρας καὶ ἀποκοπήν: ab ἤμερος, mansuetus. De Hemerasia Diana locum Paus. ex Arcad. adducere placuit. ubi hæc leguntur, *Filias certe Prœti Melampus Lusos compulit, lustrataque in Dianæ, insania liberavit. Ab eo sane tempore ad hodiernum usque diem, Hemerasiam, quasi placabilem dixeris, Dianam templi ejus præsidem, Clitorii nuncupant.* Hæc ille. ἀπ' ἀγελον εἵλεο, pro ἀφείλεο. tmesis.

V. 237. Σοὶ κλὴ Ἀμαζονίδες] Templum Ephesiæ Dianæ toto orbe celebratissimum, interque septem miracula mundi numeratum (cujus etiam in Actis Apostolicis fit mentio) alii ab aliis conditum esse asserunt. Strabo l. 14. Geograph. ab Archiphrone. Pausan. in prioribus Eliacis, a Xenophonte Grylli filio. idem in Achaicis, a Crœso & Ephesо Istæi filiis. Vitruvius l. 7. a Ctesiphonte Gnosio, & filio ejus Metagene constitutum, ac postea a Demetrio ipsius Dianæ servo, & Pæonio Ephesio, perfectum esse, memoriæ prodiderunt. At Callimachus ab Amazonibus ædificatum esse affirmat. Cujus sententiæ, Plin. l. 5. c. 29, Solinus cap. 43, Pomp. Mela l. 1. c. 17, ipse Paus. in Messenicis, & Dionysius de situ orbis, subscribunt. Atqui hæc opinionum varietas ex eo provenisse mihi videtur, quod illud templum sæpius vastatum, dirutum, incensum, & aquarum inundatione desolatum, ac postea ab aliis rursum erectum & instauratum fuit.

V. 245. Ἔργον Ἀθηναίης] Tibiam a Minerva inventam esse, vetus poetarum opinio obtinuit: sicut & Pindarus 12. εἶδεν Pythiorum docet. Atque hanc opinionem Aristoteles 8. Politic. perstringit. Ejusdemque rei Ovidius Fast. 6, meminit, apud quem Minerva sic loquitur,

Prima, terebrato per rara foramina buxo,
Ut daret effeci tibia longa sonos.
Vox placuit: faciem liquidis referentibus undis
Vidi, & virgineas intumuisse genas.
Ars mihi non tanti est, valeas mea tibia, dixi.
Excipit abjectam cespite ripa suo. &c.

Atque hac de causa Alcibiades tibiam contemnebat, καὶ τὸ αὐλεῖν ἔφευγεν, ὡς αἰσχρὸς καὶ ἀνελεύθερον, teste Plutarcho. Plura apud eundem in vita Alcibiadis, ab hoc loco non aliena. Pausanias in Atticis prodit, Marsyam Silenum a Minerva occisum; quod tibias quas ipsa abjecerat, sustulisset.

Ibid. ἐλάφῳ κακὸν] Quia νεβρεια δ' ὀστέα, ex cervinis & hinnulorum ossibus olim tibiæ parabantur, ut ex Acharnensibus Aristoph. patet: apud quem Bœotus ait,

Ὑμεῖς δ' ὅσοι Θήβαθεν αὐλητὰ πάρα,
Τοῖς ὀστίνοις φυσᾶτε τὸν ἀφορκτὸν κυνός.

Ὀστί-

Ὀςίνοις δὲ ἔφη (ut interpres addit) ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀςέων κατεσκεύαζον τοὺς αὐλούς. Atqui Plinius etiam ex asininis ossibus tibias fieri, scriptum reliquit. Et apud Plutarchum, ἐν ἑπτὰ σοφῶν συμποσίῳ Æsopus inquit, οἱ αὐλοποιοὶ προέμενοι τὰ νέβρεια, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγουσιν. Id est, *neglectis hinnulorum ossibus, tibiarum artifices asininis utuntur, eaque multo argutius sonare dicunt.* ὥςε θαυμάζειν (ut mox subjungit) τὸν ὄνον, εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀςέον παρέχεται. Id est, *ut mirandum sit, asinum tam crassum & a musica alienum animal, maxime tenuia & musicis instrumentis aptissima ossa præbere.*

V. 246. Σάρδιας] Sardes nota urbs Lydiæ, regia olim Crœsi. Berecynthus Phrygiæ mons, in quo Cybele mater deum colebatur. Unde ipsa Berecynthia dicta est. Steph. Plin. l. 16. & Strabo in fine 12.

V. 249. τοῦ δ' οὔτι θεώτερον] Templi Ephesiæ Dianæ commendatio: cujus descriptionem pete ex 14. cap. lib. 36. Plinii. Ejusdem Martial. lib. 1. Epigramm. initio statim meminit. Herostratus quum nullo honesto facinore nomen aliquod acquirere posset, hoc templum incendit, ut saltem ob hoc scelus & sacrilegum incendium nominaretur. Eadem nocte qua deflagravit, Alexander natus est, ut Cic. l. 2. de Nat. Deorum ex Timæo annotat: quem adjunxisse ait, minime id mirandum esse, quod Diana, quum in partu Olympiadis adesse voluisset, abfuisset domo.

V. 252. Λύγδαμις ὑβριςής] Cimmerios sæpe invasisse Joniam, & Asiam minorem aliquantisper tenuisse, Herodot. l. 1. & 4. testatur, quos tandem a Scythis illinc expulsos esse refert. Strabo item l. 1. Geograph. Lygdamis & Cimmeriorum meminit. Sunt autem *Cimmerii, populi Septentrionales, ad Bosporum ponti Euxini fretum habitantes: cujus ora*, teste Plinio, *curvatur in Mæotin, Scythiæ paludem.* Horum regionem Scythæ a Massagetis Asia expulsi, postea tenuerunt. Herodot. in Melpom. Unde non raro Cimmerii & Scythæ apud poetas pro iisdem populis sumuntur, propter crebram coloniarum permutationem. Natio Cimmeriorum caliginosa & densis tenebris opaca esse dicitur. Unde Ovidius *regiam somni* apud hos populos constituit, 11. Metamor. lib. & Homerus 11. Odyss. de iisdem.

Ibid. ἱππημολγῶν] Est epithetum χλευαςικὸν, quod Homerus alibi Mysis attribuit. Tametsi Strabo l. 7. Hippemolgos & Galactophagos & Abios, quos eosdem cum Scythis Hamaxobiis esse tradit: itemque Sarmatas, diversas ab Homero gentes, & terrarum terminis finitimas constitui affirmat. Herodot. initio l. 4, Scythas & lacte vivere & ex equabus illud mulgere autor est, modum exponens, quo gentes istæ in mulgendis equabus utantur.

V. 254. βοὸς πόρον Ἰναχιώνης] Bospori Cimmerii descriptionem pete ex Plinio, l. 6. c. 6. Nomen accepit ab Jo filia Inachi, quæ in bovem mutata locum illum trajecit, priusquam in Ægyptum perveniret. De Jo a Jove in vaccam mutata, vide Ovid. 1. Metam. Æschylum in Prometheo.

V. 257. ἐν λειμῶνι Καϋςρίῳ] Cayster, amnis Joniæ celebratissimus juxta Ephesum, Ptol. l. 1, Plin. l. 5. c. 25. Caystrium campus Ephesiæ.

Ste-

Stephanus idem fluvio nomen, Διὰ τὸ ἔχειν κεκαυμένην χώραν πλησίον, quod finitimam habeat exustam terram, impositum esse perhibet.

V. 259. Πότνια Μυνυχίη] Munychia, tumulus est Atticæ terræ, χερρονησίζων, καὶ κοῖλος, καὶ ὑπόγομον πολὺ μέρος, φύσει τε καὶ ἐπίτηδες, ὥστε οἰκήσεις δέχεσθαι· ὁμοίᾳ δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων. Id est, *peninsulæ similis, & concavus, magnaque ex parte cuniculis subrutus, tum natura loci, tum hominum industria: ita ut habitationibus aptus sit: accessum tamen per angustas fauces habeat.* Hæc Strabo lib. 9. In Munychia portum cum Dianæ Munychiæ templo esse, Paus. in Atticis tradit. Stephanus locum a Munycho denominatum esse refert. Dianæ Munychiæ Xenophon l. 2. Ἑλληνικῶν meminit.

Ibid. χαῖρε Φερμίη] Diana Pheræa dicta, a Pheris civitate Thessaliæ, quæ Alexandri Thessalorum tyranni patria fuit: cujus meminit Plutarchus in vita Pelopidæ: Cic. 2. Offic. & Pausanias in post. Eliac. Pherææ vero Dianæ (ut idem Pausan. in Corinth. scripsit) tam apud Sicyonios quam apud Athenienses, signum fuit: quod ad se Pheris, quæ in Thessalia (ut diximus) civitas est, deportatum Argivi tradunt.

V. 260. Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν] Propositis exemplis pœnarum quibus Dianæ contemptores affecti sunt, ad pietatem & religiosum cultum alios exhortatur. Est enim pietas, tutissima virtus. & quidem Theocritus inquit,

Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' ἔ.

Id est,

Præmia certa pios, reprobos mala fata sequuntur.

Quia

Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδίκων τίσιν ἐκ ἀποτίσει.

Id est,

Nemo malorum hominum pœnas non sustinet æquas.

Ibid. ὃδὲ γὰρ Οἰνεύς] Oeneus Calydonis rex fuit, qui quum omnibus diis sacra fecisset, solam Dianæ aram contempsit ac neglexit. Hoc ægre dea ferens, ad bellum excitavit Cretenses, ut arma Ætolis inferrent, & Calydonem expugnarent. Neque sic contenta malis, aprum insuper immanem agris immisit, qui quum omnia devastasset, bellicæ calamitati etiam fames accessit. Hujus rei memoriam Phœnix apud Hom. 9. Iliad. repetit. Oenei etiam impietatem ibidem exprimit: de qua & Ovidius Metamor. 8.

V. 263. Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης] Historiam ex Dicty Cretensi adscribendam duximus, apud quem lib. 1. hæc leguntur, *Quum nulla jam res profectionem nisi absentia militis retardaret, cuncti duces velut signo dato, uno atque eodem tempore Aulidem confluunt. Interim in ipsa navigandi festinatione Agamemnon, quem a cunctis regem omnium declaratum supra docuimus, longius paulo ab exercitu progressus, forte conspicit circa lucum Dianæ, pascentem capream: imprudensque religionis quæ eo in loco erat, jaculo transfigit. Neque multo post ira Dianæ, ob mutationem aeris corporibus pertentatis, lues invadit: atque interim in dies ma-*

magis magisque sæviens, multa millia fatigare & promiscue pecora atque exercitum gravari. &c.

Ibid. ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μιθτῷ] Non enim levi pretio Dianæ iram placavit, cui filiam charissimam Iphigeniam mactare coactus est. sicut testatur Euripides in Iphigen. Aulid. & Theognis in procœmio.

V. 264. ἠδὲ γὰρ Ὦτος] Otus & Ephialtes Aloei & Iphimediæ filii fuerunt, teste Hom. 11. Odyss. qui quum Dianæ vitium offerre conati essent, in Naxo insula perempti sunt. Vide Pindarum Pyth. ᾠδὴ 4. & ejus Scholiastem. Apollonius Rhod. 1. Argon. ab Apolline peremptos refert, propter linguæ maledicæ in deos petulantiam. Apollonio autem Homerus Odyss. l. 11. astipulatur.

V. 265. Οὐδὲ μὴν Ὠαρίων] De hac lectione Politian. c. 69. Miscell. Dicitur autem Oarion pro Orion, ἐπενθέσει τοῦ α. Orionem porro Dianæ pudicitiæ insidiatum esse, ex Horatio patet, lib. 3. Carm. Ode 4. Meminit etiam Hom. Odyss. 5.

V. 266. ἠδὲ γὰρ Ἵππω] Hippo Amazonum una fuit (ut ex præcedentibus intelligitur) quæ prima Dianæ sacerdotio perfuncta est. Hesiodus in Theogonia Hippo Oceani & Tethyos filiam inter Oceaninas nominat. Fuit & Romanis Hippo dea equorum. de qua Juvenal. Sat. 8.

— *jurat*
Solam Hippo, & facies olida ad præsepia pictas.

ANNOTATIONES
IN
HYMNUM QUARTUM,
qui est in
D E L U M.

V. 1. Τὴν ἱερὴν] Continet hic quartus hymnus χωρογραφίαν & lavacrum insulæ Deli, quæ una Cycladum est, & patria Apollinis ac Dianæ. Eam commendat poeta a deo tutelari, Apolline : a veteri infortunio, quo erratica in mari jactata fuit: a nomine antiquo & recenti, ab immobili situ, quem beneficio nati in se Apollinis consequuta est, quum ante Latonæ partum in nullo certo consisteret loco. Hinc occasione a partu Latonæ sumpta, in miseriam ejus

&

& pariendi difficultatem digreditur: oſtendens, Latonam a duobus ſpeculatoribus Marte & Iride, quos Juno conſtituerat, ubique terrarum & inſularum, a partu fuiſſe prohibitam, nec ullibi locorum hoſpitio receptam. Quod ἐπαριθμήσει amplificat. nam gravidam Latonam ab univerſa Peloponneſo, Achaja, Theſſalia, Corcyra, aliiſque locis & inſulis compluribus excluſam, a ſola autem Delo ſuſceptam fuiſſe commemorat. Quæ ad laudem hoſpitalitatis Delo conciliandam, plurimum faciunt. Et in hac quidem digreſſione maxima pars hymni abſolvitur. Facto deinde reditu ad eandem inſulam, ab admiranda & divina Apollinis ac Dianæ nativitate laudat: quam ipſam a conjunctis & conſequentibus luculenter deſcribit: præterea a ſingulari autoritate & prærogativa, quam præ cæteris inſulis habet, itemque a pace ſempiterna, denique a ſacrificiis, quæ ab ultimis terrarum oris huc adferantur, Delum ſtudioſe laudat. Cæterum defectus, quibus hic & ſequentes hymni laborabant, ex Henrici Stephani, viri longe doctiſſimi & clariſſimi (quo meliorem ac diligentiorem ſui inſtauratorem Græcæ literæ nullum unquam habuerunt) venuſtiſſima illa Græcorum poematum editione, ſupplevimus.

V. 2. Ἀπόλλωνος κουρ.] Principium hymni, a rebus ipſis, hoc eſt a dignitate & præſtantia Deli inſulæ, deductum, quam collatione amplificat, dum oſtendit inter omnes Cycladas præſtantiſſimam & laude digniſſimam eſſe Delum, propterea quod Apollinem Muſarum & poetarum antiſtitem in lucem ediderit. Exornantur hæc interrogatione, qua poeta ſeipſum alloquitur.

V. 3. Κυκλάδες] Cyclades maris Ægæi inſulæ ſunt. de quibus lege Strab. l. 10. Geogr. Plinium l. 3. c. 12. Solinum c. 17. Melam l. 2. c. 7. Nominis cauſam Dionyſius de Situ hanc adfert,

Αἱ δ' Ἀσίης πρώτην αἶσαν λάχον ἀμφὶς ἰοῦσαι,
Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Id eſt,

Quæque Aſiæ primas attingunt Cyclades oras,
Sic dictæ, Delum quia cingant more coronæ.

Ammianus quoque Marcell. l. 22, Cycladas ait ſic dictas quod *omnes ambiunt Delon, patriam deorum inſignem.* Ab Euſtathio ibidem hæ numerantur: Cythnus, Parus, Amorgus, Delus, Tenus, Jos, Seriphus, Myconus, Niſyrus, Syrus, Siphnus, Andrus, Naxus. quibus annumerandæ, Rhenæa, Gyarus, & aliæ.

V. 7. Ὣς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν] Delum laudandam eſſe, non modo ab honeſto & pio, ſed etiam per contrarium a periculoſo confirmat: dicens, eum in Apollinis odium incidere, qui patriam ejus non laudet. quod comparatione illuſtrat. Quali etiam Ovidius 4. l. de Ponto, Eleg. 14. utitur,

Quam grata eſt igitur Latonæ Delia tellus,
Erranti tutum quæ dedit una locum. &c.

Eſt autem Pimplea mons Macedoniæ, olim a Thracibus poſſeſſus: in cujus radicibus fons fluit Pimpleus, & antrum Pimpleum, Muſis con-

 ſecratum.

secratum. Strabo l. 9. Geograph. Θρᾷκες, inquit, τὴν Πιερίαν, καὶ τὸ Λείβηθρον, καὶ τὴν Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. ἐκαλέντο δὲ Πίερες. ἐκλιπόντων δὲ ἐκείνων Μακεδόνες νῦν ἔχεσι τὰ χωρία ταῦτα. Id est, *Pieriam, Libethrum & Pimpleam Thraces iisdem deabus consecrarunt, antea Pieres dicti: qui quum a reliqua Thracia defecissent, Macedones ista loca obtinuerunt.* Hinc Musæ Pimpleæ & Pimpleides, ut apud Horatium,

Nectle meo Lamiæ coronam
Pimpleæ dulcis.

lib. 1. Ode 26.

V. 9. Δήλῳ νῦν ὕμνος] Propositio hymni cum amplificatione utilitatis.

V. 10. Κύνθιος ἀνήκει] Apollo Cynthius est dictus a Cyntho Deli insulæ monte, de quo Strabo lib. 10. ὑπέρκειται δὲ, inquit, τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὁ Κύνθος, καὶ τραχύ. Id est, *Civitati in Delo mons adjacet Cynthus, mira altitudinis & asperitatis.* Stephanus de Urbib. ipsam insulam prius Cynthum appellatam esse prodidit, ἀπὸ τοῦ Κύνθου, τοῦ Ὠκεανοῦ, *a Cyntho Oceani filio.*

V. 11. Κείνη δ' ἠνεμόεσσα] Narrationem a topographia orditur, quam Virgilius 3. Æneid. lib. imitatus est.

V. 16. Ἀλλά οἱ ἐ νεμεσητὸν] Collatione Delum laudat, quam omnibus insulis & terris longe præstantiorem & superiorem esse affirmat. Quod ne odiosum sit, huic collationi παρθεραπείαν istam præmittit.

V. 19. Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος] Cyrnus insula maris Liguistici, quam Latini Corsicam vocant: cujus descriptionem pete ex Plinii l. 3. c. 6. Cæterum epitheta quæ hic Corsicæ a poeta attribuuntur, Sardiniæ magis competunt: ad quam respicere voluisse autorem verisimile est, quum inquit, μετ' ἴχνια ὀπηδεῖ. Sardinia enim Ichnusa primum dicta est, quod formam habeat summi vestigii. Eadem Phœnissa commodius dicitur quam Corsica, quod Libyes duce Sardo in eam duxerunt colonias: ὕστερον δὲ Φοίνικες κατεκράτησαν οἱ ὑπὸ Καρχηδόνος, καὶ μετὰ τούτων Ῥωμαίοις ἐπολέμησαν. Id est, *Deinde vero & Pœni Carthaginenses eam tenuerunt, qui una cum incolis bellum Romanis intulerunt.* Strabo l. 5.

V. 20. Οὐκ ὀνοτὴ] Neque hoc epitheton Corsicæ satis convenit, quod pauper & sterilis non sit: quum Strabo contrarium apertissime affirmet. Ita enim de Corsica lib. 5. scriptum reliquit, οἰκεῖται δὲ φαύλως, τραχεῖά τε ἔσα, καὶ τοῖς πλείοσι μέρεσι δύσβατος τελέως· ὥστε τοὺς κατέχοντας τὰ ὄρη, καὶ ἀπὸ λῃστηρίων ζῶντας, ἀγελωτέρους εἶναι θηρίων. Id est, *Male habitatur Corsica, quum aspera & plerisque in locis invia sit. Quo fit ut incolæ montana inhabitent, vitamque latrociniis sustentent, ac ipsas feras immanitate superent.* Dionysius,

Ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς ἔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη.

Ibid. καὶ Μακρὶς Ἀβαντιάς] Periphrasis Eubœæ, quæ & Macris & Abantias olim vocata fuit, testibus Strabone & Stephano. quorum ille, l. 10. Geogr. Ellopiam quoque ἀπὸ Ἕλλοπος τοῦ Ἰωνος, id est, *ab Ellope filio Jonis*, appellatam fuisse, memoriæ prodidit. τὸ ἐθνικὸν Ἑλλοπιεύς, Steph. Plinius refert aquas Eubœæ calidas *Ellopias dici*, l. 4. c. 12. Est autem Eubœa maris Ægæi insula, exiguo freto Euripo a Bœotia dirempta.

V. 12.

V. 21. Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα] Sardinia, Græce Σαρδὼν, insula maris Liguſtici, diſtans a Corſica 60 ſtadiis, ut Strabo docet. vel novem millibus paſſuum, ut Plinius tradit. Pauſanias tamen Sardiniam a Corſica non amplius quam decem ſtadia lato mari dividi exiſtimat, l. 10. Hujus fertilitatem Strabo l. 5. ſic expoſuit, ἔστι δὲ τὸ πολὺ μέρος τραχὺ καὶ ἐκ ἐιρηναῖον· πολὺ δὲ καὶ χώραν ἔχον εὐδαίμονα τοῖς πᾶσι, σίτῳ δὲ καὶ ἀμφορόντως. Id eſt, *Magna pars Sardiniæ aſpera & impacata eſt: magna etiam ſolum habet cum omnibus rebus, tum in primis frumento beatum & fertile.* Lucanus quoque Sardiniæ & Siciliæ fertilitatem his verſibus l. 3. celebrat,

Utraque frugiferis eſt inſula nobilis arvis:
Nec plus Heſperiam longinquis meſſibus ullis,
Nec Romana magis complerunt horrea terra. &c.

Ibid. καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπελις] Notatio eſt inſulæ Cytherorum, quæ in mari Myrtoo, contra Maleam promontorium ſita eſt. (Strab. l. 2.) ſeu Cytherorum urbis in Cypro, ad quam Venus concha primum advecta fuit: ut ipſa apud Statium l. 1. Sylvarum ait,

Hæc & cæruleis mecum conſidere digna
Fluctibus, & noſtra potuit conſidere concha. &c.

V. 24. τί δὲ φιλαρώτερον ἔρκος] Eſt γνώμη qua divinæ præſentiæ ac tutelæ magnitudinem & utilitatem commendat. Nam ſi Archidamus merito de civibus ſuis dixit, ταῦτ' ἐστὶ Λακεδαιμονίων τείχη, quanto rectius hoc & verius de Deo opt. max. dici poteſt & debet? πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι, ut inquit Theognis. Atenim propitio Deo, omnia nobis poſſibilia: ſicut Pindarus præclare dixit,

Θεῶν τελεσάντων ἐδέν ποτε φάνεται ἔμμορε ἄπιστον.

Nam Jovis taxilli, ut proverbio dicitur, ſemper cadunt feliciter. Quare ſi Deus eſt pro nobis, quis contra nos?

V. 25. Τείχεα μὲν] *Tabida conſumit ferrum lapideſque vetuſtas.* Nihil enim eſt opere aut manu factum, quod non aliquando conficiat & conſumat ætas.

V. 26. Στρυμονίῃ βορέαο] Citatur hoc hemiſtichium a Stephano de Urb. in dictione Στρυμών.

V. 30. Ἦ ὡς τὰ πρῶτα] Deum in prima creatione terram a mari ſeparaſſe, & inſulas condidiſſe, etiam poetæ crediderunt, & ſaniores philoſophi: quemadmodum ex Homeri, Heſiodi, Ovidii & aliorum poetarum monimentis, & Timæo Platonis, certo colligitur. Ad hanc κοσμοποιΐαν præſens locus referendus mihi videtur.

Ibid. ἔρεα θείων Ἀορ τελιγλωχῖν] Hac notatione, divina potentia & majeſtas exprimitur: quam Deus fulminibus, tonitrubus & grandinibus immiſſis demonſtrat. Venus apud Virgilium,

— *o qui res hominumque deumque*
Æternis regis imperiis & fulmine terres.

Horat.

Nec fulminantis magna Jovis manus.

Faceſſat ergo Plinii furor, qui iſta omnia fortuita, ac fulmina bruta eſſe cenſet, ut quæ nulla veniant ratione naturæ.

V. 31. Ἄορι τελιγλωχῖνι] Periphraſis fulminis: cujus deſcriptionem & cauſam lege apud Ariſtot. l. 3. Meteor. c. 1. Interpres Ariſtoph. In equitibus tria fulminum genera recenſet. τῶν κεραυνῶν, ait, οἱ μὲν, καταιβάται, οἱ δὲ, ψολόεντες, οἱ δὲ, ἀργῆτες καλέονται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Id eſt, *Fulminum alia recta deſcendunt, quædam ſunt fuliginoſa, quædam raptim emicant.* Naturam fulminis Lucanus poeta eleganter ſic deſcripſit,

Qualiter expreſſum ventis per nubila fulmen,
Ætheris impulſi ſonitu, mundique fragore
Emicuit, rupitque diem, populoſque paventes
Terruit, obliqua præſtringens lumina flamma:
In ſua templa furit, nullaque exire vetante
Materia, magnamque cadens magnamque revertens
Dat ſtragem late, ſparſoſque recolligit ignes.

Ibid. ὅ οἱ Τελχῖνες] Cyclopes Jovi fulmina fabricare a poetis creduntur. Unde Ovid. 1. Metamorph.

Tela reponuntur, manibus fabricata Cyclopum.

Vide Heſiodum in Theog.

V. 32. νέρθε δὲ πάσας] Ovid. 1. Metamorph.

Tum freta diffudit, rapidiſque tumeſcere ventis
Juſſit, & ambita circumdare littora terra.

V. 36. Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν] Delum vetuſtiſſimis temporibus mobilem fuiſſe, & ſub aquis latuiſſe, teſtatur apud Strabonem l. 10, Pindarus, Virgilius 3. Æneid. Ovid. 6. & 15. Metam. & Plin. l. 2. c. 86, & 87. Herodot. quoque l. 6. in Erat. refert, eo tempore quo Datis Perſicus ſatrapa bellum Græciæ intulit, Delum commotam eſſe, & intremuiſſe: idque hoc oraculo ante ſignificatum fuiſſe,

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

Id eſt,

Et Delum, quamvis ſit adhuc immota, movebo.

Idem de Rhodo Pindarus ſcripſit 7. Ὠιδῇ Olymp. Cauſam hujus rei pete ex Ariſt. l. 1. Meteor. c. 14.

Ibid. ἔνθα δ' ἦν σοι Ἀστερίη] Delus variis appellata fuit nominibus: quæ ex Solino adſcribere volui: apud quem in Polyhiſt. c. 17. ea exponuntur; *Eadem Delus*, inquit, *& Ortygia, quæ clariſſima eſt in Cycladum numero, multifarie traditur. Nunc Aſterie, a cultura Apollinis: nunc a venantibus Lagia, vel Cynthus: Pyrpole etiam, quoniam ignitabula ibi & ignis inventa ſunt.* In hac primum viſæ coturnices, quas Græci ὄρτυγας vocant. &c. Apollonii Rhodii enarrator Aſterien dictam putat a figura, & prius Delum quam Aſterien nominatam. Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἱερὰ Ἀπόλλωνι· ἡ πρὶν μὲν, Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, ἀφ' τὸ ἀχῆμα. Callimachus hoc nomen ab Aſterie nympha (quæ Cœi & Phœbæ filia, ſoror Latonæ fuit) ſortitum eſſe tradit, quod ea Jovis vim fugiens, cælitus in hanc inſulam, tunc Ortygiam dictam, inſiluerit.

V. 83.

V. 38. ἀςέρι ἴση] Scil. διαθέοντι. Saltum Asteries confert trajectioni stellarum, de qua vide Aristot. lib. 1. Meteor. cap. 4.

V. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] More poetico rem amplificat, ostendens hanc insulam de uno loco in alium fuisse delatam. Trœzen, civitas Peloponnesi, a Trœzene Pelopis filio nominata, quæ alio nomine Aphrodisias, alio Saronia, alio Apollonias, alio Posidonias, alio denique Anthemis dicebatur. Steph. & Strabo, lib. 8.

V. 42. Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου] Isthmus Corinthiacus duos sinus efficit, quorum unus mare Jonium versus occidentem spectat, & Corinthiacus dicitur, cujus angustiæ Cenchreæ vocantur: alter in Ægeum tendit versus ortum, & Saronicus ipse, angustiæ vero Lecheæ appellantur. Utrumque Dionysius describit. Plura vide apud Plin. l. 4. c. 4. & Strab. l. 8.

Ibid. Ἐφύρηνδε] Quatuor civitatibus hoc nomen competere Strabo & Stephanus docent. Fuit enim Ephyre Achaica, Thesprotica, Thessalica & Corinthiaca: quarum postrema hic intelligenda est. De ea Glaucus Homericus,

Ἔςι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο.

Ipsa Corinthus olim Ephyra dicta, ab Ephyre Oceani filia, quæ prima in iis finibus consedit: postea demum a Corintho Marathonis filio nomen accepit: testibus Paus. & Plinio. Idem & Heraclides de Rebuspub. refert, Κόρινθος, inquiens, Ἔφυρα πρότερον ἐκαλεῖτο, μέχρι Κόρινθου, ἀφ' οὗ τοὔνομα ἔσχεν.

V. 45. Ἔδραμες Εὐρίποιο] De Euripo supra dictum. Sunium autem est promontorium Atticæ de quo Strabo l. 9. & Paus. initio l. 1. Chius & Samus insulæ in mari Jonio clarissimæ, illa quidem vino præstantissimo, hæc vero fortuna Polycratis, templo Junonis, & Pythagora nobilitata. De utraque hæc canit Dionysius de Situ,

Ταῖς δ' ἔπι, νῆσοι ἔασιν Ἰωνίδες· ἔνθα δὲ Καῦνος,
Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης,
Καὶ Χίος, ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.

Id est,

His super, Jonio sunt insulæ in æquore: Caunus,
Et peramœna Samus, Junonis maxima templo,
Et Pellenæi tumulo Chios ardua montis.

Vide Plinium l. 5. c. 31. Strabonem 14. Geogr.

V. 48. νήσοιο διάβροχον] Samum aquis irriguam esse, etiam Strabo his verbis testatur, ἔςι δ' αὐτῆς ἐν ἐπιπέδῳ τὸ πλέον, ὑπὸ τῆς θαλάττης κλυζόμενον· μέρος δὲ καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνέχει τὸ ὑπερκείμενον. Id est, *Minor ejus pars in planitie mari perluitur: pars quædam etiam in montem, qui supra imminet, insurgit.*

V. 49. Παρθενίης] De variis Sami vocabulis ibidem inquit, ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενιὰς πρότερον, ἀπορούντων Καρῶν, εἶτα Ἀνθεμοῦς, εἶτα Μελάμφυλος, εἶτα Σάμος, εἴτ' ἀπό τινος ἐπιχωρίου ἥρωος, εἴτ' ἐξ Ἰθάκης καὶ Κεφαληνίας ἀποικίσαντος. Id est, *Prius Parthenias dicta est, Caribus eam obtinentibus: deinde Anthemus, postea Melamphylus, denique Samus, sive ex heroe aliquo indigena, sive advena, qui ex Ithaca & Cephalenia colo-*

niam eo deduxit. At Steph. isto ordine recenset, ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία, καὶ Δρύοσα, καὶ Ἀνθέμυσσα, καὶ Μελάμφυλος.

Ibid. νύμφαι Μυκαλησίδες] Nymphæ Mycalesides a Mycaleso e regione Sami monte dicuntur. Eundem Steph. Mycalessum, Plin. l. 4. c. 7. Mycalesum, Strabo Homerum sequutus Mycalen vocat. Sic enim Hom. in hymno Apoll.

Καὶ Σάμος ὑδρηλὴ, Μυκάλης τ' αἰπειναὶ κάρηνα.

Id est,

Atque undosa Samos, Mycalæque cacumina celsa.

V. 50. Γείτονος Ἀγκαίης] Ancæus Neptuni & Astypaleæ filius, Lelegum rex, qui Mæandri filiam Samiam uxorem habuit, ex qua Perilaum, Evadum, Samum, Alitherſen, filios, & Parthenopen filiam suscepit. Pausan. in Achaicis. Ejusdem mentionem facit Strabo ab initio 14. libri, τὴν δ' ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ἧς Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγες εἶχον. De eodem vide proverbium,

Multa cadunt inter calicem. &c.

V. 53. Οὕνεκεν ἐκέτ' ἄδηλος] Nominis Deli rationem hic assignat, quod Δῆλος sit appellata quasi manifesta, quum prius obscura sub aquis latuisset. Solinus aliam profert, cujus hæc sunt verba. *Meminisse*, inquit, *hoc loco par est, post primum diluvium, Ogygii temporibus notatum, quum novem & amplius mensibus diem continua nox inumbrasset, Delon ante omnes terras, radiis solis illuminatam, sortitamque ex eo nomen quod prima reddita foret visibus.*

V. 55. Οὐδ' Ἥρην κοτέσσαν] Ab hospitalitate Delum commendat, quod quum omnes terræ & insulæ gravidam Latonam hospitio prohibuissent: sola Delus, posthabito Junonis odio, eam exceperit, & Apollini ac Dianæ solum natale & prima vitæ incunabula præbuerit. Hanc laudem ἐπαριθμήσει locorum amplificat, in qua totius Peloponnesi & Græciæ regiones ordine commemorat.

Ibid. ἡ μὲν ἀπάσας] Exemplo sunt, Jo, Callisto, Semele, Alcmena, Danae, Antiopa, Leda & aliæ.

V. 58. φιλώτερον Ἄρεος υἱὰ] Causa est odii Junonii: quam Homerus etiam expressit, inquiens,

— ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τοτ' ἔμελλε.

Quam vero charus Jovi Apollo fuerit, Hom. indicat in ejus hymno,

Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ,
Δεικνύμενος φίλον υἱόν. &c.
Juppiter huic nectar pater e cratere bibendum
Præbuit, ostendens charum sibi filium.

Vide ejusdem hymnum in Mercurium. Callimachus etiam a dextris Jovis considere, & omnia postulata facile a patre obtinere posse, supra ostendit.

V. 62. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο] Juno duos spectatores constituisse fingitur, qui omni loco Latonam arcere debuerunt: quorum alter, Mars in Æmo, Thraciæ monte, constiterit, unde longe lateque in Macedoniam, Thessaliam & Pontum prospectus illi patebat: (est enim mons cel-

celsissimus, ut Strabo lib. 7. docet) altera vero, Iris, Mimantem tenuerit, unde insulas maris Ægæi prospicere poterat. Est enim Mimas Joniæ mons, 250 mill. passuum excurrens, atque in continentibus campis residens, cujus vertices de nubibus supervolantibus futuræ tempestatis significant qualitatem: autoribus Plinio & Solino. Mimantem Alexander perfodere cœpit, teste Paus. in Corinth.

V. 67. κόρη Θαύμαντος] Notatio Iridis, quæ a patre etiam Thaumantias apud poetas nominatur. Hesiod. in Theog.

Θαῦμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' δ' Ἠλέκτρην· ἡ δ' ἀκεῖαν τέκεν Ἶριν.

Id est,

Oceani natam Thaumas sibi junxit amœnam
Connubio Electram, celerem quæ protulit Irim.

Dicitur autem filia Thaumantis, ἐπεὶ καὶ θαύματός ἐστιν αἰτία. ὁρῶντες γὰρ αὐτὴν θαυμάζομεν, ἣ περιφέρομεν λόγῳ. Tzetzes ibidem. Est enim Iris arcus pulcher, & ob eam causam quia speciem habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata. ut & Cic. lib. 3. de Nat. Deorum, docet.

V. 70. Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη] In prima fugitivarum regionum acie Arcadiam collocat, atque adeo totam Peloponnesum, quæ afflictam & exulem Latonam odio Junonis expulsam, deseruit. Est enim vere a Pindaro dictum, παῦροι ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν, καμάτων μεταλαμπτῆνες. Id est, *Pauci sunt in periculo fidi amici, qui laborum velint esse socii.* Et recte Polynices apud Euripidem,

Τὰ φίλων δ' ἔδεν, ἤν τις δυσχυχῇ.

Id est,

Res amicorum nullæ sunt, quum quis affligitur.

Theognis,

Παῦρος ἐυρήσεις Πολυπαΐδη ἀνδρὸς ἑταῖρος,
Πιστὸς ἐν χαλεπῇ. Κύρνε δίχασταίη.

De Arcadia primo hymno dictum est. Parthenius ejusdem regionis mons a Tegeatide ad Argiam usque pertingens: Strabo in fine 8. Dicitur & Parthenium. *In hunc montem Alæus Telephum ex Auge filia & Hercule natum exposuit, ubi a cerva enutritus est*, teste Paus. in Arcadicis. Fuit & Auge μελοποιὸς Τεγεάτις, poetria Tegeatis, autore Stephano, ad quam hoc loco Callimachus forte respexit. De Pheneo Arcadiæ, qui Φενεὸς alias dicitur, lege Strabonem in fine 8. & Plin. lib. 4. cap. 6. Sed & Ovidius 15. Metam. de aquis ejusdem hæc,

Est lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)
Ambiguis suspectus aquis: quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ, sine noxa luce bibuntur.

Est & urbis nomen, quæ inter Arcadicas tertio loco ponitur a Pausania.

V. 72. φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηΐς] Peloponnesus a Pelope nomen accepit, qui e Phrygia pulsus circa annum mundi 2670, in eam regionem, prius Apiam dictam, pervenit, & occiso Oenomao Pisæam & Olympiam initio. obtinuit: mox ampliatis imperii finibus, toti regioni a se nomen imposuit. Vide Paus. in Eliac. priorib. Herod. l. 7. Thucyd. l. 1. Pind. 1.

hym. Ol. De Isthmo Corinthiaco Plin. l. 4. c. 4. & Solin. c. 13. Ægialus, media inter Sicyonem & Buprasium urbs, ab Ægialo Inachi filio dicta. Steph. & Paus. in Corinth, Hom. Iliad. 2, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. citatur ab interprete. Argos nobilissima est Peloponnesi civitas, quæ Argolicæ ditioni de se nomen fecit. Strabo in 8. annotatum ex Homero reliquit, totam illam peninsulam communi vocabulo Argos, & omnes Græcos, Argivos, ut & Danaos & Achæos, sæpe appellari.

V. 74. ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis amnis, de quo plura sequenti hymno. Hunc amnem Juno tenuisse fingitur: quia Juno ab Argivis religiosissime colebatur. Unde Argiva ipsa dicta est. Virgil. 7. Æneid.

Ecce autem Inachiis sese referebat ab Argis.

V. 75. Φεῦγε καὶ Ἀονίη] Bœotiam intelligit, quæ olim Aonia appellata est, ab Aonibus barbaris, qui initio eam tenuerunt: teste Strab. l. 9. Postea demum a Cadmo nomen hoc illi impositum est, propter bovem illic inventam, de qua Phœbi oraculum illi dixerat,

Bos tibi (Phœbus ait) solis occurret in arvis,
Nullum passa jugum, curvique immunis aratri:
Hac duce carpe vias: & qua requieverit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Dirce, fluvius sive fons Bœotiæ, Thebas præterfluens: cujus & Pindarus Thebanus 1. Isthm. ὕδατι meminit: a quo ipse Dircæus vates appellatur apud Horatium. In eadem regione Ismenus & Asopus nobiliores sunt fluvii, de quibus Strabo l. 9. Plin. l. 4. c. 17.

V. 78. ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ] Respicit ad fabulam quæ vulgo a poetis hoc modo circumfertur. Æginæ pater Asopus fuit, quam quum Jupiter in ignem conversus compressisset, & Æacum ex ea suscepisset: iratus re cognita Asopus, aquas suas in cælum evomuit. quam ob rem a Jove fulmine percussus est. Ovid. 6. Metam. & Pind. in Nem.

V. 80. Μελίη] Meliæ, arborum nymphæ (perinde ut Dryades & Hamadryades) sic dictæ a Melia Pelasgi filia, Ismeni sorore & Temeni matre. Hesiod.

Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέεσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.

Id est,

Quasque vocant Melias terra per climata nymphas.

Μελίη alioquin fraxinus, arboris species, Latinis est: de qua Plin. l. 16. c. 13. *Procera hæc ac teres, pinnata & ipso folio: multumque Homeri præconio, & Achillis hasta nobilitata.* Vide l. 4. Iliad. & 20. apud Hom. & Ruell. l. 2. de Stirp. c. 82. Dicitur autem αὐτόχθων, quasi ex ipsa terra genita: quo nomine Athenienses superbiebant, quod indigenæ essent, αὐτόχθονες: non advenæ, aliarumve gentium coloniis permisti. Cornelius etiam Tacitus Germanos αὐτόχθονας esse censet. Vetus porro superstitio obtinuit, ut arboribus & sylvis, cæterisque terra nascentibus vim quandam numinis inesse crederent. Hinc tot Oreades, Dryades, Hamadryades, Napææ, Najades.

Καὶ τεῖς μύριον ἦσαν ἐπὶ χθονὶ πελυδοτείρῃ
Ἀθάνατοι,

ut

ut inquit Hesiodus. Melias itaque nymphas indoluisse fingit, quod quercus in Helicone commoveri & sterni viderent, Apolline Thebis ac toti Bœotiæ irascente, & propter inhospitalitatem succensente.

V. 88. Θήβη, τίπτε τάλαινα] Comminatio Apollinis nondum nati, qua pœnas minatur Thebanis ob inhospitalitatem erga Latonam matrem. Thebe, & Thebæ in plurali, urbs Bœotiæ celebris, a Thebe, Promethei filia, nomen adepta, testibus Paus. in Bœot. & Stephano: a quo novem Thebæ recitantur. De tripode Apollinis Pythii lege Diodorum Sicul. l. 16. Aristophanis interpretem in Pluto, Erasmum in proverbio, *Ex tripode.*

V. 91. ὄφις μέγας] Notatio Pythonis ab Apolline interfecti: de quo plura Strabo lib. 9. Cosmogr. Homerus in hymnis, & nos supra in hymnum 2. Parnassus, mons Phocidis,

Hesperio tantum quantum submotus eoo
Cardine,

ut de ipso canit Lucanus. Hujus altitudinem exprimit sic Ovidius,

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus,
Nomine Parnassus, superatque cacumine nubes.

Statius medium cæli vocat, Lucanum sequutus, & Strabonem, qui l. 9. refert, emissas duas a Jove aquilas, alteram ab occidente, alteram ab oriente, illic recta linea coiviisse. Qua de causa Pindarus Delphos umbilicum terræ vocat, 6. 8. & 11, Pythiorum ἴδεσι. Vocat autem Parnasum νιφόεντα a nivium copia; quoniam ὄ, τε Παρνασσὸς ἢ ὁ Ἑλικὼν (teste Strabone) ὄρη ὑψηλὰ καὶ νιφόλοφα, & in Septentrionem vergentia.

V. 92. ἀπὸ Πλειστοῖο καλέεσκον] *Plistus, fluvius Phocidis, ad Cirrham Delphorum navalem stationem & proximum mare defluens. Hujus aquam in obsidione Cirrhæorum Solon ex alveo, unde in urbem influebat, alio avertit.* Pausan. in Phocicis.

V. 96. κακοξλώσοιο γυναικὸς] Nioben notat, ob cujus maledicentiam & superbiam omnes liberi ab Apolline & Diana uno die perempti sunt. De numero liberorum variant scriptores, quorum diversas sententias Ælianus l. 12. Var. hist. recitat. Hom. lib. ult. Iliad. sex filios & sex filias meminit. Homerum sequutus Ovidius totidem ponit, quorum nomina recitat l. 6. Metamorph. Plutarchus in libro de superstitione figmentum hoc poetarum perstringit, tanquam indignum Latona, ut quam hujusmodi crudelitatis & immanitatis ream agere nefas sit.

V. 98. μελοίμην] Dicitur μελοίμην ἐναγέων, active, pios & sanctos curæ habeo: at μελοίμην ἐναγέεσσι, passive, piis vicissim curæ sum, qui me amant, colunt & venerantur.

V. 100. Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιάδες] Pro Ἀχαιάδες per ἐπένθεσιν. De Achaja vide Plin. l. 4. c. 5. Paus. in Achaicis, Strabonem l. 8. & Stephanum. *Helice, Achajæ urbs, Neptuni templo & simulacro nobilis, ante pugnam Leuctricam terræ motu & fluctibus absorpta est, Olympiadis primæ & centesimæ anno quarto*: teste Pausania. Cujus deletionis causa fuit, quod Achæi, supplices e templo Neptuni abstractos trucidassent, ut ibidem refert Pausan. Heliconii Neptuni meminit Homerus (testibus Strabone

& Pausania) l. 20, ubi Ἑλικώνιον ἄνακτα appellat. *Bura*, alterum *Achajæ oppidum, a Bura Xanthi & Helices filia, sic dictum: quod idem terræ motus qui Helicen evertit, tam vehementer perculit, ut in templis priscis omnia deorum simulacra corruerint.* Pausanias in Achaicis. Meminit & Ovid. Metam. 15.

V. 103. Ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην] De Thessalia ejusque civitate Larissa, Peneo fluvio, & Tempis, Plin. l. 4. c. 8. Solinus, c. 14. Mela l. 2, c. 4. Strabo l. 9. Herodot. l. 7. in Polyhymn. Lucan. l. 6. Pharsal.

V. 104. καὶ αἱ Χειρωνίδες] Pelii montis notatio, in quo Chiron Thessalus, λίθινον τέγος (ut Pindarus vocat) id est *lapideam domum*, habuit: ubi Jasonem, Achillem & alios heroas educavit. Hesiod. in Theog.

V. 105. Διὰ Τεμπέων] Ælianus l. 3, c. 1, Διὰ μέσων δὲ Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται, σχολῇ καὶ πρᾴως προϊὼν, ἐλαίου δίκην. Id est, *Per media Tempe Peneus amnis tarde leniterque ac in morem olei defluit.* Vide locum.

V. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Pelion Thessaliæ mons in sinum Pelasgicum incumbens, in quo Philyre Oceani filia Chironem ex Saturno conceptum enixa est, teste Apollonio Rhodio, Argon. 2. Vide & Pindarum hymno 4, Pyth.

V. 121. Τὴν δ' ἄρα] Elegans προσωποποιΐα, qua fingit Peneum fluvium Latonæ benignissime respondentem, ut qui paratus sit ad omnes amicitiæ ac benevolentiæ partes descendere, & posthabitis omnibus periculis, eam hospitio suo fovere ac protegere. Quod beneficium ut amplificetur, prius pericula exponit, quæ sibi a Latonæ inimicis imminere atque inferri poterant.

V. 122. Ἀναγκαίη, μεγάλη θεὸς] Exordium a loco communi ductum, quo vim necessitatis exaggerat, deam magnam ac potentem vocans, ut cui nemo resistere queat. Vere enim Prometheus apud Æschylum,

Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.

Id est,

Necessitatis vis inexpugnabilis.

Et rursum,

Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

Id est,

Ars est necessitate longe infirmior.

Tecmessa apud Sophoclem,

Ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Id est,

O domine mi Ajax, non est grandius malum
Mortalibus datum ullum quam necessitas.

Orpheus in Thymiamate Noctis,

- δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.

Id est,

Omnia vis fati certa cum lege coercet.

Menelaus apud Euripidem in Helena,

Λό-

Λόγος γὰρ ἐκ ἔφιν ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος
Δεινῆς ἀνάγκης ἐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Id eſt,

Non eſt meus ſermo, ſed vox ſapientium,
Dura neceſſitate eſſe nihil validius.

Plura in hymnum 6, infra.

V. 129. Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο] Poſtquam Peneus ſecum deliberavit utrum ſatius ſit Latonæ afflictæ opem ferre, an temere ſe in diſcrimen aliquod conjicere: tandem hæc alternanti potior ſententia viſa eſt, ut malit vitæ ac capitis, fortunarumque ſuarum diſcrimen ſubire, omniaque ſua in dubium vocare, quam honeſti amici officium in ſupplice relevanda turpiter deſerere. Qua in re viri boni præſe fert imaginem Peneus, ut qui nullis hoſtium minis nulliſque periculis ab honeſte & laudate factis dimoveri ſe patitur: &

Si fractus illabatur orbis,
Impavidum ferient ruinæ.

V. 132. κάλει μόνον Εἰλείθυιαν] Quomodo Latona imploret opem Lucinæ, quum ea nondum nata ſit? ſiquidem Diana eadem eſt quæ Lucina alias dicitur: ut ſupra demonſtravimus, & ex Platonis Theæteto clare intelligi poteſt. Nodus hic ex Pauſania explicari poterit, qui in Atticis aliam Lucinam, & a Diana diverſam, filiamque Junonis eſſe refert: quæ ab Hyperboreis profecta, Latonam in partu adjuverit. Homerus in hymn. Apollinis fingit Lucinam a Junone detentam, ne Latonæ parturienti ſuccurreret.

V. 134. Παγγαίῃ περιθέλυμνα] Pangæum Thraciæ promontorium, Macedoniæ conjunctum, cujus Herodot. l. 5. & 7. meminit: item Plin. l. 4. c. 11, Strabo 14. Ejuſdem Pindarus 4. Pyth. meminit.

V. 137. ἔτρεμε δ' Οἴτης Οὖρεα] Amplificatio fragoris ὑπερβολική. Oſſa & Pindus, montes: Cranon urbs Theſſaliæ. de quibus Plinius l. 4. c. 8. Strabo l. 9.

V. 141. Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίῃ] Similitudine, ſeu comparatione, terræ ac montium tremorem exornat, ab Ætna, Siciliæ monte, deſumpta, quam Virgil. l. 3. Æneid. feliciſſime imitatus eſt. Cæterum quod hic Briareo Callimachus, idipſum Encelado Virgilius, & Virgilium imitatus Claudianus: Ovidius vero Typhoeo tribuit, ut eorum loci oſtendent. De Ætna autem monte Siciliæ, vide Plin. l. 3. c. 8, Strabonem l. 6. Solinum c. 11. Cæterum Sicilia, Trinacria etiam dicitur a poetis, & Triquetra. Callimachus ſupra, Αὖε δὲ Τρινακρὶ Σικανῶν ἔδος. Vocatur autem Τρινακρία, quaſi τρία ἄκρα ἔχουσα, autore Euſtathio, quod tria habeat promontoria. Dionyſ. de Situ Orbis.

Ἄκρα δέ οἱ, Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε·
Ἀλλ' ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ ῥιπὴν ζεφύροιο
Ἐισανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγὰς· αὐτὰρ ἐπ' ἀρκλίης
Ἡνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Ἀυσονίην ὁρόωσα.

Ovid. 13. Metam.

—— *tribus hæc excurrit in æquora linguis,*
E quibus imbriferos verſa eſt Pachynos, ad auſtros,

Molli-

Mollibus expositum Zephyris Lilybæon, ad arctos
Æquoris expertes spectat Boreamque Pelorus.

Est & apud Claudianum l. 1, de raptu, elegans Siciliæ descriptio, quæ huc referri debet.

V. 150. Ἐισόκεν ὁι Κοιακὴς] Latona Cœi & Phœbes filia fuit. unde Cœis ipsa & Cœantis ab Orpheo dicitur Hesiod. in Theog. & Ovid. Metam. 6. A nomine Κοῖος fit Κοιακὴς, sicut ἀπὸ τῦ Πέλοπ῟ fit Πελοπακὴς: & vitandi hiatus causa, κ interponitur.

Ibid. Σώζεο χάρων, Σώζεο] Mutuæ benevolentiæ signum & exemplum est Latona, quæ non vult ut Peneus in sui gratiam periclitetur: sed Thessalia potius excedere parata est, quam sua præsentia mali quippiam periculive toti regioni conciliare.

V. 153. ἔσιχε νήσες] Exposita inhospitalitate Græciæ & finitimarum regionum, in terra continenti, nunc ad insulas se convertit.

V. 156. φιλοξεινωτάτη ἄλλων] Corcyram hospitalem fuisse ex Homero intelligitur, apud quem Ulysses Alcinoi regis Phæacum hospitio benignissime suscipitur.

V. 160. Ὠγυγίην δ' ὕπειτα Κόων Μεροπηίδα] Cos insula maris Ægæi, una Sporadum, olim Meropos dicta, ἀπὸ τῦ γηγενῦς Μέροπος, ab indigena quodam Merope: deinde & Cos ἀπὸ τῆς Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρὸς, a quo filia Meropis. Dicitur & Κόως & Κώος, Steph. Hujus insulæ descriptionem pete ex Strab. l. 14. & Plin. l. 5. c. 31.

V. 161. Χαλκιόπης] Orpheus in Argon. Chalciopen quandam nominat, Phrixi conjugem, & Argi matrem, quam Ovid. in epist. Helenæ Medeæ sororem facit.

Ἄργ῟ εὐμμελίης Φρίξε παῖς, ὃν ῥα τέκεσθε
Χαλκιόπη.

Id est,

Argus, quem Phrixo conceptum patre sub auras
Chalciope peperit.

Plutarchus in quæst. Græcorum, quo loco causam adfert ob quam Herculis sacerdos apud Coos vestitu muliebri sacra faciat, Alciopi regis meminit, cujus filiam ab Hercule ductam esse refert.

V. 162. Μὴ σύ γε μῆτερ] Gratulaturus poeta Ptolemæo Philadelpho, Ægyptiorum regi, fingit Apollinem in Co insula pronasci voluisse: ne honori & gloriæ Ptolemæi aliquid decederet, qui in ista insula natus & educatus est: eamque nativitate sua, non minus quam Apelles aut Hippocrates, illustriorem ac nobiliorem fecit. Quod idem Theocritus Idyllio 17. affirmat. ubi etiam Con gestientem & blandissime salutantem τὸ νεογιλὸν βρέφος (*puerum recens editum*) fingit, sibique adeo de illustri hoc alumno gratulantem.

V. 164. ἐπεὶ λιπαρή τε ἡ ἔυδοτ῟] Fertilem esse Con, etiam Strabo testatur.

V. 166. ᾧ ὑπὸ μίτρην] Mitra, regium diadema: pro regno, metonymice.

V. 167. Μακηδόνι κοιρανέεσθαι] Ptolemæus dicitur Macedo a majoribus,

bus, qui Macedones fuerunt, & Alexandro magno in imperio successerunt. Pausanias in Atticis refert, Ptolemæum, patrem Philadelphi, re, Philippi Amyntæ filii, verbo tantum, Lagi filium fuisse. Idem in Eliac. posterioribus tradit Ptolemæum in Olympia statuam dedicasse, cui se Macedonem inscribendum curarit, quum rex Ægypti esset.

V. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] De potentia Ptolemæi primo hymno quædam diximus: plura apud Theocritum Idyllio citato reperies.

V. 171. Καὶ νύ ποτε ξυνός τις] Vaticinium Apollinis de bello Celtico, quod Brennus Gallorum dux Olympiadis 125 anno secundo, circa annum mundi 3723, toti Græciæ intulit, & templum Apollinis Delphicum spoliavit. Quo a Græcis pugna superato, reliquiæ Celtarum, quorum erant quatuor millia circiter, a Maga Cyrenæorum præfecto conductæ sunt, ut sibi in Ægypto occupanda auxilio essent. Eos Philadelphus in desertam insulam per Nilum deduxit, quo in loco ad unum omnes, cum mutuis confossi vulneribus, tum fame enecti perierunt. Paus. in Atticis. Qua de causa commune sibi cum Philadelpho bellum hoc Celticum fore, Apollo vaticinari fingitur.

V. 173. Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα] Bellum hoc copiose descripsit Pausanias l. ult. in Phocicis: unde reliqua quæ huc pertinebunt, petenda sunt.

V. 174. Ὀψίγονοι τιτῆνες] Gigantum posteros vocat, quoniam ut gigantes cœlum expugnare aggressi & arma cœlestibus inferre non dubitarunt, sic Celtæ Apollinem bello adorti sunt, ejusque templum diripuerunt, & incendiis everterunt. Propertius lib. 3,

Torrida sacrilegum testantur limina Brennum,
Dum petit intonsi Pythia regna dei.

V. 175. νιφάδεσσιν ἐοικότες] Multitudinem & numerum Celtarum Pausanias in Phocicis expressit. *Nomina*, inquit, *in hanc jam tertiam expeditionem dederunt, peditum centum & quinquaginta millia, equites vicies mille & quadringenti. Atque hæc quidem equitum manus, tota ad pugnam idonea. nam verior numerus fuere supra sexaginta equitum millia, amplius mille & ducenti. Nam singulos equites famuli sequebantur duo, in equis & ipsi, & equestrium artium maxime gnari.*

V. 178. Φρούρια, καὶ κῶμαι Λοκρῶν] *Locri, populi Græciæ, finitimi Ætolis, qui latus Parnassi occiduum accolunt*, teste Strab. in 9. Geogr. Reliqua Plin. l. 4. c. 3. De campo Crissæo Strabo hæc prodidit: πρόκειται τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισσαῖον πεδίον, εὔδαιμον. id est. *Ante Cirrham Locrorum urbem situs est Crissæus campus, uber & felix.* Ejusdem mentionem facit Pind. hymno 5, Pyth. Κρισσαῖον λόφον appellans. De Delphis supra diximus.

V. 181. Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν] Apollo de futuris olim rebus, ut de præsentibus, narrat, quia Deo omnia præsentia. Vide quæ Centaurus Apollini apud Pindarum in Pythiis respondet.

V. 182. ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν] Templum Delphicum a Gallis direptum & expilatum esse, præter Pausaniam etiam Strabo l. 4. Geograph. testatur, qui Delphicam pecuniam a Tectosagibus domum Tolosam repor-

reportatam esse refert: cujus sacrilegii Cæpio postea particeps & socius factus sit. Vide proverbium, *Aurum habet Tolosanum.*

V. 185. τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας] Quanta majestate & quibus prodigiis Apollo Delphicus templum & aras suas, immissis fulminibus & furiis in Celtas, vindicaverit, copiose explicat Pausanias.

V. 191. Ἔστι διειδομένη] Topographia insulæ Deli, in qua errabundam in fluctibus agitationem describit & amplificat. Huc refer epistolam Cydippes apud Ovidium.

V. 199. Γεραίστιον εἴπετο φῦκος] Geræstus Eubœæ promontorium, versus meridiem respiciens. Plin. l. 4. c. 12. Quod autem in medio insularum constitisse dicit, eo situm Deli indicare voluit. nam reliquæ insulæ circuli more eam circundant: unde & nomen habet, testibus Plinio & Dionysio.

V. 200. Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι] Apud Lucianum in Dialogis marinis, Neptunus accepto ab Iride Jovis mandato, Deli errorem sistere, & radices in maris fundo terræ alligare fingitur. Sic enin ait, Στῆθι ᾧ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖτις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου· ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν Θεῶν. id est, *Siste cursum insula, ac rursum e fundo emerge, nec post amplius aberres: sed firmiter persiste ac suscipe, beatissima insula, fratris tui liberos duos, omnium deorum longe formosissimos ac pulcherrimos.*

V. 201. Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας] Hæc propter Deli sterilitatem mihi dici videntur, in qua ne algæ quidem proveniunt, propter solum informe & sabulosum. Itaque Homerus de eadem in hymnis,

Οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' εὔμηλον·
Οὐδὲ τρύγην ὄισεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις.

Id est,

Non tu bobus eris ovibusve opulenta superbis:
Nec vinum paries, nec germina multa creabis.

V. 206. Ἕζετο δ' Ἰνωποῖο] Inopus, Deli fluvius, non magnus, quando & ipsa insula parva est, ut ait Strabo. De hoc in præcedenti hymno dictum.

V. 207. ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος] De Nili Ægypti fluvii incremento & annua exundatione, qua totam Ægyptum, pingui fimo relicto, olim irrigavit, variæ philosophorum fuere sententiæ: quas Plutarch. l. 4. de placit. philos. c. 1. recitat. Herodotus in Euterpe, quum plures easque diversas veterum scriptorum opiniones enumerasset ac rejecisset, tandem & suam adjicit: cujus & Plutarchus meminit, quem vide, necnon Diodorum Siculum. Plinio maxime probabiles hujus incrementi causæ videntur, Etesiarum eo tempore ex adverso flantium repercussus, ultro in ora acto mari: aut imbres Æthiopiæ æstivi, iisdem Etesiis nubila illo referentibus e reliquo orbe. Ab hac autem posteriori sententia non dissentit Strabo apud quem l. 17. Geogr. hæc reperiuntur, οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι στοχασμῷ τὸ πλέον, οἱ δ' ὕστερον, αὐτόπται γενηθέντες, ᾔσθοντο ὑπὸ ὄμβρων θερινῶν πληρούμενον τὸν Νεῖλον, τῆς Αἰθιοπίας τῆς ἄνω κλυζομένης, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄρεσι· παυσαμένων δὲ τῶν ὄμ-

ὑμβρεων, παυσομβρην καλ' ἐλίγον τὴν πλημμυρίδα. Id est, *Antiqui, conjectura, recentiores etiam visu ipso deprehenderunt, ab imbribus æstivis qui superiorem Æthiopiam, maxime in extremis montibus, proluunt, Nilum augeri: cessantibus vero imbribus, paulatim cessare & ipsam inundationem.* Atque eodem Callimachus respicere videtur, quum inquit Nilum, quando augetur, ἀπὸ κρημνῶν Αἰθιοπῆος κατέρχεσθαι. id est, *ex montibus Æthiopiæ eminentissimis descendere.* Tibull. l. 1. eleg. 7, ad priorem causam respicit,

Qualis & albentes quum findit Sirius agros
Fertilis æstiva Nilus abundat aqua. &c.

Eodem alludit Ovid. 1. Metamor. Plura qui cupit, is Lucan. lib. 10. legat, & Claudianum de Nilo fluvio: præterea Lucretium l. 6. & Senec. l. 3. Natural. Aristotelis quæ sit sententia, pauciſſimis ab autore in 1. Μετεωρ. exponitur. quo loco Nili fontem e monte Argyro derivat. Sed plura de his disputare, non est hujus loci: ne (quod proverbio dicitur) Nili fontes quærere videamur.

V. 210. Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Palma in Delo, omnium arborum vetustissima fuit, quæ multis sæculis,

Religione patrum & multos servata per annos,

in illa insula floruit. Cic. 1. de legib. in Delo eam vidisse se profitetur. Et Plin. de eadem lib. 16. cap. ultimo, *Necnon*, inquit, *palma Deli ab ejusdem dei Apollinis ætate conspicitur.* Pausanias in Arcadicis eandem inter vetustissimas arbores nominat. Eandem ante Homeri tempora viguisse ex 6. l. Odyss. clare intelligitur. Jam ab Homeri ætate, qua arborem hanc extitisse certum est, ad Pausaniam qui temporibus Adriani Cæsaris floruit, anni sunt mille nongenti, & amplius. Callimachus vero multo vetustiorem facit, utpote ad quam Latona Apollinem & Dianam pepererit. Quod idem Homerus fatetur in hymno Apollinis. Meminit ejus & Theognis & Ovidius 6. Metam. inter duas arbores enixam esse Latonam scribit, oleam nimirum & palmam. Versus hi sunt,

Illic incumbens cum Palladis arbore palmæ,
Edidit invita geminos Latona noverca.

Idem in epist. Cydippes,

Miror & innumeris structam de cornibus aram,
Et de qua pariens arbore nixa dea est.

Ut autem de Jovis patria diversæ gentium ac populorum fuerunt sententiæ, modo his, modo aliis eum sibi vindicantibus: ita de Apollinis & Dianæ patria & natalibus aliæ atque aliæ gentes digladiatæ sunt. Nam Tegyræi apud se natum Apollinem ajebant, & in sua civitate duos fontes monstrabant, quorum alter Palma, alter Oliva dicebatur: montemque Delum nomine, ubi ea acciderint quæ de Pythone & Tityo referebantur. Cujus rei testis est Plutarchus in vita Pelopidæ. Cornelius Tacitus l. 3. Annal. Ephesios ejusdem rei gloriam sibi vindicare refert. Herodot. autem in Euterpe Apollinem & Dianam, ex Dionysio & Iride procreatos, & in insula Plote editos esse, de sententia Ægyptiorum prodidit.

V. 215.

V. 215. Νύμφα Διὸς βαρύθυμε] Apostrophe, qua orationem a Latonæ doloribus ad Junonem convertit, quam βαρύθυμον (hoc est *iracundam & biliosam*) vocat, ut quæ offensa crudelissime persequebatur quos oderat.

V. 216. προσέδραμεν ἀγγελιῶτις] Iridem, Junonis famulam & speculatricem, fingit de Asteries injuria & Latonæ partu conquerentem, & pœnam deorum contemptoribus (qualis videbatur illi Asterie seu Delus) divinitus irrogari cupientem. Principium constat benevolentia, quæ a persona Junonis captatur. Narratio brevis est & perspicua. Inde additur petitio. Homerus tamen Iridem Latonæ benevolam facit, in hymnis: itemque Lucianus in dialogis. At Callimachus ad naturam aeris respexit, in quo Iris repræsentatur, ut docet Aristot. lib. 3. Meteorol. c. 4. & Plutarch. de plac. philos. l. 3. c. 5. Juno enim nihil aliud quam aer esse intelligitur, sicuti ipsum nomen indicat: quia ἥρα per metathesin ἀήρ facit.

V. 227. Ὑμετέροις] Pro σοῖς, servis tuis, Marti & Iridi: qui mandatum tuum in persequenda Latona ubique terrarum exequuntur.

V. 228. ἷζε, κύων ὣς] Elegans comparatio, qua Iridis vigilantiam exornat: sumpta a cane venatico, cujus vigiliam & diligentiam in hero observando, mirificis verbis exprimit.

V. 240. Οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς] Invectiva Junonis, qua pellices Jovis ob amores furtivos exagitat. Asteriæ tamen ignoscit, pudicitiæ ejus memor, quod olim ipsa Jovis concubitus aversata esset. Notat autem meretricum partus clandestinos, quos illæ non in cœtu fœminarum, ut honestæ matronæ, sed in diverticulis & lustris edunt, turpitudini suæ latibula quæritantes. Cujus rei exempla qui nulla habet, Juvenalem Satyra 6, legat.

V. 242. Δυςοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες] Sunt proprie ἀλετρίδες, virgines quæ liba ad sacrificiorum usus præparabant. Nec inepte, opinor, ἀλεκτρίδες legi posset, quasi ὁμολεκτρίδες concubinæ, lecti consortes. Aristophanis tamen interpres in Pace, ἀλεκτρὶς (inquit) ἡ μυλωθρὸς (pistrix) παρὰ Καλλιμάχῳ.

V. 249. κύκνοι δὲ θεοῦ] Olor Phœbo sacer ales, propter vocis suavitatem: vel (ut Cicero in 1. Tuscul. scripsit) quod *cygni ab eo divinationem habere videantur: quia providentes quid in morte boni sit, cum cantu & voluptate moriantur.* De Mæonia & Pactolo aurifluo Lydiæ amne, vide Plin. l. 5. c. 29. Hesiodus in Diebus refert, Apollinem die septimo natum esse, ideoque diem illum sacrum haberi. Qua de causa Hebdomagena dictus est Apollo, ut Plutarch. 8. l. Sympos. docet.

V. 253. τοσσάς δὲ λύρας] Macrob. l. 1. Sat. c. 19, *Lyra Apollinis, chordarum septem, tot cœlestium sphærarum motus præstat intelligi, quibus solem moderatorem natura constituit.* Et Mercurius similiter lyræ suæ, autore Homero,

Ἑπτὰ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς.

Et Orpheus apud inferos,

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Vide

Vide Macrobium.

V. 256. Νύμφαι Δηλιάδες] Ritum illum quo puellæ in Delo hymnum Apollini & Dianæ, virginibusque Hyperboreis canebant (quem ab Olene factum esse infra demonstrat) vetustate donat: ostendens: jam inde a partu Latonæ usu receptum fuisse. Idem testatur Homerus in Hym. Apollinis.

V. 260. Χρύσεά τοι τότε] Felicitatem Deli, quam ex Apollinis nativitate consequuta sit, a signis amplificat: ostendens, nato Apolline omnia in Delo aurea facta esse. Quod de templi Deliaci magnificentia intelligendum. id enim donariis, anathematis, & auro ditissimum fuit. Locum hunc ex Homero mutuatus esse videtur: ita tamen ut quæ Homerus tribus (quod ajunt) verbis perstrinxit, ea Callimachus eleganti & copiosa oratione exprimat. Nam quod Homerus generatim dicit, omnem Delum auro perfusam esse, nato Apolline, id Callimachus distributione quadam amplificat. Quod ille uno exprimit verbo γηθοσύνῃ, gaudio repleta est Delus, id noster hic λογισμῷ exornavit, Delum hilari voce exultantem faciens. Quod denique Homerus ait, omnibus reliquis in insulis & terris hanc unam præferri, arctiusque amari ab Apolline: hoc noster inductione & ἐπαθροίσεις locorum illustrat. Sed adscribamus Homeri versus, qui tales sunt,

— χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητῦς τε γυίθλην,
Γηθοσύνη ὅτι μιν Θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι,
Νήσων, ἠπείρῳ τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον.

Id est,

Auro tota fuit Delus repleta nitenti,
Læta videns prolem Jove Latonaque creatam,
Quod foret hic sedem, neglectis omnibus oris
Et maris & terræ, fixurus amicus Apollo.

V. 271. Οὐ Κεγχρὶς] Vitiosa est hæc lectio, & pro ea Κεγχελὶς substituendum: quod Plinii, Strabonis & Stephani aliorumque testimoniis planum facere quid opus est? Cenchris enim (quæ & Cenchrea dicitur) civitas & navale est in sinu Corinthiaco, ut Stephanus, seu Isthmi pars altera, cum delubro Neptuni quinquennalibus ludis inclyto, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 4, & 5. De Cenchreis & Lechæo promontoriis Isthmi, plura reperies apud Pausaniam in Corinth. Strab. l. 8. Pindari interpretem in principio Isthmiorum: & in vita Thesei, apud Plutarchum.

V. 272. Οὐ πάγος Ἑρμείης Κυλλήνιος] Cyllene, mons est Arcadiæ, situs contra Siciliam, maritimis navium appulsibus opportuno portu præditus, ab Arcade quodam nomen sortitus, ut indicat Pausanias in Eliacis post. vel a Najade Cyllene, ut visum est Stephano. In hoc monte natum ex Maja educatum a Cyllene nympha Mercurium ferunt: in cujus summo vertice ejusdem dei templum erat: quem religiosissime incolæ eorum finium venerantur, teste Paus. in Eliac. poster. & Homero in hymno Mercurii.

V. 276. ἐδέ σ' Ἐνυὼ] Laudat Delum ab immunitate templi, pace publica

blica & tranquillitate sempiterna. Fuisse autem a bello liberam, & securam armorum hanc insulam Herodotus, exemplo Datis, Persarum satrapæ, ostendit in Erat. l. 6. Idem Corinthiorum exemplo comprobat Strabo, quos, eversa a Romanis Corintho, in Delum profugisse tradit. Pausan. in Phoc. addit, Datin non magis oratione qua ad Delios usus est, quam re ipsa declarasse, quam impense deos vereretur. nam quum Apollinis signum in navi Phœnissa reperisset, illud statim Tanagræis Delum reportandum tradidisse. Menophanes tamen quidam. Mithridatis dux copiarum, in Delum & murorum & armorum præsidio carentem, cum classe invasit: ubi & peregrinis qui illic tum forte erant, & civibus cæsis, negotiatorum pecunia direpta, donariis compilatis, conjugibus Deliorum & liberis sub corona venditis, ipsam etiam urbem solo æquavit: ut idem Paus. in Lacon. testatur.

V. 277. Οὐδ' Ἀΐδης] Metonymia, deus mortis, pro ipsa morte ponitur. Morti in Delios nullum fuit imperium, non quod ipsi non morerentur: sed quia in Delo mori, aut mortuum sepeliri, nefas erat. Ne quis enim ibi moreretur, neu qua mulier pareret, edicto vetuerunt Athenienses, autore Thucydide. Ægroti vero in Rheneam vicinam insulam, in qua Deliorum erant monumenta, deportabantur. Unde Pausanias Cleombroti filius, quum Delii de insula cum Athenienses haberent controversiam, atque inter cætera dicerent quod ex more regionis, neque mulieres in insula parerent, neque mortui sepelirentur: Quomodo, inquit, hæc insula erit vestra patria, in qua neque fuit quisquam vestrum, nec futurus est?

V. 278. Ἀλλά τοι ἀμφιέτεις] A sacrificiis commendat Delum, ostendens, a quatuor mundi plagis, & extremis terrarum oris, decimas & fruges aliaque sacrificia in eam advehi. Idem Homerus ait,

Αἱ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἑκαέργυ νηὸν ἔχησθα,
Ἄνδρωποί τοι πάντες ἀγινέσσιν ἑκατόμβας,
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, κνίσση δέ τοι ἄσπετον αἰεί. &c.

Id est,

Donec eris Phœbi felix atque inclyta templo,
Omnes sacra ferent tibi, Dele amplissima, gentes,
Et semper gratus tibi surget ad æthera nidor.

Strabo l. 10. idem refert. Dionysius de situ orbis sacra hæc anniversaria verno tempore,

(— ἔνθ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφθογγος ἀηδών)

peragi solita, versibus cecinit. Consuevit autem omnibus seculis antiquitas eos alere communi sumptu, qui sacris operam dantes, laboribus manuariis victum aliunde comparare non possunt. Et hoc est quod Homerus adjicit, Delum pasci

Χειρὸς ἀπ' ἀλκοτέλης· ἐπεὶ ἐχ ὀι πῖαρ ὑπ' ὄδυς.

V. 281. κὴν οἳ καθύπερθε βορείης] Notatio Hyperboreorum, qui ultra Aquilonem pene Pterophoron incolunt, gens beatissima, ut Solinus cap. 21. refert. Ajunt etiam solitos Hyperboreos per virgines probatissimas, fru-

frugum primitias Apollini Delio missitare. Idem. De horum populorum situ Strabo l. primo & undecimo contra Eratosthenem & Herodotum disputat. Eorundem mores & felicitatem Pindarus l. 10. ἴδε Pythiorum describit. Vide Plin. l. 4. c. 12.

V. 282. πολυχρονιώτατον αἶμα] *Hyperboreorum terra*, inquit Mela, *angusta, aprica, per se fertilis: cultores justissimi, & diutius quam ulli mortalium vivunt.* Pindarus eosdem morborum & laboriosæ senectutis immunes esse canit. At Strabo lib. 15, fabulosa hæc esse censet, περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν (inquiens) Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ, Πινδάρῳ, καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.

V. 284. ἃ Δωδώνηθε] Eundem ὁδοιπορίας ordinem quo Hyperborei in Delum iter faciunt, Herodotus observat: ut non immerito poeta illum locum imitatus esse videatur. Ejus autem verba vide in Melpomene.

V. 286. ἀσιγήτοιο λέβητος] Lebetum Dodonæorum Virg. 3. Æneid. meminit. Eorundem Erasm. in proverb. *Æs Dodonæum.* Strabo a solis viris apud Dodonam reddi oracula autor est, quos Tomoros dictos esse, in fine lib. 7. ex Homero probat. ἀπὸ δὲ τῆ Τομάρε (inquit) τὰς ὑπὸ τῆ ποιητῆ λεγομένας ὑποφήτας τῆ Διὸς, ἓς καὶ ἀνιπόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομόρους φασὶ λεχθῆναι. Id est, *A Tomaro, eos qui dicti sunt a poeta Jovis sacerdotes, illotisque pedibus humi cubantes, Tomoros appellatos esse perhibent.* Homer. l. 16. Iliadis,

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρε· ἀμφὶ δὲ σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπόποδες, χαμαιεῦναι.

Vide eundem 16, Odyss. Soph. in Trachin. χαμαικοιτοῦντας appellat. Dodona autem civitas est Molossidis in Epiro, ut Steph. & Plin. docent, quibuscum & Mela consentit. At Pausanias Thesprotidis urbem facit.

V. 287. Μηλίδες] Melidem oppidum Trachinis esse scholiastes annotat. Herodot. sinum Meliensem nominat, quem Strabo & Stephanus Meliacum. Thucyd. l. 3. Melienses in tres populos distinguit, Paralios, Hierenses, & Trachinios. Idem sinus Meliaci in 4. sic meminit, καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἐυθὺς μεταπεμψάμενοι ἔκ τε τῆ Μηλιέως κόλπε ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας. &c. Quo ex loco intelligitur Melienses jaculis & fundis in bello valuisse.

V. 289. πεδίον Ληλάντιον] Lelantus fluvius est Eubœæ, & campus Lelantius supra Chalcidem, in quo aquæ calidæ (Hellopiæ dictæ, teste Plinio) erumpunt, ad sanandos morbos accommodæ: Strabo l. 9. Et Hom. in hym. Apollinis,

Στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ, τό τοι ἐχ ἄδε θυμῷ.

Ibid. εὖ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλόος] Nam inter Geræstum Eubœæ promontorium, & insulam Delum, duntaxat 26 millia passuum interveniunt, ut ex Plinio intelligitur.

V. 291. Πρώτη τοι τὰ δ' ἔνεικαν] Hyperboreos initio sacra sua per duas virgines, Hyperocham & Laodicen, & cum ipsis una quinque ju-

venes e popularibus, tutelæ causa in Delum misisse, deinde vero per populos, subinde tradentes ulterioribus, præter Melam, etiam Herodot. in Melpom. testatur. cujus consuetudinis causam ibidem assignat. Vide & Diodorum Siculum, lib. 3. Antiq. cap. 11.

Ibid. ξανθῶν Ἀριμασπῶν] Arimaspi, Scythiæ Europææ populi, finitimi Hyperboreis, quasi μονόφθαλμοι (unoculi) dicti, teste Herodoto. ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἓν, σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός. Eustathius in Dionys. unoculos dici, καὶ μονῶπα στρατὸν ab Æschylo nominari putat: quoniam τοξικώτατοι ὄντες, ἐπιμύουσι τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. id est, *quod, quum sint peritissimi sagittarii, altero oculo conniveant.* Qua de causa ἀριμανεῖς (id est bellaces) vocat Dionysius: ξανθοὺς vero Callimachus, propter capillos auro ligari solitos: ut Lucanus testatur, inquiens,

Hinc & Sidoniæ gentes, auroque ligatas
Substringens Arimaspe comas.

Plura de iisdem lege apud Strabonem l. 11, & Plin. l. 4. c. 12.

V. 292. Οὖπίς, τε Λοξώ τε] Callimachus, Olenis carmen sequutus, tres recenset Hyperboreas puellas, Upin, Loxo & Hecaergen. Herodotus Opin & Argin nominat. Pausanias in prior. Eliacis, *Post Olenem canticum Melanopus Cumæus in Opin & Hecaergen decantavit, & illas testatus est in Achajam & Delum ex Hyperboreis venisse.* Opin Dianæ unam ex virginibus sociis, sacraque caterva, etiam Virgil. 11. Æneid. facit. Quem locum enarrans Macrob. lib. 5. Sat. cap. 22; Opin, non comitem Dianæ, sed Dianam ipsam vocatam esse, testatur: adducto Alexandri Ætoli carmine, quod tale est,

Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀϊστῶν.

De puellis Hyperboreis mentionem facit etiam Pindarus. Ab Upi autem Diana Upis cognominata est: (de qua hymno præcedenti) a Loxo & Hecaerge, Apollo λοξὸς, seu λοξιὸς, & ἑκάεργος.

V. 296. Ἤτοι Δηλιάδες] Consuetudo erat in Delo, ut virgines ante nuptias crinis primitias Hyperboreis istis puellis Upi, Loxo, & Hecaergæ, ad earundem sepulcra, tanquam inferias offerrent: pueri autem & juvenes, primam lanuginem Hyperboreis juvenibus, qui puellas istas in Delum comitati erant, inferias mitterent. Paus. in Atticis, Jam, ait, ad Iphinoes Alcathoi filiæ tumulum, quam virginem e vita decessisse memorant, patrio ritu puellæ ante nuptias inferias mittunt, crinisque primitias detondent, non aliter quam Hecaergæ Deliorum filiæ. Plutarchus in vita Thesei autor est, solenne olim fuisse ut ex pueris qui excedebant, profecti Delphos comæ primitias Apollini sacrarent.

V. 298. θέρος τὸ πρῶτον] Similis huic est metaphora illa apud Virgilium,

Tum mihi prima genas vestibat flore juventus.

Et illa apud Pindarum,

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. &c.

Id est,

Quum ad floridam ætatem lanugo nigrum mentum coronaret.

V. 304. Οἱ μὲν ὑπαείδουσι] Virgines juxta & mulieres Olenis hymnum in

in Delo canere, ex ritu, etiam Herodotus prodidit. καὶ γὰρ, inquit, ἀγείρειν σφι τὰς γυναῖκας, ἐπονομαζούσας τὰ ὀνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ, τόν σφι Ὠλὴν ἀνὴρ Λύκιος ἐποίησε. Et Homerus puellarum voces cantusque hunc in modum describit,

Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὴν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν. φαίη δὲ κεν αὐτὸς ἕκαστος
Φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.

Id est,

Cunctorum voces hominum strepitumque puellæ
Ore manuque sequi possunt. se diceret ipsum
Quisque loqui: his adeo est accommoda cantio nuptis.

V. 305. ἤγαγεν Ὠλὴν] Herodot. ibidem, οὗτος δὴ ὁ Ὠλὴν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παλαιοὺς ὕμνους ἐποίησε, ἐκ Λυκίης ἐλθῶν, τοὺς ἀειδομένους ἐν Δήλῳ. Id est, *Olen hic & alios antiquos hymnos qui in Delo canuntur, versibus composuit, postquam e Lycia in Delum venisset.* Olena Pausanias in Phocicis, primum in Delo vaticinatum esse, primumque senarios longos reperisse tradidit. Ejusdem in Atticis & Eliacis prioribus meminit. At in Arcadicis Lycium, patria Delium, hymnos & in alios deos & in Lucinam conscripsisse autor est.

V. 307. ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος] Pausan. in Bœot. *Est*, inquit, *& apud Delios Venus ejusdem artificis* (Dædali) *opus, non magnum sane signum e ligno, & exesa vetustate manu dextera, quadrangulæ insistens pro pedibus basi. Crediderim signum hoc a Dædalo Ariadnam accepisse, secumque illud abeuntem cum Theseo asportasse. Theseum certe Delii tradunt Ariadnæ ademptum Apollini Delio dedicasse.* &c. Lege eadem de re Plutarchum etiam in vita Thesei.

V. 308. ἀριήκοον] Hoc simulacri in Delo oblati a Theseo nomen fuisse scholiastes tradit (ab ἄρι & ἀκούω, quasi prompte Venus Theseum exaudiverit & juverit) ut Ariadnæ, cujus beneficio Minotaurum is occidit, amoribus potiretur.

V. 310. Οἳ χαλεπὸν μύκημα] Mugitus pro tauro mugiente, κατὰ συνεκδοχήν. De Minotauro & Labyrintho nota est fabula, ex Ovid. 8. Metam. item Virgil. 6. Ecloga, & 6. Æneid. & ex epist. Ariadnæ apud Ovid. ex Plutarcho in Theseo. Isocr. in Helenes Encom. ex Pausania in Atticis. Euseb. l. 5. Præparat. Evangelicæ, ubi & oraculum Atheniensibus datum reperitur.

V. 312. Πότνιᾶ, σὸν περὶ βωμὸν] Plutarch. ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν κερατῶνα βωμὸν, ἐκ κεράτων συνηρμοσμένον, ἐυωνύμων ἁπάντων. De ara ceratina supra dictum est.

V. 314. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος] Morem Atheniensibus fuisse ut quotannis navim solenni apparatu religionis causa Delum mitterent, ex Platone demonstrat Erasmus, in proverbio, *Canis tanquam Delum navigans.* Hæc navis, θεωρὶς (quasi speculatoria) dicebatur, teste Herodoto in Erat. καὶ (ἦν γὰρ δὴ τοῖσι Ἀθηναίοισι πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ) λοχήσαντες ὦν, τὴν θεωρίδα νῆα εἷλον, πληρέα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Id est, *Erat in Sunio quinqueremis Atheniensium navis theoris, cui Æ-*

gineta insidiantes, plenam primariis viris Athenienſibus ceperunt. Plutarch. in Theſeo, ἔταξεν ἐν καὶ διωμόσατο τοῖς τῶν Κορινθίων, Ἀθηναίων τοῖς ἀφικνουμένοις ἐπὶ τὰ Ἴσθμια παρεχειν ἀσφάλειαν, ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπεταθὲν τὸ τῆς θεωρίδος πεῶς ἱστίον. Id eſt, *Conſtituit Theſeus & convenit ei cum Corinthiis, ut Athenienſibus, qui ad Iſthmia veniſſent, attribuerent prima ſubſellia tanto ſpatio, quantum navis theoridu expanſum Sunii velum occupaſſet.* Pauſan. in Atticis, navem omnium longe maximam eſſe refert. De eadem lege Rhodiginum lib. 8. cap. 9.

Ibid. ἀειζώοντα τοπήια] Navem Theſei, qua e Creta ſalvus rediit, uſque ad Demetrii Phalerei (qui Callimacho σύγχρονος fuit) ætatem, conſervatam fuiſſe, & veteri materiæ ſubinde aliam integram ſuffectam eſſe, ut philoſophis diſputandi materiam præbuerit, ibidem docet Plutarch. τῶν μὲν ὡς τὸ αὐτὸ (πλοῖον) τῶν δὲ, ὡς ὲ τὸ αὐτὸ διαμένει λεγόντων. id eſt, *quod alii eandem, alii non eandem manere contenderent.*

V. 315. Κεκροπίδαι πέμπουσι] Thucydides lib. 3. ξυγγραφ. luſtrationem Deli ab Athenienſibus factam, elegantiſſime deſcribit, inter cætera referens, *antiquitus ibi celebrem fuiſſe Jonum & vicinorum inſulanorum conventum, qui cum liberis & uxoribus ludos ibi ſpectarint, & certamina gymnica & muſica exercuerint, civitatibus choros ducentibus.*

V. 316. Ἀστερίη, πολυδώρη] Poſtremo Delum a mercatorum frequentia commendat, quos non tam lucri quam ſacri cultus gratia in Delum navigare commonſtrat. Fuiſſe autem mercatoribus frequentem & emporio nobilem, tum ex Plinio, tum ex ſupra dictis eſt evidens.

V. 321. Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν] Mercatorum Apollini rem divinam facientium hi fuere ritus, hæ ſtultæ & ridiculæ cæremoniæ. Meminit & Virgil. Æneid. 4. item Lucian. περὶ ὀρχήσεως. De coquis autem & menſariis, quorum in ſacrificiis Deliorum uſus erat, lege Athenæum lib. 4. Dipnoſ. cap. 23.

ANNO-

ANNOTATIONES IN HYMNUM QUINTUM, qui est in LAVACRUM PALLADIS.

V. 1. Ὅσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος] Occasione sumpta a Palladis Minervæ solenni lavacro, hoc hymno Palladem sibi laudandam sumit, quam a studio & cura equarum, a formæ nativa venustate, a cultu & mundiciis perquam modicis ac vilibus, commendat. Deinde originem & rationem adfert, quare una cum Palladis simulacro, etiam Diomedis clypeus ad lavacrum exportetur. Tum cæremoniarum ritus & præcepta quædam inserit: ne puellæ hoc anniversario die aquam ex Inacho hauriant: neu viri Palladem nudam aspiciant, proponens, exempli loco, pœnam Tiresiæ: in cujus historiam digreditur. Postremo reditu facto Minervam ab admiranda nativitate & divina majestate commendat & ornat. Epilogus salutatione consueta & petitione constat. Est autem hic hymnus, ut & sequens, Dorico idiomate conscriptus: quod diligenter ab adolescente observatum, multum obscuritatis illi adimit, qua alioqui laborare videtur. Sic λωτροχόοι pro λετροχόοι dicitur: τᾶς pro τῆς, & τᾶν ἱερᾶν pro τῶν ἱερῶν, sic παγαῖς ὠκεανῶ pro πηγαῖς ὠκεανῷ, & ὄκα pro ὅτε, & φέροισα pro φέρουσα, & ἔυσαν pro ὦσαν. &c. Cæterum, quia hæc elegia etiam ante ab Angelo Politiano in Miscellaneis conversa est (ut infra quoque meminimus) nostra interpretatio in hoc hymno quam in aliis liberior fuit: quod te præmonere voluimus.

Ibid. Ὅσαι λωτροχόοι] Matronas Argivas alloquitur, admonens eas ut mature & festinanter ad Palladis lavacrum se conferant. Erat enim ipsis consuetudo, ut quotannis simulacrum Minervæ, cum scuto Diomedis, in amne Inacho abluerent, ut scholiastes annotat. Similis mos Gallorum, id est Cybeles sacerdotum, Romæ fuit: ut quotannis 6. Cal. Aprilis, simulacrum & carpentum & leones Cybeles, & cultros Phrygios, in Almone fluvio, extra portam Capenam, religionis causa abluerent. Cujus cæremoniæ meminit Ovid. 4. Fast. Flacc. l. 8. Argon. Lucan. 1. Phars. & Ammian. l. 24. Plura Gregor. Gyral. Syntag. 4. Fue-

runt autem & Plynteria apud Athenienses sacra Minervæ: quorum meminit Xenophon 1, Ἑλληνικῶν, & Plutarch. in Alcibiade.

V. 4. Σοῦσθε νῦν ὦ ξανθαί.] Id est, ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε. Eodem verbo Sosia apud Aristophanem in Vespis utitur,

Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε;

Id est,

Non itis hinc ad corvos? nondum absceditis?

Ibid. Πελασγιάδες] Pelasgia, χώρα τοῦ Ἄργους, regiuncula Argolidis, Steph. Strabo Pelasgos per universam Græciam dispersos fuisse lib. 5, tradit, τοὺς δὲ Πελασγοὺς, ὅτι μὲν ἀρχαῖόν τι φῦλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπεπόλασε, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τοῖς κατὰ Θετταλίαν, ὁμολογοῦσιν σχεδόντι. id est, *Pelasgos antiquam gentem, per universam Græciam extitisse, maximeque inter Æoles qui Thessaliam incolunt, apud omnes fere in confesso est.* Ibidem ex Euripide versus huc pertinentes citat. Apollonii scholiastes, Πελασγοὶ (inquit) ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰναχοῦ, ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ, οἰκήσαντος Θεσσαλίαν καὶ Ἄργος. Pelasgum primum in Arcadia regnasse, propter corporis & robur & pulchritudinem, refert Paus. in Arcadicis.

V. 5. Οὔ ποκ' Ἀθαναία] Minervam laudat a studio & amore equorum. Est enim

Armipotens, belli præses, Tritonia virgo.

Et ut Homerus de ipsa in Veneris hymno canit,

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι σάτινα, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.

Id est,

Prima viros docuit celeres componere currus
Pallas, & invictum plaustris inducere ferrum.

Reliqua de Minervæ inventis pete ex l. 6. Metam. & 3. Fast. Ovidii.

V. 8. ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων] Pertinent huc illa quæ Pausanias in Arcadicis de Hippia Minerva refert. *Apud Manthurienses*, inquit, *dea, Hippia* (hoc est equestris) *cognomento colebatur. Cognominis ea fuerat causa, quod in gigantum pugna Manthurienses ipsi prodidere, deam in Enceladum bigas immisisse.* Ejusdem strenuam in oppugnandis gigantibus operam Horatius quoque in Odis commendat, ubi vocat *sonantem ægida Palladis.* Quum enim Minerva sit dea sapientiæ, non immerito armis etiam præesse, & gigantes domuisse fingitur. Nam parvi sunt arma foris, nisi sit consilium domi, ut vulgo dicitur.

V. 16. Οὐ γὰρ Ἀθαναία] Altera Minervæ laus a nativa venustate, ut quæ nullis pigmentis nulloque fuco indigeat.

V. 18. Τὰν Ἴδαν] Pro τὴν Ἰδαίαν, vel κατὰ ἢ πρὸς τὴν Ἴδαν γενομένην. Ida mons Phrygiæ, ad quem Paris Alexander judicium & sententiam de trium dearum, Junonis, Palladis, & Veneris pulchritudine tulit. De qua re vide Coluthum de raptu, Lucianum, & Isocratem in Helenes encomio, Strab. l. 13. Ovid. in epist. Helenes: Eurip. in Helena.

V. 21. Κύπρις δὲ] Collatione Veneris laudem Minervæ amplificat, illam speculis & arcessito fuco mundum quendam & cultum corporis quæ-

quæsiviſſe: hanc vero, Caſtoris & Pollucis exemplo, omni fuco poſthabito, corpus oleo unxiſſe, & egregiis exercitiis habile venuſtumque reddidiſſe oſtendens. Hom. in hym. Veneris,

Οὐ γάρ οἱ ἔυαδεν ἔργα πολυχρύσε Ἀφροδίτης·
Ἀλλ' ἄρκ ὀι πόλεμοί τε ἄδον καὶ Ἄρηϊ,
Ἰσμῖναί τε, μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.

Id eſt,

Munera non illi Veneris jucunda placebant,
Sed pugnæ placuere truces, & prælia Martis,
Bellaque, lethiferæque fero certamine cædes.

V. 24. Λακεδαιμόνιοι ἀστῆρες] Periphraſis Caſtoris & Pollucis, qui quo pacto quave occaſione in ſidera relati ſint, exponit Pindarus 10. ᾠδῇ Nem. & Pindarum imitatus Ovid. 5. Faſt. in fine. Exponit etiam Theocritus Idyll. 27. De iiſdem Apoll. Rhod. l. 1. Argon. & Horatius l. 1. Carm. Eurotas autem eſt fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens, e Blenrinatide regione ſuum meatum exerens, ut Strabo 8. Geogr. prodit. Ad hujus ripam exercuerunt ludos ſuos Caſtor & Pollux, teſte Propertio l. 3. eleg. 13, quum inquit,

Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis,
Hic victor pugnis, ille futurus equis.

De iiſdem Theognis.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, ἓι εὐ Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετε Εὐρώτα καλλιρόῳ πόλαμῶ.

V. 26. τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς] Oleæ periphraſis, quæ Minervæ ſacra eſt, teſte Plin. l. 12. Unde & Palladia arbor a poetis dicitur. ut apud Silium l. 1. Fuit autem Palladi hæc arbor ſacra, vel quia pacis ſignum erat. (unde Lucan. l. 3. Pharſ.

Orant, Cecropiæ prælata fronde Minervæ.

& Virgil. 7. Æneid.

Ire jubet ramis velatos Palladis omnes

vel quia ſemper viget olea, & ipſum oleum nihil jucundi admixtum habet: quæ veræ laudis & ſapientiæ arcana ſunt ſymbola.

V. 29. Τῷ καὶ νῦν ἀρσήν τε] Arboribus (ait Plinius) imo potius omnibus quæ terra gignit, herbiſque etiam, utrunque ſexum eſſe diligentiſſimi naturæ tradunt. De maribus oleis notum eſt illud Ovidii, Faſt. 4.

Ure mares oleas, tadamque herbaſque Sabinas:
Et crepet in medio laurus aduſta foco.

V. 30. Ὦ Κάστορ, ὦ καὶ χέλεται] Olei in gymnicis ludis & palæſtris uſum, ſuoſque pugilibus aliptas fuiſſe, tum Pindarus oſtendit, tum veteres pygmachiæ Caſtoris & Pollucis apud Apollonium, & Trojanorum apud Virgilium, declarant. Idemque, tametſi parum honorifice, de Græcis refert Plin. lib. 15. Hiſt. Nat. *Uſum ejus* (inquit) *ad luxuriam vertere Græci, omnium vitiorum genitores, in gymnaſiis publicando.*

V. 35. Διομήδεω ἀσπὶς] Scutum Diomedis Hom. l. 5. Iliad. a principio deſcribit. Hoc ſcutum una cum Palladio efferebatur ad commune lavacrum, vel quia Diomedes

socio comitatus Ulysse,
Fatale aggressus sacrato avellere templo
Palladium, cæsis summa custodibus arcis,
Corripuit sacram effigiem:

vel quia Diomedes, quum in vivis adhuc esset, plurimum a Pallade Minerva amatus, & in præliis ab eadem adjutus fuit: ut passim ex Homero patet.

V. 36. Ὡς ἔθεν Ἀργείων] De Palladio Argivorum vide Pollucem, lib. 7. cap. περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων. Sunt autem Argivi populi in Peloponneso, ad ortum spectantes, a septentrione Corinthiis, ab occasu & meridie Lacedæmoniis finitimi, teste Dionysio. Argolicam a Laconica terra Thyræa separat, ut docet Thucyd. l. 4. Est & Argivorum quicquid regionis Malea tenus ad occasum vergit in continente: & insulæ cum aliæ, tum Cythera. Autor Herodot. in Clio. Horum metropolis fuit Argos, cujus varia nomina pro variis temporibus usitata recitat Stephanus, & Eustathius in Dionys. Quot vero civitatibus & territoriis Argos attributum sit olim, id diligentissimus Homericarum laudum scrutator Strabo, l. 8. & Plin. l. 4. exequuntur.

V. 37. Ἐυμήδης ἐδίδαξε] Eumeden Hippocoontis filium fuisse, cujus monumentum Spartæ, non procul ab Herculis signo extiterit, Pausanias in Laconicis affirmat. quem eundem cum hoc Eumede Palladis sacerdote esse, mihi religio est pro certo asserere. Alias Eumedes, pater Dolonis, Trojanus fuit. cujus Homerus l. 10, Iliad. meminit, & Virgil. 12. Æneid.

V. 38. Ὅς ποτε βαλευτὸν] Græcus scholiastes hunc sacerdotem Argivis suspectum fuisse ait, ut qui Palladium Heraclidis tradere vellet: ideoque fuga salutem quæsiviisse autumat. Erat enim fatale, quamdiu Palladium in urbe esset, tamdiu eam fore invictam. Quo fortasse oraculum illud Argivis datum, quod extat lib. 7. apud Herodotum, referri posset,

Ἔχθρὲ περικτιόνεσσι, φίλ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Ἕισω τὸν περίβολον ἔχων, πεφυλαγμένος ἦσο,
Καὶ πεφυλαγμένον πεφύλαξο. κάρη δὲ τὸ σῶμα σαώσει.

Id est,

Finitimis invise, deis dilecte beatis,
Interius tutamen habens impune maneto,
Et tutare caput: nam membra tuebitur illud.

De Argivorum & Lacedæmoniorum intestinis bellis lege Herodotum in Clio & Polyhymnia.

V. 41. Κρεῖον ὄρος] Crios, mons in finibus Argolicis, quem a Strabone Κριόπωλον nominari opinor. Neque enim locorum & regionum nomina æterna & immutabilia sunt, sed aliis temporibus alia sortiuntur vocabula. Plin. l. 4. c. 5. undecim ponit Argolicos montes, sed ἀνωνύμως.

V. 43. περιστέλλοι, χρυσεοπήληξ] Supra dictum est Minervam non modo sapientiæ, sed etiam armorum & belli præsidem esse. Quare ista cognomina a re militari & armatura consequuta est. Unde Hom. l. 6. Iliad.

Πότνι'

Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων.

Bello enim ὦ πόλεις πέρθονται, urbes & agri vaſtantur ac diripiuntur. Unde & Martem Homerus τειχεσιπλήκτην vocavit. Χρυσεοπήληξ vero eadem dicitur, quod gerat χρυσέην πήληκα, auream galeam. Minervæ Athenienſis ſimulacrum Pauſanias in Atticis deſcribit, idque ex auro & ebore conſtare perhibet. in cujus galea ſphinx emineat, utranque vero partem gryphes teneant.

V. 44. Ἱππων ἠ σακέων] Scutum Palladis uno nomine a poetis ægis vocatur, perinde ut Jovis clypeus, quia e pellibus caprinis factum fuerat. Hujus deſcriptio apud Hom. lib. 5. Iliad. extat,

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Δεινὴν· ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο,
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκη, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή·
Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρη,
Δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Quem locum Virgil. 8. Æneid. ſic fere imitatus eſt:

Ægidaque horrificam, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant:
Connexoſque angues, ipſamque in pectore divæ
Gorgona deſecto vertentem lumina collo.

V. 47. ἣ 'ς Φυσαδειαν] Phyſadea & Amymone, nomina fontium ſunt apud Argivos, a Danai filiabus deſumpta & impoſita, ut ex Strabone patet, l. 8. Τὴν μὲν ἐν χώραν συγχωρεῖσιν ἐυυδρεῖν· αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖσθαι, φρεάτων δ' ἐυπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀναπλῆσαι, ὡς λέγουσιν ἐξευρεσῶν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἔπος ἐιπεῖν τῦτο,

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὰς θέσαν· Ἄργος ἔνυδρον.

Id eſt, *Regionem quidem aquis irriguam eſſe concedunt: urbem vero ipſam* [Argos] *in loco aquis deſtituto poſitam dicunt. puteis tamen divitem eſſe, quorum inventionem Danai filiabus acceptam referunt. unde vulgatus ſit verſiculus, quo dicitur,*

Argos aquis vacuum, Danaæ dant Argos aquoſum.

Et paulo ante, δείκνυται δὲ καὶ Ἀμυμώνη τις κρήνη κατὰ Λέρνην. ἡ δὲ Λέρνη, λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστι. &c.

V. 48. Ἣ ἐς Ἀμυμώνην] Amymone Danai filia fuit: quam urnam geſtantem Neptunus gravidam fecit, & Nauplium ex ea ſuſcepit, teſte Ovidio in epiſt. Herus, & lib. 1. Amorum, eleg. 10. Eandem poſtea in fontem ſui nominis convertit: de quo idem autor lib. 2, Metam. ait,

— *quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen.

Sed fabulam hanc Strabo refutat loco prius citato. Amymones fontis fit etiam mentio apud Plinium, l. 4. c. 5. In effigiem ejuſdem extat epigramma l. 5. Epigramm. Græc Pauſan. in Corinth. fluvium Amymonem facit ex una parte Pontinum montem alluentem. De ſævitia Danaidum lege epiſt. Hypermneſtræ ad Lynceum, in Heroid. Ovidii.

Ibid. τὰν Δαναῶ] Danaus Ægypti frater, qui expulſo Gelanore Sthe-

nelo

neli filio, Argos tenuit: a quo Græci Danai appellari cœpti. Pausan. in Corinth. Regnavit circa annum mundi 2454.

V. 50. Ἴναχος ἐξ ὀρέων] Inachus Argiæ fluvius, ab Inacho rege, patre Jûs, denominatus: cujus fontem in Artemisio Arcadiæ monte Pausanias collocat, Stephanus in Lacmone, Pindi promontorio: qui non est Pindus Thessaliæ, sed Arcadiæ, in confinio Argiæ. Vide Plin. lib. 4. cap. 5. Aristoteles ex Pindo Thessaliæ oriri in Meteor. tradit: sed lapsum esse constat. Est autem φοβέομ' ἐκ, pro φοβέομαι μὴ ἐκ.

V. 53. Ὅς κεν ἴδῃ γυμνάν] Removet viros a conspectu Palladii, ratione sumpta a periculo, quod qui nudam aspiciant Minervam, excæcentur. id quod Tiresiæ exemplo confirmat. Plutarchus Parallelis hoc ipsum Ilo Trois filio, & apud Romanos Metello accidisse refert. οὐ Ἴλῳ (inquit) τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρησθέντος, ἀποδραμὼν Ἴλος τὸ διοπετὲς ἥρπασε Παλλάδιον, καὶ ἐτυφλώθη. ἐφ' ᾧ ἔξον τὰ ἀνδρῶν βλέπεσθαι. Antoninus tamen, qui a deo suo quem colebat, Heliogabalus est dictus, Solis & Lunæ celebraturus nuptias, quum Romæ virginem Vestalem duxisset, etiam Palladium produxit, teste Herodiano lib. 5. καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι, εἰς τὸν ἑαυτῷ θάλαμον μετήγαγε.

V. 59. Ματέρα Τειρεσίαο] Narratio παρεκβατικὴ de excæcatione Tiresiæ, quam ut brevissime, ita politissime Politianus cap. 80. Miscell. recitat. Fuit autem Tiresias patria Thebanus, Eueri & Chariclûs filius, vaticinandi peritia clarissimus: de quo vide proverbium, *Tiresia cæcior*. Alius Chariclûs, quæ Apollinis filia, & Chironis Thessali uxor fuit, narratio extat apud Pind. Hymn. 4. Pyth.

Ibid. καὶ ἔπονα χωρὶς ἔχυτο] Summam necessitudinem, & familiaritatem intimam Chariclûs cum Minerva, his verbis exprimit, individuas fuisse comites affirmans, & ubique locorum conjunctas. De Thespiis, Coronea & Aliarto, Bœotiæ civitatibus, vide Pausan. in Bœoticis, Plinium l. 4. c. 7, & Strabonem l. 9. ubi & templum, cujus hic fit mentio, sic describitur, κρατήσαντες οἱ Βοιωτοὶ τῆς Κορωνίας, οὐ τῷ ἀπὸ αὐτῆς πεδίῳ, τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραῤῥέοντα ποταμὸν Κωάριον ἀπεκάλεσαν, ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωρύλιον, &c. Id est, *Coronea pótiti Bœotii in campo adjacenti, templum Minervæ Itoniæ, ejusdem cum Thessalico nominis, extruxerunt: eodemque modo præterfluentem amnem Cuarium dixere: quem Alcæus Coralium appellat.* &c. Homer. in Catalogo,

Οἵτε Κορώνειαν καὶ ποιήεν' Ἀλίαρτον.

V. 71. Ἵππιον ἐπὶ κρήνην] Hippocrene fons est in Helicone,

Dura Medusæi quem præpetis ungula rupit:

unde & nomen habet. Fabulam lege apud Ovid. 5. Metam. & Strabon. l. 9. Pausanias in Bœoticis, Tiresiam e Tilphusa fonte, quum admodum sitiret, aqua hausta, statim animam egisse refert. Plura de Tiresia Diod. Sicul. l. 5, Antiquit. c. 6.

V. 73. μεσαμβρινὸν δ' ἵσταν] Sic Ovid. in fabula Callistûs,

Ulterius medio spatium sol altius habebat,

Quum

Quum ſubit ille nemus quod nulla ceciderat ætas. &c.

V. 82. παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ] Ovidius Tireſiam a Junone excæcatum eſſe canit: cujus facti cauſa, quam adfert, quum turpis & obſcœna ſit, merito ſilentio eſt prætereunda. Propertius l. 4. eleg. 10, Callimacho aſtipulatur, inquiens,

Magnam Tireſias aſpexit Pallada vates,
Fortia dum poſita Gorgone membra lavat.

Tireſiæ fit mentio & in Græco epigrammate in lavacrum Veneris, quod extat lib. 4.

V. 85. ἀνύμφα] Expoſtulat Chariclo cum Pallade: quam indigne feciſſe arguit quod amicitia poſthabita, tanto ſupplicio filium Tireſiam afficiat.

V. 86. τοιαῦτα δαίμονες ἐξὲ φίλας]

Sævum præluſtri fulmen ab arce venit.

Et:

Sæpius ventis agitatur ingens
Pinus, & celſæ graviore caſu
Decidunt turres. &c.

Et Theognis,

Μηδενὸς ἀνδρῶπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρον,
Ὠι γναμπτὴ θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ὠφελίη.
Dulcis inexpertis cultura potentis amici,
Expertus metuit.

teſte Horatio. Vide proverb. *Procul a Jove & fulmine.*

V. 87. τέκνον ἄλαξε] Pro ἄλαξον, per ſyntheſin. Eſtque παθητικὴ averſio ad filium cæcum, commiſerationis & materni doloris pleniſſima.

V. 91. Ἡ μεγάλ'] Accuſat Minervam ab iniquitate, ut quæ pœnam culpa atrociorem inflixerit. Decet enim ut

Par delicto ſit ſua pœna ſuo,

quemadmodum Ovidius ait,

— *& adſit*
Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas:
Nec ſcutica dignum horribili ſectere flagello,

ut Horatius jubet.

V. 103. Δῖα γύναι] Purgat ſe Minerva ab objecto crimine, culpam a ſua perſona in fatum & legem Saturni transferens, qua cautum ſit ut quicunque invitum deum aut deam aſpiciat, is viſu orbetur.

V. 104. ἐπεὶ Μοιρῶν ὧδ']

Τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σε κομίζειν.
Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τόδε,

ut apud Euripidem in Androm. Thetis ait. Et in ſacris dicitur, quod nullus e capite, Deo non volente, capillus defluat. Recte igitur Callimachus & ſapienter, ſuum cuique fatum, antequam naſcatur, divinitus prædeſtinatum eſſe fatetur. Contra Epicurea ſecuritas illorum merito damnanda eſt, quibus nihil poſitum eſt,

— *& ſors incerta vagatur,*
Fertque refertque vices, & habent mortalia caſum.

V. 107

V. 107. Πόσα μὲν ἀ Καδμηὶς] Collatione, pœnæ hujus severitatem excusat & mitigat, proposito exemplo Actæonis, qui quod nudam vidisset Dianam, non excæcatus, sed a canibus suis dilaceratus fuit. Dicta est autem Autonoe Cadmeis, a Cadmo patre: cujus sorores fuere, Semele, Agave, Ino, Alcmena, & aliæ quarum calamitates Ovidius & Pindarus passim deplorant.

V. 108. Πόσα δ' Ἀρισταίος] Pausan. in Phocic. tradit, Aristæum Apollinis & Cyrenes filium, ob Actæonis casum acri confectum dolore, ac Bœotiæ jam & Græciæ toti infensum, in Sardiniam migrasse.

V. 109. Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι] De Actæone in cervum mutato, & a canibus lacerato, vide Ovid. 3. Metamor. Eandem fabulam interpretatur Pausan. in Bœotic. circa initium. Consimilis est huic apud Plutarchum in lib. de Superstit. collatio, quum inquit, ὁ Τειρεσίας ἐχρῆτο δυσχερῶς, μὴ βλέπων τὰ τέκνα, μηδὲ τὰς συνήθεις· ὁ δὲ Ἀθάμας μείζονι, καὶ Ἀγαύη, βλέποντες ὡς λέοντας καὶ ἐλάφους. Id est, *Magno Tiresias dolore affectus fuit, quod liberos & familiares videre non potuit: at multo majori Athamas & Agave, qui liberos suos, ut leones & cervos aspexerunt.* Euripides in Bacchis Actæonem a canibus laceratum esse dicit: quia

—— κρείσσων δὲ κυνηγίαις
Ἀρτέμιδος εἶναι κομπάσαιτο, καὶ ὀργάσιν.

Id est,

—— *prætulerit se venationum*
Peritia Dianæ passim in nemoribus.

V. 119. Ὦ ἑταῖρε] Pallas consolatur amicam Chariclo, promissione majorum beneficiorum, quibus hanc oculorum jacturam compensare & resarcire velit. Pollicetur enim illi daturam se Tiresiæ vaticinandi artem, qua præditus multa sit oracula & præsagia tum apud posteros vivus, tum apud inferos post mortem editurus. Nam & Pindaro teste, Amphitruoni a Tiresia vaticinium fuit datum, hymno 1, Isthm. Ab eodem Liriope de Narcissi interitu præsagium accepit: & alii, de quibus mox. Respicit autem poeta ad physicam rationem, qua natura semper in altero supplere quod in uno deest, a philosophis traditur. Quod in cæcis videre est, in quibus natura oculorum & visus orbitatem ingenii vigore & acumine compensat. Videmus enim cæcos plerosque solertes & ingeniosos esse, eaque interdum præstare quæ a visu præditis præstari vix possent. Exemplo sunt Homerus & Didymus, quorum ille poemata cæcus confeciisse, hic mathematicas disciplinas visu orbatus didicisse traditur. Cujus rei (quemadmodum Plato in Phædone scriptum reliquit) & hæc causa est, quod mens secclusis oculis & auribus, adeoque toto corpore, quibus anima perturbari solet, ipsa sola & sincera rerum veritatem inquirit & contemplatur. Qua quidem de causa Democritus philosophus luminibus oculorum sua sponte se privavit: quia existimaret cogitationes commentationesque animi sui, in contemplandis naturæ rationibus vegetiores & exactiores fore, si eas videndi illecebris & oculorum impedimentis liberasset, teste Gellio l. 10. Noct. Attic. c. 17.

V. 123.

V. 123. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας] Cicero de Divinatione, omnem divinationem summatim in duas partes dividit: furorem, quem in affiatis, enthusiastis & engastrimythis cernimus: & in artem, ut in auspiciis, auguriis, somniorum interpretatione, & fulgetrorum peritia. Idem disputat utrum divinatio scientia sit, necne. Quod dubitanter affirmat Aristoteles in Libello de memoria, εἴτε δ' ἄν (inquiens) τῇ ἐπιστήμῃ τὴς ἐλπιστικὴ, καθάπερ τινὲς φασιν τὴν μαντικήν. De augurandi scientia, quam hic Callimachus Tiresiæ attribuit, vide Cic. l. 1. de Divin. Livium l. 1. Dionys. Halicar. l. 2. Val. Max. l. 2. c. 1. Ovid. 4. Fast. Plutarch. in Problem. Fenestellam c. 4. de Sacerd. Rom. Pomp. Læt. c. 5.

V. 125. Πολλὰ δὲ Βοιωτεῖσι] De oraculis quæ Thebanis a Tiresia data sunt, lege Stat. l. 4. Thebaid. Pausan. in Bœot. Sophoclem in Antigone, & Euripidem in Phœnissis & Bacchis. Pindarus item 1. hymno Nem. oraculum Tiresiæ recitat, quod Amphitruoni is dederit. Vide locum circa finem hymni. Per Labdacidas autem Eteoclem & Polynicem intelligit, Oedipi filios, a Labdaco proavo sic dictos. Fuit enim Labdacus pater Laji, patris Oedipi, ut videre est ex principio Phœniss. Eurip. qui in eadem tragœd. Eteoclem & Polynicem Λαβδακίδας πολυμόχθες nominat.

V. 127. μέγα βάκτρον] Apud Sophoclem, puero ductore: apud Euripidem, filia, vice baculi, utitur Tiresias. Ita enim puellam alloquitur,

Ἡγοῦ πρόπαροιθε θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυδρόταισιν ἄστρον ὥς.

Id est,

Præcede filia ductrix. nam cæco pedi
Oculus meo es, perinde ut nautis sidera.

V. 129. Καὶ μόνῳ, ἔυτε θάνῃ] Tiresiam inter mortuos solum sapere, Homerus 11. lib. Odyss. Lucian. ἐν νεκυικοῖς, Strabo 16, Geograph. Statius 11, Thebaid. Plutarchus l. 9, Sympos. & Sophocles his versibus testatur, tametsi de vivo:

Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπῳ μόνῳ.

Id est,

Divinum nunc huc adducunt vatem, cui
Innata veritas homini vel unico est.

V. 130. τίμιος ἀγεσίλᾳ] Pro ἀγεσίλᾳ (ut communis omnium exemplarium habet lectio) repono (salvo tamen cujusque judicio) ἀγεσίλεω. Dictus est enim Plutus Ἀγεσίλεως, διὰ τὸ ἄγειν τὺς λαὺς, quod populos ad se in tartarum abducat. ut ex Lactantio & Athenæo probat Lil. Gyrald. & Cœlius Rhodigin. lib. 10. cap. 18.

V. 131. τὸ δ' ἐντελὲς ὦ κ' ἐπινεύσῃ] De nutu quo omnia confirmat Jupiter, ipse apud Hom. lib. 1. Iliad. hæc pronuntiat,

Τῶτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ. ἐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ἔ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Vir-

Virgil.

Annuit, & totum nutu tremefecit olympum.

V. 134. μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε] Ab admiranda nativitate Minervam laudat, causam simul proferens cur idem nutu suo perficere possit quod Jupiter: nimirum, quia ex Jovis cerebro prognata sit. Pindarus εἴδει 7, Olymp. Palladem ænea bipenne armatam, e Jovis vertice erupisse fingit, adeoque altum clamasse, ut cælum & terram perterrefecerit. Idem fere Apollon. Rhodius, l. 4, Argon. affirmat. Ovid.

Sancta Jovem Juno, nata sine matre Minerva,
Officio doluit non eguisse suo.

Lucian. omnium deorum contemptor, in dialogis Mercurium cum securi adstantem fingit, qua cerebrum Jovis diffindere jubetur. Eo facto armata Pallas exiluit. Hesiodus tamen in Theog. filiam Jovis ex Prudentia susceptam facit. At Herodotus l. 4. in Melpom. Minervam Jovis & Tritodinis filiam ab Afris & dici & credi, memoriæ prodidit. Quod ipsum Pausan. in Atticis refert.

V. 137. ἀλλὰ δέχεσθε] Epilogus exhortatione & consueta salutatione Palladis constat: cui Argiæ curam & tutelam committit. Est autem τῶργος pro τὸ Ἄργος.

ANNOTATIONES IN HYMNUM SEXTUM, qui est in CERERE M.

V. 1. Τῶ καλάθω κατιόντος] Laudaturus Cererem poeta, initio docet qua animi attentione & reverentia sacra ejus peragere conveniat. Deinde errores Cereris, quibus in quærenda Proserpina agitata fuit: tum ejusdem inventa, humano generi ad vitam degendam pernecessaria, breviter perstringit. Ut autem alii ab impietate deterreantur, & ad amorem religionemque Cereris excitentur, Erysichthonis famem persequitur, quem impietatis causa, propter lucum violatum, severissime a Cerere punitum esse ostendit. Qua quidem in di-

digreſſione maxima pars hymni conſumitur. Poſtremo oratione ad matronas Θεσμοφοριαζουσας converſa, quid a Cerere petendum ſit, docet, quaſique precationis formulam præſcribit.

Ibid. Τῷ καλάθῳ] Sacra Cereris in caniſtris ſeu ciſtis operta, duæ virgines capitibus impoſita, die feſto in templum Cereris Eleuſiniæ deferebant: in quarum altera flores, in altera ſpicæ inerant: & per has quidem, æſtas, per illas autem ver denotabatur. Virgines, Canephoræ dicebantur: Cic. in Verr. 6. Simili ritu eadem dea apud Catinenſes in Sicilia colebatur, ut teſtis ibidem eſt Cic. Nec diſpari apud Romanos: quem ab Athenienſibus eo delatum eſſe, idem affirmat, pro Corn. Balbo, & L. Flacco. Hujus conſuetudinis meminit Euſeb. l. 2. Præparat. Evangel. Fuerunt & Palladi ſuæ apud Athenienſes ciſtiferæ, de quibus meminit Pauſan in Attic. & Ovid. 2. Metam. ſic,

Illa forte die caſta de more puellæ
Vertice ſuppoſito feſtas in Palladis arces
Pura coronatis portabant ſacra caniſtris.

Tibull. lib. 1, eleg. 7,

Et levis occultis conſcia ciſta ſacris.

Dianæ pariter Canephoras ſuas fuiſſe, ex illo Theocriti patet, 2. Idyllio,

Ἦνθ' ἁ τῶ ὑοῦ ἁλοιο καναφορῶ ἄμμιν Ἀναξὼ,
Ἄλσω ἐπ' Ἀρτέμιδος.

Id eſt,

Venit & Eubuli nobis, onerata caniſtro,
In nemus hoc Triviæ, virgo præſignis Anaxo.

Sed & Baccho ciſtiferas fuiſſe, & canephoria olim inſtituta, tum Virgil. in 1. Georgic. innuit, quum vannum Jacchi myſticam vocat, tum apertius declarat in Argonaut. Catullus, quum inquit,

Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis,
Orgia quæ fruſtra cupiunt audire profani.

Vide etiam Theocrit. in Lenis, meminit horum Cereris ſacrorum etiam Auguſtinus, l 7. Civitat. Et Apul. l. 6. Metam. copioſius.

Ibid. ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες] Matronæ ſequebantur has virgines cum facibus & tædis ardentibus: quia & ipſa Ceres raptam Proſerpinam noctu accenſis facibus quæſierat: ut ex Ovidio & Claudiano patet. Reliqua ſacra per noctem a ſolis fœminis, tam occulta & arcana fiebant, ut proverbio locum fecerint: quo dicebatur, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. Vide Ariſtoph. in Theſmophor. Suidas has virgines Erichtonio regnante inſtitutas fuiſſe, ex Philochoro probat.

V. 3. χαμαὶ Θασεῖσθε βέβαλοι] A ſacris profani & improbi arcebantur: in quibus illud præcinebatur, ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἀλιτρός, id eſt, *procul o procul impius omnis.* Et Lucian. de Sacrificiis, inquit, ἢ τὸ μὴ ἀφ' ὑγροῦ μιμα φησὶ, μὴ παρίεναι ἔσω ἀβεβήλαντησίων ὅσις μὴ καθαρὸς ἐς τὰς χεῖρας. Eſt autem Θασεῖσθε pro Θεάσεσθε.

V. 5. Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ] Repetendum τὸ βέβηλοι ἀπὸ κοινῦ. Fœminæ certe ac matronæ, ut mundiores ad Eleuſinia ſacra & Theſmophoria accederent, aliquantiſper a maritorum conſuetudine abſtinebant,

Perque novem noctes Venerem, tactusque viriles,
In vetitis numerabant,

Ovid. 10. Metam. Refert Liv. lib. 31. ab urbe, *duos juvenes Acarnanes, tanquam ob infandum scelus, interfectos fuisse, quod per dies initiorum, quum initiati non essent, imprudentes religionis, cum cætera turba ingressi fuerant templum Cereris. Atque hæc causa & initium belli fuit inter Philippum Macedonem & Athenienses.*

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Impudicæ mulieris notatio, quæ capillos aut dispergit, aut fuco meretricio perfundit: quum honestæ virgines ac matronæ neutrum faciant. Scribit item Plin. lib. 23. cap. 9, *matronas, in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, foliis agni cubitus sibi sternere.*

V. 6. Μηδ' ὅκ' ἀφ' ἀυαλέων] Sententia hujus loci est ista, μηδ' (subaud.) ἀυγαζέσθω τὸν κάλαθον, pro μὴ παραγινέσθω, ὅπερ ἂν ἀπὸ στομάτων πτύωμεν, A sacris Cereris etiam id absit quod expuimus ore jejuno. id est saliva, κατὰ περίφρασιν. vult enim omnia immunda & omnes sordes ab Eleusiniis sacris remota esse.

Ibid. ἀφ' ἀυαλέων] Nam in Cereris sacris Atticæ mulieres, Ægyptiarum more, a cibis abstinebant, humique jacebant: Cererem repræsentantes, quæ & ipsa Proserpinam quærens, ob luctum perditæ filiæ, jejuna & impasta fuit. Atque hoc jejunium poeta κατὰ συλλογισμὸν per aridas fauces & jejuna sputa denotavit.

V. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Nam vespertino tempore Canephoræ deferebant calathum, in curru ad templum Cereris prodeuntes: ipsaque dein sacra noctu agebantur. Est autem πανίκα pro πηνίκα, id est ὅτε.

V. 9. Ἁρπαγίμας κώρας] Pro ἀφηρπαγμένης κούρας. De Proserpina loquitur, quam a Plutone raptam, undique terrarum Ceres quæsivisse a poetis traditur. Quod argumenti genus Claudianus tribus libris de Raptu, Ovid. 5. Metam. & 4. Fast. Diodor. Sicul. lib. 6 cap. 2. Cic. 5. & 6. Verr. persequuti sunt.

V. 10. Πότνια, πῶς σε δύναντο] Errores quibus ab uno loco in alium delata fuit Ceres, dum filiam quæreret, percenset. Φέρεν pro φέρειν, Dorice. Μέλανες iidem, opinor, qui a Latinis Nigritæ appellantur, populi Africæ, finitimi Gætulis & Mauritanis. De hortis Hesperidum in Mauritania lege Plin. l. 5. c. 1. Solin. c. 27. Hesiod. in Theog. De iisdem lege Virgilium Æneid. l. 4. & Lucianum lib. 9. Qui mythologiis delectantur, non inepte, meo judicio, quæ de hortis Hesperidum poetæ fabulantur, itemque de aureis malis, virginibus & dracone, ad paradisum referunt, in quo primi parentes Ada & Heva, horti custodes, antiqui draconis fraude decepti, malo aureo arroso & se & totum genus humanum in æternum exitium præcipitarunt. E quo, Christi, veri Herculis, beneficio & auxilio denuo erepti sumus: quandoquidem is draconem antiquum, qui est diabolus, conculcavit. hoc est, vi & potentia, qua valebat, spoliavit. Possunt etiam per aurea Hesperidum mala, Punica intelligi, quæ aurei coloris esse apparent. Hesperidum mala donare, de eo qui magna & splendida largitur: proverb. apud Erasmum.

Sed

Sed ad Cererem redeo, quam poeta in quærenda filia omnes nationes & terrarum extimas oras perlustrasse ostendit. Quod ipsum Ovid. quoque 5. Metam. sic testatur,

Quas dea per terras & quas erraverit oras,
Dicere longa mora est: quærenti defuit orbis.

Et,

Solis ab occasu, solis quærebat ad ortus.

V. 12. Οὐ πίες, οὔτ' ἄρ' ἔδες] Ibidem Ovid.

Fessa labore sitim conceperat, oraque nulli
Colluerant fontes.

Et Claudianus lib. 3.

Accingar lustrare diem: per devia rerum
Indefessa ferar: nulla cessabitur hora:
Non requies, non somnus erit: &c.

V. 13. Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην] *Achelous, Græciæ fluvius celeberrimus, qui e Pindo Thessaliæ monte oriens, Ætoliam ab Acarnania dividit, & duobus alveis per fines Perræbiorum in sinum Maliacum defluit.* Plin. l. 4. c. 1, Strabo, l. 10. ubi & fabula de Acheloo ab Hercule victo recitatur & exponitur, quæ eadem apud Ovid. 9. Metam. extat. Dicitur autem ἀργυροδίνης a nitido & albo aquarum colore: vel a Galactite lapide, qui in ipso invenitur. de quo vide Solinum, c. 7.

V. 14. ἀενάων ποταμῶν] Fluvii ἐπιθετικῶς dicuntur ἀένναοι, quasi perennes, ac perpetuo fluentes. Vide Aristot. l. 1. Meteorol. c. 13.

V. 16. Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ] Omnium quæ mihi videre licuit exemplarium lectio hunc versum ita habuit,

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί.

quem ego, ut corruptum, ex Pausania & Nicandro sic restitui ut in contextu hymni legitur. Ita enim Pausanias in Atticis, apud Eleusinios Triptolemi ædes est, Propylææ Dianæ, & Neptuni patris: puteus, quem Callichorum appellant, ubi primum chorum Eleusiniorum fœminæ instituerunt, & deam cantu veneratæ sunt. Nicand. in Theriacis,

Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ πὲρ ἀπεχθέα βρύγματ' ἔασιν
Ἀσκαλάβου· τὸν μὲν τ' ἐρέει φάτις οὕνεκ' Ἀχαιὴ
Δημήτηρ ἔβλαψεν, ὅθ' ἅψεα σίνατο παιδὸς
Καλλίχορον περὶ φρεῖαρ· ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο περίφρων.

Id est,

Pone venenosus stridorem stellio dirum
Edit, cui fama est Cererem nocuisse Pelasgam;
Quum pueri in talem convertit membra figuram,
Callichorum ad puteum: Celei quo tempore conjux
Hospitio caulæ divam Metanira recepit.

Alias καλλίχορος amœnum significat: ut apud Hom. Odyss. 11,

Πυθώδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

De Enna autem, quæ civitas est in umbilico Siciliæ, Cereris nobili templo celebratissima (a qua ipsa Ennæa dicitur) consule Strab. lib. 6.

Geogr. & Ciceronem Actione 6, & 7, in Verrem. Eandem Stephanus a Syracusiis conditam refert. De eadem Ovid. 4. Fast.

V. 17. Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες] Est ἀποδίωξις, qua res tristes & lacrymosas a solenni Cereris sacrificio rejicit, proponens se de iis dicturum quæ Cereri lætitiam & voluptatem conciliarunt. ut quod fruges, & artem frumentandi ac triturandi invenit: quod leges hominum vitæ salutares reperit, quod impios sui contemptores, qualis Erysicthon Thessalus fuit, debita pœna affecit. &c. Dicta autem est Ceres Δηὼ, ἀπὸ τοῦ δήειν, id est, *ab inveniendo*: quoniam legum & frugum inventrix est. vel ἀπὸ τοῦ δαίειν, id est, *a scindendo*, quia terram aratro scindere docuit. Ovid. 6. Metam. Proserpinam *Deoïda* vocat, quasi Deus & Cereris filiam.

V. 18. τέθμια δῶκε] Ceres a legibus quas condidit, θεσμοφόρος, legifera: & sacra quæ illi fiunt, θεσμοφόρια dicuntur. Fertur autem prima Ceres leges tulisse: quod prima homines a victu ferino & glandibus, ad aliquam vitæ societatem & terræ cultum revocarit. Qua de re vide Ovidium, Fast. 4, & Metamorph. 5. vide etiam Orpheum in Thymiamate Cereris. vide etiam Virgilium, 1. Georg. & Ciceronem 7. Verr. itemque Isocratem in Panegyrico: & Plinium l. 7, c. 56.

V. 20. καὶ ἐν βόας ἧκε] Pro ἐνῆκε. Non modo serendi & metendi rationem hominibus ostendit Ceres, sed etiam triturandi, frumentumque e paleis secernendi viam docuit. Nam inutilis foret satio & messis, nisi homines panem ex frumentis conficere edocti essent.

V. 21. Ἀνίκα Τριπτόλεμος] Triptolemus, Celei regis Eleusiniorum, & Metaniræ filius, quem Ceres paterni hospitii memor, agriculturam docuit: currui impositum, qui alatis serpentibus trahebatur, per totum orbem dimisit, ad usum frumentarium mortalibus indicandum. Vide Ovid. 4. Fast. Virgil. 1. Georg. Pausan. in Atticis.

V. 22. Κάλλιον, ὡς ἵνα καί τις] Digreditur in historiam Erysichthonis, quem horribili fame propter lucum Cereris violatum, extinctum esse tradit: ut alii hoc exemplo admoniti & edocti, pietatem colere, & non temnere divos addiscant. Idem argumentum Ovidius Callimachum imitatus, l. 8. Metamor. elegantissimis versibus pertexuit.

V. 24. Οὔπω τὰν Κνιδίαν] Descriptio est nemoris ab Erysichthone excisi & violati, sumpta ab antiquitate, conditoribus Thessalis, loco seu situ, & aliis attributis. Ostendit autem nemoris antiquitatem, ex eo quod conditum sit antequam Pelasgi e Thessalia in Cnidiam commigrassent. quod factum est duce Triopa. Cnidios enim, Thessalorum colonos fuisse, & a Triopa Cnidum esse conditum, Pausanias in Phocaicis testatur. Et Stephanus de Dotio (cujus hic fit mentio) hæc scribit, Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι. Verisimile est igitur Triopam aliquandiu tenuisse Cnidum, & postea reversum esse in Thessaliam: quo tempore Erysichthon istum lucum succidit.

Ibid. τὰν Κνιδίαν] Cnidi meminit Strabo l. 4, Geogr. Est autem urbs insignis in extremo cornu peninsulæ, Cariæ adhærentis, sacra Veneri: ut patet ex Horatio, Ode 30, l. 1, Carm. Vide Melam l. 1, c. 16.

Ibid.

Ibid. Δώτιον] Campi Dotii mentionem facit Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 9.

V. 25. Πελασγοὶ] Theſſaliam fuiſſe etiam Argos Pelaſgicum dictam, docent Strabo & Plinius.

V. 26. Δένδρεσιν ἀμφιλαφὲς] Alia commendatio nemoris a partibus, & adjunctis: videlicet denſitate & varietate arborum, flumine permeante, deaque Cerere, cui hoc nemus conſecratum erat. Cæterum hunc locum, præter Ovidium etiam Lucanus lib. 3. imitatus eſt: ubi lucum Teutatis in Gallia a Cæſare violatum refert, & arbores ex illo cæſas, ad claſſem contra Maſſilienſes conficiendam tradit. Ejus luci deſcriptionem ibi vide.

V. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ] De lacu Bœbeide, cujus & Pindarus 3. Pyth. meminit. Strabo prope campum Dotium defluere in 9. Geogr. refert.

V. 29. ἐξ ἀμαρᾶν] Verſus quem ex Homero citavit interpres, l. 21, Iliad. ſic extat integer,

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

V. 30. Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον] Eleuſis Atticæ civitas, in qua ſacra Cereris Theſmophoria quotannis peragebantur: de quibus Pauſanias in prioribus Eliacis hæc refert, *Multa ſane habet Græcia quæ vel ſpectentur vel audiantur cum admiratione. ſed omnium accuratiſſime, divinitus religione imbutis animis, Eleuſinia initia & Olympici ludi celebrantur.* Ab Eleuſine ſacra Cereris Eleuſinia, & ipſa mater Eleuſina a Virgilio dicta eſt. Plura de Eleuſine Strabo l. 9. Plin. l. 4 c. 7. Triopion vero, Cariæ civitas, a Triopa patre Eryſichthonis dicta, autore Stephano. Herodot. in Clio Triopium Cnidiorum in Caria regionem facit. Idem in Melpomene promontorium appellat Triopium. Theocriti ſcholiaſtes Τρίοπον Cnidi promontorium eſſe, in 17, Idyll. annotavit, a Triope, rege Co, denominatum.

V. 31. Ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν] Impietatis Eryſichthoniæ cauſa fuit malus hominis genius, & ira dei. Nam deo offenſo & irato homines ſibiipſis relicti, atrociſſimis ſe contaminant peccatis, quibus interitum ſibi ſponte ſua accerſunt.

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.

Pindarus 3 εἴδει Pythiorum de Coronide ait,

δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψας ἐδαμά-
σατό νιν.

Id eſt,

Malus genius
Ad perniciem impellens, ever-
tit eam.

Triopides autem & Triopejus dicitur Eryſichthon a Triopa patre rege Theſſaliæ.

V. 32. ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος] Per hypallagen iſta dicuntur, pro Ἐρυσίχθων χείρονος βουλῆς ἥψατο: ut qui

— numina divum
Sperneret, & nullos aris adoleret honores.

V. 37. Ἧς δὲ τις ἄιγειρος] Versus hos Ovidius sic transtulit,

Stabat in his ingens annoso robore quercus,
Una nemus: vittæ mediam memoresque tabellæ
Sertaque cingebant, voti argumenta potentis.
Sæpe sub hac Dryades festas duxere choreas. &c.

V. 42. Αὐτίκα Νικίππῃ] Hunc locum Virgil. 7, Æneid. sic expressit, paulo tamen liberius,

— in vultus sese transformat aniles,
Et frontem obscœnam rugis arat, induit albos
Cum vitta crines: tum ramum innectit olivæ.
Fit Chalybe Junonis anus, templique sacerdos.

Ovid. Metamorph. 3,

— simulavit anum, posuitque ad tempora canos,
Sulcavitque cutem rugis, & curva trementi
Membra tulit gressu: vocem quoque fecit anilem:
Ipsaque erat Beroe, Semeles Epidauria nutrix.

V. 43. γεύτο δὲ χειρὶ] Ab habitu sacro, quo Cereris Melissæ utebantur. Gerebant enim spiceas coronas (quas hic στέμματα vocat) & papavera: quæ Cereri sacra erant, vel propter seminum feracitatem, vel quod Ceres papaverum beneficio somnum recuperasset, quem ob filiæ luctum pene omnem amiserat. Theocritus in fine Thalysiorum,

— ἁ δὲ γελάσσαι,
Δρᾴγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχουσα.

Interpres ibidem, τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἀστάχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. Cæterum clavis ab humero suspensa, silentii fuit signum, quod quum sacra Cereris arcana essent, ea eliminare & divulgare non liceret. Id quod Sophocl. in Oedipo Colon. innuere videtur; inquiens,

Οὗ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
νοῦνται τέλη θνατοῖσιν
Ὧν καὶ χρυσέα κληῒς ἐπὶ γλώσσα
Βέβακεν προσπόλων Ευμολπιδᾶν.

Id est,

Ubi antistites venerandæ Cereris
Fovent mysteria mortalibus:
Quarum & aurea clavis in lingua
Constitit, sacerdotum Eumolpidarum.

Hinc Apulejus l. 6. Metam. *Et cætera* (inquit) *quæ silentio tegit Eleusis, Atticæ sacrarium.* &c. Justinus l. 5, Alcibiadem *Athenis insimulatum* scribit, quod *mysteria Cereris, initiorum sacra, nullo magis quam silentio solemnia, enuntiarit.* Cui & Plutarchus in vita ejusdem consentit. Aristophanes quoque in Nubib. ἄῤῥητα ἱερὰ, Cereris sacra dixit. Nam (ut Tertullianus tradit) *mysteriis omnibus silentii fides adhibetur.* Papaver autem, quod inter cætera Cereris mysteria ferebatur, signum erat fertilitatis, ut diximus.

V. 46.

V. 46. Τέκνον, ὅτις] Ovidius nymphæ dryadis sonum ex arbore convulsa auditum esse fingit, quæ Erysichthonem ab impio cœpto dehortata sit. ὅτις pro ὅςις, & ὅςις pro ὅτι.

V. 50. χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν] Venusta comparatione vultus Gorgonei atrocitatem depingit, quæ a sævientis leænæ truci aspectu, quo venatorem intuetur, desumpta est: quam Plinius l. 8. c. 16, his verbis describit, *Quum pro catulis fœta dimicat, oculorum aciem traditur defigere in terram, ne venabula expavescat.* &c. Hectoris vultum σκυθρωπὸν ἢ γοργώπιδα, Homerus alibi sic repræsentat,

Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ ςόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσερῇσιν ὑπ' ὀφρύσι.

Cæterum Tmarus, qui & Tomarus dicitur, mons est Thesprotiæ: de quo Strabo in fine 7. Eundem in Dodone collocat Plin. l. 4, c. 2.

V. 54. ᾧ ἔνι δαῖτας] Qui Erysichthonem res suas per luxuriam & gulam profudisse, & postea ad mendicitatem redactum, per sordes victum quæsivisse tradunt, non male sentiunt. Nam & voracem helluonem fuisse hinc constat, & rebus omnibus absumptis, vicos & compita peragrasse, infra dicetur. Est enim hæc quasi merces lurconum & comedonum, ut rebus maternis atque paternis fortiter absumptis, scurræ vagi habeantur, nec certum præsepe teneant: ut Horatianus ille Mænius suo exemplo declarat.

V. 57. γείνατο δ' ἁ θεῦς] Virgilius hunc locum 7, Æneid. imitatus est: cujus verba cum his conferantur. ἁ θεῦς, pro ἡ θεὸς, per συναίρεσιν, sicut infra τὰν θεῦν pro τὴν θεόν.

V. 59. Ὁι μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες] De calonibus & servis Cæsaris Lucanus l. 3, hæc,

Sed fortes tremuere manus: motique verenda
Majestate loci, si robora sacra ferirent,
In sua credebant redituras membra secures.
Ἀργαλέος γάρ τ' ἐςι θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι,

etiam Homero teste.

V. 61. ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο] Fatalem necessitatem nemo effugere aut declinare potest. Vere enim Sophocles in Antigone dixit,

Οὐκ ἔςι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Id est,

Fatale nemo devitare potest malum.

Est enim (ut vulgo dicitur) ingens telum necessitas. & scite Homerus Necessitatis clavum adamantinum dixit. Elegans quoque apud Herodotum l. 8, Andriorum jocus est: a quibus quum Themistocles pecuniam postulasset, & negantibus Andriis dixisset: duobus Athenienses numinibus fretos esse, Suadela & Necessitate: responderunt ipsi, καὶ θεοὺς δύο ἀχρήςους οὐκ ἐκλιπεῖν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' ἀιεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην· καὶ τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας Ἀνδρίους, οὐ δώσειν χρήματα. Id est, *Duos quoque Andriis deos esse, quanquam inutiles, qui nunquam terra eorum excedant, sed semper inhabitent, Inopiam & Impossibilitatem: quibus numinibus obnoxios Andrios pecuniam non daturos.*

V. 63. Ναὶ ναί, τεύχεο δῶμα] Sarcasmus, quo Erysichthoni insultat, comminationem κατὰ τὸ βίαιον in eum retorquens: sicut Alecto apud Virgilium,

En ego victa situ: quam veri effœta senectus
Arma inter regum falsa formidine ludit.

V. 66. ἄγχιστον ἔμβαλε λιμὸν] Impietatem famis & penuriæ causam esse recte sentit Callimachus: id quod sacrarum literarum testimoniis, & prophetarum comminationibus notius est quam ut multis confirmari verbis oporteat: unde etiam Hesiodus,

Τοῖσι δὲ ὀρανόθεν μὲν ἐπάγαγε πῆμα Κρονίων,
Λοιμὸν ὁμῶς καὶ λιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

Quod Phigalensium exemplo Pausanias in Arcadicis demonstrat: quos fame & agrorum sterilitate punitos fuisse ostendit, quod statas cæremonias & consueta Cereris sacra neglexissent. Est autem omnium miserrima mors, inedia confici, & fame contabescere: quemadmodum Homerici hi versiculi indicant,

Πάντες μὲν θάνατοι σύγεροὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἰκτίστου θανέειν, καὶ πότμων ἐπισπεῖν.

Id est,

Omnes sunt mortes miseris mortalibus ægræ,
At perisse fame fatali, ægerrima mors est.

V. 68. Σχέτλιος ὅσα πάσαιτο] Famem & βελιμίαν Erysichthonis, Callimachum imitatus Ovidius, elegantissimis versibus expressit: quos integros, quum sint commentarii vice, huc apponere libuit:

Lenis adhuc somnus placidis Erysichthona pennis
Mulcebat, petit ille dapes sub imagine somni:
Oraque vana movet, dentemque in dente fatigat,
Exercetque cibo delusum guttur inani:
Proque epulis tenues nequicquam devorat auras.
Ut vero est expulsa quies, furit ardor edendi,
Perque avidas fauces immensaque viscera regnat,
Nec mora, quod pontus, quod terra, quod educat aer,
Poscit: & appositis queritur jejunia mensis,
Inque epulis epulas quærit: quodque urbibus esse,
Quodque satis populo poterat, non sufficit uni.
Plusque cupit quo plura suam demittit in alvum.
Utque fretum recipit de tota flumina terra,
Nec satiatur aquis, peregrinosque ebibit amnes:
Utque rapax ignis non unquam alimenta recusat,
Innumerasque faces cremat: & quo copia major
Est data, plura petit, turbaque voracior ipsa est:
Sic epulas omnes Erysichthonis ora profani
Accipiunt poscuntque simul: cibus omnis in illo
Causa cibi est, semperque locus fit inanis edendo.

V. 70. Τόσσα Διώνυσον] Non fame tantum, sed siti etiam Erysichthonem pressum esse inquit. Nam eundem Baccho invisum esse tradit, quem

quem Ceres odit. Qua de causa communia sacra Baccho & Cereri apud Eleusinios peracta esse, nonnulli tradunt.

V. 72. Οὔτέ μινύϊς ἐρώνως] Parentes Erysichthonis de filii famelici gula inexplebili & insaturabili inedia conscii, eum domi retinuerunt, neque ad publicos congressus admiserunt: sed ab omnibus conviviis, nuptiis, ludis, & ubicumque honesti juvenes conveniebant, prudenter removerunt. Sunt enim turpes liberi parentibus opprobrio, & honestam alioqui majorum suorum existimationem, infamem reddunt.

V. 74. Ἦθον Ἰτωνιάδος] Iton, Thessaliæ civitas, a qua Itonia Minerva, cujus in ea templum fuit, ut Strabo l. 9. tradit. Pausanias templum Itoniæ Palladis inter Pheras & Lariſſam collocat, in Att. Vide Gyrald.

V. 75. Ὀρμιδίδᾳ] Patronymicum, quasi Ormenii filii. Phœnix apud Homerum,

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Id est,

Qualis eram Grajis primo digressus ab oris,
Quum fugerem Ormenidæ genitoris Amyntoris iram.

Fuit & Ctesius Ormenides pater Eumæi: de quo Odyss. 15. At de Polyxo Tlepolemi conjuge vide Pausaniam in Lacon. Eam tamen ab hac diversam esse censeo. Asterionem quendam inter Argonautas recitat Orpheus,

Ἦλυθε δ' Ἀκτορίων Ἴλαι παῖς Ἀκτορίωνος,
Τρηχείην Ὀπόεντα λιπών.

Id est,

Venit & Actorion Ilo satus Actorione,
Saxosum linquens Opoenta.

sive idem cum hoc Actorione, sive alius is fuerit. Alios duos Actorionis cognomento Moliones, Neptuni filios apud Homerum Nestor lib. 11. Iliad. nominat.

V. 76. Οὐκ ἐνδεῖ] Matri, tanquam versutæ mulieri, merito has fallendi & dissimulandi partes attribuit.

Δεινὰ γὰρ ὦ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας,

ut ait Eurip.

Ibid. Κραννῶνα βέβηκεν] Crannon (quæ & Cranon a Stephano dicitur) civitas Thessaliæ, ad quam Athenienses victi sunt a Cratero. Vide Strabonem l. 9. Geogr.

V. 82. Πίνδου ἀν' ἐυάγκειαν] De Pindo & Othry montibus Thessaliæ, lege Strabonem ibidem, & Plin. lib. 4. cap. 7.

V. 89. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης] Similitudinibus famem Erysichthonis amplificat: quas Ovidius imitatione expressit, ut ex supra adductis versibus patuit.

V. 94. Κλαῖε μὲν ἀ μάτηρ] Omnes domestici miseriam filii herilis deplorarunt, & afflicto Erysichthoni condoluerunt,

— ὀικτρὰ γὰρ τὰ δυσνυχῆ (ut inquit Euripides)
Βροτοῖς ἅπαντι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.

Et chorus apud Æschylum, Prometheum sic consolatur,

τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ
Τάδ' ἐπιχαρῆ; τίς οὐ ξυναχαλᾷ κακοῖς
Τεοῖσι;

Id est,

Quis tam duri sit cordis inter deos etiam,
Qui his delectetur? quis non potius condoleat malis
Tuis?

V. 98. Ψευδοπάτωρ, ἰδὲ τόν δε] Precatio est desperabundi patris, ac nimio dolore superati, tandemque fortunæ adversæ succumbentis: qua quidem humani ingenii imbecillitas delineatur. Solent enim perversi homines plerunque infortunii sui causam in deos rejicere, eosque injustitiæ accusare, quando rebus adversis premuntur: sicut Lucanus, dum causam armorum civilium inquirit, impie canit quod

pacem excusserit orbi
Invida fatorum series.

Nec magis pie illud ab eodem dicitur,

— servat multos fortuna nocentes,
Et tantum miseris irasci numina possunt.

Quanto rectius Theocritus,

Οὐκ ἐπιμωμητόν· μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Id est,

Nemo reprendat magnorum facta deorum.

Quid ergo faciendum?

Χρὴ τολμᾷν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα·
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθονάτων.

V. 99. Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος] Triopæ parentes fuerunt Neptunus & Canace Æoli filia: cujus inter Heroidum epistolas apud Ovidium, una ad fratrem Macarium extat.

V. 102. Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος] Id est, Quamprimum hanc vivendi lucem & hoc solis jubar aspexit. Est enim Apollo nihil aliud quam sol, & jacula Apollinis, ejusdem radii, quos in homines spargit & projicit.

V. 106. Χῆραι μὲν μάνδραι] Egregia famis pictura. Ostendit enim, omnibus esculentis & poculentis absumptis, etiam bellicum equum, & felem domesticum (a quibus rebus homines plane abhorrent) devorasse. Quid enim homines in cibum & escam non convertunt, priusquam fame emoriantur? Famelici Xerxis milites arborum strictis frondibus, vaccarum more vescebantur, ut demonstrat Herodot. lib. 8. in Urania. Æolum & Persarum in urbe Sesto, quum ab Athenienſibus obsiderentur, ea fames fuit, ut funibus lectorum elixis pro cibo uterentur: ut idem in Calliope tradit. Quin & Potidæensium, in obsidione urbis, tam insignem fuisse famem, ut ne a carnibus quidem humanis abstinerent, Thucydides memoriæ prodidit. Qui famem Hierosolymitanam a Josepho descriptam perleget, is loci hujus luculentum habebit commentarium.

V. 111. Μέσφ' ὅτε μὲν] Fames Erysichthonis tantisper a domesticis suble-

ſublevata & ſuppreſſa fuit, uſque dum omnibus rebus abſumptis, nihil fuit reliquum: & ipſe inopia coactus, aliunde victum quærere & mendicare neceſſe habuit. Decet enim ut parentes liberorum, & liberi parentum ſeu miſerias ſeu vitia domi ſupprimant, & quantum in ipſis eſt, emendent: nec (ut alias fit) odioſe apud quoſvis traducant, aut eliminent.

V. 115. Ἀιτίζων ἀκόλους] Ovidius addit, Eryſichthonem, quum nihil ei reſtaret amplius, filiam ſuam Metram proſtituiſſe, quæ varias induendo figuras eluſerit amantes,

Præbueritque avido non juſta alimenta parenti.

V. 116. Δαμᾶτερ, μὴ τῆνος] Epiphonema poetæ ad Cererem, quo impios conſodales & profanos amicos averſo vultu deteſtatur: quoniam communi malorum odio ſæpe innocentes cum nocentibus pœnas pendunt: unde graviſſime a Phocylide præceptum eſt,

Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάασθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.

Id eſt,

Averſare malos: quoniam diſcrimine nullo
Sæpe luit pœnam bonus & ſceleratus eandem.

De clade Lacereæ ſic ſcribit inter alia Pindarus, Hymno 3, Pyth.

καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαύρων.

Vide proverb.

Malum vicinum, propter vicinum.

Pertinent huc etiam illa apud Horatium libro Carminum 3, Ode 2,

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces. vetabo, qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcanæ, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat faſelum.

V. 118. Εἴπατε παρθενικαὶ] Apoſtrophe ad θεσμοφοριαζούσας: quibus hymnum & precationis formam modumque præſcribit. Apud Ariſtophanem ἐν θεσμοφοριαζούσαις, eadem ratione præco introducitur, cujus vocem matronæ ſequuntur.

Χρὴ γὰρ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστεύεμεν θναταῖς φρεσὶ,

ut ait Pindarus.

V. 120. Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον] Sic legendum eſſe, non χ' ὥσαι, ut vulgatæ habent editiones, Cynthius me meus, Cruſius, admonuit, qui totum hunc locum diſtinguendo clariorem, ut & multos alios, mihi fecit: quum prius Delio natatore indigerem qui ſententiam aperiret. Utitur enim Callimachus hic comparatione, qua preces & vota matronarum cum ipſis cæremoniis & ritibus confert. Neque enim inania fuerunt ſpectacula, ejuſmodi ritus, ſed maximarum rerum ſymbola & myſteria. Nam albi equi, quibus Canephoræ in curru ad templum vehebantur, felicitatem & lætitiam deſignabant: quia candidus color læti ominis erat, ut niger, mali & triſtis. unde Ovid. Faſt. lib. 4.

Albæ

Alba decent Cererem: vestes cerealibus albas
Sumite, nunc atri velleris usus abest.

Iidem quatuor erant, quatuor anni partes designantes: quibus omnibus & singulis Cereris alimento mortales indigent. Calathus vero floribus & spicis refertus, anni fœcundi & fertilis erat indicium. Discalciatæ vero apertisque seu nudis incedebant capitibus, ut hoc ritu monerent, homines beneficio Cereris, & pedes & caput, etiam sine tegumentis, salva habere, potiusque amictu quam victu carere posse. Postremo cistæ auro refertæ opulentiam significabant, quæ ex Cerere & agricultura, tanquam optimo fœnore, ad mortales, præsertim ad agricolas, redit. Est igitur comparatio hæc omnino τρίκωλος, hoc est, trium membrorum, in quibus semper prius ὡς est προτακτικόν: posterius vero ὣς pro οὕτως, est ἀποδοτικόν.

V. 129. Μέσφα τὰ τᾶς] Præceptum fert, quo admonet mulieres, quibus ætatum discriminibus ad sacra Cereris frequentanda convenire eas oporteat. Erant enim aliæ initiatæ, aliæ non item: aliæ minorennes, aliæ natu grandiores & incessu tardiores: aliæ denique gravidæ, & fœtibus quos in utero gerebant oneratæ: ita ut longius cum expeditis virginibus & matronis progredi non possent. Vult ergo ut mulieres non initiatæ ad Prytaneum duntaxat calathum comitentur: initiatæ vero, seu Canephoræ, ad ipsam Cereris aram & effigiem accedant. Quæ vero vel ætatis vitio, vel uteri pondere impediantur & retardentur, eo usque procedant, quo pedibus suis deferri possint. Cæterum initiabantur virgines & matronæ quæ incorruptam pudicitiam servare decrevissent. Sicut meminit horum rituum Theocriti scholiastes: νόμος, inquiens, ἦν, Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν Θεσμοφόρια ταῦτα. παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἐπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. Id est, *Lex erat ut Athenienses quotannis Thesmophoria hæc celebrarent. Virgines mulieres, quæ vitæ erant integræ, solenni festivitatis die, sacros & legitimos libros capitibus suis imponebant, & tanquam supplicantes Eleusinem contendebant.*

V. 134. Χαῖρε θεὰ, καὶ τάδε] Epilogus hymni precatione constans, qua Cererem invocat poeta, ut Athenas in pace & felicitate tranquilla gubernet, omniumque rerum ubertatem & copiæ cornu subministret. Hom. in hymno Cereris,

Χαῖρε θεὰ, καὶ τήνδε σάου πόλιν ἄρχε δ' ἀοιδῆς.

Id est,

Salve diva potens, hymnosque urbemque tuere.

V. 137. ἵν' ὃς ἄροσο, κεῖνος ἀμάσῃ] Nam belli tempore ejectis colonis, qui terram ararunt, & sementem fecerunt, milites tanquam fuci sata demetunt, & aliorum laboribus perfruuntur. Unde voces audiuntur,

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has segetes? &c.

Orpheus item in Cereris thymiamate orat,

Ἔλθε

Ἔλθε μάκαρ, ἀγνὴ, καρποῖς βεβρυσα θαλείοις,
Εἰρήνην κατάγουσα, καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν·
Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμῶς δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

Id est,

Huc ades o frugum messisque uberrima mater,
Et pacem largire tuis, legesque sacratas:
Divitiasque & opes, vitamque tuere salubrem.

Ovid. 4. Fast.

Pace Ceres leta est: & vos orate coloni
Perpetuam pacem, pacificumque ducem.

Plura qui voles, Aristophanem in Pace legas.

HENRICI STEPHANI EPIGRAMMATA DE CALLIMACHO,

& ad Callimachum, super his Nasonis versibus,

Battiades toto semper cantabitur orbe.
Quanvis ingenio non valet, arte valet.

I.

Non satis ingenio Nasone es judice promptus,
Summo inter vates qui fuit ingenio.
Quid nobis de te est aut de Nasone putandum?
Judicium deest huic, ingeniumne tibi?

II.

Callimache, ingenio te Naso valere negavit,
Sivit & a sera id posteritate legi.
Carmina non equidem tua legerat omnia Naso,
Legerat hæc oculo vel properante nimis.

III.

Nasonis verax est si censura poetæ,
Haud tua Musa viget dotibus ingenii.
Naso nimis rigidus nobis an censor habendus?
Ingenium & vulgus quod vocat, esse negat?

IV.

Naso tua ingenii non sat putat esse Camœna,
Et tanquam haud dubitans hoc canit ille palam.
Te Naso tunc est ex se metitus, opinor,
Nescius ingenii plus satis esse sibi.

V.

Nasonem, ingenio quum te præstare negaret,
Ex se metiri te voluisse puto.
Mensuram ingenium sed quod superaverat omnem,
Mensuræ quisnam vellet habere loco?

VI.

Battiade, arte quidem te Naso valere fatetur,
Ingenio sed te Naso valere negat.
Ah, quam Naso tua laudem non invidet arti,
Ingenio cur hanc invidet ille tuo?
Anne, quod ingenii est, hoc arti adscribere mavult?
Datque arti laudem quam rapit ingenio?
Imo cuncta artis tanto splendore nitescunt,
Ingenii lucem splendor ut ille tegat.

RICHAR-

RICHARDI BENTLEII

ANIMADVERSIONES

IN

NONNULLA HYMNORUM

CALLIMACHI

LOCA.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN JOVEM.

V. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα] Ita habent omnes editiones; Πηλογόνων, tanquam a recto Πηλόγονοι. Sed apud Etymologici M. Auctorem, Πηλαγόνων scriptum est, cum α in syllaba secunda, a recto Πηλαγών, Πηλαγόνες. Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλίμαχος, Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Et ea quidem vera lectio est, & Callimacho restituenda. Hesychius: Πηλαγόνες, γέροντες παλαιοί, γηγενεῖς. ubi fallor, aut pro γέροντες reponendum est γίγαντες. Suidas: Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, τὸ ἐθνικὸν Πηλαγών, καὶ ὄνομα γίγαντος. Stephanus Byz. Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. Livio & Plinio *Pelagonia*; Straboni, Æliano & Ptolemæo Πελαγονία, per ι.

Sic etiam corr. Salm. ad Jul. Firm. vet. p. 118., et ad Steph. Byz. v. Πηλαγονία, Stanl. ad Prom. 351. Si πηλαγόνων esset a πηλαγόνοι, similiter deduxerat Apollonius Dyscolus X. Apoll. Sh. Ern.

V. 13. Οὐδέ τι μιν κεχρημένον Ειλειθυίης
Ἔρπετον οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται] Loco ἐπινίσσεται, quod vocabulum nusquam alibi legisse memini, editiones Aldi & Frobenii habent, ἐπιμίσγεται; & agnoscit etiam Græcus Scholiastes. Quare hoc suo jure huc revocari, & illud alterum loco cedere, oportet: Homerus Od. 3. v. 204.

Sic Ern. ex Mss. Reg. Vat. Amber. et Ed. ad Benedictum usq.

Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἀμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

sic alii poetæ passim. Ipse Callimachus H. in Dianam v. 20.

Οὔρεσιν οἰκήσω, πόλισιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν.

& H. in Delum v. 39.

Τόφρα μὲν ἔπω σοι χρυσείη ἐπερμίσγετο Λητώ.

Malit Ern. cum Lennep. ap. Rubnk. Ep. crit. 2. p. 64. οὐδέ τι μήν.

Recte etiam fecerit, meo judicio; qui pro Οὐδέ τι μιν, legerit οὐδέ τι μὴν, vel οὐδέ τι οἱ. Dativo enim jungitur ἐπιμίσγομαι; accusativo nunquam, nisi interveniente præpositione.

V. 66. Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλαι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος.

Recte a viris doctis observatum est, Βίην & Κάρτος esse nomina duorum Jovis satellitum. Unde nihil manifestius est (quamquam & per se fit satis manifestum) quam quod hæc sit vera lectio, Ἧτε Βίη τότε Κάρτος. Noster, H. in Apollinem v. 33.

probat, nec tamen necessario credit Ern.

Χρυσέα τῷ πόλλωνι τότ' ἔνδυτον, ἧτ' ἐπιωρπὶς,
Ἧτε λύρη, τότ' ἄεσμα.

V. 89.

V. 80. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων

Θειότερον· τῷ καί σφι τέην ἐκρίναο λῆξιν] Lege σφε, non σφι, non, *illis decrevisti*, verum *illos delegisti*. probat Ern., ut sensus sit: itaq eos delegisti tibi pro sorte, tuā sortē voluisti esse reges, ut musicos Apollinis etc. qē sensū contextus requirit; nec ἐκρίναο aliud esse, potest, quam delegisti.

V. 87. Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ, τά κεν ἠοῖ νοήσῃ] Nullus dubito, quin Callimachus scripserit ἠοῖ νώσῃ; ut ex conjectura emendavit Tan. Faber. Nam eodem vocabulo & aliis in locis usus est, teste Suida: Νωσάμενος, γνοῦς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Hesychius: Ενώσατο, διενοήθη. Idem: Νωσάμενος, κατανοήσας. Νώσασθαι, αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Etym. M. Νώσατο δ' Ὀρφεὺς ἀντὶ τοῦ ἐπέγιω, ἀπὸ τοῦ νήσατο, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ η εἰς ω, ὡς ὀγδοήκοντα, ὀγδώασθα. Neque vero νώσασθαι duntaxat voce media usurpatum, verum etiam νῶσαι. Idem Suidas. Νῶσαι, εἰς νοῦν λαβεῖν. Herodotus Clio p. 27. ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα. Ibid. p. 36. μεταγνόντα δὲ καὶ ἐννώσαντα ὅτι &c. Idem Thalia p. 163. Τὸ δὲ ὀλίγοι τῶν ἐς Αἴγυπτον ναυτιλλομένων ἐννένωκας, τοῦτο ἔρχομαι φράσων. Ad hanc formam βῶσαι pro βοῆσαι, pro βοηθεῖν, βωθεῖν reperies, apud Hesychium & alios. Qui vulgatam lectionem defendere malunt; aut συνίζησιν faciunt in verbo νοήσῃ, aut diphthongum in ἠοῖ corripiunt. At enimvero quorsum est opus ista συνιζήσει, cum in usu communi fuerit τὸ νώσῃ? An etiam & ὀγδοήκοντα per synizesin in Hexametro pati possint; an & δυώδεκα pro dactylo; etiamsi ὀγδώκοντα & δώδεκα haud minus legitima vocabula præsto sint ad manum? Jam vero qui οι vel αι diphthongos corripi posse omnino volunt sequente consonante; si hoc nobis persuadere poterint, per me quidem & lunam de cœlo se deducturos promittant. Cum autem in hoc grege sint summa doctrina & authoritate viri Isaacus Casaubonus & Cl. Salmasius, hic ad Aram Dosiadæ p. 242, ille in Lectionibus Theocriteis cap. XVIII. operæ pretium fuerit, loca omnia, quæ proferunt, coram huc adducere & examinare; nam quantum ego augurari queo, aut fidei incertæ erunt & perditæ, aut manifesti mendi convincentur. Principio, αι breve esse contendunt in hoc Trochaïco Dosiadæ.

I. Παμάτων φείδονται Πανὸς οὐ στροβίλῳ λιγνυΐ.

Atqui, ipso judicante Salmasio, in MSto Codice est φείδοντο, quæ verissima lectio est.

II. Theocritus Idyll. 17.

Αθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.

Verum ibi legendum, ἑοὶ νέποδες, *sui nepotes*, nempe Herculis: ut pridem emendavit D. Heinsius.

III. Homer. Il. I. v. 414.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ita quidem editiones, quæ nunc extant: sed vix dubito, quin Homerus scripserit, ἵκωμαι ἐμὴν. ut alibi dixit Od. Z.

Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

IV. Hom. Il. I. v. 395.

Πολλαὶ δ' Αχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ελλάδα τε Φθίηντε.

At vero hic expungendum esse τὸ δ', cœcus est qui non videt.

V. Hom. Od. E. v. 13.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Verum & hic emendandum. ὑδρεύοντο. ut Od. Φ.

Τυκτὴν καλλιρόον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

vel leg. ὑδρεύουσι ut Od. K.

Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ.

VI. Empedocles:

Τῇ δὲ διαλλάσσονται Δίαμπερὲς, οὐδ' ἅμα λέγει.

Qui versus non simplici sed gemino mendo laborat: legendum enim,

Τῇ δὲ Διαλλάσσοντα Δίαμπερὲς οὐδαμὰ λήγει.

Extat apud Simplicium in Aristotelis Physica.

VII. Aratus Φαινομ. v. 573.

Ἥμιον μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμιον δ' ἤδη,

ubi reponendum ἴδοιο. Poteris etiam legere ἴδηαι ἀπήορον. Hesychius: Ἀπήορα, μετέωρα, ὑψηλὰ; ut alibi, Μετήορα, μετεώρα, sed magis arridet τὸ ἴδοιο μετ. & profecto certissima lectio est.

VIII. Ευφορίων·

Ὡς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

Hic quoque substituendum, ἰνδάλλετο. Totum locum hic subjiciam; quia mendose habetur apud Arati Scholiastem.

Ἦ μὲν πάνθ' ὅσα πυ φύει εὐδείελος αἶα,
Ἢ φύλλον γ' ἢ ποίη, ἢ ὅττ' ἐχρίμψατο λύθρον,
Ὡς πυρὶ καρφόμενα ψαφαρῇ ἰνδάλλετο τέφρῃ.

IX. Antipater, Epigrammate in Nioben: Anthol. lib. 4. c. 9.

Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμῳ.

Scribe λείπετο; quod ex sequentibus patet, παῖδες ἄγοντο τάφους. Λείπετο itaque ut ἄγοντο.

X. Orpheus suffimine Curetum:

Ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνωνται χολούμενοι ἀνθρώποισιν.

Lege ὁρμαίνητε: nam sententia flagitat ut persona secunda ponatur, vise modo locum. Quid quod ὁρμαίνομαι recte dici non potest, cum ὁρμαίνειν sit verbum Neutrum.

XI. Idem, Μοιρῶν suffimine:

Αλλά μοι νυκτέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιοθύμοι.

Ego vero sic corrigo,

Αλλά μοι εὐκταῖαι &c.

αι & ε in Codd. MSS. sæpissime inter se permutantur. Idem suffimine Gratiarum:

Ευκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι.

Poteris etiam legere, Αλλά νυ νυκτέριαι; sed illud magis probo, ut sententiæ autoris magis accommodatum.

XII. Idem Eumenidum suffimine:

Ηέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι θ' ὥστε νόημα. dele θ'.

XIII. Idem Argonaut. v. 723.

αὐτὰρ οἱ τοῖς γε
Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

Ita scribimus, inquit Casaubonus, *vulgatis in libris depravatissimum lo-*

locum. Sane hic ut & alii complures in ſcriptore iſto, mire depravatus eſt in libris excuſis,

αὐτὰρ ὁ τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπένησαν θαλλῆν.

Loquitur Orpheus de Idmonis & Tiphyos ſepulchris, lego

αὐτὰρ ἑταῖροι
Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην.

Sic Homerus in funere Patrocli,

ὄψα δὲ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην:

& alibi,

Νεκρὺς πυρκαϊῇς ἐπενήνεον.

XIV. Homerus Il. Θ. v. 225.

Η δ' ἐπ' Αχιλλῆος. τοὶ δ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Ἔιρυσαν.

Verum ibi legendum ἔσχατα, ut plane habetur Il. Λ. v. 8. ἔσχατα, adverb. poſtremo, ut ὕστατα &c.

XV. Callimachus:

— τίνος ἤριον ἵσταται τοῦτο;

Extat hoc fragmentum apud Etymologici Scriptorem v. Ηριον. Si Hexametri portio eſt, lege ἵστατο. ſed quis hoc certo ſciverit? Nam ſcripſit Callimachus ποιήματα ἐς πᾶν μέτρον; teſtante Suida.

XVI. Apollonius Argon. 1. v. 942.

Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι.

Locum integrum referre oportet, ut emendationis via & ratio perſpecta habeatur.

Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες,
Καὶ τό μεν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.

Jam quis in animum inducere poſſit, ſic ſcriptum eſſe ab Apollonio? uſque adeone jejunus & aridus, & a verborum copia imparatus fuit, ut bis continuo eadem ingeſſerit, περιναιετάοντες, ναιετάουσι? Ego vero id nunquam credam: & ſic reſtituendum eſſe hunc verſum pro comperto habeo,

Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται.

Ut non longe infra: Ισθμὸν δ' αὖ πεδίον Δολίονες ἀμφενέμοντο. Illud ναιετάουσι ex verſu præcedente natum eſt, & errantibus librarii oculis debetur; quo de genere infinita extant exempla.

XVII. Oppianus, Halieut. 1. v. 99;

Τραχύρωντ' ἀγέλαι, βούγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι.

Ita ſane exemplaria excuſa; & 3. Codd. MSS. quibus uſus eſt Rittershuſius. Ipſe in textu poſuit,

— βούγλωσσοι καὶ πλατύουροι.

& in verſione, *Bugloſſi*, *& Platyuri*. Quaſi Platyurus eſſet nomen piſcis. Verum lege βούγλωσσοί τε πλατύουροι. i. e. *& ſoleæ lata cauda*. Dorion libro de Piſcibus apud Athenæum: τῶν δὲ πλατέων, βούγλωττον, ψῆτταν &c.

Postremo. Idem Cyneget. II. v. 63.

—— δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες
Στρώψῃσαι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὁπλίτῃσι.

Ita quidem editiones veteres, quas inspexerat Casaubonus: sed Rittershusius in suis Codd. invenit πανυπείροχα; & ita plane legendum quod adverbium est, ut ἔξοχα, & cætera ejusmodi. Et sic tandem examinavimus omnia loca, quorum autoritate freti Casaubonus & Salmasius οι vel αι corripiunt, sequente consonante. Tu, lector, rem cognosces; & judicium feres.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN APOLLINEM.

V. 14. Ἐ τελέειν μέλλῃσι γάμῳν, πολιήν τε περιδῶμ,
Ἑσῆξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμείλοις.] Lege, τελίσειν, ut tempore congruat cum περιδῶμαι & ἑσῆξειν. Deinde τὸ τεῖχος casu recto: ἐς τὸ τεῖχος (μέλλει) ἑσῆξειν. Non enim iis accedo, qui ἑσῆξειν interpretantur, *statuere*; novo exemplo & sine autoritate veterum. Et profecto si ἑσῆξειν est *statuere*; inepte factum a Callimacho, quod *antiqua* fundamenta dixerit, potius quam nova. Magis enim optandum fuerit, ut urbs incrementum caperet, & novo & latiore muro circumdaretur. Quid, quod ominari cuipiam, eum mœnia positurum esse super *antiqua* fundamenta, perinde est ac augurari vetera prius ab hostibus subversum iri: quod maxime abominandum. Hic locus depravatus est in Παρεκβολαῖς ἐκ τῶν Ηρωδιανῦ, quas edidit Aldus Manutius p. 209. Ἑσήκω, ἤ ὁ μέλλων ἑσήξω, ἐξ ἤ τὸ παρῳ Καλλιμάχῳ, Ἑσῆξειν τὸ πλῆθος ἤ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις. Et Ibidem p. 197. Πόθεν τὸ ἑσήκειν; παρῳ τὸ ἑσήκω, ἑσήξω. ἐξ ἤ τὸ Ἑσῆξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. Ex quibus illud etiam constat, ἑσῆξειν apud Callimachum, si veteres magistros audiemus, simili ratione interpretandum esse, ac ἑσήκειν apud Homerum: i. e. *stare, non statuere.*

Recte Bentl. ἑσῆξειν similiter pro στῆσαι in epist. Boyleri ap. Stebb. p. 311 παρεκτεῖνεται ap. Antonin. pro ἀνίστημι x. 36. Ergo sensus: si salvâ patriâ atq; aliis domû paternâ quàm stare velint.

V. 53.

V. 53. ἑδ' ἀγάλακλοι Ὀΐες ἑδ' ἄκυθοι] Lege Ὀῒες. Ne Tribrachys, Sic plane Mr. Wass, alii. Sed poter auctor Homero, inter tribrachy pro Dactylo utuntur? R. in Ger. 32. praesertim in principio versus, ubi accentus etiam aliqua vis est. JL. v. 357 Διὰ μέν κ' ἀσπιδος etc. sit in Heroico versu, loco Dactyli. Ὄϊῖς pro οἷς, ut γραυΐς pro γραῦς. Etymol. M. v. γράδιον. Ἔστι γραυΐς γραυΐδι παρὰ Καλλιμάχῳ. Theocritus Idyll. 1.

Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὸν ἐΐδα δᾶρον ἀγωνται.

V. 67. Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάτῳ,
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ,
Δεξιὸς οἰκιστὴρ· καὶ ὤμοσε τέκμαρ δώσειν.

Syllaba ῃ in postremo versu non recte producitur, ubi nullus est locus Cæsuræ. Quamobrem aut legendum, καί τ' ὤμοσε, aut καὶ ἐπώμοσε; saltem ut pes iste bene fulciatur. Sed fortassis ulcus est altius latens. Quamquam enim non sum nescius, corvum illum τροπικῶς dici posse οἰκιστῆρα; tamen eo ipsum Battum novæ coloniæ deductorem οἰκιστῆρα indigitari verisimile est, ut in Oraculo, (quod apud Scholiastem hunc extat & alibi.) Tamen sic JL. 0,23 ἠμιτελῆων τέκμωρον ἀπο βηλῷ, ὄφρ' ἂν ἐέλδωρ.

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

Et apud Pindarum Pyth. IV.

Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρᾳ Λιβύᾳ.

Vide itaque, ne sic melius legendum sit,

Δέξιος οἰκιστῆρι· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν.

Dexter ales, faustus, læta portendens; quippe a dextra parte volitabat, quod erat bene ominatum.

V. 104. τό δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδῃ.] Interpretes: *Atque hoc ex illo canit populus.* Sed si hoc voluit Callimachus, dixisset ἀείδει, ut supra ἐπηύτησε. Omnino scribendum est ἀείδῃ, fine ι infra scripto. Nam secunda persona est ab ἀείδομαι, *cantaris, celebraris.* ut alibi, κλύζῃ, *vocaris.* Hymn. in Delum v. 275.

Τῷ καὶ νήσων ἁγιωτάτη ἐξ ἔτι κείνῃ
Κλύζῃ, Ἀπόλλωνος κηροτρόφος.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN DIANAM.

V. 55. & seq. Totus hic locus ita constituendus est:

Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
Πρηόσιν Ὀσσείοισιν ἐοικότα, πᾶσι δ' ὑπ' ὄφρυν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα· καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος αὔτει,
Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
Ἀμβολάδις τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.

Ubi ἐπὶ μέγα ἠχήσαντος, & ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν; est *valde* & *magnopere*. Suidas: Ἐπὶ μέγα, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τῶ μεγάλως· Οἳ ἐπὶ μέγα ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον. καὶ ἐπὶ μέγα τρυφῆς προελθόντες οἱ Συβαρῖται. καὶ πλούτου ἐπὶ μέγα ἥκοντες ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδόκουν ἀξιόζηλοι εἶναι. Ne ipse quidem Pyrrho de hac emendatione dubitare potuisset.

Hdt. IV, 129, extr. ἐπὶ σμικρόν τι, paullū. Jos. A. J. XVII, 6, 1 ἐπὶ μέγα; 10, 7 et 12, 2 vulg. ἐπὶ μεγάλα, ubi e Mss. repon. ἐπὶ μέγα.

V. 125. Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.] Restitue ex priscis editionibus ἐπιβόσκεται. Nesciebant scilicet, posteriorem syllabam in λοιμὸς produci posse per cæsuram; ut in Cererem v. 22.

Ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Ἐπιβόσκεσθαι, *comedere*, *consumere*; apud Homerum & alios passim. Καταβόσκεσθαι autem est βόσκεσθαι κατά τινα τόπον, pasci per sylvas, per valles. Homerus;

Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων.

Sed id primus edidit Gelenius ap. Froben., unde, nescio. Esse hoc sensu usitatius quā Καταβοσκ., facile concesserim.

V. 177. Ἢ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι.

Ita veteres editiones, non ut hodie, κεκμηκυῖαι. Hom. Λ. Iliad. v. 801.

Ῥεῖα δὲ κάκμητες κεκμηότας ἄνδρος ἀϋτῇ.

&

& in ψ. Κλύθη κεκμηώς & alia multa in hanc formam; Πεπλῆῶς γὰρ ἔκειτο, κεκοπήτε ποίης, κεκοπήτι θυμῷ, κεχαρήτα νίκῃ. Quamobrem reducenda est antiqua lectio, κεκμηνίᾳ.

Recepit iam e Vat. Voss. Ald. Vrsc. Frob. Benenat. Est enim poetis propria et Ionica, ut Eustath. tradit. Sed saepe apud poetas altera forma, quae in prosa orat. usitatior, v. Wass. Thuc. III, 59, restituta illi substituta est. AR. III, 254 κεκμηῶτα (quod κεκμηότα), κεκμηότα IV, 1580 κεκμηῶτας, (quod κεκμηότας.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN DELUM.

V. 23. Σαοῖ δ' ἐμιν ἀντ' ἐπιδάφρων] Verte; *Colit autem & tutatur eam pro naulo*, sive *mercede*. Venus jam marinata & ἀναδυομένη, cum ad Cyprum primum appulisset, & eam tellurem veluti navim conscendisset, hanc ei gratiam quasi naulum rependit; ut in tutelam suam veniret. Hesych. Ἐπίδαφρον, μισθὸς τῆς βάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, τετέχναῦλον. Habes apud Homerum & Apollonium Rhodium: imo & ipsum Callimachum in Fragmento; νεῶς Αχερωντείας ἐπίναυλον.

V. 158. αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς Παιονίδι φοβέοντο κατὰ ῥόον, ἠΐτε τέτμοι. Male hic rem gesserunt Interpretes: ego sic vertenim: *Illae vero, ad quamcunque accederet* Latona, *simul omnes fugiebant per fluctum, ob comminationem* Iridis. Quis nescit φοβεῖσθαι esse, *fugam capere prae metu*; passim apud Homerum & alios. Hesych. Πεφοβημένοι, εἰς φυγὴν τετραμμένοι.

Recte Bentl. ἔβησαν. Sed est Homeri, τέτμοι, τέτμαν, τέτμεν, ut τέτμομεν ἀφορμήν. Saepe in Hom. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τέτμοι redeunt. Si ad τέτμοι, erit ut ἐπὶ παρῴδιον, in πάντῃ incidisse gratia in mari vel per mare.

V. 181. Αἶ' ἤδη τόδε νῶν ἀπαυγάζοντο φάλαγγες,] Sine dubio legendum φάλαγγας: nam versu sequenti legitur ζωστῆρας & ἀσπίδας, casu accusativo. Ἀναγάζομαι & ἀπαυγάζομαι, *video*, *cerno*. sic v. 125. hujus Hym. Ἀπαύγασεν, οἷόν τε ἴφθιμος Οὐρεὺς ἐξ ὑπάτης σκοπιὴν ἔχει.

V. 194. Ἀλλὰ περίῤῥοίῃ περιηχέεται, ἀνδρεικὰς ὡς· Ἐνθα τότας, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα·] Pone comma post ὡς, non plenae sententiae notam: & verte sequentia in hunc modum: *Quo auster, quo aquilo, quo ferat mare.*

V. 200. ἐπεὶ τόδε καίριο πυρί] Ineptissima lectio; & contra metri rationem; cujus servantissimus est Callimachus. Corrigo,

— ἐπεὶ σοὶ καῖεο κῆρι:

πεῖρι κῆρι sumere possis, pro, valde; et καιέσθαι, de amore; sed nō sic πεσεῖμαι. πεῖρι καιέσθαι de magno amore Chrysost. de sacerdotio VI. 12 τὸν δ' ἀληθῶς ἐρῶντα καὶ ὀδυνώμενον διὰ τὴν μανίαν ταύτης τῆς ἐπιθυμίας. de amore, ut, ardere. ἐκ τῆς οἱ μὲν vehementer amant, et οἱ vehementer ingemunt.

Quia corde flagrabas, præ amore sc. & misericordia. Hesych. Περὶ κῆρι, κατὰ ψυχήν. Homerus: Τὴν σοὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ ποτνια μήτηρ. Idem alibi: σοὶ κῆρι πέσοιτο, σοὶ κῆρι θεὸν ὡς τιμήσουσιν, αἰδέσσονται σοὶ κῆρι; & e contrario, ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, σοὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, νεμεσσᾶται σοὶ κῆρι. Ar. Eccles. 9 καίομαι τὴν καρδίαν, δε ita φιλῶ, sed μεθ' ὕβρεως.

Sed mox ἐπὶ καιέσθαι, sic dixit: μεταξὺ τῶν φιλούντων καιομένων ἀκρῶς πόθεν.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN LAVACRUM PALLADIS.

V. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρυξὶ ἐδίκαζεν ἔριν.] Quid est Ἴδαν ἔριν? Ab Ida monte gentile est Ἰδαῖος, non Ἴδος. lege τὰν Ἰδᾷ. i. e. τὰν ἐν τῇ Ἰδῃ. Dativus sine præpositione *in loco* rem aliquam gestam esse significat. Sophocles Trachiniis:

prob Xenoph. Ephes. Τῆς p. 282.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν οὐθήσιμ ποτε
Δωδῶνι διστῶν ὧν πελειάδων ἕφη.

E. Gudian. 437 ἡ ταύτ' ἦν ὑμῖν τοῖς παῖ Ἐυρίπτε ἔπη, καὶ τοῦ γε Τρῳοῖς ἐξ Ἰουδαίοις. v 161

Et alibi:

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμήρισι θροτῶν.

Sic Μάχη μετὰ τὴν Μαραθῶνι; & alia id genus infinita.

V. 67. ὅτ' ἐχ ἀγεῖτο Χαρικλώ.] Veteres editiones habent ὅθ' ἐχ. quod rectius. ὅθ' est ὅθι, *ubi*, ὅτ' est ὅτε, *quando*. H. in Delum. v. 241. μηδ' ὅθι δειλαὶ Δυσκλείες μογέουσιν ἀλητείδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι.

V. 74. Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.] Recte hic vidit perspicaci vir ingenio *Tanaquillus Faber*, τῆνο vitiosum esse: quid enim? An non & alii montes sub æstu meridiano silescebant? Proinde repositit ille τηνίκα, *tunc*, meridie scilicet: apposite quidem ad sententiam; sed literæ nimium quantum abeunt a vestigiis receptæ lectionis. Qui ergo, quod & sensum & vocabulum integrum præstet? Lege,

Πολλὰ δ' ἀσυχία τηνικάδ' εἶχεν ὄρος.

vel τηνικάδ'. Τυνικάδε & τηνικαῦτα *tunc*. Hesych. Τηνικάδε, τότε δὲ.

Imo

Imo τότε sine δὲ. Nisi pro τηνικάδε scripserit τηνίκα δὲ. Nam δὲ paragogicum est; Ἔνθα, ἐνθάδε, τοῖος, τοῖοσδε, τῆμος, τήμοσδε, τηνικα, τηνικάδε. Etymol. M.

V. 130. Φοιτασεῖ μεγάλῳ τίμιος Αγεσίλᾳ.] Præter Etymol. M. ubi hic ipse locus laudatur; meminit & Hesychius: Αγεσίλαος, ὁ Πλάτων. Et alibi; Αγήσανδρος, ὁ Ἅιδης. Lactantius de falsa Relig. l. 1. c. XI. *Ergo illud in vero est, quod regnum Orbis ita partiti fortitique sunt, ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret.* Athenæus lib. III. p. 99. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης πε ὁ ποιητης Αρίσαρχον εἶπε τὸν Δια, καὶ Αἰσχύλος τὸν Αδην Αγεσίλαον. Nicander apud eundem lib. 15. χθόνιον σέβος Ἀγεσιλάῳ. Vetus Epigramma apud Gruterum p. MCXXX.

ΝΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΡΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ
ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΠΩΝ
ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ.

Lege:

Μή μοι ἐνυβρίσῃς ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
Μή σοι μηνίσω πικρὸν ἐπ' Αγεσίλᾳ
Περσεφόνᾳ τε κόρᾳ Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων
Εἶπον Ἀρατείῳ, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

At Scaliger, in Indice Inscriptionum, commentitiam illam *Epagesimam* mirifica quadam ἀποθεώσει inter Deas collocavit.

V. 104. ἐπεὶ μοιρῶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ανίκα τὸ πρῶτόν νιν ἐγείναο] Non placet τὸ ἐπένευσε. Nimirum imitatus est Homerum Iliad. Ω, 210

τῷ δ' ὣς πολὶ μοῖρα κορταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκεν αὐτή,

& Iliad. Υ, 128

ἄσσά οἱ ἄισα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Imitatio Lucianea. Jam conf. cl. Ab ipsa Tr. Bentleio fatetur constructionem esse nec insolentiorem, debebat esse μοῖραι ἐπένησαν λινοῖς. Non fila nendens sed Parcae

Lege igitur apud nostrum, ἐπεὶ μοιρῶν ὧδ' ἐπένησε λίνα. Et tamen nove dictum est, pro μοῖραι ἐπένησαν λινοῖς. Sed hæc Callimacho solennia sunt.

V. 135. κορυφᾶ Διὸς ὦκ' ἐπενεύσῃ,
Εἰπέσθον, ὥσαυτως ὦ κέν οἱ ἀ θυγάτηρ.] Lego, ὡσαύτως ὦκε κεν οἱ ἀ θυγάτηρ. Quod aut fallor aut elegantius paullo est lectione vulgata.

V. 141. Χαῖρε κεν ἐξελάοισα, κ' ἐς πόλιν ἄυτις ἐλάσσας
Ἵππους, κ' Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] Omnes editiones veteres habent ἐς πάλιν, non ἐς πόλιν. Quod posterius a mala manu est; illud genuinum. καὶ ἐσελάσσας πάλιν αὖτις. τῷ ἐξελάοισα oppositum est τὸ ἐισελάσσας. Lege etiam Ιππους. Nam si accusativus hic locum haberet, scriptum fuisset ἵππως. Postremo, τὸ πάλιν αὖτις

ἵππους potest esse a librario pro ἵππως. Tamen elegantius esset ἵππους, et saepe ει et η permutantur.

τις vocabulum, omnibus poetis familiarissimum est: Homerus Iliad. E.

Τȣ́τῳ δ' ȣ̓ πάλιν ἄυτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι.

& alibi passim.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN CEREREM.

V. 15. Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί.] Omnes editiones vetustæ sic habent.

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί.

Primus mutavit Frischlinus. Lego:

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμαὶ ἐκαθίσσαο φρητί.

χαμάδις non est *nauci*, sed *ad humum*, & significat motum ad locum φρέαρ Καλλιχόρȣ, ut ἄστυ Κυρήνης H. in Apollinem.

V. 20. Κάλλιον ὡς καλάμην τε καὶ ἱερᾷ δρώγματα πρᾶτα
Ἀσταχύων ἀπέκοψε.] Legendum est πρᾶτα: non *primos manipulos*, sed *Ceres*.

V. 48. τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι.] Scholiastes; πολύθεστε, πολυπόθητε. Et similiter Hesychius: Πολύθεστος, πολυαγάπητος, πολύσεπτος. Photii Lex: ineditum. Πολύθετον, πολύσεπτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. Lege πολύθεστον. Henr. Stephanus & fæminarum doctissima Anna Fabri fatentur ignorare, unde fluat hoc vocabulum. Fluit a verbo Θέσσομαι, quod notat *orare*, *desiderare*, *petere*. A θέσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione, atque a λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. Hesych. Θεσσόμενος, δεόμενος, ἱκετεύων. Θέσσεσθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θέσσαντο, ἐζήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. Unde vero illud postremum ἐνεδύσαντο? Neque enim ea significatio est τȣ̃ θέσσαντο, sed τȣ̃ ἕσσαντο. Homerus:

Αυ-

Αυτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσαντο τοῖσι χρυσὸν γόρπα χαλκόν.

Ipse Hesych. Εσάμενοι, ῥυθυσάμενοι. Εσασθαι, περισκαλέσθαι. Εστο, ενέδυτο, leg. ενέδυσω. Crediderim sic olim scriptum fuisse in quibusdam Homeri exemplaribus;

Αυτὰρ ἔπειθ' ἔσαντο &c.

Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum signa, nec intervalli quidquam inter singula verba, sic legisse videtur Hesychius sive alius quis, a quo iste mutuatus est:

Αυτάρ ἐπεὶ θέσαντο.

Talia apud priscos Grammaticos non raro usu venisse certum est. Idem Hesychius alio loco: Θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipsa literarum serie constat, legendum esse θέσατο. Id vero depravatum est similiter, pro Εσατο. Quid porro illud θέσεσθαι, καθῆσθαι: & θέσαντο, ἐκάθισαν? Quid, nisi meræ oscitationes Grammaticorum? Vera scriptura erat Ἔσσεσθαι, & Ἔσαντο. Ipse Hesych. Εσας, καθίσας. Εσεν, ἐκάθισεν. Εφίσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Εφέσεσθαι, ἐφέζεσθαι, καθέζεσθαι. Ut illuc redeam, unde diverteram. Θέσομαι, unde manat compositum πολύθεσ, occurrit etiam apud Apollonium Argon. l. 1. v. 824. Οἱ δ' ἄρα θεσπέσιοι πηλίδων γλυ, ὅσσον ἔλσιπλο. ubi Scholiastes longe eruditissimus, θεσπέσιοι, interpretatur, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι· καὶ Ησιόδος·

Θεσπέσιον χρυσὸν Κλεοδαίης κυδαλίμοιο.

καὶ Αἰσχύλος;

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμοις πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι

Θεσπέσιον γλυκερὸν νόσον.

In loco illo Hesiodi pro Κλεοδαίης, legendum videtur Κλεοδαΐδος. Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάης, nescio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur; de quibus consule Apollodorum lib. 2. cap. 8.

V. 135. καὶ τὸν δὲ κάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ

Ἔν τ' εὐημερίᾳ, φέρε δ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.] Restituenda est vetus lectio, quam Etymologus nobis servavit. Ευηπελία, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία (leg. εὐθηνία) καὶ τὸ εὖ εἶναι, ὡς φησι Καλλίμαχος. Ἔν τ' εὐωπελίᾳ. φέρε δ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα. Sed vera scriptura est εὐηπελία. Ευπελία ab εὖ & πέλω (ut εὐεργῶ, ab εὖ & ἐιμί) & Epenthesi τοῦ η, εὐηπελία: ut εὐηχυῆς, εὐηχυής. Hesychius: Ἐυηπελεῖς, πρῶοι, εὐήνιοι. Ἐυηπελία, εὐθηνία, εὐεξία. Oraculum Onomacrito datum, apud Euseb. Præparat. Euang. lib. 5. c. 23.

Ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσσιν, ἠδ' Ἀχαιοῖσι χρέος

Θήσεται. τόδ' ἐκτεκμαρδὲν ὁδὲ μικρὸν ἕξεται.

Quod nollem a Luca Holstenio in Notis ad Porphyrium mutatum in εὐμελέεσσιν. Unum addam: Cum in hoc hymno Dialecto Dorica utatur Callimachus; scribendum foret εὐαμερίᾳ. Sed τὸ η in εὐηπελίᾳ ἐπενθετικὸν non mutant Dorienses. Theocrit. Il. 27.

Ἐξ εὐηχυέων. ἀλλ' ἐ σέθεν ἐιμὶ χερείων.

Sine dubio igitur legendum, ἐυηπελία. Hujus contrarium ὀλιγηπελια, &c

Sic εὐαμερίαν Hier. Porph. ἐγγυμ. Θρεπ. p. 670; E. ee. 197.

& ὀλιγηπελὴς. Vide Hesych. & Etymolog. Hoc vocabulum restituendum est Epigram. Crinagoræ nondum edito.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς
Καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάθμῃ
Οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
Ὦ λῷστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἢ λίθος,
Τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
Κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος
Ἐυνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῷ.

Codex Mtus habet, τὠλιγηπερές.

Κακηπελία Πυκνόν. Theo. 318, et Κακηπελίτου 577.

PAUL.

PAULLI VOET,

ANTECESSORIS ULTRAJECTINI,

NOTAE

IN

HYMNOS

CALLIMACHI.

PAULLI VOET,

ANTECESSORIS ULTRAJECTINI,

NOTAE

IN

HYMNOS

CALLIMACHI.

AMPLISSIMO VIRO

PAULO VOET VAN WINSSEN,

Celsis ac Praepotentibus Trajectinae Dioeceseos Ordinibus, ut & Equestri Ordini,

A SECRETIS,

S. P. D.

PAULUS BAULDRY.

Omnino, Vir Amplissime, haud aliter sentiendum puto de Notis quas Clarissimus tuus parens, ὁ μακαρίτης, reliquit tibi manu scriptas in Callimachum, & quas mecum pro tua singulari benevolentia communicasti, quam dudum Celeberrimus Graevius judicavit. Nimirum dignissimae sunt, mea quoque sententia, quae juris fiant publici, nec solum eà propter magnam gratiam a Litteratis omnibus iniveris, sed vitam ei quasi postliminio reddideris, a quo hanc accepisti. Et nomen ipse quidem illustre jam sibi fecerat inter Eruditos praeclaris operibus,

ribus, cum Juridicis, tum Philologicis, ac Philoſophicis, quae vulgavit, cum Profeſſorem ageret in hac Academia. Tu novum conciliabis inter cultores Muſarum elegantiorum; etſi e quam plurimis, quae ille adhuc adoleſcens, ſicut narraſti, in Callimachum obſervaverat, paucula tantum notaveris quae edantur. Nolim ego graviſſimo tuo judicio ulla in re adverſari. Sed libens facerem in hoc negotio, ſi poſſem. Cur enim tot theſauros Eruditis, ſi non invides, ſaltem non promis? Miror certe, qui tuo beneficio ſingula viderim, quantopere Celeberrimus tuus pater fuerit in Graecis & Latinis, in Oratoribus & Poetis, in Hiſtoricis & Geographis, denique & in libris ſacris jam tunc aetatis exercitatus. Miror magis, quod cum cunctas illius Obſervationes in Callimachum, hactenus ineditas, haereditario jure vindicare tibi poſſes ut tuas, malueris genuino ſuo auctori acceptas referre. Sed hoc ſummae tuae aequitatis eſt, nec non pietatis. Ut enim tibi *ſuum cuique tribuere* pulcrum & amoenum eſt, ita & pium jucundumque ἀμοιβὰς, pro virili, ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. Vale multum, multumque, Vir Ampliſſime. Parum abfuit quin cum Horatio dicerem,

O & praeſidium, & dulce decus meum.

Traiecti ad Rhenum;
A.C. M.DC.XCVI.
IX. Kal. Sept.

PAUL-

PAULLI VOET,

ANTECESSORIS ULTRAJECTINI,

NOTAE

AD

HYMNUM

IN

JOVEM.

V. 50. Μελίστης] Hanc vocem aliqui deducunt à μέλι, Pindari vero interpres, in Olymp. hymno 14. a ſtudio & labore, ἀπὸ τῆς μελέτης ἢ ἐπιμελείας· ἔνθεν, inquit, καὶ ἡ μέλισσα τὸ ζῶον ἐπιμελέστατον. Ita Phocylides,

Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριζοπόνος τε μελίσσα.

Unde Aratus Solenſis duodequadraginta annos impendit apum conſiderationi, idque eo tempore cum ſexcenti apum ſcriptores extarent.

V. 56. Οξυ δ' ἀνθρώπους,] Non intellige corporis ſtaturam, ſed mores animi. Ariſtotelis nota diſtinctio. Itaque poëta mores Jovis commendat, qui dicendus ſapientia ſua ætatem antevertiſſe. Hoc ipſum colligitur e verſu ſequente,

Αλλ' ἔτι παιδὸς ἐὼν ἐφρόνεεν πάντα τέλεια.

Scilicet in diis, etiam in prima ætate, non deſideratur ſapientia: hoc etiam norant gentiles. Tale quid de Salvatore noſtro apud Lucam, cap. 2. ſub finem, Τὸ δὲ παιδίον ἠυξανε, καὶ ἐκραταιῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας: & paullo poſt, καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ... ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸς, ὑπέμεινεν Ιησοῦς ὁ παῖς ἐν Ιερουσαλήμ, ... καὶ εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς. ἐξίσαντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ. Non igitur ſemper ex annorum numero ſapientia putanda, neque anni ratione ſenectæ. Quandoque in juvene prudentia, & inſipientia in ſene.

V. 56. ἦλθον ἴελοι] Pacuvius, v. 284.

Primum opacat flore lanugo genas.

Virgilius,

Prima genas veſtibat flore juventa.

& Calphurnius, Eclog. 11, v. 183. &c.

——— *etenim sic flore juventæ*
Induimus vultus, ut in arbore sæpe notavi
Cerea sub tenui lucere cydonia lana.

Unde nihil gratius tactu, vel visu, prima illa lanugine. Calphurnius, Ecl. 11. v. 179. &c.

——— *quoties mollissima tango*
Ora manu, primique sequor vestigia floris
Nescius, & gracili digitos lanugine fallo.

Seneca Trag. in Hipp. v. 643.

Ph. *Hippolyte, sic est: Thesei vultus amo*
Illos priores, quos tulit quondam puer:
Cum prima puras barba signaret genas.

Theodoretus lib. 4. de Provid. Πρότερον μὲν γὰρ ἴουλος ἀνθεῖ, μετὰ δὲ ταῦτα τρίχεισις μετρία καλύπτει. *Primo efflorescit lanugo, mox mediocris pilorum sylva genas operit:* quod aliter delineat Callimachus in Lav. Pall. de Tiresia.

——— ἄρτι γένεια
Περκάζων:

quod ita Scholiastes Græcus explicat, μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. Elegantem lanuginis descriptionem habet Philostratus in Memnone. ὅρα τὸν ἴουλον ὡς καθ' ἡλικίαν τῷ κτείναντι. οὐδ' ἂν μέλανα φάιης τὸν Μέμνονα: id est, *aspice præterea lanuginem, quam interfectoris ætati congruat* &c. Etymologia nota probatur ex eo quod etiam Græcis ἴουλος designet bestiolam aliquam centipedam, vel millipedam ab aliis dictam, quæ arcuatim serpit, ut conjicit Doctissimus Junius.

V. 61. Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.] Referatur historia ab ovo. Subjugatus totus terrarum orbis a Jove ac fratribus; qui dum superessent ab insidiis patris, sortibus ductis, terrarum orbis fuit divisus &c. Homerus, Iliad. O. v. 189.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων· Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν, ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Omnia sunt partes in tres divisa, & honorem
Quisque suum cepit. Mihi parent æquoris undæ:
At tristis Pluto defunctis imperat umbris:
Mox æther, cœlumque Jovi conceditur altum.

Et quum illud factum fuerit in Cria, locus vocatus est *Claros*, ἀπὸ τοῦ κληρῶσθαι.

V. 62. Τίς δέ κ' ἐκ οὐλύμπῳ &c.] Quod Callimachus dicit, τίς δὲ, nihil est. Potest sors duci super partibus inæqualibus, quia nemo insanus ea ratione dicendus. Omnium quippe tum eadem est conditio. Verum probabile Jovem per astum aut per vim regnum fuisse adeptum.

V. 65. Ψεύδοιμεν &c.] Vult, Si mentiri vellem, ea proferrem, quæ forte fidem apud homines essent inventura: ita Herodianus de Historicis,

cis, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι: res ipsas scribendo *supra veri fidem sustulerunt*. Scilicet vitium hoc multorum Scriptorum; praesertim antiquorum Græcorum, ut multa fabulosa scriptis inserant. Notat hoc Seneca lib. 4. Natur. Q. c. 3. Historici, cum multa sunt mentiti ad arbitrium suum, tandem adjiciunt illud, *Penes auctorem fides esto*. Hinc Græcos dure perstringit Juvenalis lib. 4. Sat. 1. v. 174.

——— *& quidquid Græcia mendax*
Audet in historia.

quamquam ipsi tale vitium non verterint aliis vitio. Ita Diodorus Siculus in priscis rebus non vult veritatem ad unguem quærendam. quod etiam admittit Livius in historiæ procœmio, ubi postquam retulit, veteres historiis ista inseruisse, quæ poëticis magis, quam historicis, sunt decora fabulis, tandem concludit, *hæc venia datur antiquitati*. Quare? quia scilicet res cum vetustate nimia obscuræ, utpote quæ ex magno loci intervallo vix cernuntur. Livius, lib. 6. Aliter Herodianus.

V. 69. τεράων] Τέρατα sunt Διοσημείαι, prodigia, signa a Jove: & dicuntur *portenta*, quando in malam partem rapiuntur.

Ibid ἐνδέξια] Ὀιονύσια δέξιον designat δαιμόνιόν τι, ut Herodianus lib. 1. 17. κατά τινα δαίμονα. Cur dextra? quia sinistra infausta. Virgilius,

Sæpe sinistra cava prædixit ab ilice cornix.

Quamquam bona *sinistra* dicantur apud Ciceronem de Divinat. 2. Forte sinistrum auspicium bonum, in quantum est cornicis vocem emittentis monitricem, ut caveretur infortunium. quod colligitur ex versu citato. Nisi etiam dicatur quasdam aves a læva ratum facere augurium, quasdam a dextra. Plautus in Asinar. act. 11. sc. 1. v. 11.

Impetritum, inauguratum 'st: quovis admittunt aves.
Picus & cornix est ab læva; corvus porro a dextera.
Consuadent.

Et Cicero lib. 1. de Divin. *Jupiter-ne cornicem a læva, corvum a dextra canere jussisset?* Ibidem, *Quid augur, cur a dextra corvus, a sinistra cornix faciat ratum?* Certum vero omen est, aquilam a dextra videre.

V. 76. ὐδείομεν] Scholiastes, λέγομεν. Poëta *canit*, & *dicit*. Virgilius, Ecl. 9. v. 35. &c.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinna
Digna.

& Ecl. 5. v. 2.

Tu calamos inflare leves, ego dicere versus.

V. 80. τάξιν] Non mihi placet lectio λάξιν, nisi consequenter, quia forte ordo obvenit. Lucas 1. 9. ἔλαχε τῷ θυμιάσαι. Non enim dicuntur reges participes esse sortis Jovis. Ipse enim sibi servat Olympum, solus regnat, & imperium obtinet in omnes Deos, adeo ut ne quidem cum fratribus commune habere voluerit imperium. Neque dici poterit, quod singulis suam sortem assignaverit, quia dicitur, τήν, *tuam sortem*: *non enim quæ sorte Jovi* obvenerunt, aliis tribuenda: potius igitur vertas *ordinem*, id est voluisti ut illi, sicut tu, judicarent, &c. Sequitur comparatio. Ita τάξις dicitur ordo qui servatur inter milites. Apud

Herodianum lib. 1, initio : τάξιν λειτών. Hinc λειποταξίης. Peculiari autem ratione designari potest officium cuique administrandum datum, vel ad stationem quæ cuique adsignatur, quemadmodum hoc singulis hominibus a supremo moderatore assignatum. Ita eleganter apud Lucam de ordine Ecclesiastico, cap. 1. com. 8. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτῦ ἔναντι τῦ Θεῦ.

NOTAE AD HYMNUM IN APOLLINEM.

V. 14. Τελείειν] Τελείειν non est idem quod τελεῖν. Distinguntur enim τελῶ & τελέω, quod est ad finem perduco. Male Stephanus, *celebrare*. hoc enim refertur ad τελεῖν. nisi dicamus hoc esse per modum adjuncti, quia ad finem nuptias perducimus, quando celebramus, & vice versa. Alias posset optime huic loco convenire significatio *celebrari*, quia dicimus *nuptias celebrare:* refertur hoc ad munera, ut τελεῖν ἀρχήν, *obire magistratum*, & θεὰς τελεῖν, *edere ludos*, id est, *celebrare*. ut apud Herodianum, lib. 1. non longe ab initio, ἱερὸν ἀγῶνα τελῦσι. Etiam signat *parentare*. Herodianus, lib. 4. ἐπετέλεσαν δὲ καὶ ἅπασιν τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμὴν, &c. Dicitur autem τελῶ potissimum de rebus sacris. Herodianus lib. 1. 10. ἀελσμένης ἡμέρας, μητρὶ θεῶν πομπὴν τελῦσι.

Ibid. Εἰ τελείειν μέλλυσι γάμον] Γάμος significat & *nuptias* & *concubitum*. Musæus, v. 281, Καὶ γάμῳ ἦν, h. e. *concubitus*, ut & v. 279.

Ἀλλὰ λέχος τορέσασα, τελειογάμοισιν ὑφ' ὥραις.

Petronius, cap. 72. *Latuerunt ergo una, non tantum illa nocte, qua nuptias fecerunt, sed postero etiam ac tertio die.* & cap. 25. *Plaudentibus ergo universis & postulantibus, nuptias fecerunt.* Phocylides, v. 194.

Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγης.

Videtur autem derivari a γῆμαι infinitivo, quod est *ducere*. Phocylides v. 192.

Γῆμαι δ' ἐκ ἀγαθὴν ἐλεδαίνομεν.

V. 21. Ἰὴ παιῆον] Alii legunt ἴη, alii ἴς : ἰὴ volunt venire ἀπὸ τῦ ἰᾶσθαι, a medelis, quia morbis medetur Apollo. Stephano ἴη compositum videtur

tur ab ἀφίη, *dimitte*; forte quia jaculando nervus arcus, qui manu tenetur, dimittitur. ἵε autem, ἀπὸ τοῦ ἵεναι, a mittendo, quia sagittæ mittuntur in Pythonem: vel ut alii, quia radii solis cum moderato calore demissi vitam mortalium conservant, & contra sunt lethiferi iidem radii, si immoderatus calor extiterit. Aliquando hæ duæ voces junguntur, ut apud Sophoclem, ἴη ἴε Δάλιε παιάν. Existimem autem vocem ἴη nihil per se significare, sed tantum esse effictam a vociferantibus, quemadmodum in signum triumphi dicimus *Io, Io.* Ovidius, lib. 2. artis amatoriæ.

Dicite, io Pæan: &, io, bis dicite, Pæan.

Non aliter ac Bacchantes *evan*, unde Bacchus Εὐϊος, *Evius*, seu *Euius.*

V. 49. Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι &c.] Plurimi referunt Apollinem propter rerum omnium penuriam operam suam Admeto Thessaliæ regi addixisse in pascendis armentis: genuinam vero ejus caussam hic refert Callimachus. Nam, secundum Musæum, nemo est inter homines, deosque superos, quem non prostraverit amor; quod si licet verum dicere, *est Jovis pulmonum dominus*, uti ait Sophocles. Apollo deus erat nullius rei indigus; verum amore captus, maluit libere inservire juveni Admeto, quem deperibat. Ita scil. amantes vel patria carent propter amores, vel calamitatibus sunt obnoxii, a quibus alias forent immunes. Gallus apud Virgilium, Eclog. 10.

Nunc insanus amor duri me Martis in armis
Tela inter media, atque adversos detinet hostes.

& apud Comicum adolescens,

— — *O Jupiter! ubinam est fides?*
Dum ego propter te errans patria careo demens:

alibi vero,

— — *& me miserum [esse] sentio:*
Et tædet, & amore ardeo: & prudens, sciens,
Vivus, videnſque pereo: nec quid agam, scio.

V. 51. 52. ἧσιν Ἀπόλλων Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Quoniam quandoque oculi præ indignatione nimia in transversum diriguntur; vel ideo quia solemus vultu alicui securitatem promittere, aut nullum damnum esse metuendum. Terentius, *Nihil est periculi, me vide.* Veteres igitur ex oculis radios quosdam emissos fingebant, qui vel noxii essent, vel boni. Virgilius, Eclog. 3.

Nescio quis teneros oculus mihi fascinat agnos;

quia maligni oculi alterius atterunt felicitatem. Fingebant autem eos, quibus esset pupula duplex, certissimum venenum in oculis habere, facillimeque teneros afficere. A. Gellius Noct. Attic. lib. 9. cap. 4. *Traditur esse homines in Illyriis, qui interimant videndo, quos diutius irati viderint; eosque ipsos, mares fœminasque, qui visu tam nocenti sunt, pupillas in singulis oculis binas habere.* Contra vero est oculus benignus, quem si in alium conjeceris, eum beatum reddes, de quo noster loquitur, uti de Deo sacra pagina: *Attolle oculos*, seu *vultum supra nos, & sanabimur.*

V. 60. Ἀρτέμις ἀγρώσσουσα] Callimacho alibi dicitur θηρήτειρα; Orphæo, κυνηγέτις; Juvenali, *venatrix*. Forte θηρήτειρα, quia prædam nanciscitur. Ita inferius in hymno Dianæ, v. 104.

Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος προτάγριον ἄξιον εἴη.

Hinc venatores ei sacrati. Supra in hymno Jov. v. 77. ἐπακτῆρας δὲ χιτώνης Ἀρτέμιδος: hoc est, κυνηγέτας, Scholiastes Græcus. Hinc etiam dicitur Atalanta virgo a Diana venandi artem didicisse. Callimachus, hymno Dian. v. 217.

Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐςοχίην ἐδίδαξας.

V. 78. ἐπετήσιον] Annuum festum, *anniversarium*. Sic *Etesiæ venti* apud A. Gellium, lib. 2. cap. 22. *qui certo tempore anni spirant*. Ita ille ibidem ex Publio Nigidio, *& Austri anniversarii secundo sole flant*. Hoc ergo loco per *etesion* intelligit tale festum, quod statis temporibus semel in anno fieri solet. Ita Herodianus lib. 1. 16 de Jano. νέω μὲν γὰρ ἔτους τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. & clarius de Pessinuntia Dea l. 1. 10: Ἦρος ἀρχῇ ἑκάςου ἔτους, ὡρισμένης ἡμέρας: quod designat certum tempus quotannis: scilicet multi dii, deæque, quique in deorum numerum referebantur, habuere sibi sua festa anniversaria dicata. Virgilius, Eclog. 5.

Pocula bina novo spumantia lacte quotannis.

& paullo post.

Hæc tibi semper erunt, & cum solennia vota
Reddemus Nymphis, & cum lustrabimus agros.

V. 80. σεῖο δὲ βωμοὶ] Cur in plurali? Vel quia multis in locis festa anniversaria Deo Apollini instituta: vel quia in cærimoniis omne binario numero conficitur. Virgilius, Ecl. 5.

Ecce duas tibi, Daphni, duoque altaria Phœbo;
Pocula bina novo spumantia lacte quotannis,
Craterasque duos statuam tibi pinguis olivi.

Manilius, lib. 1. v. 22.

Bina mihi positis lucent altaria flammis.

Theocritus Idylio 5.

Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις, ςασῶ δὲ καὶ ἀδεὸς ἄλλον ἐλαίω.

hoc est,

Spumantem nymphis statuam de lacte capacem
Craterem, dulci statuam quoque & alterum oliva.

V. 84. περιβόσκεται] Illæ præpositiones, κατὰ, περὶ, distinctionem vocis faciunt. Saltem simili in casu illa distinguuntur, ut περιφλέγω, καταφλέγω. Istud notat *ambustionem*, ut quando dicimus flammam lambere: hoc vero *combustionem*. Herodianus, lib. 1. καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν, καὶ πάντα τὸν περίβολον. & Suidas alicubi: ἐφλέγετο πυρὶ, οὐ κατεφλέγετο: pro quibus etiam habemus, ἐκάιετο πυρὶ, οὐ κατεκάιετο δὲ. Itaque περιβόσκεται hoc loco non tam erit *absumere*, ut vertit Stephanus, quam *depascere*, seu circum circa paulatim absumere.

V. 85. ζωςῆρες] ἀπὸ ζώννυσθαι, a cingendo. Cingula autem non pertinent tantum ad omnes milites proprie dictos, verum etiam ad eos, qui

qui munera obeunt; ut Novell. 81. *Et ſuper cingulis quæ liberare a curia poſſunt, hoc eſt præfecturæ & magiſtri militum.* Et paullo poſt: *ut cingulum hujuſmodi acquiſitum aliquibus, quoſcunque nos probaverimus, quod eos liberet a curia, hoc valeat, & ut poteſtate eos liberet patrum & avorum.* Addo ex Lege penultima Digeſtor. de militar. teſtam. ſymbolum hoc fuiſſe militare, ut cincti eſſent milites; unde *recincti* dicebantur exauctorati.

NOTAE AD HYMNUM IN DIANAM.

V. 6. Παρθενίην... φυλάσσειν] Vel quia metuendum ne invitata per vim ſtupraretur, uti de Lucretia aliiſque nota hiſtoria; vel ne inſequeretur eam quiſquam deorum, uti Apollo Daphnin: vel quia noverat fragilitatem ſexus muliebris, eumque multis expoſitum eſſe inſidiis. Unde etiam aſſidue appoſita fuit cuſtos virginibus, quæ curam gerebat ne laberentur volentes. Tibullus, lib. 1. eleg. 3.

At tu caſta, precor, maneas, ſanctique pudoris
Aſſideat cuſtos ſedula ſemper anus.

Nam ſecundum Græcum interpretem facile mulieres labuntur, tum propter ingenii defectum, tum quia ſine felle proclives in vitia. Caſta ergo eſt fœmina, non libere, ſed neceſſario: quam ob rem petit, ut ſit caſta, dum vix talis eſſe poteſt. Unde Hieronymus, *Infida quippe cuſtos caſtitatis eſt neceſſitas: & illa vere pudica dicenda, cui licuit peccare, ſi voluit, & minore miſeria deformis habetur, quam formoſa ſervatur.*

Ibid. Αππα] Varia ſunt nomina, quibus Græci parentes, ſed pecularia, quibus pueri parentes appellant. Ita hoc loco. Dicitur etiam πάππας; & immutata littera πάππος, quod ſignat *avum*. Unde ἀππάππος, ὁ πάππου πατήρ. Euſtathius autem talem ἐππάππον vocat. Hinc Latinis *pappas*, quod educatorem ſignificat. Juvenalis, ſat. 2. v. 633.

—— —— *timidus præguſtet pocula pappas.*

V. 20. ἐπιμίξομαι] Habet hæc vox, ut & aliæ quædam, ſignificatio-

cationem honeſtam & inhoneſtam. Vox συνεστιάζειν quandoque ſignat *confabulari*, *convivari*, quandoque ſtupri conſuetudinem cum quoquam habere. Idem de voce μίσγομαι, ſeu μίγνυμι, quæ quandoque refertur ad inhoneſta, uti Latinis *miſcere*. Sic ergo Græci per μίσγειν intelligunt *concubitum*, ſeu actum venereum, idque quandoque cum adjectione, ut quando dicitur μίσγειν ἐν φιλότητι; aliquando ſine adjectione, ut apud Phocylidem, v. 184.

Μηδὲ τις ἀμνήσευτα βίᾳ κέρῃσι μιγείη.

Hæc ſignificatio, ut plurimum, locum habet, quando dicitur puella cum adoleſcente miſceri, adeo ut convenientiore voce non uſum fuiſſe poëtam mirandum ſit, cum dicit *civitatibus miſcebor virorum*; idem enim hoc eſt ac ſi dicat, *viris miſcebor*. Elegantius ſimili in caſu hic expreſſit Muſæus, v. 34.

Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθαμιλήσε γυναιξιν.

V. 25. ἀμογητί] Non ſimpliciter ſignat *ſine labore*, quod eſt πόνος, ſed ſine labore gravi, & abſque omni niſu aç conatu. Sic Muſæus v. 268.

Νυμφίε πολλὰ μογήσας:

Id eſt,

Sponſe, multum laboraſti.

Et alibi, v. 78.

Παπταίνων ἐμόγησα:

Hoc eſt:

Intuens defeſſus ſum.

V. 29. Φῆ δὲ καταῤῥέζων] Deſcribit hic poëta tale blandimentum, quo ſoliti parentes natorum bucculas prehendere, vel maxillas, ac deinde manum ad os referre. Virgilius, 2. Aeneid. v. 258.

Olli ſubridens hominum ſator, atque deorum,
Vultu, quo cœlum tempeſtateſque ſerenat,
Oſcula libavit natæ.

Ad quem locum Servius, poſt alia paucula: *Sane multi nolunt ita intelligi, ut ſummum oſculum filiæ dederit, id eſt non preſſum, ſed ſumma labella contingens: ſed ita ajunt, Tum hilarus Jupiter vultus natæ libavit, id eſt contigit; ſcilicet ut nos ſolemus cum blandimentis quibuſdam ſiniſtram maxillam contingere liberorum, ac deinde ad os noſtrum dextram referre.* Ad hoc genus blandimenti refero illud Suetonii in Galba, cap. 4. *Conſtat Auguſtum puero adhuc ſalutanti ſe inter æquales, apprehenſa bucculâ, dixiſſe, ὦ σὺ τέκνον τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρώξῃ.* Idem in Auguſto, cap. 94. *Ejuſque oſculum delibatum digitis ad os ſuum retuliſſet.* Scilicet ſuavii loco Jupiter digitos ad os puellæ porrectos ſuo mox ori admovit, uti hoc moribus obſervatur ab officioſis, ſolitis manum, qua id, quod illis porrigitur, attingunt, labris admovere primum & oſculari. Locus inſignis, qui hunc explicat, occurrit apud Apuleium lib. 6. *Tunc Jupiter perpreſſa Cupidinis buccula, manuque ad os ſuum relata, conſaviat.* Affectus ergo paterni indicium eſt, bucculam apprehendere, demulcere, & manum tandem ad os referre.

V. 36. Πολλὰς δὲ ξυνῇ] Quare communiter? quia antea petierat πολυωνυμίην

ιμώην cum fratre Apolline; noluit enim minore in honore haberi, quam Apollo, utpote eodem patre ac eadem matre prognata; & hoc petierat verſu 7. neque mirum; ipſa quippe prior nata. Factum & hinc antiquitus, ut una eademque utrique deo fierent ſacra, ſimulque colerentur. Ita in Regione urbis 19. arcus Octavii Auguſti patris conſpiciebatur cum ſignis Apollinis & Dianæ. Conjunxit ſaltem Horatius utrumque lib. 1. Od. 21.

Dianam teneræ dicite virgines;
Intonſum pueri dicite Cynthium.

V. 38. Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα] Cur in plurali numero? Duplex ratio: una deſumpta a parilitate Apollinis; illi multa fumant altaria: ergo etiam Dianæ; altera deſumpta a ritu ſuperſtitioſo: plurali enim numero gaudebant dii veterum, idque etiam ſervatum in ipſis incantationibus magicis: quia autem eadem Diana, quæ Proſerpina, aut Hecate, neceſſum erat varia ei exſtrui altaria, pro varia, qua gaudet, poteſtate. Certe triplex ejus perhibetur poteſtas ſecundum Servium in IV. Aeneid. v. 511.

—— *Tria virginis ora Dianæ.*

Sic Ovidius lib. 7. Metamorph. v. 262.

Terque ſenem flamma, ter aqua, ter ſulphure luſtrat.

& Virgilius, Ecl. 8.

Terna tibi hæc primum triplici diuerſa colore
Licia circumdo; terque hæc altaria circum
Effigiem duco: numero deus impare gaudet.

& poſtea,

Nectle tribus nodis vernos, Amarylli, colores.

Eleganter autem hoc loco conjunguntur βωμοὶ καὶ ἄλσεα, quia nemoribus præeſt, lucisque. Statius, Thebaid. IV. v. 425.

——— *nemori Latonia cultrix*
Additur: hanc piceæ, cedrique, & robore in omni
Efficiam, ſanctis occultat ſilva tenebris.

V. 39. λιμένεσσιν] Λιμένες ſunt portus, cujus partes ἔκβολαι, quæ Thucididi τόμματα λιμένος. Dictum autem λιμήν tradit Euſtathius, παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τῶν τὲ κυμαίνοντος πόντε, & τῶ ἴσγυς τῆς γῆς ἐνεῖπον. Hinc Diana dicta *Limenetis*. Tacitus lib. 4. Ann. cap. 43. *de jure templi Dianæ Limenetidis*: ubi legit Lipſius *Limnatidis*; verum lectionem priorem ſervo, quoniam & λιμνῆτις dicta apud Artemidorum, lib. 2. Ergo ita dicta eſt, quia portibus præeſt & viis, quanquam Strabo eam ita dictam tradat a Limnis vico Meſſeniæ, lib. 8. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν [Λιμναῖον] ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι φασὶ τὰς παρθένας ὑβρίσαι δοκῶσι τὰς ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίοις ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας.

V. 44. Τηθὺς] Non hic intellige Tethin, Chironis filiam, vel, ut Homerus, Nerei; quæ cum etiam nympha eſſet Oceanina, dicitur fuiſſe mulierum formoſiſſima, adeo ut ipſius complexus Jupiter ipſe exoptaverit, verum Tethin, terræ & cœli filiam, Oceani uxorem. de

qua Heſiodus in Theogonia, quam etiam vocat formoſam. Oceaninæ nymphæ dicuntur eſſe comites Dianæ, quia Luna pro acceſſu & receſſu trahit ad ſe, pellit, & impellit humores.

V. 69. κεχρημένος] Stephanus legit κεχελισμένος, quod eſt *unctus*. Hinc in Jure Canonico, ſeu Decretal. Greg. lib. 1. tit. 15. de Sacra Unctione, Presbyteri conſecrabantur oleo tantum, Epiſcopi Chriſmate, quod ex oleo & balſamo. Hæc vox ergo peculiariter refertur ad talia unctionum genera, aut oblitionum, quæ fiunt oleo. Pſ. 45. de Chriſto: ἔχρισέ σε ὁ Θεὸς σὺ ἐλαίῳ. Non ergo hæc vox congrua *carboni*. Non enim facies inungitur carbone, ſed obducitur potius, vel, ſi mavis, obinitur, Latinis notatur. Ita *atro carbone notari*.

V. 76. λαοῖς ἐδηλήσαο χαίτης] Apud Græcos variæ voces confunduntur deſignantes capillitium, χαίτη, πλοκαμὶς, τρίχες, κόμη, κορυφή. Hoc enim loco confunduntur τρίχες καὶ χαίτη & κόμη, quæ referuntur ad viros. Alii ita diſtingunt, quod χαίτη & τρίχες ſignificent omne capillitii ſeu pilorum genus, πλοκαμὶς & κορυφή, capillitium ad modum corymborum, κόμη, cæſariem fœmineam. Phocylides circa finem,

Μὴ βλὰ ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μηθ' ἁπλατα λοξὰ κορύμβων·
Ἀρσενικὸν ἐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδὴ δὲ γυναιξί.

V. 84. μόνιον δάκος] Sequor Scholiaſtæ expoſitionem; quando quidem in hoc, ut plurimum, diſtinguntur feræ a cicuribus, aut domeſticis animalibus, quod illa ſolitarie, hæc gregatim ad paſcua abigantur. Tribonianus, §. 1. Inſtitut. de lege Aquilia. *Quod autem non præciſe de quadrupede, ſed de ea tantum, quæ pecudum numero eſt, cavetur, eo pertinet, ut neque de feris beſtiis, neque de canibus cautum eſſe intelligamus, ſed de iis tantum quæ gregatim proprie paſci dicuntur.* Unde Apuleius, lib. 6. oves feras, formidabileſque deſcripturus, non eas gregatim paſci dicit; *Verum*, inquit, *oves nitentes, aurique colore florentes, incuſtodito paſtu vagantur.*

V. 88. Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός.] Quia deus Arcadiæ præſes paſtorum eſt, qui in Arcadia quam plurimi. Virgilius, Ecl. x.

—— —— *Pan deus Arcadiæ venit.*

Unde verſus dicti Mænalii, id eſt Arcadici. Idem Ecl. VIII.

Incipe Mænalios mecum, mea tibia, verſus.

a Mænalo monte altiſſimo Arcadiæ, de quo poëta noſter. Statius lib. 9. Theb. v. 639.

—— *& in mediis frondentem Mænalon aſtris.*

V. 89. ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν] Quo canes ſint in feras ferociores, eos aut ſanguine, aut carne paſcunt; ſaltem feras diſcerptas illis tribuunt. Phocylides, v. 136.

Μηδὲ τι θηροδόρον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσὶν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδοντες.

V. 91. παρηατίας] Auripetas, quia aures petunt ferarum, quibus illæ ducuntur, ut freno caballi. Exiſtimat Vulcanius hanc vocem bene ver-

verti posse per *auritos*, verum male: in canibus enim venaticis commendantur breves aures. Ita Oppianus describens ab omni parte canem perfectum, Κυνηγ. A. v. 403.

—— —— βαιὰ δ' ὕπερθεν
Ὄυατα λεπταλέοισι περιςέλλοινθ' ὑμένεσσι.

Hoc est,

—— —— *breves autem superne*
Aures tenuibus obducantur membranis.

Ibid. ἕνα δ' αἰόλον] Canes variegatos commendat poëta, de quibus Oppianus, Κυνηγ. A. v. 469.

—— ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς
Τοὺς τράφεν ἄγρια φῦλα Βρετανῶν αἰολονώτων.

Id est,

—— *attamen (ejusmodi, quod) magna dignum sit prædicatione,*
Quos educarunt fera secula Britannorum terga pictorum.

Forte, quia præ se ferunt speciem externam tigridum, quæ αἰολόνωτοι secundum Oppianum, & ideo habent robur & celeritatem.

Ibid. οἱ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] De leonum pugna canumque, & istos sæpe, quamvis efferatissimos, fuisse ab hisce superatos, historiæ fidem faciunt. Curtius lib. IX. *Nobiles ad venandum canes in ea regione sunt; latratu abstinere dicuntur, cum vidêre feram; leonibus maxime infesti. Horum vim ut ostenderet Alexandro, in conspectu leonem eximiæ magnitudinis jussit emitti, & quatuor omnino admoveri canes, qui celeriter occupaverunt feram: quum ex iis qui adsueverant talibus ministeriis unus, canis leoni cum aliis inhærentis crus avellere, & quia non sequebatur, ferro amputare cœpit. Nec sic quidem pertinacia victa, rursus aliam partem secare institit; & inde non segnius inhærentem, ferro subinde cædebat. Ille in vulnere feræ dentes moribundus quoque infixerat. Tantam in illis animalibus ad venandum cupiditatem ingenerasse naturam memoriæ proditum est.* Plinius lib. VIII. cap. 40. eandem referens historiam tradit Albaniæ regem inusitatæ canem magnitudinis dono Alexandro dedisse; cujus specie delectatum Alexandrum, ursos, apros, aliaque emitti jussisse, contemptu immobili jacente cane; & ea segnitie offensum Imperatorem, eum interimere jussisse. Quod ubi regi nunciatum, alterum mittens, addidit, mandata ne in parvis experiri vellet, sed in leone elephantove: duos sibi fuisse; hoc interempto, præterea nullum fore; & cum non distulisset Alexander, leonem fractum protinus vidisse. De talibus Oppianus, Κυνηγ. A. v. 416.

Ὅσσοι μηδὲ λέοντας ἑοὺς τρείουσιν ἄνακτας.

Id est,

Qui ne quidem leones suos horrent reges.

V. 92. ἂυ ἐρύοντες] Fuse disputat Vulcanius de voce ἂυ, & existimat designare *resupinum*; quod probari poterit, quia resupinare solent quandoque feræ, dum se victas sentiunt. Ita ursi in dorsum a canibus trahuntur, dum cum iis committuntur: & notum canes victos resupinos ter-

terræ incumbere: quod etiam in quibusdam feris facile admittas, quæ duobus postremis pedibus insistentes facile a canibus in terga dejiciuntur. Poterit etiam admitti significatio Stephani *retrotrahi*. Quia dum fugiunt feræ, ictusque evitant, a canibus superatæ sæpissime ab iis retrotrahuntur. Exemplo sunt cuniculi, similesque feræ, quæ si forte antris suis sint vicinæ, se evasuras sperant; verum a canibus eo acrius insistentibus retrotrahuntur, qui posteriores earum partes morsu prehendunt.

V. 94. κυνοσουρίδας] Eos ex vulpe & cane prognatos refert Scholiastes, quia isti ad cursum celeriores. Quicquid enim celeritatis canibus deficit, ab vulpe suppletur. Hinc vulpibus similes eos vult Oppianus, Κυνηγ. A. v. 432.

Ἢ καὶ ἀλωπήκεσσι.

supple, ἵκελοι. Ita quidam canes ex cane & tigride nascuntur, quorum mentionem facit Diodorus lib. 17. alii ex lupo & cane, uti de Gallorum canibus scribitur.

V. 95. ὃ μύοντα λαγωόν] Non conniventem, seu indocilem nictus, Vulcanius. Oculi dicuntur inconniventes, quando sunt adaperti, vigilantes, sine ulla nictatione, sine ulla palpitatione: potestque hoc duplici significatione dici; vel quia oculi semper sunt stati & immobiles, uti hoc de Socrate meminit Gellius; uti colligere hoc etiam licebit in iis, qui vel metu consternati immobiles stant, vel speculando oculis cuidam objecto videntur intenti, quod tamen non vident, nec observant; vel quia oculi sunt vigiliis mancipati & addicti, adeo ut nusquam non conniveant, quales sunt oculi leporis, ad quemvis strepitum sibi metuentis, ideoque ad singula circumspicientis. Eleganti & simili de draconibus loquendi modo utitur Apuleius l. VI. *Longa colla porrecti sævi dracones, inconnivæ vigiliæ luminibus addictis, & in perpetuam lucem pupillis excubantibus.*

V. 97. Σημῆναι] Eleganter de canum indagine eadem hac voce utitur Oppianus, Κυνηγ. A. v. 450.

—— —— μέροπες μὲν ἄρ' ἀιολόβουλοι
Ὄμμασι τεκμήραντο, καὶ ἐφράσσαντο κέλευθα·
Μυξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο.

Hoc est,

—— —— *& homines quidem versuti*
Oculis lustrant & observant vias:
Naribus autem canes quævis vestigia designant.

Potest autem duplex esse sensus, aut quia canes explorant naribus, aut quia naribus præmissis hominibus signant, ubinam feræ consideant.

V. 111. Ἔντεα καὶ ζώνη] Zona Dianæ commendatur, tum quia virginitatis custos, tum quia illa vocata λυσιζώνη, *solvens zonam*, quia eo liberius puerperæ pariebant. Sumitur igitur hoc loco zona pro ornamento muliebri. Ita Heliodorus in Aethiop. III. ζώνην ἐπεβέβλητο τοῖς στέρνοις, id est, *zona pectus præcinxerat*: quam Aristænetus epist. I. vocat κεστὸν, de muliere; τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Observo vero non solum

Græ-

Græcis zonam designare eam, quæ mulieribus propria, sed & quæ viris; ita milites ζωστῆρες supra vocati, quia zona cincti: & sic Latinis zona virilis. Libro 48. D. de bonis Damnator. *Nec si zonam circa se habuerit, protinus aliquis sibi vindicare debebit, sed vestem, qua is fuerit indutus, aut nummulos inveterales.* Deinde per zonam non solum intelligitur illa fascia, seu cingulum, quo quis cingitur, sed saccus oblongus, seu marsupium in quo pecunia reconditur. Juvenalis, sat. v. v. 546.

Nocte cadet fractis trabibus, fluctuque premetur
Obrutus, & zonam læva morsuque tenebit.

V. 125. λοιμός] *Pestilentia*: nam male *pestilitas*, qua voce tamen usus est Lucretius. *Pestis* etiam minus proprie. Pestis enim malum quoddam, in genere, idem quod *calamitas*. *Lues* ergo, seu morbus contagiosus. Ita de morbo pestilentiali sub Vespasiano Eusebius & Hieronymus in Chronico: *Lues ingens Romæ facta: ut per multos dies in ephemeridem decem millia ferme mortuorum hominum referrentur.* Talem etiam luem Græcis Apollinem immisisse propter virginem sui sacerdotis captam meminit Homerus. Ratio non obscura; aëri potissimum præsunt Diana & Apollo; cumque morbus pestilentialis ex aëris contagione oriatur, non mirum si poëtæ diis istis hæc mala accepta tulerint. Ita Lucretius lib. VI.

— — Fit morbidus aër
Atque ea vis omnis morborum, pestilitasque,
Aut extrinsecus, ut nubes, nebulæque, superne
Per cœlum veniunt; aut ipsa sæpe coorta
De terra surgunt, ubi putrorem humida nacta est,
Intempestivis pluviisque & solibus icta.

& post loquitur de aëre infecto.

Et cum spirantes mixtas hinc ducimus auras:
Illa quoque in corpus pariter sorbere necesse est.
Consimili ratione venit bubus quoque sæpe
Pestilitas, etiam pecubus balantibus ægror.

Ibid. κῆνεα καταδύσκειεν] Elegans locutio, quasi contactu hoc malum serpat, & ita depascat singula. Cur κῆνεα? quia sæpissime observatum hoc contagii genus primum animalia bruta confecisse. Ita apud Homerum primo canes, mox reliqua conficiuntur pestilentia. Eadem ratione, qua homines, bruta conficit Lucretius lib. VI. loco citato docuit. Herodianus vero, l. I. 12. Πολλὴ φθορὰ ὑποζυγίων. & apud Apuleium lib. IV. de ursis. *Nam diutina captivitate fatigatæ simul & æstiva flagrantia macerata, pigra etiam sessione languidæ, & repentina correptæ pestilentia, pene ad nullum redière numerum.*

V. 126. Κήροντες δὲ γέροντες] Nolim hic intelligi busta senum ac juvenum, verum senes super interitum juvenum lugere. Solent enim veteres capitis fœdatione luctum demonstrare. Herodianus l. I. 13. λυσαμένη τὰς τρίχας.

V. 137. Ἔστη δ' αὐτός] Varius hujus vocis sensus: vel, *Sin & ego ve-*

verax, uti Stephanus; vel, *Sin & ego tibi curæ, uti & ille qui verax:* quod videtur velle Scholiastes Græcus; vel, *Sin & ego viciſſim ei amicus, qui mihi.* Illa enim demum vera eſt amicitia, quæ inter amicos eſt. Non enim ab una parte conſiſtit amicum eſſe ei, qui tibi viciſſim non eſt amicus.

V. 146. Τιφύνθιος ἄκμων] Videtur hoc ideo referri ad id quod nequit defatigari, non ad id quod quieſcit, quæ ſignificatio tamen huic loco propria. Dicitur quippe ante portas cœli ſtare, neque operam dare certaminibus. Videtur autem Hercules appoſitus cuſtos cœli, qui etiam intrepide adiit loca infernalia.

V. 157. Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν] Male quid meruere boves, animal ſine fraude doloque? Loquitur igitur Hercules, qui non obſervat in dictione τὸ πρέπον. Perſona ergo, quæ introducitur, quandoque vitium committit, non poëta. Paſtor apud Virgilium Eclog. 1.

Urbem, quam dicunt Romam, Melibœe, putavi
Stultus ego huic noſtræ ſimilem, quo ſæpe ſolemus
Paſtores ovium teneros depellere fœtus.

V. 160. Παύσατ' ἀδηφαγίης] Herculis voracitatem eleganter Epicharmus deſcribit in Buſiride.

Illum ſi edentem videris, ſtrepunt genæ,
Intus ſonat guttur, ſonat maxilla, dens
Stridet caninus, ſibilant nares, movet
Aures ſicut armenta ſolent haud minus.

V. 163. πολὺ νέμεσθαι] Quæ hæc conſtructio? quis ſenſus, *multum pabuli?* Sed vix videtur hoc explicari poſſe per infinitivum, niſi dicamus *multum paſtus*, id eſt ut depaſcantur: νέμομαι eſt depaſcor: niſi hic ſignificationem illam admittamus, quam etiam notat Budæus: *ut fruantur, ut victitent pabulo.* In Pandectis Græcis νέμεσθαι pro *poſſidere.*

V. 165. Ὠκύθοον τερπίτηλον] Τείφυλλον. Triplex ejus genus. Τείφυλλον, πόα μηδική, & λωτός. Summus Salmaſius exiſtimat, id, quod Græci τείφυλλον abſolute vocant, odoratum eſſe & bitumen reſipiens; unde & ἀσφάλτιον cognominatur, etiam μυρσινῆς, quia minii coloris florem geſtat. Deinde πόαν μηδικὴν ſecundam ſpeciem facit; id eſt, herbam medicam, jumentorum pabulo olim in primis commendatam. Tertiam ſpeciem facit λωτὸν τείφυλλον, lotum trifolium, trifolium pratenſe, trifolium vulgare, de quo poëta, quod citiſſime excreſcat. Exiſtimat autem Summus Vir, id τείφυλλον, quod Græci ita abſolute vocant, & ſubſtantive, odoratum eſſe, & bitumen reſipere. Si per Græcos intelligat communem loquendi modum, facile largior; ſi vero putet nuſpiam τείφυλλον abſolute ſumptum deſignare *pratenſe trifolium*, neſcio an non contrarium indicari poſſit. Certe Scholiaſtes vocem ponit abſolute: τὸ ταχέως ἀνατέλλον τείφυλλον; nam loquitur de trifolio pratenſi; neque hic poterit intelligi aut λωτὸς, aut πόα, aut βοτάνη, cum ponatur abſolute, & ſubſtantive, in neutro genere.

V. 181. ἀκὰ θεῆται] Sol dicitur omnia intueri, in quantum eſt commune

mune mundi lumen, ac pervidens omnia; unde ab Homero *Jovis oculus* appellatur, qui cuncta rimatur, perspicit, nota facit. Dicitur vero peculiari ratione intueri actiones hominum, aliorumque, vel quando stupet, & quasi in admirationem rapitur propter res adspectu dignas, vel propter gesta turpia, quæ perpetrant homines. Seneca, Med. v. 28.

—— —— spectat hoc nostri sator
Sol generis! & spectatur, & curru insidens
Per solita puri spatia decurrit poli:

quam eandem Medeam non nemo sic loquentem introducit:

Juppiter, tuque adeo Sol, qui res omnes inspicis,
Quique tuo lumine, mare, terram, & cœlum contines,
Inspice hoc facinus priusquam fiat, prohibe scelus.

V. 190. Βριτόμαρτιν] Britomartis, quæ secundum nonnullos Jovis filia, ex Charone nata, fuit Dianæ gratissima. Britomartis dicta secundum Solinum *Brito martis*, quod Cretensibus *virginem dulcem* significat: Βριτὸς μαρτὶς, non μάρνα, ut vult Stephanus. Dicta eadem Virgilio *Aphea*, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως, a jactu. Eadem *Gortinis* dicta a Gorte urbe Cretensi, secundum Stephanum, in qua vixit. Cur vero Dianæ fuerit gratissima, notissimum; simile gaudet simili: nam Britomartis tantum venationibus fuit intenta. Commendatur variis de caussis; præsertim quia ἔυσκοπος, quod vertunt *circumspectam*; male, meo judicio; nisi quis ideo velit *eam circumspectam, quod in venationibus* circumspicimus ut feram investigemus, & ita caute progredimur, id est lento ac silentioso gradu, quo ferarum lustra detegantur, ideo ad quævis advertimus. Oppianus Κυνηγ. A. v. 451.

——— μέροπες μὲν ἄρ' ἀιολόβουλοι
Ὄμμασι τεκμήραντο καὶ ἐφράσσαντο κέλευθα.

Hoc est,

—— — & homines quidem versati
Oculis lustrant & observant vias.

Potissimum tamen illa significatio hic locum habebit, quæ refertur ad jaculandi peritiam. Eam enim commendaverat poëta in Diana, v. 119. & 262. ἐυστοχίην vocat artem jaculandi. Herodianus in Commodo, cap. 15. πλὴν ἀνδρείας καὶ ἐυστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν. Ergo hoc loco impropria non poterit esse locutio, cum sermo sit de venatione, sed proprie ponitur pro collimatione ad scopum, seu metam. σκοπὸς quippe Græcis designat metam. Herodianus ibidem de Commodo, οὐδέποτε σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν. Athenæus lib. 16. Βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπόν.

V. 197. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες Νυμφαν &c.] Quî Cydones montem Dictynnam vocant, cum longe a Dictoo monte distet Cydonia? Respondeo distinguendum inter Cydones & Cydoniatas: hi dicti tales a Cydonia, non isti, qui Cretenses, Poëtarum more. Sic *Cydonia tela*, pro sagittis Creticis poëtæ appellant. Ita quod de eadem dea Poëta noster dicit v. 197. & seqq. *Cydones* festa peragere huic deae, Diodorus dixit *Cretenses* hoc agere; ergo Cydones & *Cretenses* hic pro iisdem. Distinguunt alii inter Dictynæum & Dictæum. Ille est ad mare, & promon-

montorium, non Dictæum: & Dictynnæus vocatus a Dictynna urbe Cretæ, uti vult summus Salmasius. Male igitur Frischlinus, qui existimat eo nomine reprehensum a Strabone fuisse Callimachum, quod referat Minoem regem tam impium fuisse, ut concubitus gratia Dictynnam insequeretur. Certum est enim Strabonem hoc nomine poëtam notare, quod Dictæum montem cum Dictynnæo confundat, ut notat doctiss. Salmasius in Solinum. Neque repugnat Diodorus Siculus: non enim eos procul a vero abesse docet, aut dicit, qui Callimachi sententiam sequuntur: verum, inquit, alii existimant & dicunt eos, qui ita sentiunt, a vero aberrare. Verba ejus sunt: Οὐκ εὖ δὲ ἐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἐπὶ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέων δίκτυα. ἀφ' ᾧ τέτο αὐτὴ μὲν Δίκτυννα ὑπὸ τῶν ἐνδωνίων προσαγορευθείη. Id est, *Non bene etiam a Callimacho dictum ait, Britomartin Minois vim fugientem desiluisse in retia piscatorum, indeque Dictynnam appellatam.* Videndus Salmasius in Solinum pag. 171. edit. Paris.

V. 205. ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.] Duplici sensu. Scilicet sortitur nomen a Dictynna; unde ipsa *Dictynna* vocata Silio Italico Punicorum lib. xv. v. 766.

Ut cum venatu saltus exercet opacos
Dictynna.

& Senecæ in Med. v. 795.

Inque auxilium, Dictynna, tuum
Pretiosa sonent æra Corinthi;

vel a Britomarti nympha; unde Dianam eandem putant cum Britomarti Diodorus lib. v. & Solinus Polyhistor. *Cretes Dianam religiosissime venerantur, Britomartem gentiliter nominantes.*

V. 216. κέρη Ἰασίοιο] Fertur fuisse filia Schœnei. De hac loquitur noster, quia eam commendat a venandi peritia. Beroaldus ad Propertium notat eam fuisse Jasii neptem, Schœnei filiam, quem reprehendit Muretus in notis ad Propertium, sed male. Certum enim eam Atalantam fuisse Schœnei filiam, quæ venatrix & eximia jaculatrix, quæque aprum interfecit. Oppianus Κυνηγ. B. v. 26.

Σχοινῆος ἀρέσθη δὲ κλυτὴ θυγάτηρ Ἀταλάντη
Θηρσὶ φόνον πλήσσεντα, συηβόλος ἔυρατο κέρη.

Hoc est,

Schœnei vero prima generosa filia Atalanta
Feris cædem allatam apri interfectrix repperit puella.

Ast eadem illa poëtæ nostro κέρη Ἰασίοιο; quæ hoc loco commendatur a jaculandi peritia, a συοκτονίᾳ &c. non alia ergo Schœnei filia, & Jasii, aut Jasionis neptis. Non alia ab Arcadica Atalanta, secundum Ælianum lib. XIII. Variar. Histor. cap. 1. Eadem illa quæ cursu nobilis, quæque ab Hippomene victa, quia & hæc Schœnei filia. Auctor lascivi carminis,

Qualibus Hippomenes rapuit Schœneida pomis.

quæque a Meleagro adamata. Diodorus lib. IV. Μετεχέτης δὲ τῆς κυνηγίας

γίας Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως, ἐραςθεὶς αὐτῆς ὁ Μελέαγρος, παρεχώρησε τῆς δορᾶς καὶ τὲ κατὰ τὴν ἀριςείαν ἐπαίνε. h. e. *Inter venationis autem socios Atalanta, Schœneo nata, simul erat. Huic exuvias, ipsamque rei præclare gestæ laudem (puellam enim deperibat) Meleager concessit.* Vide Muretum ad eleg. 1. libri 1. Propertii.

V. 221. Ὑλαῖον] Hylæum & Rhœcum sagittis ab Atalanta confixos fuisse testatur etiam hoc loco Scholiastes. Et ideo, quia vim inferre Atalantæ *fuere conati*. Aliam rationem nobis suppeditat Propertius lib. 1. eleg. 1. Scilicet Minalionis amore tacta puella, ægre tulit eum sagittis a rivali Hylæo fuisse vulneratum, & forte ideo istum interfecit.

Ille etiam Hylæi percussus vulnere rami,
Saucius Arcadiis rupibus ingemuit.

Ovidius lib. 2. de arte Amand. v. 191.

Sensit & Hylæi contentum saucius arcum.

V. 228. πρωτόθρονε] Id est sedis prærogativa, vel loci prærogativa: & ille dicitur loci gaudere prærogativa, qui primum inter omnes locum obtinet: qualis est præses, antistes. Qualis & in imperio regina, quæ omnibus præfertur, adeo ut in theatro, in concione, & ubique quemvis loco excitare possit, & in eo sedere. Herodianus lib. 1. Ἐπεὶ δὲ ὁ Κόμμοδος γυναῖκα ἠγάγετο Κρισπίναν ὄνομα, ἀνάγκη τε ἐγίνετο τὴν πρωτοθρονίαν ἀπονεμεῖσθαι τῇ τῦ βασιλεύοντος γυναικί. hoc est, *Postea vero quam Commodus uxorem duxit Crispinam, ac necesse fuit principis uxori primo loco cedere.* Et vox *throni*, quæ hoc loco occurrit, tributa diis & magistratibus, qui deorum vicem in terris gerunt, idem significat quod ἕδρα. Hesychius, πάρεδρος, παρακαθήμενος, παραμένων, σύνθρονος. Ea vox tributa diis in inscriptione Antinoi, quam attulit summus Salmasius in notis ad Historiam Augustam in Spartiano, pag. 38. edit. Paris. Θεοῖς ἀδελφοῖς συνθρόνοις τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Θεοῖς. tributa illa quoque imperatoribus. Herodianus lib. 1. 8. Καὶ ἦν ἐπὶ τῦ βασιλείυ θρόνυ καθῆσο ἐν τοῖς θεάτροις. Id est, *nam & sella imperatoria sessitabat in theatro.* Sed quæritur qui potuerit Dianæ adsignari πρωτοθρονία, cum nec primum locum teneat in deorum synodo, nec secundum. Ita enim poeta noster antea v. 169. dixerat, eam alterum ab Apolline tenere locum; igitur a Jove ad minimum tertium occupat subsellium. Forte ideo πρωτοθρονίαν adsignat Dianæ, quia supra veri fidem elevet ejus majestatem, uti historicis quandoque evenire solet, multo magis poetis. Vel quia prima est, id est in supremo deorum collegio, & magno illo consilio, in quo sex dii, totidemque deæ, ipseque Jupiter præses, qui vocati fuere dii majorum gentium: ergo ipsa suprema Diana, & πρωτόθρονος, quippe quæ majus subsellium, & prius subsellium, omnibus majoribus diis commune occupabat, quod in ordine subsellii inferioris, in quo erant minorum gentium dii, erat primum, licet Diana inter majores deos a Jove non fuerit altera: ita Deorum maximi, quia ordine primi, seu in primo subselliorum ordine, quamvis non omnes in primo gradu primi. Artemidorus vocat μείζονας τῶν Θεῶν καὶ πρεσβυτέρας καὶ τάξει πρέχοντας. Notandum vero veteres maximam præsessus

habuisse curam. Tacitus, libro tertio Annalium. *Ac forte parva res magnum ad certamen progressa, præbuit juveni materiam apiscendi favoris*, vel, ut alii, *adipiscendi. Domitius Corbulo prætura functus de L. Sulla nobili juvene questus est apud senatum, quod sibi inter spectacula gladiatorum, loco non decessisset.* &c. Quin & apud Herodianum, lib. 1, de Lucilla sorore Commodi natu maxima legere est illam adeo de *præcedentia*, detur venia verbo, fuisse sollicitam, ut dum Crispinæ uxori Commodi cedere cogeretur, consilium iniverit de Commodo e vivis tollendo.

V. 229. πηδάλιον ἐγκάτθεσο] Diis multa olim fuerunt oblata, quæ tanquam anathemata iis fuere consecrata, id est, devota. Talibus templa & fana ornata ac repleta, præsertim ea, quæ majori cuiquam deorum dicata. Refert hoc Herodianus lib. 1. 14. de Pacis templo, ἀναθήμασι κεκοσμημένον χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ. Quod factum vel devotionis causa, vel etiam gratia securitatis. Herodianus ibidem, δι' ἀσφάλειαν, & post, ἕκαστος δὲ ὃ εἶχεν, ὑπὲρ σφῶν ἐθησαυρίζετο. Deinde cum illi quid anathemate diis devovebant, iis dicabant quorum ope se periculum evasisse credebant, & quidem tale quid, quod periculo isti interfuerat, aut cujus ope periculum evaserant. Ita poëta de Agamemnone, qui clavum dicavit Dianæ. Sic etiam Dianæ illa dicata quibus aliquid inchoaturi utebantur, si hoc prospere cessisset: ut venatores, qui canes & spicula Dianæ offerebant pro anathemate, vel etiam partem prædæ. Xenophon Cyrop. καὶ ἐυξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ ἀγροτέρᾳ μεταδοῦναι τῆς θήρας, hoc est, *invocato Apolline & Diana venatrice, venationis partem pollicendo.* Seneca in Hippolyt. v. 73.

Tua si gratus numina cultor
Tulit in saltus, retia vinctas
Tenuere feras, nulli laqueum
Rupere pedes; fertur plaustro
Præda gementi. tum rostra canes
Sanguine multo rubicunda gerunt.

V. 243. σύριγξ] Fistulæ genus e canna confectum palustri, seu ex arundine. Ita dicta vel a Syringa Arcadiæ nympha, vel quia Pan primus ex cannis & arundinibus in amoris sui solatium fertur confecisse fistulam. Ergo arundineæ fistulæ primus fuit ille auctor: quæ tibiis nondum inventis dicitur Amazonibus in usu fuisse. Modus tale fistulæ genus conficiendi describitur Virgilio, Ecl. 11.

Pan primus calamos cera conjungere plures
Instituit.

Id est, ille primus fistulam invenit e calamo, i. e. arundine: ita enim eadem Ecl.

Est mihi disparibus septem compacta cicutis
Fistula.

Hinc etiam Pan dicitur συρίκτης. tum quia primum μόναυλον, deinde πάναυλον invenit. Unde forte errorem Eusebii notare licebit; tradentis nempe lib. 11. Præp. Euang. cap. 3. quod *fistulam, quam Græci syringa vocant, dea Cybele prima invenerit.*

V. 244.

V. 244. ὀξέα τετρήνοντο] Aliud describit fistulæ genus, non e cannis aut arundinibus, sed materia firmiore, ossibus cervinis constans: quod dicitur Minervæ opus. Forte omnia opera admiranda Minervæ accepta ferenda, tanquam dearum sapientissimæ, quæque ex sententia Scholiastæ Græci πάσης ἔφορος τέχνης. Disputant tamen cujus hoc sit inventum. Summus Scaliger de re poët. lib. 1. cap. 4. inventionem tibiæ Osiridi tribuit, poëta noster Minervæ, alii Marsyæ, ut Martianus, alii Phrygibus, ut Isidorus, & qui eadem de tibiis, quæ hic poëta. *Tibias*, inquit ille, lib. 2. Orig. cap. 20. *excogitatas in Phrygia ferunt: has quidem diu funeribus tantum adhibitas: mox & sacris gentilium. Tibias autem appellatas putant, quod primum de cervinis tibiis, cruribusque hinnulorum fierent; deinde per abusionem ita cœptas vocari etiam quæ non de cruribus ossibusque essent.* Poterunt auctores conciliari, si dicatur Minervam primitus tibiam inveniisse, eamque dum inflatu faciem deformari videret, abjecisse prope Tritonida paludem in Phrygia. Propertius lib. 11. Eleg. 30.

Hic locus est, in quo tibia docta sones:
Quæ non jure vado Mæandri jacta natasti,
Turpia cum faceret Palladis ora tumor.

Eandem tibiam ad Marsyæ Lydii inventum referri, in quantum ille tibiam abjectam assumpsit, eaque usus est, uti erat tibicen. Etiam tibiæ inventum ad Phrygas referri, in quantum Phrygius quis modus, aut sonus Pelopis Phrygis inventus, vel in quantum aliud tibiæ genus a Phrygibus excogitatum; flexum scilicet cornu, quod jam vocamus *cornetam*. Tibullus lib. 11. Eleg. 1.

Obstrepit & Phrygio tibia curva sono.

Si vera loqui liceat relictis fabulis, sacra nobis prælucet pagina, quæ inventionem fistularum & organorum tribuit Lamechi filiis.

V. 246. 247. Αἱ δὲ πόδεσσιν ἕλαι κατεκροτάλιζον] Quid hoc, cum crotala essent instrumenta, quibus manu retentis sonum edebant? Forte ideo, quia pedibus similem fere strepitum excitabant, vel quia pedes ad modum & mensuram crotali, quod manu tenebatur, movebantur. Vel nisi parva tintinnabula pedibus sint alligata, ut Cl. Vulcanius in notis ad hunc locum existimat.

NOTÆ AD HYMNUM IN DELUM.

V. 19. Κύρνος ἐκ ὀνοτή] Dicitur hic Corſica haud vituperanda, quod eſt plurimum laudanda; quod quo jure hoc dicatur a poëta noſtro diſputant. Præſertim cum fuerit ſcopuloſa, & præfractis aſpera rupibus, & ideo ſterilis. Claudianus lib. de Bello Gildon. ſub finem: *Cæcis vitatur Corſica ſaxis.* Et Seneca Tragœdus in Octavio de Seneca Philoſ. Act. 2. Sc. 1. v. 6.

Remotus, inter Corſici rupes maris.

Quod etiam magis confirmatur exilio Senecæ Philoſophi, qui a Claudio in Corſicam relegatus, non quod foret inſularum optima, ſed peſſima. Ita enim idem de ſuo exilio in calce Epigrammatum, ſe *ſcopulo infigendum*, quod in Corſicam mitteretur. & in conſolatione ad Helvidiam, *deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum, & Corſicam pete*, ubi tamen alii *Coſuram* legunt. Dicendum Corſicam inſulam, quæ Græcis *Cyrnos* dicitur, uti poëtæ noſtro, & Diodoro Siculo, eſſe quidem montoſam, aſperam, & hoc nomine vituperandam, verum tamen multis nominibus laudandam. Sic enim de ejus pulchritudine & amœnitate Diodorus Siculus lib. v. Μετὰ δὲ τὴν Αἰθαλίαν νῆσός ἐστιν ἀπέχουσα μὲν ταύτης ὡς τ σταδίους, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων Κύρνος, ὑπὸ δὲ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐγχωρίων Κόρσικα. αὕτη δὲ ἡ νῆσος εὐπαράρμιστος ὖσα, κάλλιστον ἔχει λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Συρακόσιον. Hoc eſt, *Ab Æthalia porro inſula eſt* CCC *ſtadiis remota, quam Græci Cyrnon, Romani & indigenæ Corſicam appellant. Hæc aditu perquam facilis, portum habet longe pulcherrimum, nomine Syracuſium.* Et paulo poſt, Ἐπὶ δὲ τινας χρόνους τῶν ἐν τῇ Κύρνῳ πόλεων κυριεύοντες, ἐλάμβανον παρὰ τῶν ἐγχωρίων φόρους, ῥητίνην, καὶ κηρὸν, καὶ μέλι, φυομένων τότων δαψιλῶν ἐν τῇ νήσῳ. Id eſt, *Interim dum aliquandiu Corſica urbes in poteſtate habent, tributa ab incolis exigebant, reſinam, ceram, mel: quorum largus ibi proventus eſt.* Et poſt, Ἡ δ' ὅλη νῆσος εὐμεγέθης ὖσα, πολλὴν τῆς χώρας ὀρεινὴν ἔχει, πεπυκασμένην δρυμοῖς συνεχέσι, καὶ πολυκοίοις διαῤῥεομένην μακροῖς. οἱ δ' ἐγχώριοι τροφαῖς μὲν χρῶνται, γάλακτι, καὶ μέλιτι, καὶ κρέασι, δαψιλῶς πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας. Hoc eſt, *Inſula hæc quaquaverſum ampla, magna ſui parte mon-*

montosa est, & frequentibus sylvis opaca, magnisque fluminibus irrigatur. Incolæ pro nutrimento utuntur lacte, melle, carnibus, quæ regio hæc affatim præbet omnia. Neque obstat quod vult Friſchlinus ex Strabone, male inhabitari Corſicam; forte enim ideo dum ab exteris poſſidebatur quondam, male inhabitabatur; nec id obeſt quod Seneca conqueritur. Omnis enim terra nobis patria ingratior; præterquam quod ideo ingratiſſima, quia a barbaris inhabitabatur, quorum alienus nec facilis intellectu ſermo erat, uti loco citato Diodorus. Sic enim de ſuo querebatur exilio Ovidius:

Barbarus hic ego sum, quia non intelligor ulli:

Et,

—— —— *nec sonant verba Latina Getæ.*

Vel ſecundo dici poterit hoc nomine laudatam poëtæ Corſicam, quo laudatur Delus, quæ dicitur immota & ἄτρεπτος; & hic Corſica, quæ immota & inconcuſſa eo magis, quo magis lapidoſa eſt, & ideo non aratri inexperta, uti Delus.

V. 21. Σαρδὼ] Etiam Σαρδὼν a Ptolemæo, Stephano, aliiſque dicta *Sandaliotis* & *Ichnuſa* Solino Polyhiſtori. Forte quia veſtigii pedis ſimilitudine gaudet, unde vult Friſchlinus v. 19. μετ' ἴχνια referri poſſe ad Sardiniam, ſed male. Quod enim eo loci appellative ſumitur, non debet tanquam proprium nomen ad aliud transferri. Sardiniæ epitheton eſt ἱμερόεσσα: inſula & magnitudine, & frequentia hominum, & fructuum proventu præſtans. Sed qui poëtæ noſtro laudanda multum Sardinia, cum inſularum ſit inſaluberrima, atque adeo peſtilenti aëre famoſa? Dicendum poëtam in laudatione terræ reſpexiſſe fertilitatem, non *peſtilitatem*, ut amat loqui Lucretius. Hoc nomine laudanda, illo vituperio digna. Ita illam deſcribit Pomponius Mela lib. II. cap. ult. *Cæterum fertilis [Sardinia] & soli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita pene peſtilens.* Quamvis hoc mihi non ita ſit vero ſimile, cum ut plurimum ubicunque aër venenatus, terra minus fertilis ſit, & ideo annonæ caritas, uti communiter in auctoribus conjuncta legas peſtilentiam & famem vel ſimul vel ſequuta ſe mutuo. Niſi ſecundum Strabonem lib. v. p. 224. edit. Pariſ. dicatur magnam Sardiniæ partem aſperam & parum pacatam eſſe, eamque forte peſtilentialem, aliam non item, eam ſcilicet quæ omnibus rebus affluit. Verba ſunt: *Sardiniæ magna pars aſpera est & parum pacata: magna etiam solum habet omnium rerum copia, excellenter autem frumenti beatum.*

V. 41. ἐκ Τροιζῆνος] Pomponius Mela lib. II. cap. 3. *Epidaurii Æſculapii templo inclyti, & Troezenii fide ſocietatis Atticæ illuſtres: portus Sarronicus, & Schenitas & Pagonus. Oppida autem Epidaurus & Troezen, & Herminona his littoribus appoſita sunt.*

V. 52. ἀντιμοιδὸν] Superflua illa præpoſitio; quia ἀμοιδὸν, & ἀμοιβαῖον dicitur *mutuum*. Herodianus I, 4. ἀμοιβαῖαν ἔννοιαν εἰκότως ἤλπικα: mutuam deſignat benevolentiam aut remunerationem. Si vero de poëtis ſermo, ἀμοιβαῖοι dicuntur ſermones mutui, hoc eſt, alterni, reciproci.

proci: quando sibi respondent, neque unus solum continuo carmen recitat. Theocritus Idyl. VIII.

Πρῶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰύκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμψανε Δάφνις ἀοιδάν.

Id est,

Primus autem cecinit sortito canorus Menalcas:
Deinde alternum excepit Daphnis cantum.

Quod imitatus Virgilius Ecl. III.

Incipe, Damœta; tu deinde sequere, Menalca:
Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

V. 90. τερπόδιος] Scholiastes, ὁ δελφίνης. Legendum censeo, ὁ δαφνίνης: quia lauri magna vis in illa prædictione. Vide Hymnum in Apollinem, initio.

FINIS.

NICODEMI

NICODEMI FRISCHLINI,
BONAVENTURÆ VULCANII,
ANNÆ FABRI,

DEDICATIONES
ET
PRÆFATIONES.

† *ILLUSTRI*

ILLVSTRI ET GENEROSO

DOMINO,

D. PHILIPPO LUDOVICO,

Comiti Hanovienſi & Rineccio, Domino in Minſenberga, &c. D. ſuo clementiſſimo,

NICODEMUS FRISCHLINUS

BALINGENSIS, S.

QUÆ duæ res, Comes illuſtris & generoſe, in omni vita recte ac ſapienter inſtituenda plurimum poſſunt, has ambas una poetice cum voluptate quadam exhibet: optimarum artium & linguarum cognitio, & honeſta ac laudabilis vivendi ratio: quarum altera mens hominis, altera voluntas inſtruitur atque perficitur. Nam & ea quæ in contemplatione rerum divinarum & naturæ, ac perſpicientia veri, conſiſtunt, quæque ad ſocietatem generis humani, & totam hanc vitæ conſuetudinem bene beateque degendam, pertinent, poetæ ſuaviſſimis numerorum & literarum monimentis prodiderunt: ut hac ingenii gloria ſoli cæteris ſcriptoribus anteferri poſſint ac debeant, quod maximas atque utiliſſimas res, admiranda quadam numerorum ſuavitate, tanquam condimento, conditas, hominum memoriæ commendare voluerit. Neque enim locus ullus a poetis prætermiſſus eſt, qui vel ad doctrinam, ingeniique humani cultum, vel ad mores ac diſci-

plinam reipub. pertineret: ut illi mihi omnem ſapientiam, prudentiam intelligentiamque ſuam ad hos duos ſcopos, tanquam ad Cynoſuram & Helicen, contuliſſe videantur. Quæ quidem cur ita crediderim, niſi quid te detinet, audi. Etenim ſi oculos in univerſam hanc mundi machinam ad remotiſſimas uſque terrarum oras circumferas, nihil tibi uſpiam occurret quod illi verſibus ac dulciſſimis numeris non celebrarint. Poetæ enim rerum occultarum cauſas, varias mutationum vices, admirandaſque ſpecierum metamorphoſes, primi omnium literis mandarunt: poetæ ventorum ortus, fontiumque & amnium ex terra in Oceanum fluxus ac refluxus jucundiſſimis figmentis propoſuerunt: poetæ plantarum atque aſtrorum ſitus, ortus & occaſus, qualitates & effectus, ingenioſe confictis fabulis, tanquam picturis & imaginibus quibuſdam, delinearunt: poetæ terrarum limites, regionum diſtantias, gentium mores & origines, diverſorum animantium naturas, herbarum denique vires primi in lucem ex tenebris eruerunt, & ſuaviſſimorum verſuum monimentis ad ſempiternam poſterorum memoriam tranſmiſerunt. Quid multis? Poetæ eam ipſam facultatem qua feris & brutis animantibus præſtant homines, vel ſoli excoluerunt, ita ut diſperſos in ſylvis homines a ferino victu ad manſuetudinem & vitæ ſocietatem primi revocaſſe credantur. Videntur enim mihi (ut vere dicam quæ ſentio) illi ipſi ſummi oratores, quos tantopere admiramur, non modo linguæ venuſtioris culturam, & vocum nitorem verborumque pondera, ac figurarum ornamenta: ſed omnem etiam animorum motum, in quo maxima oratoris virtus cernitur, ex poetarum libris perdidiciſſe. quod Homeri, Euripidis ac Terentii exemplo, & Quintiliani teſtimonio notius eſt quam ut comprobari oporteat. Quibus ſane rebus intelligitur, poetarum virtute non ſolum omnia doctrinarum genera quodammodo inventa, ſed etiam exculta, & ad hominum utilitatem augendam, literarum adjumento ab iiſdem propagata eſſe. Quæ vero ad mores informandos,

dos, & vitæ actiones laudabiliter instituendas pertinent, ea sic a poetis exposita sunt, ut a nemine philosophorum abundantius, perfectius, exornatius. Hi enim quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non, plenius ac melius Chrysippo & Crantore dicunt. Nam discrimen honestorum & turpium, dilucide ac perspicue proponunt non modo exemplis fictis & veris, sed etiam sapientissimis sententiis, quibus poetici libri referti sunt: ad quas, tanquam ad normas & regulas virtutum, omnes hominum actiones referri possunt ac debent. Tum vero ad pietatem & religionis cultum cives suos, propositis & hujus & æternæ vitæ præmiis cumulatissimis, invitant: eosdemque ab impio deorum contemptu, propositis pœnarum, calamitatum, & æternorum cruciatuum comminationibus, deterrent. Quæ quidem omnia, Homeri, Hesiodi, Pindari, Euripidis, Virgilii, Horatii, Ovidii, aliorumque vatum exemplis confirmare in proclivi esset: nisi unus hic quem tibi, generose Comes, offero, Callimachus ad fidem dictorum faciendam oppido atque impendio sufficeret. Nam ut nihil commemorem de fructu qui ad linguæ Græcæ & Oratoriæ scientiæ studiosos ex hoc autore uberrimus redit: nihil de iis quæ ad Cosmographiam illustrandam pertinent, (ut quæ de Arcadiæ fluviis, de Cyrenæorum origine, de Cycladum & Deli situ, de Peloponnesi & universæ Græciæ regionibus, urbibus ac fluminibus exquisitissime dicuntur) quid obsecro ad pietatem & religionis observantiam animos hominum magis accendere possit, quam illa in altero hymno expressa sententia, qua propositis vitæ hujus amplissimis præmiis, felici rerum successu, opulentia, adeoque copiæ cornu, omnes mortales ad cultum Apollinis sui invitat?

Ῥεῖά κε (inquiens) βυθόσιον τελέθοι πλέον, ὐδ' ἑ κεν αἶγες
Δεύοιντ' βρεφέων ὀπιμηλάδες, ἦσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγχυ· ὐδ' ἀγάλακτοι
Οἶες, ὐδ' ἄκυθοι· πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Ἡ δέ κε μεγοτόκοι, διδυμόκοι αἶψα γένοιτο.

Quid

Quid vero contra improbos & profanos homines ſævius & atrocius dici ab ethnico potuiſſet, quam ſunt tertii hymni verſus aliquot, divino ſpiritu pleniſſimi, quibus bellum, peſtem & famem omnibus Dei contemptoribus ſeveriſſime comminatur? quum inquit,

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' ὑιάσιν αἱ δὲ γυναῖκες
Ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.

Quid contra venuſtius ac dulcius quam quæ pœnis malorum ibidem præmia opponit ſententia, quibus piorum facta excipi & affici docet?

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόντι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος. ἥτε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόω τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.

Hoc eſt,

O miſeros queiſcunque tuam tu impegeris iram.
Horum armenta lues perimit, grandoque labores:
Orbanturque ſenes, matreſque necantur in ipſis
Sæpe puerperiis, aut enituntur in ægro
Exilio, ut nihil his inſiſtat poplite firmo.
At quibus arrides felix & fronte ſerena,
Fertilis hic ſeges eſt, jumentorumque beata
Fœtura, & pleno promanans copia cornu.
Ante nec occumbunt ſenior quam venerit ætas.
Nec lis orta domum lædit. quæ ſæpe penates
Diſſuit unanimes, ſed menſam ſuavis ad unam
Fratria concordi cum glore ſedilia ponit.

Neque ſententiis ſolum & præceptis, ſed etiam exemplis pœnarum populares ſuos ab impietate dehortatur: oſtendens,

dens, scelerate facta plerunque tragicos comitari eventus. Nam & Nioben cum omnibus liberis causa impietatis perditam, & Oeneum Calydonium regem una cum civibus suis, quod aram Dianæ sprevisset, male mulctatum: & Erysichthonem horribili inedia confectum dicit, quod Cereris lucum violasset & aras evertisset: impietatem & divini cultus negligentiam, præcipuam famis & penuriæ causam innuens. Quinetiam statos sacrorum dies, ad quicquam rusticorum operum agendum feriatos, & soli divino cultui destinatos esse præcipit: nec impune violari, his versibus declarat:

Μὴ νεὸν τημῦτ@ ἐμαὶ βόες ἕινεκα μισθῦ
Τετρ@γυιον τέμνοιεν, ὑπ' ἀλλοτείῳ ἀρότῃρι.
Ἦ γάρ κεν γυιάς τε κὴ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο· κὴ εἰ Στυμφαλίδες εἶεν,
Εἰναετιζόμβυαι, περαιλκέες. αἳ μὲν ἄειραι
Τέμνειν ὤλκα βαθεῖαν.

Hoc est,

Ne tum culta boves mereantur præmia nostræ,
Jugera findendo, peregrino subditæ aratro.
Fracta labore alias agresti languida colla
In stabulum referent: quanvis Stymphalides essent,
Nonum annum natæ, longos quæ ducere sulcos
Præ reliquis possunt.

Sed & magistratum divina providentia, rerum gubernaculis admoveri, sive is pie & juste, seu impie & injuste rempub. administret: non erudite solum, verum etiam religiose docet: eidemque morem gerendum esse aperte admonet. Quod enim D. Paulus scriptum reliquit, *qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit*: id Callimachus elegantissimis versiculis dixit,

Ὅς μάχετ' μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, κὴ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Hoc est,

Qui male cælicolis obſtat, is regibus obſtat:
Quique meo regi, is Phœbo temerarius obſtat.

Vagas quoque libidines horribiliter a Deo puniri, exemplis Tityi, Oti & Orionis, oſtendit: quos fulminibus ad Tartarum præcipitatos eſſe docet, quod Latonæ & Dianæ vitium offerre non dubitaverint. Caſtitatem vero Dianæ, Britomartis & Aſteries mirifice commendat: ſuiſque præmiis ornatam fuiſſe confirmat. Tum ſacrilega furta Brenni Celtarum regis, & Lygdamis Cimmeriorum ducis (quorum hic, Dianæ Epheſiæ, ille, Apollinis Delphici templum expilare & deſtruere conatus erat) atrocibus ſuppliciis punita fuiſſe commemorat. Quæ quidem omnia jucundiſſimis fabulis paſſim admixtis, ſeu condimentis quibuſdam, ita exornat & mitigat, ut omne lectoris tædium effugiat. Quid enim magis ridiculum quam illud de perſonato Mercurio, quem vultu carbonibus fœdato, filiabus dearum in cœlo timorem, matrumque reverentiam incutere fingit? quid riſu dignius, quam quod de Herculis fame ibidem comminiſcitur? quid Cyclopum pictura elegantius? quorum vultus, ora & membra tam luculenter depingit, ut nemo Apelles penicillo accuratius exprimere potuiſſet: operas quoque fabriles ita recitat, ut non legere, ſed malleorum ictus & incudum ſonitus audire videaris quum inquit,

Εὖθ' ὅιγε ῥαιῃῆρας ἀειρόμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἦ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
Ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.

Quam Græci carminis majeſtatem quum vix interpreti aſſequi liceat, nos pro virium noſtrarum exiguitate, quoad fieri potuit, ita expreſſimus:

Quum ſimul incubuere omnes, & brachia tollunt,
Candenteſque rotant maſſas, atque ictibus æra
In numerum feriunt, valido impete pertundentes.

Eſt enim (ut hoc quoque addamus) propria hæc poetarum laus, quod graviſſimas res mellitiſſimis numeris deſcripſerunt, & arduas obſcuraſque materias pulcherrimis fabu-

lis,

lis, tanquam picturis, expoſuerunt. Nam quum philoſophiæ præcepta rigidiora, & humana ingenia ſuapte natura depravatiora ſint, quam ut ſimplici ac nudo orationis genere commoveantur: ſæpiuſque fabuloſis narrationibus plus quam Stoica illa ſeveritate, ad virtutes extimulentur (quod Menenii Agrippæ exemplo Livius declarat) omnem ſane laudem poetæ promerentur, quod confictis a ſe monſtris, vitiorum turpitudinem ac deformitatem exprimere voluerunt: ut hac ratione & via animos hominum a flagitiis & ſceleribus deterrerent, & ad vitæ honeſtatem perducerent. Quid enim aliud eſſe Cyclopas dicemus quam tyrannos? quid aliud Lapithas & Centauros, quam ebrioſorum hominum violentam multitudinem? quid aliud gigantes cœlum armis territantes, quam impiorum quorundam deos negantium ingluviem? Quid multis? ex uno Homero, tanquam fonte & humanæ ſapientiæ Oceano, pene omnium non modo virtutum ac vitiorum vivas imagines, totiuſque adeo moralis doctrinæ præcepta & regulas promanare, ſed etiam reliquarum ſcientiarum ac diſciplinarum omnium, quibus humana ſapientia abſolvitur, principia certiſſima provenire, non modo Plutarchus jam olim, ſed etiam Politianus (qui avorum noſtrorum memoria vixit) aperte demonſtrarunt. ut nihil de aliis commemorem, qui aut naturæ arcana rerumque cauſas, & animalium naturas, ac gemmarum virtutes, verſibus expoſuerunt: ut Empedocles, Lucretius, Nicander & Orpheus: aut aſtrorum ſitus, & in rebus inferioribus varios effectus carmine prodiderunt, ut Aratus, Manilius, & paſſim Lucanus: aut deſcripſerunt radio totum qui gentibus orbem, ut Dionyſius. Non enim unius duntaxat rei ſcientiam aut artem poetæ profitentur, ſed omnium diſciplinarum cognitionem ſibi jure quodam vendicant: quum primi eas res quæ in contemplationem veniunt, literis mandarint, & ſoli prope in omnibus ſcientiis veritatem inquirentes, ad ſummum eruditionis faſtigium conſcenderint. Quo nomine poeticam nonnulli, primam philoſo-

loſophiam, nonnulli etiam ſolam ſapientiam dixerunt: quemadmodum Strabo, diligentiſſimus Homericarum laudum ſcrutator, initio Coſmographiæ teſtatur. cujus verba, quod inſtituto meo ſerviunt, adſcribere placuit. οἱ παλαιοὶ, inquit, φιλοσοφίαν τινὰ λέγεσι πρώτιστον τὴν ποιητικὴν, εἰσάγειν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκειν ἤθη καὶ πάθη, καὶ πράξεις, μετ' ἡδονῆς. οἱ δ' ἡμέτεροι καὶ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι σοφόν. Sed quid vel teſtimoniis, vel etiam exemplis hæc confirmare opus eſt? Vos appello qui omnes artes ac diſciplinas in academiis & gymnaſiis ſcholaſticæ juventuti proponitis: annon poetarum ſententiis ac verſibus pronunciata veſtra aut confirmare aut exornare ſtudetis? annon ſuaviſſime dicere, ac optime docere is videtur, qui ſcientiæ quam profitetur monimenta, & cumprimis philoſophiæ rigorem dulciſſimis poetarum numeris ac fabulis, tanquam emblematis, venuſtiorem reddit? Nam ſi Flacco creditur,

Omne tulit punctum qui miſcuit utile dulci.

Intelligis (ni fallor) generoſe Comes, quantus ſe mihi ad dicendum campus aperiat, ſi omnia ea quæ poeticæ laudem aliquam conciliant, attingere, ne dicam oratione perſequi, velim. quod ne fiat, præfationis legibus prohibeor. Uberius tamen de his maximis rebus lectorem admonere volui, ut quid a poetis potiſſimum expectandum, & ad quas vires pleraque omnia illorum dicta referenda ſint, non ignoret. Quum enim hoc literarum genus hodie, non modo ab imperita multitudine, ſed etiam a nonnullis qui prima in hominum cœtibus ſubſellia aucupantur, ita contemptim habeatur, ut tum ipſi a poetarum lectione abſtineant, tum alios quoque ab eadem ſuo exemplo abſterreant: magni intereſſe arbitror ut adoleſcentum animi a quorundam calumniis & maledictis præmuniantur. Etſi enim deploranda eſt priſcorum vatum cæcitas, quod tam præpoſtero animorum ſtudio, profanos ac commentitios Joves, Apollines, Dianas, Cereres, & Minervas colere ac celebrare maluerunt, quam verum Iſraelis Deum: tamen propterea e ſcholis

lis Christianis (ut multi censent) non erunt exterminandi ac profligandi. Nam primo nos de mentium humanarum caligine, & ingenerata nobis sacræ veritatis ignorantia commonefaciunt: quæ certe mortales visus ita hebetat ut Deum agnoscere & vere invocare non possint, sed noctuarum instar, solis radios declinantium, cæcutiant. Quæ labes quum omnibus hominibus per lapsum primorum parentum aspersa sit, justam Deus causam habet non modo Callimachum & reliquos paganos rejiciendi, sed nos quoque omnes in universum reprobandi. Quare in nos ipsos descendentes, Deo grati esse discamus, quod revelata nobis veritate, digniores nos judicaverit, quibuscum lucem Verbi cœlestis, suamque voluntatem communicaret. Deinde vero, quum tantum in antiquis poetis ad religionis cultum promovendum amorem ac studium fuisse intelligamus: merito illorum exemplo ad pietatem excitemur, ut vires ingeniorum nostrorum non ad lascivos amores, aut turpia quædam lenocinia, sed ad laudes Dei & salvatoris Christi, convertamus. Quid enim fœdius est, quam poetam, qui se Christianum profitetur, infideli & ethnico haberi segniorem? ne dicam deteriorem. Etenim videmus, poetas veteres, quibus excellens ad fundenda carmina ingenium fuit, venam suam præcipue ad laudes deorum, quos tum communis superstitio colebat, admodum religiose contulisse. Nec enim ipsi modo summam Dei erga genus humanum bonitatem & clementiam grata mente prædicarunt, sed aliis quoque & suæ cumprimis juventuti precum & cantionum formulas præscripserunt. Unde Horatius in epistolis,

Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces, vatem ni Musa dedisset?

Fuere tales plerique veterum Græcorum poetæ, ut Homerus, qui (ut Silius Italicus de ipso canit)

Carmine complexus terram, mare, sidera, manes,
Et cantu Musas & Phœbum æquavit honore:

ut Orpheus, sacer, interpresque deorum, ut noster hic Callima-

limachus: qui omnes hymnis suis deos deasque mirifica quadam carminis venustate & gratia factis, celebrandos sibi sumpserunt. Quo nomine sanctos appellasse poetas Ennius, & deorum filios Adimantus apud Platonem mihi dixisse videtur, quod de rebus sanctis & cœlestibus, quasi divino quodam spiritu afflati, cecinerint. Prima enim pietas Deo, altera parentibus, &, qui parentum loco habendi sunt, regibus ac principibus debetur. Unde factum ut poetæ non solum deos & penates versibus celebrarint, sed etiam magistratus & præstantes heroas suis ornarint præconiis. Fuit enim hæc poetarum non minima cura, ut principum, regum & virorum fortium heroica facinora, & res præclare gestas posteritati commendarent: & virtutum exempla quæ posteri imitarentur, versibus laudata describerent: turpia vero & improba flagitia acerrime insectarentur, & hominum oculis, tanquam in theatro spectanda proponerent: ut hinc vitiorum infamia, inde vero virtutum & recte factorum gloria perspecta, alii vitam moresque suos ad honestas & cum virtute conjunctas actiones componerent. Qua re factum est ut poetæ in maximorum regum & imperatorum familias asciti, & gravissimarum rerum deliberationibus adhibiti sint. Id quod cum alii, tum Pausanias in Atticis testatur: Ante Euripidem, inquiens, cum Polycrate Samiorum tyranno vixit Anacreon, & ad Hieronem Syracusas Æschylus & Simonides se contulere. Dionysio posteriori Philoxenus, Antigono Macedonum regi Antagoras Rhodius & Aratus Solensis familiares fuere. Nam Hesiodus & Homerus, regum familiaritates aut nacti non sunt, aut consulto spreverunt: ille quod agrestem vitam amplexus ab erroribus abhorruerit: hic, quod in ultimas terras peregrinatione suscepta, potentium hominum opes gloriæ, quam sibi apud omnes gentes maximam comparavit, posthabuerit: quum alioqui & Demodo cum Alcinoo familiarem inducat, & Agamemnonem poetam nescio quem apud uxorem reliquisse commemoret. Hæc Pausanias. Nonne vero & Alexander ille qui a rerum gestarum

ma-

magnitudine Magnus est cognominatus, Homero tantum honorem habuit, ut dormiens etiam capitis pulvino supposuerit, & Iliadem atque Odysseam expeditionis suæ viaticum scite admodum dixerit? Nonne Ennius ingenio maximus, arte rudis, superiori Africano tam gratus fuit, ut mortuus Scipionum sepulcro inferretur? Nonne C. Marius nobilem poetam Archiam, rerum Cimbricarum conditorem: Lucullus vero L. Plotium belli Mithridatici scriptorem: Pompejus item Theophanem Mitylenæum rerum suarum præconem: at Augustus Cæsar Virgilium & Horatium incomparabilis ingenii viros, Domitianus pariter Juvenalem & Statium, vates extra omnem eruditionis aleam positos: Bassianus quoque Antoninus Oppianum Cynegeticωn autorem: Numerianus item imperator, qui Cajo patri in imperio successit, Nemesianum bucolici carminis venustissimum conditorem: Arcadius denique & Honorius Claudianum gravissimum poetam: aliique alios summis & ampliſſimis honoribus prosequuti, ac singulari benevolentia complexi sunt? Quo magis deploranda est temporum horum iniquitas, *in quibus* Musarum *antistites* ab iis etiam negliguntur, quorum laudes omnibus ingenii viribus ab interitu vindicare ac sempiternæ posterorum memoriæ tradere conantur. Nam hodie principum & regulorum quorundam aulæ a carminibus non minus abhorrent, quam Judæus a porco, aut Samius ille Pythagoras a fabarum esu. ut vere Ovidianum illud hac tempestate usurpare liceat,

Ipse licet venias Musis comitatus Homere,
Si nihil attuleris, ibis Homere foras.

Atque hujus rei (ὄφρ' ἔιπω τό με θυμὸς ἐνὶ ϛήθεσι κελεύει) non tantum Lausus equum domitor, debellatorque ferarum, sed illi ipsi qui augustissimum poetæ nomen sibi arrogant, præcipua causa esse videntur. Quod enim Persius in Satyra de suis popularibus queritur,

—— *ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ saturi quid dia poemata narrent.

Hic

Hic aliquis, cui circum humeros hyacinthina lana eſt,
Rancidulum quiddam balba de nare loquutus,
Phyllidas, Hypſipylas, vatum & plorabile ſiquid
Eliquat, & tenero ſupplantat verba palato.
Aſſenſere viri: nunc non cinis ille poetæ
Felix? non levior cippus nunc imprimit oſſa?
Laudant convivæ: nunc non e manibus illis,
Nunc non e tumulo fortunataque favilla
Naſcentur violæ?

Idem plane mihi de noſtris quibuſdam Phœbicolis non injuſte uſurpare videor, qui neſcio quam popularem auram captantes, laudatiſſimam hanc ingenii facultatem apud imperitum vulgus proſtituunt, quoslibet e mediis tonſtrinis, Phormionum ritu, carminibus ſuis undiquaque commendicatis impendio celebrantes. ut nihil referam quam immaturos interdum fœtus enitantur, nimiumque feſtinando, cæcos interdum pariant catulos.

Sed, ne longius a propoſito digrediar, ad Callimachum meum redeo, qui & ipſe ob ingenii excellentiam & carminis venuſtatem Philadelpho & Euergetæ Ægyptiorum regibus (Strabone teſte) ita acceptus fuit, ut in intimam familiaritatem utriuſque receptus, & regiæ bibliothecæ, quæ tum Alexandriæ erat, magiſter ſit conſtitutus. Qua quidem occaſione factum eſt ut multis ille a ſe doctiſſimis libris conditis, vetuſtiſſimorum temporum hiſtoriam, & ſacrorum origines ingenioſe protulerit: quorum jacturam & interitum alicubi deplorat Cœlius Rhodiginus. Quum autem ex omnibus operibus Callimachi nihil ſit reliquum, præter hymnos iſtos & pauca epigrammata, ſparſim apud alios extantia: non putavi committendum fore ut iſtæ reliquiæ quamlibet exiguæ negligerentur. Quantus enim fructus ad lectorem Græcarum literarum & philoſophiæ ſtudioſum ex hoc autore redeat, tum ex ſupra commemoratis eſt evidens, tum ex ipſo artifice, quem opus ſuum commendabit, apertiſſime intelligetur. Gratum igitur hunc meum laborem juventuti

fore

fore arbitror, quem istis reliquiis exornandis, pro virili mea publicis inserviturus commodis, impendi: tametsi & maledicos olfacio, qui propositum meum odiose sugillent, & invidos, qui malitiose subsannent. Contra quorum morsus ut tua, generosissime Comes, ope & patrocinio, tanquam Ajacis clypeo, aut Palladis ægide, tutus sim, totum hoc quantulumcunque est Callimachi opus, Latinis versibus a me redditum & annotationibus explicatum, G. T. D. offero & commendo. Est enim G. T. D. artium & literarum humanarum studio ita exculta, ut non solum de propositis in convictu rebus, Latine & eleganter disserere, sed etiam aliorum dicta solerter dijudicare possit. Quo fundamento præclare jacto, nuper ad legum & juris civilis studium feliciter aspiravit: in quo tantos fecit progressus, ut ad rerum gubernacula dexterius gerenda, non parum commodi & emolumenti hinc allatura esse videatur. Tum vero omnium quæ ad religionis cultum pertinent, tanto amore afficitur, ut optimo cuique bene de se sperandi latissimam fenestram aperuerit: quod & legum literarumque discendarum ardens in ea desiderium, & laudandus pietatis amor est. Etsi his rebus scio laudari principes & rerum dominos non solere. pium & eruditum hominem dici, hodie privata laus est, nec multum habet commendationis in rege aut viro principe: generosum, fortem, justum, severum, locupletem, beneficum, largum, magnificum: hæ sunt regiæ & splendidæ laudes. T. vero G. D. ne his quidem ipsis virtutibus orbata est: quæ quantum cæteros pietate & doctrina, tantum & comitate ac munifica liberalitate antecedit. Id enim uno ore omnes reipub. Tubingensis cives mecum fatebuntur, tuaque in se maxima beneficia, cum omni posteritate, grata memoria perpetuo prosequentur. Sed quid mirum, te his maximis virtutibus excellere, quum ad generosam tuam indolem optimorum virorum laudabilis accedat institutio? quos quum illa summo amore & veneratione colat, fieri non potest quin pulcherrimæ virtutes inde proficiscantur. Habet enim G. T. D. duos

vitæ

vitæ morumque magistros, tanquam Nestorem & Phœnicem, Joannem Sylvagium, Dominum a Coubeke, & Matthæum Delium Hamburgensem: quorum ille, & generis dignitate, & omnium virtutum ornamentis, tum optimarum linguarum, Latinæ, Gallicæ, Hispanæ, & præter vernaculam Belgicam, etiam nostratis Germanæ peritia plurimum excellit: tum vero multarum rerum longo usu, & militari disciplina, compluribus jam annis exercitus & promptus est: hic autem, optimarum artium, philosophiæ, poetices, musicæ, linguarum & juris civilis doctrina ita ornatus, ut nihil de eo tam magnifice dici possit quod virtus ejus non superet. Sive enim linguam causis acuit, seu civica jura

Respondere parat, seu condit amabile carmen:
Prima feret hederæ victricis præmia.

Plura de his dicere singularis utriusque modestia prohibet: quorum virtutes vix ab ullo prædicabuntur, ut in adulationis suspicionem non veniat?

Αἰνέμβροι γὰρ (ut Clytæmnestra apud Euripidem ait) οἱ
ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ
Μισεῖσι τοὺς ἀινοῦντας, ἐὰν ἀινῶσ' ἄγαν.

Proinde, quod reliquum est, tuo favori & patrocinio, generose Comes, hanc qualemcunque lucubrationem commendo, te etiam atque etiam orans ut eodem animo Callimachum Latine balbutientem complectare, quo Ægyptii reges nobilissimi Græce dicentem jam olim complexi fuisse, literis produntur. Deus Opt. Max. te patriæ ac civibus tuis incolumem servet: ut te Comite, ac duce Christo, vera in agro Hanovienſi pietas & religio floreat, literarumque studia tuis quoque beneficiis augescant.

Tubing. Cal. Jul.
A. M. D. LXXI.

NOBI-

NOBILISS. VIRO

JANO DOUSÆ,

Nordovici Domino, Academiæ Lugdunensis in Batavis Curatori,

BONAVENTURA VULCANIUS BRUGENSIS.

ualis iter faciens creperæ sub tempora noctis
Ire viam gyro dum breviore cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita signat,
Semitam init propero læta per arva pede:
Hic illum varie dum lusit devius error,
Involvit cæcis humida nox tenebris.
Ergo viæ quæsita sibi compendia damnans,
Te querulo assidue Lucifer ore vocat,
Quo duce, pressa legit retro vestigia. at olli
Succendit rubeas ira pudorque genas:
Talis ego, lustrum cui jam prope vertitur, ex quo
Jussit Fama tuos visere DOUSA *lares.*
Cum me continuo officiis complexus amicis
Palladio velles asseruisse choro,
Fortibus in Batavis ubi Lugdunense Lycæum
Invidiam Grudiis cordoliumque facit.
Fas ubi erat positis docta otia carpere curis,
Pieriisque animum pascere delitiis.
Feciſſemque utinam, neque mi mens læva fuisset,
Heu nimium vanis credula consiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus honorum,
A Musis feci flebile discidium.
Quam dolui, ut sensi mediam delapsus in aulam,
Quam fuit inconsulta, heu, mihi mens animi?

Ah

Ah quoties dixi, Quis me malus abſtulit error
O Divæ, invitis ingenio & genio?
Cum tandem aſſiduas Pallas miſerata querelas
Triſtibus aulai nexibus abſoluit.
Ergo vago ex errore mihi jam redditus ipſi,
In gremium propero LEYDA *beata tuum.*
Fas ubi ſit curis vacua otia ducere, & artes
Ac partes tecum DOUSA *ſequi placidas,*
Debita dum ſenſim (ſic votum firmet Apollo)
Perſolvam doctis præmia Virginibus.
Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
Adſcribi Superum ſedibus indigetem.

Libet enim ita apud te quiritari, annos aliquot retro mihi ἑκόντι, ἀέκοντι ὴ θυμῷ effluxiſſe, quibus & ego honeſtiſſimi hujus otii literarii, & ſuaviſſimæ conſuetudinis tuæ uſura carui, & publicum, aliqua fortaſſe ſi non ingenii, ingenui certe laboris induſtriæque meæ fœtura. Publici enim juris feciſſem non pauca, quæ, qui me propius norunt, avide pro ſuo erga me ſtudio jamdudum exſpectant. Apud quos ut fidem meam ſemel liberem, a Callimacho numerationem facere incipio. quem quidem poetam, ut convenienter profeſſioni inſtitutoque meo περὶ φιλελλήνων ſtudia acuerem, Latino carmine reddidi. qua in re quam minimum ipſe mihi indulgens, meram auctoris ſententiam atque adeo ſingula, quoad fieri potuit, verba ut exprimerem, nihil ei adderem, nihil demerem, laboravi. quod, quam ſit difficile cum aliquo ornatu præſtare, & quibus eam ad rem præſidiis ſit opus, expertus noſti; quamque maligna ſint eorum hominum judicia, qui hoc genus ſcriptionis ſive exercitationis literariæ, cujus ſummos quoſque priſci illius ævi Heroas non puduit, quantum in ipſis eſt elevant, & putidam neſcio quam laboris commendationem, nullam vero aut perexiguam ingenii eruditioniſve laudem ei tribuunt. quos ego pol in hanc arenam velim ſemel deſcendere, ut ſuo periculo,

ne

ne dicam probro, discant scilicet, quam hic frustra futuri sint cum suo, quem somniant, labore aliis adminiculis destituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipse poeta nostra ætate exercuit, nihil dicam. Neque enim meæ verecundiæ est alieni ingenii, diligentiæ fideique censorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores sævire. quippe qui indignum homine ingenuo semper duxerim per alienam ignominiam ad laudem grassari, ad quam, facilis est, faventibus Musis, citra alterius injuriam & honestior cursus. Quod ad me meamque operam Callimacho præstitam attinet, tersis candidisque ingeniis *hæc qualiacunque Arridere velim* (ut cum Horatio loquar) *non tam doliturus, si placeant spe deterius nostra*, quam ex animo rei literariæ gratulaturus, si quis alius, dextro Apolline, rectius collimarit. Tibi vero, JANE DOUSA, Μυσαγέτῃ præstantissimo hoc quidquid est opellæ nuncupatum consecratumque volui, cum ut aliquod summi mei erga te studii monimentum exstaret; tum vero, ut amplissimi nominis tui, atque adeo numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim unus, qui urbem hanc, quam Fata Musis destinarant, constanti consilio fortibusque armis a ferociſſimi hostis furore atque libidine sartam tectam impollutamque conservasti, facile hunc Musarum fœtum in ea natum a Scauris (quando a Mauris nihil est periculi) & ab omni τῶν ἀπειροκάλων φλυαρίᾳ vindicabis. Vive & vale, & me quod facis ama.

Lugduni Batavorum.
Anno cIↃ IↃ XXCII.

VIRO ILLUSTRI

PETRO DANIELI HUETIO

S. P. D.

ANNA TANAQUILLI FABRI FILIA.

Quem nunc Callimachum emitto, VIR ILLUSTRIS, *eum tu probasti, & inde mihi apud alios etiam probatum iri certa fides est. Sed, quod vel præcipuam laudem mereatur, id adhuc non præstiti; restat enim ut illum tibi offeram. Vera dico, hoc unum est quo apud omnes, me divini hujusce Poetæ sensus intimos nosse, possim testari, si quod ipse sibi fieri velit exequar. Certa scio, non tam, quod clarior & integrior paulo prodeat, exultabit, quam, quod clarissimi tui Nominis splendore collustretur, triumphabit serio. In Græcis Litteris nil elegantius, nil tersius, nil politius unquam fuit, & hoc vere est cur* ἄκρον ἄωτον, *ut ipse vocat, tibi uni offerri debeat, quum in hocce Litterarum Græcarum senio, unus sis qui non solum eas, ut & alia, didicisse, sed & a natura accepisse videaris. Quod & ni ita esset, essent alia, & item multa, quæ tibi me studiorum meorum primitias apponere hortarentur: sed ea omnia prudens prætereo, ne scilicet inde paulo longior exurgat oratio, quam fieri compendii volo. Si enim & amicitiam qua Patrem meum amantissimum, popularem tuum, quoad vixit, amplexus es, & qua me benignitate, quo me favore prosequutus, vellem commemorare, tum me certe verba deficerent. His igitur nunc quidem supersedebo: hoc unum dicam*, VIR ILLUSTRIS, *Pater meus tibi Epistolarum suarum volumen tertium dedicandum parabat, ni mors illum maturior abstulisset: nunc, ut me vere illius filiam tester, ultimam ejus voluntatem jure hereditario persequar necesse*

est;

est: & ut tandem officio isto fungar, Callimachum redivivum tibi offero. Illum ego potissimum elegi, non temere, sed exemplo magni illius Ptolemæi Philadelphi ducta: is eum olim qui cohorti suæ adscriberetur, dignum judicavit; ego etiam, si parva licet componere magnis, *illum qui nunc in Regum invictissimi Aula versetur, dignum judico. Quod ut a te facilius consequatur, priori formæ, qua scilicet Ptolemæo placuit, quoad fieri poterat, reddendum censui. Id ego ut præstiti, tuum est ut alterum præstes, tibique illum honoris istius participem facias; hoc si sibi contingat,* VIR ILLUSTRIS, *tum te secum belle, secum amanter agere existimabit. Facile nunc, ni cautio esset, in laudes tuas inciderem; hic enim, ut Ovidii nostri verbis utar,* area magna patet. *Sed in eas me abripi haud sinam, quod tamen iis semper in more positum fuit qui aliquid in lucem edunt. Suum cuique ingenium, suus cuique mos est, te quivis alius & magnifice & prolixe laudaret, ad astra denique tolleret: ego vero taceo: non quod & tu qui sis, & quale sit munus illud quo te invictissimus ille Rex dignatus est, quum te Sereniſſimi Delphini studia excellenti tua eruditione ac præceptis promovere jussit & accendere, non norim satis; contra vero quod quum probe utrumque teneam, certa sim nunquam fore ut quisquam chartis suis te ita possit intexere*

—— dictis ut non majora supersint.

Vale diu, VIR ILLUSTRIS, *& vive.*

Lut. Paris. IV. Cal. Sext.
M D C LXXIV.

LECTORI

PRÆFATIO.

ulla dubito, Lector, quin Opuſculum iſtud omnino diverſa hominum judicia experiatur: ideo mihi hæc pauca monendus es, non ſcilicet ne quod a fœmina prodeat, tibi imponi ſinas,

- - nec ſexu ſpectentur ab iſto
Quæ ferimus,

ſed ut cum attente & ſedulo quid in eo præſtitum ſit conſideraris, tum demum quid tibi de illo videbitur, in medium proferas. Sat ſcio, pauca reperies, quæ ſi tibi minus probabuntur, ſaltem probari non debeant. Eſt aliud etiam quod te monitum velim, nempe, ne me gloriola quadam, & famæ deſiderio hoc credas in lucem edere; neque enim hoc tanti eſt, ut inde mihi famam velim captare. Sed ut quandiu in hoc Opere verſata ſum, id unum me ob oculos habuiſſe, ut Patris mei amantiſſimi manibus juſta perſolverem: hunc tu

- - ni te gelidum ſemota ſub axem
Terra tulit.

de Græcis & Latinis Litteris bene meritum ſcis. Nil igitur ejus memoriæ magis decorum fore putavi, quam ſi Callimachum, quem is olim in ſuis ad Phædrum emendationibus promiſerat, excitarem; ſic enim, quod ſummum in votis habeo, apud omnes, & quid ille in me contulerit, qua cura, quo me amore educarit, & qua ego ſemper eum veneratione proſequi debeam, quo deſiderio ſemper urgere, teſtabor ſatis. Et revera, Lector, nunquam qualem Reſpublica litteraria jacturam fecerit, quum Patrem meum amiſit, in animum poſſes inducere: is de Cicerone, de Plauto, de Pindaro, Æſchylo, Sophocle, & Euripide, illi reſtituendis cogitabat: ſed aliter viſum Superis; illum enim dum Heidelbergam, quo a Sereniſſimo Principe Ludovico Carolo

D.G.

D. G. Comite Palatino ad Rhenum, accitus fuerat, conabatur, ſæva febris intra decimum ſecundum diem rapuit. Nec ideo tamen, LECTOR, ea omnia quæ Pater minabatur, perdita ducas; eveniet forſan tempus illud quo partem eorum, juvante Deo, præſtare poterimus vel ego, vel frater meus, qui ſatis ſtrenue illius veſtigiis conatur inſiſtere. Reſtat ut quibuſdam feneis capitibus reſpondeam, quæ, ut audio, ſatis mirari non poſſunt cur Tanaquillus ille Faber filiam litteris admovendam cenſuerit, neque illam potius domi penſa carpentem aluerit. Næ illa μωρίαν ὀφλισκάνοντα σώματα facile videre poterant, hoc illum eo animo egiſſe, ſcilicet ut eſſet aliquando quæ eis ſocordiam & ignaviam exprobraret. Nunc de Callimacho pauca, is ubique mihi divino numine afflari ſemper viſus eſt, ſed tum maxime quum in laudes Ptolomæi Philadelphi delabitur; id enim tanta arte perficit, ut quivis, qui vel minimum in hiſce ſapiat, liquido deieret Deum, non hominem, loqui. Quod vel ex Hymno primo licet conjicere, ibi enim ut tandem ad Regem ſuum ſine ulla affectatione deveniat, verſus quoſdam præmittit quibus Fabros Vulcani eſſe canit, Milites Martis, Dianæ Venatores, Reges vero Jovis; ubi deinde facili, ut voluerat, occaſione, nunquam ſatis laudandos verſus ſubjicit, paucos quidem, ſed qui, meo ſaltem judicio, omnibus encomiis debeant anteponi.

Εν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον.

De Regibus loquitur,

Πᾶσι μὲν οὐ μάλα δ' ἶσον, ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ημετέρῳ μεδέοντι, περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν
Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τάκεν ἠοῖ νώσῃ,
Εσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ,
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνὶ, τοῦ δὲ ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἀνὴν ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

& alibi,

Ος μάχεται μακάρεσσι, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο
Ος τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Απόλλωνι μάχοιτο.

Non-

Nonne, LECTOR, laudes alias fere omnes, ad istas dices sordescere? & quid ille, si Regnatorem nostrum videret hodie, quem subjectæ Urbes, Provinciæ, Regna denique venerantur? Quid si illum intra duos menses ea properasse cerneret, quæ vix quisquam alius toto quantumvis longo vitæ decursu posset expedire? Quid denique, si Serenissimum Principem Delphinum summi certam progeniem Jovis contueretur?

Infra materiem tunc foret ipse suam.

Tandem is vere est Callimachus, ex cujus lectione Græcæ Linguæ studiosis, Oratoriæ scientiæ cupidis, & Antiquitatis amantibus, tantus tamque uberrimus fructus oriatur, ut illum non dico pueri, sed & homines non legere, & intelligere, sed & memoriæ mandare debeant: id nunc priores illi facilius assequi poterunt, quum nil sit in illo difficile, ab aliis, ut mos est, prætermissum, quod satis, ut mihi videor, non explanaverim; nil ab Interpretibus, vel Scholiaste peccatum, ut humanum est, quod non ego vel restituerim, vel monuerim. Quæ, ut opinor, a te impetrabunt, ut quidquid in his ex me vitii deprehendas, illud ignoscas, præsertim quum rescieris, vix tres menses huic Operi insumptos esse; festinavi enim, ut aliquid ego etiam ad studia Serenissimi Principis Delphini conferam, cujus tantum tamque altum ingenium est, ut eorum omnium qui id unum agunt ut illi, quod videat, legat, intelligat, suppeditent, diligentiam superet. Unde & spes est, ut nunc nil in *Orbe datur visere majus*, fore ut nil olim in Orbe detur visere doctius. Hoc spondet egregia illius & vere Principe digna indoles, spondet & illustrissimus ille Montauserii Dux, quem ideo ex tot tantisque periculis fata servavere, ut esset qui nobis talem Principem informaret. Vale.

INDEX

IN CALLIMACHI CYRENÆI HYMNOS, EPIGRAMMATA ET FRAGMENTA

INDEX I.

Qui omnia, quæ in illis occurrunt, vocabula exhibet: & in quo J. *hymnum in Jovem*, A. *hymnum in Apollinem*, D. *hymnum in Dianam*, Del. *hymnum in Delum*, L. P. *hymnum in Lavacrum Palladis*, C. *hymnum in Cererem*, E. *Epigrammata*, F. *Fragmenta*, F. V. *Fragmenta a Vulcanio*, F. A. *Fragmenta ab Anna Fabri*, F. S. *Fragmenta a Spanhemio*, F. B. *Fragmenta a Bentleio collecta notat.*

A.

Ἀαντιὰς Del. 20.
Ἀβάντων Del. 288.
Ἀβατὰν L. P. 109.
Ἄβροχος J. 19.
Ἄγαγε L. P. 81.
Ἀγαθαὶ L. P. 124.
Ἀγαθὰν L. P. 22. E. 49. 1.
Ἀγαθὴ F. S. M. 41. F. B. 318.
Ἀγαθοὶ F. V. in voce Αλίαρτος. F. B. 148
Ἀγάθοισι F. S. M. 15. 2. F. B. 145. 2.
Ἀγαθὸν D. 265. Del. 289. E. 54. 1.
Ἀγαθὸς E. 10. 2.
Ἀγάλακτοι A. 52.
Ἄγαλμα Del. 307. L. P. 39. E. 35. 1.
Ἄγαλμαι A. 106.
Ἀγαλμένων D. 228. F. A. 25, 76. 1.
Ἀγὰν E. 47. 2.
Ἀγελιώτην J. 68.
Ἀγγελιώτης F. B. 288.
Ἀγγελιῶτις Del. 216.
Ἄγγελος F. B. 301.
Ἄγε L. P. 95.
ἐὶ δ' Ἄγε D. 81. E. 1. 5.
Ἄγει Del. 319. E. 8. 2.
Ἀγεῖτο L. P. 67.
Ἀγεσίλα L. P. 130.

Ἄγετο C. 86. νυμφαν
Ἀγέτω F. S. M. 66 F. B. 146. 1.
Ἀγινεῦσι A. 82. αγινεω
Ἁγιωτάτη Del. 275. νησος
Ἀγκαῖȣ Del. 50.
Ἀγκαλίδεσσι D. 73.
Ἀγκεῖσθαι E. 53. 2. 60. 3.
Ἀγκύλον F. S. M. 12. 1. 55. 1. 203.
Ἄγκυραι F. S. M. 64. F. B. 97.
Ἀγλαάντα E. 50. 11. αγλαα νικη
Ἀγλίθων F. A. 41. 2. F. B. 140. 2. (-ες)
Ἁγνὸν Del. 322. πρεμνον
Ἀγόντι C, 121.
Ἀγορόνακτος E. 53. 2.
Αγρεσίη F. 22. 2 Ἄγȣσα D. 115.
Ἄγȣσι F. A. 42. F. S. M. 20. F. B. 11. 3. 190.
Ἀγρεσίης F. 22. 2.
Ἀγρεύσω D. 85.
Ἀγρευτῆρες D. 218. – τῆς E. 33, 1.
Ἄγρης Del. 229.
Αγρια D. 12. θηρια.
Αγριον D. 236. θυμον Del. 310. υιον C. 67. λιμον.
Ἀγροδέτω F. A. 27. F. B. 26.
Ἀγρόθι C. 136. F. A. 38.
Ἀγρὸς F. B 45.
Ἀγρυπνίης E. 29. 4.
Ἀγρώσσȣσα A. 60.
Ἀγυιαῖς D. 38.
Ἀγχόθι D. 171.
Ἄγω E. 1. 6. F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἄγων L. P. 51. F. V. in voce Δάκνω. F. B. 115. 2. 161. 314.
Ἀγῶνα F. 21. 2. F. B. 103. 2.
Ἀγῶνες D. 261.
Ἀγωνιστὰς F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἀδαεῖς F. V. in voce Γραικὸς. F. B. 160.
Αδδην F. A. 20.
Ἀδεῖαι L. P. 67.
Ἀδελφαὶ C. 95.
Ἀδελφεὸν E. 21. 3.
Ἄδηλοι Del. 53.
Ἄδην C. 56. F. B. 47. 2.
Ἀδηφαγίης D. 160.
Ἀδικα F. S. M. 2. 3 F. B. 86. 3.
Ἀδίκημα } E. 44. 6.
Ἀδικῶ }
Ἀδικων D. 122. L. P. 8.
Ἀδικῶν E. 28. 2.
Ἀδμήτοιο A. 49.
Ἀδμολίη F. B. 338.
Ἀδομένα L. P. 44.
Ἀδράστεια F. S. E. 2.
Ἀδρήστεια J. 47. F. B. 45.
Ἄεθλα C. 75.
Ἄεθλια Del. 187.
Ἀέθλιον D. 108. Del. 113.
Ἄεθλοι D. 139.
Ἄεθλον D. 145.
Ἄεθλος Del. 171. F. 24. 3. F. B. 108. 3.
Ἀέθλȣ D. 208.
Ἀεθλοφόρον C. 110.
Ἀέθλων E. 50. 5.
Ἀεὶ J. 2. 8. D. 214. 258. Del. 18. 26. L. P. 17. E. 8. 4. 17. 3. F. S. M. 36. 2. 54. 1. F. B. 123. 1. 141. 2. 179. 203.
Ἀείδει A. 5. 28. 106. F. A. 17. F. B. 42.
Ἀείδειν J. 1. F. A. 11. F. S. M. 66. F. B. 196.
Ἀείδῃ A. 104.
Ἀείδοι J. 92. A. 31.
Ἀείδοντας F. B. 90.
Ἀείδω F. A. 10. 2. F. B. 138. 2.
Ἀειζώοντα Del. 314.
Ἀειραμένη F. V. in voce Δίκρον.
Ἀειράμενοι D. 59. F. B. 246.
Ἀείρας Del. 134. E. 7.
Ἀείρειν D. 113. F. A. 21.
Ἄειρεν F. B. 216.
Ἀείσαν Del. 254.
Ἀείσει J. 93. A. 30. Del. 7.
Ἀείσεις Del. 1.
Ἄεισμα E. 29. 1. F. B. 287.
Ἀεισόμεθα E. 23. 4.
Ἀείσομεν J. 4.
Ἀείσω D. 186.
Ἀέκοντα Del. 89.
Ἀέκȣσα Del. 167.
Ἀέλιον L. P. 89.

Αε-

Ἀελίῳ C. 92.
Ἄεμμα A. 33. D. 10.
Ἄεναον A. 83.
Ἀέξει Del. 84.
Ἀέξειν J. 95. D. 34.
Ἀέξεται D. 131.
Ἀεργὸς A. 16.
Ἀερτάζεσα F. V. in voce Ἄσυρον. F. B. 19. 1.
Ἀερτάζων F. 6. 1. F. B. 211.
Ἀζιλιν A. 89.
Ἄζωστος F. S. M. 38. F. B. 225.
Ἀηδόνες E. 2. 5.
Ἀηδονίδων L. P. 94.
Ἄημα D. 55.
Ἄῆται Del. 318. E. 5. 3.
Ἀήτας D. 230.
Ἀθάνα L. P. 35. 79.
Ἀθάνᾳ L. P. 51.
Ἀθανάια L. P. 5. 16. 33. 43. 55. 57. 96. 137.
Ἀθαναίᾳ L. P. 69. 99. 133.
Ἀθαναίας L. P. 88. C. 75.
Ἀθανάτων L. P. 101. E. 26. 4.
Ἀθεείνη F. B. 38. 1.
Ἀθηναίης D. 245.
Ἀθηναῖοι F. B. 38. 2.
Ἀθηναῖοις F. B. 122. 1.
Ἀθηναίων Del. 47.
Ἀθήνης F. B. 105. 3.
Ἄθικλοι D. 201.
Ἀθρήσας E. 59. 4.
Ἀθρήσῃ L. P. 102.
Αἰ, αἴ F. B. 71. 6.
Αἰγάιοιο Del. 54. 317.
Αἰγαῖον F. B. 115. 1.
Αἰγαιᾶνι F. 21. 2. F. B. 103. 2.
Αἰγειρος C. 38.
Αἶγες A. 50.
Αἰγιαλοῖς E. 62. 2.
Αἰγιαλῶ Del. 73.
Αἰγιδος F. B. 321.
Αἰγίνηθεν E. 19. 3.
Αἰγλήτην F. 13. 1. F. B. 113. 1.
Αἰγὸς Ἀμαλθείης J. 49.
Αἰγυπλίᾳ D. 171.
Αἰγυπλος F. V. in voce Πόα. F. B. 182.
Αἰγύπλῳ F. S. M. 52. F. B. 139. 2.
Αἰγῶν A. 60. E. 49. 1.
Αἴδῃ E. 4. 2.
Αἴδην E. 14. 6. 24. 2.
Αἴδης Del. 277. E. 2. 6. 43. 2.
Αἰδήψιον F. B. 51.
Αἰδὶ J. 62. D. 222.
Αἰδόμβροι C. 74.
Αἴδος E. 11. 1.
Αἰεὶ J. 9. A. 68. D. 146. Del. 114. 303. C. 90. F. 1. 1. F. S. M. 65. F. B. 228.
Αἰὲν J. 2. D. 101. 137. Del. 231. 278. C. 56. E. 23. 4. F. S. A. 5. F. B. 12. 1.
Αἰζηῶν J. 70. F. V. in voce Γερόντων. F. M. S. 79. F. B. 200.
Αἰης D. 287.
Αἰήταο F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Αἰθ' F. B. 43. 1.
Αἰθε C. 101. F. 20. 1. F. B. 107. 1.
Αἰθέρι C. 38.
Αἰθέρος Del. 59.
Αἰθῇ D. 69.
Αἰθὴρ Del. 257.
Αἰθιοπῆοι Del. 208.
Αἰθομβρίοιο Del. 180.
Αἰθυίης E. 62. 4. F. A. 36. 3. F. B. 111. 4.
Αἰθωνα C. 68.
Αἰλινα A. 20.
Αἰλερον C. 111.
Αἷμα Del. 282.
Αἵματι Del. 95.
Αἰμονίηθεν F. 14. 1. F. B. 124. 1.
Αἰμονίην F. B. 113. 3.
Αἷμα Del. 63.
Αἱμᾶ D. 114.
Αἰνὰ D. 51. Del. 86.
Αἰνέει F. B. 117. 1.
Αἰνεσίησιν D. 108.
Αἰνήσεις Del. 189.
Αἰνήσῃ Del. 10.
Αἰνοχύσεον Del. 92.
Αἶνον F. S. M. 28. 1. F. B. 93.

Ἀινοὶ A. 106.
Ἀινοτέρης E. 5. 10.
Ἄινυτο F.V. in voce Ἄστριας. F.B. 238
Ἀιόλα F. V. in voce Βεῦδος.
Ἀιολίδαο F.S.M. 59. F. B. 202.
Ἀιολίδος C. 100. E. 6. 12.
Ἀιόλον D. 91.
Ἀΐοντα C. 98.
Ἀΐοντες A. 17.
Ἀΐοντος J. 65.
Ἀιπόλον E. 23. 3.
Ἀιπᾶν F. S. A. 5.
Ἀιράων F.V. in voce Ἄιρα. F.B. 129. 2
Ἀισήπου F. B. 290.
Ἀισθάνεται E. 31. 2.
Ἄισιος L. P. 123.
Αισυλα F. B. 316.
Αισχρην E. 54. 1.
Ἀισχυλὶς E. 61. 2.
Ἀιτέω D. 9.
Ἀιτίζεις D. 32.
Ἀιτίζουσι F. A. 42. F. S. M. 20. F. B. 190.
Ἀιτίζων C. 116.
Ἄιτινες C. 131.
Ἄιτιον D. 221.
Ἀιτναιου Del. 141.
Ἄιτνη D. 56.
Ἀιτωλὸν F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἀιχμῆς J. 74.
Ἄιψα A. 54. D. 87.
Ἀΐω L. P. 14.
Ἀΐων E. 1. 13.
Ἀιὼν F. B. 111. 3.
Ἀιώνιον D. 6. Del. 130.
Ἀκακήσιος D. 143.
Ἀκαμαντίδος E. 50. 1.
Ἀκάνθιος E. 10 1.
Ἀκεστοριδᾶν L P. 34.
Ἀκέσων E. 58. 2.
Ἀκηδέες D. 62.
Ἀκήρια A. 41.
Ἀκλαυτεὶ D. 267.
Ἀκλέες Del. 295.
Ἀκλήϊστον F. A. 19. 2. F. B. 41. 2.
Ἀκμᾷ C. 34.
Ἄκμονος D. 55.
Ἄκμοσιν D. 48.
Ἄκμων D. 146.
Ἀκμωνίδην F. S. M. 75. F. B. 147.
Ἀκόλους C. 116.
Ἀκόντιον F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Ἀκουαῖς F. B. 106. 5.
Ἄκουε F. S. M. 28. 1. F. B. 93.
Ἀκουῇ Del. 180.
Ἀκουὴν J. 65.
Ἀκούομεν A. 97.
Ἀκοῦσαι Del. 29. F. B. 144. 1.
Ἄκουσαν D 54.
Ἀκούσαθ' F. A. 14. F. B. 92.
Ἀκούσῃ A. 21.
Ἀκούω F. B. 116. 1.
Ἀκούων E. 34 3.
Ἄκραι Del. 104. 177.
Ἀκραλιπῆ F. B. 106 2.
Ἄκρῃς J. 82.
Ἄκρητος E. 44. 3.
Ἀκρίσιος E. 41. 2.
Ἀκρίτου E. 38. 2.
Ἄκρον A. 112. Del. 47.
Ἀκρώρεια D. 224.
Ἀκταα F. B. 348.
Ἀκταίονα L. P. 109.
Ἀκτορίωνος C. 79.
Ἄκυθοι A. 53.
Ἀκωκῇ Del. 136.
Ἄκων E. 44. 2.
Ἅλα E. 51. 1. F. B. 272. 1.
Ἀλαβάστρως L. P. 13. 15.
Ἀλαζὼν F. S. M. 2 3. F. B. 86. 3.
Ἀλάλαγμα F. B. 310.
Ἀλαὸν L. P. 98. 118.
Ἀλαπαζέμεν D 251.
Ἀλὰς D. 173.
Ἄλαστε L. P. 87.
Ἀλαστήσασα Del. 239.
Ἄλγεα A. 22. F. B. 67. 4.
Ἀλγεῖ C 41.
Ἄλγει C. 132.
Ἀλγέω E. 34. 3.
Ἀλεγεινὸν Del. 239.
Ἀλέγοιμι D. 31.

Αλέ-

Ἀλέγοντα Del. 10.
Ἀλέες F. V. in voce Ἀλες. F. S. M. 2. 1. F. B. 86. 1.
Ἀλεήτᾳ C. 23.
Ἀλεῖος F. B 99.
Ἀλειφα F. S. A. 5. F. B. 12.
Ἀλείτις F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Ἀλέκλορα E. 60. 3.
Ἀλέκλεινον C. 29.
Ἀλεμάτως C. 91.
Ἀλέσθαι F. B. 233.
Ἀλετρίδες Del. 242.
Ἀλετρὶς F. B. 232.
Ἀλεὺς F. S. M. 84.
Ἀληθέα E. 26. 3.
Ἀληθέες J. 60.
Ἀληθὴς D. 136.
Ἀληθινὸς E. 14. 5.
Ἄλης Del. 205.
Ἀλητιάδαι F. 21. 2. F. B. 103. 1.
Ἀλητὶ F. S. M. 47. F. B. 277.
Ἀλί Del. 3. 196. E. 18. 3. F. A. 28. F. B. 50. 1. 209.
Ἀλίαρτον L. P. 61.
Ἀλίβαντα F. S. M. 77. F. B. 88.
Ἀλιβδύσι F S. M. 62.
Ἀλίην J. 37. E. 51. 1.
Ἀλιήων D. 196.
Ἀλικαρνησσεῦ E. 2. 4.
Ἀλικὸν F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀλιπλὴξ Del. 11.
Ἀλίπλοοι Del. 15. 52.
Ἅλις J. 84. C. 133.
Ἀλιτήμονα D. 123.
Ἀλιτρὸς A. 2.
Ἀλιτρὸς F. V. in voce Λογχάδες 1. F. B. 132. 1.
Ἀλκάθοον F. B. 272. 2.
Ἀλκαίας F. B. 317.
Ἄλκαρ F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Ἀλκείδην D. 145.
Ἀλκυόνης E. 5. 10.
Ἀλλὰ J. 13. 18. 37. 57. 72. A. 9. 40. 108. 111. D. 11. 25. 35. 47. 66. 122. 181. Del. 16. 36. 53. 91. 94. 100. 118. 124. 133. 162. 165. 181. 193. 199. 226. 235. 247. 268. 278. 303. 319. L. P. 9. 51. 56. 60. 68. 89. 111. 114. 135. 137. C. 32. 108. 114. E. 2. 3. 3. 2. 5. 1. 11. 19. 1. 24. 3. 26. 3. 30. 5. 34. 1. 35. 2. 47. 5. 49. 9. F. 19. 2. F. S. M. 76. F. B. 91. 101. 1. 105. 1. 108. 2. 111. 3. 122. 2. 130. 1. 135. 1. 164. 236.
Ἄλλα J. 73. D. 32. L. P. 119. F. 9. 2.
Ἄλλαι Del. 223.
Ἄλλαις C. 40.
Ἄλλας Del. 123.
Ἀλλάων D. 189.
Ἄλλεσθαι F. S. M. 18.
Ἄλλη Del. 164. 269.
Ἀλλήκλον D. 149.
Ἀλλήλοις Del. 146.
Ἄλλην Del. 220.
Ἄλλης E 26. 5.
Ἀλλίκα F. V. in voce Ἀλίξ. F. B. 149.
Ἄλλο J. 1. C. 124. E. 57. 4.
Ἄλλοι E. 28. 4.
Ἄλλον A. 93. 96. D. 34. 234.
Ἄλλος D. 256. Del. 165. E. 30. 6.
Ἀλλότ' F. B. 277.
Ἄλλοτε D. 193. F. S. M. 47.
Ἀλλοτρίοις C. 85.
Ἀλλοτρίῳ D. 176.
Ἄλλως C. 62. F. B. 110. 2.
Ἄλλῳ Del. 270.
Ἄλλων Del. 156. L. P. 122. E. 8. 3.
Ἄλλως E. 19. 4.
Ἅλμης F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Ἁλὸς Del. 46. E. 51. 4. F. V. in vocibus Βάχετα & Δύπλης. F. B. 156. 1. 167. 1.
Ἄλοχον D. 209.
Ἄλσεα D. 38.
Ἄλσος L. P. 63. C. 26. 37.
Ἀλυσθμαίνεσα Del. 212.
Ἅλωα F. V. in voce Ἄλωα F. B. 51. 1.

Ἀλώ-

Ἀλάπηξ D. 79.
Ἀμα E. 19. 2.
Ἀμαζονίδι D. 237.
Ἀμαη L. P. 75. C. 105.
Ἀμαλθείης J. 49.
Ἀμαντίνην F. S. M. 71.
Ἀμαξαη D. 257.
Ἀμαξαν C. 108. F. B. 146. 2.
Ἀμάξας J. 23.
Ἀμάξης F. S. M. 10. 3. 92. 1. F. B. 94. 3.
Ἀμαραῦν C. 30.
Ἀμάσῃ C. 138.
Ἀματροχίας F. B. 135. 2.
Ἀμβολαδὶς D. 61.
Ἀμβρακιώτης E. 24. 1.
Ἀμειξετο Del. 121. C. 81.
Ἀμεινον F. B. 189.
Ἀμηταάθμαη D. 164.
Ἀμηχανία L. P. 84.
Ἀμηχανίης J. 28. Del. 210.
Ἀμιθρῆσαη F. B. 339.
Ἀμῶν C. 122.
Ἀμοίτερες D. 14. 43.
Ἀμμες C. 128.
Ἀμμιν D. 186 Del. 171.
Ἀμνισιάδες D. 162.
Ἀμνισίδας D. 15.
Ἀμογητὶ D. 25.
Ἀμοιδὴ Del. 152.
Ἀμορβὸς F. A. 45. F. B. 46.
Ἀμορβὸς D. 45.
Ἀμπλακίης Del. 245.
Ἀμπολιν F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀμπρέυοντες F. V. in voce Ἀμπρεύω. F. B. 234.
Ἀμπωτιν Del. 130.
Ἀμυδις F. A. 21. F. B. 216.
Ἀμυμωὼν L. P. 48.
Ἀμύνεν Del. 226.
Ἀμυνεῖν F. 18. 1. F. B. 109. 1.
Ἀμφεβάλοντο Del. 301.
Ἀμφέεσον J. 5.
Ἀμφὶ D. 212. 232. Del. 13. 300. F. A. 29. 1. F. B. 124. 1. 140. 1.
Ἀμφιδάδηκας Del. 113.
Ἀμφιδέδηκεν Del. 27.
Ἀμφιγυήεις F. B. 321.
Ἀμφίδυμος F. B. 336.
Ἀμφιετεῖς Del. 278.
Ἀμφιβαλεῖ F. A. 46. F. B. 210.
Ἀμφιλαφὲς C. 27.
Ἀμφιλαφὴς A. 42. D. 3.
Ἀμφιφορεύονταη Del. 179.
Ἀμφιπολιτέω E. 25. 1.
Ἀμφιπόλως D. 15.
Ἀμφορεὺς F. B. 115. 2.
Ἀμφορίτης F. B. 80.
Ἀμφότερη L. P. 73.
Ἀμφοτεραισι L. P. 93.
Ἀμφοτέρη Del. 168.
Ἀμφότεροι E. 2. 2. 49. 10.
Ἀμφοτέροις E. 32. 6. F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἀμφότερον C. 36. 80. F. S. M. 50. F. B. 214.
Ἀμφοτέρες Del. 108.
Ἀμφρυσῶ A. 48.
Ἀμφω E. 22. 3.
Ἀνα J. 8. 33. A. 79.
Ἀνὰ Del. 280. C. 83. E. 52. 3. F. A. 43.
Ἀναβάλλεταη A. 22.
Ἀνάβλησιν A. 46.
Ἀναγκαία C. 62.
Ἀναγκαίη Del. 122.
Ἀνάγκασεν E. 44. 3.
Ἀνάγκη Del. 35.
Ἀνάγεσι Del. 279.
Ἀναιδέα C. 46.
Ἀναιδέας Del. 183.
Ἀναιδεες C. 37.
Ἀναίνομαη Del. 123.
Ἀνακλίνεσθε A. 6.
Ἀνακλα J. 2. L. P. 114. C. 63.
Ἀνάκλητε F. S. M. 18.
Ἀνακλοείην F. B. 218.
Ἀνάκλορον A. 77.
Ἀνάκτων J. 79.
Ἀναλεξάμενος E. 24. 3.
Ἀναλύεταη Del. 222. 237.
Ἀνάμπυκις C. 125.
Ἀναξ A. 50. 113.
ὦναξ, ὦ ἄναξ E. 9. 6.

Ἀναπαύεται E. 14. 1.
Ἄνασσα D. 137. 204. 240. Del. 221. E. 57. 3.
Ἀνάστεσθαι F. A. 5. F. B. 198.
Ἀνασήσαντες Del. 173.
Ἀναύρᾳ D. 101.
Ἄναυρος Del. 103.
Ἀνάφην F. 13. F. B. 113. 1.
Ἀνδίκτην F. B. 233.
Ἄνδρα J. 71. C. 52. F. V. in voce Ἀμπέλου. F. B. 67. 3. 71. 3. 234.
Ἄνδρας J. 95. E. 50. 6 F. B. 314.
Ἀνδρὶ E. 25. 3. F. S. M. 35. 1. F. B. 142. 1.
Ἀνδρογίγαντας C. 35.
Ἀνδρῶν D. 20.
Ἀνέβαινεν F. V. in voce Ἄγνρον.
Ἀνέβαλλε F. B. 298.
Ἀνέβαλλεν F. S. M. 23.
Ἀνέδραμε L. P. 27.
Ἀνέθηκεν E. 54. 3.
Ἀνέθυε C. 30.
Ἀνειμένα C. 47.
Ἀνεμίσγετο Del. 217.
Ἄνεμοι F. B. 35. 1.
Ἀνέμοισιν Del. 112.
Ἀνέμων F. A. 35. F. B. 111. 1. 135. 2.
Ἀνεξήραινον C. 114.
Ἀνέπαυσε D. 194.
Ἀνέπλει C. 309.
Ἀνέρα A. 43. F. V. in voce Βέχετα. F. B. 156. 1.
Ἀνεριστότατον E. 34. 4.
Ἀνέρες A. 86.
Ἀνερπει A. 111.
Ἀνέσῃ D. 128.
Ἀνεσήσαντο D. 199.
Ἀνεσρέφετο L. P. 76.
Ἀνέφεν F. V. in voce Φιαρός.
Ἄνευ F. S. M. 4. 1.
Ἀνεύρατο E. 49. 1.
Ἀνήεσαν J. 56.
Ἀνηγάγετο E. 45. 2.
Ἀνήγετο D. 227.
Ἀνῆκε F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Ἀνήκοος Del. 116.
Ἀνηλεὲς Del. 106.
Ἄνην J. 90.
Ἀνηναμμένη Del. 46.
Ἄνηρ J. 25. F. A. 17. F. B. 42.
Ἀνῆρετο E. 1. 1.
Ἄνθεα A. 81.
Ἀνθείλετο Del. 248.
Ἄνθεμα E. 5. 2.
Ἀνθέμεσκος Del. 193.
Ἄνθεσιν L. P. 49.
Ἄνθεσκα A. 84.
Ἄνθεσποι A. 56.
Ἀνθεώποις E. 50. 11. F. S. E. 4.
Ἀνθεώποισι D. 157.
Ἀνίαι L. P. 83. F. S. M. 86. 2. F. B. 67. 131. 2.
Ἀνιᾶσθαι E. 16. 4.
Ἀνιηρὸν E. 13. 3. 45. 1.
Ἀνιηρότερον E. 15. 4.
Ἀνίκα L. P. 105. C. 22.
Ἀνιόντες Del. 43.
Ἀνιχθὸν F. B. 206.
Ἀνίχνευσι F. S. M. 61.
Ἀνιώντων F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Ἄνοδοι E. 14 3.
Ἀνταύσασα J. 30.
Ἀντέλοντα F. 7. 2.
Ἄντην A. 40.
Ἀντήχησε Del. 258.
Ἀντί A. 24. Del. 22. 152. L. P. 91. E. 18. 3. 52. 3. 57. 3. 60. 2. F. A. 48. F. B. 113.
Ἀντιῤῥόης E. 50. 6.
Ἀντίδοτον F. S. M. 34. F. B. 221.
Ἀντίκλειαν D. 211.
Ἀντιλόχῳ F. B. 223.
Ἀντιμολῆσον Del. 52.
Ἀντιόωντες D. 142.
Ἀντιστεφίτῃ F. S. M. 9. 4.
Ἄντυγες D. 140.
Ἄνω J. 24.
Ἀνώλιθος F. B. 96.
Ἀνωλόλυξαν E. 50. 2.
Ἄξει L. P. 127. βακτρῶν πεδα.
Ἀξεινία D. 235.
Ἀξίναισιν C. 36.

Ἄξιον

Ἄξιον D. 104. E. 24. 3.
Ἄξῶ C. 56.
Ἄοζοι F. B. 353.
Ἀοιδαὶ Del. 28. F. B. 279.
Ἀοιδὰς F. S. M. 9. 4.
Ἀοιδέων Del. 5.
Ἀοιδῇ A. 44. D. 137.
Ἀοιδῇ A. 17. D. 268.
Ἀοιδὴν E. 37. 1. F. V. in voce Διφῶ. F. B. 165.
Ἀοίδιμον L. P. 121.
Ἀοίδιμος F. S. E. 2. F. B. 45.
Ἀοιδοὶ J. 60. A. 18. Del. 249.
Ἀοιδὸν J. 71. A. 43. 106. E. 29. 1.
Ἀοιδοῦντεσσι D. 1.
Ἀοιδύτατοι Del. 252.
Ἀοιδῶν E. 50. 4.
Ἀοκάσε F. S. M. 59.
Ἀολλίζοντας Del. 18.
Ἀονίη Del. 75.
Ἄορ F. B. 51.
Ἄορι Del. 31.
Ἀοσσητῆρα A. 104.
Ἀπαιτῆς E. 58. 3.
Ἀπαιτήσων C. 78.
Ἀπαιτίζεσαν F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Ἀπάλαλκοι F. B. 302. 1.
Ἀπαμείψατο C. 63.
Ἄπαν Del. 201.
Ἅπαντα L. P. 142. F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Ἅπασα J. 19.
Ἅπασιν Del. 2.
Ἀπάσαις Del. 55.
Ἀπάσῃσιν D. 37.
Ἅπαφοι C. 6.
Ἀπαυγάζοιντο Del. 181.
Ἀπαυγάσῃ Del 125.
Ἀπέδρασε F. B 232.
Ἀπεδίλωτοι C. 125.
Ἀπέδεντο E. 22. 6.
Ἀπέθηκα F. S. M. 74.
Ἀπεθήκατο J. 15. D. 25. F. B. 50. 1.
Ἀπέθηκε E. 20. 1.
Ἀπειθία D. 66.
Ἀπειλᾶς Del. 203.
Ἀπειλήσας Del. 87.
Ἀπειλητῆρες Del. 69.
Ἀπείπατο D 267.
Ἀπειπὼν E. 43. 2.
Ἀπειρήκαντι C. 105.
Ἀπειρήκασι Del. 117.
Ἀπέκοψε C. 21.
Ἀπελάμπετο D. 102.
Ἀπέλειπεν D. 42.
Ἀπελλίδος E. 59. 3.
Ἄπελος F. B. 343.
Ἀπεμάξατο E. 29. 3.
Ἀπενίψατο L. P. 5.
Ἀπεπαύσατο Del. 79. 205.
Ἀπεπλάσατο F. S. M. 58. F. B. 194.
Ἀπερχομθὴ D. 98.
Ἀπέσαντι F. S. M. 72. 1.
Ἀπεσείσατο F. V. in voce Διερὸς. F. B. 245.
Ἀπέσειλε F. B. 8.
Ἀπέσυγε F. B. 1.
Ἀπέσυγον Del. 223.
Ἀπεσὼ F. B. 340.
Ἀπέτισε J. 37.
Ἀπέτραπεν Del. 158.
Ἀπέτρεχον Del. 196.
Ἀπετρώπων Del. 69.
Ἀπέχει E. 54. 4.
Ἀπέχεις E. 58. 1.
Ἀπεχθὴς C. 117.
Ἀπημονίης J. 92.
Ἀπήνατο F. 18. 1.
Ἀπηρείσαντο Del. 120.
Ἀπηρήσαντο Del. 100. C. 107.
Ἀπιδανῆς J. 14.
Ἀπιόντα F. B. 73.
Ἀπίοντος F. S. M. 64. F. B. 97.
Ἁπλοΐης D 230.
Ἄπνοα F. B. 106. 3.
Ἄπνυες E. 5. 9.
Ἀπ' ἓν ἠρήσατο C. 76.
Ἀπὸ J. 44. 89. A. 110. D. 116. 174. 205. 236. Del. 41. 92. 94. 124. 140. 174. 208. 209. 264. 268. 291. 305. L. P. 8. 12. 31. 46. C. 4.

4. 6. E. 5. 4. 12. 24. 2. 28. 1. 30. 3. 45. 4. 5. F. 14. 1. F. V. in vocibus Ἄρδις, Ἀσσυρία, Διφῶ. F. A. 37. F. S. A. 5. M. 9. 1. 20. 1. 25. 1. 78. 1. F. B. 12. 1. 71. 6. 113. 2. 115. 1. 128. 1. 152. 165. 190. 215. 224. 230. 301.
Ἄπο F. B. 150.
Ἀποβρίζει E. 17. 3.
Ἀπόγειοι F. B. 35. 1.
Ἀποδάσσομαι Del. 9.
Ἀπόθεν F. B. 302. 1.
Ἀποθύμια Del. 245.
Ἀποισόμενον L. P. 80.
Ἀποκλίνασα Del. 236.
Ἀπόκρυφα F. V. in voce Γράμμα. F. S. M. 29. F. B. 242.
Ἀποκρύψειν Del. 135.
Ἀπόκτισιν A. 75.
Ἀπολέσθαι Del. 127.
Ἀπολλυμένην E. 19. 2.
Ἀπόλλων A. 9. 28. 34. 42. 51. 61. 68. 93. D. 83. 193. 143. Del. 9. 86. 269. 326. F. B. 116. 1.
Ἀπόλλωνα F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Ἀπόλλωνι A. 27. 32. D. 169. Del. 24. 51. 273. 324.
Ἀπόλλωνος A. 1. 17. 39. 105. Del. 2. 276. C. 102. F. S. E. 3. M. 36. 2. F. B. 141. 1.
Ἀπόλοιτο F. 7. 1. F. S. M. 46.
Ἀπομαξαμένοισι F. B. 189.
Ἀπομάσσεται Del. 14.
Ἀποπνεύσαντα F. S. M. 32. F. B. 219.
Ἀποπνεύσαντας Del. 186.
Ἀπόρουσαν C. 61.
Ἀποῤῥώγεσσιν L. P. 41.
Ἀποστάζοντος F. S. M. 56. F. B. 205.
Ἀποστάζουσιν D. 118.
Ἀπόστασον C. 104.
Ἀποστρέψαντας Del. 323.
Ἀποστυγέουσιν F. 26. 1. F. B. 52. 1.
Ἀποτιμήσουσιν F. 20. 4. F. B. 103 4.
Ἄποτος C. 17.
Ἀπότρεπε C. 49.
Ἀπότριχα F. B. 341.
Ἄππα D. 6.
Ἄπυστα C. 9.
Ἄπυστος Del. 215. F. B. 272. 2.
Ἀπωλόμεθα E. 14. 4.
Ἄρα Del. 121. C. 12. E. 58. 3.
Ἄραβος Del. 147.
Ἄραγον E. 49. 9.
Ἆραι C. 35.
Ἀραιὴ Del. 191.
Ἀραίθου F. S. M. 12. 1. 55. 1. F. B. 203.
Ἀράσσει A. 3.
Ἀραφηνίδας D. 173.
Ἀράχνα F. B. 304.
Ἀργεῖος E. 50. 8.
Ἀργείων L. P. 36.
Ἄργεος Del. 73. L. P. 140.
Ἄργην D. 68.
Ἄργος L. P. 45. F. 23. 2. F. S. E. 2. F. B. 108. 2.
Ἀργυρέοιο D. 119.
Ἀργυροδίνην C. 13.
Ἄρδιν F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 130. 2.
Ἄρεος Del. 58.
Ἀρετὴ J. 96.
Ἀρετὴν J 94. 96.
Ἀρετῆς J. 95.
Ἄρηα Del. 173. F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἀρήγειν D. 23
Ἀρῆος J. 77. Del. 277.
Ἄρης Del. 64. 133.
Ἀρήτειραν C. 43.
Ἀρήτου E. 29. 4.
Ἀρθμὸν F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἀρίζηλος E. 55. 3.
Ἀριήκοον Del. 308.
Ἀριθμεῖ C. 87.
Ἀριθμὸς E. 26. 6.
Ἀριμασπῶν Del. 291.
Ἀρίμνα E. 14. 1.
Ἀρισκύδης F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Ἄριστα F. B. 284.
Ἄρισται D. 179.
Ἀρισταῖος L. P. 108.
Ἀρισταῖου E. 12. 2.

Ἀρι-

Ἀριστεῖον F.B.95.2.
Ἀρισίπποιο E.21.5.
Ἄριστοι Del. 293.
Ἀριστοτέλης A. 76.
Ἀρίστων E. 50.7.
Ἀρκαδίη J. 20. Del. 70.
Ἀρκαδίη J. 7.
Ἀρκαδίην D. 220. F.A. 15. F. B. 143. 2.
Ἀρκαδικὴν D. 88.
Ἀρκὰς F. B. 82.2.
Ἀρκασίδαο D. 216.
Ἄρκιοι C. 35.
Ἄρκιος F. B. 51.
Ἄρκλοιο J. 41.
Ἅρμα D. 106. E. 50. 10.
Ἅρματος L. P. 9.
Ἅρμα F. A. 51.
Ἁρμοῖ F. B. 44. 230.
Ἁρμονίην F. 14. 2. F. S. M. 51.
Ἁρμονίης F. B. 104. 2.
Ἄρνες F. 28. 1. F. B. 127. 1.
Ἄρνεσοι F. B. 127. 1.
Ἀρνῆς E. 46. 2.
Ἀρξάνδρος E. 58. 2.
Ἄροσε C. 138.
Ἀροτῆρι D. 176.
Ἀροτριάοντι D. 161.
Ἄροτρον E. 48. 3.
Ἄρπρα D. 130.
Ἀρπρης F. S. M. 50. F. B. 214.
Ἁρπαγὴ F. B. 79.
Ἁρπαγίμας C. 9.
Ἁρπάζειν L. P. 100.
Ἁρπακτὴς E. 2. 6.
Ἁρπακτῷ A. 95.
Ἁρπάξας F. B. 114. 2.
Ἁρπάσας F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Ἁρπίδιαι F. V. in voce Ἅρπις. F. B. 66. 2.
Ἄρρηπον Del. 205.
Ἄρσεν L. P. 29.
Ἄρσενα E. 42. 5.
Ἄρσενες D. 293. 299.
Ἀρσινόης E. 5. 8. F. A. 11. F. B. 196.
Ἄρτεμι D. 110. E. 35. 1.
Ἀρτέμιδος J. 78. D. 35. 38. 104. Del. 229. L. P. 110. F. A. 2. 3. F. B. 48. 3.
Ἄρτεμιν D. 1. 260.
Ἄρτεμις A. 60. D. 19.
Ἄρτι L. P. 2. 75. E. 55. 2. F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Ἄρτυε C. 79.
Ἀρχαίαν F. 14. 2. F. B. 113. 3.
Ἀρχαίης Del. 318.
Ἀρχαίοιο Del. 256.
Ἀρχαίοισι A. 15.
Ἀρχαίων L. P. 60.
Ἄρχειν E. 44. 1.
Ἀρχέσατον E. 47. 1.
Ἀρχὴν F. V. in voce Δίασμα. F. B. 244.
Ἀρχίνος E. 36. 2.
Ἀρχόμβρ' F. B. 113. 2.
Ἀρχόμβροι D. 4.
Ἀρχόμβρῳ F. 13. 2.
Ἀσβέσῃ D. 118.
Ἀσβύσαι F. S. A. 3. F. B. 13.
Ἀσβυσίδι A. 76.
Ἀσθμαινεσα Del. 81. 217.
Ἀσιγήτοιο Del. 286.
Ἀσινεῦσιν F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Ἀσίνην F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀσκάντα F. V. in voce Ἀσκάντης. F. B. 237.
Ἀσκλήπιε E. 58. 1.
Ἀσπαίροντα D. 151.
Ἄσπετος F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Ἀσπίδα Del. 136.
Ἀσπίδας Del. 184.
Ἀσπίδος J. 54. Del. 140.
Ἀσπὶς L. P. 35.
Ἀσσύριοι F. V. in voce Ἀσυχία. F. B. 153.
Ἀσυχίᾳ A. 109.
Ἀσυχίων F. V. in voce Ἀσυχία 1. F. B. 152.
Ἀσωκίδην E. 23. 1. 4.

Ἀσακίδης E. 23. 2.
Ἀσαχύων Del 284. C. 21.
Ασεα D. 231. F. B. 208. 291.
Ασει A. 40.
Ἀσέρες L. P. 25.
Ἀσέρι Del. 38.
Ἀσεξίαν F. B. 146. 2.
Ἀσεξίη Del. 37. 40. 197. 224. 225. 300. 316.
Ἀσεξίη Del. 244.
Ἀσεξίωνος F. V. in voce Δόναξ. F. B. 166.
Ἀσερόεντι F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Ἀσηξίσκως F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94.
Ἄσεριας F. V. in voce Ἀσριας. F. B. 238. 239.
Ἄσυ A. 73. D. 19. Del. 287. C. 125. F. S. M. 59. F. B. 202.
Ἄσυρον F. V. in voce Ἄσυρον. F. B. 19. 2. 104. 3. 288.
Ἀσυφέλικτος Del. 26.
Ἀσύλωτοι D. 213.
Ἀσυχία L. P. 72. 74.
Ἀσφαλὲς Del. 306.
Ἀσωπὸς Del. 78.
Ἀταλάντην D. 215.
Ἀτὰρ F. B. 104. 4.
Ἀταρνείτης E. 1. 1.
Ἀτέλεσον D. 87.
Ἀτελέσως C. 129.
Ἄτερ J. 95. E. 55. 4.
Ἄτερος F. B. 91.
Ἀτιμώσαντι D. 261.
Ἀτιμώσῃ D. 260.
Ἀτιμώτατος Del. 131.
Ἄτις C. 132.
Ἀτραπιτὲς Del. 74.
Ἀτρείδης D 263.
Ἀτρεκὲς L. P. 137.
Ἄτριχον D. 77.
Ἄτροπος Del. 11.
Ἄτλα E. 1. 3.
Ἀτλάραγος F. V. in voce Ἀτλάραγος.
Ἄυ D. 92. Del. 85.
Ἀυαλέων C. 6.
Ἀυγάζειν F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 132. 1.
Ἀυγάσῃ D. 129.
Ἀυγάσησθε C. 4.
Ἄυγης Del. 70.
Ἄυε D. 56. 57.
Ἄυθι J. 72. 92. D. 46. 241. Del. 44. L. P. 103. F. B. 70. 4. 286.
Ἄυθις Del. 99. 148. 320. C. 69. F. 14. 2. F. V. in voce Λακτις. F. S. M. 13. 2. F. B. 113. 1. 178.
Ἄυλια F. B. 127. 2.
Ἄυλιες C. 106.
Ἄυλιν D. 87. F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Ἀυλίον D. 93.
Ἄυον F. B. 49. 2.
Ἀυρώων D. 94.
Ἄυριον E. 15. 1. F. B. 106. 5.
Ἀυσαλέα C. 17.
Ἀυσαλέον F. A. 9.
Ἀυτᾷ C. 26.
Ἀυτὰὶ A. 7. D. 240. L. P. 114. E. 55. 4.
Ἀυτὰν L. P. 22. C. 133.
Ἀυταρ D. 143. C. 100.
Ἀυταργεσίης F. B. 120. 2.
Ἄυτε D. 121.
Ἄϋτει D. 58.
Ἄυτη Del. 213. E. 8. 2.
Ἀυτῆ D. 149 168. 207. Del. 59. 225. 264. 268. 325.
Ἀυτῆμαρ Del. 46.
Ἀυτὴν A. 40.
Ἀυτῆς Del. 230.
Ἀυτίκα J. 16. 76. D. 10 70. Del. 88. 257. C. 43. 67. F. A. 46. F. B. 210.
Ἄυτις J. 21. L P. 141. F. B. 195.
Ἀϋτμὴν D. 117.
Ἀυτὸ J. 38.
Ἀυτοὶ A. 6. 95. F. S. E. 4. F. B 52. 1.

Ἀυτὸν J. 2. D. 253. L. P. 111. C. 101. E. 11. 4. F. 26. 1.
Ἀυτὸς J. 81. 90. A. 57. 90. D. 137. 256. C. 97. 104. E. 62. 3. F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 70. 1. 130. 2.
Ἀυτῇ Del. 235.
Ἀυτὲς J. 74. D. 92.
Ἀυτοχεὶ E. 21. 3.
Ἀυτόχθων Del. 80.
Ἀυτῷ F. V. in voce Ἐμπελάτειρα. F. B. 170.
Ἀυτῶν D. 56. E. 44. 3.
Ἀυτώρης F. A. 8.
Ἀυχένα D. 177.
Ἀυχένας L. P. 9.
Ἀυχένι F. S. M. 16.
Ἄφανες E. 43. 2.
Ἄφανὴς E. 13. 2.
Ἄφαρ D. 86.
Ἄφαρον F. V. in voce Ἀφαυρὸς & Φαρῶ. F. B. 183.
Ἄφατόν τι L. P. 77. C. 58.
Ἀφειδέα C. 128. E. 49. 7.
Ἀφείλε F. B. 67. 2.
Ἀφείλεο L. P. 87.
Ἀφένοιο J. 96.
Ἄφενος J. 94.
Ἀφέντες C. 61.
Ἄφετος Del. 36.
Ἄφθογγον L. P. 83.
Ἀφνειότερον D. 250.
Ἀφνίδιον Del. 238.
Ἀφριλλι D. 65.
Ἀφροδίτα F. B. 116. 2.
Ἀφροδίτη E. 40. 1.
Ἀφροδίτης F. S. M. 4. 1.
Ἄφρὸν L. P. 12.
Ἄφρονα D. 221.
Ἄφρονι Del. 184.
Ἄφυστα F. B. 317.
Ἀφύσσωθαι F. S. M. 1.
Ἄφυστον C. 70.
Ἀχαίας F. B. 73.
Ἀχαιάδες Del. 100. L. P. 13.
Ἀχαιίδες D. 231.
Ἀχαιῶν F. B. 208.
Ἀχάρισα C. 91.
Ἀχαρίσιον F. B. 106. 4.
Ἀχελῶε E. 31. 3.
Ἀχελωΐον C. 13.
Ἀχελῶιος E. 31. 1.
Ἀχερονταίας F. B. 110. 3.
Ἀχερσίας F. V. in voce Δαναάκης.
Ἄχθετο C. 32.
Ἄχθος Del. 116.
Ἀχιλῆα A. 20.
Ἀχλαίνεσι D. 115.
Ἄχνη Del. 14.
Ἀχραάντος A. 111.
Ἄχρι E. 32. 6.
Ἄχρις C. 130. F. 27. 3. F. B. 11. 3.
Ἄψ Del. 103. F. S. M. 57.
Ἄψασθαι D. 27.
Ἄψατο C. 33. 59.
Ἄψοφον. A. 12. Del. 302.
Ἀὼν F. A. 36. 2.
Ἄωροι F. B. 325.
Ἀώτοις E. 50. 3.
Ἄωτον A. 112. F. B. 115. 2.

B.

Βαθεῖαν D. 180.
Βάθιγον Del. 205.
Βαθύγειον A. 65.
Βαθὺν Del. 37. C. 114. E. 38. 1.
Βαθὺς Del. 263.
Βαΐνε D. 40.
Βάκτρον L. P. 127.
Βάκχε E. 8. 2.
Βακχείων E. 50. 5.
Βαλεῖ E. 2. 6.
Βαλεῦ L. P. 97.
Βάλε D. 53. 57.
Βάλλοιμι D. 17.
Βάλλων A. 102.
Βάλοι E. 46. 4.
Βάλωνται F. V. in voce Γαιοδόται. F. B. 158.

Βάπτετε L. P. 45.
Βαρβαρικὴν Del. 173.
Βαρεῖαι C. 131.
Βαρὺ C. 95.
Βαρὺ κλαίουσα L. P. 95.
Βαρύγγυος Del. 78.
Βαρύθυμε Del. 215.
Βαρύθυμος C. 81.
Βαρὺν D. 56. C. 63. F. S. M. 16.
Βαρύνεις Del. 212.
Βαρύνεται Del. 307.
Βαρύνομαι Del. 244.
Βαρυνομένην Del. 202.
Βαρυσκίμπων F. 21. 1.
Βαρυσκίπων F. B. 120. 1.
Βασίλειαν L. P. 52.
Βασιλεῦσιν A. 68.
Βασιλέων D. 255.
Βασιλῆες J. 79.
Βασιλῆϊ A. 26. 27.
Βασιλῆος Del. 72. 187. C. 115.
Βασιλῶ E. 21. 2.
Βασκανίης E. 22. 4. F. S. M. 22. F. B. 292.
Βατιάδαι A. 96.
Βατιαάδεω E. 37. 1.
Βάτιῳ A. 65.
Βέβαλοι C. 3.
Βέβηκε C. 77.
Βέβηκεν J. 86.
Βέβληται E. 33. 4.
Βελέμνων D. 82.
Βελέων F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Βέλος A. 103.
Βέμβικας E. 1. 9.
Βένθος Del. 34.
Βερεκύνθιον D. 246.
Βερενίκα E. 55. 3.
Βερονίκης F. 8. 1.
Βεύδῃ F. B. 155.
Βεύδια F. V. in voce Βεῦδος.
Βιάζεο Del. 89.
Βιβλία F. S. M. 2. 3. F. B. 86. 3
Βιβλίον F. B. 359.
Βίη J. 67.
Βίηφι D. 77.
Βίον E. 7. 2. 28. 1. 62. 3. F. A. 36. F. S. M. 87. F. B. 111. 3.
Βιότε L. P. 128.
Βίς E. 22. 6.
Βλέψας F. S. M. 84. F. B. 173. 2.
Βληταὶ D. 127.
Βλητὸν C. 102.
Βλοσυρώτατον C. 53.
Βλωμῶ F. V. in voce Βλωμὸς. F. B. 240.
Βόας C. 21. 78. 137.
Βόες D. 155. 175.
Βοὴ F. S. M. 81. F. B. 248.
Βοηδρόμιον A. 69.
Βοηδὸν D. 153.
Βοηδόον D. 22.
Βοηδόος Del. 27.
Βοὴν D. 58.
Βοιωτοῖσι L. P. 125.
Βοιωτῶν L. P. 62.
Βοοκρόνοιο F. B. 203.
Βοὸς D. 254. F. B. 309.
Βοὸς πόρον D. 254.
Βούσασις Del. 102.
Βορεάδεο D. 114. Del. 26. 65. 293.
Βορείης Del. 281.
Βόσκε C. 105.
Βόσκεσθαι D. 155.
Βοσκομένης A. 52.
Βοστὸν F. B. 206.
Βοστὸς F. S. M. 61.
Βόστρυχον F. 8. 2.
Βοτάνας F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Βεβόσιον A. 50.
Βεβρώσις C. 103.
Βεβρώων F. A. 51. F. B. 230.
Βεκολέονται Del. 176.
Βεκρέμνοιο F. S. M. 12. 1. 55. 1.
Βέλει E. 14. 6.
Βελευτὸν L. P. 38.
Βῆν F. S. M. 17. F. B. 85.
Βεπάλειον F. B. 90.
Βεπείνα C. 24.

Βοῦρα Del. 102.
Βοῦς E. 14. 6. 48. 3.
Βουσὶν F. V. in voce Ἅλωα. F. B. 51.
Βοῦσσον F. A. 45. F. B 46.
Βουχέτιον F. V. in voce Βούχετα. F. B. 156. 1.
Βοῶν A. 92. F. A. 45. F. S. M. 50. 83. F. B. 46. 214.
Βράχιονος F. V. in voce Ὄλπις. F. B. 181.
Βραχὺν E. 8. 3.
Βραχυσυλλαβίη E. 9. 6.
Βρέμουσιν Del. 144.
Βρέτας D. 238. 248.
Βρεφέων A. 51.
Βρέφος C. 101.
Βριλλήσου F. B. 185.
Βριτόμαρτιν D. 190.
Βρόντεω D. 75.
Βυθὸν C. 90,
Βυθὸς F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Βύνη F. B. 172.
Βυσσόθεν Del. 127.
Βωλὰ C. 33.
Βωμοὶ A. 80. D. 38. L. P. 64.
Βωμὸν A. 61. 62. D. 261. 267. Del. 312. 321.
Βωμοὺς D. 199.
Βῶν C. 109.
Βωνίτῃσιν F. V. in voce Βωνίτης. F. B. 157.

Γ.

Γαῖα J. 29. Del. 207. E. 28. 2.
Γαῖαν Del. 62.
Γαιάων Del. 270.
Γαίῃ A. 76.
Γαίης F. B. 160.
Γαιοδόται F. V. in voce Γαιοδόται. F. B 158.
Γάλα E. 54. 1.
Γαλατῄσι Del. 184.
Γαληναίη E. 5. 5.
Γαλόω D. 135.
Γαμέοισθε Del. 240.
Γάμον A. 14. D. 265. Del. 38. C. 79. F. A. 11. F. 196.
Γάμος D. 138. E. 1. 3.
Γάνος F. S. M. 1.
Γανυμήδεος E. 56. 3.
Γαστέρι Del. 189.
Γαστὴρ C. 89.
Γαῦδος F. B. 39. 1.
Γαῦλος F. S. M. 40. F. B. 217.
Γεγειότερον E. 20. 1. F. B. 103. 1.
Γέγονας E. 32. 2. F. A. 47. 2. F. B. 133. 2.
Γειναμένη F. B. 171.
Γείνατο A. 104. C. 58.
Γείνεο Del. 214.
Γεινομένην D. 23.
Γείτονα F. 13. 1. F. B. 113. 1.
Γείτονες Del. 290.
Γείτονος Del. 50. 180.
Γείτων D. 57. F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Γελάσσας D. 28.
Γελαστὺν Del. 324.
Γελόωσι D. 149.
Γενάρχαι F. S. M. 67. F. B. 312.
Γενεὰ F. S. M. 69.
Γενεὴ E. 13. 2 F. B. 192.
Γενεῇ J. 36. E. 1. 4.
Γενέθλη D. 130. F. 23. 2. F. S. M. 15. 2. F. B. 108. 2. 145. 2.
Γενέθλιον Del. 51. 262.
Γένεια L. P. 75.
Γενειάδος D. 26.
Γενειήτης D. 90.
Γενείῳ Del. 110.
Γενέσθαι J. 6. L. P. 117.
Γενέτην E. 22. 6.
Γένετο J. 93. C. 101.
Γένην F. V. in voce Γενέθλη. F. B. 241.
Γενησόμεθα F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Γένοιτο D. 109. L. P. 103. E. 9. 5.
Γενόμην E. 42. 3.

Γέ-

Γένος J. 5. A. 74. D. 133. Del. 109. 166. 256. C. 100. F. 7 1. F. V. in voce Κοάλεμος. F. S. M. 22. 46. F. B 53 2. 292.
Γέντα F. B. 309.
Γέντο J 50. C. 44.
Γένωμαι E. 5. 7.
Γερα L. P. 120.
Γεραίσιον Del. 199.
Γερας Del. 199.
Γεργεσεμὼν F. S. E. 1. F. B. 50. 1.
Γέρον E. 1. 3.
Γέροντες D. 126.
Γεροντικὸν ὅπλον E. 1. 7.
Γέροντος Del. 304.
Γέρων Del. 71. F. 27. 1. F. S. M. 2. 3. F. B. 11. 1. 86. 3.
Γεωμορος J. 74.
Γῆ E. 45. 3.
Γηβυέων L. P. 8.
Γηλεχέες Del. 286.
Γηράσκει F. 27 1. F. B. 11. 1.
Γήρως E. 42. 6.
Γῆς A. 109. E. 19. 1. F. V. in voce Γεαικὸς. F. A. 37. 51. F. B. 230.
Γηφάγοι F. B. 58.
Γιγαντος Del. 142.
Γιγνεο E. 28 4.
Γιγνόμενα E. 9. 4.
Γιγνομήν F. V. in voce Ζαγρεύς.
Γιγνόμενον F. 22. 2. F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Γίνετο L. P 46.
Γινόμμον F B 119. 1.
Γινώσκειν E. 58 3 60. 2.
Γλαελδες F. V. in voce Γλαελς. F. B. 159.
Γλαῦκος E. 52. 2.
Γλυκερῶν E. 50. 7.
Γλυκερον L. P. 99.
Γλυκὺ J. 49. F. B. 114. 1.
Γλυκύμαλα C. 29.
Γλυκὺν Del. 274.
Γλώσσῃ F. V. in voce Κηκὶς. F. B. 104. 4.
Γλωχῖνα Del. 235.
Γναμπτὸν Del. 311.
Γνησίη Del. 220.
Γνες L. P. 38.
Γνώμη F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 2.
Γνωστέτω L. P. 123.
Γνωτοὶ J. 58.
Γοερῶν L. P. 94.
Γονάτεσσι D. 4. 75.
Γονέες C. 74.
Γονῆα D. 5.
Γόνον C. 24.
Γόνυ D. 11. C. 133.
Γορτύνιδα D. 189.
Γραῖας F. S. M. 24.
Γραικὸς F. V. in voce Γεαικὸς. F. B. 104. 4. 160.
Γράμμα E. 6. 4. 24. 4. F. V. in voce Κῶος. F. B. 71. 1.
Γράμματα F. 25. 2. F. V. in voce Γράμμα. F. S. M. 29. F. B. 101. 2. 242.
Γραφὴν F. S M. 90. 1.
Γραυῒς F. B. 326.
Γρῆες F. S. M. 24. F. B. 294.
Γρῆυς E. 42. 3. 54. 4.
Γυῖα D. 159.
Γυιὰς D. 177.
Γυμνάζει F. V. in voce Κέλευθος. F. B. 98.
Γυμνὰν L. P. 53.
Γυμνὸς D. 214.
Γυνὰ C. 5. 81.
Γύναι L. P. 97. 103.
Γυναῖκες D. 21. 126. C. 1. F. V. in voce Βωτίτης. F. A. 52. F. B. 157. 235.
Γυναικὸς A. 24. Del. 96. E. 58. 1.
Γυναικὼν E. 42. 3. F. S. M. 86. 2. F. B. 131. 1.
Γυνὴ J. 4. 13. F. V. in vocibus Ἐμπελάτειρα & ζάγκλον. F. S. M. 89 F. B. 170. 184.
Γώνατα L. P. 84.

Δ.

Δαιδὰ F. B. 305.
Δαίμον J 44. D. 86. 173. L. P. 41. F. A. 52.
Δαίμονα E. 15. 1. 45. 5.
Δαίμονας E. 16. 1.
Δαίμονες L. P. 86. E. 28. 4. F. S. M. 67. F. B. 36.
Δαίμονι F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Δαιμόνιος A. 100.
Δαίμονος L. P. 114.
Δαίμων L. P. 65. 81. C. 32. E. 32. 3. F. A. 7. F. B. 91. 235.
Δαΐν F. S. M. 80. F. B. 243.
Δαίνυεν C. 85.
Δαιομένȣ F. A. 20. F. B. 47. 2.
Δαῖτα C. 70.
Δαῖτας C 55. 64.
Δαιτὸς C. 116.
Δαιτυμόνων F. B. 71. 6.
Δακετὸν F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Δάκος D. 84.
Δάκρυ E. 2. 1.
Δάκρυα Del. 121. L. P. 68.
Δακρυόεις A. 22.
Δάκρυον C. 18. F. B. 273.
Δακρύσας E. 62. 3.
Δακρυχέȣσα C. 81.
Δάλῳ F. S. M. 28. 1.
Δαμάσȣ F. B. 154.
Δάματερ C. 2. 117. 120.
Δαμάτερα C. 8.
Δαμάτηρ C. 41. 50 58.
Δάματρα C. 71.
Δάματρι C. 72.
Δάματρος C. 37.
Δᾶμον L. P. 39.
Δαμοσίαν C. 44.
Δανὰ F. A. 44. F. B. 289.
Δαναὸν F. B. 230.
Δαναὸς F. B. 105. 4.
Δαναῶ L. P. 48.
Δαναῶν L. P. 142.
Δανέων E. 51. 2.
Δαύλια E. 28 2.
Δάφνη F. S. M. 28. 2. F. B. 93 2.
Δάφνης Del. 94.
Δάφνιν E. 23. 3.
Δάφνινος A. 1.
Δαψιλὲς Del. 125.
Δεδάασιν A. 46.
Δεδαυμένον E. 53. 3.
Δεδεγμένος F. A. 10. 2.
Δεδείχεται F. S. A. 4. F. B. 32.
Δεδοικα E. 46. 5.
Δεδοίκαμες E. 49. 9.
Δέδοικεν F. V. in voce Ἀττάραγος.
Δειδεγμένος F. B. 138. 2.
Δείδιμεν Del. 220.
Δείελον F. A. 42. F. S. M. 20. F. B. 190.
Δειλαὶ Del 241.
Δειλαία C. 84.
Δειλαίοις F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Δείλαιον C. 101.
Δειλάιω C. 94.
Δειλὰν L. P. 89.
Δειλὸς D. 255.
Δείματο A. 62.
Δεῖμε A. 77.
Δεινὸν D. 54. Del. 56. 145. E. 28. 1.
Δειπνησέυντι L. P. 115.
Δειπνιὰς F. S. A. 4. F. B. 32.
Δέκα D. 33. 34. C. 96. F. V. in voce Ἄστριας. F. B. 238.
Δεκάδη E. 48. 2.
Δεκατεύματα E. 41. 4.
Δεκατηφόροι Del. 278.
Δεκαφύϊα F. V. in voce Δεκαφύϊα. F. B. 162.
Δεκελειόθεν F. B. 234.
Δελφίδες Del. 177.
Δελφὸι F. S. M. 33. F. B. 220.
Δελφὸς A. 98.
Δέμνιον Del. 248.
Δένδρεα C. 42. 47.
Δένδρεον C. 38. F. B. 49. 2.

Δέν-

Δένδρεσιν C. 27.
Δέξαι E. 35. 2.
Δεξαμβοῖο Del. 102.
Δεξαμβύς E. 6. 2.
Δεξεῖται L. P. 116.
Δεξιὸς A. 29. 67. C. 32. F. S. M. 10 2. F. B 94. 2.
Δεξιτεροῖ D. 214.
Δέον L. P. 127.
Δερῶων D. 92.
Δέρμα F. 6. F. B. 211.
Δέσποινα F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Δεσποτικαὶ C. 63.
Δεσπότις Del. 239.
Δεύοιντο A. 51.
Δεῦτε F. V. in voce Αλες. F. S. M. 2. 1. F. B. 86. 1.
Δεύτερον A. 73. D. 120. Del. 287.
Δέχεσθαι Del 69.
Δέχεσθε L. P. 137.
Δέχθαι D. 63.
Δέχομαι E 36. 2.
Δέχονται D. 142. Del. 285.
Δὴ D. 202. Del. 189. L. P. 7. F. B. 93. 101. 1. 105. 2.
Δῆεις E. 11. 4.
Δηϊονιδάο D 249.
Δηϊώνην F. A. 2. 2. F. B. 48. 2.
Δῆλε Del. 27.
Δηλιάδες Del. 256. 296.
Δηλιὰς Del. 323.
Δήλιος φοῖνιξ A. 4.
Δήλοιο Del. 8.
Δῆλον Del. 2. 251.
Δῆλος Del. 4. 24. 40.
Δήλῳ Del. 9.
Δήμητερ E. 41. 1.
Δήμητρος E. 42. 1.
Δημοδίκης E. 58. 2.
Δημόσια E. 1. 4.
Δήμῳ F. B. 95. 1.
Δὴν Del. 216.
Δηναιοὶ J. 60.
Δηοῖ A. 110. C. 18.
Δηὼ C. 133.
Δῖα L. P. 97. 103.
Διὰ J. 64. D. 244. Del. 105. 211. L. P. 97. C. 27. E. 34. 3. 45. 2. F. S. M. 5. 31.
Διάβροχον Del. 48.
Διαδρέξασα L. P. 23.
Διαθλίβουσιν F. B. 67. 1.
Διακιρδὸν Del. 57.
Διάκτορον F. V. in voce Δίακτορος. F. B. 164.
Διαμετρήσασθαι D. 36.
Διαπλώσειν Del. 288.
Διαπρυσίην Del. 258.
Διάσματα F. V. in voce Δίασμα. F. B. 244.
Διατμήγεσι F. A. 2. 2. F. B. 48. 2.
Διατμήξας F. B. 115. 1.
Διάτρηχα J. 61.
Διαυγέα L. P. 21.
Διάυλως L. P. 23.
Διαφαινομένων L. P. 20.
Διδασκόμβροι F. V. in voce Αἶρα. F. B. 128. 2.
Διδόασιν F. B. 189.
Δίδοι E. 5. 11.
Δίδυ J. 94. 96.
Διδὺς E. 52. 1.
Διδύσι F 1. F. V. in voce Μίκκος. F. S. M. 65. F. B. 179.
Διδύμην E. 13. 2.
Διδύμοιν E. 21. 4.
Διδυμοτόκος A. 54.
Διδύμων F. S. M. 67. F. B. 36.
Δίδωμι E. 39. 2.
Δίδωσι F B. 95. 2.
Διέδης C. 13.
Διειδομβύη Del. 191.
Διεμετρήσαντο A. 55.
Διερὴν F. V. in voce Διερός. F. B. 245.
Διερὸς A. 23.
Διερῇ J. 24.
Διερχομένα L. P. 62.
Διέσῃ J. 31.
Δίζεσθαι E. 11. 3.
Δίζῃ E. 11. 1.

Δίζητο J. 16.
Δίζοντας E. 17. 2.
Δίη F. 5. F. B. 163.
Διηνεκὲς F. V. in voce Γαιοδότας. F. B. 158.
Διθυράμβοις E. 50. 2.
Δίι A. 29. Del. 56. 272. F. S. M. 72. 2. F. B. 82. 1.
Δικασπόλον J. 3.
Δίκην F. V. in voce Βέχετα.
Δίκησι J. 82.
Δικρόου F. B. 246.
Δίκρον F. V. in voce Δίκερον.
Δικλαΐας J. 47.
Δικλαίησιν E. 23. 3.
Δικλαῖον A. 4. D. 199.
Δικλυα D. 197.
Δίκτυναν D. 198.
Δίκωνος E. 10. 2.
Δίναν L. P. 20.
Δίνας Del. 146.
Δινδυμώνης E. 42. 2.
Δινήεντι F. S. M. 75.
Δινήσιν Del. 135.
Διομήρη F. V. in voce Ἄλωα. F. B. 51.
Διόκλειες E. 31. 1.
Διοκλείδε E. 18. 2.
Διομήδεος L. P. 35.
Διόνυσε E. 9. 1.
Διονυσιάδες E. 50. 3.
Διόνυσον C. 71. E. 46. 2. F. V. in voce Ζωγρεύς.
Διόνυσος C. 72. E. 52. 5.
Διὸς J. 79. 93. D. 141. 165. Del. 38. 215. 248. L. P. 135. F. 23. 1. F. V. 7. F. B. 108. 1. 198.
Διοσκορίδε F. S. M. 69.
Διοσκορίδεω F. B. 192.
Διοφῶν E. 15. 4.
Διπλόου E. 52. 4.
Δίρκη Del. 76.
Δὶς L. P. 22. 23. F. B. 95. 2.
Δίσκος C. 86.
Διφᾶ E. 33. 2.
Διφᾶτε F. V. in voce Διφᾶ. F. B. 165.
Δίφρα D. 135.
Δίφροιο D. 150.
Δίφρον D. 111. 182. F. S. M. 30.
Δίφρῳ D. 67. F. S. M. 30.
Δίφρῳ L. P. 65.
Δίχα J. 31. F. S. M. 66. F. B. 146. 1.
Διχοσασίη D. 133.
Διψαλέην Del. 130.
Διψαλέος J. 27.
Διψάσας L. P. 77.
Διώκειν E. 33. 5.
Διωκλῆν D. 194.
Διωλύγιον F. A. 35. F. B. 111. 1.
Διώνυσον F. B. 171.
Διώξαι D. 94.
Δοιὰ F. A. 22. 1. F. B. 120. 1.
Δοίη D. 74.
Δοιῇ J. 5.
Δοιὸς E. 1. 3.
Δοκίω E. 49. 5.
Δοκᾶ F. B. 100.
Δολιχὰς F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Δολίχη D. 187.
Δολιχὸν E. 12. 2.
Δόμοις C. 112.
Δόμον D. 168. C. 55. E. 21. 6.
Δόμῳ E. 6. 1.
Δόνακι F. V. in voce Δόναξ. F. B. 166.
Δορκαλίδος E. 33. 2.
Δόρκας L. P. 91.
Δὸς D. 6. 8. 13. 15. 18.
Δέλοις Del. 226.
Δῆναι F. B. 310.
Δῆτον D. 54.
Δήρατος Del. 137.
Δρώγματα Del. 283. C. 20.
Δρώμυες C. 15.
Δρῶξαιντο D. 92.
Δρῶξασθαι E. 1. 14.
Δρῆξιν E. 43. 3.
Δρόμον Del. 75. F. S. M. 36. 2. F. B. 141. 2.
Δρόμος L. P. 111.
Δρύας Del. 84.

Δρύες Del. 83.
Δρυὶ D. 159.
Δρυμὼς L. P. 116.
Δρῦν D. 120. 121.
Δρυὸς Del. 81.
Δρυσὶ D. 192. E. 23. 3.
Δύην F. B. 302. 1.
Δυθμὰς C. 10.
Δύμην F. B 73.
Δύναντο C. 10.
Δύνασαι Del. 226.
Δύναται A. 29. F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 131. 2.
Δυνατὸν F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 1.
Δύνει D. 71.
Δυνειν E. 26. 4.
Δυο D. 90. Del. 61. C. 95.
Δυομένου E. 21. 2.
Δυομένων E. 19. 6.
Δύπται F. V. in voce Δύπτης, F. B. 167. 1.
Δυσαέα D. 115.
Δυσαεῖς Del. 138.
Δυσέρως E. 43. 6.
Δυσήροτος Del. 268.
Δυσμενέων Del. 182.
Δυστοκέες Del. 242.
Δύω D. 233.
Δυώδεκα C. 70.
Δωδεκάκις F. S. M. 30.
Δωδεκέτη E. 20. 1.
Δωδώνηθε Del. 284.
Δωδῶνι F. B. 306.
Δῶκας D. 81.
Δῶκε J. 33. C. 19.
Δῶκεν L. P. 133.
Δῶλαι L. P. 47. C. 96.
Δῶμα C. 64.
Δώματα J. 61.
Δώματος D. 68.
Δῶρα E. 40. 1. 41. 3.
Δωριέες A. 89.
Δωρίοις E. 50. 7.
Δῶρον E. 52 3. F. V. in voce Θαλῆς. F. B. 96.
Δώσει D. 32.
Δωσεῖ C. 134.
Δώσειν A. 67.
Δωσῶ L. P. 127. 128.
Δῶτορ J. 91. 92.

E.

Ε J. 13. D. 217. Del. 13. F. A. 19. 1. F. S. E. 4. F. B. 41. 1.
Ἔα D. 8. 154.
Ἕα F. S. M. 5.
Ἑαδότα C. 19.
Ἔαρ C. 123. F. A. 39. F. B. 201.
Ἔασεν C. 62.
Ἐάων J. 91.
Ἔβαλεν L. P. 82. F. S. M. 75. F. B. 147. 1.
Ἔβαλες J. 84. D. 122. E. 9. 4.
Ἐβάλευ D. 112. Del. 265.
Ἔβαλλε C. 97.
Ἐβάλοντο J. 25.
Ἔβαξαν F. S. M. 77.
Ἑβδομάκις Del. 251.
Ἑβδομάτη F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Ἑβδόμη F. S. M. 15. 2. 3. F. B. 145. 2. 3.
Ἔβηξαν F. B. 88.
Ἔβησαν Del. 320.
Ἔβλεπες E. 32. 6.
Ἔβλεψεν L. P. 29 F. 8. 1.
Ἐβόησα E. 44. 5.
Ἐβόησε L. P. 85.
Ἐβουκολέοντο D. 101.
Ἔβραχεν Del. 140.
Ἔβρως J. 49.
Ἐγγύθι J. 43. A. 59.
Ἐγείναο L. P. 105.
Ἐγείρειν A. 64.
Ἐγείρεις F. B. 273.
Ἐγειρομένου Del. 312.
Ἐγένοντο A. 41. Del. 93. 295 E. 18. 1. 42. 5. 45. 4. F. A. 20. F. B. 47. 2. 106. 3.
Ἔγεντο Del. 147. L. P. 59.

Ἐγηροκόμει E. 54. 2.
Ἐγκάτθετο D. 229.
Ἐγκεράσας F. S. M. 9. 3.
Ἐγκρασίχολος F. B. 38. 1.
Ἔγκυτι F. B. 311.
Ἔγνων E. 32. 2. 5.
Ἔραε F. V. in voce Γράσων. F. S. M. 79. F. B. 200.
Ἔγραφέν F. A. 53. 2. F. B. 70. 2.
Ἐγράψατο C. 57.
Ἔγρει F. S. M. 48. F. B. 278.
Ἔγρετο F. S. M. 61.
Ἔγχει E. 31. 1.
Ἐγὼ A. 71. D. 30. 83. 84. 186. Del. 132. L. P. 98. E. 5. 1. 31. 4. 42. 1. 52. 3. F. 18. 3. F. S. M. 9. 2. 36. 1. 74. 1. F. B. 83. 106. 1. 109. 103. 1. 141. 1. 229. 297.
Ἔγωγε Del. 122. E. 60. 1.
Ἔδαπτεν F. V. in voce Ἔιαρ.
Ἔδδεισαν D. 51.
Ἐδέθλια A. 62.
Ἐδέθλιον Del. 228.
Ἔδεθλον A. 72.
Ἐδείμαμεν F. B. 271.
Ἔδεκτο D. 109.
Ἔδες C. 12.
Ἔδεσθαι F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Ἔδεσμα D. 148.
Ἐδέχοντο Del. 154. 223.
Ἐδίδαξας D. 217.
Ἐδίδαξε L. P. 37.
Ἐδίδασκεν E. 50. 6.
Ἐδιδάσκετο C. 22.
Ἐδικαζεν L. P. 18.
Ἔδνον F. A. 4. F. B. 193.
Ἔδοιεν D. 95. 89.
Ἐδόκει E. 47. 2.
Ἔδοντι C. 90.
Ἔδος D. 57. Del. 311. F. B. 105. 4.
Ἔδοσαν E. 52. 2.
Ἔδουσι D. 165.
Ἔδραμε D. 245.
Ἔδραμες Del. 45.
Ἔδραμον C. 37.
Ἕδραν F. A. 13.
Ἔδρανον F. B. 195.
Ἐδράξαο D. 76.
Ἕδρη Del. 90.
Ἕδρην D. 168.
Ἕδρης Del. 233.
Ἔδυ F. B. 106. 4.
Ἐδύναντο A. 88.
Ἔδωκα F. B. 106. 1.
Ἔδωκας D. 206.
Ἔδωκε D. 93.
Ἔδων F. A. 30.
Ἐείκοσι C. 34.
Ἔειπεν A. 107.
Ἔειπες D. 103.
Ἐείσατο C. 44.
Ἐεργόμην F. V. in voce Ἀλλίξ.
Ἐεργομένην F. B. 149.
Ἑέρσην A. 82.
Ἕζεσθαι F. B. 285.
Ἐζεύξαο D. 111.
Ἑῇ A. 90. D. 67.
Ἔην Del. 49.
Ἔθανεν E. 19. 1.
Ἐθάπτομεν E. 15. 3. 21. 1.
Ἔθειν F. 23. 2.
Ἔθειραι A. 39. F. B. 308.
Ἐθείραις Del. 302.
Ἔθειραν E. 50. 4.
Ἐθέλει Del. 4.
Ἐθελημὸς D. 31.
Ἐθέλουσαν Del. 195.
Ἐθέλων L. P. 52. 78. 113.
Ἔθεντο Del. 52.
Ἔθεσθε F. B. 71. 5.
Ἔθηκα L. P. 98.
Ἐθήκαο D. 210.
Ἔθηκε E. 39. 2. 59. 2. F. 8. 2.
Ἔθηκεν L. P. 41. E. 40. 3. F. B. 105. 4.
Ἔθλιψεν Del. 35.
Ἔθος L. P. 36.
Ἔθυσεν F. S. M. 72. 1. F. B. 82. 2.
Ἔια E. 44. 4.

Ἐια-

Ἐιαμηνῆσιν D. 193.
Ἔιαρ F. V. in voce Ἔιαρ F. B. 247.
Ἔιαρι A. 81.
Ἔιατο Del. 61.
Ἔιδαρ D. 89. F. A. 30. 2.
Ἔιδατα C. 91.
Ἔιδε A. 93. L. P. 78. E. 15. 4.
Ἐιδείης E. 22. 3.
Ἔιδεν E. 19. 2. F. B. 135. 2.
Ἔιδεος F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Ἔιδες L. P. 88. E. 45. 2.
Ἐιδόρμον E. 53. 4.
Ἔιδον C. 60.
Ἐιδότα F. S. M. 18. F. B. 233.
Ἐιδότας J. 78.
Ἐιδυῖαν F. A. 40. F. B. 176.
Ἔιεν A. 53.
Ἔιη D. 104 136. 176 C. 118.
Ἔιην D. 137. 178.
Ἐικάδι E 48. 3.
Ἐικαίην F. B. 232.
Ἐικάζω E. 45. 6.
Ἔικατι C. 70
Ἐικόνα E. 40. 2.
Ἔικοσι D. 15. E. 48. 4. 59. 1.
Ἐιλαπίνῃ C 65.
Ἐιλαπίνας C. 85.
Ἐιλαπινασὰς C 88.
Ἐιλείθυια E. 57. 1.
Ἐιλειθυίης J. 12.
Ἔιλεο D. 236. Del. 264.
Ἐιλήθυιαν Del. 132.
Ἔιλιοτεν F. V. in voce Γεφύρωα. F. S. M. 29. F. B. 242.
Ἔιλκεν E. 44. 4.
Ἔιλκον D. 93.
Ἐιμὶ E. 5. 9. 6. 1. F. S. M. 39.
Ἔιμι F. B. 226.
Ἔιν D. 37. E. 4. 2. F. B. 209.
Ἐιναετιζόμενος D. 179.
Ἐιναλίῃ Del. 243.
Ἐιναλίας Del. 32. 154.
Ἐινάτερες D. 235.
Ἐινατίης F. V. in voce Ἐινατία. F. B. 168.
Ἔινεκα D. 175. Del. 129. 151. 244.
Ἔινεκεν F. B. 286.
Ἐινετέας D. 14. 43.
Ἔιπα E. 47. 3. 48. 1.
Ἔιπαν Del. 257.
Ἔιπαο D. 174.
Ἔιπας L. P. 98. E. 3 2. 24. 1.
Ἔιπατε Del. 82. 109, C. 119.
Ἔιπε J. 30. Del. 133. 212. 217. C. 42. E. 2. 1. 31. 1.
Ἐιπὲ D. 186.
Ἐιπεῖν E. 30. 5.
Ἔιπεν A. 105. C. 57. E 1. 7.
Ἔιπῃ C. 99.
Ἔιπετο Del. 77. 199 F. S. M. 44 2. F. B. 275.
Ἔιπῃ Del. 238. E. 33. 3.
Ἐιποῖσα C. 66.
Ἐιπὼσα D. 26.
Ἔιπον F. S. M. 18. F. B. 233.
Ἐιπὼν D. 39.
Ἐιρώαν C. 138.
Ἐιργάζετο Del. 59. 32.
Ἔιργε Del. 60.
Ἐιρήνης E. 61. 2.
Ἐιρυμῷ F. A. 41. F. B. 140. 2.
Ἐισαῖοι J. 54.
Ἐισανέβαινε F. B. 19. 2.
Ἔισαο J. 67.
Ἔισατο Del. 309. E. 35. 1. 41. 4. F. A. 25. F. B. 76. 1.
Ἔισεαι Del. 221.
Ἐισεθίμην F. B. 106. 6.
Ἐισεκύλιστε Del. 33.
Ἔισεται D. 35. Del. 170.
Ἐισέτι D. 77. 189.
Ἐισῆλθεν D. 220.
Ἐισόκε Del. 150.
Ἐισπνήλαις F. V. in voce Ἐισπνήλης. F. B. 169.
Ἔισω Del. 59.
Ἔιτε E. 43. 2.
Ἔιχε L. P. 72. F. B. 218.
Ἔιχον E. 28. 1.
Ἐκαβολίῃ L. P. 112.

Ἐκάερ-

Ἐκάεργε A. 11.
Ἑκαεργη Del. 292.
Ἑκαθίσαο C. 16.
Ἑκαθίσατο D. 233.
Ἑκαίνισεν F. 22. 1. F. B. 119. 1.
Ἑκάλεσεν Del. 224.
Ἕκαμνον F. S. M. 47. F. B. 277.
Ἑκὰς A. 2.
Ἕκασον C. 14.
Ἕκατι E. 50. 12.
Ἕκατον C. 78.
Ἑκδαίνοντα Del. 285.
Ἑκδολα C. 116.
Ἑκδύσιμι F. B. 286.
Ἕκμονα L. P. 26.
Ἑκέμαν E. 47. 3.
Ἑκεῖναι A. 40. F. A. 30.
Ἑκείνης Del. 315. E. 26. 1.
Ἑκεῖνο J. 44. E. 15. 3.
Ἑκεῖνοι Del. 295.
Ἑκεῖνον D. 180. F. S. M. 32. F. B. 219.
Ἑκεῖνῳ A. 10. F. B. 89.
Ἑκεῖνε E. 18. 3. F. S. M. 58.
Ἑκεῖνων E. 42. 5.
Ἑκεῖσε E. 43. 5.
Ἕκειτο J. 27. Del. 106. F. A. 29. F. B. 124. 2.
Ἑκέκλετο Del. 150.
Ἑκέλευε F. 17. 2. F. B. 128. 2.
Ἑκεραυνοβόλει E. 47. 4.
Ἑκέρσω F. B. 311.
Ἑκηβολίην A. 99.
Ἑκθελέεσθε F. 4.
Ἕκθορεν Del. 255.
Ἑκκεραίζεις C. 50.
Ἑκκόπει E. 49. 6.
Ἕκλεο Del. 40.
Ἑκληθης F. A. 48. F. B. 113.
Ἑκλίθη Del. 209.
Ἕκλυε F. S. M. 31. F. B. 136. 1.
Ἕκλυσεν L. P. 10.
Ἑκνέφιαι F. B. 35.
Ἕκων F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Ἑκόντεν F. V. in voce Κοάλεμος F. B. 53. 1.
Ἑκόλασαν L. P. 83.
Ἑκόλυσας J. 90.
Ἑκόμισσε Del. 262.
Ἑκόσμησθεν F. B. 332.
Ἑκέστιος E. 48. 3.
Ἕκοψε F. B. 204.
Ἕκπαγλον Del. 247.
Ἑκείναο J. 80.
Ἑκτελέεσθαι F. B 212.
Ἑκτερέϊξαν C. 102.
Ἑκτήσαντο F. B. 185.
Ἑκτίσαντο F. B. 104. 3.
Ἕκτον A. 74.
Ἑκτὸς F. B. 71. 5.
Ἑκυκλώσαντο Del. 250.
Ἕκων E. 44. 1.
Ἔλα E. 1. 12. 16.
Ἔλαβεν E. 33. 4.
Ἔλαια A. 38.
Ἐλαίᾳ F. B. 93. 2.
Ἐλαίην F. S. M. 28. 2.
Ἐλαίης Del. 262. 322.
Ἐλαιοὶ F. V. in voce Ἀμπελών.
Ἔλαιον L. P. 29.
Ἐλάνθανεν E. 45. 1.
Ἔλαπτεν F. B. 247.
Ἐλάσσαις L. P. 141.
Ἐλατῆρα J. 3.
Ἐλάυνεις D. 141.
Ἐλάυνοι L. P. 61.
Ἐλαυνόμβρῳ F. A. 6.
Ἐλαφηβολίην Del. 262.
Ἐλάφοιο D. 96.
Ἐλάφοισι D. 167.
Ἐλάφῳ D. 100.
Ἐλαφοὶ J. 28.
Ἐλαφρίζεσι Del. 115.
Ἐλαφρὸν D. 1.
Ἐλαφρότερον E. 27. 1. F. B. 11. 1.
Ἐλάφῳ D. 245.
Ἐλαχε A. 43.
Ἐλαχὸς F. B. 349.
Ἐλέγετο F. S. M. 92. 1. F. B. 94. 3.
Ἐλέγοισι F. A. 12. F. B. 121. 1.

Ἔλεγον E. 1. 12.
Ἐλέγχεις Del. 88.
Ἐλεημοσύνης Del. 152.
Ἐλεησεν L. P. 95.
Ἔλεια F. A. 23.
Ἐλειθυΐα C. 132.
Ἐλειθυίης Del. 257.
Ἔλειξαν F. A. 39. F. B. 201.
Ἔλειφθεν C. 94.
Ἐλέλιξεν Del. 137.
Ἐλένη D. 232.
Ἔλεξα F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Ἔλεξεν L. P. 96.
Ἔλες D. 105.
Ἐλεύσεαι Del. 195.
Ἐλεύσεται Del. 171.
Ἐλευσῖνι C. 31.
Ἔληται L. P. 101.
Ἐλθὲ E. 57. 1.
Ἔλθῃς E. 13. 1.
Ἔλθοι F. B. 301.
Ἐλθὼν E. 32. 5. 44. 5.
Ἑλικη Del. 101.
Ἑλικὼν L. P. 90.
Ἑλικωνίδι L. P. 71.
Ἑλικῶνος Del. 82.
Ἑλικώτατον F. B. 290.
Ἑλίννυσον C. 48.
Ἑλίνυσε F. S. M. 81. F. B. 248.
Ἑλίξαι Del. 321.
Ἑλίσθη F. S. M. 31.
Ἑλιστήμβῳ Del. 105.
Ἑλίσσων Del. 13.
Ἑλίχθεις Del. 263.
Ἕλκει A. 109.
Ἕλκειν F. V. in voce Βέχετα. F. B. 156. 2.
Ἕλκος E. 45. 1.
Ἑλκὰς E. 8. 4.
Ἕλκετε F. A. 12. 1.
Ἕλκαχε F. V. in voce Διάκλερος. F. B. 164.
Ἕλκαχες Del. 97.
Ἕλκαχον F. 15. 2. F. 123. 2.
Ἕλκετε F. B. 121. 1. 292.
Ἑλλήνεσσι Del. 172.
Ἔλλιπε F. A. 5. F. B. 198.
Ἔλλιψε F. S. M. 22.
Ἑλοπτήων Del. 20.
Ἕλοφόνον D. 190.
Ἐλοίεσω C. 12. 17.
Ἐλοῖσα L. P. 21.
Ἐλοχεύσατο Del. 326.
Ἐλπίδα E. 20. 2.
Ἐλπίδες F. B. 134. 2.
Ἐλύσατο J. 21.
Ἑλὼν F. B. 51.
Ἐμὰ E. 59. 3.
Ἔμαθεν A. 64.
Ἔμαθον E. 45. 6.
Ἐμαὶ D. 175. Del. 82. C. 102. F. S. M. 64.
Ἔμβαλε C. 67.
Ἐμβαλέειν Del. 135.
Ἐμὲ D. 154. Del. 204. L. P. 89. E. 52. 1. 56. 1.
Ἐμέγηραν J. 59.
Ἐμείδεν L. P. 120.
Ἔμεινεν F. B. 106. 5.
Ἐμεῖο Del. 97. 124. 151. 182. 247. 268. C. 100.
Ἔμελλεν D. 255.
Ἔμελλες Del. 215.
Ἔμβρ F. S. M. 24. F. B. 294.
Ἔμβραχ Del. 216.
Ἔμβρε L. P. 68.
Ἐμεῦ F. V. in voce Διφῶ.
Ἐμὴ F. B. 177.
Ἐμὴν A. 65. F. V. in voce Ἄλωα. F. S. M. 9. 2. F. B. 51.
Ἐμὶν C. 117. F. B. 114. 1.
Ἐμμαίξεαι D. 124.
Ἔμμι F. B. 117. 1.
Ἔμμορε D. 208.
Ἐμνήσευσαν D. 265.
Ἐμνήσθην E. 2. 2.
Ἐμόγησαν F. B. 134. 1.
Ἐμοὶ A. 71 D. 9. 10. 136. Del. 185. C. 118. E. 9. 6. 12. 2. 14. 2. 47. 4. 52. 6.
Ἐμοῖς C. 56.
Ἐμοῖσι J. 69.

Ἐμο-

Ἔμολεν D. 73.
Ἐμὸν Del. 96. 116. C. 55. E. 22. 1. F. S. M. 42. F. B. 49. 2.
Ἐμὸς L. P. 56. E. 14. 5. 48. 3. 4. F. A. 36. 2. F. B. 111. 3.
Ἐμοῦ F. S. 9. 1. F. B. 165.
Ἐμοὺς F. S. M. 31. F. B. 136. 1.
Ἔμπα E. 13. 3.
Ἔμπαλιν J. 83. Del. 209.
Ἔμπεδον L. P. 136.
Ἐμπελάτειρα F. V. in voce Ἐμπελάτειρα. F. B. 170.
Ἐμπεράμους J. 71.
Ἐμπεράμως L. P. 25.
Ἔμπης Del. 94.
Ἔμπλεον F. V. in voce Ὄλπις. F. B. 181.
Ἔμπορος Del. 317. E. 19. 3.
Ἔμπυρα L. P. 107.
Ἐμῷ A. 26. 27. F. B. 100.
Ἐν D. 38. 39. 40. C. 54. E. 47. 4. 50. 8.
Ἕν F. B. 287.
Ἕνα D. 33. 91. Del. 75.
Ἐνάγουσιν F. S. M. 5.
Ἔναιον A. 89. C 25.
Ἐνάσθη F. B. 272. 1.
Ἐνδέξια J. 69.
Ἐνδέξιος E. 9. 3.
Ἔνδικα E 9. 5.
Ἔνδιοι F. V. in Δύπτης. F. B. 167. 2.
Ἔνδιον C. 39.
Ἔνδοθι Del. 42. 222. F. B. 106. 4.
Ἐνδοῖ C. 77.
Ἐνδόμυχος C. 88.
Ἐνδρομίδας D. 16. Del. 238.
Ἐνδυκέως F. A. 30. 2.
Ἐνδυτὸν A. 32.
Ἐνεδήσατο Del. 253.
Ἐνέηκας D. 117.
Ἐνεθήκαο Del. 54.
Ἔνεικαν Del. 291.
Ἔνειμεν A. 94.
Ἐνέκλασας J. 90.
Ἔνεπεν D. 158.
Ἔνεςʼ F. B. 116. 1.
Ἐνεςήρικται Del. 13.
Ἐνέσχετο D. 202.
Ἐνετῄσι F. V. in voce Αλλίξ. F. B. 149.
Ἐνηρίθμοι F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Ἔνθα J. 15. A. 113. D 96. 142. Del. 68. 194. F. A. 35. F. B. 111. 1.
Ἐνθάδε E. 17. 4. 20. 2. 62. 1. F. S. M. 40. 217.
Ἔνθεν J 11. 44. D. 42. 98. Del. 253. 314 F. S. A. 4.
Ἔνθορεν D. 196.
Ἐνὶ D. 89. Del. 192.
Ἐνὶ A. 23. 78. D. 47. 138. 142. 170. 172. C. 55. 61. 64. 92. 112. 115. E. 1. 10. 19. 1. 42. 6. F. A. 25. 1. F. V. in voce Βωνίτης. F. B. 101. 1.
Ἐνιαύσιον D. 266.
Ἐνιαυτοῖς F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Ἐνιαυτοὺς F. S. A. 1. F. B. 20.
Ἐνιδρυνθείσα D. 79.
Ἐνικρύπτουσι F. B. 157.
Ἐνιπλέξω Del. 29.
Ἐνίσποι F. B. 104. 3.
Ἐνιψήσασθε F. A. 12. F. B. 121. 1.
Ἔνκοτε F. S. M. 28. 1.
Ἔννα C. 31. F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Ἔνναν C. 15.
Ἐννάσαντο Del. 15.
Ἐννέα D. 193. Del. 93. C. 83. F. V. in vocibus Μύκλος & Πόα. F. B. 182.
Ἐννεάμυκλος F. B. 180.
Ἔννεπες D. 86. Del. 205.
Ἐννότιον F. B. 350.
Ἐνόπλιον D. 241. Del. 137.
Ἔντεα A. 19. 111.
Ἐντελὲς L. P. 131.
Ἔντεσι Del. 64.
Ἐντύνεσθε A. 8.
Ἐνυδρίαι F. B. 35.
Ἐνυμνότατοι F. S. M. 67. F. B. 36.

Ἐνυὰ

Ἐνυὼ Del. 276.
Ἐνωπελία F. A. 38.
Ἔξακι F. 22. 1. F. B. 120. 1.
Ἐξάλλετο C. 89.
Ἐξανίησιν Del. 207.
Ἐξαπιναῖα J. 50.
Ἐξαπίνης A. 5. D. 103. Del. 116. C. 61.
Ἔξαρχος Del. 18.
Ἔξειν E. 26. 2.
Ἐξείνισαν Del. 50.
Ἐξελάοισα L. P. 141.
Ἐξελάσαι L. P. 6.
Ἐξέλεο J. 73.
Ἐξέλετο Del. 259.
Ἐξέρεω F. B. 67. 4.
Ἐξερύσεις Del. 127.
Ἐξέτι Del. 275.
Ἐξιφερον Del. 57.
Ἐξέφυλλο E. 51. 2.
Ἑξήκοντα D. 13. L. P. 23. C. 131.
Ἑξῆς F. S. M. 28. 2.
Ἔξιθι Del. 294. L. P. 33. 43. 155.
Ἔξιτε L. P. 1. 2.
Ἔξομες C. 126.
Ἐξότε A. 48.
Ἔξοχα D. 184. 189.
Ἔξοχος F. A. 3. F. B. 197.
Ἔοι J. 1. F. B. 108. 3.
Ἔοικε J. 63. 85.
Ἐοικότα D. 52.
Ἐοικότες Del. 175.
Ἔολπα D. 221.
Ἐὸν E. 23. 2. 62. 3. F. B. 49. 2. 108. 2.
Ἐόντες J. 58.
Ἐόντος J. 24.
Ἑορτὰς F. A. 16. F. B. 280.
Ἑσσα D. 72.
Ἔπαθεν E. 6. 2.
Ἐπαίξασα Del. 67.
Ἑπακτὰς F. S. M. 76. F. B. 236.
Ἐπακλῆρας J. 77.
Ἐπαοιδὰν E. 49. 1.
Ἐπάτησε Del. 248.
Ἐπάτησεν Del. 74.
Ἐπεβάλλετο Del. 68.
Ἐπεβάσατο L. P. 65.
Ἐπεδρωμᾶτο Del. 56.
Ἐπεγνων E. 16. 1.
Ἐπεδείκνυτο A. 99.
Ἐπεδέξατο A. 90.
Ἐπέθηκα F. B. 229.
Ἐπεὶ J. 5. 15. 21. 79. A. 16. 29. D. 55. 61. 180. Del. 37. 74. 78. 119. 153. 157. 164. 201. 259. 290. L. P. 104. 121. 132. C. 60. 79. F. 22. 1. F. B. 119. 1.
Ἐπείγετο D. 49.
Ἐπειπὼν E. 39. 1.
Ἔπεισεν C. 8.
Ἐπεκλήρωσαν D. 23.
Ἐπεκόμπασε D. 263.
Ἐπεκρήνε D. 40.
Ἐπεκώμασα E. 44. 1.
Ἐπελέξατο D. 42.
Ἐπελθὼν E. 51. 1.
Ἐπεμαίνετο C. 30.
Ἐπεμίσγετο Del. 39.
Ἐπενείματο D. 79.
Ἐπένευσε D. 28. L. P. 104.
Ἐπένευσεν A. 4.
Ἐπενήξατο Del. 21.
Ἐπέπλεες Del. 36. 53.
Ἐπέπλεον E. 5. 3.
Ἐπέραασας C. 14.
Ἐπεξέχόμην L. P. 116.
Ἐπεξεχομήν Del. 154.
Ἔπεσε C. 87.
Ἔπεσες E. 59. 4.
Ἐπεσκέψαντο Del. 43.
Ἔπεσον E. 5. 7.
Ἐπέχες Del. 51.
Ἐπετήσιον A. 78.
Ἐπέτρεχε F. B. 44.
Ἐπέφραδε F. A. 8.
Ἐπεψόφεον D. 247.
Ἐπέων E. 29. 3.
Ἐπήγαγο A. 52.
Ἐπήεισαν Del. 251.
Ἐπήκοος E. 52. 5.
Ἐπῆν E. 16. 2.

Ἐπή-

Ἐπήνεσα E. 28. 3.
Ἔπηξε A. 58.
Ἐπηύτησε A. 102.
Ἐπὶ J. 42. 49. 62. 63. A. 17. 30. 37. 79. 101. 105. 109. D. 41. 42. 48. 58. 67. 71. 87. 88. 93. 97. 99. 100. 114. 120. 121. 126. 128. 131. 148. 153. 157. 168. 178. 252. Del. 63. 66. 87. 103. 114. 146. 157. 172. 185. 234. 254. 255. L. P. 38. 60. 61. 63. 64. 71. 93. C. 10. 11. 15. 75. 77. 93. 97. E. 2. 8. 8. 1. 3. 19. 1. 25. 1. 2. 50. 2. 11. 54. 3. 62. 2. F. 24. 1. 27. 3. F. V. in vocibus Ἀσκάνης, Ἀσινεῖς, Ἐινατία & Πόα. F. A. 10. 51. F. S. 3. 11. 13. 1. 21. 1. 44. 1. 57. 84. F. B. 11. 3. 13. 1. 26. 1. 70. 3. 71. 7. 104. 4. 105. 1. 107. 1. 110. 2. 122. 1. 130. 1. 138. 1. 151. 173. 182. 237. 308.
Ἐπιβαθρον F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 3.
Ἐπιβάθρων Del. 22.
Ἐπιβλέπετε F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Ἐπιδαίσιον J. 59.
Ἐπιδεῖξια F. S. M. 9. 2.
Ἐπίδημε D. 226.
Ἐπιδημήσαντος A. 13.
Ἐπίδρομος Del. 12.
Ἐπιθήσει F. V. in voce Κίδεισις. F. B. 177.
Ἐπιθυμήτειραν D. 237.
Ἐπίκηρον E. 62. 3.
Ἐπίκλητοι D. 218.
Ἐπικλινὲς F. B. 312.
Ἐπικυδὲς E. 33. 1.
Ἐπιλήθεται D. 233.
Ἐπιμέμφομαι Del. 163.
Ἐπίμεσα C. 134.
Ἐπιμηλάδες A. 51.
Ἐπιμίξομαι D. 20.
Ἔπινε C. 96. E. 45. 3.
Ἐπινεύσῃ L. P. 131. 135.
Ἐπινήχεται Del. 193.
Ἐπινίσσεται J. 13.
Ἐπιπλώσα Del. 213.
Ἐπιπνέυσσιν Del. 318.
Ἐπιπορπὶς A. 32.
Ἐπιπολίων F. V. in voce Δανάκης.
Ἐπιπλύσι F. A. 52. F. B. 235.
Ἐπίσκοπος D. 39.
Ἐπισκυρῶν F. A. 33. F. B. 231.
Ἐπισαίμων E. 31. 4.
Ἐπισαμβρὴν E. 17. 1.
Ἐπίσατο J. 95.
Ἐπισείσεσι Del 227.
Ἐπισήσας D. 182.
Ἐπισκλα F. 21. 1. F. B. 120. 1.
Ἐπισκὲ F. B. 327.
Ἐπίτεινε F. S. M. 16.
Ἐπιτέλλεται F. 11. F. B. 187.
Ἐπιτελλομένοις F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Ἐπιτρέπεται A. 44.
Ἐπιφθέγξασθε C. 1. 119.
Ἐπιχθονίων F. S. M. 19.
Ἔπλασε F. A. 47. F. B. 133. 2.
Ἐπλάσθη E. 45. 2.
Ἔπλεε E. 19. 3.
Ἔπλεκε A. 61.
Ἔπλεον D. 232. F. 14. 2. F. B. 113. 3.
Ἔπλευσεν F. S. M. 10. 1. F. B. 94. 1.
Ἔπλησε F. V. in voce Ηλιτόμων. F. B 175.
Ἐπλήσαντο D. 166.
Ἐποιήσαντο Del. 301. C. 26.
Ἔποντο C. 62.
Ἑπῶ Del. 162. 238. 265. L. P. 96. E. 1. 8. 9. 6. 13. 3. 19. 5. 34. 3.
Ἐπόψιος J. 82.
Ἐποφίζαο L. P. 91.
Ἔπρεπε F. 2. 1. F. B. 25. 1.
Ἑπτὰ D. 93. F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Ἑπτάκις F. S. M. 68. F. B. 191.
Ἑπτάμυχον Del. 65.
Ἑπωδαὶ E. 49. 9.

Ἐπωμίδα Del. 143.
Ἐπωνυμίην D. 205.
Ἐπώνυμος F. S. M. 52. F. B. 139. 1.
Ἔραζε A. 41. F. 10. 1. F. A. 30. 1. F. S. M. 56. F. B. 102. 1. 205.
Ἐράνως C. 73.
Ἐράοιτε F. B. 107. 3.
Ἐρασίξενον E. 38. 1.
Ἐράτιζε F. S. A. 1. F. B. 20.
Ἔργα J. 50. 66. D. 125. 156. Del. 145. L. P. 62. F. V. 1. 2. F. B. 129. 2. 305.
Ἐργάτιν F. A. 49. 1. F. B. 77. 1.
Ἔργετο F. B. 206.
Ἐργῖνος F. A. 3. F. B. 197.
Ἔργματα J. 92. 93.
Ἔργον D. 49. 245. L. P. 104. F. V. in voce Φαρῶ. F. B. 105. 1. 183. 304.
Ἔργε F. S. M. 20. F. B. 190.
Ἐρέει L. P. 117.
Ἐρείσει Del. 234.
Ἐρέξας L. P. 85.
Ἐρέσσι F. 25. 2.
Ἐρέσσιν E. 1. 8.
Ἐρέσσων E. 5. 5.
Ἐρέτης J. 75.
Ἔρετμα F. B. 104. 1.
Ἐρέσσι F. B. 101. 2.
Ἔρευθος L. P. 27.
Ἐρέω Del. 94.
Ἐρήμοις Del. 243.
Ἔρηται E. 9. 3.
Ἐριδαίνειν D. 262.
Ἐείζειν A. 25.
Ἐείζεις Del. 112.
Ἐείζῃ D. 7.
Ἔερν L. P. 18.
Ἐερννῦϊ F. A. 50. F. B. 207.
Ἐείτιμοι F. B. 38. 2.
Ἐείτιμος F. B. 38. 1.
Ἐείφων E. 19. 6.
Ἔρκιος F. 19 2.
Ἔρκος Del. 24.
Ἐρμᾶν E. 47. 1.
Ἐρμᾶς E. 48. 3. F. B. 117. 1.
Ἑρμείη Del. 272.
Ἑρμείης D. 69. 143.
Ἑρμιονήων F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἔρνος Del. 262.
Ἔρος E. 43. 2.
Ἔρπε E. 42. 6.
Ἔρπει L. P. 3.
Ἔρπετὰ F. B. 228.
Ἔρπετε F. S. M. 54.
Ἑρπετὸν J. 13.
Ἕρπυλλον F. B. 60.
Ἑρπύλλε F. S. E. 8.
Ἐῤῥαος F. B. 335.
Ἐῤῥεε Del. 261.
Ἐῤῥεεν Del. 211.
Ἐῤῥέειν Del. 130.
Ἐῤῥίζωσε Del. 35.
Ἔρυκεν Del. 162.
Ἔρυμα F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Ἐρύμανθος J. 18.
Ἑρυμναὶ Del. 23.
Ἐρύοντες D. 92.
Ἐρυσίχθονα C. 82. 86.
Ἐρυσίχθονι C. 66.
Ἐρυσίχθονος C. 33.
Ἐρυσίχθων C. 85.
Ἐρύσαι J. 62.
Ἔρχεαι D. 168.
Ἔρχεο E. 1. 9.
Ἔρχεται D. 69. 115. F. B. 115. 1.
Ἔρχετο L. P. 137.
Ἔρχυ F. B. 67. 3.
Ἔρχιος F. B. 107. 2.
Ἐρχομένην Del. 101.
Ἐρχόμενοι Del. 42. F. V. in voce Δύπλης. F. B. 167. 1.
Ἐρχομένων F. S. M. 80. F. B. 243.
Ἔρχονται D. 132. Del. 288.
Ἐρωήσας F. S. M. 82. F. B. 249.
Ἐρώμβον E. 30. 3.
Ἔρως E. 33. 5. 44. 3.
Ἔρωτα E. 46. 6. 49. 3. 7.
Ἔρωτι A. 49. D. 191. E. 26. 3.
Ἐρώτων F. B. 116. 2.

Ἐς, ἐσέπεσον E. 5. 7.
Ἐσάκουσα L. P. 3.
Ἔσαν J. 43. D. 105. L. P. 73. C. 28.
Ἐσάωσεν D. 197.
Ἐσεῖδε E. 21. 4.
Ἐσείσατο A. 1.
Ἔσεται E. 11. 1.
Ἐσηγαγὼ F. S. M. 30.
Ἐσθ' E. 49. 7.
Ἐσθλὰ E. 5. 11.
Ἐσθλοῖς E 54. 1.
Ἐσθλὸς A. 9
Ἐσίνατο D. 134.
Ἐσιόντι A. 66
Ἔσκε F. 5. F. B 53. 2. 163.
Ἔσκεν J. 11. D. 47. F. V. in voce Κοάλεμος. F. S. M. 38. F. B. 225.
Ἐσκιψατο C. 7.
Ἐσκίασαν E. 50. 4.
Ἔσκον F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Ἐσμαραγησε Del. 136.
Ἔσμεν F. S. M. 24.
Ἐσοικέω E. 3. 1.
Ἔσονται D. 37.
Ἐσοψεῖται L. P. 54.
Ἔσπασε Del. 274.
Ἔσπερε E. 59. 4.
Ἐσπέριον F. 26 2. F. B. 52. 2.
Ἐσπέριος J. 87. 88.
Ἐσπεριτε E. 39. 3.
Ἐσπέρμηνεν F. B. 207.
Ἕστερον Del. 280.
Ἕσπερος Del. 303. C. 7. 8.
Ἐσπέρε Del. 174.
Ἐσπόμβοι A. 55.
Ἔστεται D. 138. Del. 98. 152. L. P. 111.
Ἐστεύοντο D. 98.
Ἔστη D. 39.
Ἐστῆνα J. 66.
Ἔστι J. 9. E. 4. 1. 16. 1.
Εστομαι Del. 273.
Ἐστομβώσιν L. P. 121. E. 54. 3.
Ἐσάθη L. P. 83.
Ἔσται J. 93.
Ἔσαν D. 257.
Ἐσαότας D. 49.
Ἔσασαν C. 44.
Ἐσὲ L. P. 86.
Ἐσείλαντο Del. 320.
Ἕσενον C. 95.
Ἐσένομεν E. 18. 2.
Ἔσεφε E. 7. 1. F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἔσηκε D. 147.
Ἐσήκεν A 15.
Ἐσήκλαν A. 23.
Ἔσης Del. 200.
Ἐσήσαντο Del. 281.
Ἐσήσατο Del. 149.
Ἔσησεν E. 61. 1.
Ἐσηῶτας D. 134.
Ἐσὶ A 31. Del. 166. 191. E. 46. 1. F. V. in voce Μύκλος. F. A. 53. 2. F. S. M. 15. 3. F. B. 116. 2. 145. 2. 3.
Ἐσία C. 109.
Ἐσὶν Del. 245. E. 5. 12. 47. 6 F. B. 180.
Ἔσιχε Del. 153.
Ἐσχεύγετο C. 68.
Ἔσχεφον E. 1. 10. F. V. in voce Ἄρα. F. B. 129. 2.
Ἐσύσερον L. P. 107.
Ἐχατίαν Del. 139.
Ἔχατον E. 29. 2. F. B. 67. 4.
Ἐχατόωντος Del. 174.
Ἔχε Del. 80. F. A. 19. 2.
Ἔχεν L. P. 84. F. A. 7. F. S. M. 76. F. B. 91.
Ἔχες D. 185.
Ἔσω J. 34. D. 71.
Ἐσωκίσατο F. A. 36. 11. F. B. 111. 4.
Ἑταίραν L. P. 69. 95.
Ἑταίρας D. 185.
Ἑταίρη Del. 101.
Ἑταῖροι F. 28. 1. F. B. 127. 1.
Ἑτάκετο C. 93.
Ἑτάλασαν D. 62.
Ἔταμες D. 116.

Ἐταμνε D. 88.
Ἐταμον F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἐτανύσατο D. 27.
Ἑτάρᾳ L. P. 119.
Ἑτάρᾳ J. 46.
Ἑταρίσσαιο D. 206.
Ἑτάροισιν C. 56.
Ἕταφες D. 103.
Ἑτεκλήναντο J. 9.
Ἑτέλεσκον D. 123.
Ἑτέλεσσαν D. 86.
Ἑτεὸν Del. 83.
Ἑτέραν L. P. 58. F. V. in voce Ἀρδις. F. B. 130. 2.
Ἑτέρη Del. 66. E. 1. 5.
Ἑτέρῃ E. 15. 3.
Ἑτέρην Del. 143.
Ἑτέροισιν D. 186.
Ἕτερος F. A. 7.
Ἑτέρᾳ F. A. 47. F. B. 133. 2.
Ἑτέρῳ F. B. 222.
Ἑτέρων L. P. 56. F. B. 293.
Ἔτετμε D. 46.
Ἐτεύξαν Del. 31.
Ἔτι J. 19. 57. A. 47. D. 5. 14. 32. 43. 72. 93. 145. 160. 215. 220. Del. 40 44. 85. 86. 91. 106. 199. 217. 273. 289. L. P. 68. 75. 80. 90. C. 25. 93. E. 4. 1. 5. 9. 23. 3. 32. 3. 43. 1. 55. 2. 56. 4. F. V. in voce Δεκαφύϊα. F. B. 106. 6. 111. 2. 162. 218. 225.
Ἐτιθηνέϊτο E. 50. 7.
Ἔτικτε L. P. 134.
Ἔτισαν A. 96.
Ἔτλη E. 21. 4.
Ἑτμήγη F. B 300.
Ἑτοῖμα Del. 231.
Ἑτοιμάζοντα L. P. 39.
Ἔτος C. 124. F. A. 12. 2. F. B. 121. 1.
Ἔτραφες J. 55.
Ἔτρεμε Del. 137. C. 111.
Ἔτρεπε Del. 103.
Ἔτρεφε C. 109.
Ἔτρεφεν A. 48.
Ἐτρέψαντο F. B. 282.
Ἐτρέψατο L. P. 25.
Ἔτυψεν C. 86.
Ἑυ J. 78. D. 130. 131. 133. F. S. M. 9. 5.
Ἑυαγίεσσι
Ἑυαγίεων } Del. 98.
Ἑυάγκειαν C. 83.
Ἑυαγορίη L. P. 139.
Ἑυαδὲ D. 183. 187.
Ἑυαίνετος E. 60. 1.
Ἑυαίων Del. 292. E. 55. 3.
Ἑυαίωνα L. P. 117.
Ἑυανδρον F. 19. 3. F. B. 107. 3.
Ἑυάντησον D. 268.
Ἑυδοίηδε Del. 197.
Ἑυδοίηδεν Del. 290.
Ἕυδοτος Del. 164.
Ἑυγμασι L. P. 193.
Ἑυδει Del. 236.
Ἑυδημος E. 51. 1.
Ἕυδον F. B. 273.
Ἑυεργέα F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Ἑυέσιε Del. 325.
Ἑυημερίη C. 136.
Ἑυηρέϊδα L. P. 81. 106.
Ἑυήχης Del. 296.
Ἑυθὺ A. 103.
Ἑυθυμίῃ E. 16. 4.
Ἑυθὺς E. 47. 3. F. S. M. 88. F. B. 78.
Ἑυίππε E. 27. 2. F. B. 112. 2.
Ἑυκαμπὲς D. 10.
Ἑυκολίνη F. B. 62.
Ἑυκύκλοιο Del. 147.
Ἑυλοχος E. 57. 2.
Ἑυμαθίην E. 52. 1.
Ἑυμειδὴς D. 129.
Ἑυμηδὴς L. P. 37.
Ἑυμοιροι Del. 295.
Ἑυναίεις F. 16. 3. F. B. 118. 2.
Ἕυνις F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Ἑυξαμβία E. 59. 3.
Ἑυξατο E. 41. 4.
Ἑυξίδεω E. 32. 5.

Ἐυόδμοις F.B. 106. 2.
Ἔυορκος A. 68.
Ἔυποδα F.A 2. 2. F.B 48. 2.
Ἕυρε F. 22. 2. F.B. 119. 1.
Ἐυρεῖα F. 2. 1. F.B. 125. 1.
Ἐυρειάων Del. 66.
Ἐυρείῃ E. 1. 10.
Ἐυρεῖν E. 13. 1.
Ἕυρεν E. 62. 2.
Ἕυρες D. 99.
Ἕυρετο A. 98. Del. 323.
Ἐυρίποιο D 188. Del. 45.
Ἐυρίσκετο C. 74.
Ἕυρος Del. 194.
Ἐυρὺ, περὶ πρὸ γὰρ ἐυρὺ βέβηκεν. J. 86.
Ἐυρυάνασσα C. 122.
Ἐυρυθέμεθλον D 248.
Ἐυρὺν D. 242.
Ἐυρυπύλοιο A. 92.
Ἔυρυτον E. 6. 2.
Ἐυρώς F. B. 313.
Ἐυρώτα L. P. 24.
Ἐυρώταο F.S.M. 25. F.B. 224.
Ἕυσαν L. P. 69.
Ἐυσεβέων E. 11. 4.
Ἐύσκοπον D. 190.
Ἐυσοχίην D. 217. 262.
Ἕυτε J. 42. 88. A. 87. D. 59. 73. 132. L. P. 60. 129. F. V. in voce Γαιοδόται. F. A. 20. 38. F.B. 158.
Ἐυτέκνων E. 21. 6.
Ἐυτοκίῃ E. 57. 2.
Ἔυτυκος L. P. 3.
Ἔυυδρος J. 20.
Ἔυυμνοι Del. 4.
Ἔυυμνος A. 31.
Ἐυφημεῖ A. 18.
Ἐυφημεῖτε A. 17.
Ἐυχαίτεω E. 56. 3.
Ἐυχὴν E. 51. 3.
Ἐυχόμενοι L. P. 108.
Ἐυώδης E. 57. 4.
Ἐυῶπι D. 204.
Ἔφα L. P. 82. C. 54.
Ἔφαγεν C. 109.
Ἔφαν E. 47. 2.
Ἔφεδρος Del. 125.
Ἐφεζομένη D. 4.
Ἐφείσατο E. 1. 13.
Ἐφεξῆς E. 38. 1.
Ἐφέποντο Del. 75.
Ἐφέσου D. 238. 258.
Ἐφεσσαμένου D. 75.
Ἐφετμῇ Del. 227.
Ἔφευγεν D. 203.
Ἔφη Del. 99. 249. F.S.A. 8. F.B. 27.
Ἔφηναν F. 7. 2.
Ἐφθέγγετο F. A. 22. 3. F. B. 87. 3.
Ἐφθέγξαο Del. 265.
Ἐφίλησα E. 44. 5.
Ἐφίλησε E. 40. 4.
Ἐφοίβασεν L. P. 11.
Ἐφοίτα D. 193. F. A. 27. F. B. 26.
Ἐφολκὸν F. S. M. 27. F. B. 291.
Ἐφόρησαν D. 213.
Ἐφράσσαο J. 57.
Ἔφυγεν F. A. 15. 1. F B. 143. 1.
Ἐφύλαξα Del. 204.
Ἐφύλαξεν F. V. in voce Ἅλωα. F. B. 51.
Ἐφύλασσε Del. 64.
Ἐφύμνιον A. 98.
Ἐφύπερθε J. 22.
Ἐφύρη F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἐφύρηνδε Del. 42.
Ἐφύρης Del 43.
Ἐχάζετο Del. 148.
Ἐχάρη A. 85.
Ἐχαρίσσατο Del. 246.
Ἔχε F. B. 41. 2.
Ἔχει C 146. D 220. Del. 126. L. P. 28. F. 30. 6. 32. 4. 49. 5. F. A. 21. 2. F. B. 111. 3. 140. 2. 236.
Ἔχειν J 59. A. 13. E. 44 4. F. 17. 1. F. B. 108. 2.
Ἔχεις L. P. 92. E. 5. 2. F. A. 36. 2.
Ἔχεν Del. 59. C. 69. F. B. 128. 1.
Ἔχετε E. 28. 4.

Εχ-

Ἐχθαίροντος D. 222.
Ἐχθαίρω E. 30. 1.
Ἔχθει E. 56. 1.
Ἔχθειν F. 16. 4. F. B. 118. 2.
Ἐχθομένας Del. 183.
Ἔχθεσιν Del. 8.
Ἐχθρᾷ F. B. 174.
Ἐχθροὶ C. 118.
Ἐχθρὸν E. 4. 1.
Ἐχθρῶν F. B. 134. 2.
Ἐχιδναῖον F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Ἐχῖνον F. S. M. 83.
Ἔχοι E. 57. 4.
Ἔχοιμι F. S. M. 27. F. B. 291.
Ἔχοιτε F. 9. 3 F. B. 107. 3.
Ἔχοντα F. S. M. 48. F. B. 278.
Ἔχοντες E. 1. 9.
Ἐχορήγησεν E. 50. 9.
Ἔχεσα E. 38. 2. F. 2. 2. F. S. M. 89. F. B. 125. 2. 184.
Ἔχεσαν Del. 76. 155. F. V. in voce Βεῦδω. F. B. 155.
Ἔχεσι J. 64. Del. 282.
Ἔχεσιν E. 39. 3.
Ἔχω E. 13. 4. F. S. M. 66. F. B. 146. 1. 299.
Ἔχων Del. 130. L. P. 40. C. 34. E. 19. 4. 25. 3. 44. 2. 45. 1. F. V. in voce Ἀρδις. F. B. 130. 2.
Ἐχώρει Del. 99.
Ἐψεύσαντο J. 7.
Ἐψεύσαο C. 84.
Ἐψιάασθαι D. 3.
Ἐψιόωντο C. 39.
Ἐῶ F. B. 222.
Ἐῶν J. 57.
Ἐῶσι F. 26. 2. F. B. 52. 2.
Ἕως F. V. in voce Φιαρός.

Z.

Ζάγκλον F. V. in voce Ζάγκλον. F. B. 22. 172.
Ζαγρέα F. V. in voce Ζαγρεύς. F. B. 171.
Ζάνα F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2.
Ζανὸς F. B. 114. 2.
Ζείοντα D. 60.
Ζεῦ J. 6. 7. 43. 46. 55. E. 56. 3.
Ζεῦ φίλε E. 6. 4. F. S. M. 67.
Ζευγήτιδας A. 48.
Ζέυγληφι D. 162.
Ζεὺς Del. 259. L. P. 132. E. 47. 4. F. S. A. 1. F. B. 20. 99.
Ζεφυρῖτι E. 5. 1.
Ζεφύρῳ A. 82.
Ζηλήμονος D. 30.
Ζήλῳ F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Ζηνὶ Del. 58. F. A. 4. F. B. 193.
Ζηνὸς J. 1. Del. 111. 240. F. 23. 3. F. B. 108. 3.
Ζορκὸς D. 97. F. B. 239.
Ζυγὸν F. S. M. 16.
Ζωάγρια F. V. in voce Δεκαφόϊκα. F. B. 162.
Ζωὰς F. B. 114. 1.
Ζώειν E. 21. 3.
Ζωὴν E. 54. 2.
Ζώνη D. 111.
Ζώνην Del. 209. 237.
Ζώννυσθαι D. 12.
Ζώοντας D. 93.
Ζώσαν F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Ζώσειν E. 2. 5.
Ζωροπότειν F. 18. 2. F. B. 109. 1.
Ζωστῆρας Del. 183.
Ζωστῆρες A. 85.

H.

Η pro ἔφη Del. 153. 228.
Ἦα F. B. 342.
Ἤγαγε A. 75. D. 253. C. 18. E. 1. 15.
Ἤγαγον Del. 305. E. 2. 2.
Ἠγασάμην A. 16.
Ἤγειρον F. B. 84.
Ἠγειμόνην D. 227.
Ἦλυ F. B. 280.
Ἡγήσασθαι D. 97.
Ἠγήσατο A. 66. Del. 313.

Ἦγον F. A. 16.
Ἤγυν F. S. M. 24.
Ἥδεα F. B. 297.
Ἥδετο F. 18. 2. F. B. 109. 2.
Ἤδη Del. 181. 182. C. 106. 107. F. B. 146. 2.
Ἡδίσαν E. 17. 3.
Ἡδομένη F. A. 33. F. B. 231.
Ἡδὺ A. 4. Del. 128. E. 50. 8. F. A. 37.
Ἡδὺν A. 83. E. 14. 5.
Ἤειρεν J. 23.
Ἤεισαν Del. 255.
Ἤεισεν E. 22. 4.
Ἠελίοιο F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Ἠέλιον Del. 170.
Ἠέλιος D. 181.
Ἦεν J. 19.
Ἠέξευ J. 55.
Ἠέπερ Del. 12.
Ἠέρα Del. 176.
Ἠέρι A. 5. F. 8. 1.
Ἠετίωνος E. 25. 1.
Ἤθεα Del. 70. 297.
Ἤθελε D. 26.
Ἠιδεσθη F. B. 71. 2.
Ἤϊες D. 87.
Ἠϊθέοισιν Del. 299.
Ἠϊθέε A. 49.
Ἠϊθέων Del. 294.
Ἦκαν F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Ἦκας D. 120.
Ἦκε C. 21.
Ἥκω E. 44. 2. F. A. 14.
Ἠλαίνων D. 251.
Ἥλαο Del. 37.
Ἤλασα F. S. M. 78. F. B. 150.
Ἤλασε C. 82.
Ἤλασεν A. 107.
Ἥλατο D. 195. 198. E. 24. 2.
Ἤλγησε D. 24.
Ἠλεὰ F. B. 174.
Ἠλεὸς F. B. 173.
Ἦλθε A. 37. D. 181. E. 8. 1.
Ἦλθεν C. 27. E. 48. 3. F. B. 221.
Ἦλθες D. 174.
Ἦλθον J. 56. D. 261. F. S. M. 34. F. B. 308.
Ἥλιε E. 24. 1.
Ἤλιθα L. P. 124.
Ἥλικα Del. 297.
Ἡλίκος Del. 81.
Ἦλιν F. A. 5. F. B. 198. 322.
Ἥλιον E. 2. 3. 32. 2.
Ἤλιτεν D. 255.
Ἠλλάχθαι E. 7. 2.
Ἤλυθε L. P. 77.
Ἤλυθον A. 87.
Ἦμαρ A. 30. Del. 128.
Ἡμᾶς E. 40. 4.
Ἤματα Del. 190.
Ἤματι D. 200.
Ἡμεδαπὴ F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 152.
Ἤμελλε Del. 58. F. 4. F. S. M. 45. F. B. 212.
Ἦμεν D. 233.
Ἥμενος Del. 63.
Ἡμέρῃ D. 236.
Ἡμετέρης E. 27. 2. F. V. in voce Γραικός. F. B. 112. 2. 160.
Ἡμετέροις A. 68. E. 15. 2.
Ἡμετέρῳ J. 86.
Ἡμιθνῆτες C. 60.
Ἡμῖν F. A. 15. 2. E. 49. 7. F. B. 84. 143. 2.
Ἥμισυ D. 90. E. 43. 1. 53. 3. F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 153.
Ἦμος A. 99.
Ἦν E. 58. 3. F. S. M. 10. 1. F. B. 87. 1. 94. 1. 2.
Ἦν ποτὲ F. A. 22. 1.
Ἠνεκὲς F. A. 10. 2. F. B. 138. 2.
Ἠνεμόεσσα Del. 11.
Ἤνεσε Del. 6.
Ἤνησας D. 215.
Ἦνθαι F. B. 122. 1.
Ἦνθε L. P. 8. C. 78.
Ἦνθον C. 75.
Ἠνὶ Del. 132. F. S. M. 13. 1.
Ἠνιδὲ E. 1. 8. F. B. 70. 3.
Ἡνικα D. 170. 231. Del. 51. 83. 107. 176.

176. E. 15. 1. F. S. E. 4. F. B. 208.
Ἠνίκη F. S. M. 10. 1.
Ἤνυαγ F. 24. 1.
Ἤντεο E. 32. 4.
Ἤντησαν F. B. 279.
Ἤντησε F. S. M. 36. 1. F. B. 141. 2.
Ἤντινα D. 18. 19. Del. 159.
Ἠξεῖ L. P. 50. C. 124.
Ἠοῖ J. 87. F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Ἠοίην Del. 280.
Ἤπατι F. B. 222.
Ἠπείλησε D. 251.
Ἠπείλησεν Del. 125.
Ἤπειροι Del. 267.
Ἠπείροιο Del 34. 62. 178.
Ἤπειτα Del. 160. C. 88.
Ἤπιος Del. 214.
Ἤπιζαντο C. 113.
Ἡρακλέης L. P. 30.
Ἡρακλεῖτε E. 2. 1.
Ἡρακλῆϊ D. 108.
Ἡρακλῆς E. 56. 4.
Ἡράσατο F. V. in voce Βλωμός. F. B. 240.
Ἥρη Del. 74. 106. 124. 203. 218. 259 L. P. 21.
Ἥρην Del. 55.
Ἥρης D. 30. 108. 164.
Ἡρῳδάνοιο F. S. M. 1.
Ἥρων F. S. M. 85.
Ἡρωήμην F. B. 144. 1.
Ἡρώησατο C. 76.
Ἥρξατο D. 113.
Ἤρξεν E. 22. 4.
Ἥρπασε E. 23. 1. 43. 2.
Ἥρωες F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Ἡρώησε Del. 133.
Ἡρωΐδες F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Ἡρωΐνης Del. 161.
Ἥρως E. 25. 1. F. B. 203.
Ἦσαν J. 60.
Ἥσθα F. B. 105. 2.
Ἥσθετο C. 41.
Ἥσθιε C. 89.
Ἡσθόμην F. B. 116. 2.
Ἧσι D. 22.
Ἧσιν A. 51. E. 2. 5.
Ἡσιόδῳ E. 29. 1.
Ἧσαι A. 29.
Ἧστο Del. 67.
Ἡσυχίδαις F. 15. 2.
Ἡσυχίδες F. B. 123. 2.
Ἡσύχιος E. 46. 5.
Ἥσυχον E. 62. 4.
Ἡτέετο E. 52. 1.
Ἥτις A. 111. Del. 156. 229. F. B. 164.
Ἦτοι Del. 296.
Ἧτορ Del. 106.
Ἡτιηθέντος F. S. M. 44.
Ἡυλίζοντο Del. 65.
Ἡφαίστοιο J. 76. D. 48. Del. 144. F. V. in voce Ἄιρα. F. B. 129. 1.
Ἡφαίστῳ D. 74.
Ἠχὴν J. 53.
Ἠχήσαντος D. 55.
Ἦχι J. 10. A. 91. Del. 49. F. B. 215.
Ἦχος Del. 140.
Ἤχω E. 30. 6.
Ἤψαο D. 116.
Ἠῶοι E. 21. 1.
Ἠὼς D. 249.

Θ.

Θαλάμῃσιν E. 5. 9.
Θάλαμοι C. 113.
Θάλασσα Del. 194.
Θαλάσσῃ Del. 33. 213. F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Θαλάσσης C. 90.
Θαλασσοπορεῖ E. 62. 4.
Θάλατταν F. A. 37.
Θαλάττῃ E. 19. 5.
Θάλεω E. 61. 1.
Θάλης F. B. 95. 1.
Θάλητ' F. B. 96.

Θάλητα F. V. in voce Θαλῆς.
Θάλητος F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 1.
Θαιμιναὶ C. 65.
Θάμνοισι J. 11.
Θανάτοιο A. 46. F. B. 144. 1.
Θάνατον L. P. 38.
Θανάτε E. 24. 3.
Θανέειν F. B. 43.
Θάνες J. 9.
Θάνῃ L. P. 129.
Θαρσαλέη D. 80.
Θαρσέω E. 46. 3.
Θαστῇ C. 55.
Θαστεῖοθε C. 4.
Θάστονας D. 94.
Θαύμαντος Del. 67. 232.
Θεὰ J. 30. D. 112. 186. L. P. 95. 140. C. 30. 135.
Θεαὶ Del. 82.
Θέαινα D. 29.
Θεαίτητος E. 8. 1.
Θεὰν L. P. 134. E. 50. 12.
Θεᾶς F. B. 105. 2.
Θεάων Del. 218. C. 139.
Θεὴ J. 37. D. 119. 152.
Θεῆς Del. 231. F. V. in voce Διάκλεος. F. B. 164.
Θεῆτα D. 181.
Θειάζῃς F. A. 26. F. B. 227.
Θείνων Del. 30.
Θειοδάμαντι D. 161.
Θεῖον E. 6. 1.
Θειότερον J. 80.
Θεῖσα E. 21. 3.
Θεμέθλοις A. 15.
Θεμείλια F. A. 57. 58. 64. Del. 260.
Θεμίδη D. 71.
Θέμιδος F. S. M. 9. 5.
Θέμισιδες L. P. 78.
Θεναὶ J. 43.
Θενάς J. 42.
Θεοὶ D. 148. F. 1. F. V. in vocibus Ἁλίασος & Μικκος. F. S. M. 65. F. B. 179. 189.
Θεοῖς F. 8. 2. F. S. M. 53.
Θεοῖς Σαμοθρᾳξὶ E. 51. 3.
Θεοῖσιν C. 47.
Θεόκελτον E. 56. 1.
Θεὸν J. 2. A. 96. D. 34. Del. 6. L. P. 138. E. 47. 5. F. S. M. 3. 1. 68. 1. F. B. 137. 1. 191.
Θεόντων F. B. 135. 1.
Θεοπρόπα L. P. 125.
Θεοπρόπῳ Del. 305.
Θεὸς A. 7. D. 180. Del. 26. 30. 122, 165. L. P. 3. 19. 101. C. 122. E. 5. 5. F. S. M. 66. F. B. 72, 117. 1. 146. 1.
Θεᾷ Del. 249. E. 47. 5.
Θεὺς F. B. 105. 3.
Θέυτα D. 105.
Θεύτῃ Del. 317.
Θεράποντας C. 34. 49.
Θεράποντες Del. 286.
Θέρεται E. 26. 5.
Θερισμὸν C. 137.
Θερμαϋγρὰ Del. 144.
Θερμότατον F. B. 285.
Θερμώδοντος F. S. M. 57.
Θέρος Del. 298. C. 123.
Θέσαν J. 66.
Θέσθαι F. B. 93. 3.
Θεσπιέων L. P. 60.
Θεσσαλίδες Del. 109.
Θεσσαλίη Del. 140.
Θεσσαλίην Del. 103.
Θεσσαλικὲ E. 32. 1.
Θέτις A. 20.
Θέτο E. 51. 4.
Θευμοελὴ E. 32. 4.
Θεῦν C. 130.
Θεῦς C. 58.
Θεῶ Del. 270. E. 59. 2. F. 20. 2. F. B. 103. 2. 310.
Θεωθεὶς D. 159.
Θεῶν J. 66.
Θεωρίδος Del. 314.
Θεώτερον A. 93. D. 249.
Θήβαις L. P. 57.
Θήβη Del. 88.

Θήσῃ Del. 87.
Θησῆν D. 141.
Θῆκαν E. 50. 12.
Θήκαντο E. 50. 6.
Θήκαο J. 68.
Θήκατο C. 24.
Θῆκε A. 78. E. 36. 2. 51. 3. F. V. in voce Ἀρπίς. F. B. 66. 2.
Θηλείαις A. 37.
Θηλύτατον F. B. 296.
Θηλυτέρην Del. 221.
Θὴρ A. 100. F. B. 320.
Θῆρα D. 121. 158.
Θῆρα F. 13. 1.
Θηρείην A. 75.
Θῆρας D. 153.
Θῆρες Del. 119.
Θήρη A. 73. E. 27. 1. F. B. 112. 1. 113. 1.
Θήρης A. 75.
Θηρήτειρα Del. 230.
Θηρητῆρε D. 207.
Θηλέα D. 12. C. 111.
Θηλέον D. 85. 144. Del. 92. E. 33. 5. F. S. M. 6.
Θῆλυς E. 12. 2.
Θηρὸς D. 220. F. 5. F. S. M. 82. F. B. 211. 249.
Θησεὺς Del. 308. 313.
Θήσσειν F. 20. 3. F. B. 103. 3.
Θησῶ L. P. 121.
Θίμυδρης F. S. M. 51.
Θῖνας E. 5. 7. F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Θινὸς Del. 282.
Θνήσκειν E. 10. 2.
Θνήσκουσι D. 127.
Θνητοῖσι D. 153.
Θοὰ D. 212.
Θοὴ E. 18. 1.
Θοὰς Del. 149. E. 1. 9.
Θοῆς Del. 229.
Θοὸν D. 106.
Θοὸς D. 17.
Θρέλοι F. B 38. 2.
Θρῆρος Del. 64.
Θρηΐκι D. 114.
Θρηΐκίην F. 18. 1. F. B. 109. 1.
Θρηΐκος Del. 63.
Θρὶξ A. 45.
Θρόνοιο Del. 235.
Θρόνον Del. 232.
Θύα F. B. 354.
Θυγατέρας D. 45.
Θυγατέρες Del. 293. E. 17. 2.
Θυγατέρων L. P. 132.
Θυγάτηρ L. P. 136.
Θύγατρες D. 65.
Θυγατρὶ E. 5. 11. 41. 3.
Θύεται F. 25. F. B. 76. 2.
Θυμαρέας C. 56.
Θυμαρεμένον D. 167.
Θυμὲ Del. 1.
Θυμῆρες Del. 29.
Θυμὸν A. 28. D. 103. 236. E. 44. 4.
Θυμὸς J. 5.
Θυμοφθόροι F. S. M. 86. 2. F. B. 131. 2.
Θυμωθεὶς E. 25. 4.
Θυμωθείσαν D. 232.
Θυόεντα A. 38.
Θυοέσσα Del. 300.
Θύρετρα A. 3.
Θύρην F. 27. 3. F. B. 11. 3.
Θυωρὸν D. 134.

I.

Ἴαπις F. B. 54.
Ἰαρὴν E. 44. 6.
Ἰασίοιο D. 216.
Ἴαχεν C. 40.
Ἰαχεῦσι Del. 146.
Ἰάων J. 22.
Ἰδαίοις J. 51.
Ἰδαίοισιν J. 6.
Ἴδαν L. P. 18.
Ἴδε A. 10. Del. 81. C. 99.
Ἰδεῖν D. 63.
Ἰδεῖν L. P. 102. F. B. 195.
Ἴδεν A. 90.
Ἰδέσθαι L. P. 109. C. 24.

Ἰδὴ A. 10 L. P. 53. 113.
Ἰδῆς L. P. 52.
Ἰδίας L. P. 26.
Ἰδὴς E. 60. 2.
Ἴδιον F. 23. 3. F. B. 108. 2.
Ἰδόμαν E. 47. 1.
Ἴδον D. 51. Del. 44. E. 22. 5.
Ἰδοῦσα E. 21. 6 F. B. 168.
Ἰδοῦσαι F. V. in voce Εἰνατία.
Ἴδρις J. 74.
Ἱδρυμαι E. 25. 2.
Ἱδρύοντο F. S. M. 33. F. B. 220.
Ἱδρύσαντο D. 238.
Ἱδρῶ L. P. 11.
Ἱδρῶς Del. 211.
Ἵδωσι Del. 179.
Ἴει A. 103.
Ἱερὰ D. 200. Del. 283. 314. C. 20. F. S. M. 69. F. B. 192.
Ἱερῶν L. P. 3. F. B. 276. 322.
Ἱερὴ E. 42. 1.
Ἱερὴν Del. 1.
Ἱερὴς A. 112.
Ἱερὸν D. 239. Del. 70. 161. 257. 287. L. P. 76. C. 41. 50. E. 10 2. F. 9. 1. F. V. in voce Ἀλέες. F. S. M. 2. 1. 7. 1. 43. 1. F. B. 37. 1. 122. 1.
Ἱερὸς J. 12. E. 23. 2. 52. 5. F. 24. 1. F. S. M. 8. 1. F. B. 72. 1.
Ἱερῶν E. 31. 2.
Ἱεράταν Del. 3.
Ἵζε Del. 228.
Ἵζει Del. 230.
Ἵζεο J. 81.
Ἵζετο Del. 206. 232.
Ἵη A. 21. 25. 80. 97. 103.
Ἱκλερώσιν F. A. 40. F. B. 176.
Ἵκτροι A 46.
Ἵλη F. S. M. 86. 1. F. B. 131. 1.
Ἵλματα C. 59.
Ἵλύσσιν J. 83.
Ἱκανὸν C. 133.
Ἱκαρίη Del. 14.
Ἱκέλη Del. 232.
Ἵκελον F. V. in voce Κῶος.
Ἵκεο D. 87.
Ἱκέσθαν D. 144.
Ἵκετο Del. 161.
Ἱκνεῦμαν F. B. 114. 2.
Ἵκοντο Del. 294.
Ἵκταρ F. B. 38. 1.
Ἵκωνταν C. 134.
Ἵλα L. P. 33.
Ἵλαθι C. 139.
Ἵλαθ᾽ D. 129.
Ἱλασόμεσθα E. 47. 5.
Ἱλυελκοῖο F. B. 104. 1.
Ἱλυὸς J. 25.
Ἱμαῖον F. A. 17. F. B. 42.
Ἵμβρασι F. B. 213.
Ἱμβρασίη D. 228.
Ἱμειρόεσσα Del. 21.
Ἵμερος C. 69.
Ἵνα J. 34. 53. A. 113. D. 7. 12. 28. 89. 106. 153. 173. 243. Del. 34. L. P. 63. C. 23. 138. E. 5. 6. F. A. 12. 2. F. B. 121. 2.
Ἰναχίης E. 61. 1.
Ἰναχίῃ L. P. 140.
Ἰναχιώνης D. 254.
Ἴναχον Del. 74.
Ἴναχος L. P. 50.
Ἶνες C. 94.
Ἰνωποῖο D. 171. Del. 206.
Ἰνωπὸς Del. 263.
Ἵξεταν Del. 167.
Ἰοδόκης D. 213.
Ἴοι F. V. in voce Εἰσπνήλης. F. B. 169.
Ἰοκάστῃ F. B. 202.
Ἰοσεφάνων E. 50. 12.
Ἰόλειαν E. 6. 3.
Ἰολίδης E. 5. 7.
Ἴολοι J. 56.
Ἴολος F. B. 44.
Ἰόλῳ Del. 298.
Ἰὸς D. 8. 85.
Ἴπνια F. A. 21. F. B. 216.
Ἱππακὸν E. 13. 1.
Ἱππεῖ E. 25. 3.
Ἱππείαν L. P. 6.

Ἱππείην D 50
Ἱππημολγῶν D. 252.
Ἵπποι D. 165. Del. 169. 277. C. 121.
Ἵπποις Del. 12.
Ἵππον Del. 113. C. 110.
Ἱππόνικος E. 50. 9.
Ἵππος F. A. 6. F. B. 82. 2.
Ἵππυς A. 48. L P 62. 142. F. S. M. 25. 1. 72. 2. F. B. 224.
Ἱππὼ D. 239. 266.
Ἵππω Del. 64.
Ἱππωκράνᾳ L. P. 71.
Ἵππων L. P. 2. 9. 44. C. 87.
Ἱππώνακτος F. A. 14. F. B. 92.
Ἱρεὺς L. P. 37.
Ἴρις Del. 157. F. B. 324.
Ἱροῖς F. 11. F. B. 187.
Ἱρὸν Del. 307. L. P. 39. C. 25.
Ἴσα D. 53. E. 62. 4.
Ἰσαίῃ J. 63.
Ἰσάριθμοι Del. 175.
Ἴση Del. 38.
Ἴσθι E. 22. 2. F. S M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Ἰσθμιάδος F. 20. 3. F. B. 103. 3.
Ἰσθμῷ Del. 72. F. B. 37. 1.
Ἴσιδος E. 53. 4. 61. 1.
Ἰσμηνῦ Del. 77.
Ἶσον J. 85. F. 16. 4. F. B. 118. 2. 359.
Ἴσον D. 211. 253.
Ἴσος F. B. 328.
Ἵσταται F. S. M. 85.
Ἰστίη Del. 325.
Ἰσχάδι E. 53. 4.
Ἰσχίον A. 79.
Ἰσχὺν J. 75.
Ἰταλίη D. 58.
Ἴτε L. P. 13.
Ἴτω Del. 128.
Ἰτωνιάδος C. 75.
Ἰύζων F. A. 43.
Ἰχθυβολῆες Del. 15.
Ἰχθῦν F. 9. 1. F. S. M. 7. 1.
Ἰχθῦς F. S. M. 8. 1.
Ἴχνεσιν Del. 230.
Ἴχνια Del. 19. C. 9. E. 1. 11. 33. 2. 45. 6. F. B. 293.
Ἴχνιον D. 97.
Ἴχνος A. 12. F. S. M. 12. 1. 55. 1.
Ἰώλκιον D. 208.
Ἰὼν E. 1. 16.
Ἰωνίδι E. 26. 1.
Ἴωπες F. B. 38. 2.

K.

Καβείρων E. 42. 1.
Κἀγὼ F. B. 128. 2.
Κάδευ L. P. 140.
Καδμηΐς L. P. 107.
Κάδμῳ L. P. 125.
Καθ' F. B. 293.
Καθαραῖς F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 132. 2.
Καθαρὴ A. 111.
Καθαρὴν E. 8. 1.
Καθαροῖς E. 50. 8.
Καθαρὸν F. S. M. 1.
Καθέρπον Del. 92.
Καθημὴς E. 49. 2.
Κάθηνται Del. 168.
Κάθησαι Del. 219.
Καθῆσο C. 115.
Κάθηται C. 103.
Καθιδρύοντο F. B. 105. 3.
Καθιεμένη F. B. 159.
Κάθισεν F. V. in voce Ἀσκάντης. F. B. 237.
Καθισμένη F. V. in voce Γλαρίς.
Καθνώδει F. B. 204.
Καθύπερθε Del. 281.
Καίειν F. 15. 2. F. B. 153. 2.
Καίεμεν F. S. M. 53.
Καιετάεντας F. S. M. 25.
Καιετάεντος F. B. 224.
Καίνω D. 12.
Καίπερ L. P. 69.
Καίρατος D. 44.
Κάιρια E. 37. 2.
Καιρὸν E. 8. 3.
Καίρωμα F. S. M. 26. F. B. 295.

Κα-

Κακὰ C. 89. 103. F. B. 222.
Κακὰν C. 57.
Κἀκείνῳ F. B. 44.
Κακὴν Del. 184.
Κακογείτονες C. 118.
Κακογλώσσοιο Del. 96.
Κακὸν A. 25. D. 157. 245. Del. 151. 225. C. 40. 46. 113. E. 21. 4. 24. 3. F. 7. 2. F. B. 222.
Κακὸς F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Κακὺς D. 153.
Κακῷ F. B. 359.
Κακῶς Del. 246.
Καλὰ J. 55. L. P. 71. C. 29. 42. E. 9. 1. 17. 1. 31. 4. F. V. in voce Βεῦδος.
Καλαὶ F. B. 83.
Κάλαθον C. 3. 121.
Καλάθῳ C. 1.
Καλάμην Del. 283. C. 20.
Καλαυρείης F. S. M. 34. F. B. 221.
Καλέεσθαι J. 20. D. 35. Del. 131.
Κάλει Del. 132.
Καλεῖ E. 1. 3.
Καλέοντας F. B. 144. 1.
Καλέοντος C. 74.
Καλέουσι J. 14. 45. A. 69. D. 22. 169. 199. 205.
Καλέουσιν F. A. 45. F. B. 46.
Καλέσαι F. B. 134. 2.
Καλεῦμαι E. 6. 3.
Καλεύσης E. 57. 1.
Καλῇ A. 59.
Καλὴν D. 211. F. 25. 2. F. B. 101. 2.
Καλιαὶ D. 96.
Καλιστρεῖ D. 67.
Καλιστρέων C. 98.
Καλλίγνωτος E. 26. 1.
Καλλιμάχου E. 22. 1.
Κάλλιον C. 19. 20. 23.
Καλλίστη E. 27. 1. F. B. 112. 1.
Καλλίστης C. 15.
Καλλίστιον E. 59. 2.
Καλλιφῶντος F. A. 26. F. B. 227.
Καλλιχόρῳ C. 16.
Καλοὶ D. 261.
Καλὸν A. 5. D. 181. L. P. 17. 51. C. 26. E. 32. 6. 47. 1. 2. 56. 1. F. S. M. 36. 2.
Καλὸς A. 36. E. 30. 5. 31. 3.
Κάλπιδας L. P. 47.
Κάλπιδες F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Καλυδωνίου D. 218.
Καλυδῶνος F. S. M. 39.
Καλύπτρη F. 2. 1. F. S. M. 35. 1. F. B. 125. 1. 142. 1.
Καλυψοῦς νῆσος F. B. 39.
Καλχηδόνιοι F. B. 38. 1.
Καλῷ A. 3.
Κάμψ Del. 153.
Καμινόθεν D. 60.
Καμίνοις F. V. in voce Ἅιρα. F. B. 129. 1.
Καμόντος Del. 187.
Καμών F. 21. 2. F. B. 120. 2.
Κανάκης C. 100.
Καναχηδὰ Del. 45.
Κανθῶν F. S. M. 78. F. B. 150.
Κανωπίτᾳ E. 59. 1.
Κ' ἄπολλον F. B. 83.
Κάπροιο Del. 219.
Κάπρον D. 151.
Κάπρος C. 82.
Καρήατα A. 60. Del. 134. 236.
Καρήατι D. 40. F. B. 106. 1.
Κάρην F. S. M. 87.
Κάρης F. 2. 1. F. B. 125. 1.
Καρίωνος J. 24.
Καρνειάδες A. 87.
Καρνεῖε A. 72. 80.
Καρνεῖον A. 73.
Καρπὸν Del. 179.
Κάρτ' F. S. M. 41. F. B. 318.
Καρτερὸν D. 145.
Καρτερὸς Del. 149.
Κάρτος J. 67.
Κάρφετο F. V. in voce Πόα. F. B. 182.
Καστὰς E. 49. 7.
Κάστωρ L. P. 30.

Κα-

Κατὰ J. 38. A. 28. Del. 159. 176. E. 51. 3. 4. F. S. M. 36. 2. F. B. 141. 2.
Κατ' ἐμὲ E. 1. 4.
Κατὰ σαυτὸν E. 1. 12. 16.
Καταβάλλομαι F. A. 11. F. B. 196.
Καταβλέπει Del. 303.
Καταβόσκεται D. 125.
Καταθύμιον L. P. 69.
Καταθύμιος L. P. 33.
Καταΐξ D. 114.
Κατακάσα F. S. M. 89. F. B. 184.
Κατάκλειστος F. 16. 1. F. B. 118. 1.
Κατακληῖδα D. 82.
Καταῤῥίζων D. 29.
Κατέδησας D. 230.
Κατέδραμον D. 191.
Κατεδύσαμεν F. 2. 3.
Κάτεισιν D. 19.
Κατεῖχεν L. P. 74.
Κατεκλάσθης Del. 107.
Κατεκροτάλιζον D. 247.
Κατέκτανε E. 7. 3.
Κατέλεξας Del. 274.
Κατένευσε L. P. 131.
Κατέπηξεν F. S. M. 52. F. B. 139. 2.
Κατέπεφνε A. 92.
Κατέῤῥεεν C. 91.
Κατέρχεται Del. 208.
Κατέφλεξας Del. 201.
Κατεχέυατο C. 5.
Κατήγαγον F. S. M. 40. F. B. 217.
Κατῆκες Del. 197.
Κατήναρες A. 101.
Κατήφησεν E. 21. 5.
Κάτθανε E. 21. 1.
Κατιχαίνοντι E. 49. 3.
Κατιόντα C. 3.
Κατιόντι A. 100.
Κατιόντος C. 1.
Κατοικίσσασα Del. 200.
Κάτοπλεν L. P. 17.
Κατσδαίσιο Del. 142.
Κατοχῆες A. 6.
Κάτω E. 41. 3.
Κατωμαδίαν C. 45.
Κατωμαδίου F. 6. F. B. 211.
Κατώτερος C. 131.
Καύηκες F. V. in voce Δύπης. F. B. 167. 2.
Καυκώνων J. 39.
Καύσει L. P. 107.
Καῦσείω D. 257.
Κεάσας F. A. 44.
Κεάσας F. B. 289.
Κεδλην F. A. 41. 1. F. B. 140. 1.
Κεῖθεν A. 104. Del. 288.
Κεῖμαι E 52. 4.
Κείμβρα E. 33. 6.
Κεῖναι Del. 23.
Κείναις E. 55. 1.
Κείνη Del. 233. E. 43. 5. F. 8. 2.
Κείνην Del. 195.
Κεῖνο J. 38. D. 248. Del. 91.
Κεῖνοι E. 1. 8.
Κείνοις D. 130.
Κεῖνος J. 87. A. 43. C. 138. E. 1. 15. F. A. 22. 1. F. B. 11. 1. 272. 1.
Κείνε A. 45. 47. 93. Del. 275. E. 8. 4. 31. 2. F. B. 194.
Κείνες D. 64. E. 50. 6.
Κεῖντας Del. 3. L. P. 64.
Κείνῳ D. 200.
Κείνων E. 1. 11. 13. 4. F. B. 104. 4.
Κεῖος F. A. 49. 2. F. B. 77. 2. 87. 1.
Κείρει E. 49. 8.
Κειρούσας D. 126.
Κεῖσθαι F. B. 71. 3.
Κεισονται Del. 187.
Κεῖται C. 83.
Κεῖτο C. 112.
Κεκαυμένος A. 49.
Κεκλήσεται Del. 269.
Κεκλιμένοι D. 254.
Κεκμηκυῖαι D. 177.
Κεκομηκόμον D. 41.
Κεκομμένα F. 26. 1. F. B. 101. 1.

Κε-

Κεκροπίδαι Del. 315.
Κεκροπίηθεν D. 227.
Κεκρυμμένα Del. 241.
Κέκρυπται F. V. in voce Ζάγκλον. F.B. 172.
Κελαδόντος D. 107.
Κέλευθος E. 8. 2.
Κελεύθω E. 30. 1.
Κελτὸν Del. 173.
Κεμάδας D. 163.
Κεμάδεσι D. 112.
Κενεὴ C. 106. E. 34. 1.
Κενεὸν E. 18. 4. F. S. M. 37. F.B. 274.
Κέντρον F. S. M. 50. F. B. 214.
Κέφπος F. B. 81.
Κεραμεικέες D. 179.
Κεράμεσι A. 62.
Κεραὸς A. 63.
Κέρας F. S. M. 82. F. B. 249.
Κερασοὶ E. 39. 2.
Κερατώδεος A. 91.
Κεραυνοὶ D. 118.
Κεραυνῷ Del. 78.
Κερφῶν A. 63. D. 102.
Κερδαλέῳ D. 152.
Κερδέων E. 41. 4.
Κερεῖδαι A. 14.
Κέρκυρα Del. 156.
Κερόεις D. 113.
Κερύνειαν D. 109.
Κεχυνὶς Del. 271.
Κενθμὸν J. 34.
Κεφαλὰ C. 59.
Κεφαλὰς C. 126.
Κεφαλῇ F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Κεφάλε D 209.
Κεχαλασμένον L. P. 37.
Κεχυνὼς E. 52. 3.
Κεχυμένον J. 12.
Κεχυμένος D. 69. E. 33. 3.
Κήδειν D. 231. F. B. 208.
Κηδεμόνα F. B. 200.
Κηδόμενον F. V. in voce Γρῆσιν. F. S. M. 79.
Κήϊον F. B. 71. 3.
Κηκάδι F. V. in voce Κηκίς.
Κηΐον J. 49.
Κήρυκες E. 8. 3. F. S. M. 81.
Κήρυκος F. B. 248.
Κηρύσσω E. 19. 5.
Κίδοσις F. B. 177.
Κιθαιρὼν Del. 97.
Κίθαριν A. 12. 19.
Κιθαρισμῷ Del. 312.
Κικλήσκομαι A. 47.
Κικλήσκουσα C. 80.
Κικλήσκωσι D. 154.
Κικυμὶς F. S. M. 41. F. B. 318.
Κιμμερίων D. 253.
Κιννάμῳ F. B. 79.
Κινυμένοιο Del. 143.
Κινύρεται A. 20.
Κινώπετα J. 25.
Κιὸν E. 8. 1.
Κιστυβίῳ F. 18. 2. F. B. 109. 2.
Κιχήσομαι Del. 95.
Κλαΐδα C. 45.
Κλαῖε C. 95.
Κλαίουσα L. P. 95.
Κλαίουσιν Del. 85.
Κλαίω E. 5. 2.
Κλάδεον A. 70.
Κλάδον L. P. 142.
Κλαύσαντες E. 15. 3.
Κλεινὶς E. 5. 11.
Κλεισὶ J. 51.
Κλείστιν A. 18.
Κλεόμβροτος E. 24. 1.
Κλεονίκε E. 32. 5.
Κληδόνι E. 1. 14.
Κλήζη Del. 276.
Κληΐδες A. 7.
Κλῆρον J. 62.
Κλῆρες D. 281.
Κλινθεῖσα E. 7. 3.
Κλυμένη F. A. 3. F. B. 197.
Κλυτὸν E. 50. 11.
Κνιδίαν C. 25.
Κνωσσοῖο J. 42.
Κνωσσῷ J. 43.

Κόγχος E. 5. 1.
Κοῖα F.S.M. 13. 1. F.B. 70. 3.
Κοικηῖς Del. 150.
Κοίλην D. 82.
Κοιμᾶται E. 10. 2.
Κοιμῆσαι Del. 110.
Κοίμισεν J. 47.
Κοιρανέεσθαι Del. 167.
Κοίτην D. 96.
Κόκκος L. P. 28.
Κολλύβε F. B. 85.
Κόλλυνον F. S. M. 17.
Κολεραίη F. B. 66. 1.
Κολπίαι F. B. 35.
Κόλποισιν Del. 265. F. A. 52.
Κόλπε Del. 42. 214.
Κόλπες D. 71.
Κόλπων J. 15. D. 25.
Κόμαι A. 38.
Κόμαν L. P. 22.
Κομέοιεν D. 17.
Κόμην D. 79.
Κομίζευ L. P. 105.
Κομίσεαι F. S. M. 25.
Κομίσαι J. 33. F. B. 224.
Κομίσατε L. P. 29.
Κόνιν L. P. 6.
Κόνων F. 8. 1.
Κόπτα F. B. 355.
Κόπτον D. 178.
Κόπτει C. 42.
Κόπτεις C. 47.
Κόρακες F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Κόραξ A. 66.
Κορώων D. 66.
Κόρη Del. 67.
Κόρης E. 57. 3.
Κορίης D. 234.
Κόρκυρα F. B. 39.
Κόροισον F. B. 307.
Κόρσην D. 78.
Κορυφά L. P. 135.
Κορυφῆς Del. 63.
Κορωνείας L. P. 61. 63.
Κόσμε F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Κοσμῶν F. S. M. 9. 5.
Κοτὲ D. 238. F. B. 93. 297.
Κοτέεσαν Del. 55.
Κοτέσατο C. 58.
Κὲ F. S. M. 13. 1. F. 70. 3.
Κέρα D. 72.
Κεραλίᾳ L. P. 64.
Κέρας D. 234.
Κερῶων Del. 297.
Κέρε Del. 212. 214. F. 28. 1. F. B. 127. 1.
Κέρη D. 40. 207. Del. 232.
Κέρην D. 70. 216.
Κέρης D. 203.
Κερῆτες J. 52.
Κερίζοντι Del. 324.
Κερίζοντος J. 54.
Κερίζεσα D. 5.
Κέροι F. 27. 5. F. B. 11. 2.
Κέροισιν F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Κέρος E. 7. 1. F. V. in voce Εισπέλης. F. B. 169.
Κεροτρόφον Del. 2.
Κεροτρόφος Del. 276.
Κέφη E. 28. 3.
Κεφοτίρως F. B. 67.
Κὴχ F. B. 82. 1.
Κόψαις F. A. 26. F. B. 227.
Κόων Del. 160.
Κρανᾶν L. P. 46.
Κραιώνιος F. B. 71. 6.
Κρώνας L. P. 77.
Κρανώνα C. 77.
Κρανώνιον Del. 138.
Κρατέοντ@ J. 75.
Κρατερὸν C. 68.
Κρᾶτιν J. 26.
Κρέα D. 88.
Κρεῖον L. P. 40. 41.
Κρείοντι Del. 271.
Κρείσσα D. 268. Del. 219. C. 139.
Κρείσσονα E. 22. 4. 26. 2.
Κρείσσων E. 47. 6.
Κρεωφύλω E. 6. 4.
Κρηθίδα E. 17. 1.

Κρη-

Κρῆθμον F. B. 64.
Κρημνοῖο Del. 208.
Κρημνὸς D. 194.
Κρήνη F. S. M. 23. F. B. 298.
Κρήνης E. 30. 3.
Κρης E. 12. 2. 36. 2.
Κρῆτα E. 23. 1.
Κρηταέες D. 205.
Κρηταῖον J. 34. D. 41.
Κρῆτες J. 8. 9.
Κρήτη Del. 272.
Κρήτηθεν Del. 309.
Κρήτης D. 191.
Κρῖμνον F. S. M. 56. F. B. 205.
Κρισταῖα Del. 178.
Κριτοφόροις E. 50. 2.
Κριτίαν E. 13. 4.
Κριτίς E. 59. 2.
Κρόκον A. 83.
Κρονίδῃσι J. 61.
Κρόνιοι L. P. 100.
Κρόνος J. 53. F. A. 53. 2.
Κροτωπιάδην F. S. M. 63. F. B. 315.
Κρυμὸν D. 115.
Κρύπλετο D. 192.
Κρύπλεσι F. V. in voce Βωνίτης.
Κρύφα J. 34.
Κρώζεσι F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Κτένα L. P. 31.
Κτενὸς F. B. 308.
Κτήνεα D. 125.
Κτιζομβρίαις A. 57.
Κτύπον D. 63.
Κυάθων E. 31. 2.
Κυάμων F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Κυδίππην F. 25. 2. F. B. 101. 2.
Κύδωνες J. 45. D. 197.
Κυδωνίᾳ F. B. 284.
Κυδώνιον D. 81.
Κύζικον E. 13. 1.
Κυκεῶνος F. S. M. 56. F. B. 205.
Κυκλάδας Del. 198.
Κυκλάδες Del. 3.
Κυκλικὸν E. 30. 1.
Κύκλιον Del. 313.
Κύκλοις Del. 93.
Κύκλοισι F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Κύκλον Del. 301.
Κύκλῳ D. 241.
Κύκλων E. 50. 9.
Κύκλωπας D. 46. 67.
Κύκλωπες D. 9. 81. 85.
Κυκλώσασθαι D. 267.
Κυκλώσονται D. 170.
Κύκλωψ E. 49. 2.
Κύκνοι Del. 249. 254.
Κύκνος A. 5.
Κύλικᾶ E. 38. 2.
Κυλίκων F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Κυλλήνιος Del. 272.
Κύμα F. A. 35. 1. F. B. 111. 1.
Κύμασιν Del. 54. F. A. 36. 3. F. B. 111. 4.
Κυναγὸν C. 51.
Κύνας D. 90.
Κῦνε D. 207.
Κύνες D. 89. 98. 140. L. P. 114.
Κυνηλασίην D. 217.
Κυνθιάδων A. 61.
Κύνθιοι Del. 10.
Κυνοδρομίης D. 106.
Κυνοσκρίδας D. 94.
Κύον C. 64.
Κύπει E. 5. 2.
Κύπριδος Del. 308. F. S. M. 51.
Κύπρις Del. 21. L. P. 21.
Κυπρόθεν F. S. M. 40. F. B. 217.
Κυρδάντων J. 46.
Κυρηναίᾳ E. 14. 2. 22. 2.
Κυρήνη A. 73. E. 21. 5.
Κυρήνῃ A. 94.
Κυρήνην D. 206.
Κύρνης A. 88.
Κύρνος D. 58 Del. 19.
Κῦρον C. 38.
Κυσὶν L. 75.
Κυταίᾳ F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Κύφελλα F. B. 300.
Κύων Del. 228.

Κώϊον F. V. in voce Κῶος.
Κῶμαι Del. 177.
Κωμικὸν E. 53. 1.
Κῶμαι L. P. 27. 138.
Κώρας C. 9.
Κώρον L. P. 85.
Κῶς F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Κωφαῖς F. B. 67. 3.

Λ.

Λᾶα F. B. 104. 2.
Λαβδακίδαις L. P. 126.
Λαβοῖσα L. P. 25. 93.
Λαβυρίνθε Del. 311.
Λαβὼν C. 105. F. S. M. 9. 4. F. B. 95. 2.
Λαγόνας L. P. 88.
Λαγόνες D. 223.
Λαγόνεσσιν F. B. 185.
Λαγόνων L. P. 6.
Λάγος F. 23. 2.
Λαγωβολίαν D. 2.
Λαγωοὶ D. 155.
Λαγωὸν D. 95. E. 33. 1.
Λάδων J. 18.
Λᾶες Del. 25.
Λαθέσθαι D. 1.
Λάθῃ E. 58 3.
Λάθηται Del. 8.
Λάθοντας Del. 34.
Λάθρη F. V. in voce Ἄιρω. F. B. 129. 1.
Λάθρια Del. 241.
Λάθριος A. 105.
Λάθρον F. V. in voce Ἄγριας.
Λαιφῆ Del. 319.
Λαίφην F. V. in voce Διερός. F. B. 245.
Λαῖφος E. 5. 4.
Λακεδαιμόνιοι L. P. 24.
Λάκλιν F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Λακωνίδι F. 13. 1. F. B. 113. 1.
Λάλον E. 17. 3.
Λαναῦ F. A. 51.
Λαοὶ E. 51. 4.
Λαὸν J. 83.
Λαὸς A. 98. 102.
Λάρεσσα Del. 104.
Λασίης D. 76.
Λασίῃσιν D. 192.
Λατάγας F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Λάχαινε F. B. 305.
Λαχεῖν Del. 74.
Λάχος F B. 108 2.
Λαῷ A. 66.
Λέαινα C. 52.
Λέαιναν Del. 120.
Λέβητες Del. 145.
Λέβητ@ Del. 286.
Λέγε E. 10. 2. 34. 2. 53. 1.
Λίγες E. 14. 2.
Λέγεσθαι Del. 16.
Λέγεται F. S. M. 10. 3.
Λεγνωτὸν D. 12.
Λέγοντι L. P. 100.
Λέγοντος Del. 196.
Λέγεσι E. 26. 3. 52. 5. F. B. 93. 3.
Λέγω F. 17. 2. E. 56. 4. F. B. 128. 2.
Λέγωμες C. 18.
Λέγων E. 51. 3.
Λείβεσιν A. 38.
Λείβων Del. 121.
Λειμῶνι D. 257.
Λειμῶνος D. 164.
Λειόθεν F. V. in voce Ἀμπρεύω.
Λεῖον F. B. 105. 4.
Λείπεται F. A. 25.
Λείπων F. 13. 2.
Λελεγμένον F. B. 306.
Λέξον E. 13. 3.
Λέξω E. 12. 1.
Λέοντα A. 91.
Λεοντάγχωνε E. 36. 1.
Λέοντας D. 91.
Λεόντιχος E. 62. 1.
Λέπεον J. 39.
Λεπίδι E. 29. 3.
Λεπταλέον D. 243.
Λεπτὸς F. B. 44.

Λεσβίης F. B. 115. 2.
Λέσχῃ E. 2. 3.
Λευκὴν F. B. 50. 1.
Λευκὸν D. 41. C. 123. F. S. M. 23. F. B. 298.
Λευκότατος J. 19.
Λευκότριχες C. 121.
Λεχαίῳ Del. 271.
Λέχριος Del. 236.
Λεχωΐδας Del. 124.
Λεχωΐδες D. 127.
Λεχώϊον J. 14.
Λεωπρεπέος F. B. 71. 2.
Ληθαῖον Del. 234.
Λήθει E. 46. 3.
Ληκύθειος F. B. 319.
Ληλάνθιον Del. 289.
Λῆξιν J. 80.
Λῇς D. 19.
Λήτειραι F. 15. 2. F. B. 123. 2.
Λητοῖ Del. 57. 246.
Λητοῖ Del. 122. 204.
Λητοῦς D. 138.
Λητὼ D. 73. Del. 39. 60. 68. 99. 200. 222. 326.
Λητωϊὰς D. 83.
Λητωϊδὶ D. 45.
Ληφθήσῃ E. 48. 1.
Λιβὰς A. 112.
Λιβύην A. 66.
Λιβύης F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Λιβύσσης A. 86.
Λίγειαι D. 242.
Λίες F. B. 329.
Λίην Del. 28. E. 31. 3.
Λιθόλευστος E. 43. 5.
Λίθον E. 7. 1.
Λίθος A. 23.
Λίκνα } C. 127.
Λικνοφόροι }
Λίκνῳ J. 48.
Λιμένες D. 188.
Λιμένεσσιν D. 39.
Λιμενοσκόπε D. 259.
Λιμενοσκόπῳ F. B. 114. 2.
Λιμὴν D. 184. F. B. 336.
Λίμναις D. 172.
Λιμναίῳ F. A. 16. F. B. 280.
Λίμνη Del. 261.
Λίμνης A. 59.
Λιμὸν C. 67.
Λιμὸς E. 49. 5.
Λίνα L. P. 104.
Λίνδῳ F. B. 105. 4.
Λιπαραὶ F. 12. F. B. 188.
Λιπαρὰν E. 50. 4.
Λιπαρὴ Del. 164. E. 5. 5.
Λιπάρῃ D. 47.
Λιπαρὸν Del. 155. L. P. 32.
Λιπόντες Del. 250.
Λίπος A. 39.
Λίπουρα F. B. 76. 2.
Λιπόωντα F. S. M. 36. 2. F. B. 141. 2.
Λιπὼν F. V. in voce Δόναξ. F. S. M. 59. F. B. 166. 292.
Λιπώσας A. F. 12. 1. F. B. 121. 1.
Λῖρος F. S. M. 74. F. B. 229.
Λισσόμεναι Del. 111.
Λιτὰ L. P. 25.
Λιτοὶ A. 11.
Λιτὸς A. 10. E. 51. 1.
Λιχνὰ F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Λόγον F. B. 71. 2.
Λόγος E. 14. 5. 26. 6.
Λοέσσαι J. 17.
Λόετρα L. P. 113.
Λοετρὸν L. P. 51.
Λοιμὸς D. 125.
Λοκρῶν Del. 177.
Λοξὸν E. 25. 3.
Λοξὼ Del. 292.
Λουσαμένας Del. 124.
Λοῦσε Del. 6.
Λούσοις D. 235.
Λούσων Del. 95.
Λοφίαι F. B. 228.
Λόφιην F. S. M. 54.
Λόφον F. A. 9. F. S. M. 61. F. B. 206.

Λοχάσιν F. V. in voce λογχάδες. 2. F. B. 132. 2.
Λοχείη Del. 251.
Λύχδαμις D. 252.
Λυχνας D. 16.
Λυχνῆς Del. 205. 210.
Λύδοι F. B. 93. 2.
Λυθείσας D. 162.
Λυθρῳ L. P. 7.
Λυκαινίδος E. 57. 1.
Λυκαῖον J. 4.
Λυκαονίης J. 41.
Λυκείᾳ F. S. M. 36. 1. F. B. 141. 1.
Λυκίοιο Del. 304.
Λύκος E. 19. 1.
Λύκλιον A. 33.
Λύκλιος E. 39. 1.
Λυκωρέος A. 19.
Λυμαίνονται D. 156.
Λύματα J. 17. A. 109. C. 116. F. A. 21. F. B. 216.
Λύρη A. 33.
Λύρη Del. 253.
Λύρης J. 78. F. B. 116. 1.
Λυρκεῖον F. B. 55.
Λυσαμένα L. P. 70.
Λυσανίη E. 30. 5.
Λύσατο Del. 209.
Λυσαμβία L. P. 10.
Λύτρον F. B. 238.
Λύχνα F. V. in voce Λύχνα.
Λύχνοις E. 53. 4.
Λύχνον E. 59. 2.
Λύχνε F. A. 20. & 39. F. B. 47. 1. 201.
Λώϊον J. 3. 2. E. 1. 5.
Λῶντο L. P. 72.
Λῶον E. 48. 2.
Λώοντο L. P. 73.
Λωτοχόοι L. P. 1. 15. 134.

M.

Μὰ E. 16. 1. 32. 1. 45. 5. 46. 2. 47. 1. F. S. M. 42. F. B. 49. 1.
Μάγειροι C. 107.
Μάγνης F. V. in voce Μύκλος. F. B. 180.
Μάγνησα F. B. 333.
Μαζὸν J. 48. Del. 274.
Μαζὸς D. 214.
Μαὶ F. B. 97.
Μαιναλίη D. 224.
Μαιναλίης D. 89.
Μαιώσαντο J. 35.
Μακάρεσσιν J. 72. A. 25. 26.
Μακάρων D. 65. F. A. 13. F. B. 195.
Μακεδνοὶ Del. 167.
Μακρὰ E. 12. 1. 56. 4.
Μακρὰν A. 7.
Μάκρας Del. 20.
Μακρὸν Del. 255. F. S. M. 18. F. B. 233.
Μακρὸς Del. 289.
Μάκωνα C. 45.
Μάλα J. 5. 20. 63. 85. A. 77. D. 64. 80. 150. 152. Del 158. 231. 246. F. S. M. 18. F. B. 233.
Μᾶλα C. 11.
Μάλισα J. 10. D. 149. F. S. M. 83. F. B. 215.
Μᾶλλον Del. 10. C. 90. F. 9. 1. F. A. 36. 3. F. S. M. 7. 1. F. B. 37. 111. 4. 297.
Μάλῳ F. S. M. 28. 1.
Μάνδρῃ C. 106.
Μαντεύεσθαι Del. 89.
Μαντήϊα Del. 188.
Μάντιες A. 45.
Μάντιν Del. 189. L. P. 121.
Μαραθῶνα F. B. 350.
Μαρμαρον A. 24.
Μαρπλομένη D. 195.
Μάρτυρα E. 50. 5. 53. 2.
Μαρτῶν E. 54. 4.
Μάστονες D. 102.
Μαστὸν Del. 48.
Μαστὸς C. 96.
Μαστύος F. S. M. 47. F. B. 277.
Μᾶτερ C. 84.
Ματερα L. P. 59.
Μάτην D. 27. Del. 108.

Μάτης L. P. 94. 115. 134. C. 76. 79. 95. 109.
Μάχαιραν Del. 172.
Μάχετας A. 26.
Μάχην F. B. 90.
Μάχοιτο A. 26. 27.
Μαψαύραις F. B. 67. 4.
Μὲ E. 59. 1. 60. 1. 2. F. S. M 40. 68. F. B. 71. 4. 95. 1. 164. 191. 217.
Μέγα J. 32. 68. 91. A. 85. D. 9. 44. 49. 55. 61. 100. 157. 179. 203. 268. Del. 60. 110. 189. L. P. 122. 127. C. 2. 38. 120. 139. E. 6. 4. 16. 3. 52. 3. F. V in voce Ἄσυρον. F. A. 36. 1. F. B. 19. 1. 165. 359.
Μεγαίρω Del. 163.
Μέγαλ' L. P. 91.
Μεγάλα Del. 266. L. P. 19. C. 122.
Μεγάλαι C. 28.
Μεγάλαν C. 108.
Μεγάλας L. P. 110.
Μεγάλη Del. 68. 122. E. 45. 5.
Μεγάλῃ C. 68.
Μεγάλην D. 58.
Μεγάλοι Del. 318.
Μεγάλοιο Del. 235.
Μεγάλοις L. P. 126.
Μεγάλῳ D. 76.
Μεγάλως E. 51. 2. F. B 71. 7.
Μεγάλῳ L. P. 102. 130. F. B. 359.
Μεγάλων J. 15. L. P. 34. F. A. 35. F. B. 111. 1.
Μεγάλως L. P. 5.
Μέγαν J. 2. 30. D. 150. 158. Del. 133. 321. C. 54.
Μεγαρέων E. 26. 6.
Μέγας J. 18. A. 10. 108. Del. 30 91. E. 14. 6 F. A. 28. F. B. 209.
Μέγισα J. 88.
Μεδεοντα Del. 5.
Μεδέοντι J. 86.
Μεδεῦντι F B 95. 1.
Μείζον C. 93.
Μείζονα D. 32.
Μείζονος E. 1. 13.
Μείλιον D. 230.
Μεῖνον Del. 118. 119.
Μείονα J. 88.
Μεθυπλῆγος F. B. 223.
Μέλαθρον A. 2.
Μελάθρῳ F B 71. 4.
Μελαιναὶ F. B. 56.
Μελαμψηφίδος D. 101. Del. 76.
Μελαν F. V. in voce Ἔιαρ F. B. 247.
Μελάνας C. 11.
Μελανεῦντα E. 56. 1.
Μελάνιππον E. 21. 1.
Μελας J 23.
Μέλδοντες F. B. 309.
Μέλει Del. 90. F. V. in voce Φαρῶ. F. S. M. 4. 2. F. B. 183.
Μέλειν D. 73.
Μέλεοι Del. 117.
Μέλεται L. P. 138.
Μελίαι J. 47.
Μελίγηρυν E. 40. 9.
Μελιγενὶς D. 48.
Μελίη Del. 80.
Μελιηδέας F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Μέλιστα A. 110.
Μελίστης J. 50.
Μελιχρότατον E. 29. 2.
Μέλλει J. 20. Del. 134.
Μέλλοιμι Del. 129.
Μέλλοντος F. B. 71. 5.
Μέλοι D. 137.
Μελοίμην Del. 98.
Μέλονται D. 2.
Μέλος Del. 257. C. 40.
Μέλποντες Del. 249.
Μέμβλετο F. V. in voce Ἐισπνήλης. F. B. 169.
Μεμβλωκὸς F. A. 29. 2 F. B. 124. 2.
Μεμφόμεθα E. 48. 4.
Μέμφονται D. 219.
Μέμφῃ E. 44. 1.
Μενει D. 78.
Μενέκρατες E. 48. 1.

Μενέξενε E. 46. 5.
Μενεῦντι L. P. 120.
Μένη F. A. 28. F. B. 208.
Μενιπποε E. 34. 1.
Μενοινην J. 90.
Μενοίτας E. 39 1.
Μένυσιν F. A. 12. 1. F. B. 121. 2.
Μέντοι Del. 283.
Μένων E. 49. 2.
Μερμηλέξαντι E. 9. 5.
Μεροπηΐδα Del. 160.
Μέρος D. 78.
Μεσάδας F. S. M. 60.
Μεσαμβρινὰ L. P. 72.
Μεσαμβρινὰι L. P. 73.
Μεσόγεια Del. 168.
Μεσσάτιον D. 78.
Μέσσην Del. 280.
Μέσσῃσι Del. 200.
Μεσσογεως D. 37.
Μεσφα D. 195. Del. 47. L. P. 55. C. 93. 112. 129. F. S. M. 34. F. B. 221.
Μέσῳ E. 33. 6.
Μετὰ J. 36. D. 73. 98 L. P. 97. E. 1. 11. F. B. 111. 2. 212.
Μεταδὴν F. B. 144. 2.
Μετάτροπος Del. 99.
Μετέβηκε L. P. 22.
Μετεκίαθε D. 46.
Μετέπειτα J. 45. D. 197. 248. E. 42. 2.
Μετέσιχεν C. 9.
Μετόπισθε Del. 71. 199.
Μετρεῖν F. A. 1.
Μέτρον F. S. M. 50. F. B. 214.
Μετώπην J. 26.
Μέχρι D. 11.
Μέχρις D. 28. Del. 169. F. A. 28. F. B. 209.
Μὴ F. S. M. 51. 1. F. B. 227. 293. 313.
Μηδὲ E. 18 1. F. B. 165.
Μηδὲν F. S. M. 31.
Μηθυμνα E. 16. 3.
Μηκέτι D. 16. 64. F. S. M. 4. 2.
Μηκύνονται D. 182.
Μηκώνην F. B. 195.
Μηλιδῶ D. 287.
Μῆνας D. 193. F. V. in voce Ἡλιτόμηνος. F. B. 175.
Μῆνες F. S. M. 19.
Μηόνων Del. 250.
Μήποτε E. 26. 1.
Μηπω Del. 89.
Μήσομαι Del. 127.
Μήτε E. 26. 2. 28. 3. 4.
Μῆτερ Del. 162. 190.
Μητέρα Del. 212. F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Μητέρι D. 66.
Μητης J. 15. A. 20. 103. D. 25. 67. E. 27. 2. F. V. in voce Ἡλιτόμηνος. F. B. 112. 2. F. B. 175.
Μητρὸς E. 61. 2.
Μητρυιῆς E. 7 1. 4.
Μία E. 1. 3. 55. 1.
Μίαν D. 107. 135. L. P. 57. F. B. 67. 2.
Μῆς F. S. M. 6.
Μίκκα C. 111. F. V. in voce Μίκκος. F. B. 179.
Μίκκοις F. V. in voce Μίκκος. F. B. 179
Μίκκος E. 54. 2.
Μικκυ E. 52. 1.
Μικρὰ F. S. M. 65.
Μικρὰν E. 7. 1.
Μικρὴ E. 9. 1.
Μικρὸν F. A. 23.
Μικροῖς F. S. M. 65.
Μικρὸς E. 25. 2.
Μικρότατον E. 9. 2.
Μικρῷ E. 25. 2.
Μικτὰ L. P. 16.
Μίκυλος E. 28. 3.
Μίλητον F. S. M. 10. 1. F. B. 94. 1.
Μιλήτῳ D. 226.
Μίμναντι Del. 67 C. 92.
Μίμναντος Del. 157.
Μίμνε Del. 148.
Μίμνον Del. 69.

Μὶν J. 12. 35. 40. A. 10. D. 122. 218. Del. 22. 100. E. 58. 3. F. B. 11. 2. 66. 1. 103. 1.
Μινύρεο L. P. 119.
Μίνως D. 190. F. S. M. 16.
Μίξας L. P. 49.
Μισάνθρωπος E. 3. 1.
Μισθῦ D. 175.
Μισθῷ D. 263. L. P. 102.
Μισοίης E. 56. 2.
Μισῶ E. 30. 3.
Μίτραισι E. 50. 3.
Μίτρην J. 21. Del. 166. 222. E. 40. 3.
Μιτυληναῖον E. 1. 2.
Μνᾶσθαι D. 264.
Μνησάρχειος F. S. A. 8. F. B. 27.
Μνωόμενος A. 95.
Μογέουσιν Del. 242.
Μοί D. 137. F. S. M. 4. 2. F. B. 106. 6. 121. 2. 126. 3. 180.
Μοῖραι D. 22.
Μοῖραν L. P. 104. F. B. 67. 2.
Μοιρέων Del. 165.
Μοισᾶν E. 50. 12.
Μολυβδὶς F. V. in voce Γλαρίς. F. B. 159.
Μόλις C. 27.
Μολπὴν A 8.
Μόνη F. S. A. 2. F. B. 21.
Μόνην D. 35.
Μόνιον D. 84.
Μόνον A. 30. Del. 132. L. P. 108. E. 3. 2. 49. 5. F. B. 114. 1.
Μόνος Del. 131.
Μόνωπα F. A. 25. F. B. 76. 2.
Μορμύσσεται D. 70. Del. 297.
Μόρον E 2. 1.
Μορτοί F. B. 271.
Μούνη Del. 57.
Μούνῃ F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 2.
Μουνόγληνα D. 53.
Μοῦνοι Del. 115.
Μοῦνον D. 21. Del. 180. L. P. 29. C. 94. E. 25. 3. 32. 3. F. B. 71. 6. 106. 6.
Μοῦνος L. P. 75. E 31. 4.
Μουνοτόκος A. 54.
Μουνυχίη D 259.
Μοῦσα F. B. 319.
Μοῦσαι Del. 7. 82. E. 22. 5. 49 3. F. B. 83.
Μοῦσαις E. 52. 2.
Μοῦσαν F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Μουσάων Del. 252.
Μουσέων Del. 5.
Μόχθηρε E. 32. 6.
Μοχθήσειαν D. 61.
Μοψοπία F. B. 351.
Μύδρον D. 49.
Μύδρος F. A. 28. F. B. 209.
Μυθήσαντο F. A. 18. F. B. 281.
Μῦθον D. 40. F. A. 10. 1. F. S. M. 21. F. B. 138. 1.
Μῦθος Del. 217. L. P. 56 E. 14. 3. F. A 25. F. B. 76. 1.
Μυθῷ D. 152.
Μυκαλησίδες Del. 50.
Μύκημα Del. 310.
Μύκητες A. F. 20. F. B. 47. 2.
Μύκλος F. V. in voce Μύκλος.
Μυκώνην F. A. 13.
Μυνδότεροι F. S. M. 73. 1.
Μύξαις E. 59. 1.
Μύοντα D. 95.
Μύρα L. P. 13. 15.
Μύρια C. 89. E. 44. 2.
Μύροισι E. 55. 2.
Μύρσινος D. 202.
Μύρτοιο D. 201.
Μυρτούσης A. 91.
Μύρτῳ D. 203.
Μυσῷ D. 117.
Μυσωτόν F. B. 282.
Μύχα Del 142.
Μυχάτοιο D. 68.
Μυχὸν Del. 161.
Μύωπα F. A. 45 F. B. 46.
Μωμήσασθαι D. 222.
Μῶμος A. 113. F. A. 53. 1. F. B. 70. 1.
Μώνᾳ L. P. 132.

Μῶνοι

Μῶνοι C. 113.
Μῶν C. 8.

N.

Νᾶεν D. 224.
Ναὶ C. 64. E. 46. 1. 2. F. B. 49. 1. 2.
Ναίεσι D. 254.
Ναιχὶ E. 30. 5. 56. 3.
Νάξιος E. 19. 1.
Νάξῳ F. 8. F. B. 163.
Νάπαις A. 89.
Ναταμόνων F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Ναυηγὲ E. 62. 1.
Ναυκρατίδης E. 41. 2.
Ναῦς F. B. 114. 1.
Ναῦται Del. 43.
Ναύτης Del 316.
Ναυτίλε E. 19. 6.
Ναυτιλίῃσιν F. A. 36. 2. F. B. 111. 3.
Ναυτίλον E. 5. 3.
Νεάτων Del 33.
Νέβρεια D. 244.
Νεβρὲς D. 95.
Νεδὴ J. 33.
Νεδὴν J. 38.
Νέες E. 18. 1.
Νεηκων F. S. M. 88. F. B. 78.
Νεῆϊ D. 148.
Νειαίρην F. B. 106. 4.
Νεῖκος F. B. 93. 2.
Νειλέω F. B. 95. 1.
Νείλος Del. 208.
Νείλῳ Del. 185.
Νεῖμαι J. 61.
Νειὸν D. 175.
Νεῖται C. 7. 82.
Νεκάδεσσιν F. A. 33. F. B. 231.
Νεκρὸν E. 62. 1.
Νεκρὸς E. 19. 4.
Νέκταρ F. B. 115. 2.
Νέκυες F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Νεκύεσσι L. P. 129.
Νέκυν F. B. 204.
Νέκυς E. 18. 3.
Νεμέη F. A. 4. F. B. 193.
Νεμέηθε F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Νεμέσησεν Del. 259.
Νεμεσητὸν Del 16.
Νεμεσσαι D. 163.
Νέμεσις D. 64. C. 57. E. 22. 3. 47. 3. 6.
Νενίηλος J. 63.
Νεόγλυφον F. B. 105. 2.
Νέοι A. 8. E. 43. 4. F. 27. 2. F. B. 11. 2.
Νέοιτο A. 113.
Νέον D. 47. F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Νέος A. 36.
Νεοσμηκίδες F. B. 239.
Νεπόδων F. S. M. 73. 1.
Νέτας F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Νέρθε Del. 32. E. 14. 3.
Νέρθεν F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Νεσσηίδη F. B. 154.
Νευρὰς C. 93.
Νεφέων C. 7.
Νεῶν E. 42. 4.
Νεων F. 18. 3. F. B. 107. 3.
Νεὼς F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110 3.
Νῆας F. S. M. 62.
Νηδὺς D. 160.
Νῆες D. 231. F. B. 208.
Νηεσιν Del 155.
Νηῒ Del. 317.
Νηὶ F. A. 111. 3.
Νηλεὺς D. 226.
Νηὸν Del. 181. C. 134. E. 41. 2.
Νηὸς D. 229. Del. 315. E. 57. 4.
Νηὺς D 233.
Νηπείης F. S. E. 2. F. B. 45.
Νηρεῖ J. 40.
Νησάων Del. 66. 275.
Νῆσοι Del. 18. 196. 267. 300.
Νήσοιο Del. 48.
Νῆσον Del. 160. 164.
Νῆσος Del. 191. 213.

Νήσῳ Del. 222. C. 15.
Νήσῳς D. 37. Del. 32. 153.
Νήσῳ D. 47.
Νήσων D. 183. 187. Del. 3. 325. F. S. M. 16. 2.
Νησῖν D. 227.
Νηφάλιαν F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Νήχεσθαι F. B. 50. 2.
Νήχυτον F. B. 313.
Νηῷ D. 229.
Νηῶν J. 70.
Νίκαν E. 50. 11.
Νίκη F. B. 94. 1.
Νίκης D. 219. E. 53. 2. 60. 2. F. 20. 3. F. B. 103. 3.
Νικιπάν C. 43.
Νικοτέλην E. 20. 2.
Νικῶ E. 9. 2.
Νὶν J. 4. F. S. M. 33. F. B. 120.
Νισσετο J. 25.
Νιφάδεσσιν Del. 175.
Νιφετὸ F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Νιφετῷ E. 33. 3.
Νιφόεντα Del. 93.
Νοήσῃ J. 87. 88.
Νόθοι F. B. 279.
Νομαῖον F. B. 310.
Νόμιον A. 47.
Νόμοι L. P. 100.
Νόμον Del. 304.
Νομὸν D. 246.
Νόσον C. 104. E. 49. 6.
Νοσήσειν D. 258.
Νόσιμα C. 136. F. A. 38.
Νόσφι D. 106.
Νοτεῖ E. 55. 2.
Νότιος Del. 211.
Νότος Del. 194.
Νώτῳ C. 68.
Νὺ F. S. E 3.
Νύμφα Del. 215. L. P. 85. F. B. 146. 2.
Νύμφαι D. 51. 170. Del. 49. 83. 84. 85. 109. 256. C. 39.
Νύμφαν D. 198. L. P. 57. C. 86.
Νυμφᾶν L. P. 66.
Νύμφας D. 15. 42.
Νυμφέων J. 35. D. 184.
Νύμφη J 43. D. 192. 198. Del. 79. 323. E. 1. 4. 23. 1.
Νύμφῃ A. 90.
Νυμφῆιον Del. 118.
Νύμφην D. 189. E. 1. 15.
Νύμφης D. 205. E. 26. 6.
Νῦν A. 6. D. 77. 145. Del 9. 112. L. P. 29. 42. 105. 137. C. 103. E. 5. 1. 6. 3. 18. 3. 23. 2. 26. 5. 42. 3. 46. 5. 57. 3.
Νύξ L. P. 82.
Νωθρὸς F. S. M. 44. 2. F. B. 275.
Νωτάμβμος F. B 345.

Ξ.

Ξανθὰ F. B. 106. 2.
Ξανθαὶ L. P. 4.
Ξανθὴν D. 209. E. 6. 3.
Ξανθῇσι A. 86.
Ξάνθοιο Del. 41. 305.
Ξανθῶν Del. 291.
Ξεῖνε E. 2. 4. F. A. 11. F. B. 196.
Ξεινῷ E. 1. 1. 13. 12. 1. 45. 2. F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Ξείνες D. 127.
Ξένε E. 53. 1.
Ξένος E. 62. 1. F. S. A. 8. F. B. 27.
Ξίφος E. 25. 3.
Ξόανον F. B. 105. 1.
Ξύλα F. A. 44. F. B. 289.
Ξύλον C. 41.
Ξυμβάλλει Del. 190.
Ξυναὶ L. P. 112.
Ξυνδείπνια C. 73.
Ξυνῇ D. 36.
Ξυνὸς Del. 171.

O.

Ὀαρισμὸς F. 16. 3. F. B. 118. 2.
Ὄαροι L. P. 66.
Ὀγδοον Del. 255. F. B. 307.

Ὀδακτάσαι Del. 322.
Ὀδεῦει Del. 18.
Ὀδεύετον F. S. M. 57.
Ὀδῖται F. A. 19. 1. F. S. E. 4. F. B. 41. 1.
Ὀδίτης F. S. M. 44. 2. F. B. 275.
Ὀδὸν Del. 184. L. P. 81. E. 8. 1. F. S. M. 86. 2. F. B. 131. 2.
Ὀδόντας D. 220. F. S. M. 31. F. B. 136. 1.
Ὀδόντες C. 114.
Ὀδόντων F. B. 106. 3.
Ὄζαινα F. B. 38. 2.
Ὄζον E. 36. 1.
Ὄζος D. 202.
Ὅθ' F. B. 220.
Ὅθεν D. 197. 198. 203.
Ὅθετ' F. B. 316.
Ὅθι Del. 241. 242.
Ὄθματα F. S. M. 30.
Ὄθρυϊ C 87.
Ὅια A. 2. Del. 11. L. P. 24. C. 90. F. 27. 2. F. B. 11. 2.
Ὅιαν L. P. 27.
Ὅιδα Del. 123. E. 34. 1. 43. 1. 6. F. V. in voce Γενέθλη. F. B. 241.
Ὅιδε E. 5. 11. 15. 1. 33. 6. F. S. A. 2. F. B. 21.
Ὀιδιπόδαο A. 74.
Ὄϊες A. 53.
Ὀϊζυρον A. 24.
Ὅιη F. S. A. 3. F. B. 13.
Ὄικαδε Del. 294.
Ὀικεῖ E. 23. 3.
Ὀικείην F. 27. 3. F. B. 11. 3.
Ὀικεῖοι C. 113.
Ὀικεῖων E. 5. 4.
Ὀικήσουσα D. 173.
Ὀικήσω D. 20.
Ὀικία Del. 282.
Ὀικίον E. 1. 15. F. A. 7. F. B. 198.
Ὀικιστὴρ A. 67.
Ὅικον J. 59. D. 141. C. 114.
Ὅικος E. 21. 4. F. B. 71. 7.
Ὄικου E. 1. 13. F. S. M. 17. 1.
Ὄικους D. 134.
Ὀικτρὸν C. 24.
Ὀικτείρειν F. S. A. 2. F. B. 21.
Ὄικῳ E. 49. 10.
Ὄιμης Del. 9.
Ὄιμους J. 78.
Ὀιμώζειν E. 3. 2.
Ὀινάνθες F. B. 115. 2.
Ὀινεῖ D. 260.
Ὀινηρῆς F. B. 115. 1.
Ὀινιάδαο Del. 102.
Ὅινον C. 70. F. S. M. 76. F. B. 88.
Ὀινοπόται F. 10. 1. F. B. 102. 2.
Ὀινοπότην E. 38. 1.
Ὄινῳ E. 37. 2.
Ὀιόμενος E. 7. 2.
Ὅιον A. 1.
Ὅιος Del. 125.
Ὅιους F. V. in voce Βωνίτης. F. B. 157.
Ὅις F. B. 83.
Ὅισε C. 137.
Ὄισεμεν F. B. 110. 2.
Ὄισετε L. P. 17. 31. 48.
Ὅισθα Del. 225. F. S. M. 3. 1. F. B. 137. 1.
Ὀϊστευτὴν A. 43.
Ὀϊστὸν A. 102.
Ὀϊστὸς C. 27.
Ὀϊστοὺς D. 9. E. 39. 3.
Ὅιτον L. P. 94.
Ὀιωνὸν J. 68.
Ὄκα L. P. 7. 18. 101. C. 32.
Ὀκκόσον C. 31.
Ὄκου F. B. 85.
Ὄκως E. 52. 2.
Ὅλαν C. 35.
Ὄλβιος F. A. 36. 1. F. B. 111. 2.
Ὀλβίσαν L. P. 117.
Ὄλβον J. 96.
Ὄλβος J. 95. D. 131.
Ὄλβου J. 84.
Ὄλεθρον F. 22. 1. F. B. 119. 1.
Ὀλέθρου F. 16. 4.
Ὀλέθρῳ F. B. 118. 2.
Ὄλεσσας L. P. 91.

Ὅλη Del. 72.
Ὁλίγη A. 112.
Ὁλίγην E. 1. 15.
Ὁλίγον E. 28. 1.
Ὁλίγος E. 13. 1.
Ὁλίγῃ E. 52. 3.
Ὁλίγῳ D. 263. F. 18. 2. F. B. 109. 2.
Ὁλίγων L. P. 91.
Ὁλίζοσιν J. 72.
Ὁλιῶῃ F. B. 136. 1.
Ὁλολυγαῖς L. P. 139.
Ὁλολυγὴν Del. 258.
Ὅλον A. 2.
Ὅλοὸν F. S. M. 22. 82. F. B. 249. 292.
Ὅλπιν F. V. in voce Ὅλπις. F. B. 181.
Ὁλύμπῳ C. 59.
Ὁμᾷ F. B. 293.
Ὁμαρτεῖν C. 130.
Ὁμαρτῇ D. 243.
Ὅμβρος Del. 84.
Ὁμαλικες F. 28. 1. F. B. 127. 1.
Ὅμηρον F. 6 1.
Ὁμήρᾳ F. 6. 3.
Ὅμμα L. P. 17. C. 53.
Ὅμματα L. P. 82. 87. 99. F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Ὅμματι E. 22. 5.
Ὁμόδελφον F. V. in voce Ἐινατία. F. B. 168.
Ὁμόθηρον D. 210.
Ὅμοιον F. S. M. 26. F. B. 295.
Ὁμοίως Del. 148.
Ὁμοκλὴν Del. 231.
Ὁμοκλῆς Del. 158.
Ὁμοσοίας C. 135.
Ὁμόσαι F. S. M. 68.
Ὁμόσας F. B. 191.
Ὁμόστοιχος C. 118.
Ὁμῷ Del. 145.
Ὁμώλιον F. B. 185.
Ὅμπας F. B. 123. 1.
Ὅμπτας F. S. M. 53.
Ὅμπνιον F. V. in voce Φαρῶ. F. B. 183.
Ὁμφάλιον J. 45.
Ὁμφαλὸν C. 15.
Ὁμφαλὸς J. 44.
Ὅμως D. 169. L. P. 79.
Ὄνειας E. 52. 6.
Ὀνείδεα Del. 240.
Ὄνειρον E. 34. 2.
Ὄνομα E. 5. 6. 16. 2. 50. 11.
Ὀνομασὶ Del. 224.
Ὀνόμηνε J. 38. F. B. 104. 4.
Ὄνος F. V. in voce Μύκλος. F. B. 180.
Ὀνοσφαγίαι F. 12. F. B. 188.
Ὀνοτὴ Del. 20.
Ὄντε F. S M. 83.
Ὄντως E. 53. 1.
Ὄνων F. 11. F. B. 187.
Ὀξείαισιν D. 21.
Ὀξὺ J. 56.
Ὀξὺν Del. 44. E. 32. 1.
Ὅπα C. 11.
Ὄπα E. 50. 7.
Ὀπάσσω D. 33.
Ὅπῃ F. B. 117. 1.
Ὀπὴ Del. 194.
Ὀπηδεῖ } Del. 19.
Ὄπιθεν }
Ὄπιθεν Del. 77.
Ὀπιθιδόιο D. 151.
Ὅπλα D. 143.
Ὁπλίσας C. 36.
Ὅπλον E. 1. 7.
Ὅπλων E. 22. 3.
Ὁπότε Del. 141.
Ὅπυ } Del. 169.
Ὀπώθεν }
Ὁπώσταν L. P. 113.
Ὁπώτε A. 21. D. 16. 54. Del. 17. 172. F. V. in voce Ἐισπνήλης. F. B. 169.
Ὁπλήεια D. 74.
Ὅπως D. 51. 74. Del. 245. F. 23. 3. F. B. 108. 3.
Ὁράας A. 4.
Ὁρᾷς F. A. 37.
Ὁρῶσταν E. 54. 3.

Ὀρ-

Ὀργάδα F. B. 330.
Ὀργᾶν L. P. 97.
Ὀργὴν D. 124.
Ὀργῆς Del. 221.
Ὀρειγεται Del. 108.
Ὀρείχαλκον L. P. 19.
Ὄρεος D. 99 Del. 141. E. 23. 2.
Ὀρεσιν F. B. 35.
Ὀρεσσι J. 51. L. P. 111.
Ὀρέων D. 188. L. P. 50. 118.
Ὀρθὰ Del. 231.
Ὀρθὸν D. 128.
Ὀρίαι F. B. 35.
Ὄρκος E. 26. 4.
Ὀρμηδόν C. 76.
Ὄρμοι Del. 290.
Ὄρμον Del. 155.
Ὀρνιθας L. P. 123.
Ὀρνιθες Del. 252.
Ὀρόδαμνον F. S. M. 52. F. B. 139. 1
Ὄρος J. 11. 31. D 183. 198. Del. 70. L. P. 40. 41. 72. 74. 90. F. A. 43.
Ὀρόωσα Del. 202.
Ὀρόωσι D. 65.
Ὀρπηξ A. 1.
Ὀρτυγίη A. 59.
Ὀρχήσασθαι F. B. 43.
Ὅς F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 2. 143. 1.
Ὅσα A. 106 F 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37 2.
Ὅσαις Del. 68. L. P. 138.
Ὅση Del 72.
Ὁσμούλιον F. B. 38. 2.
Ὅσον J. 64 D 255 C. 31. E 49. 9. F. V. in voce Βλάμως F. B 240.
Ὅσπες E. 22. 5.
Ὅσσα D 31. L. P. 97. C. 69. E. 6. 2. F B. 101. 102. 106. 3. 5.
Ὅσσαι L. P. 1.
Ὁσσάκι Del. 254.
Ὁσσάκις E. 2. 2.
Ὅσσης Del. 137.
Ὁσσείοισιν D. 52.
Ὅσσον A. 37. 42. C. 31.
Ὅσσων D 257.
Ὁσσέα D. 244 C. 94. E. 32. 3.
Ὄσσις E. 32. 1. F. V. in voce Λογχάδες. 1. F. B 132.
Ὀσλίγσιν F. S. A. 5. F. B. 12.
Ὅσταν F. S. M. 74.
Ὅστε J. 21. D. 19. 21 29. 66 78 92. 141. 150. 192. 195. 203. 227. 230. Del. 84. 85. 100. 207. 229. 234. 296 309. L. P. 67 C 9. 112. 114. E. 19. 3. F. A. 8 F. S M. 4 2. F. B. 71. 6. 110. 2.
Ὅτι D 234. Del. 5. C. 41. E. 13. 2. 43. 6. 51. 3 F. S. M. 3. 2 33. 1. 38. 1. F. B. 67. 3. 106. 1. 137. 2.
Ὅτις C. 47.
Ὁτλήσαντες F. S. M. 37. F. B. 274.
Ὅτοι D 24.
Ὁτοιτάχιστον Del 319.
Ὅτου δ' ἄλλ' F. A. 14. F. B. 92.
Ὄυασι D 63.
Ὄυασιν J. 53.
Ὄυατα A. 105. Del. 230. E. 26. 4.
Ὄυατόεις 320.
Ὄυατος F. B. 301.
Οὐδας Del. 51. 306.
Οὐδὲ E. 62 3 F. B. 71. 1. 4. 218. 248.
Οὐδεὶς F. B 135. 2. 302. 2.
Οὐδὲν J. 79. Del. 244. E. 15. 3. 24. 3. F. B. 106. 5. 232.
Οὐδενὶ E 28. 2.
Οὐδλος Del 264.
Οὐδεποτε D. 65. Del. 233. 237.
Οὐκέτι A. 7. Del. 53. 180.
Οὖλα J 52. D. 247.
Οὖλον F. A. 41. 2.
Οὖλος Del. 302. E. 5. 5.
Οὐλύμποιο Del. 220.
Οὐλύμπῳ J. 62. D. 117.
Οὐμὸν E. 34. 2.
Οὐμὸς E. 32. 4. 33. 5.
Οὕνεκα A. 97. D. 45. 236. Del. 57. 247.

247. F. V. in voce Κοάλεμος. F. B. 306.
Ὄυνεκεν Del. 53. F. S. A. 2. F. B. 21.
Ὀυνιαυτὸς F. A. 22. 1. F. B. 87. 1.
Ὄυνομα A. 70. D. 48. Del. 36. L. P. 42. E. 8. 3. 18. 4. 19. 4. 27. 1. F. 5. F. S. M. 89. F. B. 112. 1. 163. 184.
Ὄυπι D. 204. 240.
Ὄυπις Del. 292.
Ὄυποκα L. P. 59.
Ὄυποτε A. 11. 36. D. 180. Del. 295.
Ουπω J. 18. A. 88. Del. 39. 49. 90. C. 25. F. B. 105.
Ὀυρανίδῃσι J. 3.
Ὀυράνιε J. 55. E. 56. 3.
Ὀυρανόθεν Del. 38.
Ὀυρανὸν J. 59.
Ὀυρανῷ F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Ὄυρεα D. 18. 155. 191. 235. Del. 30. 138. 287.
Ὄυρεος Del. 126. F. B. 215.
Ὄυρεσι J. 6.
Ὄυρεσιν D. 3. 20. Del. 119. E. 33. 1.
Ὀυρῆας C. 108.
Ὄυσαν E. 54. 2.
Ὄυτι E. 13. 2. F. B. 110. 1.
Ὄυτις L. P. 134.
Ὄυτοι L. P. 98.
Ὄυτος A. 10. E. 14. 5. 46. 6.
Ὄυτω A. 71. Del. 240. 318. E. 1. 16. F. S. M. 90.
Ὄυτως E. 1. 1. 41. 4. F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Ὀυχ' F. S. M. 72. 1. F. B. 134. 1. 236. 242. 287.
Ὀυχὶ E. 31. 3.
Ὀφειλόμενον L. P. 106. E. 17. 4.
Ὀφειλόμενος Del. 165.
Ὀφείλω F. A. 4. F. B. 193.
Ὄφελες F. B. 43.
Ὀφέλλετε F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Ὀφέλσιμα A. 94.
Ὀφθαλμοῖς E. 15. 2.
Ὀφθαλμοῖσι C. 103.
Ὀφθαλμὸν A. 52.
Ὀφθαλμὼς L. P. 80.
Ὄφιν E. 25. 3.
Ὄφιος F. B. 104. 2.
Ὄφις A. 101. Del. 91.
Ὄφρα D. 109. 167. E. 5. 7.
Ὀφρὺν D. 52.
Ὀφρύσιν F. 9. 1. F. S. M. 7. 1. F. B. 37. 1.
Ὄχθῃς D. 100.
Ὄχναι C. 28.
Ὄχος D. 113.
Ὄψεαι L. P. 89.
Ὄψεται D. 249.
Ὀψιγόνοι Del. 174.
Ὀψόμεθα A. 11.
Ὀψομένη Del. 198.

Π.

Παγαῖς L. P. 10.
Παγγαίου Del. 134.
Παγχαῖον F. B. 86. 2.
Παγχύτα L. P. 11.
Πάγος D. 109. Del. 272.
Παγχρύσεον L. P. 31.
Πάγχυ D. 215.
Πάθῃς Del. 151.
Παῖ E. 49. 8.
Παίγνια Del. 324.
Παίγνιον E. 5. 8.
Παῖδα Del. 264. L. P. 109. 118. E. 1. 2. 7. 3. 14. 2. 18. 2. 20. 1. 22. 2. 47. 5. F. B. 154.
Παιδάριον E. 49. 8.
Παιδαρίων E. 52. 5.
Παῖδας A. 13. 16. D. 14. 43. Del. 56. E. 22. 5.
Παῖδες Del. 298. L. P. 34. 57. E. 1. 10.
Παίδεσσιν Del. 309.
Παιδεύοιο J. 34.

Παιδ

Παιδὶ D. 67. C. 79. E. 60. 4. F. A. 46. F. B. 210.
Παιδνὸς J. 57.
Παιδὸς Del. 71 L. P. 82. 87. 92. E. 57. 3. 59. 3. F. S. M. 27. F. B. 291.
Παιδοφιλεῖν F. 19. 2. F. B. 107. 2.
Παίδων D. 236. L. P. 99. E. 1. 14. 43. 3.
Παίζειν E. 17. 1.
Παιῆον A. 21. 97. 103.
Παίπαλα D. 194.
Παῖς D. 5. 26. Del. 253. C. 5. 57. E. 31. 3. 46. 6. 61. 1. F. 16. 1. F. B. 118. 1.
Πακῆωλὸν Del. 250.
Πάλαι F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2. 93. 2. 144. 1.
Παλαιὸν Del. 37. 198.
Παλαιότατον J. 40.
Παλαιότερον L. P. 8. F. B. 163.
Παλαιότερος E. 5. 1.
Παλαισείταν F. S. M. 68. F. B. 191.
Πάλης F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Πάλι E. 11. 2.
Παλιμπετὲς D. 256. 294.
Πάλιν D. 87. Del. 320. L. P. 89. 97. E. 30. 1. 42. 1. 43. 3. 57. 1. F. B. 96.
Παλινάγρετον L. P. 103.
Παλιῤῥόιῃ Del. 193.
Πάλλαδα L. P. 53.
Παλλάδι L. P. 15.
Παλλάδος L. P. 1.
Παλλὰς F. V. in voce Διάκλεω. F. B. 64. 220.
Παλλατίδες L. P. 42.
Πάλοι J. 66.
Πάλον J. 61.
Πάμπαν J. 60. 89.
Παμφίλεν E. 53. 3.
Πᾶν E. 1. 8. F. B. 137. 2.
Πᾶνα E. 40. 4. 46. 1.
Πανακῆ E. 49. 4.
Πανάκειαν A. 40.
Πανακὴς F. S. M. 14. 1.
Πάνακρα J. 51.
Πανακρίδος J. 50.
Πανάληθες E. 19. 5.
Παναπηρέας C. 126.
Παναρκέος F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Πανήμερος Del. 261. C. 88.
Πανήμῳ E. 48. 1.
Πανίκα C. 7.
Πανὸς D. 88.
Πανυπέρτατε J. 91.
Πανυσάτιον L. P. 54.
Πάντα J. 8. 75. A. 41. D. 18. Del. 142. 190. 219. 260. L. P. 7. 12. 97. 133. C. 89. 91. 134. 136. E. 30. 4. 33. 1. 45. 4. F. A. 32. 38. F. S. M. 15. 4. F. B. 106. 3. 145. 4. 323.
Πάντας L. P. 116. C. 34. 35.
Πάντες D. 139. 148. 169. F. A. 7. 19. 1. F. S. E. 4. F. B. 41. 1. 91.
Πάντῃ A. 70.
Παντὶ A. 9.
Παντὸς A. 110. E. 34. 3.
Πάντων E. 49. 4. F. S. M. 14. 1.
Πάξω C. 54.
Πᾶρ F. 21. 2. F. B. 82. 1. 103. 3. 122. 1. 129. 230.
Παρᾷ J. 1. D. 163. 181. 253. Del. 44. 65. 182. 206. 230. L. P. 24. E. 5. 5. 22. 1. 34. 4 37. 1. 48. 3. F. 20. 2. 24. 1. F. V. in vocibus Ἅιρα & Ὅλτις. F. S. M. 12. 1. 55. 2. 72. 2. F. B. 104. 2. 129. 1. 181. 203.
Πάρᾳ D. 160. L. P. 33.
Παρακέκλιται Del. 72.
Παραχρῆμ' F. B. 106. 3.
Παραψύχοισα C. 46.
Παρειαῖς A. 37.
Παρειὴν Del. 80.
Παρεισδὺς E. 46. 5.
Παρέλθε E. 3. 1. 2.
Παρέλθοι D. 250.

Παρενάσατο F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Παρίξεθαι E. 58. 4.
Παρεχόμεθα E. 18. 4.
Παρεχορμῆν Del. 224.
Πάρισι F. B. 106. 6.
Παρεφάινετο D. 214.
Παρῆκας J. 72.
Παρήλυθε Del. 317.
Παρθενίη D. 110.
Παρθενιην D. 6. E. 58. 4.
Παρθενίης Del. 49.
Παρθενικαὶ Del. 298. L. P. 34. C. 119.
Παρθενικὴ E. 21. 2.
Παρθένιον Del. 71.
Παρθενὶς F. A. 48. F. B. 213.
Παρθένον D. 264.
Πάρθετο A. 76.
Παρίζεις D. 169.
Παρῖτε L. P. 90.
Παρνησὸν Del. 93.
Πάροιθε D. 144. F. B. 112. 1.
Πάροιθεν Del. 153.
Πάρος E. 5. 9.
Παρσατίης D. 91.
Παρτέταται E. 33. 6.
Παρῥαλίη D. 238.
Παῤῥασίη J. 10.
Παῤῥασίοιο D. 99.
Πάρῳ F. V. in voce Βεῦδος. F. B. 155.
Παρωκίσατο E. 25. 4.
Πᾶς E. 47. 4.
Πᾶσα Del 139. C. 74. E. 21. 6.
Πᾶσαι A. 53 D. 105. Del. 223. 279. L. P. 1.
Πάσαις E. 17. 4.
Πάσαιτο C. 69.
Πάσας D. 14. 43. Del. 32.
Πάσης E. 33. 2.
Πάσῃσιν Del. 157. F. A. 27. F. B. 26.
Πᾶσι J. 85. D. 52.
Πᾶσιν E. 55. 3. F. 8. 2.
Πασιφάης Del. 311.
Παταιμεθα C. 128.
Παστυδὶη Del 159.
Πατάγῳ L. P. 44.
Πατεῦσιν Del. 227.
Πάτῃς J. 7. 43 94. D. 8. Del. 113
Πατεῦμες C 125.
Πατὴς D. 28, 32. E. 15. 4. 20. 1.
Πατῆσαι C. 21.
Πατεῖ Del. 109.
Πατελδος E. 21. 3. 27. 2. F. B. 112. 2.
Πατρὸς D. 4. 26. 118. 168. Del. 77. 170. E. 11. 3. 16. 2. 21. 5.
Πατρωΐα L. P. 133.
Πατρωΐον A. 71.
Παύεο C. 49.
Παύρων F. A. 36. 1. F. B. 111. 2.
Παυσανίη E. 11. 4.
Παύσατο D. 160.
Παύσεται Del. 229.
Πάχεις L. P. 5.
Πάχνη D. 125.
Πεδία Del. 178.
Πέδιλα A. 34. F. B. 313.
Πεδίον Del. 138. 289 F. B 296.
Πέδον J. 45. Del. 62. 227.
Πέδῳ A. 38.
Πεζὸν E. 25. 4.
Πεζὸς J. 26.
Πεθησαο D. 119.
Πεισομένη F. B. 174.
Πελάγεσσι Del. 36. 168. 192. E. 5. 3
Πελαργικὸν F. A. 24. F. B. 283.
Πελασγὲ L. P. 51.
Πελασγιάδες L P. 4.
Πελασγοὶ Del. 284. C. 26.
Πελασγῶν E. 41. 1.
Πελάσσῃ A. 88.
Πέλει L. P. 99.
Πέλειν C. 53.
Πελέκεσσι C. 36.
Πέλεκυν C. 54.
Πελλαίῃ E. 14. 6.
Πελοπήϊς Del. 72.

Πέλωρα D. 51.
Πέλωρον D. 84.
Πέμπεν D. 45.
Πέμπον C. 73.
Πέμπονται Del. 279.
Πέμπουσι Del. 315. F. B. 215.
Πέμπω F. S. M. 9. 2.
Πεμφίγων F. S. M. 5.
Πενθερη D. 149.
Πένοντο C. 70.
Πέντε D. 105. F. B. 239.
Πέξηται L. P. 32.
Πεπαλαγμένα L. P. 7.
Πεπάλακτο Del. 78.
Πεπίθοιεν J. 65.
Πεπληγότες J. 53.
Πέπλοισιν D. 202.
Πέπλων L. P. 70.
Πεπνυμένος L. P. 129.
Πεποίησαι Del. 115.
Πεπρωμένον Del. 128.
Πέρα Del. 204.
Περάτη Del. 169.
Περγη D. 187.
Περὶ J. 52. 86. D. 49. 153. 158. 240. 248. 267. Del. 81. 181. 251. 300. 312. L. P. 58. E. 11. 2. 24. 4. 59. 3. F. V. in voce Ἅλωα. F. S. M. 30. 75.
Περιβόσκεται A. 84.
Περιδέξιος F. B. 203.
Περιδινήεντ' F. B. 147.
Περιηγέας Del. 198.
Περιηγεος A. 59.
Περικαίεο Del. 201.
Περιλαβοῖσα L. P. 93.
Περιναίετε Del 267.
Πέριξ A. 63.
Περιπηχύναντες F. B. 344.
Περίπλεκε E. 46. 3.
Περιπλέξασθε Del. 110.
Περίπλοον F. S. M. 48. F. B. 278.
Περισκεπέεσσιν Del. 23.
Περισκεπὲς J. 11.
Περίσκεπτον E. 5. 8.
Περισσὰ Del. 132.
Περισσότερον L. P. 122.
Περιστείχοντος F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Περιστέφει Del. 93.
Περιτροχόωσιν Del. 28.
Περίφευγε E. 48. 1.
Περίφοιτον E. 30. 3.
Περιφρίκασιν F. B. 52. 1.
Περκάζων L. P. 76.
Πέρκας F. 9. 2. F. B. 37. 2. F. S. M. 7. 2.
Περόνας L. P. 70.
Περόωσι F. B. 131. 2.
Πέρσαι F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 153.
Περσαῖος F. S. M. 52.
Περσέπτολι L. P. 43.
Περσῆος F. B. 139. 1.
Περσίδι F. A. 1.
Πέσε J. 44.
Πέσοιεν Del. 25.
Πεσοῦσα E. 7. 3.
Πεσούσας F. A. 30. 1.
Πέσωσιν A. 41.
Πετεηνῶν Del. 252.
Πέτεσθαι Del. 115.
Πέτονται L. P. 123.
Πέτραις L. P. 42.
Πέτρῃ F. B. 66. 1.
Πέτρος A. 22.
Πέτρου F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Πεύκην D. 116.
Πεφάτισθαι J. 39.
Πεφιλήσεται Del. 270.
Πεφρίκασι F. 26. 1.
Πηδάλιον D. 229.
Πηγάων D. 171.
Πηγῆς A. 88.
Πηγὺς D 90.
Πήλασθαι J. 64.
Πηλεὺς F. B. 136. 2.
Πήλιον Del. 118.
Πηλογόνων J. 3.
Πηλὸς F. A. 22. 4. F. B. 87. 3.
Πηλοῦ F. A. 47. 2. F. B. 133. 2.
Πηνειὲ Del. 112.

Πηνειὸς Del. 105. 121. 148.
Πηνειὸν Del. 128.
Πῆξε A. 62.
Πήρα F. B. 360.
Πήχεις Del. 107.
Πῆχυν J. 30.
Πίδακος A. 112.
Πιεῖν C. 8.
Πίες C. 12.
Πικρὸν E. 34. 3.
Πίλημα F. 2. 2. F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Πίμπλαται F. B. 360.
Πίμπλειαν Del. 7.
Πίνδοιο Del. 139.
Πίνδον C. 83.
Πίνοντες F. S. M. 77. F. B. 88.
Πίνεσι J. 41.
Πινύσκει D. 152.
Πίνω E. 30. 4.
Πίον D. 148. F. A. 39. F. B. 201.
Πίονα J. 48. Del. 179.
Πίονες Del. 267.
Πίονος F. V. in voce Βλωμός. F. B. 240.
Πιπράσκεσιν F. S. M. 17. F. B. 85.
Πίπλει F. B. 71. 5.
Πίπλοντες Del. 146.
Πίπλεσι A. 79.
Πιστεύω E. 60. 4.
Πίτυρας D. 105.
Πιτάνη, Πιτάνης } D. 172.
Πίτλακον E. 1. 1.
Πίτυν F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Πιτυλὴν F. S. E. 1. F. B. 50. 1.
Πίτυς D. 201. C. 28.
Πλαγέσα C. 40.
Πλαγκλὴ Del. 273.
Πλάγκων C. 92.
Πλαζομένας D. 235.
Πλαζομένη Del. 192.
Πλάσας F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2.
Πλάτωνος E. 24. 3.
Πλέα C. 127.
Πλείονες E. 4. 2.
Πλειοτέρη F. B. 331.
Πλεῖσα Del. 176.
Πλειστοῖο Del. 92.
Πλεῖστον J. 64. D. 183.
Πλειῶνι J. 89.
Πλέον A. 50. 96.
Πλέστι F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94. 4.
Πληγῇσι E. 1. 9.
Πληγῇσιν Del. 321.
Πλήθοντα F. V. in voce Δόναξ.
Πλήθοντι Del. 207.
Πλημμυρὲ Del. 263.
Πλὴν D. 132. E. 43. 2.
Πλῆξεν J. 31.
Πλησίον E. 1. 12.
Πλήσεσι Del. 306.
Πλησωσιν D. 243.
Πλόκαμον L. P. 32.
Πλόκαμος E. 52. 6.
Πλόον Del. 319.
Πλόος Del. 290.
Πλεῖστον E. 59. 2.
Πλέτῳ E. 1. 4.
Πλέτων E. 14. 4.
Πνείοντος A. 82.
Πνέον E. 43. 1.
Πνεῦμα E. 45. 2. 50. 6.
Πνεύσης E. 9. 3.
Πόδα E. 22. 1.
Πόδας Del. 103. L. P. 127. C. 126. E. 37. 1.
Πόδες Del. 114. 192. C. 10.
Πόδεσιν D. 246.
Ποδὶ A. 3. 107. Del. 306.
Ποδορῥώην D. 215.
Ποδὸς D. 151.
Ποδῶν Del. 54.
Ποθέει F. B. 302. 2.
Ποθέεσιν F. S. M. 83.
Ποθὶ J. 38.
Ποῖ Del. 117.
Ποίας D. 185. F. B. 182.
Ποίη D. 184.
Ποίῃ Del. 29.

Ποίημα E. 30. 1.
Ποίης D. 116.
Ποιήσατο D. 226.
Ποιησεῖς C. 65.
Ποίησιν F. S. M. 9. 2.
Ποιητῇ E. 9. 1.
Ποικίλαι A. 82.
Ποιμένες E. 23. 4.
Ποιμενικὸν F. 2. 3. F. B. 125. 1.
Ποίμνια C. 87.
Ποῖον D. 183.
Ποῖος E. 36. 2.
Ποίων L. P. 124.
Πόκα L. P. 5. 57.
Πόλας F. B. 104. 4.
Πολέας D. 42.
Πολέες Del. 28.
Πόλει A. 94.
Πολεμήϊον C. 110.
Πολέμοιο F. A. 33. F. B. 231.
Πολέμῳ D. 237.
Πόλεσιν D. 20.
Πόληες Del. 100. 178. 279.
Πόληϊ A. 77.
Πολιαῖς C. 97.
Πόλιας A. 55. D. 36.
Πολίεσσι A. 56.
Πολίεσσιν Del. 68. C. 19.
Πολίην A. 14.
Πόλιν A. 65. D. 18. 122. L. P. 141. C. 35. 135 F. 19. 3.
Πόλιος C. 129.
Πολιὸς E. 22. 6.
Πολιοῦχον L. P. 53.
Πόλις D. 184. C. 43. E. 16 3.
Πολίχνης Del. 41.
Πολίων D. 187. F. S. A. 2. F. B. 21.
Πολλὰ J. 24. A. 108. D. 123. Del. 153. 187. 266. L. P. 68. 74. 120. 125. E. 3. 2. F. 21. 2. F. B. 120. 2.
Πολλάκι Del. 119. L. P. 22. C. 96. E. 46 3. F. 21. 2. F. A. 39. F. S. M. 78 F. B. 120. 2. 150. 201.
Πολλάκις Del. 41. L. P. 65 F. V. in voce Αλίαρτος. F. B. 148.
Πολλὰς J. 22. 23. D. 27. 36. L. P. 92. 132.
Πολλῇ D. 138.
Πολλὴν Del. 14. E. 20. 2.
Πολλοὶ A. 69. 70. 78. F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Πολλὸν J. 27. A. 109. Del. 77. 158.
Πολλὸς E. 30. 2.
Πολλῶν E. 42. 4.
Πολὺ Del. 218. 285. L. P. 9. E. 14. 3. F. V. in voce Θαλῆς.
Πολύδωμε Del. 266. 316.
Πολυδευκὲς F. B. 71. 4.
Πολύθεσε C. 48.
Πολυκτέανον A. 35.
Πολύκλιτε A. 80. Del. 316.
Πολύμυθον E. 17. 1.
Πολυξὼ C. 78.
Πολύπλοκε D. 225. Del. 266.
Πολὺς F. B. 115. 1. 2.
Πολύσειον J. 26.
Πολύτροφε C. 2. 120.
Πολύφημος E. 49. 1.
Πολυχρόνιον D. 132. L. P. 128.
Πολυχρονιώτατον Del. 282.
Πολύχρυσος A. 34.
Πολυωνυμίην D. 7.
Πονεῖτο D. 158.
Πονηρὰ C. 66. E. 49. 5.
Πονηρὸν E. 28. 3.
Πόνον F. S. M. 37. F. B. 274.
Πόνος E. 6. 1. 13. 1.
Πόντοιο Del. 225.
Πόντον D. 195. Del. 248.
Πόντος A. 18. 106.
Πόντῳ Del. 53.
Πορέσσιν F. S. M. 86. 2.
Πορθμῆϊον F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Πόρον Del. 45.
Πόρε F B. 104. 1.
Ποσειδάωνα C. 98.
Ποσειδάωνι D. 50. Del. 271.
Ποσειδάωνον Del. 101.
Ποσειδῶν F. B. 285.

Πόσιν E. 16. 4.
Πόσσα L. P. 107. 108.
Ποσσάκι D. 119.
Ποσσὶν J. 27. E. 5. 6.
Ποτ' E. 56. 4.
Ποταμοῖο A 108. D. 107.
Ποταμοῖσιν Del. 131.
Ποταμὸς D. 44. E. 46. 4.
Ποταμοῦ Del. 109. 256.
Ποταμῷ L. P. 64.
Ποταμῶν J. 19. L. P. 46 C. 14.
Πότε D. 161. 190. 206. Del. 1. 171. 308. L. P. 70. E. 6. 1. 22. 3. 42. 1. 55. 2. F. A. 22. 1. F. B. 47. 1. 71. 5.
Ποτέρην E. 6.
Πότεροι J. 7.
Ποτὶ D. 103. Del. 210. 235. L. P. 77. C. 39. 130. 134. E. 55. 1. F. B. 114. 2.
Ποτιδέγμενος D. 147.
Ποτίστρην D. 50.
Πότμον Del. 88.
Πότνια J. 28. D. 136. 210. 225. 259. Del. 123. 226. 312. L. P. 55. 86. C. 10. 50. E. 35. 2.
Πότνιαν C. 60.
Ποτὸν D. 167.
Ποῦ A. 3. D. 113. 116. E. 2. 3. 18. 3. 32. 2. 43. 6. F. A. 17. F. B. 44.
Πουλὺ J. 31. 38. A. 70. D. 55. 163. L. P. 58. F. 20. 1. F. A. 12. 2. F. B. 103. 1. 121. 2.
Πουλυμέδιμνε C. 2. 120.
Πουλυμέλαθρε D. 225.
Πουλὺς Del. 13.
Πρᾶξιν F. B. 194.
Πρᾶτα C. 20. 40.
Πράτιστον L. P. 9.
Πρέμνον Del. 210. 322.
Πρέμνῳ D. 239.
Πρεσβυτάτη J. 35.
Πρηόνος D. 196.
Πρηόσιν D. 52.
Πρήσσοντι E. 9. 1.
Πριεῖα F. S. M. 86. 1. F. B. 131. 1.
Πρὶν D. 144. Del. 321. L. P. 6. 114. E. 30. 5. F. 20. 4. F. B. 103. 5.
Πρὸ J. 86. D. 147. E. 58. 1. F. S. M. 1. 1. 6. 1. F. B. 86. 1.
Προβέβηκε E. 1. 5.
Προγένοντο D. 178.
Πρόγενοι E. 7. 4.
Προέχουσα F. 2. 1. F. B. 125. 1.
Προθέλυμνα Del. 134.
Προθύρῳ E. 25. 2.
Προίκιον F. A. 30. 2.
Προῖτος D. 233.
Πρόκας D. 154. L. P. 92.
Πρόκειται D. 258.
Πρόκες D. 155.
Προμήθειος F. A. 22. 4. F. B. 87. 3.
Προμηθεὺς F. A. 47. 1. F. B. 133.
Προμολῇσι D. 142.
Προναίην F. S. M. 33. F. B. 220.
Προπάροιθε E 27. 1.
Προπάροιθεν F. V. in voce Πόα. F. B. 1. 182.
Προπέτειαν E. 44. 2.
Προπινομένην F. S. M. 9. 1.
Προποθεῖσα E. 38. 2.
Πρόποσιν F. S. M. 9 1.
Πρὸς Del. 280. E. 34. 2. 49. 7. 56. 3. F. V. in voce Ἄλες.
Προσέδραμεν Del. 216.
Προσέειπε D. 5.
Προσελέξατο D. 80.
Προσέλεξεν L. P. 96.
Προσενήξαο Del. 47.
Προσεπηχύναντο J. 46.
Προσέφασεν L. P. 79.
Προσηύδα Del. 239.
Προστασίη E. 42. 4.
Πρόσω Del. 95.
Προτερηγενέες J. 58.
Προτέρης A. 95.
Προτέρω D. 72.
Προτόνων E. 5. 4.
Προὔχουσα Del. 218.
Προχανὰ C. 74.

Προ-

Προχάνησιν F. A. 27. F. B. 26.
Πρύλιν J. 52. D. 240.
Πρυμνόθεν Del. 35.
Πρυτανήϊα C. 129.
Πρώϊον L. P. 27.
Πρῶκας F. A. 30. 1.
Πρῶκες A. 41.
Πρῶν F. B. 84.
Πρῶτα A. 58. 64. D. 241.
Πρωτάγριον D. 104.
Πρῶταγ D. 212. Del. 291.
Πρῶτη Del. 6.
Πρώτηϲι Del. 16.
Πρώτιϲα Del. 30. 285.
Πρωτίϲη J. 36.
Πρώτιϲον A. 72. 98.
Πρωτόθρονε D. 228.
Πρῶτοι Del. 283.
Πρώτοιϲι F. S. M. 15. 3. F. B. 145. 3.
Πρῶτον D. 120. Del. 298. E. 5. 2.
Πρῶτος F. 22. 1. F. B. 119. 1.
Πρώτῳ F. S. M. 9. 3.
Πτελέαγ C. 28.
Πτελέην D. 120.
Πτέρα E. 49. 8.
Πτέρνη F. A. 6.
Πτερὸν Del. 234.
Πτέρυγες L. P. 124.
Πτηνὸν F. A. 22. 1. F. B. 87. 1.
Πτοιηθεὶϲ D. 191.
Πτολεμαΐδος E. 11. 3.
Πτολεμαῖε Del. 188.
Πτολιάρχηϲ J. 73.
Πτολίεθρα J. 81. D. 33. 34.
Πτολίεθρον J. 39.
Πτολίεϲϲιν J. 82.
Πτόλιν D. 261.
Πτολίων F. B. 110. 2.
Πτύωμεϲ C. 6.
Πτωχῷ F. B. 360.
Πυθάγορας F. 17. 1. F. B. 128. 2.
Πύθηγ E. 11. 1.
Πυθοίμην F. S. M. 32. F. B. 219.
Πυθὼ A. 100.
Πυθῶνα D. 250.
Πυθῶνι A. 35. Del. 90.
Πυκινὴν A. 89.
Πυλαίγ E. 41. 1.
Πυλάων A. 6.
Πυλέων D. 147.
Πῦρ A. 83. E. 46. 2.
Πυρώγρης Del. 144.
Πύργοιϲι Del. 23.
Πύργον D. 33.
Πυρὶ Del. 141. 186. 201. E. 21. 3. 26. 7. 44. 4. F. 22. 2. F. B. 119. 2.
Πυρίκμητοι Del. 145.
Πυρίπνοον F. B. 346.
Πυρόεντες F. B. 47. 2.
Πύϲε F. B. 313.
Πῶϲ J. 4. C. 10. E. 9. 4. 11. 2. 59. 4.

P.

Ῥάδδῳ F. A. 10. 1. F. S. M. 21. F. B. 138. 1.
Ῥαδάμιγγας L. P. 11.
Ῥαιϲῆρας D. 59.
Ῥαμνεϲίδι D. 232.
Ῥάμφει F. B. 204.
Ῥία A. 31. D. 250.
Ῥίεθρα Del. 135.
Ῥεεθρῳ Del. 207.
Ῥίει F. S. A. 5. F. B. 12.
Ῥίζειν E. 5. 12.
Ῥιζοῖϲι D. 200.
Ῥιζων F. B. 316.
Ῥίη J. 21.
Ῥεῖα A. 50. D. 140. Del. 126.
Ῥείη J. 10. 28.
Ῥείης J. 13.
Ῥίξαγ F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Ῥίξας F. B. 174.
Ῥίξειαν D. 156.
Ῥίξον Del. 203.
Ῥίξω Del. 245.
Ῥίξων E. 28. 2.
Ῥοίϲα L. P. 71.
Ῥέοντος Del. 45.

Ῥήγιον F.S.M. 59. F.B. 202.
Ῥῆσις E. 29. 4.
Ῥηστόμβυον Del. 322.
Ῥίζας Del. 54.
Ῥιζᾶχε F. B. 285.
Ῥίκνον F.S.M. 42. F.B. 49. 1.
Ῥιπαίᾳ F.B. 215.
Ῥιπῆς Del. 25.
Ῥοάων Del. 129.
Ῥόδα E. 44. 3.
Ῥοδίᾳ E 53. 2.
Ῥόδον L.P 28.
Ῥόδων E. 53. 3.
Ῥοῖκον D. 221.
Ῥόον J. 16. Del. 133. 159. 206. L. P. 77. F.V. in voce Δόναξ.
Ῥυηφενίην J. 84.
Ῥυσεῦνται L. P. 112.
Ῥυσμῷ E. 45. 5.
Ῥώσονται Del. 175.

Σ.

Σὰ Del. 219.
Σακέεσιν D. 241.
Σάκει D. 53.
Σάκεος Del. 147.
Σακέσπαλον J. 71.
Σακέων L. P. 44.
Σᾶμα E. 18. 4.
Σάμερον L P. 45. 47.
Σαμίᾳ E. 6. 1. 52. 4.
Σαμίων E. 17. 1.
Σαμόθρᾳξι E. 51. 3.
Σάμος Del. 49.
Σάνις F.B. 105. 2.
Σαοῖ Del. 22.
Σάᾳ E. 35. 2.
Σάρδαπι E. 39. 3.
Σάρδιας D 246.
Σαρδὼ Del. 21.
Σάρον Del. 225.
Σαρωνίδας J. 22.
Σαρωνικῇ Del. 42.
Σᾶς Del. 123.
Σαυτὸν E. 1. 12. 16.
Σαφῶς E. 30. 6.
Σάω L. P. 142. C. 135.
Σάων E. 10. 1.
Σαωτῆρων Del. 166.
Σὲ J. 6. 7. 10. 15. 33. 43 46. 47. 66. A. 103. F.B. 315.
Σέβας F. B. 299.
Σεβίζομαι Del. 247.
Σέθεν D. 172.
Σεῖο J. 8. A. 80. Del. 119. 129. 227.
Σειομένην Del. 82.
Σείονται Del. 142.
Σειλήνη E. 40. 2.
Σεληναίης E. 5. 2.
Σέο J. 54. D. 139. Del. 321.
Σεῦ C. 100.
Σεύατο C. 34.
Σὴ J. 67. Del. 219.
Σῆμα D 131. E. 22. 1. 37. 1.
Σημήϊα D. 219.
Σημῆναι D. 97.
Σήμερον Del. 116.
Σίδδης L. P. 28.
Σίδηρον D. 60.
Σιδήρᾳ F. B. 305.
Σιδώνιος F.S M. 40. F. B. 217.
Σικανῶν D. 57.
Σικελᾶς F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Σικελὴ F.S. M. 66. F. B. 146. 3.
Σικχαίνω E. 30. 4.
Σιμὸς E. 52. 1.
Σιμοῦντος L. P. 19.
Σίνιν A. 92.
Σίτην F.S. M. 84.
Σίτῃν F. B. 173.
Σιωπαλὴν Del. 302.
Σιωπηλὴν A. 12.
Σκαιοῖο F. V. in voce Ὅλπις. F. B. 181.
Σκαιρύσαις D. 100.
Σκέλμιον F.B. 105. 1.
Σκέρζολα F. A. 18. F. B. 281.
Σκήπτρῳ J. 31.
Σκίτωνα E. 1. 7.
Σκληρὸ E. 9. 5.
Σκολιῆς J. 83.

Σκολιᾷ Del. 311.
Σκολίνς F. V. in voce Ἐμπελάτειρα.
Σκοπάδας F. B. 71. 7.
Σκοπιὴν Del. 59. 126.
Σκοπὸς Del. 66.
Σκοτίη F. 3. 3. F. B. 108. 3.
Σκοτίες F. B. 170.
Σκότ@ E. 4. 1. 14. 3.
Σκυθίην δὲ D. 256.
Σκυθίης D. 174.
Σκύλακας D. 187.
Σκύλλα F. S. M. 89. F. B. 184.
Σκῦλον F S. M. 35. F. B. 142. 1.
Σκύμνε F. S. A. 7.
Σμαραμένα L. P. 32.
Σμικρῷ / Σμικροῖς } F. 1.
Σμικρῶν E. 28. 1.
Σμύρνης E. 5. 12.
Σόγχος F. B. 63.
Σοὶ F. S. M. 9. 3. F. B. 162. 229.
Σολεὺς E. 29. 3.
Σόλων F. B. 89.
Σὸν F. S. M. 9. 5. 87.
Σόνιον Del. 47.
Σῶτε L. P. 4.
Σοφίαι E. 49. 4. F. S. M. 14. 2.
Σοφίαν E. 8. 4.
Σοφίην F. A. 1.
Σοφὸς F. A. 53. 2. F. B. 70. 2.
Σοφῶν E. 50. 4.
Σπαρνὸν D. 19.
Σπάρτα F. V. in voce Γαιοδότας. F. B. 158.
Σπάρτη A. 72.
Σπάρτης A. 74.
Σπείρωσε J. 33. Del. 6.
Σπένδω F. B. 83.
Σπε@ Del. 65.
Σπέρμηνεν F. A. 50.
Σπερχομένη Del. 60. 158.
Σπιλαδέωσιν Del. 243.
Σποδὴ E. 2. 4.
Σποδιῇ D. 69. E. 46. 2.
Σπονδῆσιν J. 1.
Στάδιον F. S. M. 49.
Στάδιος χιτὼν F. B. 59.
Σταδμησαθαι F. S. M. 10. 3. 92. 1. F. B. 94. 3.
Σταδίῳ F. A. 3. F. B. 197.
Σταθμὸν E. 25. 1.
Στὰς A. 91.
Σταφυλὴ F. V. in voce Γλαεὶς.
Στάχυν D. 130. C. 137.
Στεγανὸν C. 55.
Στέγ@ F. A. 19. 2. F. B. 122. 1.
Στεινοῖο Del. 44.
Στέμματα C. 45.
Στερνοιο D. 78.
Στερόπην D. 68.
Στεφάνοις F. B. 106. 2.
Στεφάνοισι Del. 307.
Στέφανον F. A. 41. 2.
Στέφος D. 200.
Στήθεα L. P. 88.
Στήθεος D. 76.
Στηθέων E. 45. 2.
Στήλη E 16. 3.
Στήλην E. 7. 1.
Στησάμμαι D. 242.
Στήσας E 60. 1.
Στήσονται Del. 185.
Στιβαροῖσιν D. 75.
Στιβαρώτερον Del. 24.
Στιβῇ E. 33. 3.
Στομώτεσι F. V. in voce Δαπάκης. F. B 110. 3.
Στομάτων L. P. 12. C. 6. E. 45. 4.
Στόνον D. 56.
Στρατιὴ F. V. in voce Ἀσυρία.
Στρατὸν D. 252.
Στρέφεται E. 43. 6.
Στρεβλωνος E. 50. 10.
Στροφὴν Del. 76.
Στρυμονίῃ Del. 26.
Στύγα J. 36.
Σὺ J. 9. 29. 48. 70. 73. E. 56. 4. F. S. M. 9. 4. F. B. 146. 2. 227.
Συγγελάσαι E. 37. 2.
Σύγγονοι E. 29. 4.
Σύες D. 156.

Σύμβολον F. 20. 3. 24. 2. F. B. 103. 3. 122. 2.
Συμμαχίας F. B. 134. 2.
Συμμίχειν E. 19. 6.
Συμπόσιον F. S. M. 9. 5.
Συμφέρεται D. 40. E. 5. 6.
Σὺν Del. 64. 309. L. P. 139. E. 57. 2. F. V. in vocibus Ἀρπὶς, & Κηκὰς. F. A. 21. 46. F. S. M. 69. F. B. 66. 2. 210. 216.
Συνάγειρας F. A. 32. F. B. 323.
Συναινῶ F. S. A. 8. F. B. 27.
Συνάρπασε E. 47. 3.
Συνβάλευσον E. 1. 6.
Σύνδρομος L. P. 110.
Συνελεξαο D. 234.
Συνέμπορον F. B 67. 3.
Συνεπιψεύσονται D. 223.
Συνέρεθον E. 17. 3.
Συνεχὲς A. 60.
Συνήντετο A. 100. D. 161.
Συνήπλαι F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Συνήρπασε E. 32. 5.
Συνθέμβρῳ E. 1. 14.
Σύντομος E. 12. 1.
Συναργίσθη C. 72.
Συοκλόνε E. 36. 1.
Συοκλόνον D. 216.
Σύραγξες D. 243.
Συρίγγων L. P. 14.
Συρφετὸν A. 109.
Σῦραρ F. S M. 42. F. B. 49 2.
Σφὲ D. 80. 197. Del. 15.
Σφέας D. 62. 122.
Σφετέρης D. 229. Del. 233.
Σφεῶν F. B. 284.
Σφὶ J. 80.
Σφὶν A. 87. D. 223. E. 13. 3.
Σφίσι D. 163. E. 50 5.
Σφίσιν J. 84. F. V. in voce Φαρῶ.
Σφυρὸν D. 128.
Σχάσαντες F. B. 104. 1.
Σχεδὸν D. 195.
Σχέσια F. B. 39.
Σχετλιε E. 32. 6.
Σχετλιοι D. 124.
Σχέτλιος L. P. 78. C. 69.
Σχῖνος D. 201.
Σχοίνῳ F. A. 1.
Σχομένη D. 28.
Σώζεο Del. 150. 151.
Σωθεὶς E. 51. 4.
Σῶν J. 69.
Σώπολιν E. 18. 2.
Σώφρονα E. 44. 4.

T.

Τάδε F. B. 106. 6.
Τάλαινα Del. 88.
Ταλαίνης E. 26. 5.
Τάλαν E. 32. 1.
Τάλαντον F. B. 312.
Τᾶλιν F. 46. F. B. 210.
Τ' ἄλλα F. S. M. 7. 2. 10. 2. F. B. 37. 2.
Τᾶμος L. P. 112.
Ταπρῶτα Del. 22. 149.
Ταῦροι A. 79. D. 102.
Ταῦρον D. 150. F. 22. 1. F. A. 40. F. B. 119. 1. 176.
Ταύρε F. S. M. 44.
Ταύρων D. 174.
Τ' αὐτὰ F. S. E. 4.
Ταῦτα C. 18. 55. E. 1. 13. 39. 1. F. S. M. 4. 2.
Ταύτη E. 41. 2. 46. 1.
Τάφον J. 8. E. 7. 4.
Τάφος E. 12. 1.
Τάφρον Del. 37.
Τάφῳ E. 7. 1. 62. 2.
Ταχείας Del. 237.
Ταχινοὶ J. 56. Del. 114.
Ταχινὸς D. 158. Del. 95.
Τάων D. 224.
Τέα J. 92.
Τεᾶ J. 29. E. 2. 5.
Τέγεᾳ C. 4.
Τεγέων F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Τέγος F. 24. 1. F. B. 41. 2.
Τέη E. 16. 3.
Τεὴν J. 80.
Τέθμια D. 174. C. 19.

Τέθμιμ A. 87.
Τεθμὸν F. B. 105. 1.
Τεθναιὴν F. S. M. 4. 2. 32. 1. F. B. 219.
Τέθνηκεν Del. 91.
Τεθυωμένον L. P. 63.
Τεῖν L. P. 37.
Τείνας E. 5. 4.
Τείνει C. 132.
Τειρεσίαο L. P. 59.
Τειρεσίας L. P. 75.
Τείρεσιν Del. 176.
Τειρόμβμαι D. 22.
Τειρομβὴν Del. 211.
Τειρομβὴν Del. 61.
Τείχεα A. 67. Del. 25.
Τείχεος E. 24. 2.
Τείχευς F. V. in voce Ἄλες.
Τείχισμα F. A. 24. F. B. 283.
Τεῖχος A. 15.
Τείχυς F. S. M. 1. 1.
Τέκε J. 29.
Τεκεῖν Del. 58.
Τέκεν J. 10. F. V. in voce Ἐμπελάτειρα.
Τεκέσθαι Del. 111.
Τεκμήριο A. 35.
Τεκμήρασθαι J. 85.
Τέκνα Del. 96. 111. E. 42. 5.
Τέκνον L. P. 87. 98. C. 47. 48. F. B. 311.
Τέκοις Del. 163.
Τεκόντες F. 16. 2. F. B. 118. 1.
Τέκος D. 31.
Τεκῶσαι C. 119.
Τεκώσης D. 70.
Τελέθεσκον L. P. 67.
Τελέθοι A. 50.
Τελεῖ J. 87.
Τέλεια J. 57.
Τελείη F. S. M. 15. 3. F. B. 145. 3.
Τελέειν A. 14.
Τελέοντες F. 20. 2. F. B. 103. 2.
Τέλεσεν D. 239.
Τελεσφορίας C. 130.
Τελεσφορίην A. 78.
Τέλθος L. P. 106. C. 78.
Τελφουσαίη F. B. 207.
Τελχῖνες Del. 31.
Τεμνεω D. 180.
Τέμνοιεν D. 176.
Τεμπέων Del. 105.
Τένοντες Del. 117.
Τεὸν J. 17. 33. E. 2. 1. 8. 2.
Τεῦ C. 99.
Τεφάων J. 69.
Τέρας F. S. M. 39.
Τέρμα L. P. 128.
Τερπνὸν F. S. M. 4. 1.
Τέρπυσιν F. 12. F. B. 188.
Τέσσαρες C. 122. E. 55. 1.
Τέτμοι Del. 159.
Τετραβοείῳ D. 53.
Τετράγυον D. 176.
Τετράενον F. B. 154.
Τετραέτης A. 58.
Τετράκι E. 56. 2.
Τετράπαλαι E. 2. 11.
Τετραπόδων D. 131. C. 107.
Τετράπτεν F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Τέτρατον D. 121.
Τετράφατο F. B. 228.
Τετρύφατο F. S. M. 54.
Τετρήνοντο D. 244.
Τέτριγος F. A. 30. 2.
Τετύκοντο D. 50. F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Τέτυκτο F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Τετύπτοντες D. 61.
Τεῦ L. P. 120.
Τεύκρων D. 231. F. B. 208.
Τεύξατε D. 83.
Τεῦχε C. 66.
Τεύχεα J. 53. L. P. 8.
Τεῦχει F. B. 222.
Τεύχεο C. 64.
Τευχησὰς J. 77.
Τευχοι D. 66.
Τέφρη A. 84.
Τεχναν C. 22.
Τεχνὴ A. 42.

Τεχνήσονται D. 10.
Τέων Del. 185.
Τῆ E. 33. 14.
Τῃ Del. 163. 195.
Τῇδε E. 10. 1.
Τῇδὲν Del. 17.
Τῇδὲς D. 44.
Τηλόθεν Del. 285. F. 7. 2.
Τῆμος D. 80. Del. 106. 147. F. B. 106. 1.
Τημόσδε J. 21.
Τημῶτος D. 175.
Τήναν L. P. 68. L. P. 17.
Τῆνο L. P. 74.
Τῆνον C. 12.
Τῆνος L. P. 110. C. 117.
Τῆνῳ F. A. 25.
Τῆσιν F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Τηὐγετον D. 188.
Τὶ J. 1. 12. Del. 189. E. 57. 4. F. S. M. 4. 1. 27. 1. F. B. 273. 291.
Τίδες F. S. M. 74.
Τίθενται D. 135.
Τιθήνης Del. 10.
Τίκλει E. 5. 10.
Τίκτοιεν D. 30.
Τίκτοιτε Del. 241.
Τίκτουσα D. 24.
Τίκτουσιν D. 128. Del. 243.
Τιλφωσαίη F. A. 50.
Τιμαρχὸν E. 11. 1.
Τιμήεσσα Del. 218.
Τιμήσει A. 29.
Τίμιος L. P. 130.
Τιμόδημος E. 41. 3.
Τιμοθέε E. 16. 2.
Τιμονόη E. 16. 1.
Τίμων E. 3. 1. 4. 1.
Τὶν D. 90. C. 26. E. 35. 1. 36. 1. F B. 278.
Τίνα D. 184. 264. Del. 1. L. P. 101. E. 43. 3. F. S. M. 48.
Τινὶ E. 48. 2.
Τινὸς E. 44. 5. F. S. M. 85.
Τίον F. A. 19. 1.
Τίπλε Del. 88.
Τιρύνθιος D. 146.
Τὶς J. 62. 92. 93. A. 9. 23. 27. 42. Del. 164. 165. 171. 191. 316. C. 23. 38. 42. 85. 86. E. 15. 1. 16 1. 44. 5. 62. 1. F. S. M. 4. 1. F. B. 42. 104. 3. 272. 2. 284.
Τίσειν F. V. in voce Δεκαφύϊα. F B. 162.
Τιτῆνες Del. 174.
Τιτήνιδα Del. 17.
Τιτυοκτόνε D. 110.
Τιτὼ F. S. M. 61. F. B. 206.
Τλήμων Del. 202.
Τλήσομαι Del. 129.
Τμωερίοισιν C. 52.
Τμώλῳ F. B. 93.
Τόδε F. S. M. 9. 4.
Τόθεν D. 114.
Τόθι J. 32.
Τοι E. 57. 3. F. B. 136 1.
Τοῖα Del. 108. C. 98.
Τοιαῦτα D. 29.
Τοιαῦτα L. P 86.
Τοίη Del. 216.
Τοιήδε Del. 268.
Τοῖον Del. 265.
Τοῖος D. 146. Del. 27. 140.
Τοιόσδε E. 33. 5.
Τοίχοις F. A. 53. 2. F. B. 70. 2.
Τοῖχον E. 46. 4.
Τοίχῳ A. 63.
Τοκάδες D. 89.
Τοκεῦσι C. 48.
Τοκῆα F. 27. 2. F. B. 11. 2.
Τομώτατοι F. S. M. 88. F. B. 78.
Τομώτερον Del. 94.
Τόξα A. 19. D. 2. 8. 140. 212. 258. E. 39. 1.
Τόξει F. B. 284.
Τοξευτὴς F. V. in voce Ἀρδὶς. F. B. 130. 2.
Τόξοις D. 84.
Τόξον A. 44. D. 9. 81. Del. 96.
Τοξότην D. 223.
Τόξῳ D. 119. F. V. in voce Ἀρδὶς. F. B. 130. 1.

Τόξων A. 99.
Τοπήϊα Del. 315.
Τοπρῶτον D. 23. 113. L. P. 105.
Τόργος F. B. 204.
Τορευτὸν ἔπος 314.
Τόσα A. 94.
Τοσάσδε Del. 253.
Τόσον A. 42.
Τόσος Del. 147.
Τόσσα A. 81. 94. Del. 196. C. 66. 71. F. 25. 1. F. B. 101. 1.
Τοσσάδε Del. 246.
Τοσσάκι C. 14.
Τόσσον J. 64.
Τοσσόνδε Del. 270.
Τόσων C. 69.
Τότε J 35. D. 47. 202. Del. 83. 207. 260. 293. 307. C. 115. F. B. 67. 1. 87. 1. 105. 3.
Τοῦδε F. B. 103. 2.
Τοὐμὸν E. 52. 6.
Τοὺν F. B. 86. 2.
Τοὔνεκα F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Τούνεκεν F. B. 53. 2.
Τοὔνομα E. 5. 6.
Τοῦπος E. 9. 6.
Τουτάκι J. 44. L. P. 115.
Τουτάκις C. 33.
Τουτὶ E. 49. 8.
Τοῦτο A. 97. D. 104. 145. Del. 52. 203. L. P. 36. 54. C. 101. E 6. 4. 9. 5. 13. 4. 34. 4. 44. 6. F. S. M. 85. F. B. 49. 2. 95. 2.
Τοῦτον L. P. 102. E. 41. 1.
Τούτων C. 93.
Τόφρα Del. 39. 40. F. S. M. 61. F. B. 206.
Τραγικὸς E. 52. 4.
Τραγῳδὸς F. B. 84.
Τράπεζαι C. 105.
Τραύματος E. 49. 10.
Τράχηλα F. V. in voce Κέλευθος. F. B. 98.
Τρεῖς D. 91.
Τρέφω F. A. 49. 1. F. B. 77. 1.
Τρήρεας F. B. 314.
Τρηχὺς F. 23. 2. F. B. 108. 3.
Τριγλώχινι Del. 31.
Τριέτηρος D. 72.
Τριηκόντων F. B. 67. 2.
Τριηκοσίους F. S. A. 1.
Τρίλλιστε C. 139.
Τρινακρίη D. 57.
Τρινέμεια F. B. 57.
Τριόδοισι C. 115.
Τριόδῳ E. 1. 10.
Τριόπαν C. 80.
Τριόπαο C. 112.
Τριόπας C. 82. 97.
Τριοπέω C. 24.
Τριοπίδαισιν C. 32.
Τριόπῳ C. 31.
Τριπέτηλον D. 165. F. B. 334.
Τρίποδα E. 50. 5.
Τρίποδες Del. 146.
Τριπόδεσσιν Del. 182.
Τριποδήϊος Del. 90.
Τριπτῆρες F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Τριπτόλεμος C. 22.
Τρὶς D. 33. 34. C. 13. 15. 16. F. B. 189.
Τρισὶ E. 55. 5.
Τρισμάκαρ F. A. 36. 1. F. B. 111. 2.
Τριτάτη F. S. M. 52. F. B. 139. 1.
Τρίτατον A. 73.
Τρίτον D. 121. C. 99. E. 45. 3. F. 18. 4. F. B. 109. 4.
Τρίτωνος F. S. A. 3. F. B. 13.
Τρίχες E. 32. 5.
Τριχίδιον F. B. 38. 1.
Τροιζῆνι F. V. in voce Ἀρπὶς. F. B. 66. 1.
Τροιζῆνος Del. 41.
Τρόπον E. 7. 2.
Τρόπος E. 29. 1.
Τροφὸς Del. 97.
Τροχόεσσα Del. 261.
Τρύφος F. V. in voce Ἄστυρον. F. B. 19. 1.

Τρώγει D. 133.
Τύμβον D. 208.
Τύμβος E. 19. 4.
Τυνδαρέϊδῃσι E. 60. 3.
Τύνη D. 124.
Τυρσηνῶν F. A. 24. F. B. 283.
Τυτθαὶ D. 64.
Τυτθὸν D. 30. Del. 236.
Τυφλὸν L. P. 109.
Τυφομβρόιο Del. 141.
Τύψει Del. 136.
Τώγαθὸν E. 49. 6.
Τ'ώνδιον C. 39.
Τ'ώνδρος E. 45. 4.
Τῶπέσαντι F. B. 82. 1.
Τῶργος L. P. 138.
Τῶρρα E. 49. 2.
Τὼς Del. S. F. S. A. 8. F. B. 27

Υ.

Ὑβρισὴς D. 252.
Ὑγρὴ E. 13 9.
Ὑγρὸς J. 22.
Ὕδασιν F. S. A. 3. F. B. 13.
Ὕδατα L. P. 49.
Ὑδατηγὸς F. A. 17. F. B. 42.
Ὕδατι A. 109. Del. 48. 111. 191.
Ὑδάτινον F. S. M. 26. F. B. 295.
Ὕδατος J. 16. D. 167. Del. 14. 22.
Ὑδατοσύδῃ F. B. 347.
Ὑδρίομαι J. 76.
Ὑδροφόροι L. P. 45.
Ὕδωρ J. 27. 40. A. 110. Del. 46. C. 29. F. S. M. 23. F. B. 290. 298.
Ὑια Del. 58. 310. F. B. 71. 2.
Ὑιάσιν D. 126.
Ὑιέα C. 80. E. 11. 3. F. V. in voce Ζαγρεὺς. F. B. 171.
Ὑιέος L. P. 115.
Ὑιὸν E. 13. 4.
Ὑιὸς E. 50. 10.
Ὑιωνοὶ J. 41.
Ὑκης F. B. 72.
Ὑλαῖον D. 221.
Ὕλῃ D. 41.
Ὑλὶς F. B. 362.
Ὑλίχῃ F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Ὑμέας F. B. 71. 4.
Ὑμεῖς E. 18. 1.
Ὑμέναιον E. 1. 6.
Ὑμέναιος Del. 296.
Ὑμένεσιν F. S. M. 26. F. B. 295.
Ὑμετέρας Del. 204.
Ὑμετέροις Del. 227.
Ὑμέων E. 4. 2.
Ὑμῖν F. 19. 2. F. B. 107. 2.
Ὕμμιν E. 14. 5.
Ὑμνίομβ D. 2.
Ὑπαείδεσι Del. 304.
Ὑπαὶ Del. 25.
Ὑπαξονίων L. P. 14.
Ὑπάργυρα F. S. M. 90. 1.
Ὕπαργοι A. 53.
Ὑπάτοιο D. 196.
Ὕπατον Del. 166.
Ὑπάτῳ Del. 126.
Ὑπεδάλλετο A. 63.
Ὑπεὶρ F. B. 272.
Ὑπείροχον J. 68.
Ὑπέλυσαν C. 108.
Ὑπὲρ J. 26. D. 59. 107. E. 57. 3.
Ὑπερβασίας C. 23.
Ὑπερβορέοισιν F. 11. F. B. 187.
Ὑπέσῃ E. 1. 11.
Ὑπέτρεσας Del. 55.
Ὑπέτρεσεν F. B. 71. 4.
Ὑπέχεσθε E. 43. 4.
Ὑπήεισαν D. 242.
Ὕπνον E. 10. 1. 17. 4.
Ὕπνος Del. 234.
Ὑπὸ J. 27. 28. 74. 83. D. 21. 52. 159. 162. 176. 191. 192. 239. Del. 144. 158. 166. 202. 210. 228. 232. 321. L. P. 9. C. 39. 63. 102. E. 1. 9. 12. 2. 14. 1. 2. 23. 3. 46. 2. 48. 3.
Ὑποδλέπει C. 52.
Ὑποδλέψας C. 51.
Ὑπογλαύσοντα D. 54.

Ὑπε-

Ὑποδεξαμήν L. P. 118.
Ὑποδέχθαι Del. 231.
Ὑποδινηθεῖσα Del. 79.
Ὑποδὺς F. S. M. 60.
Ὑποκόλπιος Del. 86.
Ὑπολινίδας D 166.
Ὑποπίεύοντες Del 62.
Ὑποχεσίη E. 61. 2.
Ὑποτρώγων E. 46. 4.
Ὑποχθονίη F. V. in voce Ζάγκλον. F. B 172.
Ὑπόχλοον Del. 80.
Ὑρραδίᾶς E. 1. 2.
Ὑσάτων A. 79.
Ὕσατον D. 109. Del. 172. F. B. 43.
Ὕσερα L. P. 126.
Ὕσερον Del. 190. 254. C. 65. E. 27. 1. 57. 4. F. B. 112. 1.
Ὑσερίχος D. 96.
Ὑφ' F. B. 146. 2.
Ὑφαίνει A. 57.
Ὑφαινόμβμον F. A. 19. 1. F. S. M. 21. F. B. 138. 1.
Ὑφίησο F. S. M. 49.
Ὑψηὶς A. 92. D. 208.
Ὑψηλᾶς Del. 63.
Ὑψηλοῖο Del. 157.
Ὑψηλᾶ E. 24. 2.
Ὑψιχώρᾳ F. V. in voce Ἄσυρον. F. B. 19. 1.
Ὑψόθε Del. 136.
Ὑψόθεν C. 4.
Ὑψόθι J. 30.

Φ.

Φᾶ C. 46.
Φάγες C. 17.
Φάεα D. 53. 182. L. P. 92. C. 83.
Φαέεσσι D. 211.
Φαείνεται A. 9.
Φάεσσι D. 71.
Φαεσφόρε D. 204.
Φαεσφορίην D. 11.
Φαιδρύνασα J. 32.
Φαίδρε E. 60. 4.
Φαινεται F. S. E. 4.
Φαίνοις J. 69.
Φαίνω Del. 188.
Φάλαγγες Del. 181.
Φάλαγες F. B. 194.
Φάληρος F. S. M. 58.
Φάλιον F A. 40. F. B. 176.
Φαμένα L. P. 131.
Φανείη F. V. in voce Λύχνα.
Φάνεντ' F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Φαντὶ C. 53.
Φάντο J. 61.
Φάος E. 4. 1.
Φάρεος F. V. in voce Διάσμα. F. B. 244
Φαρέτραι D. 247.
Φαρέτρας D. 212.
Φαρέτρῃ A. 33.
Φαρέτρην D. 8. E. 39. 2.
Φάρμακον E. 49. 4.
Φαρμάκων F. S. M. 14. 2.
Φαρόωσι F. V. in vocibus Ἄφαυρὸς & Φαρῶ. F. B. 183.
Φάσγανα Del. 183.
Φασὶ J. 6. D. 210. F. 16. 2. F. B. 118. 1.
Φάτο J. 28. F. V. in voce Δεκαφύϊα. F. B. 162.
Φατὸν Del 60.
Φαῦλον F. B. 232.
Φέγγη E. 59. 3.
Φέγγος F. B. 113. 1.
Φεναιὸς Del. 71.
Φερμίη Del. 259.
Φερμῖος F. B. 117. 1.
Φέρθε C. 137. 138.
Φέρε C. 136. 137. F. A. 38.
Φέρει D. 130. E. 30. 2. F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Φέρεις E. 22. 1. 37. 1.
Φέρεν C. 10.
Φερεσθαι Del. 4. L. P. 133.
Φέρεται L. P. 35. E. 18. 3.
Φέρευ D. 31.

Φέρηθα D. 144.
Φέρειν Del. 117.
Φέροι D. 151.
Φέροις Del. 195.
Φέροισα L. P. 7. C. 123.
Φέροιτε F. 25. 1.
Φέρονται F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Φέροντες F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Φέροντι C. 127.
Φέρουσα J. 42. D. 24. 73. 147 Del. 266. F. V. in voce Ἡλιτόρμου. F. B. 175.
Φέρτατον J. 70.
Φέρωσι D. 106.
Φεῦγε Del. 70. 72. 75. 103. 105.
Φέυγε Del. 95. E. 19. 5.
Φεύγειν D. 266.
Φεύξῃ Del. 70. 71.
Φεύγετε E. 7. 4.
Φέυγοντα E. 33. 5.
Φέυγουσα Del. 38.
Φῆ D 29.
Φήγινον E. 36. 1.
Φηγῷ D. 239.
Φημὶ E. 16. 3.
Φημίζομεν F. S. M. 43. F B. 276.
Φήσεις E. 59. 4.
Φησὶ E. 1. 11. 9 2. 4. E. 58. 4.
Φησὶν E. 31. 4. 60. 1. F. S. M. 44.
Φθέγξατο Del. 87.
Φθέγξονται E. 8. 4.
Φθιμένην E. 54. 3.
Φθινόπωρον C. 124.
Φθινωπυρίδα F. B. 50. 2.
Φθίων F. B. 218.
Φθιῶτα Del. 112.
Φθόγγον L. P. 14.
Φθοίας F. B. 337.
Φθόνον A. 107.
Φθόνος A. 105.
Φθόρος A. 113.
Φιαρῆ F. V. in voce Φιαρὸς.
Φίλαι L. P. 86.
Φιλαίτερον Del. 58.
Φίλαο D. 185. 189.
Φιλατο L. P. 58.
Φιλε Del 213. E. 6. 4. 34. 3. F. 28. 2. F. B. 127. 1.
Φιλεῖ L. P. 16. E. 56. 2.
Φιλέοις E. 56. 2.
Φιλέοντες F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Φιλέεσι F. 26. 1. 2. 27. 2. F. B. 52. 1.
Φίλη J. 29. Del. 27. 97. 226. E. 28. 2.
Φιλησεῖ A. 56.
Φίλην E. 26 2.
Φιληκρατὶς E 35. 1.
Φίλης Del. 10.
Φιλῆσαι D. 211.
Φιλήσειν F. S. M. 68. F. B. 191.
Φιλίαν F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Φίλιππε E. 49. 3.
Φίλιππος E. 20. 1.
Φίλοις J. 69.
Φιλόμολπε Del. 197.
Φίλον Del. 203 L. P. 93. E. 26. 2.
Φιλοξεινωτάτη Del. 156.
Φιλοξενίδεω E. 60. 4.
Φιλοξενίης F 19. 2. F. B. 41. 2.
Φιλόπαιδα E. 49. 6.
Φίλος D. 136. C. 117.
Φιλότεκνε C. 84.
Φίλυς E. 22. 6.
Φίλτρον F. V. in voce Δίκρον.
Φιλύρην J. 36.
Φίλων D. 25.
Φιλωτέρα F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Φὶν D. 125. 213. F. B. 183.
Φίτρον F. B. 246.
Φλογὶ F. S. M. 53.
Φλογὸς D. 116.
Φλοισοῖσι F. B. 101. 1.
Φοβέυντο Del. 159.
Φόβον F. S. M. 74. F. B. 229.
Φόβω Del. 139. 217.
Φοῖβε F. S. M. 67.
Φοιβοιο A. 96.
Φοῖνον A. 30. 31. 47. Del. 5. F. 12. F. B. 188.

Φοῖβος A. 3. 56. 57. 58. 64. 65. 85. D. 7. 146 Del. 8. F. 11. F. B. 187.
Φοίβε J. 78. A. 13. 19. 33. 45.
Φοίβῳ A. 44. 55. Del. 314.
Φοίνικες F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94. 4.
Φοίνικος Del. 210.
Φοῖνιξ A. 4.
Φοίνισσα Del. 19.
Φοιτασεῖ L. P. 130.
Φοιτίζειν F. V. in voce Ἀλίας. F. B. 148.
Φόνῳ D. 224.
Φορβαίων L. P. 50.
Φορέσκεν A. 61.
Φορέυσι Del. 194.
Φορεῖτε F. B. 101. 1.
Φορέοντας Del. 186.
Φορέυσι A. 110. Del. 284.
Φορέυσιν A. 81. D. 141. 164. Del. 170. 299.
Φορηθεὶς E. 50. 8.
Φορυτὸν F. A. 21. F. B. 216.
Φράζεο L. P. 52.
Φρεντὶ C. 16.
Φροίμιον F. B. 223.
Φρέθρα Del. 177.
Φρεροὶ Del. 61.
Φρυαστορμῶαν L. P. 2.
Φρυγίη A. 23. D. 159.
Φρυγίην E. 54. 1.
Φρῦξ L. P. 18.
Φυγᾶ L. P. 39.
Φυγάδων F. B. 104. 3.
Φύγαιχμα F. B. 117. 2.
Φυγόντες Del. 310.
Φυγῶσαι D. 127.
Φυγῶσαν D. 107.
Φύετω F. S. M. 6.
Φύκος Del. 199. 201.
Φυλαξεῖ C. 124.
Φυλάσσειν D. 6.
Φυλαστέμῳ J. 81.
Φυλεῖ F. A. 5. F. B. 198.
Φυλῆς E. 11. 3. 50. 1.
Φύλλα Del. 85.
Φυλλοβολέντα E. 45. 3.
Φύλλοισι F. 25. 1.
Φύλῳ Del. 184.
Φυσάδεσιν L. P. 47.
Φυσάων D. 56.
Φύτα D. 156.
Φυταλιᾶς L. P. 26.
Φυτὸν F. 7. 2.
Φῶκαι Del. 242.
Φωκείων F. A. 28. F. B. 209.
Φωνὰν L. P. 84. C. 57.
Φωνῇ F. A. 23.
Φὼρ, Φωρὸς } E. 45. 6.
Φῶτα C. 46. F. B. 67. 1.
Φωτὸς D. 79.

X.

Χ'ά E. 49. 5. 7.
Χάζευ C. 54.
Χαῖον F. 2. 2. F. B. 125. 2.
Χαῖρε J. 91. 94. A. 113 D. 44. 225. 268. Del. 325. L. P. 140. 141. C. 2. 120. 135. E. 24. 1. F. 21. 1. F B. 120. 1.
Χαίρετε E. 29. 3.
Χαιρίτω E. 47. 6.
Χαιροι Del. 326.
Χαίρουσιν Del. 84.
Χαίρω E. 30. 2.
Χαίρων Del. 150. E. 42. 6.
Χαίταν L. P 31. C. 5.
Χαίτην Del 81. 297.
Χαίτης D. 76.
Χαλεπὰν C. 104.
Χαλεπὴ F. S. M. 19.
Χαλεπῇ E. 32. 4.
Χαλεπὴν D. 124. L. P. 81.
Χαλεπὸν Del. 310. C. 67.
Χαλέπλει C. 71.
Χαλεπῷ E. 49. 10.
Χαλεπώτερον C. 51.
Χαλεφθῇ C. 49.
Χαλινὰ D. 112.
Χαλινοφάγων L. P. 12.

Χάλκεον

Χάλκεον F. S. M. 2. 2.
Χάλκεος Del. 258.
Χαλκῆας J. 76.
Χαλκιδικῆς Del. 46.
Χαλκιόπης Del. 161.
Χαλκὶς F. B. 38. 1.
Χαλκὸν D. 60. L. P. 21. C. 61. F. B. 306.
Χαλύβων F. 7. 1. F. S. M. 46.
Χαμαδὶς C. 16.
Χαμαὶ C. 3. E. 45. 4.
Χανδὸν F. 18. 1. F. B. 109. 1.
Χανῶτης A. 24.
Χαρίδα E. 14. 3.
Χαρίδας E. 14. 1.
Χαρίεντα L. P. 113.
Χαρικλὼ L. P. 67.
Χάριν J. 37. L. P. 120. E. 5. 11.
Χάρις F. S. M. 4. 1.
Χάρισιν F. A. 4.
Χάρισσας E. 54. 4. F. S. M. 9. 3.
Χάριτες E. 55. 1. 4.
Χαρίτων E. 34. 2. 50. 10. F. A. 9. F. S. M. 9. 3.
Χάρμι E. 15. 2.
Χατέροπορπος F. S. M. 38. F. B. 225.
Χεῖμα C. 122.
Χείματι A. 83.
Χειμῶνας E. 51. 2.
Χεῖρα J. 74. C. 63.
Χέρσῳ D. 27. 71. Del. 323. C. 97. F. 17. 1. F. A. 12. 2. F. S. M. 20. F. B. 121. 2. 128. 1. 190.
Χεῖρες D 201.
Χείρεσιν F. B. 51.
Χειρὶ C. 44.
Χειρὸς F. 27. 3. F B. 11. 3.
Χειρὼν J. 66.
Χείρων C. 33.
Χειρωνίδες Del. 104.
Χέλις A. 16.
Χέρσα Del. 77. 220. C. 132. F. A. 26. F. B. 229.
Χέρες C. 102. E. 34. 1.
Χερὶ F. 2. 3. F. B. 125. 2.
Χερσὶν E. 42. 6.
Χέρσω C. 59.
Χεῦμα J. 32. 37. Del. 110.
Χέων E. 50. 6.
Χὴ F. B. 220.
Χῆραν C. 106.
Χῆρον E. 16. 4. 22. 6.
Χησιὰς D. 228.
Χθιζὸν A. 84. E. 15. 2.
Χθιζὸς C. 77.
Χίλων F. B. 89.
Χίον Del. 48.
Χίς F. B. 115. 1.
Χιτῶνα D. 11. F. S. M. 49.
Χιτὼνη D. 225.
Χιτώνης J. 77.
Χιὼν C. 92.
Χλένη D. 150.
Χνόος A. 37.
Χόλον Del. 259.
Χολώθη Del. 86.
Χολωσαμβὰ L. P. 79.
Χορδὰς Del. 253.
Χορήτιδας D. 13.
Χορήτιδες Del. 306.
Χοροῖσιν E. 50. 1.
Χορὸν A. 8. 28. 93. D. 181. 242. 266. Del. 301.
Χορὸς A. 30. D. 3.
Χοροσάδας F. A. 16. F. B. 280.
Χοροσασίῃ L. P. 66.
Χορῷ Del. 79. 313.
Χορὸς Del. 279.
Χορῷ D. 170. F. B. 116. 1.
Χρειὼ Del. 319.
Χρέος D. 100. E. 58. 1.
Χρῆμα E. 15. 1.
Χρήματα C. 112.
Χρησέῃ L. P. 126.
Χρίετω L. P. 30.
Χρίματα L. P. 16. 26.
Χρόα J. 32.
Χροὶ C. 54.
Χροΐαν L. P. 28.
Χρόνον Del. 1. C. 12. F. 4. F. B. 212.

Χροὸς Del. 211.
Χρύσεα A. 32. 34.
Χρυσέη Del. 39.
Χρύσεια D. 112.
Χρυσείας D. 116.
Χρυσείῃσιν F. V. in voce Ἄλλιξ.
Χρύσειον Del. 228. 262. F. 9. 1. F. S. M. 7. 1. F. B. 37.
Χρυσέοιο Del. 264.
Χρύσεον D. 111.
Χρυσεοπήληξ L. P. 43.
Χρυσέῳ J. 48.
Χρυσέων A. 99.
Χρυσῆς F. S. M. 4. 1.
Χρυσῶ C. 127.
Χρυσῷ Del. 261. 263. L. P. 49.
Χρῶτα } J. 17.
Χυτλώσαιτο }
Χωομένης D. 31.
Χῶρι F. B. 48. 2.
Χωρίον F. A. 2. 2.
Χωρὶς L. P. 59.
Χώρον L. P. 76.
Χῶρος J. 11.
Χώρῳ Del. 192. C. 30.
Χωσαμένα C. 42.
Χώσατο D. 203.
Χῶσε E. 62. 2.

Ψ.

Ψαμάθῳ D. 253.
Ψαύσειε D. 28.
Ψευδοίμην D. 65.
Ψευδόμενοι F. S. M. 43. F. B. 276.
Ψευδοπάτωρ C. 99.
Ψεύδος E. 14. 4.
Ψεύσαι J. 8.
Ψήχει F. B. 86. 3.
Ψήχουσιν D. 163.
Ψοφέουσαν F. V. in voce Διφῶ. F. B. 165.
Ψύθος F. S. M. 89. F. B. 184.
Ψύχει F. S. M. 2. 3.
Ψυχὴν E. 19. 2.
Ψυχῆς E. 11. 2. 24. 4. 43. 1.

Ω.

Ὠγαμέμνων F. B. 76. 1.
Ὠαρίων D. 265.
Ὠγρευτὴς E. 33. 1.
Ὠγυγίην Del. 160.
Ὠγύγιον J. 14.
Ὠδαρείων F. S. M. 72.
Ὧδε A. 64. 107. Del. 274. L. P. 100. 104. E. 30. 2. 51. 4. 57. 2. F. 19. 3. F. S. A. 8. F. B. 27. 105. 3. 107. 3. 134. 1.
Ὠδῖνας Del. 120. 123.
Ὠδῖνε F. V. in voce Ἡλιτόμηνος.
Ὠδῖνες J. 29.
Ὠδίνεσσιν Del. 254. F. B. 168.
Ὠδῖνη F. B. 175.
Ὠδίνων E. 57. 2.
Ὠδῖσι Del. 61.
Ὠεον E. 5. 10.
Ὠιχετο L. P. 40.
Ὦκα D. 105.
Ὠκεανῖναι D. 62.
Ὠκεανίνας D. 13.
Ὠκεανὸν D. 42. Del. 17.
Ὠκεανῷ L. P. 10.
Ὠκέες Del. 169. 320.
Ὤκησαν F. S. M. 71.
Ὠκίσατο L. P. 40.
Ὤκισαι D. 95.
Ὤκισθ F. B. 288.
Ὤκτισας Del. 107.
Ὠκύθοον D. 165.
Ὠκὺν A. 102.
Ὠλὴν Del. 305.
Ὤλισθεν F. V. in voce Θαλῆς. F. B. 71. 7.
Ὦλκα D. 180.
Ὤλοψας D. 77.
Ὦμοι D. 113.
Ὤμοις Del. 209.
Ὤμοισι D. 112.
Ὤμοσα F. S. M. 4. 1.
Ὤμοσε A. 67. E. 16. 1.
Ὤμοσεν E. 16. 3.

Ὠμο-

᾽Ωμοτόκους Del. 120.
᾽Ωμοτόκος C. 53.
᾽Ωμων D. 59.
᾽Ωνερ E. 42. 1.
᾽Ωπὰς F. 15. 1.
᾽Ωπλίσατο D. 86.
Ω᾽πολλον A. 69.
Ὠ᾽πόλλων A. 107.
᾽Ωπλαι E. 50. 3.
᾽Ωπλισμαι E. 45. 5.
᾽Ωραι A. 81. 87. L. P. 73.
᾽Ωρας F. S. M. 6.
Ωρεσιν C. 52.
᾽Ωρικήν F. S. M. 71.
᾽Ωρισε F. 19. 2. F. B. 107. 2.
᾽Ωρον F. S. M. 78. F. B. 150.
᾽Ωρχήσαντο J. 52. A. 86. D. 240. Del. 313.
᾽Ωρχήσατο Del. 139.
᾽Ως Del. 7. E. 57. 3. 58. 1. F. S. M. 45. 46. F. B. 47. 1. 76. 1. 77. 2. 87. 3. 89. 128. 2. 135. 2. 212.
᾽Ωσαύτως L. P. 136.
᾽Ωσπερ D. 83. E. 5. 6. F. A. 30. 1.
᾽Ωσε C. 29. F. S. A. 1. F. B. 20. 307.
᾽Ωτος D. 264.
᾽Ωφελε E. 18. 1.
᾽Ωφελεν E. 58. 2.
᾽Ωχετο E. 38. 2. 43. 3.
᾽Ωχησεν J. 23.
᾽Ωχλιωτε Del. 33.

INDEX II

AUCTORUM

a Commentatoribus & laudatorum.

A.

Ælianus.
Æschylus.
Æsopus.
Agatharchides.
Allatius.
Ammianus.
Ammonius.
Anacreon.
Anna Fabri.
Antipater.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonius.
Apulejus.
Aratus.
Arethas.
Aristænetus.
Aristophanes.
Aristoteles.
Arnobius.
Arrianus.
Artemidorus.
Asclepiades.
Athenæus.
Augustinus.
Auratus.
Ausonius.

B.

Bacchylides.
Barnabas.
Bentlejus.
Beroaldus.
Berosus.
Bias.
Bion.
Bocatius.
Bochartus.
Brassicanus.
Brodæus.
Busbequius.

C.

Cæsar.
Calaber.
Calphurnius.
Caninius.
Canterus.
Casaubonus *Isaacus.*
Casaubonus *Mericus.*
Catullus.
Cesennius Getulius.
Christianus.
Chrysostomus.
Cicero.
Claudianus.
Clitarchus.
Coluthus.
Constantinus Manasses.
Cornelius Nepos.
Cornutus.
Crusius.
Cyprianus.

D.

Damascenus.
Didymus.
Digesta.
Diodorus Siculus.

Dionyſius *Halicarnaſſeus*.
Dionyſius *Periegetes*.
Dioſcorides.
Donatus.

E.

Empedocles.
Ennius.
Epicharmus.
Epigrammata Græca.
Epimenides.
Epiphanius.
Eraſmus.
Etymologus.
Eumenius.
Euphorion.
Euripides.
Euſebius.
Euſtathius.

F.

Faber *Tranquillus*.
Feneſtella.
Feſtus.
Florus.
Francius.
Friſchlinus.

G.

Gellius.
Germanicus.
Grævius *Johannes Georgius*.
Grævius *Theodorus Georgius*.
Gronovius *Jacobus*.
Gyraldus.

H.

Harpocration.
Heliodorus.
Hephæſtio.
Heraclides.
Hermogenes.
Hermolaus.
Hero.
Herodianus.
Herodotus.
Heſiodus.
Heſychius.
Hieronymus.
Hoelzlinus.
Holſtenius.
Homerus.
Horatius.
Horus Mileſius.
Huetius.
Hyginus.

I.

Joſephus.
Iſodorus.
Iſocrates.
Julianus *Ægyptius*.
Julianus *Imperator*.
Juſtinus.

L.

Lactantius.
Laertius.
Leonidas.
Lucanus.
Lucas.
Lucianus.
Lycophron.

M.

Macrobius.
Martialis.
Matthæus.
Mela.
Meleager.
Menander.
Menecrates.
Meurſius.
Morhofius.
Moſchus.

Munc-

Munckerus.
Muſæus.

N.

Neoptolemus Parianus.
Nicænetus.
Nicander.
Nonnus.
Nyſſenus.

O.

Obſopœus.
Olympiodorus.
Oppianus.
Origenes.
Orpheus.
Ortelius.
Ovidius.

P.

Pacuvius.
Palæphatus.
Parmenion.
Paulus *Ægineta.*
Paulus *Apoſtolus.*
Pauſanias.
Phædrus.
Phavorinus.
Philemon.
Philo Conſtantinopolitanus.
Philoſtratus.
Phlegon Trallianus.
Phocylides.
Photius.
Phurnutus.
Pindarus.
Placidus.
Plato.
Plautus.
Plinius *major.*
Plinius *minor.*
Plutarchus.
Politianus.
Polybius.
Polydorus Virgilius.
Porphyrius.
Portus.
Poſidippus.
Procopius.
Propertius.
Ptolemæus.
Pythagoras.

R.

Realinus.
Rhodiginus.
Robortellus.
Rubenius.
Ruth.

S.

Salomon.
Samuel.
Sappho.
Scaliger *Julius.*
Scaliger *Joſephus.*
Scholiaſtes Arati.
Æſchyli.
Apollonii Rhodii.
Ariſtophanis.
Callimachi.
Hermogenis.
Homeri.
Nicandri.
Pindari.
Sophoclis.
Seldenus.
Seneca *Lucius.*
Seneca *Marcus.*
Servius.
Sextus Pompejus.
Silius Italicus.
Simonides.
Simplicius.
Sladus *Matthæus.*
Solinus.
Sophocles.

Sotion.
Spanhemius.
Stanlejus.
Statius.
Stephanus *Byzantius.*
Stephanus *Henricus.*
Strabo.
Swartius.

T.

Tacitus.
Taubmannus.
Terentius.
Theocritus.
Theodoretus.
Theognis.
Theon.
Theophraſtus.
Thucydides.
Tibullus.
Tribonianus.
Tzetzes.

V.

Valerius *Flaccus.*
Valerius *Maximus.*
Valleſius.
Varinus *Camers.*
Varro.
Virgilius.
Vitruvius.
Voetius *Paullus.*
Volaterranus.
Voſſius *Iſaacus.*
Vulcanius.

X.

Xenophon.
Xiphilinus.

INDEX II
AUCTORUM

a Commentatoribus ב *vindicatorum, explicatorum, emendatorum & notatorum: & in quo* Vind. *vindicatorum*, Ex. *explicatorum*, Em. *emendatorum*, N. *notatorum nota est.*

A.

Ælian. de anim. IX. 27. N. dum ex Callimachi sententia, sed perperam dicit, serpentes similum gustantes mori 394.

Æschyl. Ex. Προσδέρκεσθαι μόρον 201.

Æschyl. Schol. Prom. v. 371. Em. Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι 417.

Ammon. de simil. & diff. voc. Em. Ἁμαρτάνει Καλλίμαχος ἐν Ἀικάλῃ 320.
Ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ 343.
Ὅτι οὐχ ἓν ἄλεισμα 406.
Περὶ τρόπ. ποιητ. Ἐγὼ φαύλη πάντων δένδρων εἰμί 343.
Περὶ λέξ. Διαφ. N. quia Callimacho vitio vertit, quod Φθῖοι pro Φθιῶται dixerit 391.
quia Callimachum arguit, quod ἄυθι dixerit pro πάλιν 406.

Anna Fabri N. quæ in Fragm. 22. pro ὅς οἱ reponit 365.

Anthol. 1. Em. Ἄιτιος ὁ γράψας Ἄιτια Καλλιμάχου 305.
MSta. Em. Ἃ ναῦς ἄτομον φέγγος —
Καλλιμάχου τετράμετρον Βάκχικον } 364.
Παῖδες ἄφωνος ἔουσα 427.

Antigon. Hist. Mirab. Em. Τὰς περὶ τὰς Ἀιόλου νήσους
Κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων } 328.
Ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν φαινεῷ
Ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ } 328.
Ὁ Κάπαιος καὶ Κριμίσιος } 329.
Ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον 329.
Ἐν Κυστιτράτῳ
Προσαγορευόμενον Κυστιτραῖον } 329. 330.
Τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς Θραξὶ
Ἐν Σκοτούσσῃ εἶναι κρήνην ἰδίαν } 330.
Καταβαίνοντος μὲν ἡλίου πηγνύει
Κρήνην Ιλαν ουδεγοκουφατα ... αιαν ἐπιμένειν
Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς } 331.
Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται

Μειξθῆναι χαλκώματα 331. 332.
Κατὰ τύχην τῶν ἐνθυμηθέντων
Ἐκεῖνο μέντοι λέγειν
Διὰ μέσης αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ } 332.
Τὴν τῶν Πυρρίκων λιμνην
Ἐν Κιτίῳ φασὶν Νικαγόραν
Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων
Θεόφραστον φασὶ τὸ καλέμενον Στυγὸς ὕδωρ } 333.
Ὅτι ἐστὶν ὃν Φοινίῳ
Στάζει ἐκ τινὸς πετρηδὸς
Λύκον τὸν ὀνομαζομένης * * *
Ποιεῖν ἔμφασιν τόξων 333. 334.
Ἐν δὲ Λυκίαις Θεόπομπον φάσκειν 334.
Ὥστε τὸν δανεισάμενον τελευθᾶν
Ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιδαλὼν, πήξῃ τις
Ὃ ὃν μὴ τῷ πυρὶ ἐτήκετο } 335.
Περὶ δὲ τούτων τῆς ἀνανθείσης
Καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας
Ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος
Περὶ δὲ τῶν Κώων
Τὰς ἐρωδιὸς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων } 336.
Δύο ἢ τρεῖς πρὸς πάντας
Ἐὰν μὴ ἔν τὸ πλῆ * * *
Ex. Ἐν τῇ πλησίον Ἰόπτης ἐπιδέχεσθαι 331. 332.
Τὸ περὶ τὸν Κώων χρύσειον γίνεσθαι 333. 335.
Antipat. Anth. IV. 9. Em. Λείπεται γηροκόμῳ 460.
Epigr. Ἐπιτύμδιον Στρύμονι κεῖ. 428.
I. 942. Em. Ἄγελοι ναιετάουσι 461.
Apollod. II. Em. Τὴν κεραίσην ἔλαφον 71.
Apollon. Rhod. III. 29. Em. Κεῖνος αἰνεσιγῖσιν 70.
Schol. I. 1116. Em. Νηπείης ἀργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια 316.
I. 1163. Εἰπτο νωθρὸς 285.
IV. 1614. Καλλίμαχος ἐπὶ τῶν μυιῶν - - 412.
Arat. Phænom. Ὅς τὸν ἄλλα } 281.
Καὶ τῆς ἀμάξης λέγεται
Ἥμιον μὲν κεν ἴδοιμι 460.
Arati Schol. p. 40. Em Ἀλλ' ἐμὸς ἐὼν κύμασιν 363.
Aristoph. Nub. Ex. Οὐ μὴ ἀλλ' ἡ γῆ βία 342.
Phœn. Em. Ὁ δ' ἱπνὸς ἡμῖν - - - } 395.
Καὶ συντεταγμένως
Schol. p. 266. Em. Παροιμία ἐπὶ τῶν πολὺς ξένους } 315.
ὑποδεχομένων
Ἔχε σίγα
Καλλιμαχος ἐκ ἀναγράφω τὸν πάππον 350.
ad Aves Em. Τὴν Ἀγαμέμνονα, ὡς ὁ μῦθος ἔισατο 337.
Acharn. Em. & Ex. Ἐνὶ δὲ φύλλοισι κεκομμένα 347.
Pac. Em. Οἰνοπόιτησι κενὰς 348.

Athen. IX. Ex. Λευκὰ ἐρεῖς 171.
XV. Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε 348.
I. c. 2. Em. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι - - 384.
II. Θρηϊκίην μὲν ἀπῄνατο - - 361.
IX. Ἰδία ἑκάτερον 349.
XIV. 646. Ἐξεπίλησας ἀρτίῳ - - 385.
XV. 668. Χαρίσιον . . οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων 385.
Τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων 215.
II. N. quia Callimachum perperam castigat, quod ἄλεισον vocet κισσύβιον 361.

B.

Beroal. in Prop. N. dum asserit *Atalantam esse Schœnei filiam* 490.
Bocat. Gen. Deo. VII. 28. N. dum asserit *Cyrenen Penei fuisse filiam* 393.

C.

Casaub. Is. N. quia *Lectiones Theocriticas* perperam nominat 420.
N. quia apud Athen. p. 392. pro Δυμάναις reponit Λακαίναις 420.
Catull. VII. 4. Ex. *Lacerpiciferis jacet Cyrenis* 43.
VIII. 3. 8. *Candidi soles* 171.
XIV. 1. *Ni te plus oculis meis amarem* 85.
XXXIV. 8. *Quam mater prope Deliam deposuit olivam* 8.
XXXVII. 1. *Salax taberna* 184.
LXIII. 8. 9. 29. *Tympanum* 90.
LXIV. 18. *Nutrices* 169.
LXVI. 18. *Si reditum tetulisset is* 199.
45. *Festis luminibus* 82.
Chærobosc. Grammat. Em. Ἔτι δὲ Χολίαμβον 341.
Cicer. Fam. I. 9. Ex. *Magna mercede cognoscere* 93.
VII. *Semper te mihi augendum putavi* 28.
pro Dom. *Data merces est erroris mei* 93.
Div. I. 29. *Corpus miscere* 101.
Clem. Alex. Protrept. p. 8. Em. & Ex. Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱραῖς 383. 384.
Strom. l. 5. Em. Φαρμάκων σοφία 281.
Εὐφορίων ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου 345.
Καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα
Ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς } 375.

D.

Dionys. Perieg Ex. Ἀονίῳ τμηθεῖσα 105.
Dosiad. Em. Παμάτων φείδονται Πανός 459.

E.

Empedocl. Em. Διαλλάσσονται Διαμπερὲς, οὐδ' ἅμα - - 460.
Empir. p. 62. Ἄυθις γενησόμεθα 281.
Epigr. Vet. Μή σοι μηνίση πικρὸν ἐπαγεσίμη 469.
Crinag. Κεῖται τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος 470.
Etymol. Magn. Em. in voce Ἄκμων Τῶν περὶ δινήεντι - - 375.
Ἄλες . . Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις 340.
Ἀλίαστος . Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις Θεοὶ 375.
Ἀλίβας . Ὄινον ἀλιβάντα 341.
Ἄιρα . ubi ἆιραν σφαῖραν interpretatur 63.
Ἀμπρεύω . Ἀνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν - - 396.
Ἄρδις . Καλλίμαχος. Ἀλλ' ἀπὸ τόξου 370.
Ἄφενος . Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη 376.
Βεῦδος . Ἐν Πάρῳ καλά τε καὶ ἀιόλα βεῦδε ἔχουσαι 377.
Βούχετα . Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα - - 377.
Βωνίτης . Βωνίτησιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες 377.
Γράσων, . Καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα 386. 387.
Δανάκης . Μούνῃ ἐπιπτολίων - - 362.
Δίασμα. Διάσματα φάρεος ἀρχήν 398.
Διδυμαῖος. Διδύμων γενάρχα 313.
Δίκρον . Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη 398.
Ἔιαρ . Τὸ δ' ἐκ μέλαν ἔιαρ ἔδαπτεν 398.
Ἐισπνήλης. Μέμβλετο δ' ἐισπνήλαις 379.
Ἐμπελάτρεια . 379.
Ἐρωδιός . Ἅιμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον τὸ ἔλειξαν ἔαρ 387.
Ἠρία . Τίνος ἠρίον ἵσταται τοῦτο 399.
Καιροσέων . Καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον 408.
Κύφελλα . Καλλίμαχος. ἢ τὰ κούφως -- 409.
Ὀστλιγγες . Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰπῶν 308.
Φαρῶ . . Μέλει δὲ σφίσιν ὄμπνιον ἔργον 383.
Γαιοδόται N. quia γαιοδόται derivat a δεῖν 377.
Euphorion Em. Ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ 460.
Eurip. Schol. Phœn. 136. Em. & Ex. Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος 393.
658. Em. Ποὺς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχω 425.
Euseb. Em. Καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος 423.
Præp. Euang. 11. 3. N. quod syringam fistulam Cybelen invenisse dixerit 492.
Eustath. Homer. Em. p. 1832. Δειηλίην αἰτίζουσι 263.

p. 576.

p. 576. Ἔλλιψε βασκανίης 283.
p. 1457. Ἐυρώταο κομίσεαι 283.
Od. p. 570. Μῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων 339.
Il. I. p. 796. Ἐν κότε Πύλῳ Δάφνην } 343.
Od. Ξ. p. 556. Ἐν κότε Μάλῳ }
Od. Δ. v. 1. Ἵππους καιετάενται - - κομίσεαι 392.
Eustath. Dionys. Em. Καὶ Κνωσσὸς, ἥτις καὶ Κέρασος ἐκαλεῖτο 400.

G.

Galen. de præs. ex puls. 3. 6. Em. Βριλλήσου λαγόνες εἰσι ὁμούριον - - 383.
Gell. N. A. 11. 1. Ex. *Inconnivens Socrates* 486.
IV. 11. Em. Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεν ἀνίωντον ἔδεσθαι 369.
Grammat. inedit. in Bibl. Oxon. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης - - ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Εκάβῃ 317.
Grat. Venat. Em. *Non alia major sub pectore virtus* 69.

H.

Hephæst. de Choriamb. Em. Τὸν Βράγχον συνέθηκε } 313.
Διδύμων γενάρχαι }
Choliamb. Em. & Ex. Οὐ γὰρ ἄλλ' ἥκω } 342.
Em. Οὐ γὰρ ἄλλα προβούλευμα }
p. 28. Ἔχω δίχα τῶν δ' ἀείδειν 375.
Hephæst. Schol. p. 20. Em. Μῦσαν ληκυθίαν - - 413.
Herod. Parecb. p. 194. Em. Πῶς ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ 311.
Hesych. Em. in voce Ἀμφίδυμος. Ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δύσιν ἔχων 416.
Ἀοξοὶ 299.
Ἄωροι. Ἤλασα ὦρον ἀπὸ 290.
Ἐπιχύρους 394.
Θεσμός 358.
Θύα. Ἔνιοι τὰ ἀρώματα 299.
Καιροστρίδες 419.
Κάπτα Κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον 299.
Κλείνιος 357.
Λειρόεντα. Λῖρος ἐγὼ τίδες 289. 394.
Λήτειραι 237.
Μάψαυραι. Αἱ μάταιαι αἴμμοι 324.
Νεκάδεσσι. Νεκάδεσσιν ἐπισκορῶν πολέμοιο 394.
Οὐλοχύτας. Τὰ κενὰ 156.
Πηλαγόνες. Γέροντες παλαιοῖ 458.
Τετραέτηρον 376.
Χρεμέδα 299.
Homer. Il. I. 359. Em. Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες } 459.
414. Οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην }
Il. Θ. 225. Τοὶ δ' ἔσχατα 461.
Il. x. Ἀποκτείνοντα Θράσυνον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ 346.

Schol. N. Em. Ἐκριφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον 306.
Od. x. Ὄιστρος - - καὶ Καλλίμαχος. Βοὺς σοὸν οὔτε μύωπα 317.
Καὶ Καλλίμαχος, περὶ τὸν μύωπος βούσοον 317.
Catal. Nav. Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρω - - 19.
Horat. Ex. Od. 1. 3. 5. *Quæ tibi creditum Debes Virgilium* 234.
1. 24. 5. *Quintilium perpetuus ſopor urget* 193.
1. 37. 2. *Nunc pede libero Pulſanda tellus* 89.
II. 11. 21. *Devium ſcortum* 238.
III. 11. 38. *Ne longus tibi ſomnus detur* 193.
III. 24. 24. *Aut pretium eſt mori* 93.
IV. 4. 48. *Fana deos habuere rectos* 75.
Sat. I. 4. 71. *Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos* 184.
Ex. Art. Poet. 390. *Neſcit vox miſſa reverti* 28.
Sat. II. 441. Em. *Et malè tornatos incudi reddere verſus* 315.
Epiſt. II. 2. 91. Ex. & Em. *Carmina compono, hic elegos, mirabibile viſu* 323.
Hygin. Em. Aſtron. II. *Arſinoes Conſitidis* 266.

I.

Junius N. qui putat verſum hunc Ἑσπέριον φιλέουσι - - proverbialem eſſe de iis qui ſunt in amicitia inconſtantes 319.
Juven. Ex. *Haud facilè emergunt quorum virtutibus obſtat Res anguſta domi* 28.

L.

Laert. Em. Empedocl. Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἀθανάτων 335.
Lucian. Em. Charonte Τάφος 105.
Lucil. Ex. *Tireſias grandævus* 153.
Lucret. Ex. *Omnium quæ clara clueret* 91.

M.

Martial. Ex. *Dies ſine fæce* 171.
Meleag. Em. Epigr. Ἀδυλόγοι χάριτες 206.
Meurſius de populis Atticæ N. dum Ἔνναν dicit δημὸν Ἀττικῆς 162.
Muret. in Prop. N. dum negat Atalantam eſſe Schœnei filiam 490.

N.

Nicand. Schol. ad Alexiph. Em. Ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι 373.
Ελαῖας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπε 377.
Κολόφουρα δέ εἰσι βόες 393.
Τῶν ἀεὶ τετρύφαται λοφίην 394.
Nonn. in Paraphr. Exp. Ὕπνον Λάζαρος ἔυδει 193.

Olym-

O.

Olympiod. in Meteor. Ariſtot. Em. p. 12. Καλλίμαχος λέγων ἐν Ἀικάλλῃ 319.
Oppian. Em. Hal. 1. 99. Βύγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι 461.
Cyn. 11. 63. Δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες 462.
Orph. Em. Suff. Cur. Ἡνικ' ἂν ὁρμαίνωνται
Μοιρ. Ἀλλά μοι νυκτέριοι } 460.
Eum. Ὠκύδρομοι θ'
Argon. 723. Ἀυτὰρ οἱ τοῖς γε 460. 461.
Ortel. N. qui collegit nonnullos ſtatuiſſe Nilum oriri ex iiſdem fontibus, ex quibus Inopus 121.

P.

Phædr. 1. Ex. *Hæc merces fraudis a ſuperis datur* 93.
Epigr. ined. Em. Ὦ χάρις ἄναξ 428.
Pindar. Olym. XIII. Ex. Ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν 401.
Schol. Em. Nem. I. Ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Ἀρτεμίδι. Καλλίμαχος ἐν Ἀικάλῃ 317.
III. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης
IV. Ἐλλᾶτε νῦν ἐλέγοισι } 366.
V. Ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθη 372.
VII. Μηκώνην μακάρων ἕδραν
VIII. Ζηνί τε καὶ τε Χάρισιν } 385.
Olym. X. Διὸς οἰκεῖον εἶπεν 386.
XIII. Πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος 401.
de Metris Ἢ Διὰ τῶν θρηΐων βομβικόν 413.
Plaut. Ex. Amphitr. *In ſoporem collocare* 193.
Men. V 2. 118. *Imperium tuum demutat Apollinis* 187.
Rud. *Patior hæc cum pretio tuo* 93.
Trin. IV. 1. 1. *Nerei Neptuni laudes ago* 59.
Quin prius me ad plures penetravi 185.
Plin. IX. 3. N. dum ſcribit, *oppidum Cyrenarum ab V. C.* 143. *eſſe exſtructum* 389.
fulmina bruta eſſe, & quæ nulla ratione naturæ veniant 420.
Plutarch. Em. Plac. Phil. 1. 7. Διάγορας ὁ Μιλήσιος
Χάλκεον Ζᾶνα
Βίβλια ψύχει } 340.
Iſid. & Oſir. p. 64. Διαγράφων εἰς ὄνομα
Γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις
Sympoſ. v. 3. Ἦ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη 355. 356.
apud Euſeb. Præp. Euang. III. 8. Ἥρας Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος 357.

Pol-

Ὄυπω σκέλμιον ἔργον 359.
Λεῖον ἔθηκεν ἕδος 358.
Pollux Em. IX. 6. Ὄικυ βοῦν 282. 339.
Καὶ τὴν δανικὴν 362.
X. 34. Μακρὸν ἄλλεσθαι 282.
Ἐν Πλούτῳ εἰπὼν τὴν μυάγραν καλεῖ } 395.
Εἰπόν τε ἀνάκτητε ——
Portus N. quia Jambicum senarium ait esse Callimachi carmen, Δύην ἀπόθεντ' - & Callimacho tribuit carmen, Τούνεκα τὴν ἰδίην - - quod anonymi est 409.
Posidipp. Ex. Ὀυδὲν ἑώρακεν κακόν 201.
Priscian p. 554. Em. Καλλιχώρυ χθονὸς ὑρίας } 400.
N. quia Callimachus ponit pro Alcæus
Psalm. XCI. 6. Em. *Sibi non metuent a dæmone meridiano* 147.

Q.

Quintil. Em. Orat. Inst. XI. 2. Apollas Callimachus 326.

R.

3 Reg. 18. Ex. *Cum esset meridies, illudebat illis Elias, dicens: deus vester dormit* 147.

S.

Salmas. Plaut. Trin. IV. 1. 1. N. Nereine vocatur Thetis poetæ 59. 60.
Præsicias ex immolata hostia mergitibus involutas Delum deportabant Hyperboreæ virgines 131.
Scalig. N. dum ait Græcos nunquam dativos pro genitivis posuisse 196.
docet in Colchicam urbem Cytæam a Salmanasare decem tribus deportatas, & inde Samaritanos a Judæis Cytæos dictos fuisse 237.
de Samothracia dictum vult, quod de Samo Jonia verum est 264.
commentitiam Epagesimam inter deas collocat 469.
Scriptor incertus Censorino adjunctus Em. *Callimachus, Minermo, Euhemerus* 323.
Sophocl. Ex. Antig. Καὶ μίσθος γὰρ οὗτος 93.
Oedip. Col. Πέτρυ ἄλκαρ ἔκειτο 367. 368.
Schol. Em. Oed. Col. p. 288. Ἡσυχίδαι 367.
Oed. Col. princ. Ἀλκάθοόν τις ἄπτυς 403.
Statius Ex. *Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan.* 9.
Theb. II. *Longævi vatis opacos Tiresiæ* - - 153.
Stephan. Em. in voce Ἄιδηφος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε - 410.
Ἀιθιόπιον. Ἡ Ἄρτεμις Ἀιθιοπία 427. 428. 429.
Ἀμνισὸς. Πόλις Κρήτης αἱ τούτυ νύμφαι 53.
Ἀπέσας. Κοὐχ ὠδαρείων τῷ Ἀπέσαντι 338. 339.

Ἀρα-

Ἀραχναῖον, Ἄσβυστα, Μαλλὸς } Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη 308.
Μελαινεῖς. Τὸν δῆμον κεκλῆσθαι 320.
Μεσοπόντιος, Τρινάκριος } Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη 309.
Stephan. Fragm. Em. in voce Δύμη. Ἀπιόντα τὴν ἀχαι * * * 327.
Δωδώνη. Ὠνόμασται κατὰ Θρασύβουλον 310.
Ἐκάχαλκον ἤγειρον 410.
Stob. Em. Serm. 57. Παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα 363.
Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον 362.
66. Ἐνήριθμοι δαύλια 369.
Ξανθὰ σὺν ἐυόδμοις 359.
114. Γηράσκει ὁ γέρων. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἐπῶν 308.
Strab. Em. I. Ἄυθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεος Ἁρμονίην 363.
X. Ἐκαλεῖτο ἡ Κνωσσὸς Κέρατος 400.
XIV. Τοῦτο μέσα 189.
Suid. Em. in voce Ἄστυρον. Ὅστ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον 406.
Ἀχερουσία. Ἐστὶ λιμὴν 362.
Ἐκάλη. Ἔσχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον 315.
Ἰμαῖον. Ὑδατηγὸν ἰμαῖον ἄδει 316.
Κάθοιμον 407.
Μὴ. Καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντος 374.
Μύωψ. Βοῦς σῶος μύωψ 316.
Σιμωνίδης. Ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας 326.
Σῦφαρ. Ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον ἄυον 318.
Χαρίσιον. Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους 385.
Χνοῦς. Χοὰ, χοὺς μέτριον Ἀττικόν 36.
Ψύδος. Καὶ σὺ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα 383.

T.

Terentian. Maur. de Choriamb. Em. *Quam captus amore pudico* 313.
Terent. Ex. Andr. *Ego pretium ob stultitiam fero* 93.
Eun. II. I. *Stat sententia* 122.
Theocr. Em. Idyll. XVII. Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται 459.
Schol. II. Em. Idyll. Ἐις ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν 350.
XV. 5. Διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς λέγεσθαι 48.
IV. Ἡδὺ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλέυροις 381.
VI. Δαίμων τί κόλποισιν - - 396.
IV. Πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες 420.
Theognis Em. Γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος 133.
Ex. Ἐχθαίρω γύναικα περίδρομον 205.
Tibull. IV. I. Ex. *Solus utroque idem diceris magnus in orbe* 115.
Tzetzes Lycoph. Em. p. 59. Κατὰ τρόπον τοῦ διχρόνου 402.
p. 67. Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παραγγύλον 387.
p. 79. Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι 322.
p. 90. Ῥάμφεϊ καθνώδει τόρνος 388.

p. 91. Νῦν δὲ τὸ λάσημα τῆ κυκεῶνος 388.
p. 135. Ἀνίχνευσι βοατὸς λόφου 388.
p. 141. Πόλαι πόλεις κλιθεῖσαι 356.
p. 157. Ἐριννὺς Τιλφωσαίη 388.
p. 165. Νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν
Ἀφ' ἧς ἡ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες 389.

Tzetzes Chiliad. p. 158. N. dum putat versum hunc Ἑσπέριον φιλέουσιν - - proverbialem esse de iis qui in amicitia sunt inconstantes 319.

V.

Virgil. Ex. Ecl. I. 70. *Post aliquot aristas* 252.
II. 32. *Pan primus calamos cera* - - 492.
IV. 21. *Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera* 31. 121.
VIII. 21. *Incipe Mœnalios mecum, mea tibia, versus* 484.
Georg. II. 10. *Nullis hominum cogentibus ipsa Sponte sua veniunt* 31.
IV. 338. *Nesæe, Spioque* 103. 104.
II. 10. *Quibus ipsa procul discordibus armis* 31.
Æn. III. 91. *Liminaque laurusque Dei* 29.
IV. 143. *Qualis ubi hibernam Lyciam* - - 32.
VII. 661. *Mista Deo mulier* 101.
X. 746. XII. 309. *Oculos huic ferreus urget Somnus* 193.
Cir. Em. *Optant ardescere Eoum* 320.
Voss. Gerh. lib. de poetis N. quia Callimachum Colophonium laudat 423.
Isaac. N. qui Del. 71. Φενεαῖος legendum putat 71.
N. qui Fragm. Ὄυπω σκέλμιον ἔργον perperam emendat & explicat 357.

INDEX III
VOCUM GRÆCARUM,
quæ a Commentatoribus explicantur, illustrantur.

A.

Ἀβίωτα 369.
Ἀγαθὰ πάντα 226.
Ἀγεσίλας 447. 467.
Ἀγελιᾶτις τάξις 23.
Ἀγήτανδρος 467.
Ἀδηφαγία 408.
Ἀδωλία 416.
Ἀδολεσχία 183.
Ἄεμμα 36. 51. 52.
Ἀέξειν 56.
Ἄθλος, Ἆθλον } 76.
Αι diphthongus non corripitur sequente consonante 459.
Αι & ε eodem fere sono efferebantur 206.
Αἰγαίων 239.
Αἰδήψιον ὕδωρ 319.
Αἴλινον 33.
Αἶρα 369.
Αἴσιος 152.
Ἀκακήτης 76.
Ἀκήρια 37.
Ἄκραι 109. 117.
Ἀκταία 417.
Ἄκτια 305.
Ἄλαος 148.
Ἀλεκτελίδες, Ἀλετελίδες } 432.
Ἀλετελὶς 395.
Ἀλητιάδαι 355. 356.
Ἀλιβδῆσαι 402.
Ἀλιπλὴξ 95.
Ἀλιτήριος, Ἀλιτρὸς } 29.
Ἀλκαίη 412.
Ἀλλὰ 9.
Ἀλλιξ 376.
Ἄλλως 198.
Ἀλμάδες 318.
Ἄλμη 141.
Ἀλώπηξ 402.
Ἅλς 318.
Ἀμιθῆσαι 416.
Ἀμογητὶ 482.
Ἀμοιβαῖον, Ἀμοιβὸν } 495. 496.
Ἀμπρεύειν, Ἄμπρον } 244.
Ἄμπωτις 111.
Ἀμφιθαλὴς 263.
Ἀμφιλαφὴς 37. 38. 49. 50.
Ἀμφιλαφὴς ἄκτη 416.
Ἀμφιπεριστείνεσθαι 117.
Ἀνακαλυπτήρια 64.
Ἄνακτες, Ἀνάκλορον } 44.
Ἀναρίθμιον 369.
Ἀνδικὴς 395.
Ἄνθρωπος 403.
Ἀντιβλέπειν 63.
Ἀντιτάξειν 56.
Ἀπαρχαὶ θυμάτων 130.
Ἀπάτωρ 154.
Ἀπαυγάζεσθαι 118.
Ἄπιλος 417.
Ἀπεχῶ 416.
Ἀποβρώματα 395.
Ἀποκαθάρματα, Ἀπολυμαίνεσθαι } 8.
Ἀπόμακλρα, Ἀπομάσσεσθαι, Ἀπομάττεσθαι } 96.
Ἀπ' ἔατος ἄγγελος 409.
Ἀποτίθεσθαι 8.
Ἄππα 50. 51.
Ἀρώχη 410.
Ἀργύρεοι ποταμοὶ 9.

Ar-

Αρδὶς 370.
Ἀρετὴ 27. 28.
Ἀρθμὸς 386.
Ἀρμοῖ F. B. 44.
Ἀρπὶς 322.
Ἄρσεν 143.
Ἄρτεμις 397.
Ἀσκάντης 245. 396.
Ἄστρια 396. 397.
Ἄστυρον 357. 406.
Ἄτιμος 111.
Ἄτροπος 95.
Ἄττα quorum προσφώνησις 181.
Ἀττάραγος 222. 246.
Ἂυ ἐρύειν 67. 68. 485. 486.
Ἂυθις 10. 406.
Ἄυλιον, Ἄυλις } 66.
Ἀυτανύειν 13.
Ἀυτοὶ 31. 121.
Ἀυτόχθονες 105. 424.
Ἄφαρον 246.
Ἀχερουσία 362.
Ἄχνη 96.
Ἄωρος 376.

B.

Βαθύγειος 41.
Βαιὸν 56.
Βαλῆνα, Βαλιναῖον } 21.
Βαοβάζειν 50.
Βαρυστόνοι 413.
Βέμβιξ 181. 182.
Βεῦδος 246. 377.
Βηματίζειν 89.
Βίη nomen satellitis Jovis 22. 458.
Βλωμὸς 397.
Βουγενὴς 394.
Βούπεινα 160.
Βοῦς, Βοῦς Κύπριος } 195.
Βοῦς ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον 218.
Βρέτη 91.
Βρέφος 311.
Βρίζειν, Βριζόμαντις, Βρίζω } 197.
Βριμάω, Βριμέω } 102.
Βριτόμαρτις 82. 83.
Βριτὸς 83.
Βριτὺ 82.
Βωνίτης 377.

Γ.

Γάγγραινα 386.
Γάλως 75. 407.
Γάμος 478.
Γαῦλος 390.
Γε particula παραπληρωματικὴ 18.
Γέγειος 356.
Γενέθλη 240. 397.
Γέντα 411.
Γηγενεῖς 3.
Γηφάγοι 321.
Γλαρὶς 377.
Γλωχὶν 98.
Γόγγρος, Γράσων, Γράω } 386.
Γυιαὶ βόες 81.
Γύιη 80.
Γυιὸς 81.

Δ.

Δακετὸν 378.
Δανὰ 263. 406.
Δανάκη 248. 362.
Δεκάφυια 378.
Δεῦνον, Δεύνυσος } 21.
Διάκτορος 378.
Δίαυλος 141.
Δίκρον, Δίκροον } 398.
Διπλόος τοῦ Σαμίου 224.
Δίφρον 22.
Διφῶ 378.

Δόλι-

Δόλιχος 141.
Δόναξ 378.
Δύη 409.
Δύπλαξ 379.

E.

Ἔαρ 262. 387.
πῶς Ἑβαλες 192.
Ἕβδομα 124.
Ἔιαρ 387. 398.
Ἑικαία 395.
Ἑινάτερες 75. 407.
Ἑινατία 379.
Ἑκατεῖον 393.
Ἑκυρᾷ, Ἑκυρὸς } 77.
Ἑλαφηβολίη, Ἑλαφρὸς } 49.
Ἕλεια 350.
Ἕλελευ 411.
Ἑλικὸς 407.
Ἑλινύειν 398.
Ἕλκος 417.
Ἑλλὸς 82.
Ἐμπελάτειρα 379.
Ἐμπέραμον 141.
Ἔμπυρα, Ἐμπύελα } 151.
Ἐναέλθμια 369.
Ἐνδρομίδες 53. 124. 125. 399.
Ἐνηέλθμοι 369.
Ἐνιαυτὸς 27.
Ἐννεσίησιν 70. 71.
Ἔντερα γῆς 101.
Ἐπακτῆρες 24.
Ἐπίσαθρα 97. 465.
Ἐπισόσκεθαι 464.
Ἐπίγονοι 189.
Ἐπικλινὲς 412.
Ἐπίσκυρος 394.
ἐκ Ἐπίσατα 28.
Ἐπιταξ 414.
Ἑπτὰ, Ἑπτάμυχος } 103.
Ἔρμαζε, Ἔργον, Ἔρσαι } 73.
Ἔρπειν 7.
Ἑρπετὰ 7. 394.
Ἔρραος 416.
Ἔρρειν 111.
Ἔρυμα 97.
Ἕρωες, Ἑρωΐσας } 399.
Ἑσθλὰ πάντα 226.
Ἑστὴν 21.
Ἑκατόω 117.
Ἑτήσιον 480.
Ἑυγέρως 214.
Ἕυδοντες 193.
Ἑυκολίνη 321.
Ἑυνασήειον 193.
Ἑυρὼς 412.
Ἑυσκοπος 489.
Ἕυτοκος 138.
Ἕυυμνος 35.
Ἑυφημεῖν 33.
Ἑφολκὸν 407.
Ἐχῖνος 399.
Ἐψιάασθαι 50.

Z.

Ζάγκλη, Ζάγκλον } 250. 380.
Ζαγρεὺς 249. 380.
Ζωστῆρες 392. 480. 487.

H.

Ἠλεὸς 380.
Ἠλιοστερὴς 260.
Ἠέλιον 399.
Ἡσυχία 146.

Θ.

Θάνατος 370.
Θεοπρόπος 152.
Θεσμοθέλα 207.

Θεωρὶς 437.
Θεωροὶ 135.
Θηρήτειρα 480.
Θήσασθαι 17.
Θιμβρὸς 402.
Θριαὶ } 38.
Θριᾶσθαι }
Θρόνος 491.
Θυόεσσα 133.
ἡ Θύρα ȣ̓ δέ ποτ' ἴσχει. Proverbium 315.
Θυρετρὸν 30.
Θυωρὸς 75.

I.

Ἰαλεμίσαι 381.
Ἰδεῖν κακὰ 201.
Ἵε }
Ἵει } 33. 34. 479.
Ἵη }
Ἱερὸς ὕπνος 192. 193.
Ἵλη 143.
Ἰλυὸς 11.
Ἱμαῖος quorum ᾠδὴ 257.
Ἴπνια 390.
Ἵππεια ἔντεα 401.
Ἴȣλος 476.
Ἰϋγξ 350.
Ἴωψ 346.

K.

Κάγκανα 263.
Καθάρματα 8.
Κάθομον 407.
Καῖρος } 408. 419.
Καίρωμα }
Κακῶς } πράττειν 191.
Καλὰ }
Κάλαθος 156.
Καλεῖσθαι 10. 111.
Κανᾶ 156.
Καναχὴ 101.
Κᾶπος Ἀφροδίτης 402.
Καρνεῖα 42. 43. 44.
Κάρτος nomen satellitis Jovis 22. 458.
Καταβολὴ 386.
Καταβόσκεσθαι 464.
Κατάκλειστον 238.
Κατατίθεσθαι 428.
Κεβλή 262.
Κεβλήπυρις 350.
Κενεὸν 197.
Κευθμὸς 14.
Κηδεμὼν 387.
Κηκὰς 250. 399.
περὶ Κῆρι 466.
Κίβισις 250.
Κιθάρα } 31.
Κίθαρις }
Κικκαβαῦ 413.
Κινώπετα 11.
Κίρκος 349.
Κισσύβιον 238. 239.
Κλεινὸς 357.
Κοάλεμος 250.
Κοιλίαι γῆς 101.
Κολȣραία πέτρα 322.
Κόλπος 8.
Κόμη, κορυφὴ, πλοκαμὶς, τρίχες, χαίτη distinguuntur 484.
Κόρυς 367.
Κότταβος ludus 236.
Κȣροτρόφος 94.
Κȣρίζȣσα 50.
Κρὲξ 350.
Κρημνὸς Αἰθιοπικός 121.
πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. Proverbium 371.
Κροταλίζειν } 90.
Κρȣ́ματα }
Κτεὶς 411.
Κύδωνες 84. 85.
Κυκλικὸν ἔπος, ποίημα 205.
Κύκλιος chorea 49.
Κυνῆ 367.
Κυνοσȣρὶς 69. 486.
Κύρβαντες qui 15. 18.
Κύφελλα 409.

Λα-

Λ.

Λαγωβολία 49.
Λαγὼν 138.
Λάκτις 381.
Λάξασθαι } 25.
Λάξις }
Λατάγη ludus 236.
Λεγνωτὸς 53.
Λεπὸς 119.
Λέχη 182. 183.
Λευκὸς 9.
Ληθαργὸς κύων 218.
Ληκύθιον τροχαϊκὸν 413.
Λῆς 54.
Λιμνάζες 483.
Λίμνας 257.
Λῖρος 394.
Λιτὸς 224.
Λογχάδες 370.
Λοχεία } 126.
Λοχεῖα }
Λόχια }
Λύθρος 138.
Λύματα 372.

M.

Μαῖα 14.
Μακκοᾶν 320.
Μάρτις 83.
Μασὸς νήτη 101.
Μασὺς 404.
Μάψαυρα 324.
ἐπὶ Μεγα 464.
Μέλανες populi Africæ 444.
Μέλημα } 232.
Μέλητος }
Μελίστη 475.
Μίσγεσθαι 101. 482.
Μίτρη 10. 115.
Μολιβδὶς 247.
Μονήρεις λέξεις 21.
Μόνιος 66. 402.
Μορμολύκεια 63. 64.
Μορμολύττεσθαι } 64.
Μόρμονες }
Μορμὼ 63. 64.
Μορτὶς } 83.
Μορτὸς }
Μυάγρα 395.
Μυδρὸς 59.
Μύκητες 258.
Μύκλοι 251. 382.
Μυττωτὸν 405.
Μύωψ 316. 317.

N.

Νεήκης 338.
Νέμεσθαι 488.
Νευρὰ 52.
Νησαῖοι ἵπποι }
Νήτη } 103. 104.
Νήτος }
Νικᾶ verbum præconum, victorem quempiam pronuntiantium 191.
Νόμος 133.
Νυμφεῖα } 110.
Νυμφεῖον }
Νῶτα γῆς 101.

O.

Οι diphthongus non corripitur sequente consonante 459.
Ὀϊζὺς 35.
Οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. Proverbium 258.
Οὐκ Οἶδε 28.
Οἰκισῆς 463.
Οἰωνὸς 22.
Ὀλίζων 23.
Ὀλολυγὴ 127. 154.
Ὀλολυγμὸς } 127.
Ὀλολύζειν }
Ὀλόπτειν 65.
Ὄλπις 382.
Ὁμολεκτείδες 432.
Ὄμπνειος 152.

Ὀμπνὴ 152. 402.
Ὀμφαλὸς γῆς 101.
Ὁπλίζεσθαι 66.
Ὁπλίτης } 141.
Ὁπλιτοδρόμος }
Ὀπτηριον 64.
Ὄπως 60.
Ὀργὰς 415.
Ὀρθὸς 75.
Ὄτλος 403.
Ὀυατόεις θὴρ 413.
Ουθαρ ἀρύρης 101.

Π.

Παγκράτιον 141.
Παιδνὸς 19. 20.
Παλατίδες πέτραι 143.
Πάλη 141.
Πάνακρα ὄρῃ 17.
Πανέμος mensis 219.
Πανσυδεῖ } 114.
Πανσυδίη }
Παππάζειν 51.
Πάππος 350.
Πάρεδρος 491.
Παρθένος 83.
Πασσυδεὶ } 114.
Πασσυδίη }
Πέλεια 349.
Πενθερὴ } 77.
Πενθερὸς }
Πέρδιξ 349.
Περιβόσκεσθαι 480.
Περίδρομος 205.
Περιηγὴς 119.
Πέριξ 41.
Περιφλέγειν 480.
Περίφοιτος 205.
Περκάζων 147.
Πηγὸς 67.
Πηλαγόνες 3. 458.
Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας 458.
Πηλὸς 3.
Πιτυοκάμπτης 46.
Πλάγγων 169.
Πλεῖονες 185.
Πληγὴ } 89.
Πλήσσω }
Ποιὰ 382.
Πόλαι 356.
Πολιὰ 32. 55.
Πολύσειος 12.
Πορθμήϊον 362.
Πρόγονοι 189.
Προίκιον εἶδαρ 260.
Πρύλις 18. 89. 375.
Πτέρυγες 152.
Πτωχῦ πήρα ὀ πίμπλαται. Proverbium 419.
Πυγμὴ 141.

Ρ.

Ῥάμφος 388.
Ῥαψωδοὶ 372.
Ῥίζα } 99.
Ῥιζῦσθαι }
Ῥιζῦχος 405.

Σ.

Σέβας 408.
Σιαλενδρίς 349.
Σιγέρπης 218.
Σίνις 46.
Σκερβόλλειν 404.
Σκῶψ 349. 350.
Σπέρχειν 102.
Στάδιον 141.
Στάδιος χιτὼν 321.
Στέρνα γῆς } 101.
Στερνῦχος }
Στυμφαλίδες 81.
Συγγράμματα 397.
Συνουσιάζειν 482.
Σφυρὸν 75.

Τ.

Τᾶλις 263. 389.
Τάξις 477. 478.

Τάφος

Τάφος 70.
Τέθριππα 79.
Τεθμὸς 358.
Τείρεα 117.
Τεῖχος 32.
Τελεῖν 478.
Τέλειος, Τελειόδωρος } de ætate virili 19.
Τέλθος 151.
Τελχῖνες 99.
Τέρατα 477.
Τετράγυιος 80.
Τετράμετρον Κωμικὸν 210. 211.
Τιλφωσσαία Ἐρινὺς 264.
Τίς pro ἤ 204.
Τιτὼ 388.
Τοῖχος 32.
Τομώτερον 107.
Τόργος 388.
Τρία 98. 103.
Τρίκλινος 98.
Τριοδῖτις 57.
Τριτῦα, Τριτῦς } 425.
Τρίφυλλον quid & quotuplex 488.
Τριχλώχιν 98. 99.
Τροχὸς κεραμικὸς 255.
Τυτθὸν 56.

Υ.

Ὑδατοσύδη 417.
Ὑπολήνιον, Ὑπολανὶς } 79.
Ὑπόχλοον 105.
Ὑσήρια festum Veneris 354.
Ὑψίζωνος 309.

Φ.

Φάος 149.
Φαρῶσα 246.
Φθέρρειν 111.
Φιαρὸς 252.
Φίλος 55. 123.
Φοβέεσθαι 465.
Φοιβάω 139.
Φοιβόλαμπος, Φοιβόληπτος, Φοῖβος } 38.
Φυταλιὰ 141.

Χ.

Χαῖον 368.
Χαρῆναι dicuntur dii 428.
Χαλίσιον, Χαλίσιος } 385.
Χλωρὸς 105.
Χρόος 36. 37.
Χυτλῶσαι 9.
Χυτλῖνοι 334.

Ψ.

Ψῆκτρα, Ψήχω } 78.
Ψύδος, Ψύθος } 383.

Ω.

Ὠκύμοροι 75.
Ὦμος, Ὠμοτοκεῖν } 110.
Ὠμοτόκος 110. 111.
Ὥρεα Λυκαίη 4.
Ὦρος 376.

INDEX IV

RERUM ET ANTIQUITATUM,

quæ a Commentatoribus explicantur, illustrantur.

A.

Acaceſium mons vel urbs Arcadiæ 76. 407.
Acanthon urbs Thraciæ, alia Ægypti 192.
Ace urbs Phœniciæ 354.
Achelous Græciæ fluvius 445. aqua quælibet 206.
Actæon a canibus dilaceratus 446.
Addephagias templum 408.
Adolere quid 56.
Adonia circa crepuſculum matutinum fiebant 142.
Adraſtea Curetum ſoror, Jovis nutrix 16. 376.
prope Ædepſum erant æris & ferri metalla 319. 410.
Ægialus urbs inter Sicyonem & Bupraſium 424.
Ægis ſcutum Palladis 443.
Æmus mons Thraciæ 405. 422.
Ænum oppidum Thraciæ 425.
Æſepi aqua nigra 406.
Ætna mons Siciliæ 427.
Agamemnon Dianæ capream transfigit & punitur 415.
Aganippe fons Permiſſi fluminis 354. 422.
Age hoc quorum formula 409.
Agno Jovis nutrix 374.
Ajax Oileus 306.
Ἄλαι duo pagi in Attica 80.
Alimus populus Leontidis tribus 420.
Alveus appellabatur vas, in quo e matris utero prodeuntes abluebantur 9.
Alycus urbs Peloponneſi 383.
Amalthea filia Meliſſi Cretenſium regis, ex Phœnicio אמנתא dicta 17.
Amaltheæ nymphæ capra Jovi ubera præbuit, in cœlum eſt translata, Jovi in pugna adverſus Titanas ex ejus corio ſcutum factum 17.
Amantia Illyricorum portio prope Oricum 400.
Amazonibus dextri humeri fuerunt nudi 86.
Amniſus fluvius Cretæ 53. 399.
Amphryſus fluvius Theſſaliæ 389.
Amyclæ urbs Laconicæ 249.
Amymone fons apud Argivos 443. arenam, cui nonnihil auri fuit admixtum, habuit 144.
Anathemata diis conſecrata 492.
Anaurus Theſſaliæ fluvius 403. in ſuperficie calet, infra friget 328.
Ancæus Neptuni filius 422.
Aones populi Bœotiæ 105.
Aper Erymanthius ab Hercule interfectus 373. Calydonius ab Atalanta occiſus 411.
Apes ex boum oſſibus naſcuntur 264.
Apeſas mons Nemææ 311.
Apidanenſes Arcadiæ populi, unde nominati 8. 372. dicti ἀγύγιοι 7.
Apio monumenta defunctorum coronabantur 189.
Apium ſymbolum Iſthmiorum 239.

Apol-

Apollinem alii imberbem, alii barbatum faciunt 36. erga... juvenum pietas, & non vulgaria bona illi promissa 32.

Apollini statua aurea erat posita 36. ara ἐκ τῶν χερμάδων ædificata 41. Carnæo festum institutum 44. ἀπαρχὰς frugum Hyperborei, decimas alii populi offerebant 131. asinos sacrificabant Hyperborei 236. hymnum puellæ canebant 433. 437. comæ primitias, ex pueris qui excedebant, sacrabant 436.

Apollinis festum adulto vere celebrabatur 33. in templum Delphicum donaria ex toto terrarum orbe conferebantur 36. ex capite vel minima guttula quæ defluebat, salutem afferebat 37. epithetum πολυώνυμος 51. oracula erant certa 107. statua, anathemata 387. Boedromii ædes, Clarii lucus, simulacrum 390. Cyrenis templa & sacra 392. de patria multæ gentes digladiantur 431.

Apollo natus in Co insula 428. septima die 436. dictus Καρνεῖος 42. 43. 383. 390. Θυραῖος 384. Pæan 385. Nomius 388. Boedromius, Clarius 390. Cynthius 418. Hebdomagena, Λοξιὸς, Ἡκαέργος 436. apud Lyciam sex menses degit, & sex apud Delum 32. an sit alius a sole 317. Admeti, Laomedontis armenta pavit 388. 390. 391. urbibus condendis delectatur & valet 389.

Ἀπόλλωνος ἐπιδημία quale festum 32.

Apum succo nutriti quinam 376. colorem immutavit Jupiter 377.

Aqua intuentis formam reddit 140. in Creta, super qua sedentes, dum pluit, ficci permanent, apud Lynceastas acida est, quam qui biberint, ut poto vino, alterantur 334. ex Armeniorum petra excidens pisces nigros efficit 335.

Aquæ usus in sacris olim non erat promiscuus 48.

Aquila Jovis armiger 379.

Ara in Delo cornea inter septem mundi miracula 389.

Arachnæum mons Argolidis 308.

Aræthus fluvius Epiri 387.

Arandi ars a quo inventa 160.

Arbores in mari Indico nascuntur 328.

Arcadia dicta Ἀζηνὶς & Apia 8. 9. 10. quando aquis irrigua facta 372. 373. ab Arcade rege dicta, antea Pelasgia appellata fuit 375.

Arcadiæ locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuit 6.

Arethusa fontem ex Alphæo habet, quando Olympiorum diebus ventres victimarum in fluvio eluuntur, fimo fluit 330.

Argivi populi in Peloponneso 442.

Argos Peloponnesi civitas 424. 442. Junoni sacra 241.

Arimaspi Scythiæ Europææ populi, μονόφθαλμοι, ἀερμανεῖς, ξάνθοι dicti 436.

Aristæus, Apollinis filius, in Sardiniam migrat 446.

Aristoteles, postea Battus dictus, tertiæ coloniæ, ex Thera in Libyam ductæ conditor 391.

Arsinoe apud Ægyptios pro Venere Zephyritide culta 186.

Asbystæ populi Libyæ 43. 392.

Asopus fluvius Bœotiæ 424.

Assyriorum nomen datum Babyloniis 245.

Asteria Latonæ soror 100. unde dicta 100. 101. Jovis amorem effugit 101.
Asterion fluvius Argiæ 248.
Atabales, tympanum convexum, equites pulsabant 90.
Atalanta Schœnei, vel Jasii filia 411. 490.
Atambar, tympanum vulgare, pedites pulsabant 90.
Atarnea Æolidis civitas 181.
Auge poetria Tegeatis 423.
Autonoe Cadmi filia 446.
Azania mons Arcadiæ 88.
Azilis fluvius & mons Libyæ 46. 393.

B.

Bacchi simulacrum 224.
Baccho cum Cerere communia erant sacra 166. vota faciebant, & comam illi sacram nutriebant 224.
Bacchus ἀξεσκόμης & κισσοκόμης dictus 225.
Batti statua in curru posita 391. 392.
Battus filius Polymnesti & Phronimæ, unde dictus, tertiæ coloniæ, ex Thera in Libyam ductæ conditor 391.
Berecynthus urbs Phrygiæ 90. 414.
Bitumen in superficie maris Thraciæ fertur 327.
Boebeis lacus 447.
Boedromia Apollinis festum 390.
Boedromion mensis 390.
Bœotia a Cadmo dicta est quæ olim Aonia 424.
Boreæ antrum
Boreas e Thracia } 103.
Bos Cadmum in Bœotiam duxit 390.
Bosporus Cimmerius quis, & unde dictus 414.
Boves Epirotici robore & præstantia aliis præcellunt 81.
Branchidarum oraculum Didymis Mileti 313.
Branchus pastor deliciæ Apollinis 313. Milesios expiat a fame 337.
Brennus Gallos in Græciam duxit 117. 429.
Britomartis filia Jovis & Carmæ 82 410. 489. dicta Aphea & Gortinis 489.
Bucculam apprehendere, demulcere, & manum tandem ad os referre affectus paterni indicium 482.
Bucerais fons Platæensium 309.
Buchetion Epiri urbs 377.
Bura Achajæ oppidum, terræ motu eversum 426.

C.

Cadmi prosapia 391.
Calathos in Cereris, Dianæ, Minervæ festis gestabant virgines, ferebant equi 156. capillis sparsis sequebantur puellæ 158.
Calceamenta in sacris solvebant Lacedæmonii 172.
Calceatos pedes habent Christiani rem sacram peragentes 172.
a Calculo liberantur, qui potant in Velino lacu, in fonte Syriæ, in Gallo Phrygiæ flumine 336.
Callichorus puteus in Attica 159. fluvius Paphlagoniæ 354.
Calliphon quis 259.
Callisto in ursam mutata 270. 375. 423.
Camicus fluente mari fluit 328.
Canephoræ virgines curru vehebantur, portabant flores & spicas

cas 157. albis equis portabantur 453.
Canes toto corpore vel albi, vel nigri non commendabantur 66. nobiliores deſcribuntur 403. ſanguine aut carne paſcuntur 484.
Cani etiam junioribus naſcuntur 378.
Canum genus triplex Lacedæmonii habuerunt 69.
Caralis metropolis Corſicæ 97.
Carbones in Theſprotia e terra effodiuntur, qui poſſunt cremari 336.
Carna dea cardinis 384.
Carnæa feſtum Apollinis 42. 43. 390. 391.
Carnæorum in feſto mulieres ſaltabant 392.
Carneadæ dicebantur pueri, qui Carnæorum diebus feſtis naſcebantur 43.
Caſmillus quis & unde 425.
Caſtanetæ, teſtulæ lignææ, quas in choreis convexa ſui parte inter ſe collidebant Hiſpani 90.
Caucones Triphyliæ populi 375.
Caxcabeles, tintinnabula parva, in feſtis pedibus alligabant Hiſpani 90.
Cayſter amnis Joniæ 414.
Celadon fluvius in Alpheum defertur 70. 403.
Celtæ quouſque pertingant 117.
Cenchris Iſthmi Corinthiaci portus 129. 433.
Ceraſtes locus Mileti 425.
Cereris ſacra, capitibus impoſita, in Cereris Eleuſiniæ templum deferebant 443. a ſacris abeſſe debebat, quod ore jejuno exſpuebant, in ſacris a cibis abſtinebant, & humi jacebant mulieres 444. ſacra divulgare non licebat 448.
Cereriti, furore correpti 264.
Ceres vocabatur Πυλαία 213. Ὀμπνία 252. Ennæa 445. Δηὼ, Θεσμοφόρος 446. Eleuſina 447. ſertis ſpiceis ſolebat redimiri, circum quam aliquot papaverum plantæ viſebantur 163. eadem quæ Ἐρινὺς 264. farrea rudi palo proſtat 358. Erinnys in Arcadia colitur 388. frumentandi & triturandi artem invenit, leges reperit 446.
Cerva Dianæ conſecrata 404.
Cervæ an habeant cornua 70. 403. 404.
Cervi an ſint in Africa 69.
Cerynea mons eſt in Arcadia 71. 404.
Chalciope Phryxi conjux 428.
Cheſium promontorium Sami 412.
Chios inſula maris Jonii 421.
Cimmerii populi ad pontum Euxinum, invaſerunt Joniam 414.
Cingula pertinent ad omnes, qui munera obeunt 481.
Cipporum excitandorum origo quænam 189.
Cippos floribus, unguentis ornabant 189.
Claros Joniæ civitas 390. 476.
Clavis ab humero ſuſpenſa ſilentii ſignum 448.
Cleombrotus, lecto Platonis libro, ſe in mare abjecit 200. 201.
Clepſydra fons in jugo Ithomes, in quo Jupiter lotus 372.
Clitorium urbs Arcadiæ 412. vicina monti Azaniæ 88.
Cnidii Theſſalorum coloni 446.
Cnidus in peninſula Cariæ adhærente ſita, a Triopa condita 447.
Cnoſſus urbs Cretæ 18. Ceratus dicebatur priſcis temporibus 400.
Coloniæ conditori parentare ſolebant Theræi 391.

Columnæ pro deorum simulacris positæ 358.
Comam in funere tondere, & mortuo injicere solebant 74. 75. 487. Boreæ filiabus virginibus, cum nuptiarum tempus adventabat, consecrabant 132. 436.
Coos insula maris Ægæi 428. a Meropis regis filia dicta 114. 428.
Corinthii Isthmiorum δικασταὶ 356.
Corinthus vocatur Ephyre 356.
Coronea Bœotiæ civitas 444.
Corsica insula maris Ligustici, aspera & plerisque locis invia 418. laudatur, vituperatur 494.
Corvi ducibus duces fuerunt itineris 41. 42. duo tantum sunt in Cranone Thessaliæ 327.
Corvus Theræis in migratione in Libyam dux fuit 390.
Cranio Arcadiæ fluvius, in Alpheum influit 373. 374.
Cranon urbs Thessaliæ 427. 451.
Crateres apud Leontinos ebulliunt, sed fontes habent frigidos 333.
Crathis fluvius Arcadiæ, alius Siciliæ 11. 12. 373. 374.... Italiæ crines flavos facit 329.
Creta describitur 374. mari, navibus, sagittis plurimum potuit 402.
Crethmum sylvestris herba 322.
Creus mons Argiæ 143.
Crimisus in superficie friget, infra calet 328.
Crios mons Argolidis 442.
Crissæus campus 429.
Crotola qualia instrumenta 493.
Curbantes, Corybantes & Curetes 15. 376. dicuntur a Cyrba Cretæ civitate 376. Rheæ fuerunt sacerdotes, Idæi Dactyli cognominati 377.
Currus, quo canephoræ virgines vehebantur, non habebant rotas radiatas, sed tympana axi cohærentia, & cantho ferreo juncta 157.
Cyathos in nomen amici vel amasiæ hauriebant 206. 207.
Cybele Dindymene dicta 213.
Cybelen Almone Romani abluebant 136. 439.
Cyclopes ciendo, a quibus vocarentur, deorum cœlestium puellæ parentibus molestæ deterrebantur 63. fulmina fabricare a poetis creduntur 420.
Cyclopum manibus constructum quid 398. officina, opera, mores 401. nomina 402.
Cydon urbs mater in Creta 85. 376. illam condidit Cydon Tegeatæ filius 376.
Cygni Latonæ puerperæ accinuerunt 30. morte imminente canere dicuntur 31.
Cygnus Apollini sacer 30. 31. 432.
Cyllene mons Arcadiæ 433.
Cynetea urbs Argolidis 310.
Cynosura promontorium Arcadiæ 403.
Cynthus mons Deli 389.
Cyprus in tutela Veneris 465.
Cyrbe Cretæ civitas
Cyrbes legum tabulæ } 376.
Cyre fons Apollini sacer 45.
Cyrenarum origo 383. conditores 389. nomina 392.
Cyrene filia Hypsei 392. 393. leonem Africam vastantem interficit, & ab Eurypylo regni partem, laboris præmium accipit 392.
Cyrenen Apollo rapuit, & in Libyam transtulit 392. 393.
Cyrnus insula maris Ligustici 418.
Cytæa fons Colchidis 237.
Cythera insula in mari Myrtoo 419.
Cyzicus civitas Propontidis 194.

D.

Danaus Argos tenuit 443. 444.
Dativus fine præpositione in loco rem aliquam gestam esse significat 466.
Dædalus Pasiphae taurum facit, in vincula conjicitur, & elapsus aufugit 306.
Dei Consentes, majorum gentium, sex mares, sex feminæ 87. Reges dicebantur 93. boni templum 381. agrestes in fluminibus, speculorum vice, se contemplantur 140.
Dejoneus Euryti filius 411.
Delites chorus 311.
in Delo nasci, mori, sepeliri nefas 434.
Delon canis non accedit 307.
Delus vocatur κερατοφος 94. stat immota 95. 420. inter Cyclades præstantissima 417. variis appellata nominibus 420. unde dicta 422. a bello libera 434. ab Athenienſibus lustratur, mercatoribus frequens, emporio nobilis 438.
Democritus oculorum luminibus se privat 449.
Deus inspector rerum humanarum 380. in prima creatione terram a mari separavit, insulas condidit, fulminibus, tonitrubus majestatem & potentiam demonstrat 419.
Dextram dextræ jungere 307.
Diana vocatur θηρήτειρα, κυνηγέτις, venatrix, χιτώνη 24 biga, quam duæ cervæ trahunt, invehitur 52. dicitur Trivia 57. τετράοδος 87. 491. Munichia 92. κερατόφος 94. Asteria 100. Κολαινὶς 259. Ἀπαγχομένη 306. an alia a Proserpina 317. parturientibus opitulabatur 399. dicta πολύπλοκος, Panagæa 400. Τιτυοκτόνος 404. Taurica, Pergæa 409. Upis 410. 436. Hemeresia 413. Pheræa 415. Limenitis 483. Λυσιζώνη 486. Dictynna 490. Æthopia 427.
Dianæ Λυσιζώνε templum Athenis 10. 11. a maritis & patribus futuris sacra fiebant 11. infantium recens natorum vestimenta consecrabantur 24. hospites mactabant Tauri populi 56. in tutela erant portus 57. statua ex fago deaurata 88. 89. cubile Sicilia 317. Celænidi statuam consecravit Agamemnon, animalia mutila consecrabantur 337. Orthiæ sacrificia, Limnatidis templum 408. Stymphaliæ ædes 409. fana, Milesium, Lusiacum, Ephesium, Coresiæ & Himeresiæ templa 412. Ephesiæ templum 413. Pherææ signum 415. de patria multæ gentes digladiantur 431. hymnum puellæ canunt 433. 437. triplex est potestas 483.
Dianam Cretes venerabantur Britomartin appellantes 82. 410. 490.
Dicere dicuntur Poetæ 477.
Dicte mons Cretæ 4. 376.
Didyma urbs Mileti, Jovi & Apollini sacra 313.
Didymus visu orbatus mathematicam didicit 446.
Diomedis scutum in amne Inacho abluebatur 439. 441.
Dionysia fiebant in Græcia, fiebant Alexandriæ 190.
Dipnias vicus Thessaliæ 312.
Dirce fons Bœotiæ 424.
Discerpere proprie de cirro, nodo &c. 438.
Dodona civitas Molossidis 435.
apud Dodonam solis viris oracula reddebantur 435.
Doliche insula Sporadum 410.

Dolichodromus } quid 194.
Dolichus }
Dotion urbs Theſſaliæ 161.
Dotius campus 447.
Dracones Jovi, Soli, Cereri, Proſerpinæ, Æſculapio & heroibus ſacri 102.
Dyme civitas Achæorum 327.

E.

Eetion ſculptor 201.
Einatos mons Cretæ 249.
Elei Olympiorum δικασταὶ 356.
Eleuſis Atticæ civitas 447.
Enna umbilicus Siciliæ 162. 445.
Enyo quæ 392.
Ephialtes Aloei filius Dianæ vitium offerre conatus perimitur 416.
Ephyre Achaica, Theſprotica, Theſſalica & Corinthiaca 421.
Equi bellici a Poetis frementes deſcribuntur 137.
per Eras Hiſpani tempora ſolebant diſtinguere 73.
Erichthonius amat Minervam 321.
Erodii in Diomedea inſula patiuntur ſe tangi, & in gremium devolant 336.
Erymanthus Arcadiæ mons & fluvius, in Alpheum defluit 9. fontes habet in Lampea monte 373.
Eryſichthon propter Cereris lucum violatum horribili fame exſtinctus 446. res ſuas per luxuriam & gulam profudit 449.
Eubœa inſula maris Ægæi, Macris, Abantias, Ellopia dicta 418.
Eumedes Hippocoontis filius 442.
Euripus fretum anguſtum inter Aulidem & Eubœam 410.
Eurypylus Neptuni filius, Cyrenes Rex 47.
Eurytus urbs vel Arcadiæ, vel Eubœæ 189.

F.

Fame contabeſcere, mors omnium miſerrima 450.
Famis pictura 452. cauſa eſt impietas 450. inſignioris exempla 452.
Flumen Rheni 5.
Fons qui Luſis eſt mures in ſe habet, in Sicanorum regione acetum fert, in Mytiſtrato oleo fluit 329. alius a Plejade ad Arcturum interdiu fumum effert, noctu flamma impletur, Scotuſſæ hominum & pecudum vulnera ſanat, in Chaonia, ex cujus aqua elixata fit ſal, Solis apud Ammonem media nocte & media die caleſcit . . . 330. in Æthiopia aquam habet rubentem, Sida in India leviſſima abſorbet, Carthagine in ſe habet crocodilos, in fano Nympharum in Athamania, cujus aquæ frigus eſt ineffabile: quicquid ſuperponitur caleſcit 331.
Fontem apud Cychropas Thracas qui guſtat ſtatim moritur 330.
Freta πόροι fuerunt dicta 101.
Fulminum tria ſunt genera 99. 420.

G.

Gelanor Stheneli filius, Argis expulſus 443. 444.
Geræſtus Eubœæ promontorium 430.
Gigantes terrigenæ dicti } 370.
Gigantum pugna }
Glebæ in quibusdam Lesbi locis ad oculorum exulcerationes conducunt 336.
Græci utuntur participiis pro infinitivis 41. rerum Ægyptiarum erant imperiti 247.

Gratiæ curru vehebantur 223.
Gratiarum collis in Africa 256.
Gyrus metæ flexus 266.

H.

Habenti dabitur. Proverbium 234.
Halys fluvius Paphlagoniæ, Iris etiam dictus 414.
Helena Rhamnusia dicta, ex ovo nata 88. 412.
Helice Achajæ urbs, terræ motu & fluctibus absorpta 425.
Hellopiæ aquæ 435.
Hercules, Eurystheo jubente, duodecim labores exantlavit 240. 404. gener Junonis, dictus Tirynthius 407. βεφάγος, Addephagus, Pamphagus 408. 488. in Oeta monte seipsum flammis exanimavit 407. nunc populum, nunc oleastrum, nunc apium capite præfert 426. cœli custos 488.
Herculis sacerdos apud Coos vestitu muliebri sacra facit 428.
Hermione fuit terræ hiatus, quo mortuorum animæ ad inferos perveniebant 247.
Heroinæ pariunt sine dolore 55.
Hesperidum horti, mala donare 444.
Hesperitæ populus Libyæ 210.
Hiero Syracusanus apum succo nutritus 376.
Himeræ fluvius alter salsus, alter potabilis est 328.
Hippe Chironis filia in equam conversa 423.
Hippo Amazonum una, Dianæ sacerdos 416.
Hippo Oceani & Tethyos filia 416.
Hippo dea equorum 416.
Hippocrene fons est in Helicone 444. qui bibissent, statim fiebant poetæ 146.
Hispani in choreis digiti ad pollicem collisione strepitum excitant 90.
Homerus poemata cæcus scripsit 446.
Hortis in apricis convenire solebant Indorum sapientes 183.
Hyemem in tres partes... dividebant 141.
Hylæus centaurus occisus 411. 491.
Hyperborei poetarum sunt commenta 130. Apollini frugum ἀπαρχὰς offerebant 131. 435. 436. asinos mactabant 383. ultra Aquilonem pene Pterophoron incolebant 434.
Hystrix quale animal 69. 403.

I.

Jamus apum succo nutritus 376.
Japis alveus Athenienſis 320.
Ida mons Cretæ, alius Phrygiæ 371. 440.
Igne nonnisi rite accenso ad sacra utebantur 48.
Ignis est apud Phaselitas in Chimæra monte, qui in aquam conjectus melius ardet, si onus injicias exstinguitur 335.
Ilithya Diana, & quare. Per illam veteres Poetæ adumbrarunt Lunam, & quare 7.
Imagines in vestibulo esse solebant 201.
Imbrasus Sami fluvius 390. 412.
Impii a sacrorum usu excludebantur 383.
Inachus Argolidis fluvius, Junoni sacer 105. 424. 444.
Infantes quilibet primo melle, deinde lacte nutriebantur 17. in lucem editi vel aqua, vel unguentis abluebantur 227.
Inopus Deli fluvius 79. 430. cum Nilo decrescit & augetur, Ægyptius vocatur 79. 408. plenissimus

mus fluit, cum Nilus fluit plenior 121. fluvius an potius fons sit, disquiritur 128.
Insulæ quo modo continentis oblivisci dicantur, etiam nunc quædam natant 99. 100.
Jo Pæan, acclamatio 385. ejus origo 393. 394.
Jocastus Æoli F. condidit Rhegium 387.
Jolcos Magnesiæ civitas 411.
Jovi an sorte regnum cœleste obtigerit 378. 379 jentaculum proferre 307.
Jovis patria quænam 371. 372. 431. sepulcrum 371. natales, fratres, sorores, lavacrum & purgatio 372. taxilli cadunt feliciter. Proverbium 419.
Iris Thaumantias 423. Junonis famula 432.
Isis βεκίρως 211.
Isthmus Corinthiacus 421.
Ismenus fluvius Bœotiæ 424.
Ithome Jovis nutrix 372.
Iton Thessaliæ civitas 451.
Jubar quare Hesperus dicatur 133.
Juger quid 80.
Juliopolis urbs Ægypti 186.
Julis oppidum Ciæ insulæ 187.
Juno constituit speculatores, qui omni loco Latonam arcerent 422. Argiva dicta 424. est aer 432.
Junonis Samiæ templum 421. signum palmite redimitum 426.
Jupiter in Creta editus 374. a capra, ab apibus nutritus 376. Cretæ Regulus circa Abrahami tempora nutritus 17. ante consuetum pubertatis tempus puber est factus 19. cum Latona concubuit 101. Dictæus, Lycæus dictus 371. barbatus fingitur 400. in ignem conversus Æginam compressit 424. sapientia ætatem antevertit 475.

L.

Labellum, Labrum, appellabatur vas, in quo abluebantur infantes e matris utero prodeuntes 9.
Lac caprinum magni in medicina usus, apud quosdam populos in cibis 17.
Lacerea urbs Thessaliæ 405.
Lactuca assidue vescentes ad venerem sunt invalidi 421.
e Lacu Zacynthio pix effertur, quod injicitur, in mari apparet 332. in ... qui in Citto est sales inveniuntur 333.
Lacum Sarmatiæ nulla supervolat avis, quæ accedit necatur, in medio, qui est Mylis Siciliæ scaturit aqua, alia frigida, alia calida 332.
Lacus in India omnia injecta sustinet, quod obliquum incidit, rectum ejicit, medetur vitiligini albæ, alius, in quo oleum supernatat, Ascanii, quicquid sibi applicatur, absque sapone eluit 331. prope Joppam pondera sustinet, tertio anno fert bitumen 332.
Ladon Arcadiæ fluvius 8. 373. vocatur ὠγύγιος 8.
Lanugine tactu, visu nihil gratius 476.
Lanuginis descriptio 476. primam messem adolescentibus, qui Boreæ tres filias duxerant, consecrabant pueri 132. 436.
Lapis apud Bottiæos in Thracia solis appulsu ignem exhalat 335.
Latona filia Cœi & Phœbes, Cœis & Cœantis dicta 428. humeris ad palmam arborem reclinata Apollinem peperit 30. 431. implorat opem Lucinæ 427.

Latonam gravidam insulæ & terræ hospitio prohibuerunt, Delus excepit 417. 422.
Laurus Apollini sacra & quare 29. 383.
Lechæum Isthmi Corinthiaci portus 129. 433.
Lelantus fluvius Eubœæ 435.
Leonem Nemæum interfecit Hercules 209.
Lepreon Arcadiæ urbs 375.
Lepus patentibus genis dormit 69. 403.
Leucus mons Cretæ 58.
Libare quid 271.
Liberi turpes parentibus sunt opprobrio 451.
Limnæ vicus Laconiæ, & alius Atticæ 257. 404.
Lipara insula una ex Æoliis 401.
Liparis fluvius quare sic dictus 329.
Locri populi Græciæ 429.
Lucina Εἰνατία dicta 249. an eadem cum Diana 427.
Lunæ sidus femineum & mollem humorem solvit & trahit 7. bigæ & quadrigæ tribuuntur 266.
Lupus dicere solebant, quoties clamorem puerorum opprimere vellent 63.
Lusciniæ cantus. Proverbium 149.
Lusti vicus Arcadiæ 88.
Lycoreus vicus Delphis vicinus 33. 311.
Lymax in Nedam fluit, unde dictus 9. 372.
Lyrceum mons Argolidis 320.

M.

Mactare deos extis, aliquem infortunio 56.
Mænalus mons Arcadiæ 484.
Mallus urbs Ciciliæ 308.
Magnesia asinis & equis insignis 382.
Manducum habebant, quo infantes deterrebant 63.
Marathon, locus Athenis 419.
Mare quando pacatum 33. Icarium unde dictum 306. apud Chelidonias insulas fontes habet dulces, circa Æoli insulas fervet 328.
Marsyas a Minerva occisus 413.
Matrem olim sequebantur virgines 83.
Matronæ, ut mundiores ad Eleusinia accederent, a maritorum consuetudine abstinebant, cistiferas cum facibus & tædis ardentibus sequebantur 443.
Melampus Prœti filias insania liberavit 412. 413.
Melas Arcadiæ fluvius, juxta Olenum defluit 373.
Melenei populus Antiochidis tribus 320.
Meliæ arborum nymphæ 15. 376. 424.
Melienses jaculis & fundis valebant 435.
Melis urbs Thessaliæ 131. 345.
Melissa Melissei Cretensium Regis filia, quæ Jovem melle nutrivit 17. 48.
Melissæ Cereris sacerdotes 48. 396.
Melissarum habitus 448.
Melisseus Rex Cretensium primus diis sacrificavit 17.
Mellarium vas vinarium Bonæ Deæ sacris inferri solitum 48.
Menander in Piræo portu submersus 327.
Mentum tangebant supplicantes 55.
Meridie templum intrare nefas, templorum portas prætereuntes non loquebantur 147.
Meridiei quietem tribuebant 147.
Meretrices in diverticulis partum edunt 432.
Mercurii Acacesii signum marmoreum 407.

Mercurius ex Maja natus, a Cyllene nympha educatus 433. facie fuligine illita infantibus terriculamentum objiciebat 63.
Meropes populi a Merope dicti 114.
Methymna Lesbi civitas 196.
Metope Ladonis filia, Asopi uxor 374.
Milesii olim erant fortes. Proverbium 203.
Miletus Cariæ civitas 412.
Mimas mons Asiæ 104. 423.
Minerva Munychia dicta 92. Itonia vocata 167. 451. Hippia, dea sapientiæ, armis præfuit, gigantes, domuit 440. dicta πρόσεπτολις, χρυσεοπήληξ 442. 443. e Jovis vertice erupit 448.
Minervæ Itoniæ templum in campo ante civitatem Coroneam 167. 444. 451. Coriæ non procul ab urbe Clitorio 412. omnia opera admiranda accepta feruntur 493.
Mitra 428.
Mona insula Britanniæ 402.
Mons Lycæi 4. Soractis 5.
Mortuorum nomina, patria & parentes sepulcris inscribebantur 196.
Muabis injectam stœbam in lapidem vertit 329.
Multus in hoc sum 55.
Mundum in duas tantum partes, Asiam & Europam olim dividebant 115. quomodo Ægyptii effingere soliti fuerint 102.
Munychia portus Atticæ 92.
Musæ Pimpleæ & Pimpleides dictæ 418.
Musica etiam sensu res carentes commoventur 384. in mœstis animis recreandis plurimum valet 385.
Mycalesides nymphæ 422.
Myrtusa mons Libyæ 46. 393.
Mytanis, Mytilene urbs in Lesbo 312.

N.

Nasamones populus Libyæ 368.
Natura in altero supplet, quod in uno deest 446.
Navim solenni apparatu religionis causa quotannis Delum mittebant Athenienses 437.
Navium puppes portuum crepidini alligantur 99.
Nautilus piscis qualis 186.
Naxo una ex Cycladibus 197. 235.
Necessitas dea magna & potens 426. ingens telum 449.
Necessitatem fatalem nemo potest effugere 449.
Neda Jovis nutrix 372. 374.
Nedæ fluvio a nympha nomen datum 15. fontem Rhea invenit 374.
Neleus Jones in Asiam deduxit 412.
Nemea Jovi sacra 254.
Nemesin una manu frenum, altera mensuram cubiti tenentem finxerunt 164.
Nemesis filia Justitiæ, vindex arrogantiæ 164. 270. Rhamnusia dicta 270. ovum, ex quo Dioscuri nati, peperit, fanum 412.
Nepeæ ager ad Cyzicum 316. in Phrygia 355.
Neptuno tridens tribuitur 98. tridentem fabricarunt fabri Cretenses 99. aquas movendi potentia assignata 100.
Neptunus σεισιχθων, ἐννοσίγαιος, τριανυχὸς, ἐυτριαίνης, ὀρσοτριαίνης, ἀγλαοτριαίνης, τριαινοκράτωρ vocabatur 98. λεχαῖος appellabatur 129. Αἰγαίων

γαίων nominabatur 239. Ἐρέσσιος 309. Heliconius 425. Deli errorem sistit 430. ... & Minerva de nomine Athenis indendo contendunt 422.
Nigritæ populi Africæ 444.
Nili incrementum 120. 121. 430. 431.
Niobe in lapidem diriguisse dicitur 385.
Numero plurali gaudebant dii veterum 483.
Nutu omnia perficiunt Jupiter & Minerva 448.

O.

Oarion pro Orion, Dianæ pudicitiæ insidiatur 416.
Oceaninæ nymphæ comites Dianæ 484.
Oculi inconniventes 486.
ex Oculis radii emittuntur, qui vel noxii, vel boni, in ... quibus pupula duplex, certissimum venenum habent 479.
Oenoe urbs est in Arcadia 71.
Oeneus Dianam sacrificio non adhibet & punitur 92. 415.
Officinæ ærariæ apud Græcos erant, in quas tenuioris sortis homines per hyemem conveniebant 183.
Olea Minervæ sacra 441.
Oleaster σύμβολον Olympiorum 239.
Olei usus in gymnicis ludis & palæstris 441.
Olen in Delo vaticinatus, senarios longos reperit, hymnos in Delo canendos composuit 437.
Olenus civitas Achajæ 373.
Onus appellari solet fœtus quamdiu est in utero 8.
Operibus omissis hoc agebant 409.
Ophiusa, quæ est in Halo, impetiginem tollit 329.
Orichalcum æris genus 140.
Orion a Diana sagittis confixus 423.
Ortygia insula 389.
Ossa mons Thraciæ 427.
Otus Aloei filius Dianæ vitium inferre conatus perimitur 416.

P.

Pæanes in Apollinis laudem canebantur 385.
Palladem ad Inachum Argivi abluebant 136. 439.
Palladii a conspectu viri remoti 444.
Palladis sacra circa crepusculum matutinum fiebant 142.
Palladium Argivorum, quamdiu in urbe esset, tamdiu ea foret invicta 442.
Palma in Delo vetustissima 431.
Pan Deus Arcadiæ, 402. 484. qua facie pictus, Γενεήτης dictus 402. arundineæ fistulæ primus auctor, Συρίκτης dictus 492.
Panacea Apollini tribuebatur, & quare 37. quid 387.
iis, qui Panathenæa vicerant, dabantur hydriæ oleo plenæ 241.
Pandero, Pandorium, tympanum quadratum, quod Hispani utraque manu pulsant 90.
Pangæum promontorium Thraciæ 427.
Papaver Cereri sacrum 448.
Pappare quid 51.
Pappas 481.
Parnassus mons Phocidis 425. biceps 191. terræ umbilicus 425.
Parthenius fluvius in Samo Jonia,

Imbrasus denominatus 264. mons Arcadiæ 423.
Partum e matris utero prodeuntem solebant abluere 9. 13. 114.
Parum laborare 56.
Parus insula a quo dicta 420.
Pastores in fluminibus, speculorum vice, se contemplantur 140.
Pelasgi per universam Græciam dispersi 440.
Pelasgia Argolidis regio 440.
Pelasgus primum in Arcadia regnavit 440.
Pelion mons Thessaliæ 426.
Pelles nodo sub mentum religatæ ex heroum humeris dependebant 235.
Pellibus ferinis heroes tegebantur 235.
Peloponnesus unde dicatur 423.
Peneus per media Tempe defluit 426.
Perga oppidum Pamphyliæ 409.
Perillus Phalaridi taurum æneum. ... dedit, & opus suum primus imbuit 240. 310.
Phenæus Arcadiæ urbs 105. lacus 423.
Phigalenses fame puniti, quod Cereris sacra neglexissent 450.
Philadelphi, Philometoris } appellatio unde 115.
Phœbus Apollo Latini poetæ dum dicunt, Græcos imitantur 38. Poetarum curam gerit, carminum est præses 95. quare imberbis 387.
Phyleus condemnat patrem Herculi ... renuentem mercedem dare 422.
Phyleus Augeæ filius 255.
Phylire Oceani filia, Chironem est enixa 426.
Physadea fons apud Argivos 443.
Picus Sabino ex agro migrantibus Picenis iter monstravit 390.
ante Pilos prudens. Proverbium 378.
Pimplea mons Macedoniæ, Pimpleum antrum, Pimpleus fons } 417.
Pindari adolescentuli dormientis ad labia mel alleverunt apes 376.
Pindus mons Thessaliæ 427. 444.
Pinus σύμβολον Nemeorum 239. 355. Dianæ sacra 405.
Pitane urbs Laconiæ 408.
Plistus fluvius Phocidis 425.
Plynteria Minervæ apud Athenienses sacra 440.
Poetæ divino numine afflantur 191. ῥαβδοῦχοι dicti 256.
Pola urbs Epiri 356.
Πολυλογίαν in sacris affectabant gentiles 51.
Poma σύμβολα Pythiorum 239.
Pontus fluvius lapides carbonum similes alveo defert 329.
Præsessus curam habuerunt veteres 491. 492.
Primitiæ frugum & sacrorum diversæ 130.
Privignus quis 189.
Prœtus Rex Argivorum 88. 412.
Profani arcebantur a sacris 443.
Proserpina dicta Δηίωνη 318.
Ptolemæus filius vel Lagi, vel Philippi 114. 115. 429. in insula Co natus & educatus 114. Ægyptum occupavit, Soter unde dictus 115. Philadelphus Apollini quo nomine acceptus 386.
Puellæ in superiore domus parte habitabant 238. papillas fasciis vincire solebant 213.
Pueri patrimi & matrimi deducebant novam nuptam 263.
Pueros in ventilabris, etiam in cly-

clypeis cunarum vice ominis causa reponebant 16.
Putei, qui sunt Mythopoli, ultra labra æstate implentur, hyeme ita deficiunt, ut tingere non sit facile 334.
Puteus Coorum vaporem exhalat, ebullientis speciem præbet, quæ immittuntur frigefacit 333.
Pyrrhiche saltatio 377.
Pytho urbs Phocidis 394.

R.

Regna divinitus constituuntur 379. 380.
Rhamnus Atticæ pagus 88.
Rheæ spelunca, illam solis deæ sacra facientibus feminis intrare fas est 372. varia nomina 377.
Rhipæus mons in oriente 390.
Rivulus apud Coos omnes aquæductus, per quos defluit, in lapides mutat 334.
Rhœtus Centaurus occisus 411. 491.
Rundacus fluvius Asiæ 354.

S.

Samia filia Mæandri 422.
Samii pluteum coluerunt pro Junone 358.
Samos Joniæ insula 421. dicta Imbrasia 264. Parthenias, Antemus, Melamphylus 421.
Sapientia ex annorum numero non semper putanda 475.
Sardes urbs Lydiæ 414.
Sardinia dicta Ichnusa 418. 495. & Phœnissa 418. Sandaliotis 495. Insula maris Ligustici 419. laudatur, vituperatur 495.
Saturno falcem fabricarunt fabri Cretenses 99.
Scabilla, instrumenta, pedum motu agitata 90. 91.
Scelmis Junonem Samiam fecit 358.
Scironides petræ unde dictæ 421.
Scopas domus ruina in convivio perit 326.
Scribendi in arboribus, in parietibus olim mos fuit 241.
Sedere ad dextram Dei Patris explicatur 35. in solio dicuntur Reges & Reginæ 122.
Semiramis ab apibus nutrita 376.
Senis effigiem ponebant, qui mare, flumina... repræsentare volebant 105.
Serendi ars ab aliis Triptolemo, ab aliis Osiridi tribuitur 160.
Serpens Pythius Δελφύνης dictus, ab Apolline interfectus 106.
Serpentes heroibus affingebantur, divinæ naturæ esse existimabantur 102.
Sicilices quid 269.
Sicilia Trinacria & Triquetra dicta 427.
Sinistra interdum fausta, interdum infausta 477.
Sipylum Mygdoniæ mons, Phrygiæ oppidum 385. 386.
Sol a loco, quo desinit, cursum suum instaurat 116. omnia intuetur 488. 489.
Somnus mors & quare 192. 193.
Specula ex orichalco, ex argento olim facta 140.
Speculorum genera olim erant duo, uda & suda 140.
Spelunca prope Thebas Ægyptias, quæ trigesimis mensium non spirat 327.
Spinæ genus apud Erythenam invenitur, ex quo plectra fiant 335.
Spumam circa frenum, tanquam

generosi equi specimen repræsentare solebant pictores 139.
Στύμφαι regio Epiri 81.
Stymphalides aves 409.
Stymphalus, oppidum, mons, fluvius Arcadiæ 81. 409.
Styx nympharum natu maxima 375.
Sunium Atticæ promontorium 421.
Syraca palus prope Syracusas, siccata ardet 333.
Syrinx fistula 492.

T.

Tauri, quinam populi 56.
Taygetus, mons Laconiæ 410.
Tmarus, Tomorus, mons Thesprotiæ 449.
Telpusa, urbs Arcadiæ 389.
Templa, vasta spatia 270.
Templum Delphicum, a Gallis direptum 429.
Terra sit tibi levis. Votum apud Græcos & Latinos 204.
Tethys & Thetis diversæ nymphæ 58.
Teutatis lucum in Gallia Cæsar violat 447.
Theætetus Dionysiis carmen recitavit 190.
Thebæ, urbs Bœotiæ 425.
Themis tenet oraculum Delphicum 106.
Thenæ Cretæ oppidum 375.
Thera insula maris Ægæi 391.
Theræi in Libyam veniunt 389.
Theris stadio vicit 194.
Thermodon, fluvius Paphlagoniæ, & alius Bœotiæ 403.
Thesmophoriorum sollennitas 156.
Thisoa Jovis nutrix 374.
Thriæ tres nymphæ, Apollinis nutrices... 387.
Tibia a quibus inventa 413. 493.
Tibiæ unde olim factæ 413. 414.
Tilphossa urbs Bœotiæ 388.
Timon Athenis periit 185.
Tiresias, vates 444. septem, vel novem ætates vixit 153. excæcatus est 445. aqua e Tilphusa fonte hausta animam egit 444.
Tomori Jovis sacerdotes 435.
Treros, regio Thraciæ 412.
Tribus Ptolemæa 193.
Trinemeis populus Cecropidis tribus 321.
Triopa, rex Thessaliæ 447.
Triopæ parentes 452.
Triphylia Arcadiæ regio 374. 375.
Triopion Cariæ civitas 162. 447.
Tripodisus vicus Megaridis 306.
Triptolemi ædes apud Eleusinios 445.
Tritura, quæ bobus & jumentis peragitur 160.
Trœzen Peloponnesi civitas 421.
Troja ludus 377. 378.
Tympha mons Thesproticus 81.

V.

Vacuus 146.
Venatores Dianæ canes, spicula, partem prædæ offerebant 492.
Venatoribus proprium erat se succingere 52.
Veneri Argivi suem mactant 354.
Veneris stella & mane & vesperi lucet 319. signum apud Delios 437.
Veneti circa tempus sationis dona graculis mittunt 336.
Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliæ, deinde trajicere in Italiam 32. servata est

est in insula Cypro, cum ex mari emersisset 97. 419.
Victimæ cervicem superis sacrificaturi invertebant, pronas, si heroibus aut mortuis, mactabant 67.
Vinco dicebat poeta, qui pulcre officio fungebatur 191.
Vini multum in Veneralibus effundebant 409.
Virginibus apponebatur pudoris custos 481.
Ululatibus utebantur Cybeles sacerdotes, memoriam partus Jovis celebrantes 10.
Umbilicus terræ 101.
Urbem condituri ejus dimetiebantur spatium, Deo condere quid 57.
Urinatores e mari, quod ad Demonesum, æs efferunt 328.
Usuras in fine mensis solvi mos erat 220.
Vulgus cum aliquid optat, tametsi non evenerit, sibi ipsum quasi evenerit, persuadet 30.

Y.

Y prope ludum literarium bivium virtutum & vitiorum pueris indicabat 224.

Z.

Zona cingulum, quo quis cingitur 487. ornamentum muliebre 486. virile, marsupium, in quo pecunia reconditur 487. cinctæ erant virgines, solvebatur a marito in primo concubitu 11. cinctæ erant etiam mulieres, solvebatur sub primi partus tempus 10. 11. & Dianæ consecrabatur 10.
Zonam solvunt qui vestes exuunt 124.

FINIS.

J. J. Siegfried's
Buchhandlung & Antiquariat
ZÜRICH.
2 Voll.
(Hengel 32/3)
Pict.

2 vol. P - J.

